

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KEHANET SERİSİ

GECE, SANA TÜM SİRLARI ANLATACAK.

GÜNEŞ

VE VAY

SELİN DEMİRKIRAN

ulysses
yayınlari

**BİR KEHANET, BİR LANET VE İHANETLE
YAZILMIŞ BAŞLANGIÇ.**

**LUNABELLE ELAINE KAYBOLMUŞ BİR
GEÇMİŞİN MİRASÇISI.**

SOLARIS BLAZE KARANLIKLILA SAVAŞAN PRENS.

**GÜNEŞ VE AY'IN YOLU BİR KEZ KESİŞTİĞİNDE
HİÇBİR ŞEY ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK.**

GÜVENDİKLERİ HER ŞEY KIRILACAK.

**GECEYLE GİZLENEN SIRLAR İÇERİSİNDE
ENGELLENEMEYEN BİR AŞK DOĞACAK.**

GÜÇ İHANETİ, AŞK FELAKETİ GETİREBİLİR.

**BAZI KEHANETLER KADERİ MÜHÜRLER,
BAZILARI ZİNCİRLERİ KIRAR.**

VE BAZEN... YÜKSELİŞLER YIKIMLA BAŞLAR.

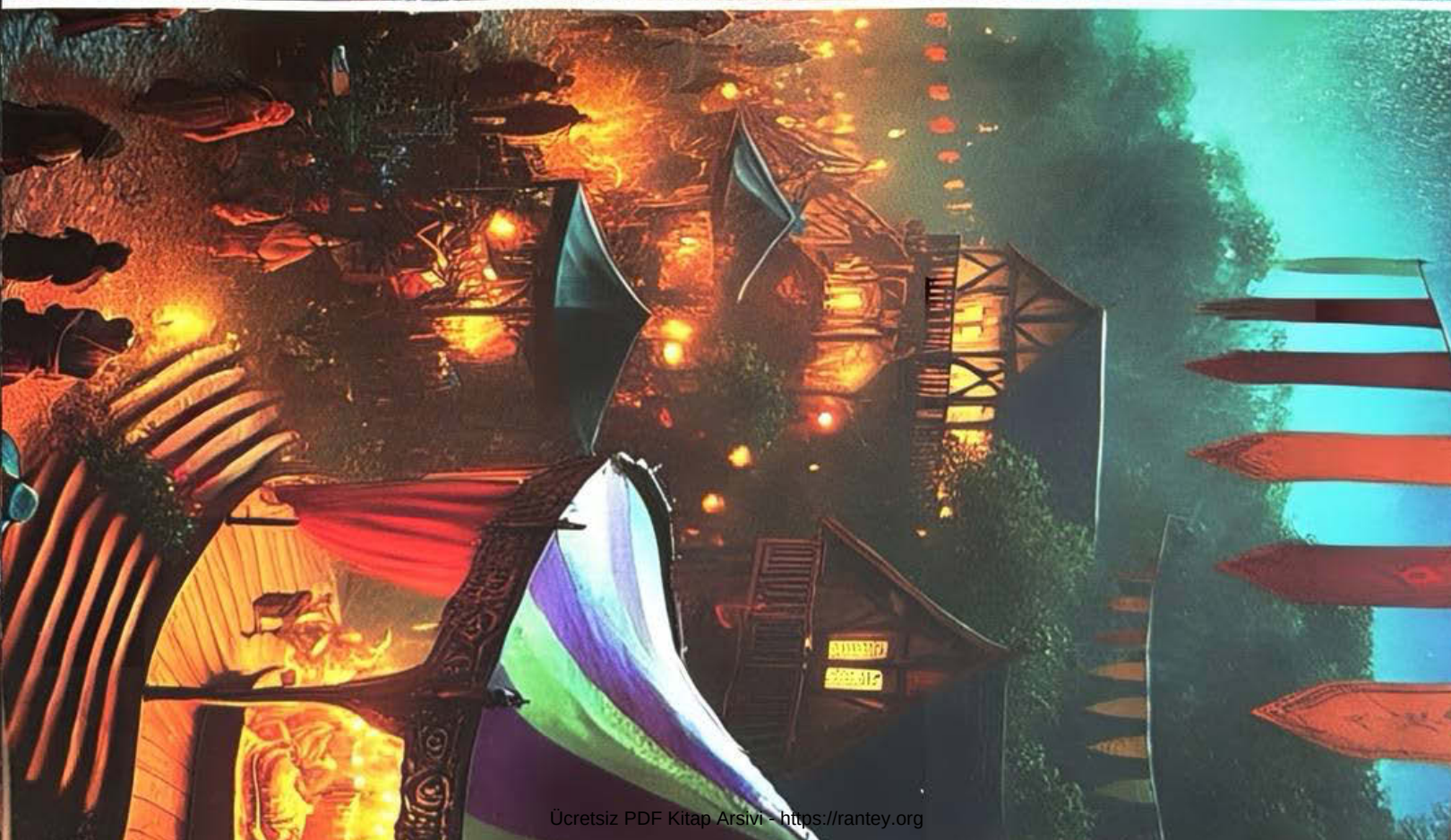
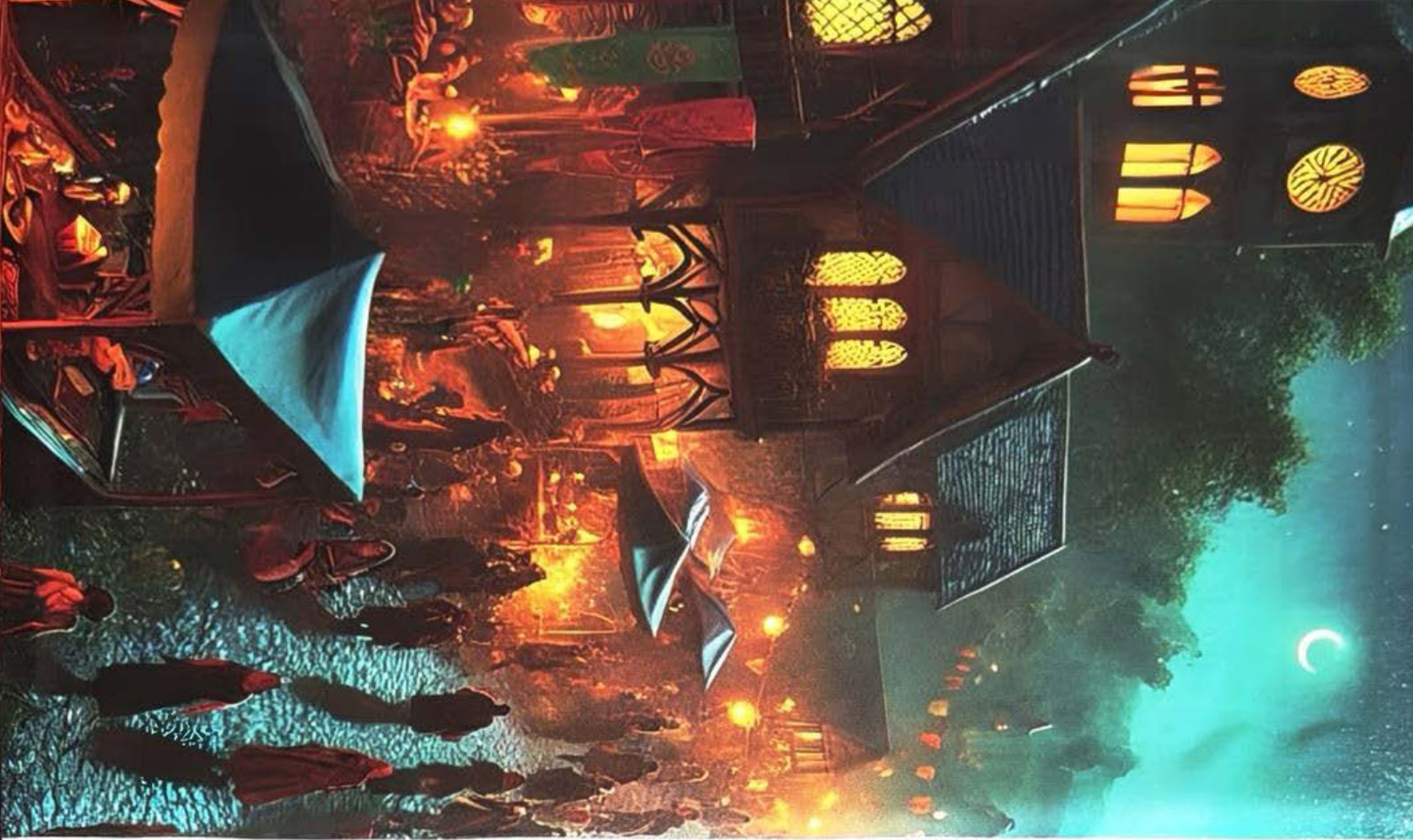
**YÜKSELMEK İÇİN DÜŞMEYE, KAZANMAK İÇİN
KAYBETMEYE HAZIR MISIN?**

ulysses
yayınları

Websitemizi
Ziyaret Edin

SELİN DEMİRKIRAN

KEHANET SERİSİ - I GÜNEŞ VE AY

@ayisigikitap

ulysses
yayınları

Ulysses Yayınları
Sertifika No: 53587

Roman
KEHANET SERİSİ-1 GÜNEŞ VE AY
SELİN DEMİRKIRAN

2. Baskı
Kasım 2025

ISBN
978-625-96667-9-2

Baskıya Hazırlık
Ulysses Yayınları

Editör
Hande Yalçınkaya

Baskı: Göktuğ Matbaa
Sertifika No: 47538

ulyssesyayinlari@gmail.com
ulyssesyayinlari
www.ulyssesyayinlari.com

Bu kitabın tüm hakları yazarına aittir. Tüm hakları saklıdır. Kaynak gösterilmeden kitaptan alıntı yapılamaz; Yazarı'nın yazılı izni olmadan radyo ve televizyona uyarlanamaz; oyun, film, elektronik kitap, CD ya da manyetik bant haline getirilemez; fotokopi ya da herhangi bir yöntemle çoğaltılamaz, yayınlanamaz ve dağıtılamaz.

SELİN DEMİRKIRAN

KEHANET SERİSİ – I

GÜNEŞ VE AY

ulysses
yayınları

*Kitap okurken sadece sayfaları değil, ötesini görenlere,
Kara bulutlarını aralayan kendi Güneş'ini bulanlara ve henüz bulamamış
olsa da o ışığın izini süren herkese... Vazgeçmeyin.*

GİRİŞ

ESKİ DÜNYA TARİHİ KİTABI BÖLÜM I, VAELIRION

VAEIRION! YILDIZLARIN TACINI GİYEN YÜCE TANRI’NIN OĞLU...
GÖKYÜZÜNÜN KUTSAL TERAZİSİ SENİ YARGILIYOR.

İNSANLIĞIN KARANLIK KALBİNE İLAHİ BİR KIVILCIM ARMAĞAN ETTİN.
ÖLÜMLÜ KALBİN YASAK OLANA MÜDAHALE ETTİ.

TANRI’NIN OĞLU! EMANETİN ONLARIN AÇGÖZLÜLÜĞÜ VE HIRSIYLA
KİRLENEREK DÜNYAYI FELAKETE SÜRÜKLEDİ. YIKIMIN VE KAOSUN SO-
RURLULUĞU SENİN OMUZLARINDA.

İLAHİ TERAZİ HÜKMÜNÜ VERDİ. EBEDİ BİR KEFARETE MAHKÛM EDİL-
DİN. VARLIĞIN, YALNIZCA İNSANLIĞA BIRAKTIĞIN ÖZ KALANA DEK PAR-
ÇALANACAK, YOK OLACAK. ARMAĞAN SANA DÖNÜŞECEK, YIKIM SEN
OLACAKSIN. PİŞMANLIĞININ ÇIĞLIĞI KÂİNATTA SONSUZA DEK YANKILA-
NACAK.

UNUTMA, VAELIRION! KİBİR, EN YÜCE TAHTI BİLE YERLE BİR EDER.
SEN EBEDİ DENGİYİ PARAMPARÇA EDENSİN! SIRTINDAKİ YÜK, SENİN CE-
HENNEMİN OLACAK.

MAHKÛMIYETİN SONSUZLUĞU SENİ HER GÜN YENİDEN TÜKETİRKEN
MAHVİN SOĞUK NEFESİ YOK OLAN BEDENİNİN HATIRASINI DAĞLAYACAK.
SEN, VAELIRION! KUSURLU BİR TANRISIN VE SENİN ADIN, TANRISAL KU-
SURLARIN BİR SEMBOLÜ OLARAK SONSUZA DEK HATIRLANACAK.¹

1.Vitium: Latince kusurlu.

BİRİNCİ BÖLÜM FESTİVAL

“LUNABELLE”

Hislerine güven. Gece, sana tüm sırları anlatacak.

Fırtına yaklaşırken gökyüzü nefesini tutardı; uzaklardan gelen uğultu yavaş yavaş yükselir, yaklaşan felaketin habercisi olurdu. Ve sonra yıldırım ateş takip ederdi. *Yakıcı, ani, kaçınılmaz...* Bir şeyler değişmek üzereydi. Geri dönüşü olmayacak şekilde.

Fernville bugün her zamankinden farklıydı. Tarçın ve zencefil kokularıyla karışan kızarmış et dumanı sokakları dolduruyor, çocuk kahkahaları sarhoşların gevşek şarkılarına eşlik ediyordu. Rüzgâr, altın ve kırmızı flamları neşeyle savuruyor, onları dans eden ışıklarla gökyüzüne yükseltiyordu. Tüm bu ışıltıya inat, içimde tuhaf bir huzursuzluk vardı.

Yanından geçtiğim çocuklar ellerindeki bayrakları sallayarak Aetherium’un kuruluş günü marşını söylüyorlardı. Her yıl olduğu gibi festival tüm coşkusuyla köyü ele geçirmişti ancak bir şeyler yanlış gibiydi. Hava sanki dalgalanıyordu.

Yazın son günleriydi ve yağmur sıcaklığı üniformamı ikinci bir deri gibi üzerime yapıştırmıştı. Bir anlığına durdum; hızlı yürümekten ve sıcaktan alnıma yapışan, beyaza çalan sarı saçlarımın perçemlerini yüzümden çektim. O sırada uzaktan bana seslenmekte olan Mey’i duydum.

“Lunabelle.”

Geç kalmıştım ama Mey aile dostumuz ve yakın arkadaşım Ash’in anesiydi o yüzden selam vermeden geçip gidemezdim. Festivalde satacağı

malları yerleştirdiği kırmızı muşambalı tezgâhın arkasından bana coşkuyla el salladı. Mecburen adımlarımı oraya yönlendirdim.

“Ne kadar güzel olmuşsun!”

“Bu üniformalar saçmalık.” Üzerimdeki tören üniformasının uzun eteklerini huysuzca çekiştirdim. “Süs gibi dizilmek için.”

“Luna! Tanrılar aşkına! Çeneni kapalı tut, duyacaklar.”

Mey de köydeki her anne baba gibiydi. *Soru sorma, sorgulama, itaat et, ulu orta konuşma.* İçinde bulunduğumuz durumu dile getirmesek de görünenler aslında her şeyi açıklamaya yeterliydi. Bugünkü festival, buradaki sefaleti yalnızca bir günlüğüne maskeliyordu. Bolluk ve ziyafet yarın köyü terk edince hasarlı dünyada hayatta kalma mücadelesi yeniden başlayacak, fakirlik geri dönecekti. Mey, beni neşelendirmek için kendi hazırladığı renkli kokteyllerden birini uzattı.

“Babanın meyveleriyle yaptım. Denesene. Onlar neredeler sahi?”

“Evdeler. Bütün gün çalışıyorlar, biliyorsun,” dedim. Annem ve babam bugün de tarlada çalıştıklarından, festival gününün bile tadını çıkaramayacak kadar yorgundular. Kokteyl teklifini kibarca reddettim. “Çok geç kaldım, Mey. Törenden sonra Ash ile uğrarız.” Anlayışla başını salladı ve mutlaka uğramamız için tembihledi. *Storm yine geç kaldığım için beni öldürecek.*

Tüm odağım yalnızca törene yetişmek olduğundan koşar adım, etrafıma dikkat etmeden yürümeye başladım. Bir anda görünmez bir el beni çekiyormuş gibi yavaşladım. Havanın ısısı düştü; tüm tenimde buz gezdiriliyormuş gibi hissettiren ürperti her bir sinir ucumda dolaştı. Kalbim göğüs kafesimi yırtmak istermiş gibi atmaya başladı. Nefesim düzensizleşti ve sesler uğultuya dönüştü. Birkaç kalp atımı sonra ise his, geldiği hızla kayboldu ve her şey yeniden normale döndü. Etrafıma bakındığımda kimsenin bir şey fark etmemiş olduğunu gördüm. Benimse nabzım gümbürdüyor, kalbim neredeyse ağzımın içinde atıyordu.

Avcı içgüdüleri. İçimde uyanan o şey, bana büyüünün yakınımda olduğunu söylüyordu. Bazıları bu yeteneğe avcı laneti de derdi. İşin aslı bu, avcıların büyü için yegâne uyarı mekanizmasıydı ve benim burada dikilerek oyalanamayacağım kadar önemliydi. Nabzım az önceki uyarının bilincinde hızlanırken gözlerimi karanlık ormana çevirdim. En ufak bir ses ya da farklılık aradım. Doğa bile nefesini tutmuş gibiydi; orman sessizdi. Gölgeler oynaşıyor gibi görünse de büyük ihtimalle benim hayal gücümün eseriydi.

Kaybedecek vakit yoktu. Süslü üniformanın eteklerini çekiştirdim, koşar adım askerlerin toplandığı alana yürümeye koyuldum. Onları uyar-
mam gerekiyordu. Sıralanmış askerlerin arasına daldım, hızla önlere doğru
ilerledim. O sırada bana seslenen veya selam veren tanıdık simaları gör-
mezden gelmek zorunda kaldım. Storm biraz ileride Üçüncü Bölük'ten
bir askere fırça atmakla meşguldü ve aradığım kişi oydu. Telaşlı adımlarla
yanına yaklaştığımı görünce memnuniyetsiz bir ifadeyle bana döndü ve o
zavallı askeri rahat bıraktı.

Minerva Storm, köyümüzün sorumlu komutanı ve en üst rütbelisiydi.
Uzun boylu, sert bakışlı, orta yaşlı bir kadındı. Herkes ondan çekinirdi ve
söyleyeceklerimi düşünürsek az önce kulaklarından ateş çıkaracak kadar
öfkelenmiş olması da benim talihsizliğimdi.

“Neredesin, asker? Saatin farkında mısın?”

“Avcı duyularım harekete geçti.”

Konu dolandırılmayacak kadar önemliydi, beni azarlama işini sonra-
ya da bırakabilirdi. Hatta bunu yaparken tadını çıkaracağından emindim.
Storm'un beyazlarla dolu seyrek kaşları havaya kalktı, boynunu atmaca
gibi sağa sola çevirip kimsenin duyup duymadığını kontrol etti. Askerler
arasında paniğe veya toplu histeriye neden olmamı istemiyordu.

Kısık gri gözleriyle işaret ettiğinde, diğerlerinden birkaç adım uzaklaş-
tık. Yüzündeki sıkkın ifadenin cesaretimi kırmasına izin vermeden devam
ettim. “Orman tarafından geliyor.”

“Lunabelle,” dedi. Sesi dikkatli ama bir o kadar da uyarıcıydı. “Ormanı
defalarca kez aradık. Ne bulmayı umuyorsun, hayaletleri mi? Daha önce
de oldu, biliyorsun.”

Biliyordum. Safkan avcı değildim, yarı kan bir aileden geliyordum ve
bu tür yanılgılar olabilirdi. En azından daha önce uyarıldığımda ve bir şey
bulamadığımızda Storm bana durumu böyle açıklamıştı. Yarı kan avcılar
da tıpkı safkan olanlar gibi büyüü hissetme, direnç, hız, sessizlik ve çabuk
iyileşme özellikleri alırlardı ancak onlardan daha güçsüzdük. Yine de ya-
nılmıyor olma ihtimalimin göz önünde bulundurmasını istiyordum. Köyde
benden başka avcı yoktu. Bu yüzden duyularımın veya bizzat benim bozuk
olup olmadığını test edemiyorduk. Onun sabrını bir parça daha zorlamaya
karar verdim.

“Bu kez yanılmıyorsam?”

Storm, gri gözleri üzerimde, biraz düşündü. Bana inanmadığını bakışlarından anlıyordum ancak tümünden de görmezden gelmiyordu. “Emin misin? Yine kötü görünüyorsun. Şu uykusuzluk sorunundan olabilir mi?”

Ah, hayır. Bana karşı yine bunu kullanıyordu. Evet, kabul ediyordum, bir parça uyuyamama sorunum vardı ancak avcı uyarısı başka bir şeyle karıştırılamazdı.

Uzayan sessizliğim karşısında Storm zaten en başından beri düşündüğü yargıya vardı. “Törenden sonra birilerini görevlendiririm. Yerine geç ve bundan kimseye bahsetme.”

“Ama...”

Bir elini kaldırarak beni susturdu. “Carin şehrinin komutanı da burada. Beni utandırmayın.”

Yüzümdeki ifadeden bunun aslında hiç umurumda olmadığını anlamış olmalıydı. Tıpkı benim, onun bana inanmadığını anladığım gibi. “Yerine geç, asker. Yine. Geç. Kaldın. Zaten.” Öfkeyle tane tane söylediği kelimelerden bunun için daha sonra bana ceza vereceğini anlamak zor değildi.

Elimi başımın üzerine götürüp asker selamı verdim ve yanından ayrılmaya davrandım. Arkamdan seslendi. “Asher Bennett’i takip et ve o ne yapıyorsa onu yap. Ne yapmıyorsa da Tanrılar aşkına, onları yapma! O genç adam en azından bir askerin nasıl davranması gerektiğini biliyor.” Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. “Senin aksine.”

Onu yanıtsız bırakarak -dışından, içimden bir sürü güzel yakıştırma yapabiliyordum- kendi birliğimin olduğu sıraya yürüdüm. Az önce övgüyle bahsettiği arkadaşım Asher Bennett, en ön sıradan bana el salladı. Tıpkı Storm’un dediği gibi örnek bir askerdi. Üzerindeki ceketli üniformada tek bir kırıışık yoktu. Kıvrıcık saçlarını özenle arkaya taramış, sakallarını tıraş etmişti.

Yanına geçtiğimde kahverengi gözlerini üzerimde gezdirirken uzun bir ıslık çaldı. “Bu ne güzellik, Lu! Suratın biraz gülsün de insanlar ne kaçırdığını bilsin.”

Her zamanki gibi benimle uğraşıyordu ama aklım başka yerdeydi. Ona laf yetiştirecek ruh hâlinde değildim. Durgunluğumdan anlamış olsa gerek kaşları çatıldı. “Bir şey mi oldu?”

Başımı çevirip arkaya baktım. Storm, sıraların aralarında gezinip askerlere fırça atmaya devam ediyordu. Fernville, güneyde küçük ve ihmal edilmiş bir köydü. Krallıktan ve başkentten uzak olduğumuz için askeri

yapılanmamız da her zaman gevşek olmuştu. Storm'un bu gevşek yapılanmayı bir günlüğüne de olsa düzene sokma ihtimali düşüktü. Yine de denemekten vazgeçmiyordu. Sımsıkı topladığı beyaz saçları ve atmaca bakışlarıyla herkesi azarlıyordu. Nizami üniforması üzerinde doğduğuna yemin edebilirdim. Asıl yapması gereken şeyi ise yapmıyordu: *ormanı aramak*.

Ash kaşları çatık hâlde yüzüme bakıyor, benden yanıt bekliyordu ama ben ona az önceki durumu anlatıp anlatmamakta kararsızdım. “Yine uyuyamadın mı?”

“Eh işte,” dedim. “Biliyorsun, kâbuslar.”

“Revirden aldığın ilaçları içsene. Kendine kastın mı var?”

Ash, ona ne zaman dert yansam, bana gerçekçi bir çözümle gelirdi. Şu an ise öncelikli sorunum lanet kâbuslarım ya da uykusuzluğum değildi. Onlarla uzun süredir yaşıyordum. Bir süre daha yaşamaya devam edebiliirdim.

“Uyuşmak istemediğimi söylemiştim, Asher. Ondan değil. Uzatma.” Tam ismini söylediğimde, konuyu uzatmaması konusunda ciddi olduğumu anladı. Öfkelendiği zamanlarda yaptığı gibi dudaklarını sıkıp ince bir çizgi hâline getirdi. Benimle inatlaşmaması gereken huysuzluk anlarımı tecrübelerine dayanarak biliyordu. Çocukluk arkadaşım ve karakolda devriye ortağımdı. Yani yıllardır vaktimizin çoğunu beraber geçiriyorduk.

“Ne o zaman?” diye diretti. Ona söylememek haksızlıktı, ayrıca temkinli olmasını istiyordum. O yüzden anlatmaya karar verdim. Ona doğru yanaşıp fısıldadım.

“Avcı duyularım beni uyardı. Büyü için.”

Ash'in bir an rengi atmış gibi göründü. Az önce yüzünde yer edinmiş küskün ifade yerini endişeye bıraktı. “Bildirmen gerekli, Lu. Hemen.”

“Bildirdim. Storm bana inanmadı galiba.” Sesim homurdanır gibi çıkmıştı ve barındırdığı hayal kırıklığını da ne yazık ki saklayamamıştım.

“Emin misin?”

Ona öyle bakışlar attım ki bir adım geriledi. Bu sorudan nefret ediyordum. Bu karakolun kuruluş amacı bile karanlık magusları², yani isyankâr büyücülerini yakalamakken onlardaki bu rahatlık nereden geliyor anlamaya çalışıyordum.

“Harika,” dedim. “Sen de bana inanmıyorsun.”

2.Magus: Büyücü. Saraya kayıtlı olmayan, isyankâr magus topluluğu karanlık magus olarak bilinmektedir.

“İnanmıyorum değil. Bak, kâbuslar ve uykusuzluk seni zayıf düşürüyor. Senin gibi yaşasaydım şurada düşer bayılırdım.”

“Avcı duyularımın uyarısından eminim, Ash. Orada olduklarından? İşte ondan emin değilim. Daha önce kimseyi bulamadık çünkü.”

Yüz ifadesi yumuşadı ve bir elini omzuma attı. “Lu, Storm haklı olabilir. Ona bildirdiysen önlemini alacaktır. Kendin de aradın, yoklardı.”

Bana hatırlattığı ve vurguladığı son cümle iyiden iyiye canımı sıktı. Haklıydı. Diğer zamanlarda kuralları hiçe sayıp, ormana çıkıp kendim de aramıştım ve hiçbir şey bulamamıştım. Sanırım o ilaçları kullanmaya başlamanın vakti gelmişti.

İlerideki malzeme yığınınna yürüyüp liderlik flamamı aldım ve tozlu zemine saplayıp aklımda düşüncelerle ona yaslandım. Avcı olduğum için yeteneklerim buradakilerden daha üstündü. Bu da bir yıl önce sınavları en yüksek puanla geçmemi sağlayarak beni en genç birliğin lideri yapmıştı. Gerçi Storm’un her zaman Ash’i lider yapmak istediğini düşünmüştüm.

Ash birkaç dakika süren sessizlikten sonra beni dirseğiyle dürterek karşıdan gelen kadını gösterdi. Kate Mapple, köyümüzün yaşlı ve biraz çatlak şifacısıydı. Üzerinde gökkuşağını kışkandıracak renklerdeki elbisesi ve saçlarının arasındaki dal ve yapraklarla töreni izlemeye gelmişti. Seçtiği enerjik giysilerin aksine, ruhsuz adımlarla izleyicilerin arasına karıştı.

Ash, çocukluğumuzdan beri onu komik bulduğumu biliyordu ve keyfimi yerine getirmeye, konuyu değiştirmeye çalışıyordu. At kuyruğu yaptığım uzun ve dalgalı saçlarımı havaya kaldırıp salladı. “Seneye törende senin saçlarını da onun gibi süsleyelim.”

Sinir bozucu bir ifadeyle gülümsedim ve saçlarımı ellerinin arasından kurtardım. “O kadar da uzun boylu değil, Bennett,” diye homurdandım. “Henüz o kadar delirmedim.”

“Şimdilik.”

Ona gözlerimi devirdim ve hoş olmayan kelimeler mırıldandım. Ash kahkaha atarken gergin hava da dağıldı.

Göz ucuyla Storm’un hazırlanan platformda yerini aldığını gördüm. Keskin gözleri ikimizin üzerinde memnuniyetsiz bir ifadeyle oyalanınca, gülmeyi kesip yerimizde ciddi bir yüz ifadesi takınmaya gayret ederek pozisyon aldık. *Aptal tören.*

Kutlamaların akış programı bile her sene aynıydı: bayat bir canlandırma gösterisi, caka satma yürüyüşü, kapanış, ziyafet ve festival... Canlandırma gösterisi buradan gördüğüm kadarıyla son perdeye gelmişti. Blaze soyundan ilk kralın avcılarla iş birliği yapıp büyücüleri alt edişi, Aetherium'un kuruluş hikâyesi ve en güçlü büyücüler olan Antiklerin buzlar arasında sonsuz uykuya hapsedilişi... Ezberlemiştik.

Son aşama askerlerin, yani bizim yürüyüş gösterimizdi. *Güçlü ordu, güvenli ülke vurgusu...* En önde her zamanki gibi bando takımı yer alıyordu. Yürüyüşümüzde bize onlar önderlik edecekti. Herkesin üzerinde bugüne özel birliğini veya görevini işaret eden süslü giysiler vardı.

Bandonun uyarı melodisini çalmasıyla doğrulduk ve yürüyüşe başladık. Ritmik ve uyumlu adımlarla protokolün önünden geçerken komutanlara selam durduk. Askeriyeye ilk katıldığımda bu adımlar için yaz sıcaklığının altında günlerce çalışmıştık ve benim için bir nevi ceza gibiydi. Storm da ayağa kalkıp bizlere selam durdu. Neyse ki az sonra bu eziyet bitecekti. Adımlarımızı bozmadan belirlenen açıklığa geldik ve dağılma emrini beklemeye başladık.

Birkaç dakika sonra Storm alana geldi ve emri verdi. Yanına gelen bir askerin kulağına fısıldadığı sözleri memnuniyetle dinledi ve bana beklemem için işaret etti. Ash de benimle birlikte beklemeye koyuldu. Storm, sert adımlarla yanıma yaklaştı. Yüzünde törenden önceki bıkkın ifadenin aksine, şefkat vardı. “Ormanı arattım, Elaine. Kimse yok.”

Ona başımı sallayarak karşılık verdim. Bunun beni rahatlatması gerekirken daha çok huzursuz olmuşum. *Deliriyor muyum?* Yanımda duran Ash, olması gerektiği gibi bir hayli rahatlamış görünüyordu.

Storm, “Festivale katıl. Biraz eğlen,” dedi ve omzuma birkaç kez teselli etmek amacıyla vurdu. Tozlu zeminde topuklarını döndürdü ve sert adımlarla yanımızdan uzaklaştı.

O gider gitmez boynuma kadar kapalı olan düğmeleri gevşettim. Ash bir şey demeye cesaret edemiyor, sadece yanımda dikiliyordu. “Hadi biraz eğlenelim. Bren nerede?” diye sordum. Bu konuyu konuşmamak en iyisiydi. Günlük nasihat dozumu da almıştım.

“Ona saat vermiştim ama maske standındadır bence.”

Ash'in haklı olduğunu bildiğimden rengârenk fenerlerle süslenmiş festival alanına doğru adım attım. Normalde bakımsız ve cansız olan köy, bu-

gün flamalar ve fenerlerle ışıl ışıldı. Fernville, gri havasını bir g nl ğ ne geride bırakmıştı.

Resm  program bitmiş, herkes alışveriş ve kutlama havasına ge mişti. Aradığım kişiyi tam da tahmin ettiğim yerde g r nce g l msedim. Arkası bize d n kt , maske yapma standının başındaydı. Kuzgun siyahı sa ları, minyon yapısı ve imrendiğim dolgun kadınsı hatlarıyla onu başkasıyla karıştırmak m mk n değildi. Bren farklı bir tipti ve  ok g zeldi.

Uzaktan bile ne kadar keyifli olduğunu hissedebiliyordum. Yanına yaklaştığımızda kuzguna benzeyen bir maske hazırladığını g rd m. Maskesini t ylerle kaplamıştı,  zerine siyah sim d kmekle meşguld . Evinin bir duvarını kendi yaptığı maskeleri sergilemeye ayırmıştı.  ocukluğumuzdan beri    m z hi  ayrı kalmazdık.

Bren yaptığı işe kendini  yle kaptırmıştı ki Ash'in arkasına yanaştığını fark etmedi. Ash onun elinden maskeyi kaptı, y z ne ge irdi. Hen z kurumamış yapıştırıcıyı hesap edememişti. Bren şen şakrak bir kahkaha attı. "Sonsuza kadar o maskenin i inde kalırsın umarım."

" ıkarın şunu," diye debelendi Ash.

"Ah, hayır canım. Kendin  ıkaracaksın," dedi Bren. "Bozmadan."

Ash maskeyi  ıkaramadık a canlı bir kuzgun ona saldırıyor gibi g r n yordu. Tek yolu maskeyi par alamaktı ancak bunu yaparsa Bren de muhtemelen onu par alayacağı i in cesaret edemiyordu. " ıkarın şunu y z nden!" Ash, parmakları sime bulanmış h lde,  fkeli ama nazik hamlelerle maskeyi  ekiştirmeye başladı.

G lmeme engel olamadan başımı iki yana salladım. " ocuk gibisiniz," diye s ylendim. Sanat eserine gelecek en ufak bir hasarda  fkesini ben de tadardım. Bu y zden hayli dikkatli olmaya  zen g stererek Ash'in y z nden maskeyi zor da olsa ayırdım. Bren, sadece s ylenerek,  enesiyle birini  ld rebilirdi.

Maskeden kurtardığım Ash, homurdanarak cebinden  ıkardığı mendille y z n  temizlemeye başladı. Sesi boğuk olsa da hoş s yler s ylemediğini anlıyordum.  ok  zendiği g r nt s  bozulmuştu.

"şu maske yapma içinden ne zevk alıyorsun asla anlayamayacağım," dedim. Bren'e d n p kurtardığım maskeyi ona uzattım. Bu sırada ellerime bulaşan bol miktarda simin, her g n banyo yapsam da uzun s re benimle

kalacağını biliyordum. Bren, şımarık bir ifadeyle omuzlarını havaya kaldırıp indirdi ve ara vermeden gülerken maskeyi kuruması için salladı.

Birkaç dakika daha hevesini almasını bekledikten sonra onu da yanıma alarak panayır alanında gezinmeye başladık. Bren, yapmak istediklerini liste hâline getirmişti. Işıl ışıl sokaklar ve gülüşen insanlar arasında dertlerimi kısa bir süreliğine de olsa unutmak kolaydı.

Gezgin tüccarların sergilediği birbirinden ilginç eşyalar göz alıcıydı. Antika pusulalar, süslü metal kafeslerin içinde yanan tütsüler, hareket enerjisi veya güneş enerjisiyle çalışan envaiçeşit saatler... Hepsini hayranlıkla süzüyorduk.

“Yemek yediniz mi? Festival dondurmasını denemek istiyorum,” dedi Bren enerjik bir sesle. Yememiştım ama canım da istemiyordu. Dondurma daha cazip bir seçenektı. Kar, süt ve meyveden yapılan dondurmalar buraya Eski Dünya’dan kalan ve ısıyı koruyan kaplar içerisinde getiriliyordu.

Ash, üçümüze de dondurma almaya giderken Bren, maske kazasıyla ilgili hâlâ onunla dalga geçmekle meşguldü. Ash, benimkini uzattı, Bren’e dondurmasını uzatırken gözleri hırsıyla parladı. Ona yakın zamanda tatsız bir şaka yapacağından emindim.

İkisinin atışmalarını gülümseyerek dinlerken bir yandan da çilekli ve limonlu dondurmamdan kaşıklıyordum. Bir anlığına kendimi mutlu hissettiğimi söyleyebilirdim. Avcı hislerimin ise bir yanılgı olduğuna kendimi ikna etmek üzereydim.

Arkamdan aniden birinin sarılmasıyla olduğum yerde sıçradım. İri cüsse, elimdeki dondurma kaşığına kaptı. “Eos! Kaç kere söyleyeceğim? Böyle sessizce yanaşma bana! Bir gün elimden bir kaza çıkacak!”

“Kızma, abla. Ayrıca senden daha iriyim artık. Beni öyle kolay pataklayamazsın.” Genç irisi küçük kardeşim, çaldığı kaşıkla dondurmamdan arsızca yemeye başladı. Dondurma kaşığı, kocaman ellerinin arasında oyuncak gibi görünüyordu.

“Seni öyle bir pataklarım ki, küçük böcek.” Üstelik ben de pek ufak tefek sayılmazdım. Ortalamanın üzerinde bir boydaydım ve askeriyede yaptığım idmanların sonucu olarak atletik bir vücuda sahiptim. Eos, sabrımı zorladığı anlarda yaptığım ufak numaralara rağmen bir türlü akıllanmak bilmiyordu. Mavi gözlerime yansıtmaya çalıştığım tehditkâr ifadeyi hiçe saydı. Asi tavrını sürdürmekte kararlıydı.

“Bana b  cek deme!” diye   ıkıştığında g  zlerimi devirdim, kaşlarını   attım.

“Aster nerede? Bug  n ‘sen’ g  revi onundu.”

“Kız arkadaşlarıyla yakışıklı   ocukların yolunu g  zliyordur. Nereden bilebilirim? Yakında on beş yaşına giriyorum, bakıcıya ihtiya  ım yok.” Eli yeni   ıkmakta olan sakalına gitti.

Eos’un son g  nlerdeki gurur kaynağı,   enesindeki cılız t  y yumağıydı ve bir s  redir onu kırmadan tıraş olmasını s  ylemenin yolunu arıyorduk. Ancak h  l   bir y  ntem bulamamıştık. Sırıtmama engel olamadım.

“Tam da bu y  zden var,” dedim. “Soracağım ben o Aster’e.” Omuzlarını silkti, dondurma kaşığını bıraktı ve g  z   yeni fark ettiği Bren’e takıldı. *Eos’un ergenlik hormonları ve imk  nsız aşkı...*

“Merhaba, Bren. Bug  n yine harika g  r  n  yorsun.” Derin bir i     ekip t  ylerden oluşan sakalıyla oynamayı da ihmal etmedi. Acınası g  r  nd  ğ  n   birkaç yıl sonra anlayacağını umuyordum.

Bren sa  larını kulağının arkasına kısıtıp cilveli bir edayla g  l  msedi. Eos’a her zaman iyi davranırdı. “Teşekk  rler, Eos. Biraz daha b  y  meni d  rt g  zle bekliyorum.”

“ş na y  z verme, Bren. Her gece kapıda yatarsa karışmam. Kendine engel olamıyor.”

Bren, omuzlarını silkti ve kıkırdadı. “Zararsız, tatlı bir   ocuk, Lu. Bırak da biraz eğlensin.”

Eos’un y  z   k  sk  nl  kle asıldı, kollarını g  ğs  nde kavuşturdu. “H  l   buradayım.”

O sırada Aster sonunda gelmeye karar verip Eos’u omuzlarından yakaladı. “Neredesin sen? Kalabalıkta seni arıyorum bir saattir.” Eos omuzlarını silkerken Bren’den   z  r dileyip Eos’u da s  r  kleyerek uzaklaşmaya başladı. Gitmeden bir şey unutmuş gibi bana doğru d  nd  . “Ramholt’tan gelen falcılara git, Lu!” diye bağırdı. “  ok yakışıklılar!” Nerede olduğu da b  ylece belli olmuştu.

Sırtından iteklemeye   alıştığı Eos homurdanırken kalabalıkta g  zden kayboldular. Başımı iki yana sallayarak i   ge  irdim. Aster ve kız arkadaş   etesinin g  z   her zaman festival i  in şehir dışından gelen potansiyel sevgili adaylarında olurdu. Eh, k  yde fazla bir se  enek olmadığını kabul ediyordum ama bu konuları artık d  ş  nmek istemiyordum. Beni aşka k  st  recek birkaç tecr  bem olmuştu.

Ash, dondurmasının son lokmalarını kaşıklarken bir yandan da Aster'in falcılarla ilgili sözlerine Eos gibi homurdanmaktan geri durmadı. *Erkekler...* Eos'un yarıdan fazlasını kaşıkladığı, erimeye yüz tutmuş dondurmayı bitirmeye çalışırken bir yandan da cıvıl cıvıl kaynaşan ortamı izlemeye koyuldum. Kalabalık sevmezdim ama neşe... İşte bunu seviyordum çünkü bende pek yoktu.

Dondurmalarımızı bitirdikten sonra renkli stantlar arasında gezinmeye kaldığımız yerden devam ettik. Ziyafet ve hediyelik eşyalar dışında köy meydanına onlarca aktivite köşesi kurulmuştu. Hangisini deneyeceğimi düşünüyordum.

Aster'in bahsettiği falcı standını da az ileride seçebiliyordum. Aralarında en gösterişsiz ancak en gizemli görünen oydu. Biraz karanlık şeyler çağrıştıran bir havası vardı. "Haydi Lu, fal baktıralım," dedi Bren heyecanla kolumdan çekiştirerek.

"Ben fal baktırmak istemiyorum," diye söylendim. "İnanmıyorum böyle şeylere, Bren."

Bren bilmiş bir tavırla büyük bir sırrı bilmiyormuşum gibi baktı bana. Dar görüşlülüğümü ve gerçeklik algımı her zaman eleştirirdi. "Benimle gel, hadi, lütfen," diye diretince çaresizce o tarafa adımlarımı yönlendirdim. Bren de bazen Eos kadar çocuklaşabiliyordu ve onunla uğraşmaktansa birkaç dakikalık fal izlemeye razıydım. *Başımı ağrıtmazın yeter.*

Bren, zafer kazanmış edayla önümde hoplayarak ilerlerken, onun bu neşeli hâline gözlerimi devirip Ash'e az sonra döneceğimizi işaret ettim. Omuzlarını silkti ve ilgisini çeken stantlara göz atmak için huysuz bir ifadeyle yanımızdan ayrıldı.

Falcıların gizemli alanına yürümeye koyulduk. Her yanımız meşalelerle ve fenerlerle rengârenk aydınlanırken burası tam köşede, gölgelerde kalmıştı ve loş bir aydınlatmaya sahipti. Ahşap kamelyanın tek noktasına sıkıştırılmış fenerden saçılan mum ışığı yalnızca masayı aydınlatmaya yetiyordu.

Siyah masa örtüsü serilmiş boş bir tezgâhın arkasında biri oldukça uzun boylu, diğeri ondan biraz daha kısa iki adam vardı. Pejmürde, salaş giysiler giymişlerdi ancak atletik ve güçlü yapıları, bol giysilerin altından bile belli oluyordu. Bu, meslek seçimlerine göre oldukça şaşırtıcıydı. Üstlerindeki kapüşonlu pelerinler ise yüzlerini tamamen örtüyor ve onlara gizemli bir hava katıyordu.

Başımı eğip yüzlerini seçmeye çalışırken Aster'in bu iki yabancıyı, yüzlerini görmeden yakışıklı diye nitelendirecek kadar aklını kaçırmadığını umdum.

“Merhaba!” diye seslendi Bren masaya enerjik bir sesle yaklaşarak. Aşırı hevesliydi. Kırmızı pelerinli ve uzun olan adam konuşmadan Bren'e masanın önündeki ahşap, yıpranmış sandalyeyi işaret etti. Kendisi de masanın diğer yanına oturdu. Konuşmayarak daha da gizem yaratmaya çalışıyordu herhâlde.

Bren kıpır kıpır bir edayla gösterdiği yere oturdu. Yeşil pelerinli olan, uzun adamın önüne karton bir kutudan orta büyüklükte deniz kabukları döktü. Onaylamaz bir ifadeyle kaşlarımı çatıttım. Bu iş uzaktan bile saçma ve özensiz görünüyordu.

Adam, kısık bir sesle Bren'e bir şeyler anlatmaya başladı ama gürültüden duyamıyordum. Deniz kabuklarını masaya atıyor, konumlarına bakarak bir şeyler söylüyordu. Kaşlarım çatık olsa da merakımı bastıramıyordum çünkü zekadan yana hiç sorunu olmayan Bren'in yüzü hayretten sekilden şekle giriyordu.

Adam bitirdiğini belli eden bir işaret yapınca Bren masaya bir gümüş *riyan*³ bıraktı ve heyecanla ayağa kalktı. Yanıma gelip çekiştirerek beni oturtmaya çalıştı. “İstemiyorum. Falına baktırdın, gidelim.”

İkimiz fısıltıyla tartışırken kırmızı pelerinli adam, uzun ve zarif parmaklarıyla bana da sandalyeyi işaret etti. Tepemde durmadan ısrar eden Bren'e döndüm. “Fal baktırırsam susacak mısın?” Çılgınlar gibi başını sallayarak onaylayınca pes ettim ve boşalan sandalyeye oturdum. *Ne zararı olabilir?*

Adamın pelerinin büyük başlığı tüm yüzünü gölgede bırakıyor, yalnızca biçimli dudakları görünüyordu. Yeşil pelerinli olan, arkadaki kutudan farklı renkte deniz kabukları çıkardı ve masadakileri toplayıp kaldırdı. Masadaki kabukları süpürürken elinin üzerindeki, baş parmağına yakın büyük bir yara izi dikkatimi çekti. Gözlerimi yeniden falcıya çevirdim. “Onun görevi kutudan kabuk çıkarmak mı?”

Gözlerim yanlış seçmediyse yeşil pelerinli olan sözlerim karşısında bir anlık gülümsedi. Diğerinin boğazını temizleyip onu uyarmasıyla birlikte yeniden ciddi hâline döndü ve masanın ardında, ellerini önünde birleştirip ayakta dikilmeye devam etti. Kendime engel olamadan falcıya sataşmaya devam ettim.

3.Riyan: Aetherium'un resmî para birimi.

“Deniz kabuklarıyla fal? Başka uydurma yetenekleriniz de var mı?”

Bren, karşıdan koyu renk gözlerini iri iri açarak susmamı işaret ediyordu. *Beni buraya oturttuğuna çoktan pişman olmuştur*, diye düşünüyordum. Biraz da bu kadar ısrarcı olduğu için onu pişman etmeye çalışıyordum zaten.

“Siz de fal bakar mısınız?” diye sordu puslu ama hipnoz edici bir etkisi olan gizemli ses.

“Hayır?”

“Öyleyse yeteneklerimin uydurma olup olmadığından emin olmak için fal sonuna kadar bekleyeceksiniz.”

Falcının gölgeler içinde kalan yüzü ifadesizdi ve kabul ediyorum ki sözleri beni gafil avlamıştı. Bunun hoşuma gitmesi ise ayrı bir meseleydi. Haklıydı, fal bakmaktan anlamazdım ve şu an sandalyesinde oturup onunla alay etmem nezaketsizlikti. *Kibar ol, Luna*. Diğer şarlatanlara pek benzermiyordu. Bunun tadını çıkarıp eğlenmeye karar verdim.

Deniz kabuklarını masaya fırlattığında avcunun içindeki sertleşmiş bölgeler dikkatimi çekti. Sadece kılıç kullananların veya demir dövenlerin ellerinde bu tür izler olurdu. Adam nereye baktığımı fark edince usta bir hareketle avuç içlerini benden gizledi ve dudaklarının kenarı birkaç saniyeliğine gülümsediğini belli eder bir ifadeyle kıvrıldı.

“Askersiniz.”

“Üniformam üzerimde olmasaydı sizi tebrik ederdim.”

Arkadaki adam yine sırtıttı. Ona baktığımı görünce yüzünü diğer tarafa çevirdi. Yapım gereği iğnelemeden bu kadar süre dayanabilmişim işte. Fala bakan adam ise dikkatini dağıtmadan kabukları inceliyordu, iğnelememi duymazdan geldi.

“İlginç.”

“Neymiş ilginç olan?”

“Avcısınız,” dedi gizemli ses. Kaşlarım çatıldı. “Göründüğünüzden daha güçlüsünüz.” Onunla durmaksızın alay ettiğim için güçsüz görüldüğümü ima eden sözlerini de bu kez ben duymazlıktan geldim. Avcı olduğumu nereden anlamıştı ki? Huzursuz olduğumu belli etmeden daha fazlasını öğrenmek için dinlemeye devam ettim.

“Kendi gücünüzü henüz keşfedememişsiniz. Güçlerinizden bir süredir şüphe duyuyorsunuz ancak yanıyorsunuz.” İsabetli tespitleri beni iyiden iyiye şaşırtıyor, kendimi sorgulamaya başlamama neden oluyordu.

“Avcı güçlerim doğru çalışmıyor,” dedim. “Zamanla çalışacağını mı söyleyeceksiniz?”

Falcı sataşmalarımın hiçbirine yanıt vermedi, ifadesini bozmadı. “Zaman dostumuzdur,” dedi. “Gece ise sırlarla dolu.” Aramızda birkaç saniye süren bir sessizlik oldu.

“Bu ne demek şimdi?”

Falcı yine yanıt vermedi. Kabuklardan birine parmağını bastırıp odaklandı. Kemikli eline ve uzun parmaklarına hipnoz olmuş gibi bakıyordum. O ise kabuk ona bir şey anlatıyor, o da dinliyormuş gibi görünüyordu. *Büyü mü acaba?* Belki de avcı hislerim bana bu standı işaret etmişti. Şüpheli ve temkinli bir ifadeyle adamı süzmeye devam ettim.

Elini havaya kaldırıp arkada dikilmekte olana bir işaret yapınca asistan falcı başka bir kutudan siyah fal kartları çıkardı ve kırmızı pelerinlinin önüne bıraktı. Desteyi parmağının ucuyla önüme doğru itti.

“Üç tane seçmenizi istiyorum.”

Başımı yana eğip desteyi inceledim ve rastgele yerlerden üç tane kart seçtim. Bren’e bunu yaptırmamıştı. Benim falım da herhâlde hayatım kadar karışıktı ki ek gösteriye girmesi gerekmişti. Adam seçtiğim kartları önüme kapalı olarak dizdi ve dramatik bir edayla açmaya koyuldu.

“Güneş, Ay ve hançer,” dedi puslu bir ifadeyle. Birkaç saniye boyunca kartlara, sonra da adama baktım. Bundan bir anlam çıkarıp çıkarmamam gerektiğinden emin değildim.

“Yani?”

“Ölüm, yaşam ve tehlike,” diye açıkladı. Yaşam Tanrıçası Liv ve Ölüm Tanrısı Han’ın sembollerinin Güneş ve Ay olduğunu biliyordum ama yine de ne anlama geldiğinden emin değildim. Aklım vızır vızır çalışırken falcının seslenmesiyle dikkatimi yeniden ona verdim. Sesini iyice puslu hâle getirdi, mırıldandı.

“Yakışıklı bir adamla tanışacağınızı görüyorum. Bu iki kartın birleşimi, sonsuz aşkı işaret eder.” Güneş ve Ay kartını işaret etti ve gölgeler arasındaki dudakları çapkın bir gülüşle kıvrıldı.

Sözleri bir görüden çok vaat esintisi taşıyordu. Bunca ciddiyetin, odaklanmanın ve şovun ardından gelen bu cümleye gülmekten kendimi alamadım. Yeşil pelerinli de hemen arkasında, açıkça sırıtiyordu. Az önce beni bu kadar germeyi başardığı ve iyi oynadığı için tebriği hak ediyordu aslında.

“Sonunda aşkı bulacağım ama galiba benden hazzetmeyecek,” dedim sırtımama engel olamadan. Hançer kartına birkaç kez tıkladım. “Beni öldürmeye çalışacak olabilir mi?”

Falcı onunla alay ettiğimin gayet farkında, kapalı başlığının altında gülümsedi. “Aşkın size ne getireceği ve nerede karşınıza çıkacağı falda bile belli olmaz.”

“Ya, öyle mi?” dedim. Bu kez çapkın bir gülüş takınma sırası bendeydi. “Tahmin edeyim... Kırmızı bir pelerin mi giyiyor?”

Adam, başını yavaşça yukarı kaldırdı. Şaşırarak kusursuza yakın, genç yüz hatlarını gölgeler içinden bir anlığına seçtim. “İltifatınız için teşekkür ederim ancak faldakinin ben olduğumu da nereden çıkardınız?” Sesindeki puslu hava muzip bir ifadeyle yer değiştirmişti. O anda gerçek sesinin nasıl olduğunu merak ettim.

Arkama yaslanıp gülümsedim. “Kırmızı pelerinli onlarca kişi arasından sizi kastettiğimi de nereden çıkardınız?”

Falcının dudaklarının kenarı yeniden alaycı bir gülümsemeyle belli belirsiz kıvrıldı. Kartları eliyle süpürerek önünden çekti ve deniz kabuklarını topladı, bir kez daha masaya attı. Ben gülümseyerek kabuklara bakarken aniden ellerimi tuttu. Elleri ateş gibi sıcaktı ve benim buz gibi tenimle tezat oluşturuyordu. Bu beklenmedik dokunuş tüm vücudumda bir akım yarattı. Elleri yalnızca fiziksel olarak değil, ruhumun derinliklerine de dokunuyor gibiydi. Küçük yıldırımlar tenimde geziniyor gibi hissediyordum.

“Hislerine güven, küçük avcı,” dedi. “Sandığından daha güçlüsün. Gece, sana tüm sırları anlatacak.”

Ona inanmaz gözlerle bakarken yutkundum. Gerginlik geri gelmişti. “Siz... Ne saçmalıyorsunuz? Beni tanıyor musunuz?” Karanlıklar arasındaki silüetinde biçimli dudakları bilmiş bir gülümsemeyle aydınlandı.

“Ben yalnızca iyi bir falcıyım.”

Nutkum tutulmuş hâlde ona bakarken, hâlâ elini tuttuğumu fark edince hemen ateşe dokunmuş gibi ellerinin arasından ellerimi çektim ve ayağa fırladım. Elinden yayılan sıcaklığın izi parmak uçlarımda yerini koruyordu. O da birkaç saniye oyalandıktan sonra deniz kabuklarını avcuyla süpürerek masadan topladı. Her hareketinde bir gizem ve öz güven vardı. *Ne var bu adamda?*

Cebimden bir tane gümüş riyan çıkarıp masaya doğru bıraktım. Benim asabi tavrımın aksine, sakın bir ifadeyle parayı bana geri itti ve deniz ka-

buklarından birini avcunun içine alıp uzattı. “Senin için bir hediye, unut-maman için.”

Birkaç saniye şaşkın gözlerle ona baktım, sonra uzattığı kabuğu alma-dan arkamı döndüm ve paramı masadan geri almakla meşgul olan Bren’i çekiştirerek oradan uzaklaştım.

Avcı olduğumu, son zamanlarda yanılan duyularımı bir şekilde öğ-renmiş olmalıydı. Kalabalıkta Ash ile konuşmuştuk. Falcıların bu şekilde çalıştığını duymuştum. Önce bilgi topluyorlar, sonra da şapkadan tavşan çıkarıyorlardı. Başımı çevirip arkamı döndüğümde ikisinin de ayakta dura-rak gölgeler arasından beni izlemeye devam ettiklerini fark ettim. *Kimsin sen?*

Bren enerjik sesiyle beni kınayarak söylenmeye başladı: “Ne dedi, Lu? Yabani gibi davranman gerekmezdi.”

“Saçmalık, Bren.”

“Bana öyle güzel fal baktı ki...” Bren’in kendi falını anlatmasına fırsat vermeden adımlarımı hızlandırdım. Olanlar zihnimi bulandırıyor, sağlıklı düşünemediğimi hissediyordum. Bren ise bir yandan koşar adım bana ye-tişmeye çalışıyor, öte yandan da hâlâ söyleniyordu.

Silah satan bir tezgâhın başında parlak hançerleri ve kılıçları inceleyip oyalanan Ash’in yanına doğru yürüdüm. Bizi bekliyordu. “Falınız nasıl-dı?” diye sordu. Sesinde bariz bir küskünlük vardı.

“Kötüydü, dolandırıcılıktan başka bir şey değil. Hadi, sakın bir yere geçelim.”

Bren elinde tuttuğu parayı cebime doğru sokuşturdu. “Senden bir riyan bile almadı!”

“Tamam, düzeltiyorum, şarlatanlık. Oldu mu? Lütfen sakın bir yere ge-çebilir miyiz artık?” Başım ağrımaya başlamıştı. Onlara çıkışmak isteme-sem de festivalin neden olduğu gürültü kulak zarımı patlatacak gibi hisset-tiriyordu. “Ne diye parayı geri aldın ki?” diye söylendim Bren’e.

“Sana falı hediye etti, Lu. Uğuru mu kaçsın?” diyerek delirmişim gibi sitem etti. “Aster haklıymış. Çok yakışıklılardı.” Bir yandan bana laf ye-tiştirirken öte yandan hızlı adımlarla yürüyordu. Kısa boylu olduğundan bizim yürüyüş tempomuza yetişebilmek için yanımızda hep böyle yürürdü.

“Bren! Yüzlerini bile görmedik!” dedim hayretle. “Ayrıca pek uğurlu bir şey de söylemedi.”

Karşılık olarak omuzlarını silkti ve bilmiş bir ifadeyle kıkırdadı. “Ge-rek yok ki! Görmemiz gereken kadarını gördük.” Sesini Ash’in duymaması

için alçak sesle konuşuyordu. “Hadi ama Lu. Hayal gücümüz ne için var?” Yüzü hafif kızardı, bir yandan da yan gözle Ash’e baktı.

“Aster’e de sana da akıl fikir diliyorum.” Ash de bu yorumuma bıyık altından güldü. Bren dudaklarını büzdü, ikimize de saçlarını savurup arkasını döndü. Festival alanının dışında kalan sakin bir köşe aranırken Ash arada kaşlarını çatarak bana bakıyor, huzursuzluğumu yokluyordu.

Adamın söylediklerine tam inanmasam da dikkatimi çekmeyi başarmıştı ve beni tanıdığını düşünmeme neden olmuştu. Elimi tuttuğunda kendimi bir yabancıya dokunuyor gibi hissetmemiştim ve bu tuhaftı. Sonunda aradığımız yeri bulunca bir nebze olsun düşüncelerimden sıyrılıp nefes aldım.

Ash ve Bren’le bir köşeye çekilip çimlerin üzerine oturduk. Bu kez de falcılarla ilgili tartışmaya başladılar. Genelde böyle zamanlarda çok ciddiye bindirmedikleri ve birbirlerinin kalplerini kırmadıkları sürece aralarına girmezdim.

Onları yarım kulakla dinlerken bir yandan da lanet maskeden elime bulaşan simleri avucumun içini birbirine sürterek temizlemeye çalışıyordum. Falcı adam hâlâ aklımı kurcalıyordu.

Birden renkler gözümde dans etmeye, başımın içindeki ağrının şiddetlenmesine sebep olmaya başladı. Hava sıcaklığı yine benim hissedebileceğim ölçüde dalgalandı. Gözlerimi kapatıp başımı tuttum. Acı daha da şiddetlendi, inlememe sebep oldu. Kalp atışlarım hızlandı. *Yine o his... Lanet olsun!*

Ash, tartışmalarına ara verip endişeli gözlerle bana bakarken, “İyi misin, Lu?” diye sordu. Bren de koyu gözlerini üzerime dikmiş ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Duyularım, kalbimin yerinden çıkacak gibi çarpmasına neden oluyor; uğultu ve aynı anda sihri işaret eden gümleme yüzünden neredeyse acı çekiyordum. Bu kez uyarı çok açıktı, his dinmiyordu. *Yakınlarda olmalı. Yanılmıyordum!*

Ash, endişeyle doğrulurken sorusunu tekrarladı. “Lu?” Göğsümde bir ağırlık belirdi. Tüm festival alanı bulanıklaştı.

Uzaktan, ormanın içinden bir kadın çığlığı duyuldu; gecenin içinde yankılanıp bir süre havada asılı kaldı. Yerimden sıçradım ve ayağa fırladım. Çığlık bir kez daha tekrar etti, bir kez daha... Sonrasında etraf ölüm sessizliğine büründü.

Gürültü azaldı, uğultuya dönüştü ve ben fısıldadım.

“Buradalar.”

@ayisigiki tap

İKİNCİ BÖLÜM MAPPLE

En başında şüphe etmemeliydim.

Çığlığın duyulmasıyla birlikte kalabalığın coşkulu uğultusu anında kesildi. Festivalin üzerindeki hava değişti, müzik sustu. Kahkahalar yerini korku dolu fısıltılara bıraktı. Gözler endişeyle karanlık ormana çevrildi. Bazıları çocuklarını kucaklayıp evlerine doğru kaçışmaya başladı. İçimdeki avcı, beni ormanın derinliklerine çağırıyordu. *En başında şüphe etmemeliydim.* Her geçen saniye uyarı hafifliyor, büyüünün izi havaya karışıyordu. Harekete geçmek zorundaydım ancak bir an tereddüt ettim. *Storm'a haber vermeli miyim?* Bu sorunun cevabı, “Kesinlikle evet,” olsa da vakit yoktu. Avcı duyularım, uzaklaşan sihri az önceki kadar güçlü olmasa da izini sürebilecek kadar sezmeye devam ediyordu.

Ash ve Bren de ayaklanmışlardı. Bren korkudan Ash’in koluna yapışmış vaziyette etrafı kolaçan ediyordu.

“Uzaklaşıyor, takip etmeliyiz.” Ash’e ormanı işaret ettim. “Bu tarafta!”

“Lu, önce Storm’a gitmeliyiz,” diye yanıtladı Ash tedirginlikle.

“Ben de düşündüm ama zamanımız yok. Storm kim bilir nerede,” dedim. “Hançerim yanımda, senin yayın da öyle. Köydeki tek avcı benim, onun izini sadece ben sürebilirim.”

Ash birkaç saniye düşündü, sonunda pes edip başını sallayarak onayladı. Bren’i kolundan tutarak nazikçe kendinden ayırdı. “Sen eve dön, burası güvenli değil. Oyalanma,” diye tembihledi.

Bren isteksizce başını salladı, dikkatli olmamızı söyledi ve evine giden yolda adımlarını hızlandırdı. Yüzü korkudan bembeyazdı. Benimse bed-

nimdeki adrenalin, bilinmezliğe duyduğum endişeyi bastırıyordu. Ash ile birbirimize bakıp başımızı salladık, ormana doğru koşmaya başladık.

Bir yandan koşarken diğer yandan da Aster veya Eos'u görmek için çabalıyordum. Ash de kendi küçük kardeşini ve annesini arıyordu. Koşar adım yürürken Mey'i tezgâhın etrafında yakaladı, Bren'e yaptığı gibi onu da tembihleyerek eve gönderdi. Kalabalık dağılırken festival alanına karmaşa hâkimdi. Kaçısan insanlar, kalabalıkta yere devrilen süslemeler, şimdi o kadar da cazip görünmeyen ziyafet masaları...

O kargaşanın içinde, uzaktan Eos'u uzun boyu sayesinde seçince birkaç saniye durakladım, bağırarak ona seslendim. "Eos! Aster'i bul, eve gidin! Ben gelene kadar çıkmayın!" Başıyla onaylayıp harekete geçince, biraz olsun rahatlayarak Ash'in adımlarına yetiştim.

Orman girişi tel örgülerle çevriliydi. İzni olmayanlar dışında burada serbestçe dolaşmak yasaktı. *Başkent Eldoris'in emri...* Ormanda magusların cirit attığı varsayılıyordu. Bu teller onları durduracakmış gibi...

Normalde devriye askeri olarak Ash ve benim görev saatlerimizde ormana giriş iznimiz oluyordu ama kapıyı koruyan muhafızlarla uğraşacak, dert anlatacak vaktimiz yoktu. Hiç konuşmadan daha önce ormana kaçak girmek için kullandığımız, tellerin arasından geçebileceğimiz kadar gevşek bir aralığın olduğu kestirme noktaya yöneldik. Yıllardır hiç saldırı olmamıştı ve güvenlik önlemleri bu teller gibi gevşekti.

Teli elimle esnetip, arasından süzülerek geçtim ve karanlığa karıştım. Etrafta yükselen çam ağaçlarının gölgeleri ürkütücü bir şekilde üzerimize düşüyordu. Hemen ardından Ash de benim yaptığımı yaparak yanıma geldi. His artmaya, değişmeye başladı. *Lanet olsun!* Birden fazla kişiye karşı yeterince hazırlıklı olduğumuzu umuyordum. Destek almadan buraya gelmek şimdi biraz aptalca hissettiriyordu ancak buradan dönemezdik. Benden başka kimse bu izi takip edemezdi. Büyünün yakında olduğunu kemiklerimin içinde bile hissediyordum.

Eteğimi sıyırdım, bacağımda asılı gümüş işlemeli, hafif kararmış hançeri çektim. Avcı sessizliğimle ilerlemeye başladım. Ormanın karanlık gölgeleri arasında ilerlerken yaprakların hışırtısı kulaklarımda yankılanıyordu. Üzerimdeki giysiler yüzünden istediğim kadar rahat ve sessiz hareket edemiyordum.

Silahı hazır, yanımda dikkatle yürüyen Ash'in ise en zayıf yönü sessizlikti zaten. Adımları ve gürültülü nefesi gecenin içinde patlayan bir dinamit etkisi yaratıyordu. Yine de elinden geleni yapmaya çalışıyordu.

Bir süre hiç konuşmadan yürüyüp ormanın derinliklerine kadar geldik. Arkamı döndüğümde, uzun ağaç gölgelerinin ardımızda karanlık bir ordu varmış gibi görüldüğünü fark ettim. Ash ile tüm duyularımızla etrafı ko-la-çan ediyorduk. Avcı hislerimin işaret ettiği noktaya ulaşınca, bir kolumu önüne uzatıp durmasını işaret ettim. Az ileride, ormanın kendi sesi dışında bir kıpırdanma vardı.

Birkaç adım daha atıp ağaç gövdesinin arkasını işaret ettim. Yan yana duran iki kalın gövdeli ağaç, siper almak için uygundu. Sihrin yapıldığı yer burasıydı, artık kulaklarım uğuldayacak kadar net bir şekilde hissediyordum. Sanki etrafımda görünmez bir enerji dalgalanıyordu. Havanın ısısı da ormanın kalanından bariz bir şekilde düşüktü.

Gölge yavaşça hareket ederken, rüzgâr o şeye ait fısıltıları kulağıma taşıdı. Biraz ileride, siyah cübbeli kapüşonlu birisi, yerde yatan başka bir bedenin önünde duruyordu. Nefesimi tuttum, başımı ağacın gövdesinden uzatarak tam olarak ne yaptığını görmeye çalıştım. Adam, elinde gümüş bir bıçakla anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyordu. Bedenin üzeri örtülü olduğu için kim olduğunu göremiyordum ancak durumunun kötü olmamasını umuyordum.

Kapüşonlu magus, kendini yaptığı işe çok fazla kaptırdığından gelişimizi fark etmemiş olmalıydı. Yandaki ağacın arkasında, kaşları çatık ve yayını germiş hazır konumda duran Ash bana baktı. Yüzündeki kan korkudan çekilmişti. Parmağımı dudağıma götürüp sessiz olmasını işaret ettim. Sonra parmaklarımla üçten geriye saymaya başladım. Onu şaşırtmamız gerekiyordu.

Uzun zamandır birlikte çalışmamızın verdiği uyumla aynı anda ağacın arkasından, silahlarımız hazır durumda kapüşonlu kişinin önüne fırladık ve silahlarımızı üzerine doğrulttuk. Karaltı bize hiç aldırmadan mırıldanmasına devam etti. Havada bir uğultu vardı. Kelimeler şekilsizdi ama kemiklerimin içine işleyen bir yankı taşıyordu.

Bir anda aniden başını kaldırdı ve gözlerimin içine baktı. Gözleri siyahtı, gece kadar siyah... Onunla göz göze geldiğim an, iliklerime kadar işleyen bir lanetin varlığını hissettim.

Yüzünde yeni olmuş gibi görünen kesikler vardı; tırnak izine benziyorlardı. Yerde yatan kişi ona karşı koymuş olmalıydı. Bir de sol yanağında, gözünün etrafını çevreleyen bir leke vardı. Korkunçtu. *Benim için bile fazlasıyla korkunç.*

Çarpık adamın ağzının kenarı kötücül bir gülümsemeyle kıvrıldı ve yeniden anlamadığım bir dilde mırıldanmaya başladı. Parmaklarının ucunda dans eden gümüşü parıltılar görünce hedef aldım ve tek silahım olan hançerimi göğsünü nişan alarak adama fırlattım. Ash'in oku ise aynı anda havada ıslık sesi çıkararak hedefine doğru süzüldü. Yanına yaklaşılamazdım ve yanımda bir ok takımının olmaması talihsizlikti. Hançer fırlatmaktan daha iyi bir seçeneğim olmamasına lanet ettim.

İkimizin saldırısından da insanüstü bir hızla yana çekilerek kurtuldu. Bu saldırıyı normal birine yapsaydık, ikimizden biri çoktan vurmuş olurdu; acıyı ona göre ayarlamıştık. *Bin lanet.*

Karanlık gözleri öfkeyle üzerimize kilitlendi. Birkaç kelime daha mırıldandı. Sesi yer altından geliyor gibi derindi ve avcı duyularımı tetikliyordu. Mırıldanması sona erince üzerimize büyüyle yarattığı metal oklar yağmur gibi yağmaya başladı. Ash'e doğru döndüm ve var gücümle bağırdım. "Saklan!"

Okun biri kolunu sıyırdı; üzerindeki tören üniforması kızıl bir lekeye bulandı. Yüzünü buruşturarak kolunu tuttu ve kendisini ağacın arkasına atmayı başardı. Onu kontrol ederken dikkatim dağıldı; yeniden siper almakta geç kaldım. Oklardan biri kulağımı sıyırp arkama doğru vızıldayarak beni iskaladı.

Magusun gönderdiği büyüye karşı savunmasız ve silahsızken, bir anda güçlü kollar beni son hızla ağacın arkasına çekti. Magusun beni hedef aldığı ok ağacın kabuğuna saplanırken tok bir çatırtı sesi geldi. Her şey göz açıp kapayıncaya kadar gerçekleşmişti.

Beni kurtaranın kim olduğunu anlamak için kafamı kaldırdığımda şaşkınlıkla gözlerim büyüdü. Kırmızı pelerinli falcıydı. Göğüs hizasına denk geliyordum ve pelerinin başlığı altından yüzünü hâlâ göremiyordum. Hiçlikten ortaya çıkmıştı.

"Daha dikkatli olmalısın, küçük avcı."

Sesi şimdi festivaldeki kadar puslu değildi. Tam aksine sıcak ve güçlüydü. Başımı eğip az önceki okun çizdiği, kan süzülen kulağımı inceledi. Ciddi bir şey olmadığına kanaat getirmiş olacak ki yüzünü yeniden magusun olduğu tarafa çevirdi. Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

"Kiimsin sen? Beni hemen bırak."

Kolumdan tutmuş ve bedenini siper ederek beni ağaca sabitlemişti. Onun gövdesi dışında görüş açımı da kapatıyordu. Bu sırada magus, saldı-

rısına devam ediyordu. “Kim olduğumun önemi yok,” dedi. “Biraz yakınlaşmış olsak da.”

Öfkelenmeye başlıyordum. “Yardım etmeye mi, yoksa daha fazla karışıklık çıkarmaya mı geldin?” Beni tutmaya devam ederken bir yandan da başını usta bir şekilde ağacın yanından çıkarıp doğru anı kolluyordu. Ağaca saplanan oklar hız kesmiyordu.

“Belki de ikisi birden,” diye gülümsedi. “Ancak şu an gördüğün üzere seni kurtarıyorum. Bir teşekkür fena olmazdı.” Sinir bozukluğuyla burnumdan soludum. İçinde bulunduğumuz durum, bu sohbete pek de uygun değildi.

“Kim olduğunu bilseydim ederdim belki.” Sitem dolu sözlerimi duymazdan gelirken, boynumu uzatıp neler olup bittiğine bakmak istedim. Beni ağaca doğru daha da bastırarak bakmamı engelledi.

Tamam, az önce beni kurtarmıştı ancak böyle tutması zihnimde tehlike çanlarının çalmaya başlamasına neden oluyordu. Magus saldırısına devam ederken adam sanki sokakta karşılaşmışız gibi rahat bir tavırla sohbet etmeyi sürdürüyordu. “Merak etmen hoşuma gitti.”

“Avcıyım ben,” dedim anlaması için tane tane konuşarak. “Kendimi koruyabilirim. Bırak beni.” Adam, çırpınışlarım orada yokmuşçasına rahattı. Beni tutmayan eli, kulağımdaki yaranın üzerini işaret etti.

“Bu öyle demiyor,” dedi ciddi bir sesle. Ona laf yetiştirmeye ve bir andan beni tutuşundan kurtulmaya çalışırken saldırı bıçakla kesilmiş gibi vardı. Ağaca saplanan okların sesleri ve mırıldanma kesildi.

“Magus kaçacak! Beni hemen bırakıyorsun,” dedim daha sert bir şekilde debelenerek. “Silahsızım diye kendimi koruyamam sanma.”

Beni tutan kolu yüzünden hâlâ bir milim bile kıpırdıyamıyordum ve hareket edememek beni geriye itiyordu. Tek koluyla zorlanmadan beni âdeta ağaca çivilemesi de öyle. “Sana zarar vermem.” Yüzünü ormanın karanlığına doğru çevirdi ve son kez baktı. “Magus çoktan kaçtı. Zamanı gelince kim olduğumu öğreneceksin.”

İstemsizce, sinir bozukluğuyla gülümsedim. “Zaman dostumuzdur, falcı. Gece ise sırlarla dolu,” dedim. “Böyle bir şeydi, değil mi?”

Kapüşonun altından kıvrılan dudaklarını, sırttığını görebiliyordum. “Tam olarak öyleydi. Dikkatini çekmişim.” Biçimli yüz hatlarını seçsem de yüzünün çoğu hâlâ gölgeler arasındaydı.

Üniformamın eteği ağacın gövdesine sıkışmıştı. Falcıdan kurtulamazsam da en azından ağaçtan kendimi kurtarmaya çalıştım çekiştirerek.

“Lanet olası etek.”

“Bu üzerindikiler bir asker için fazla süslü değil mi?”

“Kraliyetin gereksiz işleri,” diye homurdandım. Onu tanımadığımı idrak edince pişmanlıkla dudaklarımı birbirine bastırdım. Yorumuma kısık bir kahkaha attı. “Sezgilerine güven,” diye tekrarladı. Veda ettiğini anlıyordum. Sonunda beni ağaca sabitleyen kolunu üzerimden çekti. Benden birkaç adım uzaklaşınca bıraktığı yoğun hissin sarhoş edici etkisi de dağıldı. Kafamı uzatıp açıklığa baktığımda kimseyi göremedim.

“Sen...” diye sorguladım ancak harekete geçmeye karar verdi ve açıklığa fırladı.

Göğsüm düzensiz nefeslerle inip kalkarken sert tutuşundan acıyan kolunu ovuşturdum. Başımı çevirip hemen Ash’i kontrol ettim. Yüzünü buruşturarak yaralı kolunu tutuyordu. Bir yandan da gözleri falcı ve benim aramda gidip geliyordu. İyi olduğunu işaret etti. O da yaşananlardan ötürü en az benim kadar şaşkındı.

Temkinli adımlarla ben de ortaya çıktım ve karanlık magusun çoktan kayıplara karıştığını gördüm. Falcı, ileride etrafa bakınıyordu. Yerde duran hançerimi alıp en yakındaki ağacın gövdesine doğru fırlattı ve tek seferde ağaca saplamayı başardı. Bu numarayı öğrenebilmek için aylarca çalışmıştım, hâlâ da tam olarak ustalaşamamıştım.

“Dikkatli olun!” diye seslendi. “Destek çağırın.”

“Dur! Bekle!” diye bağırdım ancak ormanın içine doğru çevik hareketlerle koşmaya başladı. Bulanık bir gölgeyi andırıyordu, çok hızlıydı. Karanlığa karışmadan önce arkasını dönüp bana son bir bakış attı. Yırtıcı bir aslanı andıran altın rengi gözleri gördüm ve hiç var olmamışçasına uzaklaştı.

Bir süre sonra temkini elden bırakmış hâlde, silahsız bir şekilde ortada dikildiğimi fark ettim. Ash de hemen arkamdaydı. Gergin tuttuğu yayını dört yana doğrultup öfkeli bakışlarla etrafı tarıyordu. “Kimdi o?” diye sordu. “Sana bir şey yaptı mı?”

Başımı olumsuz anlamda iki yana salladım. “Falcı,” diye mırıldandım dalgınca. Anlamayarak yüzüme bakınca omuzlarımı silktim. Daha sonra ona anlatabilirdim. Odaklanmam gerekiyordu.

Avcı duyularım sakinlemişti. Adamı beni korumaya mı çalışmıştı, yoksa ortağının kaçmasına mı yardım etmişti tam olarak kestiremiyordum.

O anda ıgılgın sahibi olduğunu düşündüğüm karanlık figürü ilk kez nceleme fırsatı buldum. Asıl problemimiz yerde yatıyordu. Karanlık orman zemininde üzeri örtülü, biçimsiz açıyla duran bir insan bedeni... Hançerimi falcının sapladığı ağaçtan çekip çıkardım. Bir elimde hançerim hazır durumdaydı, siyah örtüyü üzerinden çektim. Yeniden güvenli bir mesafeye geçtim.

Beden, bir kadına aitti. Ay ışığı, ağaç dallarının arasından süzülerek kadının üzerine düşüyordu. Kadının kim olduğunu gökkuşaağı renkli elbisesinden hemen tanıdım: *Kate Mapple*.

Hareketsiz yatıyordu, gözleri kapalıydı. Elbisesinin canlı renkleri, karanlık zeminle kontrast yaratıyordu. Yüzündeki solgunluk ve yaralar, gördüğüm manzarayı daha da korkunç hâle getirmiştii.

Ayak ve el bilekleri yaralıydı, kan damlaları toprağa karışuyordu. Kan kokusu şimdiden midemi bulandırmaya başladı. *Tanrılar!* Beni fena hâlde kan tutuyordu.

Ash, bu durumu bildiğinden gönüllü olarak kadını kontrol etmek üzere ilerledi. Ben de gelebilecek tehlikelere karşı onu korumak için silahım hazır, tetikte beklemeye başladım. Kadının boynuna iki parmağını dayadı. Nefesimi tutmuş, benimle konuşmasını bekliyordum. “Yaşıyor!” dedi sevinçle. Kadın inlemeye başladı. Nefesimi tuttum ve kadına biraz daha yaklaştım. Gözleri gece gibi simsiyahtı.

Gz bebekleri yok olmuş kadından irkilerek geriye doğru adım attık. Böyle bir şeyi daha önce gördüğümü sanmıyordum. Eğitimlerde bize, karanlık magusların normal insanlar gibi göründüğü sylenmiştii. Kadının gözleri ise tıpkı az önce elimizden kaçırdığımız magus gibiydi. İçinde karanlık bir boşluk ve dehşet barındırıyordu.

Daha birkaç saat önce Kate’i görmüştük. Çatlak denilebilecek kadar renkli bir kişiliği olsa da sıradan, yaşı bir kadındı ve bir yaratığa dnşmişt.

Düşüncelere daldığım sırada arkamızdan gelen hıştırtılarla yeniden alarma geçtim. Ormanda ilerlemekte olan kalabalık adımları duydum. Avcı duyularım yerde yatmakta olan kadın dışında tehlike işareti vermiyordu ancak bu gece karşıma neyin çıkabileceğini de kestiremiyordum artık.

Ash ile birbirimize baktık. Ağacın arkasına siper almak iyi olurdu ancak adımlar çok yakındaydı, vakit yoktu. Yan yana geçip silahlarımızı o yöne doğrulttuk.

En önde yürüyen, elinde meşale ve kılıç tutan Storm'du; silahlarını bana doğrultmuştu. Storm'la yüz yüze gelince rahatlayarak hançerimi indirdim ve Kate'ten uzaklaşarak Storm'a onu görebileceği bir açı yarattım.

Storm'un yüzü öfke ve endişeden patlayacak gibiydi. "Lunabelle Elaine ve Asher Bennett! Siz..." diye bizi azarlamaya başladı ancak görüş açısına giren Kate Mapple'ın hâlini görünce gözleri irileşti ve sözü yarıda kaldı.

Kadın hâlâ inliyor, anlaşılmaz kelimeler mırıldanıyordu. Storm ona yaklaştı, eğilip kadını incelemeye başladı. Gözlerini fark edince yüzünde katıksız bir korku oluştu. Onu daha önce hiç bu kadar endişeli görmediğime emindim. "Tanrılar aşkına! Bu da ne?" diye söylendi.

Bir süre, yerde yatan Kate'e dehşet içinde baktı. Arkasında duran sağlık ekiplerine eliyle işaret etti. "Obsit⁴ kelepçe takın, karakol revirine götürülecek."

Ekipler, kadını büyü yapma ihtimaline karşı obsitten yapılma kelepçeyle bağladıktan sonra sedyeye yerleştirip karakol revirine götürmek üzere uzaklaştılar. Storm gidişlerini izledikten sonra sert bir ifadeyle ikimize döndü. Ash, oldukça tedirgin görünüyordu. Buraya habersiz ve desteksiz gelerek bir hayli kural çiğnemiştik.

Storm, sakinleşmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve tane tane konuşmaya başladı. "Burada ne halt ediyorsunuz? Ormana nasıl girdiniz?"

Bir adım öne çıktım. Storm'un öfkesini göğüslemek konusunda Ash'ten daha tecrübeliydim. "Avcı duyularım yeniden harekete geçti. Size törenden önce de bildirmiştım." Storm'a bana inanmadığını hatırlatmakla söze başlamam tesadüf değildi.

Ash'in gözleri gerginlikle büyürken Storm, sivri çenesini savunmaya geçer gibi yukarıya kaldırdı. "Soruma cevap ver." Ona yönelttiğim ufak suçlamayı da görmezden geliyordu. Sırtımı dikleştirdim, herhangi bir zayıflık belirtisi göstermemeye çalıştım.

"Size haber vermek üzere oyalansaydım kaçacaklardı. Vakit yoktu."

Storm'un gri gözleri normalden de soğuktu. "Kate'i dönüştüren magus nerede, Elaine?"

"Kate dönüştürüldü mü?" Israrlı gözleri, soruları önce benim yanıtlamamı buyuruyordu. Pes ettim. "Kaçtı," diye yanıtladım. "Bize karşı büyü kullandı. Festivalde falcılık yapan adam gelip beni büyü saldırısından kur-

4.Obsit: Büyü kullanmayı engelleyen doğal bir taş. İnsanlar maguslarla savaşmak için bu maddeyi silah ve savunma malzemeleri yapımında kullanıyor.

tardı. Bir avcı kadar, hatta daha hızlıydı. Saldırıdan kaçmak için ağacın arkasında siper aldık. Biz yeniden saldırana kadar yok oldular. Falcı adam da gitti.”

Storm’a duydukları fazla gelmiş gibi başını iki yana salladı. “Tek tek anlat,” dedi. “Neye benziyordu?”

“Kapüşonlu siyah bir cübbe giyiyordu. Gözleri tıpkı Kate gibiydi, siyah... Yüzünde kesikler ve tırnak izleri vardı, bir de gözünü çevreleyen bir doğum lekesi. Onu tanımıyorum, yabancıydı. Falcı da öyle.”

Storm öfkeyle nefes alıp kısıp ve sert bakışlarını üzerimizde gezdirdi. “Yaralanmışsın, sen karakola dönüyorsun,” diye buyurdu Ash’e.

Kolunda magusun bize gönderdiği okların sebep olduğu fazla derin görünmeyen, hafif kan sızan bir sıyrık vardı. Ciddi bir yara değildi ancak bakıma ihtiyacı vardı. Ash panikle itiraz etti. “Ben iyiyim, aramalara katılabilirim.”

Storm, ters ve soğuk bakışlarını üzerimde gezdirdi, yeniden Ash’e döndü. “Burada tedavi edilmeyecek kadar büyük. Arkadaşını yalnız bırakmak istememeni takdir ediyorum, Bennett ancak emirlerime karşı gelmek konusunda Luna’yı örnek almamanı öneririm.” Sesindeki tehdit tınısı gayet açıktı ve Ash için yeterliydi.

“Sen revire, Bennett.” Sonra yeniden bana döndü. “Luna, sen benimle ve arama ekibiyle ormanı arayacaksın. İz sürmek için sana ihtiyacım var. Burada olanları karakola döndüğümüzde konuşacağız. Şifacının yanına git de şu kulağına da baksınlar.”

Arkasını döndü ve birlikte geldiği ekibin kalanını bilgilendirmek üzere ikimizden uzaklaştı. O uzaklaşınca Ash etrafına bakındı, kimsenin duymayacağı bir sesle fısıldadı. “Bu neydi şimdi?”

Az önceki gerginliğin etkisiyle tuttuğum nefesimi üfledim sıkkın bir hâlde. “Hiçbir fikrim yok. Falcının yüzünü de tam olarak göremedim,” dedim. “Neler döndüğünü öğrenmek zorundayız. Gördüklerimiz, normal şeyler değildi.”

Ash tedirgin bir ifadeyle başını sallarken içimdeki ürperti giderek büyüdü. Gizemli adam en az magus kadar aklımı karıştırıyordu. Storm’un emirleri havada yankılanırken ben ormanda hissettiğim şeye odaklanmıştım. Bir şey bitmemişti; kapanmamış bir perde, tamamlanmamış bir cümle gibiydi. Bu daha başlangıçtı. Daha fazlası vardı ve gelecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM ÇAYLAK

Yasak tohum...

Ciğerlerime hava doldurup gözlerimi aralamaya çalıştım. Zihnim, dehşetin içinde hapis kalmış gibiydi. *Derin bir nefes al, uyanıksın. Beşten geriye doğru say, yalnızca bir kâbus... Gözlerini aç, Lunabelle!*

Sonunda bana itaat etmeye karar veren gözlerimi araladım. Kalp atışlarım aklımdaki düşüncelere karışıyordu. Evimizin yıpranmış ahşap tavanını gördüğümde sakinleşmeye çalışarak başımı yana çevirdim. *Evimdeyim.*

Küçük pencereden gelen hafif rüzgâr odadaki perdeyi dalgalandırıyor, ahşap tavanın ince çatlaklarından sızan soluk sabah ışığıysa odanın içini loş bir griyle dolduruyordu. O lanet çatıyı kış gelmeden yine tamir etmemiz gerekecekti.

Duvarları maviye boyanmış, birlikte paylaştığımız odadaki yatağında Aster huzurlu uykusuna devam ediyordu. Homurdanarak diğer yanına doğru döndü. *Güzel, demek ki çılgılık atmadım. Az önce sıçrayarak uyanmama sebep olan kâbusu, tıpkı daha öncekiler gibi hatırlamıyordum ve onu düşünmek hem zihnimi zorluyor hem de başımın ağrımasına yol açıyordu.*

Zihnim yavaş yavaş berraklaşırken, dün gece yaşadıklarımın da bir kâbus olmasını diledim ama ne yazık ki her şey gerçektir. Bütün gece Storm ve arama ekibiyle birlikte karanlık magusu ve fal bakan yabancıyı aramıştık ama kimseyi bulamamıştık.

Storm, gece yarısı arayacak alan kalmayınca güç toplamamız için evlerimize dağılmamız emrini vermiş, sabahın erken saatlerinde toplantı yapmak üzere yeniden karakola gelmemizi buyurmuştu. Elbette bir düzine

kuralı çiğnediğimiz için Ash'le ikimizi detaylı olarak sorgulamayı da sabaha bırakmıştı. Bu da yataktan hemen çıkıp fırça yemeye gitmem gerektiği anlamına geliyordu.

Yatağımdan doğruldum, çıplak ayaklarımın altındaki soğuk zemini hissettim. Aster'i uyandırmamaya gayret ederek odadan çıktım. Banyoya gidip musluğu açtım, yüzüme buz gibi akan sudan çarptım. Damlalar koyu sarı kirpiklerimden dökülürken, çekinerek aynadaki yansımama baktım. Gözlerimin altı yine mor halkalarla kaplanmıştı.

Normalde de açık renk olan tenim iyiden iyiye solgun görünüyordu. Perişan görünen yansımaya bakmaya daha fazla dayanamayıp yüzümü kuruladım. Banyoda kalan işimi hızlıca bitirip odama geçtim. Ahşap sandığımı açıp yeşil ve siyah renklerdeki üniformamı üzerime geçirdim.

Annem ve babam sabaha karşı, henüz ben bile uyanmadan çalışmaya gitmişlerdi. Sessiz olmaya gayret ederek kapıyı açtım ve kendimi sabah serinliğinin kollarına bıraktım. Zor bir gün olacaktı. Vücudumu esnetip duruşumu dikleştirdim.

Hızlı adımlarla köy yolunu arşınlamaya başladım. Bugün geç kalmam hiç iyi olmazdı. Tüm köyü göreceak yükseklikteki tepeye kurulmuş olan karakolun kapısına geldiğimde koşarak adım yürüdüğümünden göğsüm yanıyordu.

İçeride, sabahın bu saatinde normal olmayan bir hareketlilik vardı. Kalabalığa bakılırsa tüm askerler karakolda olmalıydı. Nöbetçi asker beni görünce kapıyı açtı. Selam verip içeriye adım attım.

Fernville Karakolu, sıkıştırılmış toprak zemin üzerine kurulmuş irili ufaklı, yeşil askeri çadırlardan oluşuyordu. Ormandan ve köyden olmak üzere iki giriş kapısı vardı. Kapıdaki derme çatma kulelerde askerler nöbet tutardı. Çitlerle çevrili karakol, mütevazı bir yapılanmaydı ve gerçek bir tehlikede güvenlik zafiyetleri barındırıyordu.

Karakolun zavallı hâline üzölmeyi bırakıp, Ash'i görünce doğrudan o tarafa yöneldim. Dünden beri nasıl olduğunu merak ediyordum. Arkasını dönüp beni görünce rahatlamış bir ifadeyle gülümsedi. Sırayla önce o benim avucuma yumruğunu vurdu, sonra ben ona. Son olarak yumruklarımızı tokuşturarak selamlaştık. İyi görünüyordu. "Seni merak ettim. Nasıl oldun?"

"Ufak bir sıyrık, abartıyorsun. İyiyim ben," dedi. "Bir şey bulabildiniz mi?"

Gözlerim hâlâ yarasını incelemeye devam ederken, “Hiçbir şey bulamadık, Ash,” dedim sikkın bir sesle. “Bugün dinlenseydin keşke.”

Saçımın örgüsünü hafifçe çekerek şakalaştı. “Gerek yok, Lu,” dedi. “Avcı olsam hemen iyileşirdim. Sen de böyle endişelenip durmazdın.”

“Büyüyle yaralandın. Avcı olsan da çabuk iyileşmez.”

Mahcup bir ifadeyle sırtıttı. “Doğru.”

O sırada arkamızdaki hareketlilikten Storm’un geldiğini anlamam zor olmadı. Askerler sıraya diziliyor, selam duruyorlardı. Biz de Ash’le sıraya katılıp selamımızı verdik. Ash, yaralı kolunu kaldırırken ufak bir inleme sesi çıkarınca gözlerim yeniden endişeyle ona doğru döndü.

“Birlik liderleri ve Bennett. Çadıra. Şimdi,” dedi Storm her zamanki soğuk ifadesiyle.

Birliğin lideri ben olmama rağmen Ash’i de çağırıyor olması tek bir anlama geliyordu: Başımız beladaydı. Ash her kabahatimizde olduğu gibi tedirgin görünüyordu ancak diğerlerinden farklı olarak bu sefer endişelenmekte haklıydı. Birbirimize bakıp, Storm’un adımlarını takip ederek komuta merkezi olarak kullandığı çadırına yürüdük.

Cılası yer yer soyulmuş ahşap toplantı masasının etrafına sükûnetle oturduk. İçerisi pencerelerden sızan ışığa rağmen her zaman loş görünürdü. Fazla eşya yoktu, askeri düzene uygundu. Bir tarafta Storm’un masası, ortada ise oturmakta olduğumuz toplantı masası duruyordu. Köşelerde bulunan metal sandıklarda -içlerini hiç görmesem de- silahlar olduğunu tahmin ediyordum.

Toplantıda üç farklı birliği temsilen üç lider ve Ash vardı. Storm, masanın başındaki yerini aldı ve ciddi bir ifadeyle söze girdi. “Karanlık mağustan bir iz yok. Aramak için daha fazla birlik görevlendirmeyeceğim.” Şaşkınlıkla dudaklarım aralandı. *Aramayı bitirmek mi?* Kendime hâkim olamayarak itiraz ettim.

“Belki dışarıda daha fazlası vardır.”

“Ben fikrini sormadan konuşma, Elaine.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak sessiz kalabilmek için arkama yaslandım.

“Her birinizden lideri olduğunuz birlikteki çaylakları eğitmenizi istiyorum. Bugünden itibaren devriye görevlerine beşer kişi olarak çıkacaksınız ve yanınıza üç tane çaylak alacaksınız.”

Emirlerini kararlılıkla sıralarken ne kadar saçma olduğunu fark etmiyordu herhâlde. Duyduklarıma inanmakta güçlük çekiyordum. “Böyle bir

zamanda onları eğitemeyiz. Çok tehlikeli,” diye itiraz ettim, az önceki uyarısını görmezden geldiğimin farkında olarak.

“Elaine...” diye soludu öfkeyle, derin bir nefes aldı. Gri gözlerini üzerimde kibirle gezdirdi. “Sana hesap vermek gibi bir zorunluluğum yok ama yine de açıklayacağım. Hepinizin anlaması için...”

Diğer ekip liderleri de az önce beni onaylarcasına başlarını sallamıştı. Şimdi hepsi dikkatini Storm’a verdi.

“Ciddi bir saldırı durumunda köyü savunmak için saha eğitimi almış tüm askerlere ihtiyacım var.”

Başımı iki yana salladım. “Çok tehlikeli.”

Bana öfkeli bir sesle çıkıştı. Elinde tutmakta olduğu kalemi eklemlerini beyazlatacak kadar sıkıyordu. “Buna ben karar veririm.”

Yanımda oturan Ash’in alnında ter damlaları tomurcuklanmıştı. Diğer liderler de sus pus olmuş, atışmamızı izliyorlardı. “Toplantı bitmiştir. Bugünkü devriyeleri organize edin. Herkes işinin başına. Çıkabilirsiniz.” Ash’le birlikte sandalyelerimizden doğrulunca gözlerini üzerimize dikti. “Siz ikiniz, kalıyorsunuz.”

Diğerleri bir bir çadırı terk ederken yeniden yerimize oturduk. Ash, yıpranmış ahşap dokusunu ezberlemek istercesine gözlerini masadan ayırmazken, ben doğrudan Storm’a bakıyordum. Herkes çıktıktan sonra bize olan bakışları daha da sertleşti. “Bana dün ormana nasıl girdiğinizi açıklayın.”

“Kuzey kapısının yakınında, tellerde bir açıklık var. Oradan ormana girilebiliyor,” dedim. Storm, çoğu zaman ufak kural ihlallerini görmezden gelirdi. Saray askerleri kadar disiplinli olmamıştık hiçbir zaman ancak şu sıralar havada tehlike kokusu vardı.

“Sınırımızda bir zayıflık var ve siz bildirmek yerine kaçmak için kullanıyorsunuz.” Kaşları çatılmıştı ve yaptığı durum tespiti ne yazık ki bir parça doğruydum. Ash de ben de sessiz kaldık. Bu ufak güvenlik zaafını bildirmeden kullandığımız doğruydum ancak metale hükmeden büyücülere karşı köyü tellerle çevirerek koruyabileceklerini düşünmeleri de bana bir hayli gülünç geliyordu. Tellerin amacı yalnızca sınırı belli etmektir.

Storm’u yeterince kızdırdığım için fikrimi bu kez kendime saklamanın akıllıca olacağını düşünerek sessizliğimi korudum. Storm öfkeyle devam etti. “Bana haber vermeden, kimseye görünmeden ormana girmek hanginizin dahi fikriydi?” Cevabını bilmesine rağmen soruyordu.

Ash kıpırdanınca suçumu üstlenmemesi adına ondan önce davrandım. “Benim fikrimdi. Size söylemiştim, avcı duyularım dün iki kez beni uyardı. İkinci uyarı oldukça açıktı. Sizi arasak veya muhafızlara rapor versek kaçacaklardı.”

Storm’un dudaklarından alaycı bir gülümseme geçti. “Pekâlâ, Luna... Karanlık magus nerede? Yakaladınız da benim mi haberim olmadı?”

Söylediğim anda ormanı adam akıllı aratsaydı Kate hâlâ sağlıklı bir şekilde yabancı otlarını toplamaya devam ediyor olabilirdi.

“Kaçtı.”

“Ekip arkadaşının yaralanmasına sebep oldun. İkinizin de hayatını tehlikeye attın ve belki de birlikte hareket etseydik magusu yakalayabilirdik. Sana ceza vermemem için bana bir neden söyle.”

Sinirlerine hâkim olmakta zorlanma sırası bendeydi. Bana inanmadığı için onu ve hislerime güvenmediğim için kendimi suçluyordum. Anlaması çok zor değildi aslında.

“Onun izini yalnızca ben sürebilirdim ve hızlı karar vermem gerekiyordu,” diye kelimelerimi değiştirerek savunmamı yineledim. *Falci olmasaydı sen de Kate kadar ölüydün*, dedi içimdeki ses, bana itiraz edencesine.

Storm, sandalyesinde doğrulup ceketinin yakasını düzeltti. “Bu sana son uyarım, Elaine. İyi niyetle hareket ettiğin için ceza almıyorsun,” diye mırıldandı. “Ve sana da, Bennett. Kararları Luna veriyor olsa da bir daha itaatsizlik yaparsanız ikinizi de zindana atacağım ve söylememe gerek bile yok, kovulacaksınız,” dedi. “Çıkabilirsiniz.”

Ash’le ikimiz aynı anda sandalyelerimizi geriye ittirip ayaklandık ve başımızla selam verip boğucu havadan dışarıya adım attık. Storm’un çadırından biraz uzaklaşınca Ash rahatlamış bir edayla alnındaki terleri sildi. “Onun sınırlarını zorluyorsun, Lu.”

“Biliyorum, isteyerek yapmıyorum.”

“Bir süre dikkat çekmesen iyi olacak,” dedi. Benden uslu duracağıma dair bir söz almaya çalıştığının farkındaydım ancak her bela beni bulur gibi görünürken ona o sözleri veremezdim.

Ekibimizdeki çaylakları alıp devriyeye çıkmamız gerekiyordu, vakit gelmişti. Storm’un böylesi bir krizde verdiği bu karara gerçekten anlam veremiyordum. Daha dün, Kate Mapple ölmekten beter hâle gelmişti. Diğer ekip liderleri avcı değildi, büyüü hissetme şansları yoktu. Bu, nereden bakılırsa bakılsın hepimiz için iki katı tehlike demektir ancak komutan oydu.

Ash, boşta olanların toplandığı alana gitti ve bizim birliğimizdeki çaylakları alıp yanına getirdi. Onları gördüğümde endişem iyice arttı. Üçü de on beş yaşındaydı, birliğe yeni katılmışlardı: iki kız, bir erkek.

Hep birlikte silahların tutulduğu çadıra gittik. Onlara yanlarına neler almaları gerektiğini işaret ettikten sonra hazırlanmaya başladık. Tamamen ahşaptan yapılma özel yay ve oklarını sırtına astım, çadırdan dışarıya adım attım. Ash ve çaylaklar da beni takip etiler. Orman çıkışına giden toprak yolda yürümeye başladık.

Ash'in, "şaka yapıyorsunuz!" dediğini duyunca ne olduğunu anlamak için arkama döndüm. aylaklara öfkeyle bakıyordu. Sorgulayan bakışlarını onlara yöneltince açıklama yapma gereği duydu. "Biri koruyucu yeleğini unutmuş," dedi. "Hepinizin ekipmanlarını kontrol edeceğim. Benimle çadıra dönüyorsunuz!" diye payladı onları. "Uzun sürmez, Lu."

Başımı ellerimin arasına aldım, onları bekleyeceğimi işaret ettim onaylayarak. Hlihazırda yay gibi gergin olan sinirlerim daha da zorlanıyordu. Onları hazırlama görevini nazik Ash devraldığı için ise ona minnet duyuyordum.

Beklerken oyalanmak ve sakinleşmek için botlarımla toprakta şekiller çizip birkaç adım ilerlemeye başladım. O sırada avcı duyularıyla hassaslaşan kulaklarım, dünden tanıdık gelen sesi zorlanmadan seçti. Revir çadırının önünde durdum. Bilinçsizce atılan çığlıklar Kate Mapple'a aitti ve obsitten yapılma kelepçe büyüsünü engellese de karanlık sanki çadırdan dışarı taşıyordu. *Zavallı kadın...*

Gözlerim etrafı taradı. Kimse olmadığından emin olunca, merakıma yenik düşüp kapıdan başımı uzattım. Kan ve yanık et kokusuyla ilaç kokusu birbirine karışmıştı, katlanılacak gibi değildi. Dışarı adım atıp derin bir nefes aldım ve kolumu burnuma siper edip yeniden içeri girdim.

Oda yarı aydınlıktı; kenara dizilmiş eski tahta raflarda sıra sıra şişeler duruyordu. İçerisi, bir hastane ne kadar kasvetliyse o kadar kasvetliydi. Metal sedyeler belirli aralıklarla dizilmişti, çoğu boştu. Köşedeki sedyenin etrafına çekilmiş perdenin ardında yorgun görünen hemşire, başka bir hastayla ilgileniyordu. Perdenin ardındaki gölgesini seçebiliyordum, arkası bana dönüktü. Gelişimi görmemiş, duymamıştı. *Teşekkürler avcı sessizliği.*

Kate'in etrafındaki perdeler aralıktı. Büyü yapmasını engellemek için tek kolundan kelepçeyle yatağa bağlamışlardı. Yaralı, solgun yüzü bir l-

yü andırıyordu ve ara ara avazı çıktığı kadar bağıırıyordu. Ne kadar midem kaldırmasa da kadını incelemeliydim. Belki dün fark etmediğim bir ipucu bulabilirdim. Bağlı olduğu için bana zarar da veremezdi.

Hırıltılı çığlıkları ona yaklaşmamla şekil değııştirdi. Bir anlığına da olsa ismimi seslendiğine dair bir yanılgıya kapıldım. Biraz daha yaklaştım. Yanlış duymuş olduğumu umut ediyordum. “Lu-na-belle,” dedi kadın bu kez şüphelenmeye yer kalmayacak bir berraklıkta.

Son kez etrafıma bakındım ve nefesimi tutup iyice yakınına sokuldum. El ve ayak bileklerindeki yaralar korkunçtu. Asker olunca böyle manzarlara alışmam bekleniyordu ancak bir türlü yenememiştim bu durumu.

Kadın, şu an sakın görünüyordu. Onunla daha önce selamlaşmak dışında hiçbir sohbetimiz olmamıştı, bu yüzden bana ne söyleyeceğini merak ediyordum. Ben yaklaşınca hafifçe doğruldu, göz bebekleri olmayan kap-kara gözlerini üzerime dikti.

“Ge-li-yor-lar,” dedi zorlanarak. “Se-nin i-çin.” Duyduklarım karşısında dehşete düştüm. Kalbim hızla çarpıyor, yerimde donup kalmak dışında bir şey yapamıyordum.

Kadın ani bir hamleyle doğruldu. Kelepçeli olmayan elinde bir neşter saklı olduğunu son anda fark ettim. Kolumu yakaladı. Çekiştirdim, tutmadığı kolumla ona vurmaya çalıştım ama o kolumu da yakaladı. Kendimi kurtaramıyordum ve bu yaşta beni alt edecek kadar güçlü olması normal değildi. Burada olduğum ortaya çıkıp başım belaya girecek olsa da çareyi, “Yardım edin!” diye bağırmakta buldum.

Revirdeki hemşire panik içinde yanımıza koştu ancak yüzü öyle korku doluydu ki yaklaşıp Kate’i durdurabileceğini sanmıyordum. “Birilerine haber ver!” diye bağırdım can havliyle. Hemşire koşarak çadırdan çıktı.

Kadın neşterle ondan kurtaramadığım kolumda büyük bir çizik açtı. Soğuk metal derime gömülürken acıyı ve akan kanı hissettim. Sessiz bir çığlık dudaklarımdan döküldü şok içerisinde. Kolumda kesmeye devam ederek aşağı indirdiği neşter, annemden bana yadigâr madalyon şeklindeki gümüş bileklikte son buldu. Onu da birkaç çekiştirme sonrası kopardı. Sert tutuşunu gevşetince, ondan kurtulup geriye doğru adım attım. Kate bilekliğinin mühürlü madalyonunu benim kanıma bulanmış neşterle kırarak açtı. İçinden pürüzsüz, siyah bir taş çıktı ve yatağa düştü.

Ona saldırıp etkisiz hâle getirmeyi aklıma getiremeyecek kadar dehşete düşmüştüm, yalnızca izleyebiliyordum.

“Senin için,” dedi ve engel olmama fırsat kalmadan neşteri kendi göğsüne sapladı. Yaradan kın fişkirirken gözlerindeki karanlık ışık söndü. Yataktaki cansız, kanlar içindeki bedenine rağmen yüzünde zafer kazanmış gibi bir ifade vardı.

Bunca kandan dolayı ruhum içimden çekiliyormuş gibi hissederken arkamdan gelen ayak seslerini duydum. Taşı görmemeleri gerekiyordu. Nefesimi tuttum ve eğilip yatakta duran pürüzsüz taşı cebime attım. Kadının nabzını kontrol etmek için titreyen ellerimi uzatıp iki parmağımı boynuna yasladım. Ölmüştü.

Bir adım geriye çekildim, derin bir nefes almaya çalıştım. Ciğerlerim havayı kabul etmiyor, midem bulanıyordu. Storm ve doktor ordusu kalabalık adım sesleriyle revire doluştular. Doktorlar, Storm’a rapor veriyor olmalıydı. Bu durum, kadının neden gözetimsiz olduğunu açıklıyordu. Arkalarında az önceki hemşire de vardı, yüzü bembeyaz olmuştu. Storm’un gözleri ölen kadın ve benim aramda gidip geldi. Uzaktan bakıldığında manzara, insanı dehşete düşürecek türden olmalıydı.

Gözlerim yavaşça kolumdan akarak yeri kırmızıya boyayan kana takıldı. Kendi kanıma... Çadır gözlerimin önünde dönmeye, yer ayağımın altından çekilmeye başladı. Son duyduğum ses, adımları haykıran Ash’in sesiydi.

Gözlerimi araladığımda sedyelerden birinde yattığımı fark ettim. Birkaç saniye içinde zihnim, yaşadığım dehşet anlarını bana hatırlattı. Ash, yanı başımda sandalyede oturuyor, uyanmamı bekliyordu. “Lu, uyandın!” dedi panikle. “İyi misin?” Endişesini yatıştırabilmek için gülümsemeye çalıştım.

“İyiyim, Ash. Daha kötü günlerim olmuştu.” Üzerime hafifçe eğildi. Hem iyi olup olmadığımı tartıyor hem de söyleyecekleri duyulsun istemi-yordu.

“Neden buradaydın?”

Storm da aynı zamanda çadıra girdi. Doktorlar uyandığımı haber vermiş olmalıydı. Yüzünde geçirdiğimiz gergin sabahın aksine yumuşak bir ifade vardı. Onu tanımasam üzgün olduğunu bile düşünebilirdim. Fısıldamasına rağmen Ash’in söylediklerini duymuştu.

“Bu sorunun yanıtını ben de merak ediyorum. Neden buradaydın, Luna?”

“Ben... Yalnızca merak ettim. Bana seslendi.”

Storm’un kaşları çatıktı ancak normalde yapacağı gibi avazı çıktığı kadar bağırmadı.

“Sana ne söyledi?”

“Anlayamadım, yanına yaklaşıncı saldırdı. Üzgünüm, içeriye habersiz girmemeliydim.” *Kabahatini örtmek için komutanına beyaz bayrak salladı.*

Storm iç çekti ancak yüzünün ifadesinden özrümü kabul ettiğini anladım. “Daha dikkatli olmalısın. Sahip olduğum tek avcıya bir şey olmasını istemem.” *Gülümseyiyor mu o?* “Neşteri nasıl ele geçirdiğiyle ilgili bir fikrimiz yok, öğreneceğiz.” Sert ifadesini yeniden takınıp bakışlarını revirdeki doktorlara yöneltti. Hepsi aynı anda başlarını yere eğdiler. Bir tanesi zayıf bir sesle açıklamak için öne çıktı.

“Sabah pansumanında kendinde olmadığı için pansuman arabasını yakında bırakmıştım. İçinde neşter de vardı.” Başını yerden kaldıramıyordu.

Storm’un gözleri öfkeyle kısıldı. “Benimle gel!” diye buyurdu genç doktora ve onunla birlikte çadırdan çıkıp uzaklaştı. Şaşırarak başımı yeniden yastığa gömdüm. Bu işten bu kadar kolay kurtulacağımı düşünmüyordum. Yeniden doğrulmaya çalışınca Ash beni karnımdan iterek durdurmaya çalıştı.

“İyiyim, Ash. Devriyeye çıkmamız gerekiyor.”

“Sen gelmiyorsun! Tanrılar aşkına, Lu! Dinlenmen gerekiyor. Bir gün kendini toparlayamayacağın bir noktaya geleceksin ve ben... Söz dinle işte.”

Endişesini tatlı bulsam da böyle bir zamanda onları ben olmadan ormana gönderecek değildim. Gülümseyerek alnına parmağımla birkaç kez tıkladım. “Ben avcıyım, unuttun mu? Ayrıca o ormanda bensiz beş dakika bile dayanamazsın, Bennett.”

Ash homurdanırken yanımdaki hemşireye seslendim. “Bandajı açabilir misiniz?” Hemşire, doktor başıyla onaylayınca bandajı açmaya koyuldu. İşini bitirdiğinde kesğin sanki haftalar önce oluşmuş gibi pembe bir iz hâlini aldığını gördüm.

Ash gözlerini kırpmadan yara izine bakıyordu. “Büyüleyici.”

Hemşire kolumu yeniden sardı. Hafif bir zonklama dışında canım yanmıyordu. Tek sorun kan kaybıydı. “Üzerimi değiştirmeliyim. Sonra devriyeye çıkarız,” dedim Ash’e. Üzerimdeki üniforma kan lekeleriyle kaplanmıştı. Kafasını sallayarak onayladı ve pes edip reviri terk etti. Hemşire bana yeni üniforma getirmek için ayrıldığında bilekliğimden çıkan taşı avcuma sakladım.

Perdeleri çekip üzerimi değiştirmeme yardım ettiler. Kimseye göstermeden taşı yeniden cebime sakladım. Ayağa kalkınca hafif başım döndü ancak doktorun tavsiyesiyle elime bir meyve suyu tutuşturdular. İçerek çadırdan ayrıldım. Onlar da benden bir an önce kurtulmak istiyordu. Huysuz bir hastaydım.

Ash ve çaylaklar, beni revirin önünde bekliyorlardı. “Geçmiş olsun,” dedi içlerinde en ürkek görünen kız. “İsmim Beth, birliğe yeni katıldım.” Ufak tefek, narin görünüyordu. Diğerleri de iyi dileklerini iletiler ve kendilerini tanıttılar.

Alex, Eos’un sınıf arkadaşıydı. Kısa boylu, atılgan, çenesi düşük bir çocuktu. Gwen’i de sima olarak köyden tanıyordum. Temkinli bir tipe benziyordu. Hepsi sıska ve ürkek bakışlıydılar. Onlar da bizimle bu devriyeye çıkmakta en az benim kadar isteksiz görünüyorlardı ancak geç kalıyorduk.

“Hepinize teşekkür ederim, tanıştığımıza memnun oldum. Tehlikeli bir devriye turuna çıkıyoruz. Dün yaşananları biliyorsunuz. Sözümüzden ayrılmayın ve en ufak sorunu bize haber verin.”

Başlarını sallayarak kabul ettiler ve hep birlikte tempolu adımlarla ormana girdik. Meyve suyu kan kaybımı dengelemişti, ormanda yürümeye başlayınca kendimi daha iyi hissetmiştim.

Ormanın derinliklerine doğru ilerlerken etrafımı saran reçine kokusunu derinlemesine içime çektim. Kuş cıvıltıları ve yaprakların hışırtısı kulaklarıma doldu. Birkaç gündür yaşananlara anlam veremiyordum. Aklımda bin tane cevapsız soru vardı. *Neden benim peşimdeler?*

Yalnız kaldığımız bir an, Ash’e olanları anlatmak istiyordum. O ise ben düşüncelerimde boğulmuşken çaylaklarla sohbet ediyordu. Sıcakkanlı kahkahasını duyduğumda bir kez daha neden herkes tarafından bu kadar sevildiğini anladım. Bazen ona imrenmekten kendimi alamıyordum. Benim tam zıddımdı. Köydekiler bizi Ash ve “*Buzdan Kız*” olarak anıyorlardı. Aniden başını çevirip onları izlediğimi görünce gülümsedi.

“Mola verelim mi?” diye sordu. “Solgun görünüyorsun.”

“İyi olur, üç saattir yürüyoruz.”

Her zamanki mola yerimiz değildi burası ama çaylakları ilk günden fazla zorlamak istemiyordum.

Ormanın derinliklerinde, yüksek ağaçlar nedeniyle güneş ışınlarının zar zor ulaştığı bir açıklıkta durduk. Çevremizdeki devasa ağaçların dalları gökyüzüne uzanıyor, yere dökülen yapraklar toprağın üzerini yumuşak bir örtü gibi kaplıyordu. Sıcaktan da doğal bir koruma sağlıyordu.

Çantalarımızı nemli zemine bıraktık. Kan kaybının etkileri vücudumu bir hayli yoruyordu ve yeniden yığılıp kimseyi endişelendirmek istemiyordum. Ash'in dikkatli gözleri sayesinde molanın zamanlaması benim için harikaydı.

Çantamdan çıkardığım yiyecekleri herkese dağıttıktan sonra kendim de bir tane alıp bir ağacın dibine oturdum. Bugün şansımıza konserve sebzeler vardı yemekte. Sıska çaylakları göz ucuyla süzdüm. Birliğe ilk katıldığım da ben de tıpkı onlar gibiydim.

Devriyelerde yemekleri karakol karşılıyordu. Evlerinde iyi beslenemeyen çocuklar, askeriyede bakılıyor, antrenmanlarla güçleniyordu. Eos yaşlarındaydı hepsi. Eos'un da on beş yaşına girdiğinde orduya katılmak istediğini hatırlayınca kalbim sıkıştı. Birkaç gün önceye kadar bulduğumuz bölgede güvenli ve iyi maaşlı bir meslek sayılan askerlik, şimdi popülerlikte en alt sıralara gerilemişti.

Ash de yemeğini yemek için yanıma oturdu. Koyu kahverengi, kıvrırcık saçları alnına düşmüştü. Her zamanki gibi bende onları karıştırma isteği uyandırıyor. Yemeğini kaşıklarken gözleri sürekli bana kayıyor, sanki zihnindeki düşünceleri okumaya çalışıyordu.

“Anlatmayacak mısın?” diye fısıldadı. Cebimden pürüzsüz taşı çıkarıp Ash'e gösterdim. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. “Bu ne?” Olanları fısıldayarak kısaca anlattım. Gözleri çılgın bir endişeyle açıldı. “Luna! Senden ne istiyorlar? Gerçek annenle ilgisi olabilir mi?”

“Sanmıyorum,” dedim örgümü çiğnemeye başlayıp. “Annem avcı olabilir ama babamın anlattığı kadarıyla sıradan birisi. Bence bir yanlışlık var.”

Babamın eşi Cecilia benim gerçek annem değildi. Beni o büyütmüştü. Onu gerçekten çok severdim ancak beni dünyaya getiren kadın farklıydı. Avcı güçlerimi öz annemden miras olarak almıştım. Babam sıradan, insan bir çiftçiydi. Annemi hiç tanımamıştım; ben doğduğumda beni büyütmek istememiş, terk etmişti. Cecilia beni kabul etmese bir yetimhanede yetişmem kaçınılmazdı. Babam, Cecilia ile evliyken annemle ilişki yaşamıştı. *Yasak tohum...*

Senelerdir annemle ilgili en ufak bir bilgi kırıntısının bile peşinden koşuyordum. Yarı kan bir avcı soyundan geldiği, uzak bir şehirde yaşadığı, bana verdiği bileklik ve ismi dışında onunla ilgili babamdan bilgi alamamış, yaptığım araştırmalar sonucunda öldüğünü öğrenmişim. “İsmi Lin-

da,” demişti babam Cecilia ortalarda yokken. Bu ismi koparabilmek için ona defalarca kez yalvarmam gerekmişti.

Erişebildiğim tüm köy ve şehirlerde, Linda isimli, orta yaşlı ve benim fizik özelliklerime benzeyen kadınları araştırmak pek kolay olmamıştı. Neyse ki herkesin Ash'e en az bir iyilik borcu vardı. Kimsenin benim için zahmete gireceğinden emin değildim.

Uzun uğraşlar sonucu Flabant şehrinde bu profile uyan bir kadın bulmayı başarmıştık ancak bulduğumuz Linda'nın annem olduğundan da tam olarak emin olamamıştık. Sarışın bir avcıydı. Benim boylarımdaydı. Bu özellikler benim için yeterli değildi. Babama sorduğumda o olduğunu onaylamıştı. Fakat onun yerinde olsam ben de cevaplamak istemediğim soruların durması için ölmüş bir kadını onaylayıp başımdan atardım. Elimde hiçbir kanıt yoktu.

Ash, pürüzsüz taşı elinde evirip çevirerek inceliyordu. Açılacak bir yeri olmadığı gibi üzerinde herhangi bir amblem veya iz de yoktu. “Kate belki de hep magustu, Luna,” diye söze girdi.

“Ash, gözlerimizin önünde dönüştürüldü.” Onu sabırla yanıtlarken bir yandan da zemine ulaşmayı başaran ve görüşümü bulandıran güneş ışınlarından korunmak için elimi gözlerime siper ettim.

“Belki de ajandır,” diye üsteledi. “Biz yaratığa dönüştüğünü gördük. Magus olup olmadığını büyü yapmadığı sürece bilemezsin.”

“Köye ajan yerleştirip ne yapacaklar?” Bu olasılık çok zayıftı. “Nasıl fakirlikten kırıldığımızı mı raporlayacak?” Omuzlarını silkti.

Kırık bilekliği çıkmadan önce revirden teslim almıştım. Madalyon kapağında yer alan kabartma motiflerinin üzerinde dalgın gözlerle parmağımı gezdirdim. Gümüş işlemeli, sıradan, eski bir madalyondu.

Aklımdaki sorulara cevap yoktu ve dinlenmem gerekiyordu. Taşı Ash'ten alıp bileklikle birlikte cebime attım. Kıpırdanmasından onaylamayacağım bir şey söyleyeceğini anladım. “Taşı Storm'a bildirmelisin.”

“Evet, elimden alır ve beni geçirir. Bu taş Storm'un eline geçtiği anda hiçbir şey öğrenemeyiz. Bunu Bren'e göstereceğim. Belki bir şey bulur.” Onaylamasa da itiraz etmedi, biraz da bildiğimi okuyacağımın farkında olduğundan sessiz kaldı.

“Çok yorgunum, biraz uyumak istiyorum.” Ash daha fazla uzatmadı, sırtını ağaca yasladı ve omzunu aşağı kaydırды. Başımı omzuna yasladım.

“Ben buradayım. Uyu, dinlen,” diye mırıldandı. Ona has çam kokusu burnumu doldururken gülümsedim ve gözlerimi kapattım. Ash ve ormanın kokusu birbirine karışıyor, birbirini tamamlıyordu.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM DEVRIYE

Tehlike çanları, sabrımın son noktası...

Uyandığımda bedenimin hâlâ yorgun olduğunu hissettim. Ash'ın yanımdaki tanıdık hissi, bu karmaşanın içinde bana hâlâ güvenli bir yer olabileceğini hatırlatıyordu. Her gün birlikte devriyeye çıktığımız için nöbetleşe dinlenirdik ve genelde birbirimizi yastık olarak kullanırdık. Onunla uyumaya bu yüzden alıştım.

Uyuduktan sonra beni dizine yatırmıştı. Kendisi de sırtını ağaca yaslamıştı, gözleri kapalıydı. Uyuyakalmış olmalıydı, onun da yaralı olduğunu unutmuştum. Rahatsızca kıpırdanıp kalkmaya yeltenince üzerimizden bize koca gözleriyle bakmakta olan Beth ile göz göze geldik.

“Sizi uyandırmaya gelmişim.”

“Beth, uyandık. Teşekkürler,” dedim. Doğruldu, hâlâ yerinden kıpırdamayınca bakışlarımı ona doğrulttum. “İzin verir misin?” Beth ürkekçe geri çekilip, utanarak yerine geçti. Doğrulup parmaklarımla başımı ovaladım. Ash de benim sesime uyanıp gözlerini açtı.

“Kızı neden ısırдын, Lu?” dedi sırtarak.

“Uyurken birini gözetlemek korkutucu.”

Ash şakalaşmak için omzuyla hafifçe bana doğru çarptı. Yaralı olduğunu unutup o tarafa denk gelince yüzünü ekşitti. “Sana özeniyor, biraz daha iyi huylu olamaz mısın?”

Hafif lekelenmiş bandajına gözlerimi diktim. “Elimizde iyi huy kalmadı, Asher. Bununla idare edeceksin.” Yine de içten içe uyku sersemi çıkıştığım Beth'in daha sonra gönlünü almayı aklıma not ettim.

“Ne zaman oldu ki?” diye sataşmayı sürdürdü. “Nasıl oldun?” Kolumdaki sargıları açtım, izler yok olmaya yüz tutmuştu. Kolumu içinin rahat etmesi için gözünün önünde salladım. “Eskisinden daha sağlam.”

Kendi kolunu tuttu, inledi. “Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilsem.”

Abarttığını biliyordum ama yine de vicdanım elvermedi. “Bandajını kontrol etmemi ister misin?”

Ayaklandı ve muzip bir ifadeyle sırıttı. “Yeni değiştirdiler. Ayrıca köyün en iyi şifacısı olmadığını biliyoruz.”

Bir yandan çöpleri toplarken, diğer yandan ona dönüp yüzümü ekşittim. Ash kıs kıs gülerken onu görmezden gelmeye karar verip eşyalarımı toplamaya başladım. “Hazırlanın, yola çıkıyoruz,” diyerek çaylaklara seslendim.

Yeniden yola koyulduktan sonra çekingenliklerini az da olsa atıp sorular sormaya başladılar. Ash ile hepsini sabırla cevaplamaya çalışıyorduk.

Beth gerçekten de dışarıdan görüldüğü kadar ürkekti. Bu hâli az önce ona çıkıştığım için kendimi daha da kötü hissetmeme sebep olmuştu. Onun gururunu incitmek istemiyordum ama askerlikten vazgeçmesini teklif etmemek için de kendimi zor tutuyordum. Bu işte çalışmaya mecbur olduğunu tahmin etmesem bir saniye bile beklemezdim.

Askerlik, son yıllardaki barış ortamı ve iyi şartları yüzünden aileler arasında popüler bir meslek hâline gelmişti. Çocuklar istemese de bazı aileler düzenli gelir için çocuklara baskı yapabiliyorlardı. Elbette düne kadar... Bu üç çocuğun ailesinin ise onları eve çağıracağını sanmıyordum.

Çaylakların meraklı sorularıyla oyalanırken birkaç saat daha geçti ve bir molaya daha karar verdik. Ash ile yalnız çıktığımızda iki molayla devriyeyi tamamlardık ancak yeniyetmelerin ilk günüydü. Bu, onları küçük bir sınavdan geçirmeyeceğimiz anlamına gelmiyordu yine de. En azından bizimle tehlikeye atılmaları bir işe yarasın, birkaç hayat kurtaran bilgi öğrensinler istiyordum.

Bu kez durduğumuz küçük açıklıkta, güneşin altında hepsinin çember hâlinde etrafıma oturmasını sağladım. “En basit senaryolardan başlayalım.” Hepsi hevesle başlarını salladılar. Biraz düşündüm ve onlar için bir tehlike anı hazırladım.

“Ormanda devriyedesiniz ve yanınızda biz yokuz. Diyelim ki birdenbire büyük bir yırtıcı hayvan, mesela bir ayı, size doğru hızla geliyor. Ne yaparsınız?” Düşünmelerine izin verip cevaplarını beklemeye koyuldum.

İçlerinde en dışa dönük görünen esmer çocuk Alex atıldı bilmiş bir ifadeyle. “Ağaca tırmanırım.”

“Neden?”

“Ayı ağaca çıkamaz.” Yanıt vermeden gözlerimi diğerlerinin üzerine diktim beklentiyle.

Gwen kendi cevabını vermek üzere hazırlandı. “Bıçakla ayıyı yaralarım ve kaçarım.”

Son olarak Beth, ürkek ve ince sesiyle yanıtladı sorumu. “Ayıya uzaktan taş fırlatırım. O... Onu korkutur, değil mi?” diye kekeledi.

Derin bir nefes aldım. Hepsinin dikkatini üzerimde toplayıp yanıtlamaya koyuldum. “Alex,” dedim, tebrik bekleyerek hevesle baktı. “Ayılar ağaca tırmanabilir. Çok büyük ve ağır olup tırmanamasa bile senin tırmanacak kadar vaktin olmayabilir.”

“Sana gelince, Gwen. Bir ayıyı bıçakla yaralayacak güçte olmamanı bir yana bırakıyorum, biz vahşi hayvanlara hayati tehlike olmadığı sürece zarar vermeyiz. İlk hedefimiz onları kaçırmaktır.” Gwen anladığını ima ederek başını salladı.

Gülümseyerek Beth’e döndüm. Onu ürkek görüntüsünden dolayı biraz kayırıyordum. Daha nazik konuşmaya çalıştım. “Beth’in planı ise ayının sinirlenip muhtemelen sizi yemesine neden olur.” Utanarak gülümsedi ve oturduğu yerde omuzlarını düşürüp biraz daha küçüldü.

“Yapmanız gereken, kendinizi büyük göstermeye çalışmak. Kollarınızı kaldırıp bağırarak hayvanı korkutabilirsiniz. Eğer varsa işaret fişeği veya meşale de kullanabilirsiniz. Soğukkanlı olacaksınız.” Bu bilgiler kulağa pratikte işe yaramayacak gibi gelse de Ash’le defalarca kez vahşi hayvanlarla karşılaşmıştık ve hâlâ yaşıyor olmamızı buna borçluyduk.

Başlarını sallayarak onayladılar. Ash yanıma geldi ve bir sonraki tehlike senaryosunu o hazırladı. Dinlenme molası süresince onlara karşılaştığımız olaylar üzerinden birkaç işe yarar bilgi vermeyi başarmıştık. Tedirginliklerini biraz üzerlerinden atmışlar, daha mantıklı cevaplar vermeye başlamışlardı.

Beth bana bir şey sormak istiyor ancak çekiniyordu. “Efendim, Beth?”

“Bir şey hissediyor musunuz? Yani sihir...”

“Henüz hiçbir şey hissetmedim. Eğer bir tehlikeyle karşılaşırsak sizi korumak için elimizden geleni yaparız, endişelenme.” Güven verici bir

tavırla gülümsedim. Beth sıcak tavrım karşısında gülümsememe karşılık verdi, duruşunu dikleştirdi.

İkinci kez yola çıktığımızda çaylaklar çok daha rahat görünüyordu ancak Alex rahat durmuyordu. Sağdan soldan fırlayarak sahte gürültüler yapıp, en ufak sestten bile ürken Beth'i korkutup duruyordu. Başımı Ash'e çevirip Alex'i işaret ettim. Sırtıp adımlarını yavaşlattı ve arkamızdan yürümeye başladı. İlk fırsatta gözden kayboldu; bu kez Alex'in önüne fırlayarak korkudan çığlık atmasına neden oldu.

Onların yaş grubuyla nasıl başa çıkacağım konusunda Eos'tan tecrübem vardı. Alex yaptığımız şeyi anlayınca küskün bir ifadeyle sıranın arkasına geçti, Beth'le uğraşmayı da kesti. Yanımda bana sırtıtarak bakan Ash'e göz kırptım. Herkes cesur olmak zorunda değildi. Ama Beth, kendini geliştirecekti; hevesinden ve gözlerindeki ışıltıdan anlaşılıyordu. Güneşin batmasına yakın, bir saat yolumuz kalmışken yeniden mola vermek istediler. Mataralarındaki tüm suyu içmişlerdi. Ash ve ben her zaman suyumuzu idareli kullanırdık. Onlar da öğrenecekti ancak bugünlük istisna yapabiliydik. Nehir kenarında gözüme uygun bir yer kestirdim.

Gwen ve Beth, mataralarını doldurmaya gittiler. Arkalarından gidecek gibi oldum. Ash beni durdurdu. "Su doldurmaya da kendileri gidebilsinler, Lu. Böyle yaparsan cesaretleri kırılır," dedi fısıldayarak. Göz ucuyla gittikleri yöne bakıp takip etmekten vazgeçtim, hakkı vardı.

Ash ile büyük bir ağacın gölgesinde sohbet ederek kızların dönmesini bekledik. Nehir, ağaçların hemen ardındaydı; neşeli sesleri kulağımıza geliyordu. Belli etmesem de bir hayli yorulmuş, yaralanmam sonucunda hırpalanmıştım. Kendimi bir an önce eve atmak istiyordum.

Aniden kalp atışlarım hızlandı, yine o uğursuz his içimde belirdi. Nefesimi tuttum ve çılgın gibi etrafıma bakındım. Duyularım çığlık atıyordu ama tehlikeyi göremiyordum. Yerlerini tespit ettiğimde neredeyse çok geçti.

"Dikkat et!" diye bağırdım ve Ash'i avcı hızımla kendime çektim. Az önce önünde durduğu ağaca metal bir ok saplandı. Ağacın yaşlı gövdesi acı bir çatırdamayla boydan boya yarıldı. Çaresiz gözlerle Ash'e baktım. "Çaylaklar!"

Alex biraz uzağımızda donuk gözlerle dikiliyor, şaşkınlıktan ne yapacağını bilemiyordu. Ash ilk şoku atlattı, yayını gerdi ve çaylakların peşinden gitmek üzere öne atıldı. "Beni koru!"

Ash temkinli adımlarla nehre doğru ilerlerken ben de Alex'i arkama aldım ve duyularıma odaklandım. Başımı yukarı kaldırdım, ağacın üzerinden saldırıyorlardı. Onları göremesem de kulaklarım ürkütücü mırıldanmaları seçebiliyordu. Ash de bu sırada kızların yanına doğru ilerlemeyi başarıp ağaçların arasında gözden kayboldu.

Yayıma oku yerleştirdim, derin bir nefes alıp yanağıma yasladığım gergin ipi bıraktım. Atışımın isabetli olduğunu yukarıdan gelen, yaralı bir hayvanı andıran hırıltıdan anladım. Hemen sonrasında diğer ağaca bir tane daha ok gönderdim. Adrenalin patlamasından iki katı hızlı davranmıştım ve kendilerini koruyacak vakitleri kalmamıştı. Önce ilk ağaçtan hışırtılı bir devrilme sesi geldi, sonrasında aynı şekilde diğer ağacın dalına bir beden çarpıp yere düştü.

İki magusun cansız bedeni, toprak zemine korku hikâyelerini aratmayacak bir görüntüde serildi. Birinin siyah gözleri açık kalmıştı, ağzından kan sızıyordu. Buradaki tehdit şimdilik geçince göğsüm Ash ve kızların güvenliği için deli gibi çarpmaya başladı. Alex'e, "Arkamda kal," dedim ve nehre ilerlemeye başladım.

Ash, bir taşın arkasında siper almış, oklarını kaçmakta olan maguslara gönderiyordu. Karanlık figürlerin sığ nehri hızla geçip ormanın diğer yakasına doğru daldıklarını gördüm. Geç kalmıştım. Ash de ayağa kalkıp oklarını göndermeye devam etti ancak hedefler vuramayacağı kadar uzaklaşmıştı. Son okları suya düşüp akıntıya kapıldı.

Ash'in yanına koştum. Avcı duyularım magusların uzaklaştığını işaret ediyordu. Yeniden odaklandım, yakınlarda başka tehdit olmadığından emin oldum. Ash önümde dikiliyordu, bir tuhafılık vardı. Ne olduğunu anlamak için bedenini gözlerimle yoklarken, "Bitti galiba. Yaralandın mı?" diye sordum.

Batmakta olan güneşin ışınları gözümü alıyor, Ash'in yüzünü bile tam seçemiyordum. Yavaşça kenara çekildi ve neden o hâlde olduğunun cevabı, görmemeyi dileyeceğim bir manzara olarak gözlerimin önüne serildi.

Beth, nehrin kıyısında cansız bir şekilde yatıyordu. Suyun yüzeyi, kızın kanıyla karışarak ürkütücü bir kızıl renge bürünmüştü. Yanındaki Gwen, delirmiş gibi kendi saçlarını çekiyor, yere çökmüş vaziyette sallanıyordu. Arkamda duran Alex'in hıçkırdığını duydum. Kızın sırtına saplanmış onlarca metal oku görünce nefesim kesildi, bedenim buz kesti. "O..." dedim Ash'e sesim titreyerek. Vereceği cevaptan korkuyordum.

Ash yavaşça başını salladı, gözleri yaşlarla doldu. “Öldü,” diye yanıtladı fısıltıyla. Kelimeleri bir hançer gibi kalbime saplandı, nefesim kesildi. “Onu koruyamadım.”

Ash omuzlarımdan tutup güç vermek istercesine sıkıttı. “Senin suçun değil. Onlarla gidecektin, ben engel oldum.”

İkimiz de kendimizi ne kadar suçlarsak suçlayalım olan olmuştu. İlk şoku atlattıktan sonra, dudaklarımdan Alex’in hıçkırık sesine benzer boğuk bir ses çıktı. Ash, titreyen elleriyle beni kendine çekti, başımı omzuna yasladı. Gözyaşlarım onun üniformasını ıslatırken gözlerim tek bir noktaya bakıyordu ve omuzlarının hareketinden anladığım kadarıyla sanırım kendisi de ağlıyordu.

Ash ile aynı boylardaydık, omzunun üzerinden Beth’in cansız bedenini görebiliyordum. Nereyi izlediğimi fark edince hafifçe beni kendinden ayırdı. “Lu, Alex’le dallardan bir sedye hazırlar mısınız?” diye sordu.

Kızıl nehre bakarken gözlerimi bile kırpmıyordum. Önüme geçti, omuzlarımdan tuttu ve Beth’i görmemi engelleyecek bir açıyla durup koyu renk gözlerini üzerime dikti. “Lütfen.” Başımı sallayıp ruhsuz adımlarla ormana yöneldim ve Alex’le birlikte hiç konuşmadan Beth’i taşıyacağımız sedyeyi hazırlamaya başladık. İçlerinde en cesur olan Alex bile enkaz gibiydi.

Kestiğim ağaç dallarını çantamdaki iple birbirine bağladım. Alex de çantasından çıkardığı pelerini örtü hâline getirdi, ardından sedyenin üzerine serdik. Her şey hazır olduğunda Ash, omzunda taşıdığı Beth’in bedeniyle yanımıza geldi. Gwen, ardında hayalet gibi ayaklarını sürüyerek yürüyordu. Kızın yüzündeki tüm kan çekilmişti. Ash’in de kahverengi gözleri kıpkırmızıydı.

Beth’i dikkatle sedyeye yerleştirdik, örtüye sardık. Ash yola çıkmaya hazırlandığı sırada duraksadım. “Bize saldıranları da almamız gerekli.” Biraz düşündü. Ardımızda bıraktığımız ölü yaratıkların şu anda kimsenin umurunda olmadığını biliyordum ancak belki ipucu bulabilirdik.

“Onları taşıyamayız, Lu.” Gözleriyle Alex ve Gwen’i işaret etti. İkisinin de sedye taşıyacak durumu yoktu, haklıydı. Gwen tek kelime dahi etmiyordu.

“Tamam. Storm’a bildiririz. Onları aldırır.” Ash’le ikimizin üç tane bedeni sürüklemesi mümkün görünmüyordu.

Güneş batarken yola koyulduk. Bu sırada kalanları koruma içgüdüsüyle etrafımı kontrol ediyor, tatlı Beth'in cansız bedenine kaçamak bakışlar atıyordum.

Bir saatlik yürüyüşten sonra karakol kapısına ulaştık. Kapıdaki muhafızlar bizi gördüklerinde sorgulamadan kapıyı açtılar ve içlerinden biri koşarak Storm'a haber vermek için uzaklaştı.

Revirden gelen askerler Beth'i götürürken son bir bakış attım. *Onun hiçbir suçu yoktu.* Gwen ve Alex, bütün yol boyunca tek kelime etmemişlerdi, şok geçiriyorlardı. İçeriye adım attığımızda doktorlar tarafından revire götürüldüler. Bana yaklaştıklarında elimi kaldırıp ihtiyacım olmadığını işaret ettim. Ash de revire gitmeyi reddetti.

Birkaç dakika sonra çıldırmış gibi görünen Storm koşar adım yanımıza ulaştı. "Ne oldu?"

Gözlerim bir noktaya sabit, bulanık gözlerle bakıyordum. "Beth öldü."

Storm etrafına bakındı, cevap vermeden önce meraklı asker kalabalığı ile sarıldığımızı gördü. "Çadırıma gelin."

Ash ile birlikte Storm'un çadırına girdik ve masasının önündeki sandalyelerde yerimizi aldık. Tüm bu eylemleri ölüm sakinliğinde yapıyordum, gözyaşlarım kuruydu. *Şimdilik...*

Ash, bitkin hâlde ellerini önünde birleştirdi ve olanları kısaca Storm'a anlattı. Bu sırada tek kelime etmek istemedim. Yere bakıyordum ve sakinleşmek için toprak zemindeki taşları sayıyordum.

"Neden nehir kenarına yalnız gittiler?" diye sordu Storm öfkeyle. Ash anlatmayı bitirmişti ve ilk sorduğu soru buydu. *Tehlike çanları, sabrımın son noktası...*

Ash tam da bana kendisinin engel olduğunu anlatacakken geldiğimizden beri ilk kez başımı kaldırdım ve onu durdurdum. Doğrudan Storm'un gözlerinin içine baktım. "Dün köye saldırı olmuşken, suçlular yakalanamamışken neden yanımızda onlar vardı?"

Storm önce tokat yemiş gibi afalladı, sonra öfkeyle ayağa kalktı. Yumruk hâline getirdiği ellerinin boğumları bembeyazdı. Hışımınla yürüyüp önümde dikildi. "Beni mi suçluyorsun, asker?"

Oturduğum sandalyeden ani bir hamleyle ayağa kalktım. Ahşap sandalye tok bir ses çıkararak yere devrildi. Storm'un karşısına dikildim. Ona biraz tepeden bakacak pozisyondaydım ve gemileri yakmak üzereydim.

“Silah kullanmayı, devriye için hazırlanmayı bile bilmiyorlardı!” diye bağırmaya başladım avazım çıktığı kadar. “Sizi uyar mıştım! En başından beri tehlikeliydi!”

Storm bana vuracak gibi görünüyordu ancak umurumda değildi. Ash hemen ardımdan ayağa fırladı, Storm ile ikimizin arasına girip beni omuzlarımdan geriye itti. Storm, ondan daha önce duymadığım tizlikte bir sesle bağırdı.

“Dışarı!”

Ona bakmayı sürdürerek Ash’in beni iteklemesiyle çadırdan çıktım. Yerde gördüğüm taşı tekmeleyerek uzak bir köşeye gönderdim. Tüm karakol bizim bağırışlarımızı duymuş, gözler bize çevrilmişti. Ash bunu fark edince, beni çekiştirerek uzaktaki başka bir çadırın arkasına götürdü. Kolumu savurarak ondan kurtardım.

“Luna! O senin komutanın! Ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Bizim yüzümüzden, Ash!” dedim, sesim titreyerek çatallandı. “Storm’un inadı yüzünden...” Derin bir nefes aldım. “Onu koruyamadık! Söz vermiştim.”

Ash çaresiz görünüyordu ve beni nasıl sakinleştireceğini bilemiyor gibiydi. “Lu...” dedi ama konuşmasına fırsat vermedim. Bir o kendini suçlayacaktı, bir ben... Beth’i geri getirmeyecekti.

“Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Lütfen,” dedim ve ondan uzaklaştım. Koşar adım karakolu geçip muhafızlara aldırmadan ormana daldım. Neyse ki kimse beni durdurmaya kalkışmadı.

Ash ve Bren ile vakit geçirmekten hoşlandığımız, kayalarla sarılmış nehir kıyısına gidiyordum. Oradaki ağacıma... Ormanda kendi ayak seslerim ve düzensiz nefeslerim dışında çıt çıkmıyordu. Ya da ben duymuyordum.

Her kabahatimde kaçtığım yaşlı çam ağacına ulaştım. Kabuğunda hâlâ duran, küçük bir çocukken kazıdığım “L” harfine dokundum. Kalın gövdesine kollarımı sardıktan sonra tırmanmaya başladım. Çıkıntılarını bile ezbere biliyordum.

Ağacın tepesindeki dala çıktığımda sırtımı gövdesine yaslayıp bacaklarımı uzattım. Boğazımdaki yumru da sonunda serbest kaldı. Sessizce ağladım.

Ne kadar süredir oturduğumu bilmiyordum. Gözlerim şişmişti, ağlamaya takatim kalmayana kadar ağlamıştım. Başımı ağacın gövdesine yaslamış, nehre doğru uzanan yüksek dalda suyun gür akışını seyretmişim.

Adım sesleri duyunca doğruldum. Sessiz kalarak kulak kabarttım. Adımlar yaklaşıyordu. Korkmuyordum. Genellikle herkesin korkudan aklını kaçıracakları durumlar beni korkutmazdı zaten. Yalnızca kan tutma gibi ufak, askerlik mesleği için talihsiz bir fobim vardı.

Hançerimi çektim, kimin geldiğini görmek için aşağı doğru eğildim. Uzun boylu, zayıf yapılı, siyah saçlı bir adam ağacın dibine kadar yaklaşp başını yukarı kaldırdı. Tanıdık yüzü görünce tüm kaslarım gevşedi, hançerimi indirdim. *Orion amca.*

“Beni nasıl buldun?”

“Çocukluğundan beri yalnız kalmak istediğinde buraya kaçırıyorsun. Zor olmadı.” Yüzüme ve şişmiş gözlerime bakışında şefkat vardı. “Aşağı gel, kızım. Ben yaşlı bir adamım. Yanına tırmanabileceğimi sanmıyorum.”

Orion amca babamın erkek kardeşiydi. Böyle bir günde belki de görmek isteyeceğim, beni anlayabilecek tek kişiydi. Ağaçtan aşağı indim ve beni kucaklamaya hazır kollarına atıldım. Ona sarıldıkça göğsümdeki ağırlık hem arttı hem de hafifledi. “Buradayım, prensesim,” dedi bir yandan saçlarımı okşarken. “İyi misin?”

“İyiyim, amca. Biraz yalnız kalmak istedim,” dedim boğuk sesimle. “Sen neden geldin?”

“Yirminci yaş günün için.” Orion amca hiçbir doğum günümü kaçırmazdı. Saat gece yarısını geçtiği için yirminci yaş günüm, bugündü. *Tamamen unutmuşum.* Güçlü hafızam bugün beni yanıltmıştı.

“Saldırı olmuşken ormana kaçmak pek akıllıca değil,” diye sitem etti yumuşak bir sesle. “Seni kontrol etmek istedim.”

Başımı salladım, burada olduğu için minnettardım. Orion amca omuzlarımdan tuttu, hafif eğilerek gözlerimin içine baktı. “Evdekiler seni merak ediyor.”

“Biraz daha burada kalamaz mıyız, amca?”

Gri gözleri anlayışla süzdü beni, teslim olurcasına iç çekti. Ağacın sert kabuklu gövdesinin önüne oturup ayaklarını uzattı. Beni de yanına davet etti.

“Olanları duydum,” diye söze girdi. “Senin suçun değil, Lunabelle.” Her zamanki gibi dizine kıvrıldım. Orman zeminindeki nem giysilerimi ıslattı ancak umurumda değildi. Avutulmak istemiyordum, sessiz kaldım.

“Sen komutanını uyarmışsın, kızım. Yapabileceğin başka bir şey yoktu,” dedi. Konuşurken bir yandan saçlarımı okşuyordu. “Yetki de sorumluluk da Storm’un.”

Onun sözlerine bir iç çekişle karşılık verdim. Doğru değildi, doğru gelmiyordu ancak itiraz edecek, tartışacak gücüm kalmamıştı. Yıldızlar, yat-tığım yerden tüm ihtişamıyla kara bulutların arasından göz kırpmıyorlardı. Gökyüzü benim sığınağımdı.

İki gündür yağmur toplamakta olan bulutlar, sonunda damlalarını serbest bıraktı. *Yaz yağmuru...* Damlalar yüzümü ıslatırken Orion amca da yüzünü gökyüzüne çevirdi. “Vaelirion’un gözyaşları.”

Vaelirion, tüm bu yaşadıklarımızın başlangıcıydı. Büyüyü, yani kendi özünü insanlığa bahşederek hem onları hem de kendini mahveden, Yıkım Getiren Kusurlu Tanrı.

“En sevdiğim hikâyen,” dedim. “Bana hikâye anlatır mısın?”

Orion amca saçlarımı okşamaya devam etti. “Bugün değil, kızım. Bugün kendi hikâyenin fırtınasını yaşıyorsun.”

Yağmur damlaları yüzümü ıslattı, gözyaşlarıma karıştı. Saçlarımı okşayan iri elleri beni sakinleştiriyordu. Bedenim de en az ruhum kadar yorgundu.

Orion amca ile hiç konuşmadan oturduk o ağacın dibinde. Kayan bir yıldız dilek tuttum gözlerim kapanmadan önce. “Yıldızlara koş, prenses,” diye fısıldadı Orion amca ormanın sessizliğinde.

@ayisigikitap

BEŞİNCİ BÖLÜM FALCI

Onu izlemen değil, yakalamam gerekiyor.

Ormanın en sevdiğim köşesinde, Orion amcanın dizine kıvrılıp yat-
tığım yerde uyukluyordum. Yıldızlara koşmak istesem de karanlık
kâbuslar beni ele geçiriyordu. Ağaçların arasından gelen rüzgârın sesi ve
gece kuşlarının cıvıltıları, ormanın huzurlu atmosferini tamamlıyordu. Yaz
yağmuru birkaç dakika sürmüştü. Yüzümü ıslatan yağmuru seviyordum
oysaki...

Uyku sersemi hâlde, Orion amcanın beni kucakladığını hissettim.
Adımları ormanın içinde tempolu hışırtılarla yankılandı. Yorgunluk ve
kederin etkisiyle tam olarak uyanamıyordum. Orion amcanın kollarında
olmak huzur vericiydi. Yaşına göre oldukça çevik ve güçlü hareketlerle
beni evimize kadar taşıdığını, gözlerim kapalıyken bile evimizin kendine
has kokusundan anladım. *Her evin kendi kokusu vardır.* Bizimki isli meşe
odunu ve taze ekmek kokuyordu.

Orion amca, Aster’le paylaştığımız odanın kapısını araladı, beni yata-
ğıma bırakıp alnıma bir öpücük kondurdu. Dışarıdaki kalabalık adımlardan
annem ve babamın da yataklarından kalktıklarını tahmin ettim. *Belki de hiç
uyumadılar.* Sorulardan kaçmak için gözlerimi kapalı tuttum.

Orion amca kapıyı yavaşça, hafif bir tıkırtı bile çıkarmamaya özen gös-
tererek kapattı. Aster’in düzenli, derin nefes alışverişlerini duyabiliyordum.
O sırada babamın kalın, endişeli sesini duydum. “Neredeymiş? İyi mi?”

Orion amca her zamanki güven verici, gür sesiyle konuştu: “Orman-
daydı. Olabildiği kadar iyi, Sam. Hırpalanmış, üzgün,” dedi. “Bırak da

dinlensin, yalnız kalmaya ihtiyacı var.” Ev sessizliğe bürünürken olanları unutmak ister gibi yeniden uykuya daldım.

Sabahın ilk ışıklarında gözlerimi araladım. Üzerime eğilmiş gölge, yatakta sıçramama neden oldu. Aster tepemde dikiliyor, endişeli kahverengi gözleri üzerimde uyanmamı bekliyordu. Kaşlarımı çatıp kıpırdandım.

“Abla, ne yapıyorsun?” diye sordum. “Uyurken birini izlemek rahatsız edici.”

“Bırak şimdi.” Kaşları çatıktı; yüzünde, kriz anlarında takındığı o dehşet ifadesi vardı. “Dün gece gelmedin, seni merak ettik. Neredeydin? İyi misin?”

“İyiyim.” Sesim istediğim ölçüde iyi çıkmamıştı. Doğrulmaya davran-
dığım anda, yatakta yanıma *pat* diye oturdu ve bana boğarcasına sarıldı. *İşte yine başlıyoruz.* Yirmi yıldır ortaya çıkmamakta direnen duygularım, son günlerde içimden taşıyordu. Gözlerim nemlenip Aster’i görüşümü bulanıklaştırırken, ani bir hareketle ablamın kollarından kurtulup ayağa kalktım.

“Senin suçun değildi,” dedi fısıldayarak.

Başımı salladım ve banyoya kaçıp kapıyı kapattım. Yüzüme bol bol soğuk su çarptım. Bir süre daha orada oyalanıp saklandıktan sonra odaya girip üniformamı üzerime geçirdim. Bugün Beth’in cenaze töreni olacaktı. Aster’in odada olmayıp daha fazla soru sormamasına seviniyordum. Saçlarımı tek bir örgü hâline getirdim, her zamanki gibi perçemlerimi dışarıda bıraktım. Düzgün görüldüğüme karar verip oturma odasına geçtim.

Tüm aile, Orion amca da dâhil, kahvaltı sofrasında hazır bekliyordu. Normalde bu saatte annem ve babam evde olmazlardı ancak beni beklemişlerdi. Hedefim, kapıya yönelip cenaze törenine kadar yeniden ormana kaçmaktı ancak onların endişe ve sevgi dolu bakışları beni olduğum yere sabitliyordu.

Eos ayağa kalktı. İri cüssesiyle beni kucakladı ve ayaklarımı yerden kesti. Yanağına sulu bir öpücük kondurdu. “Bana ağırlık kaldırır gibi sarılmamanı sana kaç kez söylemem gerekiyor?” dedim. Beni gülümsetmeyi başarmıştı yine de. “İndir beni, Eos.” Kıkırdadı ve beni nazikçe yere indirdi. O sırada sofrada oturan babamın sesini duydum.

“Luna, sofraya gel canım. Sana bir şey sormayacağız,” dedi. “Yalnızca birlikte vakit geçirmek istiyoruz.” Ne yapacağımı bilemez hâlde evin ortasında dikiliyordum.

“Ayrıca annem o çok sevdiğin küçük kreplerden yapmış,” dedi Eos, beni dirseğiyle dürterek.

Bu daveti reddetmem nezaketen mümkün değildi. Konuşmadan, Eos’un ardı sıra masaya oturdum. Hepsi normal davranmaya çalışıyordu. Arada sırada Cecilia’nın bana endişeli bakışlar attığını fark ediyordum sadece.

Gürültülü ve beni neşelendirme amaçlı kahvaltımızı yaptıktan sonra babam hareketlenip annemle yattıkları odaya gitti. O sırada Aster ve Eos, Orion amcaya maceralarını anlatması konusunda sıkıştırıyorlardı. Orion amca gezgin bir tüccardı ve hikâyeye anlatmaya bayılırdı. Ruh hâlim böyle olmasa ben de Aster ve Eos’la beraber ona baskı yapıyor olurdum.

En sevdiğim şey, onun hikâyelerini dinlemek, sonra da anlattığı diyarları ve kişileri resmetmekti. Küçük bir çocukken anlattığı hikâyeler bile hafızamda tazeydi. Aileme destek olmak zorunda kalmasam çocukluk hayalim onun yanında dünyayı dolaşmaktı ancak olmamıştı. Buradan ayrılamayacağım kadar sorumluluğum vardı.

Aklımdaki düşünceleri savuşturup ayaklandım. “Törene yetişmeliyim. Kahvaltı için teşekkür ederim.”

Babam ve annem, ellerinde özenle tuttukları eski görünümlü bir mücevher kutusuyla yanıma geldiler. İkisi de şık giyinmişlerdi, gözlerinde gururlu ışıltılar vardı.

Cecilia’nın ince boynu, topladığı kahverengi saçlarının altında kuğu gibi görünüyordu. Aster’le birbirlerine çok benziyorlardı, güzelliğini kesinlikle annesinden almıştı. “Luna, belki şimdi sırası değil ama... Yirminci yaş günü, bizim ailemizde çok önemli bir dönüm noktası,” dedi babam kalın ama sakın sesiyle kelimeleri uzatarak. “Senin için yapmayı düşündüğümüz kutlamayı erteledik ama hediyemizi vermek istiyoruz.” Elindeki kutuyu beklentiyle bana uzattı.

Yirmi yaş, reşit olma yaşıydı. Özgür bir bireydim ve ailem onaylamasa da artık kendi kararlarımı kendim verebilecektim. Benimse tek istediğim, yorganın altına saklanmaktı.

Kutuya uzandığım sırada Aster’in homurdanmasını duydum. “Ona kutlama için elbise bile dikmiştim.” Babam, normalde kısık olan gözlerini irice açarak onu uyarıp susmasını işaret etti.

Kutuyu alıp, bozmamaya gayret ederek açtım. İçinde taşlarla bezeli, ay şeklinde bir kolye vardı. Hayatımda gördüğüm en güzel şeydi. Hilal şeklindeki ayın üzerinde mavi ve beyaz taşlar ışıltıyordu. Gümüş, uzun zinciri

boynumdan geçirdim. “Aile yadigârı, güzel kızım. Güle güle kullan,” dedi Cecilia.

Kolyenin ailesine ait olduğunu tahmin ediyordum; bu da ona ayrı bir değer katıyordu. “Teşekkür ederim, anne.” Konuşmadan birbirimize çok şey anlatabiliyorduk.

Aster de yirminci yaşında hediye olarak yıldız şeklinde küpeler almıştı. Şimdi yanıma gelmiş, büyük bir coşkuyla kolyemi inceliyordu. Süslü takılara bayılırdı.

“Ben ne zaman alacağım hediyemi?” diye sordu arkamızdan Eos mız-mızlanarak.

Babam kahkaha attı, başını iki yana salladı. “Senin daha vaktin var, küçük bey.” Nasırlı, iri ellerini saman sarısı saçlarının arasından geçirip sırttı. “Eğer büyüdüm diyorsan, bugün bizimle tarlada çalışmaya gel.”

“Okulum olmasaydı gelirdim, tüh,” diye yanıtladı Eos sırtarak. Ona bir işi yaptırmanın ne kadar zor olduğunu bilmesem inanacaktım. Babam da ona yarı eğlenir, yarı kınayıcı bakışlarını yöneltti.

“Sen bana ne aldın, böcek?” diye sordum arkamı dönüp. Eos, yeni kalınlaşmaya başlayan sesiyle çok bariz olandan bahseder gibi konuştu.

“Az önce benden bir öpücük aldın ya abla, daha ne istiyorsun?” Ona gözlerimi devirdim. O sırada gözüm, bizi süzen Orion amcaya takıldı. Minnetle gülümsedim. Bana iyi geliyorlardı.

Orion amca sırt çantasından şekilsiz bir paket çıkardı. Eos ne olduğunu görebilmek için ayağa kalktı. Hiç beklemeden paketi açtığımda, yüzümdeki gülümseme genişledi. Bana, resim yapabileyim diye her renkten boya kalemleri almıştı. Bu tür malzemeler burada bulunmadığından, genelde kara kalem çiziyordum. Muhteşem bir hediye idi.

“Teşekkür ederim, amca,” dedim.

“Boyalara mücevherden daha çok sevinecek neredeyse. Şuna bak, gözleri parladı,” dedi Aster.

Orion amca sırttı. “Güle güle kullan. Onları denemen için yeni bir hikâye anlatırım sana.”

Hepsine teşekkür edip Eos ve Orion amcanın neşeli sesleri arasında kapıdan çıktım. Dışarı çıktığımda gülümsemek için zorladığım yanaklarımı acıyarak eski hâlini aldı ve yüzüm yine asıldı. Parlayan güneş bile içimdeki kederi dağıtmaya yetmiyordu ve Beth’in ince sesi dünden beri kulağımda çınlıyordu.

Ormana bir bakış attım. Yaşanan olaylardan sonra izin belgesi olmadan girmek tamamen yasaklanmıştı. Beth'in töreni için biraz çiçek toplamak istiyordum ve yasaklar beni ne zaman durdurmuştu ki? Karşıma karanlık magusun çıkması şu an onlar için kötü, benim içinse iyi haber olurdu. Hesaplaşmak istiyordum.

Storm'a söylemediğim, ormana kaçmak için kullandığım gizli bir giriş daha vardı. Ormandan köye girmek için kullanılamazdı, yalnızca dışarı çıkmak içindi. O yüzden bildirme gereği duymamıştım. *Orman, benim özgürlüğüm.*

Evimin arka tarafında bulunan, defalarca tırmandığım yüksek kayaya tırmandım. Gerinip, atletik bir sıçrayışla ormanın nemli toprağına tek dizimin üzerine indim. Toprak, botlarımın altında hafifçe çökerken ormanın sakinleştirici kokusunu içime çektim. Az ilerideki rengârenk yabani çiçeklerle kaplı nehir kıyısındaki açıklığa gitmeyi planlıyordum. Ayaklarımın altındaki hışırtı ve kuş cıvıltılarıyla ruhum dinlenirken, su sesinin olduğu tarafa yöneldim. Nehir kenarında bir hareketlilik fark ettim ve adımlarım sessizleşti.

Kırmızı pelerinli bir adam, arkası bana dönük şekilde, nehir kenarında tek dizinin üzerine çökmüştü. Hemen en yakındaki ağacın arkasına saklandım. *Falcı mıydı?* Vücut yapısı ve cüssesi benziyor gibiydi ama salaş pelerinden tam olarak emin olamıyordum. Yalnızdı. Eğer falcıysa şüphelerimi gidermek için onu yakalamam gerekiyordu. Hayatımı kurtarmış gibi görünse de magusun kaçması için beni oyalamış olabilirdi. Onun gizemi o gecedен beri aklımı kurcalıyordu.

Adam matarasını suyla doldurup kapağını kapattı. Pelerinin kapüşonunu tek eliyle indirip saçlarını ve yüzünü açıkta bıraktı. Arkası bana dönük olduğu için yüzünü henüz göremiyordum.

Güneşin sıcak ışıkları bir örtü gibi nehrin üzerine seriliyor, suyun üzerinde dans ediyordu. Adam eğildi, avuçlarını berrak suyla doldurdu. Serin suyu önce yüzüne çarptı, sonra da ellerini saçlarının arasından geçirip arkaya doğru taradı.

Güneşin ışığını altın parıltılarla yansıtan kumral saçları, ıslanınca biraz koyulaştı. Asi teller arkaya taranmaktan memnun değilmiş gibi yeniden öne doğru düştü. Kalbim hızla çarptı. Başımı iki yana salladım kendi kendimi kınayarak. *Onu izlemen değil, kim olduğunu öğrenip yakalaman gerekiyor.*

Avcı sessizliğimle ona yanaşmaya başladım. Her adımda kalp atışlarım hızlanıyordu. Hançerimi çektim ve dikkatle ilerledim. Suyun akışını izliyor, dalgın ve düşünceli görünüyordu.

Hançerin soğuk metalini sırtına dayadım. O anda zaman durdu sanki. Tüyler ürpertici bir sessizlik içinde sadece kalp atışlarımı duyabiliyordum.

“Yavaşça ayağa kalk ve bana doğru dön. En ufak bir yanlış hareketinde hançerim hazır olacak.”

Adam, en ufak bir irkilme refleksi bile göstermedi. Sırtına hançer dayadığımı hissetmiyor gibiydi. “Gerçekten denemek ister misin, küçük avcı?” diye sordu. Sesindeki tehdit ve tanıdık tını gün gibi ortadaydı. “Yoksa canını kurtaran birine zarar vermekten çekinir misin?”

Falcı olduğundan tamamen emindim. O sesi de bana hitap biçimini de unutmam mümkün değildi. Adam başını hafifçe yana çevirip gülümsedi. O gülümsemede meydan okuma vardı. Vücudu her an harekete geçmeye hazırmiş gibi gergin görünüyordu. Hançeri nemlenen elimde daha da sıkı kavradım ama bana karşı hamle yapmadı. Sadece gülümsemeye devam etti.

Kollarını yavaşça yukarı kaldırdı ve temkinli bir şekilde ayağa kalktı. Yüzünü bana döndü. Gözlerimi kısmış, ona odaklanmıştım. Önümde kule gibi dikildiğinde, hançeri tutan kolumun boynuna denk gelebilmesi için bir adım yaklaşıp kolumu iyice öne doğru uzattım. Başımı kaldırdım ve yüzüne bakakaldım.

Yüzü, kusursuz bir büst gibiydi. Çıkık elmacık kemikleri, düzgün bir burnu ve parlak, altın rengi gözleri vardı. Keskin hatlı çenesindeki birkaç günlük sakal, saçlarıyla aynı tonlardaydı; güneş ışığında altın parıltılar saçıyordu. Yüzündeki hafif sert ifade, dudakları yine o alaycı gülümsemeyle kıvrılınca yumuşadı. Şaşkınlıktan dudaklarım aralandı. Yüzünde tanıdık bir şeyler vardı. Havaya kaldırdığı elleriyle masum görüldüğünü bile söyleyebilirdim.

“Sana zarar vermem, hançerini indir de konuşalım.” Başını oyunbaz bir ifadeyle yana eğdi. “Ayrıca az önce söylediğim gibi hayatını kurtardım. Hep böyle mi teşekkür edersin?”

“Hislerime güveniyorum,” dedim homurdanarak. Bana en son böyle tembihlememiş miydi? Sözlerim karşısında gülümsemesi daha da genişledi. Gözlerimi ayırsam yok olacakmış gibi geliyordu. “Teşekkürü hak ediyor musun göreceğiz ayrıca. O akşam neden kaçtın?”

Rahat bir tavırla omuz silkti. “Kaçmadım, karanlık magusun peşine düştüm.”

Hançeri bronz tenine, onu yaralamayacak kadar bastırdım. “Seni tanı-mıyorum ve bana güven vermiyorsun, falcı. Bunları karakolda anlatırsın, gidiyoruz.”

Silahlarını almam gerekiyordu. Tek elimle uzandım, belindeki kılıcı kılıfından çıkardım. Oldukça ağırdı. Falcılık böylesi bir kılıç alacak kadar kazandırıyor muydu acaba? Kabzasında altın rengi bir aslan oyması ve yakut bir taş vardı.

Kılıç, tek elle taşıyamayacağım kadar ağırdı. Taşımakta zorlansam da ulaşamayacağı bir uzaklığa atmayı başardım. Dalların arasına yumuşak bir gürültüyle indiğinde, tek kaşı havaya kalktı. “Değerli bir kılıçtır. Ona nazik davranmalısın,” diye söylendi.

Gözlerimi devirmekle yetinip, elimle yoklamaya devam ederek belinde asılı duran bıçağı da kılıfından çıkardım ve gözlerinin içine baka baka, kılıcın yanına savurdum. Gözünde tehditvari gölgeler oynasıyordu ama sessizdi.

“Başka silahın var mı?” diye sordum. Bedenine bu kadar yakın olmaktan rahatsızlık duyuyordum. Sanki olduğu yerde ısı saçıyordu ve burnuma oldukça hoş gelen kokusu da içinde bulunduğumuz duruma yardımcı olmuyordu.

Gözlerini aşağı indirip gür kirpiklerinin altından bana baktı. “Olsa da sana söyler miyim sence? Üzerimi aramak zorundasın.” Dudağındaki alaycı gülümseme hiç solmuyordu. Derin bir nefes üfledim. *Düşmana silahımı mı soruyorsun, avcı? Aferin sana.*

Hançer tutan kolumu boynundan uzaklaştırmadan bacaklarını üstünkörü yokladım. Boyunun bir hayli uzun olması işimi zorlaştırıyordu. Temiz görünüyordu, yeniden doğruldum. “Gidiyoruz.”

Adam, canı sıkılmış gibi başını yana yatırdı. Kollarını tedbirle indirirken, hançerin ucunu parmağıyla boynundan hafifçe yana itip iç çekti. “Önden buyur, küçük avcı. Yalnız şu hançeri benden uzak tutarsan...”

Hançeri kolayca itmesine öfkelenip kolunun birine belimde takılı obsit kelepçeyi geçirdim. Diğer ucunu da kendime bağladım. “Kıpırdama.”

Altın gözleri kelepçeyle bağlanmış ellerimize çapkın bir ifadeyle baktı, gülümsedi. “Biraz hızlı gitmiyor muyuz, tatlım?”

“Kes şunu! Seni gördüm. Sinir bozucu bir şekilde hızlısın. Seni kendime kelepçelemezsem yine kaçarsın,” dedim. “Böylesi güvenli.”

Gözleri taktığım kelepçeye kayd, sonra delici bakışlarını bana doğrulttu. “Kaçmam ama böylesi... daha eğlenceli,” dedi ve kolunu hafifçe çekip kelepçenin bileğine oturmasını sağladı. Rahat tavırları beni yeniden öfkelenlendirmeye başlıyordu.

“Eğlence anlayışın ne kadar da... ilginç.” Yerde duran kılıcını ve bıçağını alıp omzuma astım. Onu çekistirmemle birbirimize bağı hâlde yürümeye başladık. Zorluk çıkarmıyordu. Kendine olan güveni, bu kadar rahat davranması içimi huzursuz etse de neyse ki yanımda sakince yürüyordu. Etrafa bakınıyor, kısık bir tonla ılık çalışıyordu. *Deli galiba...*

Oldukça sağlam ve atletik yapılı görünüyordu, benim iki katımdı. Beni savursa veya saldırmaya kalksa sorun yaşayabileceğimi biliyordum. Bu yüzden, onun sakın tavırlarına aldanmamaya çalışıyor ve temkini elden bırakmıyordum. Yeşil pelerinli arkadaşının etrafta olabileceğini düşünüyor, bir yandan da çevreme bakınarak tehlike arıyordum.

Bir ara ayağı bir dal parçasına takılınca sendeledi ve ikimizi de düşürmemesi için onu tutmak zorunda kaldım. Elim göğsüne yasladım, o da boşta kalan kolunu belime sardı. Bu, birkaç saniyeliğine gereğinden fazla yakınlaşmamıza neden oldu. Yüzümün onunkine çok yakın durduğunu fark edince hemen geri çekildim. O da kollarını olması gerektiği gibi üzerimden çekti. “Kusura bakma, dengemi kaybettim.”

Sabır dilenircesine gözlerimi yukarı kaldırıp ofladım. “Yürüyebilecek misin, yoksa seni taşımaları için birilerini mi çağırman gerekecek?”

“Beni çekistiriyorsun,” diye sitem etti. “Zarif ve güzel görüntünün altında kaba bir kişiliğin mi var yoksa?”

Söylediklerini duymazdan gelmeye devam ettim. Oyalanıyor oluşumuz kendimi tehlikede hissettiriyordu. “Bastığın yere dikkat ederek yürü, beni uğraştırma.”

Yüzünde yine onu yumruklamak istememe sebep olan o ifade belirdi. “Beni bu kadar merak ettiysen sorman yeterliydi. Kendine kelepçelemek biraz aşırıya kaçmadı mı?”

Sinirlerimle oynuyordu. “Konuşmadan yürümeye devam et!” dedim. Yüzüne bakmaktan kaçınıyordum. *Kafamı karıştırma.* Gözlerini üzerimden çekti, uysalca yüzünü ormana çevirdi ve bana bağı olmayan eliyle yürümeye devam etmemi işaret etti.

Son çıkışmamdan sonra yolun kalanında şükürler olsun ki sustu. Ormanın karakol kapısına kadar konuşmadan, olaysız bir şekilde yürüdük.

Kapıdaki muhafızlar, yanımda bir yabancıyla kelepçeli hâlde beni görünce birbirlerine şaşkınlıkla baktılar ama geçmemize izin verdiler. Bir gün arkadaşımızın ölü bedeniyle, bir gün bir yabancıyla kapıda beliriyordum. Onlar da haklıydı, artık soru sormuyorlardı.

Doğrudan Storm'un çadırına ilerledim. Kapıdaki asker Storm'u bilgilendirmeye girdiğinde, yanımdaki yabancı ciddi bir ifadeyle bekliyordu. Tanıştığımızdan beri yaptığı gibi alay etmiyor, yakalandığı için endişe duymuyordu. Ona en son susması için çıkmış olsam da hâlinde bir tuhaflık seziyordum. Laftan anlayan bir tipe benzemiyordu. *Ters giden bir şey var.*

Görevli asker girmemize izin verince, yabancıyı çekiştirerek çadıra soktum. Masasında, dalgın bir şekilde önündeki haritaları inceleyen Storm, içeri girmemizle birlikte kafasını kaldırıp bize baktı. Gözleri dehşetle irileşti ve ayağa fırladı.

Uzun adımlarıyla yanıma kadar geldi. Gözleri falcı ve benim aramda gidip geldi. "Size bahsettiğim falcı, nehir kenarında yakaladım. Olay gecesini ormandaydı," dedim kendimden emin bir sesle. "Karanlık magusun kaçmasına yardım etmiş olabilir, beni oyaladı."

Storm'un gözleri birbirine kelepçelenmiş ellerimize kaydı, rengi biraz daha attı. "Kusura bakmayın, lütfen," dedi yabancıya çaresizce hitap ederek. "Sizi hemen çözeceğim." *Çözmek mi?*

Ben şaşkın bakışlarımı çadırda gezdirirken, Storm çevik hareketlerle çalışma masasının çekmecesinde kelepçelerin anahtarını aramaya başladı. Yanımdaki yabancı, boşta kalan elinde sakladığı anahtarı yuvaya sokup bir seferde bizi bağlayan kelepçelerden kurtuldu. *Anahtar benim cebimdeydi!*

Hançerimi yeniden çektim ve ona doğrulttum. "Anahtarımı çalmış!"

Storm arkasını döndü, şaşkınlık ve panikle kaşları havaya kalktı. "Luna! Silahını indir!"

"Ne yapıyorsunuz? Kaçmasına izin vermeyin!" dedim Storm'a. "Karanlık magusla çalışıyor olabilir!" Yüzümü yana çevirdim ve bana sakince bakan falcıya öfkeyle bağırdım. "Ayağın takılmış gibi yaparak dikkatimi dağıttın, o zaman aldın!"

Falcı sakince yanımda dikilmeye devam ediyor, suçlamalarıma karşılık belli belirsiz gülümsüyordu. Cevap verme zahmetine bile girmiyordu. Olanları idrak edemiyordum. *Herkes mi delirdi?*

Storm gri gözlerini iri iri açarak ikimize bakarken yabancı kafasını sallayıp ona bir şey için müsaade verdi. *Storm bu adamdan izin mi alıyor?*

“O gece Kate’i dönüştüren magus çoktan yakalandı,” diye açıklamaya başladı Storm. Falcıya hâlâ korku dolu gözlerle bakıyordu. Minerva Storm’un daha önce birinden korktuğunu hiç görmemiştim. Kaşlarını çatı-tım, anlamaya çalışıyordum. *Magusu bu adam mı yakaladı?*

Storm, ikimizin karşısında sert bir ifadeyle dikilip, “Luna,” dedi. “Yakalayıp kelepçeleyerek buraya sürüklediğin falcıyı seninle tanıştırayım.” Burnundan öfkeyle soludu, çenesini dikleştirdi. “Orduların kumandanı ve ülkenin prensi: Solaris Blaze.”

Storm, elini başının üzerine götürüp prence asker selamı verdi. Adam ise başını sallayarak, ağırbaşlı bir ifadeyle karşılık verdi.

Gözlerim, Storm ve falcı olması gereken adam arasında birkaç kez gidip geldi. *Prens mi? Orduların kumandanı mı?* Şaşkınlıktan dilim tutulmuş hâlde orada öylece dikiliyor, falcıya... yani prence bakıyordum.

Kızgın görünmüyordu ama kimliği açığa çıktığından beri farklı bir güç dalgası yayıyordu. Alaycı havası değişmişti, daha ağır başlıydı ancak bana yan gözlerle hâlâ eğlendiğini düşündüğüm bir ifadeyle bakmaktan geri durmuyordu.

Yüzümün yanmasından, rengimin yavaşça kırmızıya döndüğünü tahmin etmek zor değildi. Hançerimi bacağımdaki kılıfa yerleştirdim. Diğer elim yumruk hâlindeydi; tırnaklarımı tenime batırıyordum. İkimizi bağladığım kelepçe bileğimden sarkmış, hafifçe sallanıyordu.

“Ben... Özür dilerim,” dedim ve nihayet asker selamına durmayı akıl ettim.

Buraya geldiğimizden beri süren suskun ve ciddi duruşu, özrümün ardından gülümsemesiyle dağıldı. Gülümsediğinde, o korkutucu ifade yerini şimdiye dek gördüğüm en sıcak bakışa bıraktı. Başını yana eğdi, gözlerini üzerime dikti. Eğilerek kelepçenin benim bileğimde olan tarafını da anah-tarla açtı, ardından kelepçeyi bana uzattı. Utançtan yanmakta olan yüzüm, iyice alev alıyordu.

“Sonunda gerçekten tanıştığımıza memnun oldum, Lunabelle,” dediğinde, sesindeki sıcaklık beni şaşırttı. Ağzım açık görünmemek için kendimi toparladım, duruşumu dikleştirdim. Çok geç değilse tabii.

Bu sırada Storm ilk şoku atlatmıştı. “Lütfen onun kusuruna bakmayın. Sizi tanı mıyordu. Biraz böyledir o.”

Sözleri karşısında kaşlarım çatıldı. Bana ve muhtemelen kendine de ceza verilmesini engellemeye çalışıyordu. Sonuçta benden o sorumluydu.

Maalesef... Bir yandan da kınayan bakışlarını üzerimde gezdiriyordu. Dün ettiğimiz hararetli kavgayı unutmuş gibi davranıyordu ama unutmadığına emindim. Muhtemelen şimdiye kadarki tüm suçlarımı kafasında liste hâline getiriyordu. Çok uzun bir liste olmalıydı. Bu sefer aşırıya kaçtığımı kabul ediyordum, içten içe. *Prensi kelepçeleyip karakola sürükledim!*

Prens, tek elini kaldırıp önemli olmadığını bildiren bir işaret yaptı. Gözleri hâlâ benim üzerimdeydi ve bakışlarının bana hiç yardımı dokunmuyordu. “Lunabelle birliğinizde olduğu için şanslısınız, komutan. O gece de bugün de doğru olanı yapma cesaretini yalnızca o gösterdi.” *Bana ceza vereceğine beni övüyor mu? Tam adımı nereden biliyor ki?* “Kaybınız için üzgünüm,” diye ekledi ciddiyetle.

Storm, rahatlayarak başını salladı ve gözleriyle gitmemi işaret etti. Zaten benim de burada bir dakika daha kalmaya niyetim yoktu. Bu an, benim için utançla karışık, rahatsız edici bir andı. “Müsaadenizle,” dedim, artık o kadar da kendinden emin olmayan sesimle.

Prens bir yandan kolunu ovuştururken diğer yandan geri geri adımlarımı durdurmak için, “Lunabelle,” diye seslendi. *İsmim bu kadar güzel miydi?*

“Kılıcımı ve bıçağımı alabilir miyim?” Sırtımdaki ağır, yakut kabzalı kılıcı ve bıçağı gözlerine bakmadan ona uzattım.

Prens, silahlarını alıp yerlerine yerleştirdi. “Çıkabilirsin, Lunabelle. Yeniden görüşeceğiz.”

ALTINCI BÖLÜM TÖREN

Biraz bile vicdan azabı çekmiyor musun?

Storm'un çadırından dışarı çıktım. Ellerimi serinletmek için yanaklarımın altına götürdüm. *Kaptan Solaris Blaze... Tanrılar! Aetherium'da* yaşayıp da onun namını duymayan bir tek kişi bile yoktu. Başımda derin bir ağrı vardı ve kızarmış yüzüm, serin ellerimin altında bile nabız gibi atıyordu.

Ash de tören için karakola gelmişti. Uzaktan beni görünce, adımlarını hızlandırarak yanıma geldi. Bendeki garipliği soracağı sırada onu kolundan tuttuğum gibi Storm'un çadırından uzağa sürükledim. "Lu! Sakın Storm'la yine kavga ettim deme!" Konuşabileceğimiz kuytu bir yer bulunca kolunu bıraktım.

"Hayır, Ash. Sanırım daha kötü bir şey yaptım."

Ona olanları anlattığımda, yüzü hayretle şekilden şekle girdi. Onun kitabında, orduların kumandanına bu şekilde davranmak kovulmak demekti. Şimdi ise panik içinde volta atıyordu. "Ya kovulursan!"

"Sanmıyorum," diye yanıtladım. "Prens, doğru şeyi yaptığımı söyledi."

Bir ileri bir geri yürüyordu önümde. "Prenslere güven olur da sanki! Onu esir alıp itibarını zedelemişsin, seni kovabilir."

"Kaç tane prens tanıdın acaba?" Ash duraksayıp bana konumuzun bu olmadığını hatırlatan bir bakış attı. Gözlerimi kapatıp yeniden açtım. Düşündükçe başımdaki ağrı daha korkunç hâle geliyordu. "Fazla kolay yakalandı, tam olarak itibarını zedeledim de diyemem." *Kelepçenin anahtarı ondaydı. İstese, karakola gelmeden önce benden kurtulabilirdi. Neden*

söylemedi ki? Düşünürken bir yandan da volta atan Ash'i gözlerimle takip etmeye çalışıyordum.

“Tanrılar aşkına, Ash! Başım döndü, sabit duramaz mısın?” Tüm öfkemi ondan çıkarmak istiyordum. “Prens... Öyle birine benzemiyor, bir şey olmayacak bence. Sakinleş artık.”

Ash'in yüzünde anlık bir öfke bulutu belirdi. Kaşları çatıldı, dudakları sıkıca kenetlenip ince bir çizgi hâlini aldı. Ancak derin bir nefes alarak kendini toparladı ve volta atmayı bırakarak bana döndü. “Onu tanımıyorsun. Bu kadar kolay güvenme.”

Sözleri karşılığında sessiz kalınca öfkeyle soludu ve çantasını karıştırmaya başladı. Bu, Ash'in şimdilik konuyu kapattığına işaretti. Çantasından bir demet yabani çiçek çıkardı ve somurtarak yarısını bana uzattı. “Tören için topladım,” dedi. “Biliyorsun, ormana kaçmadan da toplayabileceğin yerler var.”

Haklı iğnelemesini duymazdan geldim, teşekkür ederek demeti aldım. Tören saati yaklaşıyordu, az önceki panik ve utanç durumum yerini yeniden kedere bırakıyordu. Şu an, yaşananları düşününce prens tarafından ordudan atılmak gözüme o kadar da dramatik görünmüyordu. En azından adımları ordu kayıtlarına altın harflerle yazdırmış olurdum.

Yanımızdan geçen askerlerin hepsi prensi konuşuyordu. Kral Cal'ın oğlu, Kaptan Solaris Blaze. Ülkenin en acımasız ve en iyi savaşçısı. *Duyguları Olmayan Prens*. Herkes, köyümüze gelip tehlikeyi uzaklaştıracığından bahsediyordu. Tabii şu an Storm'un çadırında olduğunu bilmiyorlardı.

Askerlerle birlikte, köy mezarlığında yapılacak törene katılmak üzere Ash'le yürüdük. Anlam veremediğim şekilde suratı hâlâ asıktı ve sessizdi. Belki de Beth'in kaybının ağırlığını bu şekilde yansıtıyordu. Üzerine gitmemeye karar verdim.

Mezarlığın girişindeki yaşlı meşe ağacının gölgesine sığındım. Ash de hemen yanı başımda durdu. Köyün tamamı, siyah giysileri ve hüznü yüzleriyle çevremizi sarmıştı. Askerlerin üzerinde tören üniformaları vardı. Herkesin gözleri toprağa gömülmeyi bekleyen küçük boyuttaki tabuta çeviriliydi. Sessizlik, boğuk hıçkırıklar ve iç çekişlerle bölünüyordu.

Köyde yaşayan insanların hepsi birbirlerini ve ailelerini tanırdı. Dolayısıyla suç oranı da bir hayli düşüktü. Basit sokak kavgalarından ve yabani hayvan saldırılarından başka ciddi bir olay yaşanmazdı. Bizim gibi genç olanlar neredeyse tehlike nedir bilmeden büyümüşlerdi. O yüzden yaşananlar, herkesi en az bizi sarstığı kadar sarsmıştı.

Bren de bir süre sonra sessiz adımlarla yanımıza geldi, gözleri dolarak ikimizin de boynuna sarıldı. Bana güç vermek istercesine elimi sıktı, ardından Ash'e fısıldadı. "O gece yaralanmışsın, iyi misin?" Ash, başını sallayarak iyi olduğunu işaret etti. Gözlerini kırpmadan tabuta bakmaya devam ediyordu. Bren ise bir süre daha Ash'e üzgün gözlerle bakıp aynı ifadeyle yüzünü tabutun hazırda beklediği kalabalığa çevirdi.

Komutanlar, prensin liderliğinde tören yerine geldiler ve tabutun önünde yerlerini aldılar. En önde duran, artık resmî asker üniformasını giymiş olan prene dikkatle baktım. Ciddi bir yüz ifadesiyle Storm'un yanında, Beth'in ailesinin hemen yakınında duruyordu. Storm bile onun yanında ufak tefek kalıyordu. Kalabalığın içinde, saray üniformalı başka askerler de vardı.

Mezarlıkları hiçbir zaman sevmemiştim. Kim severdi ki? Bana her zaman hüznü ve ürkütücü gelirdi. Soğuk taşlardan değil, sevdiğimi burada bırakacak olmaktan korkardım hep. Ben donuk gözlerle tabuta bakarken prens platforma çıktı. Beth'in kaybına üzüntüsünü bildirdi ve ailesine ömür boyu destek çıkılacağını açıkladı. Ondan ummadığım ciddiyette ve hassaslıkta bir konuşmaydı. Çift karakterli olduğunu düşünmeye başlıyordum. Beth'in anısını ve ailesini onurlandırmak için kelimelerini özenle seçmişti. Üstelik çok iyi rol yapmıyorsa, içten duygularla oldukça üzgün görünüyordu.

Prensin konuşmasından sonra, Beth'i tanıyan ve seven herkes öne çıkıp onun için güzel sözler söyledi. Storm o platforma hiç adım atmadı. Suçluluk ruhumu ezerken benim de konuşacak takatim yoktu. Ash, yanımızdan ayrılıp Beth için en güzel kelimelerini seçti. Ben de onun ardından öne doğru sessiz adımlarla yürüdüm.

Konuşma yapmadan tabutun üzerine Ash'in bana verdiği çiçekleri bıraktım ve yalnız kendim duyabileceğim şekilde fısıldadım. "Özür dilerim, sözümü tutamadım."

Gözlerim Beth'in küçük tabutuna odaklanmışken, bir bakışın üzerimde olduğunu hissettim. Başımı kaldırdım ve onu gördüm: Kaptan Solaris Blaze. Yüzünde hiçbir duygu yoktu ama gözleri üzerimdeydi. O sırada ağladığımı için rahatsız hissedip gözlerimi kaçırdım.

Yerime dönerken Beth'in annesiyle de göz göze gelmekten kaçındım, bakışlarımı yere eğdim. Storm'un onun yanında başı dik hâlde durması sinirlerimi fazlasıyla zorluyordu. Ona birkaç saniyelik öfkeli bir bakış gön-

derdim ve yerime geçtim. İyi dilekler faslı bitince dini bir törenin ardından Beth'i sonsuz uykusuna uğurladık.

Tören bitince hiç konuşmadan Bren ve Ash'ten ayrıldım. Tek istediğim kalabalıktan ayrılmaktı ancak daha birkaç adım atmıştım ki Storm'un arkamdan gelen sesini duydum. Kolumdan sertçe tutarak beni durdurdu.

Bir komutanın, rütbece kendisinden daha düşük konumdaki bir askeri böyle fiziksel temasla durdurması olacak şey değildi. Gözleri ateş saçıyordu, kulağıma eğildi. "Bir daha ormana kaçarsan seni zindana attırırım. Eve gidiyorsun. Yarın karakola geleceksin. İtaatsizliklerin yetti artık!" Kolumu acıtacak kadar sıkı kavrarken doğrudan gözlerinin içine baktım. *Biraz bile vicdan azabı çekmiyor musun?*

Ash'in bizi ayırmak için koşarak yanımıza gelmesiyle Storm da etrafına bakındı. Ne yaptığını fark edip kendine çeki düzen verdi. Duyan kimse var mı diye sağını solunu kolaçan etti, sonra yanımdan öfkeli adımlarla ayrıldı. Şimdiden bize çevrilmiş meraklı bakışlar vardı.

"Lu! Artık sakinleşmek zorundasın" dedi Ash. Kolumu kavrayıp hafifçe sarstı.

"Ben bir şey yapmadım," dedim ve artık acıyan kolumu çekip elinden kurtardım. Az ileride, Bren de olanları endişeli gözlerle izliyordu. Hatta prensin de başını bizden tarafa çevirdiğini ve sert bakışlarla olanları izlediğini fark ettim.

Ash beni yeniden tutmaya yeltendiği sırada, "Bırak beni, Ash!" diye isyan ettim. *Beni neden tutuyorlar ki?* Herkesin bozuk olan sinirlerini zorlamadan, pişman olacağımız bir olaya neden olmadan gitmeye karar verdim. Onları ardımda bırakıp yönümü değiştirdim.

Mezarlıktan evime kadar olan yolu sert adımlarla arşınladım. Gözlerimin dolu olması nedeniyle etrafı bulanık görüyordum. Beni uzaktan gören birkaç tane çocuğun son hızla yolumdan çekildiğini de bulanık renkler hâlinde seçtim. Eve son hızla girdim, odama gidip kapıyı kilitledim ve kapının arkasına, yere çöktüm.

Bu şekilde sinir krizi geçirmemin ne bana ne de kapımızdaki tehlikeyi savuşturmaya bir faydası vardı. Sakinleşmem gerekiyordu. Birkaç derin nefes daha aldım ve ellerimden destek alarak ayağa kalktım. Üzerimi değiştireceğim sırada cebimde bir sertlik fark ettim. Elimi tören üniformamın cebine attım ve tırtıklı küçük nesneyi merak ederek çıkardım. Yüzüm ufak bir gülümsemeye aydınlandı.

Prensi ormanda sürüklediğim sırada, anahtarı cebimden çalmış ve yerine, bana fal baktığı gün hediye etmeye çalıştığı deniz kabuğunu bırakmıştı. *Unutmaman için.*

Eşsiz renklere sahip kabuğu incelerken, parmaklarımı üzerindeki girinti ve çıkıntıları dikkatle takip etti. Kabuk hareket ettikçe renk değiştiren se-defli yüzeyini hayranlıkla izledim. Sonra ne yaptığımı fark edince yüzümde beliren anlık gülümsemem soldu ve kabuğu da sanki elimi yakacakmış gibi panikle yeniden üniformanın cebine bıraktım. *O bir prens, orduların kumandanı... ve berbat bir eğlence anlayışı var. Peki, ne diye benimle oynuyor?* Yaşanan her olay önüme bir soru işareti daha koyuyor, hayatım da beni kararlı ve kaçınılmaz adımlarla karmaşık bir labirente sürüklüyordu.

Orion amca bana hediye ettiği boyaları resimlerimin olduğu defterin yanına bırakmıştı. Üzerimdeki üniformayı sıyrıp evde giydiğim elbiseyi üzerime geçirdim. Deniz kabuğunu yeniden elime aldım. Defteri yere, deniz kabuğunu da üzerine koydum. Kendim de boylu boyunca yere uzandım. Kırmızı renkte olan kalemı alıp boyamaya başladım. Bunu yapmak bir çeşit terapi gibiydi. Çizdikçe, ruhumdaki keder kâğıda akıyordu sanki. Kaç saat çizdiğimi bilmiyordum ancak elimde kalemle gözlerim kapanmaya başlamıştı.

Uyandığımda, içerinin zifiri karanlık olmasından çoktan akşam olduğunu fark ettim. Her yanımda tutulmuştu ve kapı yıkılırcasına yumruklanıyordu. Gürültüye uyanmış olmalıydım. Mahmur bir edayla inleyerek doğruldum, anahtarı çevirip kapıyı açtım. Kapıyı açmamla birlikte eli havada kalmış bir adet Aster, öfkeli adımlarla odaya daldı. “Kapıyı neden kilitledin!” diye suratıma haykırdı. Abla sesini kullanıyordu. Artık ikimiz de büyüdüğümüz için pek etkili olduğunu söyleyemezdin.

“Seni dışarıda bıraktığım için üzgünüm.” Bana öfke saçan gözlerle bakarken uysal sözlerim karşısında kaşları hemen havaya kalktı, ifadesi yumuşadı. Gözleri odanın zemininde, boya kalemlerim ve defterde gezindi. Sonra yerdeki deniz kabuğuna baktı. Panikle resim defterimi kapattım, boya kalemlerini de toparlayıp pencerenin önündeki sandığıma koydum. Deniz kabuğunu da üzerimdeki penye elbisenin cebine sokuşturdum.

Aster, hareketlerimi şüpheli bulsa da soru sormadı. Gür kahverengi saçlarını bir eliyle arkaya savurdu. “Lu! Seni merak ettik. Üzüntünü içine atmak zorunda değilsin.” Ona karşı süren sessizliğimin ardından bakışları iyice yumuşadı. “Zor şeyler yaşıyorsun, farkındayım.”

“Özür dilerim, abla,” dedim bu konuşmanın bir an evvel bitmesi için. “Sizi endişelendirmek istemedim. Ormana çıkışım yasaklandı, sadece yalnız olmak istedim.”

Aster iç çekti, üzerime gelmemek için kendine hâkim olmaya çalıştığını gözlerinden okuyordum. Suyuna gittiğim için de itiraz edecek bir şey bulamıyordu. “Aç mısın? Yemek yedik, sana da ayırdık.” İtiraz etsem saatlerce başımda söylenecekti, onu tanıyordum. Ben onun en sevdiği oyuncak bebeğiydim. Bunun bilincinde, teslim olup başımı salladım ve beni yemek masasına iteklemesine izin verdim.

Orion Amca ve babam, koltukta pipo içip gülüşüyorlardı. Ben odaya girince, ikisi de hemen doğrulup toparlandı. Benim yanımda neşeli olmak, birkaç gündür evimizde suç sayılıyordu. Oysa benim, normalliğe ve eski... sıkıcı ama dengeli hayatıma ihtiyacım vardı.

Annem içeriden onlara söylenerek geldi. Evin içinde pipo içilmesini yasaklayalı çok olmuştu ama iki adam bir araya gelince çocuklar gibi söz dinlemiyorlardı. Onun da gözleri bana takılınca, söylenmesini yarıda kesti. Şefkatli gözlerle bana baktıktan sonra mutfağa döndü.

Aster’in önüme koyduğu tabağı bir süre sessizce didikledim. Tabaktaki yemekleri, onların bana söylenmeyeceği kadar eksilttikten sonra teşekkür edip masadan kalktım. Orion Amca dikkatli bakışlarını üzerimde tutuyor ama beni tanıdığı için müdahale etmiyordu.

Kapıyı açıp dışarıya çıktım. Gecenin yumuşak esintisi yüzüme çarpığında kendimi biraz daha iyi hissettim. Elbisemin etekleri rüzgârla hafif uçuştı. Gözlerimi kapatıp başımı yukarı kaldırdım ve derin bir hava çektim ciğerlerime. Ağustos böceklerinin ritmik şarkısı sessizlikte yankılanıyor, kulağa hoş gelmeyen bir konser veriyorlardı. Evin duvarına sarmış olan yasemin çiçeklerinin tatlı kokusu burnumu dolduruyordu.

Tek katlı evimizin çatı bölümündeki boşluğa, benim terasına yöneldim. Geçen yaz babamla birlikte inşa ettiğimiz tırabzanlar sayesinde, ormandan sonra en çok kaçmayı sevdiğim yer orası olmuştu. Daha ilk adımı atmadan, gölgelerin arasında tanıdık bir silüet belirdi: Ash.

Sabah ona çıkıştığım için kendimi kötü hissediyordum. Ona doğru yürüdüm, avucumu açıp yumruk vurmasına izin verdim. Ben de aynısını tekrarladım ve sonunda yumruklarımızı tokuşturduk. Boynuna sarıldım. Ash’in küskün duruşu yumuşadı, anlayışla gülümsedi. “Sana bağırdığımı için özür dilerim.”

“Önemi yok, Lu. Beni bilerek kırmak istemezsin,” dedi. “Kendine zarar vermeni istemedim. Bu yüzden o kadar üzerine geldim. Ben de özür dilerim.”

Dalgalanmış sarı saçlarımı çekiştirdim. *Biliyorum... Öfkem sana değildi.* Konuyu uzatmak istemiyordum. “Benden sonra bir şey oldu mu?”

“Prens bozuntusu tüm birlikleri karakola davet etti ve liderlerle toplantı yaptı,” dedi Ash. Prensten bahsederken ses tonunda düşmanlık belirliyordu.

“Beni çağırmadılar.” Hayal kırıklığımı saklayamadım. Ash, tepkimden çekinircesine kıpırdandı, ağırlığını tek ayağının üzerine verdi.

“Majesteleri herkese izinli olduğunu söyledi. Senin yerine toplantıya ben girdim.” *Umurumda sanki... Ukala prens.* “Yeni tedbirler alındı. Yarın devriyede uzun uzun anlatırım.”

Bitkin hâldeydim ve iş işten geçtikten sonra aldıkları kahrolası önlemler pek de umurumda değildi. “Tamam, zaten kafamın içi karmakarışık.”

Ash, sorgulayıcı bakışlarını üzerime dikti. “Prens... seni sordu,” dedi asık yüzle. “Yani... nasıl olduğunu merak etti.”

“Bana ne zaman ceza verebileceğini öğrenmek istemiştir muhtemelen.”

Ash bir adım daha yaklaştı. Gözleri, daha önce onda görmediğim farklı bir ışıltıyla aydınlanıyordu. “Lu...” diye mırıldandı alçak sesle. Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Ben... çok düşündüm. Tehlikeler yeni başlıyor, belki daha sonra...” Her zaman akıcı konuşan ve kelimelerle sıkıntı yaşamayan Ash kekeliyordu.

“Daha sonra ne?” O sırada içeriden bana seslenen Eos’un yeni yetme, çatallı sesi gecenin sessizliğini böldü. Ash uykudan uyanmış gibi geri adım attı. “Geliyorum, Eos!” diye bağırdım. “Ne diyordun, Ash?”

Gözlerini bir hipnozdan uyanır gibi kırptırdı, sonra kendine gelip toparlandı. “Önemi yok. Sonra konuşuruz. Yarın sabah karakolda olman gerekiyormuş. Storm, sana iletmemi rica etti. Umarım ceza almazsın” dedi hızla, kelimeleri yutarcasına. Sonra durakladı. “Mutlu yıllar.” Yanağıma nazik bir öpücük kondurup arkasını döndü, evinin yolunu tuttu.

Yerimden kıpırdamadan, birkaç saniye boyunca ardından öylece bakakaldım. Arkamdaki çalılıkta bir kıpırdanma duyunca yüzümü o yöne çevirdim ancak kimse yoktu. Artık her şeyden işkillenir hâle gelmiştim. Derin bir nefes alıp eve doğru adım attım. Eos’a ne istediğini sorduğumda, söyleyeceği şeyi çoktan unutmuştu. Beni kendime getirecek soğuk bir banyo yaptım. İşim bittiğinde evdeki herkes çoktan uyumuştı. Terasa çıkma he-

vesim de solduğu için odama gitmeye karar verdim. Üzerimi değiştirdim. Kendimi yatağa atmadan önce yastığımın üzerinde bir şey fark ettim: *İnci çiçeği*...

En sevdiğim çiçek... Bu, Eos'un işiydi. Yakınlarda bir tepede yetişen çok nadir bir çiçektir ve çocukken Eos'u götürüp yetiştirdiği yeri göstermiş, en sevdiğim çiçek olduğunu söylemişim. Bana çiçeği görmem için seslenmiş olmalıydı.

Gülümseyerek güzel hediyesini en sevdiğim kitabımın arasına koydum. Sonsuz kış diyarını ve buzdan kraliçesini anlatan bir romandı. Okunmaktan sayfaları ve üzerindeki cilt yer yer yıpranmıştı. Başımı yastığa koyarken bu birkaç günde yaşadığım karmaşa zihnimde daha da büyüdü. Uyuduğum zaman gördüğüm, anımsayamadığım kâbuslar, yerini uyanırken yaşadığım kâbuslara bırakıyordu ve maalesef her bir saniyesini hatırlıyordum.

Gece yarısı boğazım kurumuş hâlde uyandım ve yataktan doğrulup karanlık odada el yordamıyla kapıyı buldum. Mutfaktan su almak için sessiz adımlarla ilerlerken babam ve Orion amcanın sesini duydum. Fısıldayarak bir şeyler konuşuyorlardı.

Evin avlusunda olmalarına rağmen dış kapı hafif aralık kaldığı için duyabiliyordum. Başkalarının gizlice dinlenmemesi gerektiğini bilsem de kendime engel olamadım.

Orion amcanın hararetli kelimeleri, fısıldamasına rağmen içeriden berak bir şekilde seçiliyordu. "Hadi ama Sam! Bu saçmalık! Artık yirmi yaşına geldi." Babama hitabı bile farklıydı. Normalde güven veren gür sesi, bu kez öfkeli, soğuk ve ısrarcıydı. Onu hiç böyle görmediğimi düşününce merakım iyiden iyiye beni ele geçirdi.

Karanlık bir köşeye saklandım ve dinlemeye devam ettim. Benim hakkımda konuşuyorlardı. Babam da genelde sakin bir mizaca sahipti ama şu an onun da sesi öfkeliydi. "Seninle bir anlaşma yaptık," diye fısıldadı babam. "O, benim kızım. Benim! Burada bizimle güvende. Onu vermem."

Orion amca bir süre sessiz kaldı sonra sabırla açıklamaya başladı. "Onu da kendinizi de tehlikeye atıyorsunuz. Sana bu günlerin geleceğini söylemiştim. Onu sevdiğini biliyorum ama olmaz. Anlaşmamızı hatırla. Gerçekten hatırla, Sam."

"Hayır! Onu ben korurum," dedi kesin bir dille. Artık fısıldamıyor, kalın sesi gecenin içinde yankılanıyordu. "Onu seviyorum. Kızım burada benimle güvende kalacak. Cecilia'yı kederden öldürmek mi istiyorsun? Bu tartışma bitmiştir."

Orion amcadan geldiğini tahmin ettiğim sesli bir iç çekiş duyuldu. Yiyecek dolabının yanındaki karanlık noktaya yapıştırdım kendimi. Sesler kesildiğine göre içeri gireceklerdi. Biraz şanslıysam babam doğrudan odasına gider ve beni görmezdi. Nefesimi tuttum. Babamın gürültülü adımları evi arşınladı ve kapı açılıp sertçe kapandı. Babam geçip gidince rahat bir nefes aldım, Orion amca hâlâ dışarıdaydı.

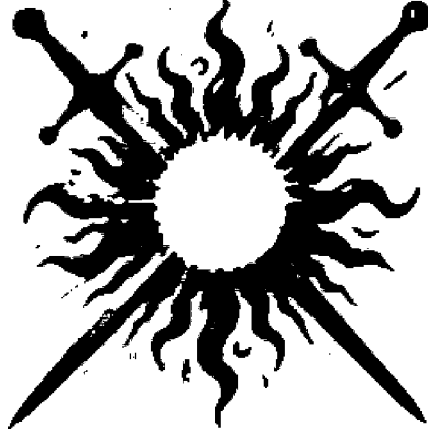
Mutfağın kirlî camı avluya bakıyordu ve onun ay ışığıyla aydınlanmış yüzünü seçiyordum. Yüzü, daha önce hiç görmediğim bir öfkeyle çarpılmıştı. Yerde duran bir taşı tekmeledi ve boynunu önce sağa sonra sola yatırarak küttetti. Öfkeli gözleri ormana bakıyordu yumruklarını sıkarken. *Az sonra içeri gelecek!*

Avcı sessizliğimin yeterli olması için dua ederek tüy gibi adımlarla Aster’le paylaştığımız odaya döndüm, kapıyı sessizce kapattım. Fark edilmediğimi umuyordum.

Sabah ilk iş, bu durumu Orion amcaya uygun bir dille anlatıp ne olduğunu soracaktım. Babamı defalarca kez denemiştim, işe yaramıyordu. Belki de Orion amca annemi tanıyordu ve onunla ilgiliydi.

Yatağa uzandım. Birkaç saat boyunca olduğum yerde döndüm, uyuyamadım. Tavanı izlerken kapanan gözlerim, zihnimde bin tane yeni soruya ve karanlık kâbuslara yer açtı.

YEDİNCİ BÖLÜM PRENS

“SOLARIS”

Unutmak, kaybolmak için içiyorsun. Yine...

Kuruluş Günü’nden birkaç gün önce, Altın Saray

Ay ışığı saraydaki odama zarifçe süzülürken yatağın kenarından sarkan tüller yaz meltemiyle havalanıyor, hoş bir görüntü oluşturuyordu. Geceleri severdim. Uyku mahmuru gözlerim manzarayı süzerken yanımda bir kıpırdanma hissettim.

Yanımda uzanan ve hareketimle gözlerini aralayan esmer kadına göz ucuyla baktım. İkimizin de üzerinde yok denecek kadar az giysi vardı. Utanma duygum olmamasına rağmen bir yabancıyla uyanmaktan kaynaklanan rahatsızlıkla kıpırdandım. Kadına seslenmek istiyordum ancak zihnimi toparlayamıyordum.

“Hey! Uyan!” derken, kendi sesim bana bile kaba geldi. *Hay aksi!*

Güzel kadın gözlerini yavaşça araladı ve kollarını bana dolamaya çalıştı. Biraz yana kayarak hamlesinden ustaca kurtuldum. “Kimseye görünmeden odana gidebilir misin?” diye sordum çatallanmış sesimle.

Zihnim uyku mahmurluğunu atarken hatırlamaya başladım. Saray mutfağında çalışıyordu ve dün gece benim bitmek bilmeyen şarap isteğimi gizlice yerine getirmeye bir hayli hevesliydi. Son şişelerden birinde beni öptüğünü, benim de karşılık verdiğimi hayal meyal hatırlıyordum. İşin kötü kısmı ismi hatıralarıma dâhil değildi. Belki sormamış bile olabilirdim.

Kadın homurdanarak yataktan kalktı, yere saçılmış giysilerini giymeye başladı. Gözlerimi kapatıp birkaç saniye tamamen giyinmesine izin verdim. “Üzgünüm, seninle sabaha kadar burada kalamam. Bazı prenslik sorunları. Gece için teşekkürler.”

Koyu renk gözlerini üzerime öfkeyle dikti, bana ters bakışlar attı. “Seninle konuştuğumuzu hatırlıyorum,” dedim uyarıcı tonla. “Eğlenmeyi kabul etmiştin.”

“Gerçekten duygusuzmuşsun,” dedi ve kapıyı çarparak odayı terk etti. Teknik olarak sarhoş olan ve prens olan ben olduğum için o benden faydalaniyor sayılırdı. Öfkesi de faydalanmaya devam edemeyeceği içindi.

Babam sabahları odamdan ayrılan çalışanları veya karşı cinsten yabancı arkadaşlarımı nasıl oluyorsa her seferinde haber alıyordu ve buraya geliş amacım düşünülürse bu iki katı problem demekti. Benimle gurur duyduğu söylenemezdi. Ben de duymaması için elimden geleni ardıma koymuyordum. İtaatkar olan oğlu ben değildim.

Saraydaki odamda, içinde küçük yapay bir şelale bulunan banyom vardı. Şelalenin suyu, pürüzsüz mermer yüzeyden aşağıya usulca akarak alttaki küçük havuza dökülüyordu. Suyun çıkardığı hafif şırıltı odayı huzurlu bir atmosferle doldururken, ardındaki pencereden sızan ay ışığı, suyun yüzeyinde dans ederek büyüleyici bir manzara oluşturuyordu.

Yataktan doğruldum, parmaklarımı sakallarımın arasından geçirdim. Yatağın karşısında bulunan devasa boy aynasına doğru ilerledim. Ayna yere kadar uzanıyor, ihtişamlı çerçevesiyle göz kamaştırıyordu. Özenle işlenmiş bronzdan yapılmıştı ve üzerinde çiçeklerin, yaprakların ve geometrik şekillerin birleşiminden oluşan süsler yer alıyordu. Şu an baktığım yansıma ise sanat eseri olan bu aynanın güzelliğine yakışmıyordu.

Sakallarım uzamış, birbirine karışıyordu. Bakımsız görünüyordum. Normalde sarayda yaşamıyordum. Akademide, asker eğitimlerinde bakımlı olmak gerekmiyordu ancak burada işler değişiyordu. Aynanın karşısından ayrıldım, sakallarımı tıraş ettim.

Yeniden odaya dönüp kendimi şelalenin altına bıraktım. Ilık su, kaslarımı anında gevşetti. Zihnimi ve bedenimi arındırmaya çalıştım. Başımda, geceki şaraplardan kalma ince bir ağrı vardı. *Unutmak, kaybolmak için içiyorsun. Yine...*

Bugün sarayda nişanlanmak için bulunuyordum. Babam, Aetherium Kralı Cal Blaze’e karşı gelmek mümkün değildi. Hiç tanımadığım, ülkeyimizin güçlü bir sancağını yöneten ailenin kızıyla nişanlanıyor olmak pek

de umurumda değildi aslında. Gerçek aşkı bulmak hiçbir zaman aklımda yoktu, inanmıyordum. Ben günlerimi ertesi gün var olmayacakmışım gibi yaşıyordum. Savaşıyor, savaşmayı öğretiyordum ancak Valor Akademisi'ndeki bekar hayatımı da seviyordum. Orada özgürdüm, çaylakları eğitmekten keyif alıyordum.

Kral Cal'ın oğlu Prens Solaris Blaze değil, yalnızca Kaptan Solaris olmak istiyordum. Saray entrikalarından uzak, özgür bir hayatın hayalini kuruyordum. Kendi yeteneklerimle tanınmak istiyordum. Hatta tanınmamak...

Çocukluğumdan beri ben askerlik, kardeşim Marvin ise politika üzerine eğitim alıyordu. Marvin, eline tutuşturulan kılıcı hareketsiz hedeflere savurmayı dahi beceremiyordu. Ben ise tüm ülkeyi karış karış gezip güvenliğini sağlıyor, orduları yönetiyordum. Bu bir lütuf gibi görünse de aslında babam tarafından bana uygun görülen bir cezaydı.

Annem, Kraliçe Reina, safkan avcı ailesi Leanderthorn soyundan geliyordu. Avcı güçleri, ailede bir tek bende ortaya çıkmıştı. Safkan avcılar diğerlerinden daha üstündü. Doğüstü hız, çeviklik ve iyileşme yeteneğinin yanı sıra büyüü sezme yetim de diğer avcılardan yüksekti. Bu güçler, beni hem savaş meydanında hem de gizli görevlerde avantajlı kılıyordu ancak babamın ve halkın bir kısmının gözündeki damgalıyordu.

Aetherium kurulduğundan beri ülkeyi babamın ailesi olan asil Blaze soyu yönetiyordu. Daha önce avcı ve insan evlilikleri yasaktı veya halk arasında gizlice yapılırdı. Ancak babam, kendisi ve annem için ilk defa bir istisna yapmıştı. Anneme âşık olmuştu ve annemin ailesinin sarayla arası iyiydi. Güçlerini kullanmayacağını garanti ederek avcı konseyindeki hakkından vazgeçmiş ve babamla evlenmişti.

Halkımız, insanların sihirli yaratıklarla ürememesi gerektiğine inanıyorlardı. Aetherium'daki halkın bir kısmı beni bu nedenle kanı bozuk bir melez olarak görüyordu. Geçmişteki olayları düşününce onları anlayabiliyordum. Büyüden ve büyüü yaratık olarak adlandırdıkları maguslardan ve hatta avcılardan çok çekmişlerdi. Bense içimdeki gücü seviyordum ve insanların hakkımda ne düşündüğü genelde umurumda olmazdı.

Benim avcı olmam doğal olarak tepeden tırnağa sıradan insan olan kardeşim Marvin'i saltanatın en gözde varisi yapıyordu. Başkası için hırs ve kıskançlık konusu olacak bu durum, benim için özgürlük demekti. *Bugüne kadar.*

Bu nişan, beni babamın kontrolü altında tutacak bir kafes gibi hissettiriyordu. Yine de nişan sonrası kendime kaçacak bir kapı bulabileceğimi düşünüyordum. Belki leydiyle anlaşılabirdim.

Daldığım düşünceler içinde yaklaşık bir saattir suyun altında oturduğumu fark ettim. Biraz daha uyku bedenime iyi gelecekti. Yarın hareketli bir gün olacaktı. Ayılmış olsam da alkolün etkileri hâlâ üzerimdeydi. Belime bir havlu sarıp dişlerimi fırçaladım.

Aynadaki yansımama yeniden göz attığımda, sonunda beni tatmin eden ve bir saat öncesine göre daha fazla prene benzeyen hâlimi görünce rahatladım. Esneyerek kuş tüyü yastıkların arasına gömüldüm. Prens olmayı sevmesem de konforu seviyordum. Bu odadan Akademi'ye yaptırma fikrinin saçma olduğuna kendimi ikna ederek uyuyakaldım.

Gözlerimi araladığımda güneş yeni yükseliyordu. Yanımdaki boşluğa baktım. Bu boşluk, tanıdık ve güvenliydi. Uşağımız William'ın ayak sesleri odayı doldurmuştu. En ufak bir ses bile beni uyandırırdı. Acımasız ve uzun süren asker eğitimlerimin bir sonucuydu. William, sırayla tüm perdeleri açmaya başladı.

Çocukluğumdan beri benimle o ilgileniyordu. Uzun bir süre sarayda olmadığım için ne zaman sarayı ziyarete gelsem sabahın köründe odama gelir, benimle hasret giderirdi. Onu yanıma, Akademi'ye almayı teklif etsem de kralımız uygun görmüyordu. Beni mutlu edecek şeylere alerjisi olduğunu düşünüyordum. "Saat kaç?" Uykumu yeterince alamadığımı başımdaki ağırlığın tamamen yok olmamasından anlıyordum.

"Sabah sekiz," dedi sevecen, tiz sesiyle. "Evinize hoş geldiniz, küçük prensim." Zarif bir reverans yaptı. Gülerek doğruldum, gözlerimi ovuşturdum. Kızarmış olmalılardı. Şimdiden batıyor, rahatsız hissettiriyorlardı.

"Ben de seni özledim, Will. Artık kimse bana *küçük prens* demiyor."

Utanarak kıkırdadı. Bu sırada perdeleri açma işini bitirip acımasız ve keskin gün ışığının içeri dolmasını sağladı. Yanan gözlerim için tam bir eziyetti. "Eh, evet. Kardeşinizin ve çoğu insanın iki katı olduğunuz düşünülürse gözden geçirilmesi gerekli."

Marvin benden daha çelimsiz olmaktan nefret ediyordu. Aslında benimle ilgili her şeyden nefret ettiğine emindim. Will de Marvin'le çocukluğundan beri pek anlaşılamazdı. Benim aksime küçük kardeşim oldukça huysuzdu ve çalışanlara kötü davranmayı kendine görev edinmişti. Ben de

onunla çoğu zaman anlaşılamadığım için Will ile yalnızken aramızda şaka-laşırdık.

“Giyinmeniz için sizi yalnız bırakabilirim,” dedi karşıma dikilip. Bu saatteki enerjisine ve yaşına rağmen dik duruşuna hayran olmamak elde değildi.

“Sorun değil, Will,” diye yanıtladım tembelce. Eşyalarımı paravanın ardına bıraktığını görmesem de biliyordum. Ben yataktan çıkmadan başımdan ayrılmayacağını da... Ayılmaya çalışarak yüzümü yıkadım ve ağır adımlarla paravana yürüdüm.

Giymem için kahverengi, yumuşak bir pantolon; altına aynı renk deri çizmeler ve krem rengi, kaliteli ipekten yapılmış, altın işlemeli bir gömlek getirmişti. “Üniformamı tercih ederim.”

“Bugün özel bir gün, prensim,” diye mırıldandı sesinden memnuniyetsiz olduğunu anladığım bir tonla. Bazen Will’in bana babamdan daha çok değer verdiğini düşünüyordum. Paravanın ardında üzerimi değiştirmeye başladım. Tüy gibi kumaş bedenimde yok gibiydi ama yine de hoşuma gitmiyordu.

“Ben yokken burada işler nasıldı?” Bir yandan konuşurken diğer yandan da kemerimi takmaya çalışıyordum. Paravanın arkası benim giyinmem için yeterince geniş değildi. Kolum bacağım sürekli bir yere çarpıyordu.

“Babanızın kararına anneniz çok sinirlendi. Bu nişanın gerçekleşmesine çok karşı.”

Kraliçe Reina, beni kral varisi olarak görmek isterdi. Bu nişan onun hayallerinin sonuydu. Marvin’e çocukluğundan beri hiç ilgi göstermemiş, beni ise kendi soy özelliklerini taşıdığımdan olsa gerek yere göğe sığdıramamıştı. Marvin de bu sevgisizliğin acısını her fırsatta benden çıkarmaya çalışırdı. Aramızdaki çatışmanın en büyük sebebi annemdi.

“Annemin ülkedeki herhangi bir leydiyi yanıma yakıştıracığını düşünmüyorum, Will.” Paravanın arkasından çıktım ve Will eleştirel bakışlarla gömleğimi düzeltmeye koyuldu. Az önceki tespitime ise sessizce kafa sallayarak hak verdi.

Will itinayla eline aldığı altın ülke amblemlili kırmızı pelerini sırtıma geçirdi. Aetherium’un bayrak simgesi, iç içe geçmiş altın kılıç ve miğferdi. Kemerime aslan oymalı, yakut taşlı kılıcımı; belimdeki kılıfa ise bıçağımı yerleştirdim.

Aynanın karşısına geçip saçlarımı elimle arkaya doğru taradım. Saçlarım bana itaat etmeyerek yine alınma düşseler de düzgün görünmeleri yeterliydi. Sarayda dolaşabilecek kadar iyi görünüyordum.

Leydi ve ailesinin saraya ulaşmasına birkaç saat olmalıydı. Bu süreyi kahvaltı yaparak değerlendirsem iyi olacaktı. Dün geceki içkilerden sonra midem kazınıyordu ve başımda yer edinmiş ağrı, gözlerimden başlıyordu. Üstelik babam da beni kendi hâlime bırakmamak konusunda ısrarcıydı. Saray kurallarına birebir uymamı bekliyordu. Şimdiden bana söyleyeceği iğneleyici sözleri hazırladığına emindim.

Will ile vedalaşıp odamın kapısından çıktım. Sarayın açık renk taşlarla örülmüş ferah koridorlarından yürüyerek merdivenlere ulaştım. Kral ve Kraliçe, kahvaltılarını taht odasında yaparlardı. Oraya gitmek için merdivenleri inerek giriş katına yöneldim. Ailem, büyük camlı taht odasında kurulmuş sofrada her zamanki gibi yüzleri gülmeden kahvaltı ediyordu.

Taht odası, büyüklüğü ve ihtişamıyla göz kamaştırıyordu ve buradan ne kadar uzun süre ayrı kalırsam kalayım değişmiyordu. Yüksek tavanı, karmaşık oymalarla süslü ahşap kirişlerle destekleniyordu. Duvarlar altın varaklı işlemelerle bezenmiş zengin dokulu kumaşlarla kaplıydı. Odada en sevdiğim şey ise devasa boyutlardaki renkli cam pencerelerdi. Güneş ışığını içeri alarak odayı bir gökkuşağı gibi renklendiriyordu. Işık, zemindeki cilalı mermer yüzeyde dans ederek büyümlü bir atmosfer yaratıyordu ancak bu odada büyü kelimesinin sohbet ederken kullanılması bile yasaktı. *Ne ironi...*

Asil kraliyet sofrasında babamın bir yanında Marvin, bir yanında annem oturuyordu. Annemin yanındaki deri kaplanmış, rahat sandalyeye yerleştim. “Günaydın,” dedim kısaca. Marvin, burnunun altında bir avuç tezek varmış gibi gülümsemeye çalıştı.

Annem bir elini yanağıma koyarak gülümsedi. O böyle sevgi gösterileri yaptığında Marvin beni bıçaklayacakmış gibi bakıyordu hâlâ. Burada kaldığım sürece geceleri odamın kapısını kilitlemek fena fikir değildi.

Marvin kısa ve sıskaydı. Tepeden tırnağa -gözleri hariç- anneme benziyordu. Bir tek açık mavi, parlak gözlerini babamdan almıştı. Kızıl, alevleri andıran saçları vardı. Babam ise oldukça uzun boylu, bir o kadar kilolu ve ciddi bir adamdı. Onun karşısında otururken bile yaydığı güç titreşimleri hissediliyordu. Bana gelince, bence ben hiçbirine benzemiyor ve kendimi bu masaya fena hâlde ait hissetmiyordum.

Kral'ın dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi. Ellerini masanın üzerinde kavuşturup sırtını dikleştirdi. "Solaris, sözünden çıkmadığın, buraya geldiğin için teşekkür ederim." *Güne başlıyoruz.*

Annem dişlerini gıcırdattı. Ben yokken nişan meselesi burada büyük sorun çıkarmışa benziyordu. Güçlü Kral Cal, diyarda bir tek karısından çekinirdi ancak bu nişanı durdurmaya annemin bile gücü yetmiyordu. Gözlerimi tabağımdan kaldırıp doğrudan yüzüne baktım. "Başka bir seçeneğim var mıydı, baba?"

Annem nasıl ki bana düşkünse babam için de tam tersi geçerliydi. Marvin onun biricik oğlu, varisi, soyunu devam ettirecek seçilmişiydi. Benim cevabımla yüzünden gerginlik ifadesi geçti ancak hızlıca toparlandı. "Bu nişanı ülkenin hizmet olarak görmeni isterim, sevgili oğlum. Varis olamayacağın açıkken en azından güçlü sancaklarla ilişkimizi pekiştireceksin."

Yüzündeki alaylı sırıtmaya aynı şekilde karşılık verdim. Akademi'de yaptığım işi öğrense beni öldürür, sarayın dehlizlerinde dolaşan farelere yem ederdi. Onu idare etmek için bir süre daha isteklerine ve kaprislerine boyun eğmek zorundaydım. O yüzden ağır sözlerini şimdilik geçiştiriyordum.

Akademi ve Valor benimdi. Kral'a yılda bir iki kez katlanmam gerekirse katlanacaktım. Uzak diyar leydisi ise çok isterse gelip dostum olarak Valor'da benimle yaşayabilirdi elbette. Zaten babamın da gerçek bir evlilik ve çocuk yapıp avcı soyumu aktarmamı isteyeceğinden oldukça şüpheliydim. Hayatta sevebildiği tek avcı annemdi. Bu nişan yalnızca politik bir sadakat anlaşmasıydı onun için.

Marvin de birkaç yıl önce ülkemizin en büyük sancaklarından birinin kızıyla evlenmişti. Prenses geldiğimden beri nadiren görünüyordu, merak ediyordum. "Nora nerede?"

"Biraz rahatsız, odasında dinleniyor."

Nora, Marvin'in çocuğuna hamileydi. Adım gibi emindim prensesi çoktan hayatından bezdirdiğine. Nora'nın yerinde olsam Marvin'le bir ömür geçireceğime kaçıp taş ocağında çalışmayı tercih ederdim ancak çok geçti. Varis prensle evlendikten sonra ondan ayrılmak diye bir şey yoktu. Krala karşı gelemezdi. Varis prens istemediği sürece... Nora'yı bir kız kardeş gibi severdim ancak burada yaşamadığım için bir yere kadar ona arka çıkabiliyordum.

Babamla veya Marvin'le daha fazla tartışmaya girmeden sessizce kahvaltımı bitirdim. Nasıl olsa birkaç gün içinde buradan defolup gidecektim. Kral ise ona meydan okuyup okumayacağımı merak ederek beni izliyordu. Ona beklediği gösteriyi bugün sunmayacaktım. *Henüz değil...*

Kapıdaki askerlerden biri, içeriye çekingen adımlarla girip önümüzde selam durdu. Leydi, ailesiyle başkente giriş yapıyordu. Haber verdikten sonra selam verip görev yerine döndü. Hep beraber onları karşılamak için ayaklandık.

Uşaklar kahvaltı sofrasını hızlıca topladı. Kral ve Kraliçe, renkli motiflerle süslenmiş camın önündeki yüksek bir platformda duran altın ve gümüş işlemelerle süslenmiş, kadife minderlerle kaplı tahtlarına yerleştiler. Tahtların iki yanındaki duvarlarda ise kraliyet ailesinin armasını taşıyan büyük goblenler asılıydı.

Kral hâlimden oldukça memnunken annemin kızıl saçları öfkeyle tacının altında kabarmıştı. Stonebrook sancağının dük ve düşesi, hemen ardından da kızları Leydi Lilian bir süre sonra taht odasına girdiler ve bizlere sırayla tanıtıldılar.

Lilian, bana göre epey kısa boyluydu ama güzel bir kızdı. Zarif ama çekingen bir duruşu vardı. Koyu yeşil gözleri vardı, siyah saçları ve kaşları biçimliydı. Onunla başka şartlarda tanışmış olsaydık en azından güzelliğini takdir ederdim. Düşüncelerimi savuşturup uzattığı eldivenli eline eğildim ve resmî bir karşılama öpücüğü kondurdum. “Hoş geldiniz, leydim.”

Nazikçe dizlerini kırarak resmî bir tavırla selam verdi. Kral ve dük samimi bir şekilde selamlaştılar. Babam, Stonebrook kaynaklarını ve ordularını her zaman sorgusuz emrinde istiyordu. Son zamanlarda zayıfladığını düşündüğü otoritesini güçlendirmek, isyanların önünü kesmek için yaptığı dahiyane planı buydu.

Düşes ve Lilian da babam ve annemin önünde reverans yaptılar. Marvin ise yılışık gülümsemesiyle benim yanı başımda onları izliyordu. “Güzel kız, sevgili kardeşim. Her zaman şanslı olmuştundur. Bana sorsalardı, seni bataklıkta trolle nişanlamalarını önerirdim.”

“Neyse ki kimse senin gereksiz fikirlerini merak edecek kadar aklını yitirmedi, Marv.”

Yüzüme tiksintiyle baktı ve alaycı sırıtışı yüzünde daha da genişledi. Annem onu sevgisizliğiyle bu hâle getirmişti, biliyordum ama yine de bazı

anlarda onu yumruklayacak kadar sinirimi bozuyordu. Ona üzölmekle onu boğmak arasında bir yerde duruyordum uzun süredir.

“Uzun bir yoldan geldiniz, eski dostum Terry. Odalarınızda dinlenmek ister misiniz?” diye sordu babam. Dük, bu teklifi minnetle kabul etti.

Herkese odalarının gösterilmesi için uşaklar çağırıldı. Sonra işgüzar babam, parlak bir fikir daha attı ortaya. Gereksiz fikir bulmakta Marvin’le yarışabilirlerdi.

“Solaris ve Lilian, iznin olursa birbirlerini biraz tanışınlar, Terry,” dedi düke dönüp gülümseyerek. *Elbette formaliteden, itiraz etme şansı var mı?* “Solaris, neden Lilian’ı atla ufak bir gezintiye çıkarmıyorsun? Başkentin güzelliklerini senin eşliğinde görmesini isterim.”

Gülümsemesinin altındaki tehditkâr gölgeleri sadece ben fark ediyordum. Sanki birbirimizi tanıdığımızda beğenmezsek bizi evlendirmeyeceklerdi. Lilian da bu fikri beğenip onaylayınca onu gezintiye çıkarmak dışında seçeneğim kalmadı.

Büyükannem Sirona’yı ziyaret etme planımı ertelemeye karar verdim. Onunla konuşmam gereken önemli meseleler vardı. “Elbette, kralım. Müstakbel nişanlını ve ailesi odalarında dinlenirken ben de hazırlıkları yaparım. Size çıkacağımız zaman haber göndereceğim,” dedim Lilian’a dönerek.

Lilian yine zarif bir hareketle başıyla onayladı. Fazla uysaldı. Bunun benim için avantaj olmasını umdum. Babam da kıza onaylar bir ifadeyle bakıyordu. Annesi Düşes Gloria, anneme benim ne kadar yakışıklı ve cesur olduğumdan bahsederken annem, bezgin bir şekilde başını sallıyordu. Hâlâ tüm saçları öfkeden kabarıktı.

Kral’dan izin istedim ve onları, odalarına çekilmek üzere hareketlenmişken orada bırakıp ahırların olduğu bölüme doğru ilerlemek üzere koridora çıktım. Taht odasından çıkar çıkmaz yüzüme yerleştirdiğim sahte gülümseme soldu ve yanaklarımda solgun bir sızı bıraktı.

Sessiz sakın Lilian’ı Valor’daki odamda ve yatağında hayal dahi edemiyordum. Günlük ilişkiler farklıydı. Benim gibi eğlenmek isteyenler, gelir ve giderlerdi. Sürekli yanımda olacak, işlerime karışacak biri tehlike ve problem demekti. Onunla en kısa sürede, onu kırmadan anlaşmam gerekiyordu ve ne kadar kızsam da bu gezi güzel bir fırsat olabilirdi.

Ahırlara varınca seyisler koşarak yanıma geldiler. Leydi Lilian için bir at hazırlamalarını rica ettim. Siyah renkli atım ve dostum Shade’in bulun-

duğu bölüme doğru ilerledim. Onunla küçük bir tay olduğu zamandan beri birlikteydik. Canım sıkırken hissedirdi.

Duvardaki çengele asılı elmalardan bir tane aldım ve burnunu okşayarak ona ikram ettim. Okşayışına karşılık, burnunu nefes üfleyerek elime doğru itti. Elmadan bir ısırık alıp iştahla yemeye koyuldu.

Gözlerimi kapattım ve sakinleşmek için birkaç kere burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim. Yıllardır babamdan nefret etmemeye çalışıyordum ama işimi zorlaştırıyordu. Beni sadece görmezden gelmesi yeterliydi ama o ısrarla hayatımı zorlaştırmaya çalışıyordu.

Düşüncelere dalmış Shade'i okşarken arkamda seyislerden birinin beklediğini hissettim. Ona doğru dönerek sorgular gözlerle baktım. Saraydaki çalışanların bir kısmı -çocukluğumdan beri burada olmayanlar- benden çekiniyordu. Onlara çekinmeleri için hiçbir sebep vermiyordum oysaki. Genel olarak askerlere ve çalışanlara, Marvin'in aksine, her zaman dostça ve nazik bir tavırla yaklaşırdım. "Efendim, beyaz kısırağı hazırlatalım mı?" diye sordu seyis, hevesli ama çekingen bir şekilde.

Kısırağı bölmesinden çıkarmış, karşımda duruyordu. Ellerimi kısa saçlarımın içinden geçirerek karıştırdım. Kısırağa bakıp biraz düşündüm. "Hayır, Stan. Onu yerine götür. Saraydaki gezinti atlarından iyi bir tanesini hazırla."

Adam, önerisinin reddedilmesinin verdiği hafif hayal kırıklığı içinde bölmeyi açmaya koyuldu yeniden. Kar beyazı kısırak, yıllar önce bana karanlık magus saldırısına uğramış bir şehri kurtardığım için o şehrin dükü tarafından henüz bir tayken hediye edilmişti. En az Shade kadar kıymetli bir türdü. Onu saraydaki seyislere emanet etmiş, büyüdüğünde Valor'a götüreceğimi söylemiştim.

Onu gerçekten kıymet verdiğim birinin sürmesine izin verebilirdim belki. Benim Shade'im vardı, isimsiz atımı hiç sürmemiştim ama onu da en az Shade kadar seviyordum. Seyis onu yerine götürmeden önce kısırağın boynunu sevgiyle okşadım, uysalca güzel gözlerini kırptı. Lilian için hazırlattığım kahverengi atın saray kapısına getirilmesini istedim. Bu sırada Shade'i her zamanki gibi kendim hazırladım, üzerine atladım ve kapıya yöneldim.

Saray muhafızlarından birkaç tanesi bize eşlik edecekti. Böyle bir ihtiyacım yoktu ama resmî saray protokolü bu şekildeydi. Babam, bir magus beni yolda vursa bence mutlu olurdu ama prens kurallara göre saray

çevresinde korumasız gezinemiyordu. *Bütünüyle saçmalık*. Lilian'a haber gönderdim ve beklemeye koyuldum. *Umarım dakik birisidir*.

Lilian, haber göndermemden birkaç dakika sonra saray kapısında yalnız başına belirdi. Neyse ki bazı saray hanımları gibi yanında nedime taşımıyordu. Onunla yapacağım konuşma meraklı kulaklardan ne kadar uzak olursa o kadar iyi olacaktı.

Rahat ama şık bir pantolon takımı seçmişti ve saçlarını kurdeleyle tutturmuştu. Güzel görünmesine rağmen yüzünde yer etmiş bir hüznün vardı. Atımdan yere indim, elinden tutarak hazırlattığım ata binmesine yardım ettim. Vakit kaybetmeden yeniden Shade'in üzerindeki yerimi aldım.

Sarayı çevreleyen surları koruyan kapıdan çıktık ve başkentin sokaklarında ağır bir tempoyla ilerlemeye başladık. Şehrin kalbinde devasa bir pazar yeri bulunuyordu. Dünyanın dört bir yanından gelen tüccarların tezgâhlarını açtığı canlı ve hareketli bir yerdi. Biz pazar yerinin etrafından dolaşarak ilerlerken meraklı gözler bizi izliyordu.

Lilian etrafı sakın gözlerle süzmekle yetiniyordu, hâlâ hiç konuşmuyordu. Şehir sakinleri arada ismimi seslenip selam veriyorlardı ve Lilian'ı meraklı gözlerle süzmeyi ihmal etmiyorlardı. Nişan elbette halk tarafından da biliniyordu. Eğer yeterince şanslıysam ona beğeneceği birkaç manzara gösterecek, daha sonra da onunla anlaşmaya çalışacaktım.

Şehrin ormana açılan kapısına doğru yaklaştık. Devasa demir kapı, şehrin girişini kontrol eden askerler tarafından sıkı bir şekilde korunuyordu. Çıkmak için beklerken, surların arasından askerlerin çekişiyle yukarı kalkmakta olan kapıya Lilian başını kaldırıp şaşkın gözlerle baktı. Muhtemelen başkente ilk defa geliyordu.

Kapının hemen ardında, çiftçilerin mütevazı evleri ve uçsuz bucaksız tarlalar uzanıyordu. Eldoris'in toprakları bereketliydi. Tarlalar altın sarısı rengiyle kaplanıyor, rüzgârda sallanan başaklar yaşam saçıyordu. Lilian'ın gözleri, tarlaların arasındaki tahılları öğüten değirmenlere takılmış, ilgisini çekmişti. Ben ise gezinin amacına ulaşıp sona ermesini iple çekiyordum.

Ağaçların sıra sıra yolun iki yanından yükseldiği orman patikasına ulaştık. Ona, limanı gören düzlükten işaret edip gemileri gösterdim. Eldoris'in bir yanı yemyeşil ormana, diğer yanı uçsuz bucaksız denize açılıyordu. Şehrin büyük limanında, savaş gemileri ve ticaret gemileri yan yana demirlemişti. Liman, şehrin ekonomik gücünün büyük bir kısmını oluştuyordu. Ona gösterdiğim manzaraya kibarca başını sallayarak, "Çok güzel," demekle yetindi. İlk kez o zaman ince sesini duydum.

Sık ve gür ağaçların kapladığı ormana girdik. Yalnızca atlarımızın nal-larından çıkan ses vardı aramızda. Bir süre daha sessizce ilerledikten sonra ormanın derinliklerindeki göl kenarında durmak için işaret verdim. Ufak bir moladan sonra onu farklı bir rotadan gezdirerek saraya dönmeyi plan-lıyordum.

Elimi ona uzattım. Elleri, çocuk eli gibi küçüktü. Bana tutunarak atın-dan inmesine yardım ettim. Muhafızlara geride kalmalarını işaret ettim. Berrak göle dalgın gözlerle bakıyordu. Konuya nasıl gireceğimi düşünü-yordum ki yüzünü bana döndü. “Prens Solaris,” dedi ince sesiyle. “Sizinle konuşmam gereken bir konu var.”

Meraklı ve şaşkın bakışlarımı ona yönelttim. “Dinliyorum, Leydi Li-lian.”

“Bana yalnızca Lilian diyebilirsin,” dedi beni daha da şaşırtarak. Ağır adımlarla yaklaşmaya başladı. Yerimden kıpırdamazken tek kaşım hava-ya kalktı. Normal şartlarda bana yaklaşmaya çalışan güzel kadınları kırma huyum yoktu ama Lilian’a davranışlarım onunla gelecekteki ilişkimizi et-kileyecekti.

Hemen önümde duran, göl kenarındaki taşın üzerine oturunca bana doğru hamle yapmadığını, yanlış anladığımı fark ettim. Bakışım ise onun gözünden kaçmamış gibi duruyordu. Davranışları değişmiş, üzerindeki zorlama kibarlıktan ve ölüm sessizliğinden vazgeçmişti. Daha samimi gö-rünüyordu. Boğazına takılan bir şeyden kurtulmak ister gibi yutkundu.

“Ben sizinle evlenemem, prens,” dedi bir çırpıda. Üzerime birden gelen rahatlamayla istemsizce kısık bir kahkaha attım. Şaşkınlıkla gözleri açıldı, tedirgin oldu. Onunla alay ettiğimi düşünmüş olmalıydı.

“Aslında ben de sizinle bu konuda konuşmak istemiştım, leydim. Ben de sizinle evlenemem. Yüzünüzdeki rahatlama ifadesi biraz kırıcı oluyor yine de.”

Sözlerimle birlikte gergin yüzü gevşedi, gülümsedi. “Sizin attığınız kahkaha kadar değil, prens.” O da en az benim kadar rahatlamış görünü-yordu. Konuşmaya başlamadan önce yüz ifadesi yeniden ciddileşti. “Bir başkasını seviyorum, kendi sancağımda.” Gözleri üzerimdeydi, söyledik-lerine vereceğim tepkileri de ölçüyordu tedirgin bir hâlde. “Onu kaybetmek istemiyorum.”

“Anlıyorum,” dedim. “Benim de oldukça mutlu olduğum bir hayatım var. Akademi’ye aitim. Oradaki düzenimi bozmak istemem.” Onun da beni

anlamasını umuyordum. Sözlerimden sonra rahatlamış da olsa hâlâ hüznle bakıyordu.

“Sanıyorum babalarımızı bu işten vazgeçirmek kolay olmayacak.” Haklıydı ancak beni henüz tanııyordu. Kral Cal’a yıllardır kendi yöntemlerimle boyun eğmemeyi başarıyordum.

“Lilian, eğer nişanlanmak zorunda kalsak bile anlaşsaks evlenmemize gerek kalmadan bu sahte birlikteliği bitirmek için bir yol bulurum.” Yüzü masum bir gülümsemeyle aydınlandı. Daha önce dikkat etmemiştim ya da belki de makyajla gizlemişti ama şimdi gözlerinin altındaki mora çalan hal-kaları fark ediyordum.

“Anlaştık öyleyse, prens.” Sesinde buraya ilk geldiğimiz zamankinin aksine umut vardı.

“Bana isimle hitap et, lütfen.”

Ayağa kalktı, ilk defa tanışıyormuşçasına el sıkışıp anlaşmamızı mühürledik. Bugün işler benim için yolunda gidiyordu. Nişan bugün yapılsa bile düğün bir yıl içerisinde olacaktı ve o zamana kadar ikimizi de kurtaracak bir çözüm bulurum diye düşünüyordum. Daha önce sahte evlilik yapmak olan planım, Lilian’ı da safıma katmamla hiç evlenmemek üzerine hızla yön değiştirmişti.

Babamın saçma arzularına bir süre daha boyun eğiyor gibi görünmeliydim. Bu hamleyle vakit kazanacaktım. Lilian ise iyi bir planla zarar görmeden sevdiği kişiye kavuşabilirdi. Hüzünlü hâline bakınca onun için de bir şeyler yapma isteği duyuyordum. *Bir taşla iki kuş.*

O sırada Lilian’la yalnız konuşmak için geride bıraktığım muhafızlardan biri koşarak, panikle yanıma geldi. “Prens Solaris, sizi acil saraydan bekliyorlar.”

Acil bir durum olmasa özel gezintimden beni çağdırtmazlardı, kaşlarımı çattım. “Konu nedir?”

Muhafız, heyecanlı bir tipti ve ürkmüş görünüyordu. “Bilgim yok, prensim. Sizi saraya acilen çağıran bir kuzgun aldık.”

Lilian da tedirgin olmuştu. Onun yeniden atına binmesine yardımcı oldum, hızlıca atıma bindim ve gezinti planını iptal ederek en kısa yoldan saraya ulaşmak için atlarımızı hızlandırdık. Neler döndüğünü bir an önce öğrenmek istiyordum.

Yarım saat kadar at sürdükten sonra yola çıktığımız saray kapısına ulaştık. Atımdan atladım. Shade’in burnunu okşayıp seyise teslim ettim.

Lilian'ın da inmesi için elimi uzattım. Elimi tutup zarif bir atlayış yaparak yere indi. Kapıda beni bekleyen birisi vardı. *Ustam ve dostum Brad*. Yaşlı generale başımı eğip saygıyla selam verdim.

“Neler oluyor, Brad?” diye sordum. Brad, aynı zamanda babamın güvenilir danışmanlarından biriydi. Benim eğitimlerimi çocukken çoğunlukla o yönetmişti. Ona her zaman nazım geçerdi.

“Kralımız sizi taht odasında bilgilendirecek, Kaptan.” Askerlerin yanında benimle her zaman resmî konuşurdu. Yüzünden anladığım kadarıyla bilgi vermeye yetkisi yoktu.

Lilian arkamda ürkek bir şekilde telaşı izliyordu. Ona doğru eğildim. “Bir yolunu bulacağım, söz veriyorum. Anlaştığımız gibi,” dedim fısıldayarak. Minnetle elimi sıktı.

“Tanıştığınıza memnun oldum, Solaris.”

Lilian'la saray kapısından girince başımızla selamlaşarak ayrıldık, odasına doğru yürüdü. O gittikten sonra hızlı adımlarla taht odasına yöneldim. Kapıdan girdiğimde babamın yüzünün endişeli olduğunu anlamam zor olmadı. Kral Cal, soğukkanlılığıyla tanınırdı. Onu böyle görünce anlık olarak panikledim. *Henüz çok erken...*

“Beni emretmişsiniz, kralım.”

Taht odasına konsey masası kurulmuştu, herkes oradaydı. Marvin, annem, generaller, Lilian'ın babası. Ve hepsinin yüzünde o korkunç ifade vardı. “Gel, Solaris. Yerine otur,” dedi babam. Birkaç saniye durakladım. Şimdiye kadar bu tür toplantılarda diğer komutanlarla otururdum. Şimdi ise babamın yanında, Marvin'in karşısında bir yer ayrılmıştı. *Dük'e gösteriş yapıyor olmalı.*

Yerimi alınca güneyden haber getiren asker taht odasına çağırıldı. Güzel, konunun benimle alakası yoktu. Asker, olanları bir çırpıda anlatmaya çalıştı. Kuzgunun getirdiği, krallık mührü olan mektubu avucunda tutuyor, arada bakarak kopya çekiyordu. Karşısında oturanlardan dolayı gergindi. Doğru kelimeleri seçmeye, hata yapmamaya çalışıyordu.

Özet olarak, Fernville ve Carin yakınlarında karanlık maguslar tespit edilmişti. Fernville karakolunda, devriye askeri görevindeki sıradan bir avcı onları sezmiş ancak araştırdıklarında bir şey bulamamışlardı. Onlar için konu kapansa da oradan yola çıkarak babamın eğitilmiş ajanları etraftaki magusların varlığını tespit etmişti. Fernville'de Akademi'ye bildirilmiş bir avcı yoktu, kaçaklardan biri olmalıydı.

Aetherium'a bağı her köy, kasaba ve şehirde saraya bağı karakollar bulunuyordu. Babamın yaşam amacı magusların kökünü kurutmak olduğundan, her karakolda ayrıca magus yakalama görevinde çalışan ajanlar yerleştirilmişti. Gelen haber, onlardan birindendi.

Metal Magusu Antik Titan'ın dönüştürdüğü halkı yıllardır arıyorduk ancak nerede yaşadıklarını ve saklandıklarını bir türlü bulamıyorduk. Metal halkı, Antikler sonsuz uykuya gönderilmeden önce Astoria'dan kaçmış ve karanlık magus olarak bilinen asi topluluğun büyük çoğunluğunu oluşturmuşlardı.

Beni asıl rahatsız eden ise Fernville ve Carin yakınlarında tespit edilen karanlık magusların Titan'ın halkına benzemiyor oluşuydu. Şuursuzca saldıran yaratıklar gibi tarif edilmişlerdi. Daha önce pek çok kez karanlık maguslarla karşılaşmış savaştım, ama bu türden yaratıklarla hiç karşılaşmamıştım.

“Solaris, yanına en iyi ekibini alarak Fernville ve Carin'e gitmeni istiyorum. Onları yakala ve buraya getir. Senden başkasına güvenemem.”

Bu ani koltuk hamlesi, aşırı güven söylemleri babamı tanımasam beni etkileyecekti. Ancak dük burada olduğu için bu şekilde konuştuğunu biliyordum. Konu ciddi olduğu için onunla olan meselemizi bir kenara bıraktım, yüzüme her zamanki ciddi ve resmî maskemi takınarak Kral'ı dinlemeye koyuldum.

Açık mavi gözlerini ciddiyetle üzerime dikti. “Birkaç gün sonra Aetherium'un kuruluş günü kutlamaları var. O zaman saldırmayı düşünüyor olabilirler. Hemen yola çıkmalısın.”

“Emredersiniz, kralım.” Yerimden kalkarak ona ve anneme resmî asker selamı verip odadan ayrıldım. Ben çıkarken annemin gözlerinde endişe vardı.

Valor Akademisi, evim, Altın Saray'a bir günlük mesafedeydi. Kuzgunla haber göndermek en doğrusu olacaktı. Oradan gelecek askerler bize yolda yetişebilirlerdi. Bu konu, onların gelmesini beklemeyecek kadar acil görünüyordu. Saray koridorunda yürüdüm, en sevdiğim terasın ucuna doğru geldim. Tırabzana tutunup ıslık çaldım.

Akşam karanlığı çökmüş, ortalık sessizdi. Kanat çırpma sesini bir dakika kadar sonra duydum. Sarayın eğitimli kuzgunlarından biri tırabzana kondu, kanatlarındaki tüyleri kabarttı ve beni beklemeye başladı. Notumu yazdım ve ayağına bağladım. Bir kez öttü ve görevini yerine getirmek üzere havalandı. Akşam karanlığında süzülüşünü kaygıyla izledim.

O sırada Brad teras kapısına geldi. Arkamda beklediğini görmeden anlıyordum; ustam olduğundan, sezgilerimle her zaman gurur duyardı. Başımı ona doğru çevirip gülümsedim. İşaret vermemle yanıma kadar yaklaştı. Yaşına göre oldukça parlak ve keskin olan koyu yeşil gözleri endişeyle bakıyordu.

“Kaptan, bir emriniz var mı?” Brad’in oğlu Benjamin çocukluk arkadaşımdı. Başından beri birlikte eğitim görüp omuz omuza savaşıyorduk.

“Benj’i yanıma almayı düşünüyorum. Ne dersin?”

Resmiyeti bir kenara bıraktı, gözleri şefkat ve endişeyle parladı. “Ben de onu götürmeni önerecektim. Orada birbirinizi kollarsınız.”

Benjamin’le çıktığımız hiçbir görevden tam anlamıyla belasız ayrılamıyorduk. *Bazen onun, bazen benim yüzümden...* Biraz düşündüm, beklentiyle bana bakan Brad’e isteklerimi sıraladım. “Birkaç kutu deniz kabuğu ve salaş giysiler gerekli,” dedim. “Bir de uzun pelerinler ve fal kartları.”

Brad bana şaşırarak baktı, başını iki yana salladı. “Deniz kabuklarının ne için olduğunu sormayacağım bile. Yine kılık değiştireceksin, değil mi? Şu falcı numarası.”

Gülümsemekten kendimi alamadım. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, bu tür kılık değiştirmelerden oldukça zevk alıyordum. “Gizli göreve gidiyoruz. Falcı numarası her zaman işe yarıyor.”

“Benjamin ile başınızı fazla belaya sokmayın.”

“Belaya sokacağımızı kabulleniyorsun yani.”

Gülümsedi, bilgece başını eğdi. “İkinizden başka ne beklenir ki?” diye sordu. “Dikkatli olun, oğlum.” Arkasını dönüp hazırlıkları iletmek üzere beni terasta yalnız bıraktı.

İki saate kadar yola çıkmayı planlıyordum. Birlikleri geride bırakmak ve Benjamin’le kılık değiştirip araştırmayı yalnız yapmak daha akıllıcaydı. Kuruluş Günü Festivali bizi gizlemek için güzel bir fırsat olacaktı.

Saray bahçesindeki çiçeklerin kokusuyla karışmış akşam havasını ciğerlerime çekip bakımlı bahçeyi izledim bir süre. Sarayı çevreleyen devasa bahçe, özenle bakılmış rengârenk çiçeklerle doluydu. İçlerinde en çok, duvara sarılıp trabzanlara kadar tırmanmış olan yasemin çiçeğinin kokusunu seviyordum. Büyükanнем Sirona’ya uğramam gerektiğini hatırlayınca çiçek koklamayı bırakıp doğruldum.

Terastan ayrılıp titreşen meşalelerin ışığıyla aydınlanmış saray koridorlarından onun odasına doğru ilerledim. Ahşap, cilalı kapının önünde durup kapıyı tıklattım. İçeriden tok bir ses gelmemi söyledi.

Odaya girdiğimde etrafa bakındım. Her yer kitaplarla doluydu. Bu oda da çocukluğumdan beri hiç değişmiyordu. Taş duvarlara gömülmüş yüzlerce rafın dolu olmasının yanında, yerde de kitap yığınları vardı. Sirona, en sevdiği sallanan koltuğunda, şaşırtıcı olmayan şekilde yine kitap okuyordu. Onu her zaman elinde kitabıyla hatırlardım. Beni o büyütmişti.

Gelenin hizmetlilerden biri olmadığını anlayınca, bal rengi, kenarları kırıksıklıklarla dolu gözlerini kitaptan ayırıp bana çevirdi. Bakışları hemen yumuşadı. “Beni görmeden evlenip gideceğini düşündüm.” Evlilik meselesini elbette biliyor ve onaylamıyordu ama o bile kral oğluna sözünü dinletecek güçte değildi.

“Öyle bir şey yapsaydım, dünyanın sonuna da kaçsam beni bulur ve öldürürdün, büyükanne.” Sırıttım ve yanağına sulu bir öpücük kondurdum. Onu böyle sulu öpmemden her zaman şikâyet ederdi ama hoşuna gittiğini biliyordum. Her seferinde dudaklarının kenarı yukarıya kıvrılırdı.

“Hiç değişmiyorsun.”

“Evlilik meselesini çözeceğim. Lilian da evlenmek istemiyor.”

“Babanın bu zorlamasının seni durdurmasına, yaptığın şeye engel olmasına izin veremezsin,” diye yanıtladı metal gözlüklerinin üzerinden bana yönelttiği delici bakışlarıyla.

Kitap okuduğu koltuğun yanında duran iskemleye oturdum. Elindeki kitabı sehpaye bırakıp bana doğru eğildi. Yüzü iyice ciddileşti. “Zaman azalıyor, Solaris. Son haberleri duydum,” dedi. “Kehanetin ilk belirtisi ortaya çıktı.”

Kehanet... Belirsiz yol gösterici, büyük sır...

“Hazır olacağız, büyükanne.”

Sirona’nın yaşlı ama dinç yüzünde endişe vardı. Aldığımız haberler onun kadar beni de rahatsız ediyordu. “Seni seviyorum, dikkatli ol. Onu bulmak zorundasın.”

“Bulacağım.”

SEKİZİNCİ BÖLÜM KOMUTAN

“LUNABELLE”

İpi kendi boynuna doluyor. Benimse ayaklarıma...

Gözlerimi yorgun bir hâlde araladım. Uykudan yorgun uyanmak bana mahsustu sanırım. Ruhumdaki huzursuzluk fiziksel rahatsızlığa dönüşmeye başlıyordu. Midem bulanıyor, başımda davullar çalıyordu. Kâbuslarımın ezici etkisi hâlâ üzerimdeyken bir yandan da Orion amca ve babamın beklenmedik kavgasının detaylarını hatırlamaya çalışıyordum. Orion’un öfkeyle kasılmış yüzü bir tablo gibi hafızamı yokluyordu.

Henüz sabahın beşiydi. Gecenin soluklaşan tonlarındaki mavisi, odamın camını hafifçe aydınlatıyordu. Evdeki sessizliğe bakılırsa herkes uyuyor olmalıydı. Kimseyi uyandırmamak için sessiz adımlarla kendimi banyoya attım.

İçeri girdiğimde, yıllardır kullanılmaktan yıpranmış bu küçük mekânın eski ve rutubetli havası yüzüme çarptı. Duvarları kaplayan yeşil seramikler, modası geçmiş bir dönemin izlerini taşıyordu. Nemden dolayı seramikleri tutan dolgular yer yer sararmıştı.

Banyonun köşesinde, üzerinde eski çatlaklar bulunan küvete ilerledim. Suyun aktığı yerlerde oluşan pas lekelerini hepimiz görmezden geliyorduk. Duyularım yerine gelene kadar soğuk suyun altında oyalandım.

Yıpranmış, beyaz havlumu üzerime sarıp saçlarımı taramaya koyuldum. Lavabonun üzerindeki ayna, eskiden belki de parlıyordu ama şimdi üzerindeki lekeler ve çatlaklar yüzünden ancak kısıtlı bir yansıma sunu-

yordu. Zaten ben de aynadaki yansıma barmak bakmak istemiyordum. G z altı halkalarım daha da genişlemiş olmalıydı. Banyodaki işimi bitirip odama geçtim ve hazırlanmaya koyuldum.

Annem ve babamın hediye ettiği kolyeyi üniformamın içine özenle sakladım. Hedefim mutfaktan bir parça peynir ve taze ekmek kaparak Orion amcayı uyandırmaktı. Onu bir daha yalnız yakalayabileceğimi sanmıyordum.

Odamın kapısını kapatıp, gıcırdayan döşemeye basmamaya özen göstererek salona girdim. Orion amcanın yatması gereken kanepeyi görünce afalladım. Onun için hazırlanan yatakta hiç yatılmamış gibi duruyordu, eşyaları yoktu. *Gitmiş*.

Şansıma lanet ettim. Sorularımı sadece Orion amca cevaplayabilirdi. Vardiya dönüşünde yeniden babamı denemek zorunda kalacaktım ama çünkü tavrından sonra pek ümidim yoktu.

“Bir hoşça kal diyebilirdin,” diye mırıldandım kendi kendime. “*Buzdan Kız*” olmanın en iyi yanı, kalbinin kolay kolay kırılmamasıydı ama bazen böyle istisnalar oluyordu. Onu bir daha ne zaman görebilecektim acaba? Küçüklüğümden beri hep bir gölge gibi yanımdaydı ama hiçbir zaman uzun süre kalmazdı.

Aklımda düşüncelerle ağzıma bir parça ekmek içi attım. Yavaşça çiğniyor, boş kanepeye bakarak düşünüyordum. Orion amcayı elimden kaçırınca geriye kalan tek bilgi kaynağı annemin bilekliğinden çıkan taş olmuştu. Onun ne olduğunu anlayabilmemin en iyi yolu, Bren’e sormaktı. Hemen evden çıkarsam karakola gitmeden ona uğrayabilirdim.

Evden çıkmadan Eos’a çiçeği için teşekkür etmek istiyordum ancak hâlâ uyuyordu. Odasının kapısını aralayıp kumral, kısa saçlarından öptüm ve içeriye sabah serinliğinin girmesi için kapalı unuttuğu camını araladım.

Elimi cebime attım. D n Kate’in ortaya çıkardığı taş h l  cebimdeydi. P r zs z taşı yoklarken prensin verdiği deniz kabuğu yeniden parmaklarıma değince elimi cebimden çıkardım. Onu oradan oraya yanımda taşıyordum.

Sokağa çıkınca sabahın temiz havasını ciğerlerime çekerek küçük taşlarla döşenmiş yolda yürümeye koyuldum. Artık bunaltıcı sıcaklar azalıyordu. Özellikle bu saatlerde köy serin oluyordu.

Festival bitince Fernville sokakları yeniden gri havasına b r nm şt . Bakımsız, tek katlı evlerin arasından geçtim. Köy m z n tek sanat eseri

olan, meydandaki kanadı kırık kuş heykelinin karşısındaki eve gözlerimi diktim.

Bren, köyde tamirat işleriyle ilgilenirdi ve Eski Dünya hurdalarını işlevsel hâle getirmeye bayılırdı. Ormanda bulduğumuz bu tür nesneleri sorgulamadan ona getirirdik. Yalnız yaşıyordu ve tamirat işlerinde becerikli olduğu için evi diğerlerine kıyasla oldukça bakımlıydı. Çatıda, rüzgârda dönen fırıldaklar ve tıkırdayan, ne olduklarını ya da ne işe yaradıklarını anlayamadığım cihazlar vardı. Tıpkı kendisi gibi evi de farklı ve havalıydı.

Birkaç basamak tırmanıp kapıyı tıklattım, içeriden ses gelmedi. Muhtemelen uyuyordu. Kapı kolunu çevirerek içeri girdim. Yine kilitlemeyi unutmuştu. Bren, kavgalarını aklıyla yenmeyi tercih ederdi. Pek cesur sayılmazdı. Zeki olan o olmasına karşın bir o kadar da akli havadaydı, dağınıktı. Böyle bir zamanda kapıyı kilitlememek sorumsuzluktu.

İçeriye girdim, dağınık eve iç çekerek baktım. Her yer, tamir edilen ya da edilmeyi bekleyen hurdalarla doluydu. Bren yine çalışma masasındaydı. Önünde, ne olduklarını bile anlayamadığım bir dolu cihaz vardı. Hepsinin arasında uyuyakalmıştı.

Bazen, sihir ve yıkım ortaya çıkmadan önceki dünyayla ilgili hayaller kurardık. Elektrik enerjisiyle aydınlanan, her şehri ıslıl ıslıl yapan lambalarla dolu bir dünya... Saatten biraz büyük, cepte taşınan cihazlarla insanların dünyanın neresinde olursa olsun iletişim kurabildiği bir dünya... Okuduğumuz kitaplardan ve Orion amcanın hikâyelerinden öğrenebilmiştik bunları.

Büyünün uyanarak kendini sunmak için beş kişiyi -Antik Magusları- seçmesi, aynı özle ortaya çıkan avcılar, insanların onları esir alıp üzerlerinde deneyler yapması... Tüm bunlar, yüzyıllar önce İkinci Yıkım'ı beraberinde getirmişti. Antikler, yakıcı öfkeleriyle tüm bilim insanlarını yok etmiş; medeniyet ve teknoloji çökmüş, hatta Büyük Savaş sırasında bazı kıtalar sulara gömülmüştü. Yeryüzünün bu harap hâli onların eseri idi. Büyü işte bu yüzden böylesine tehlikeli ve yasaktı. Bizim o ıslıtlı hayallerimizden geriye ise yalnızca Bren'in evindeki birkaç yanmış, ezilmiş ya da parçalanmış ıvır zıvır kalmıştı.

Önemli bir şeyin üzerine basmamak için dans eder gibi adımlarla yanına gittim. Uyumakta olan Bren'in omzuna nazikçe dokundum. Yaşanan onca olaydan sonra onu korkutmak istemiyordum. Gece geç saatlere kadar çalıştığı için uyandığında bir hayli huysuz oluyordu ayrıca. "Bren, benim, Luna. Sana ihtiyacım var."

Uyku sersemi bir homurtu çıkardı. Araya serpiştirdiği kelimelerden anladığım kadarıyla, bir kere de normal bir saatte ondan bir şey istememi söylüyordu. Başını koyduğu yerden doğruldu, şişmiş gözlerle bana baktı ve kaşlarını çattı. Tam olarak kendine geldiğinde ise gözleri iri iri açıldı... ve boynuma atladı. “Ah, Lu! Sizi çok merak ettim!”

Tüm o karmaşanın içinde onunla adam akıllı konuşmaya fırsat olmamıştı. Kollarını benden ayırıp beni baştan ayağa süzdü. Ona getirilen kırık eşyalara da ne kadar hasar aldıklarını anlamak istercesine aynı dikkatle bakardı. İyi olduğuma kanaat getirmiş olacak ki doğruldu.

“Storm’la da kavga ettin,” dedi bir yandan gözlerini ovuştururken.

“Haklıydım,” dedim. “Storm verdiği kararların sorumluluğunu üstlenmiyor.”

Anlayışla başını salladı. Neyse ki o, Ash kadar kurallara sadık ve kurnutulu birisi değildi. Sandalyesinden kalkıp yüzünü yıkamak için eski lavabosuna yöneldi, giderken seslendi.

“Ash bana prensle ilgili bir şeyler anlattı. Ceza alabileceğini söyledi.”

“Anlatırım,” diye mırıldandım. Su sesinden kendine çeki düzen vermeye başladığını anladım. Ben de bu sırada evi biraz toparlamaya karar verdim. Ortalarda atılı duran kırık parçaları ve iş aletlerini, durması gereken sepetlerin içine koymaya başladım.

Elimdeki tuhaf, köşeli nesneyi çevirip ne olduğunu anlamaya çalışırken, “Festivaldeki kırmızı pelerinli falcı, ülkemizin biricik prensi Solaris Blaze’miş, duymuşsundur,” dedim.

“Ne!” diye bağırdı içeriden ciyaklar gibi bir sesle. Koşar adım, yüzünden sular damlayarak karşıma dikildi. Gözlerinde dehşet dolu bir ifade vardı. “Yanlış duydum, değil mi? Bana fal bakan adam Kaptan Solaris mi yani?”

“Evet, ta kendisi. Onu ormanda yakaladım, kelepçeledim ve Storm’a götürdüm. Orada öğrendim kim olduğunu.”

“Lu!” diye bağırdı aniden, sonra elini ağzına kapattı. “Sen... Prensi... Kelepçeledim mi dedin?”

“Evet, Bren. Kelepçeledim.”

Dehşete düşmek ile gülmek arasında bir yerde duruyordu. “Tanrılar! Lu! Seni nasıl zindana atmadılar?”

Başımı iki yana salladım. Bu soru benim de aklımı kurcalıyordu. “Prensin eğlence ve mizah anlayışı sandığımızdan daha geniş.” Karşımda duran,

fal taşı gibi açılmış gözlerine sinir bozukluğuyla gülmekten kendimi alamadım.

“Bana her şeyi anlatacaksın,” dedi kıkırdayarak. Biraz daha şaşırırsa kaşları saçlarıyla karışacaktı.

“Önce ağzını kapat ve git yüzünü kurula,” dedim. “Kahvaltı hazırlıyorum.”

“Hemen dönerim, hemen!” Her zamanki aceleci adımlarıyla banyoda yarım kalan işini tamamlamaya gitti.

Gelirken ona babamın peynirlerinden getirdiğimi hatırlayarak çantamı açtım. Bren, anne ve babamın tarlayı işlemesine yardımcı olacak birkaç alet geliştirmişti ve babam, her sene ona kendi yaptığı peynirden ayırırdı.

Ona laf yetiştirirken, evi yoluna koymayı başarmış olmanın gururuyla etrafa şöyle bir baktım. En azından içeride dinamit patlamış gibi görünmüyordu artık. Ocağın içindeki odunları Bren’in kendi icadı olan bir kibritle tutuşturdum. Su doldurduğum kararmış çaydanlığı ocağın üzerine koydum.

Bu sırada Bren de giyinip hızla yanıma geldi. Normalde hazırlanması bir saat sürerken beni soru yağmuruna tutacağı için rekor zamanda toparlanıp yanıma gelmeyi başarmıştı. Meraklı gözlerle evdeki tek kanepeye oturup beni yanına çağırdı.

“Meraktan öleceğim, Lu! Prens nasıl biri? Sana kızmadı mı?”

Gözlerimi devirdim, onu ayıplarcasına dilimi damağıma vurarak ses çıkardım. “Gerçekten şu kadar olayın içinde merak ettiğin bu mu?”

O sırada ayaklandı ve ıslık çalan kaynamış suyu ahşap raftan aldığı iki geniş kupaya doldurdu. Kendisine çay, bana ise kavanozda duran bitkilerden doldurup uzattı. Çayı kokladım, hoş bir aroması vardı. Koku, Bren’in ellerine sinmiş metalik kokuyla karışıyordu. “Bu ne?”

“Adaçayı,” dedi. “Senin sinirlerin bozuk olduğunda her zaman miden bulanır. Bu iyi gelecektir.”

Minnetle gülümseyip çaydan yudumladım. Tadı yoğun, hafif acı ama aynı zamanda nane gibiydi. Rahatlatıcı bir etkisi vardı. Bunlardan kendim için toplamayı aklımın bir köşesine yazdım.

Bren’in büyükannesi birkaç yıl önce vefat etmişti. Annesi ve babası da hayatta olmadığından, o zamandan beri bu evde yalnız yaşıyordu. Büyükannesi şifacı olduğu için yararlı ot karışımlarını iyi bilirdi.

“Eee, Lu? Akşama kadar bekleyecek misin?” diye sordu ayaklarını altına alıp kanepeye iyice yerleşerek.

“Bir şey yok. Ormanda karşılaştık. Biliyorsun, şüpheli olduğu için aranıyordu. Bana kimliğini açıklamadı. Onu yakalayıp sürüklememe izin verdi. Eğlendi anlayacağın.”

Bren, heyecanlı bir sesle kıpırdandı. “Belki de seni tartmak istemiştir.”
Belki de.

“Çok yakışıklı olduğunu söylüyorlar. Öyle mi gerçekten? Onunla karşılaşıp fal baktırdığıma inanamıyorum.”

“Bilmem,” diye yanıtladım. *Biliyorsun.* “Fena değil.” *Fena.*

Bren, gözlerini imalı bir şekilde irice açarak, “Lu, adamın namını duymayan kalmadı ülkede. Ne kadar iyi bir savaşçı olduğu ve... diğer her şeyi,” dedi. Söylediklerimin tek kelimesine bile inanmamıştı.

“Dikkat etmedim,” dedim bunalarak. *Ettin.* “Sinirimi bozmakla meşguldü.”

Bren bana imalı bakışlar atarken rahatsızca kıpırdandım. Aklımı lanet prensten uzaklaştırmam gerekiyordu. Konuyu dağıtmaya karar verdim. “Boş ver prensi. Ceza verecekse de yapacak bir şey yok, olan oldu. Kate işine ne diyorsun?”

“Şaşırdım,” dedi ciddileşerek. “Kate’i tanırdım, Lu. Ondan yabani otlar satın alırdım. Birkaç tahtası eksikti ama kendi hâlinde bir kadındı. Hayattaki en büyük zevki, köyün gençlerinin dedikodusunu yapmaktı. Köyde bir magus var deselerdi inan ki aklıma o gelmezdi.”

Sıkkin bir şekilde dudağımın içini ısırdım. “Önceden magus olduğuna inanmıyorum, Bren. Gözümüzün önünde dönüştürüldü.”

Elinde tuttuğu kupasından bir yudum aldı. O da olanları anlamıyordu. “O gece yapacağı bir karışım için ot toplayacağını söyleyerek çıkmış orman kapısından, öyle duydum,” dedi. Bir yandan da babamın peynirini ekmekle birlikte mideye indiriyordu. Bren, yaptığı iş ve doğası gereği herkesle sıkı fıkıydı. Bu yüzden duyduklarına inanıyordum.

Her zamanki gibi örgümü çiğneyerek düşünmeye çalışıyordum. Bu sırada Bren kahvaltısını bitirip ağzının kenarına taze nane yerleştirdi. Yemeğimiz çoğu zaman az olduğu için yemeklerden sonra iştahımızı kapatması için taze nane çiğnerdik. Bir nevi ağız oyalama yöntemiydi. Aniden buraya geliş nedenimi hatırlayıp, “Sen benden ne isteyecektin?” diye sordu.

Cebimden pürüzsüz, siyah taş çıkardım ve ona doğru salladım. “İlgini çekeceğini düşündüm. Annemin bilekliğinden düşen taş.”

Koyu renk gözleri heyecanla parladı. Keşif yapabileceği nesnelere asla karşı koyamazdı. Bunun ne olduğunu ve nasıl kullanıldığını anlayabilecek tek kişi Bren'di. Taşı eline aldı, evirip çevirdi. Gözüne doğru yaklaştırdı, uzaklaştırdı. Aceleci adımlarla masasına gitti, oradaki mercek camıyla biraz daha inceledi.

“Ne diyorsun?”

Taşı elinde döndürmeye devam ederek, “Obsite benziyor ama değişik bir tür. Önceden gördüklerimden farklı,” dedi. “Bunu bana bırak. Köyde birkaç acil tamirat işim var, ondan sonra sakın kafayla inceleyebilirim. Birkaç test yapmam gerekli.”

Bekleyecek olmak canımı sıkırsa da araştırmak için zamana ihtiyacı olduğunu biliyordum. “Teşekkür ederim, bir tanesin,” dedim ve yanağından makas aldım. “Geç kalıyorum, şimdi çıkmam lazım. Akşam görüşürüz.” Ayaklanıp kapıya doğru yürüdüm.

“*Bilmem, fena değil, dikkat etmedim prense selam söyle. Onu elinden kaçırayım deme. Bu sefer gerçekten denemen gerekli.*”

Yüzümü buruşturdum ve o arkamdan acımasızca kıkırdarken kapıdan çıktım. Bu kez gerçekten neyi denememi tavsiye ettiğini anlamamış ve duymamış gibi yapsam da anlamıştım.

İlgimi çekecek veya çekmeye devam edecek birine denk gelmemiştim şimdiye kadar. Birkaç acınası girişimde bulunmuştum gerçi. Bren yeterince şevkle denemediğimi düşünse de gerçekler pek de öyle değildi.

İkinci Bölük'teki Dani isimli oğlandan bir dönem epey hoşlanmıştım. Onunla buluşma ayarlayıp beni pikniğe götürdüğünde her şey iyi başlamıştı. Sonra bir anda gelişmiş kaslarını sergilemek için yüzme atağı geçirmiş ve aslında yüzme bilmediği ortaya çıkmıştı. Onu nehirde boğulmaktan kurtarıp, ıslak hâlde evine bırakınca işin büyüğü kaçmıştı tabii.

Ablamın okuldan arkadaşı olan bir diğeri de bana gösteriş yapmak için ağaca tırmanmaya kalkmış, sincaptan korkup popo üstü yere oturmuştu. Utançtan sinir krizi geçirip zavallı sincaba bıçak fırlatmaya kalkışınca had-dini bildirmem gerekmişti. O zamandan beri beni görünce yolunu değiştiriyordu.

En son Bren'in ısrarları sonucu buluşmayı kabul ettiğim köyün marangozu Zabine ise -ona içimden zebella diye sesleniyordum- bana yılan balığı gibi dolaşık hâlde yaşamak isteyip, beni her gördüğü yerde öpmeye

alışınca bunalmıştım ve gönül işlerini rafa kaldırmaya karar vermiştim. Her başarısız girişimimden sonra Ash'in benimle günlerce dalga geçmesi de işin daha tatsız olan kısmıydı ve prensin bu konularla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Olamazdı. *Sarayına dönse keşke*. Daha onunla yüzleşmeye bile hazır değildim. Onu en son gördüğümde utançtan yerin dibine girmeyi dşlyordum.

Karakola giden yolda yürürken gözüm bir an köy mezarlığına takıldı. Birileri için bir zamanlar değerli olan ve hayatın akıp gitmesiyle unutul-an kişilerin ebedi istirahat evi... Beth de onlardan biri olmuştu. Gözlerimi yumdum, yere bakarak adımlarımı hızlandırdım. Gözlerimi kapatarak gr-memeyi başarsam da aklıma kapatmamın yolu yoktu.

Karakol kapısına geldiğimde, her zamanki nöbetçilere saray askerle-rinin de eklenmiş olduğunu fark ettim. Altın sırmalı, kırmızı tonlarındaki üniformaları ve parlak göğüs zırhları bizimkilerin yanında epey süslü ka-lyordu.

Muhafızlar, normalde uzaktan beni gördüklerinde açtıkları kapıyı hâlâ kapalı tutuyorlardı. "İsim ver, asker!" diye bağırdı saray üniformalı muha-fız.

"Lunabelle Elaine, Birinci Birlik Lideri."

Adam, elindeki listeye göz attı. İsmimi bulmuş olacak ki başıyla işaret verdi ve kapı açıldı. Bir an için beni karakola almayacakları yönünde bir endişe geçmişti içimden. Meşhur Kaptan, sağı solu belli olmayan biriydi ne de olsa!

Devriye saatinden önce Ash'i bulmak için askerlerin boş vakitlerini geçirdiği, irili ufaklı yeşil çadırların arasında kalan düzlüğe geldim. Karakol her zamankinden kalabalıktı ve saray askerlerinin burada olmasının verdiği gerginlik herkesin yüzünden anlaşılıyordu. Fernville'e yıllar sonra mecburi bir disiplin gelmişti.

Ash'in nerede olduğunu görmek için ahşap piknik masalarına doğru bakındım. Masalardan birinde, arkası dönük şekilde oturmuş, askerlerle sohbet ediyordu. Alex de yanındaydı. Selam verdim ve yanlarına oturdum.

"Merhaba, Lu," dedi Ash keyifsiz bir ifadeyle. Ona sorgular gözlerle baktım, gözlerini kaçırdı. Onu kıracak bir şey yapmamış olmayı diliyor-dum. Alex bana bir şey söylemek üzere eğildi.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," dedi. Mahcup görünüyordu.

"Teşekkür edecek bir şey yok. Beth'i koruyamadım."

“Koruyamazdın, kendini suçlama,” dedi Alex. “Sen iyi bir lidersin, Luna.”

Sözlerinden dolayı yaşadığım anlık duygusallığı bastırmak için konuyu değiştirmeye çalıştım. “Gwen nerede?”

“Gwen o günden beri kimseyle konuşmuyor, revirde,” dedi Ash. “Psikoloji Destek Birimi’ne aldılar onu.”

Gözlerimi kapattım, başımı arkaya attım. “Ekipten biri öldü, diğeri psikolojik hasar aldı ve sen hâlâ teşekkürü hak ettiğimi düşünüyorsun, öyle mi?” diye söylendim Alex’e. İtiraz edeceği sırada İkinci Birlik Lideri Anya masamıza geldi. İri yarı, ciddi bir kızdı. İkinci Birlik askerleri yaşça bizden büyük olduklarından, genelde bizimle vakit geçirmezlerdi.

“Luna, Kaptan seni çağırıyor. Storm’un çadırındalar,” dedi. Kendi arkadaşlarının yanına gitmeden önce, “Bol şans,” diye ekledi.

“İşte başlıyoruz.”

Ash endişeyle oturduğu yerden doğruldu. “Ben de geleyim seninle.”

Yalnızca onun duyabileceği şekilde, “Hayır, Ash. Prens de olsa onurla baş edebilirim,” diye fısıldadım ve göz kırptım.

Ash’in kaşları çatık, gözleri korku doluydu. Onda bir tuhaflık seziyordum ama dün bana söylediklerini hatırlayınca bu tuhaflığı ona yordum. O konu da aklımda daha sonra ilgilenmem gereken bir soru işareti olarak kaldı. Bir yandan da Ash’in çocukluğundan tanıdığım kabahat işlemiş yüz ifadesini gördüğümü sanıyordum.

Kıvrıkcık saçlarını karıştırırken, “Meraklanma,” dedim Ash’e. Arkamı dönüp konuşmasına fırsat vermeden Storm’un çadırına yol aldım.

Storm’un kapısında bekleyen iki nöbetçiye Altın Saray’dan iki muhafız daha eklenmişti. Açıklama yapmadan kapının önünden çekilip geçmeme izin verdiler.

Yakıcı güneşe maruz kalan gözlerim, içeriye girdiğimde çadırın loşluğuna alışmaya çalıştı. Başımı çevirdiğimde prensin çadırın en az ışık alan köşesinde dikildiğini gördüm. Uzun boyunu ve loş ışıkta kedi gibi parlayan gözlerini seçiyordum. Storm ise toplantı masasında oturuyordu. Prens birkaç adım attı, aydınlığa geldi. “Kaptan,” dedim resmî selamı verip.

Üzerinde üniforması vardı. Bir omzunda altın bir omuz zırhı olan, koyu yeşil ve kolsuz bir üst; altında ise aynı tonlarda, altın sırmalı bir pantolon ve sağlam botlar... Kırmızı, ince bir pelerin omuzlarından dökülüyordu. Atletik ve güçlü yapıydı, ters düşmeden önce insanın iki kere düşüne-

ceği bir imaj çiziyordu. Üniformasının içinde oldukça ciddiye. Herkesin durmaksızın hatırlattığı çekici görüntüsünden ziyade asıl savaşçı yanı sert çizgilerinden okunuyor, ağır basıyordu. Benden dört ya da beş yaş büyük olmalıydı. Bu yaşında bunca sorumluluğu nasıl alabildiğini merak ediyordum.

“Lunabelle,” dedi gülümseyerek. O an tüm düşüncelerim dağıldı. Gülümsediğinde çadırın içi birden aydınlıkla dolmuş gibi hissettim. Tedirgin edici görüntüsünün yerini, sanki onu yıllardır tanıyormuşum gibi bir his aldı. Üstelik asker selamına ismimle karşılık vermesi, askerî protokolün diline de aykırıydı. *Tanrılar aşkına! Adam tüm orduların kumandanı!*

Toplantı masasında oturan Storm’a çevirdim bakışlarımı. Her zaman atmaca gibi keskin bakan gözleri oldukça yorgun görünüyordu. “Gel, Luna,” diye beni çağırdı oturduğu yerden. Toplantı masasına geçtim, her zamanki yerime oturdum.

Prens, ağır adımlarla masanın başındaki yerini aldı. Güç dalgaları yayıyordu ve onu bu hâlde görünce ormanda sürükleyişim bana oldukça gerçek dışı geliyordu. Falcı ve prens aynı kişi olamazmış gibiydi.

“Son zamanlardaki itaatsizliklerini bir yana bırakırsak dün Kaptan’a yaptıkların bana göre sağlam bir cezayı hak ediyordu,” dedi Storm. Yaranmaya çalışıyordu. Kimliğini nereden bilebilirdim ki? Köye yapılan, sorumlunun bilinmediği saldırıda yalnızca temkinli olmaya çalışıyordum.

Prens ise sessiz ama öz güvenli bir ifadeyle dinliyordu. İtiraz etmek için ağzımı açtığımda Storm gözleriyle susmamı işaret etti ve devam etti. “Kumandanımız benimle aynı fikirde olmadı. Senin bir asker olarak görevini yaptığını, üstelik de iyi yaptığını düşünüyor. Şanslısın, ceza almayacaksın.” Bundan yana ne kadar memnuniyetsiz olduğu yüzünden anlaşılıyordu.

Şaşkınlıkla presten tarafa baktım, yüzü hâlâ ifadesizdi. Altın gözleri loş ışıktaki parlıyordu. Meraklı ama enerjik bakışlarla ortamı süzüyordu. Storm’un yaranına çabası bir kayaya çarpıp kayıplara karışmış gibiydi. Bir anlığına keyfim yerine geldi.

“Bilgilendirme için teşekkürler, Komutan Storm. Buradan sonrası için kendim konuşabilirim,” diye araya girdi güçlü bir sesle.

Storm’u o kadar iyi tanıyordum ki rahatsızlığını bu mesafeden bile fark ediyordum. Bu küçük köyde güç piramidinin hep en üst basamağıydı. Şimdi ise bir hayli aşağılara düştüğünün farkındaydı.

Prens sakın bir ifadeyle bana döndü. “Seninle olay yerine gitmek istiyorum, Lunabelle. Yeni güvenlik tedbirleri kapsamında devriyeleriniz iptal edildi zaten. Yarım saate orman kapısında ol. Yanına bir günlük gezi için eşya al.”

“Emredersiniz,” diye yanıtladım şaşkın bir ifadeyle.

Storm, o ayaklanınca ayağa kalktı ve saygı gereği giderken ayaklanmam gerektiğini fark edip ben de Storm’u taklit ettim.

“Lunabelle’i yeni tedbirlerle ilgili de bilgilendirin, komutan,” diye buyurdu prens ve başıyla selam verip kapıdan çıktı. Arkasından birkaç saniye bakakaldım.

Storm boğazını temizleyince, yeniden yerime oturup dikkatimi ona verdim. Prens kapıdan çıkınca beni çiğ çiğ yiyecekmiş gibi bakmaya başlamıştı. “Prens seni koruyor diye yaptıklarının unutulacağını düşünme,” dedi öfkeli bir sesle. “Saray birlikleri soruşturma bitince geri dönecekler.” *Önünde sonunda elime düşeceksin*, demek istiyordu. *İpin iki ucundan tutuk...*

İçimden sabır dilensem de göğsümden uyuyan öfke yeniden kabarmaya başlıyordu. “Prens beni korumuyor. Kimliğini bilmiyordum.”

Storm inanmaz ama küstah bakışlarını gözlerime sabitledi. “Taş nerede, Luna?” diye sordu aniden, kırışıklarla dolu gözlerinden ateş saçılıyordu.

Vakit kazanmak için bilmiyormuş gibi yaptım. “Ne taşı?”

“Bana aptal numarası yapma,” diye tısladı Storm. “Annenin bilekliğinden çıkan taşı gizlice almışsın.” Sözlerinden sonra yalan söylemenin anlamsızlığını fark ettim. Biliyordu.

“O benim özel eşyam.”

“Bir asker öldü, Luna! Tanrılar aşkına! Dua et, prene veya başkente bildirmeyeceğime dair arkadaşına söz verdim! Seni zindana atmamı hak ediyorsun!” Öfkeliydi, sesi kontrolsüzce yükseliyordu. *İpler gerildi, iki taraftan çekiştiriyoruz.*

Yanlış duymuş olmalıydım. “Arkadaşım mı?”

Storm sinir bozucu bir ifadeyle güldü. “Ah, evet. İçinizde sorumlu olanınız: Asher Bennett,” dedi tükürür gibi. “Onu lider seçmem gerektiğini biliyordum.”

Az önce duyduklarımdan sonra kontrolü yine kaybettiğimi hissediyordum ve dilime hâkim olabileceğimi sanmıyordum. “Çaylaklardan birini lider yapmak istersiniz belki. Tecrübe kazanırlar.” *İpler koptu, uzun taraf*

Storm'da kaldı. Gözlerim, oturduğum yerden onun sinir krizini sakın bir ifadeyle izliyordu.

“Seni...” dedi Storm ayağa fırlayıp. “Seni. Bir daha. Uyarmayacağım.” Bana karşı hep sert ama anlayışlı, biraz olsun şefkatli bir otorite figürü çizmişti. *Şimdiye kadar...* “Sorumsuzluğun bu karakolda işi yok. Taş nerede, Elaine?”

Şansımı son noktaya kadar zorlayacaktım. En azından Bren araştırmasını bitirene kadar oyalamam gerekiyordu onu. “Kaybettim,” diye yanıtladım.

Storm yanıma kadar yanaştı, bana tokat atmak ister gibiydi. Prens ve saray askerleri burada olmasa kendime hoş bir zindan bileti alacağımdan da emindim ancak şimdilik eli kolu bağlıydı. “Çık dışarı!” diye bağırdı dişlerini sıkarak. “Taşı kendim bulurum.” *İpi kendi boynuna doluyor. Benimse ayaklarıma...*

Sandalyemi sakince ittirdim. Ayağa kalkıp başımla ona selam verdim. İçimde fırtınalar kopsa da Storm’la yeni bir krize sebep olmak istemiyordum. Sakin kalmaya çalışarak dışarı çıktım. Beni ateşe atmak için hatamı kolluyordu.

Kavurucu sığağa çıkar çıkmaz, bastırdığım hisler yavaş yavaş su yüzüne çıkmaya başladı. Ash’e duyduğum öfkeden parmak uçlarım bile karıncalanıyordu. *Seni öldüreceğim, Ash!* Gözlerim her yerde onu arıyordu ancak ortalarda yoktu. Elbette gözden kaybolmuş olmalıydı. Prens ise beni bekliyordu. *Lanet olsun!* Bir yandan Ash’ten hincımı almak istiyordum, diğer yandansa ormanda yaşananları öğrenme şansımı tepmek istemiyordum. Derin bir nefes verdim ve prensle yola çıkmadan önce çantamı hazırlamak için öfkeli adımlarla dolabımın olduğu çadıra gittim. Ne koyduğuma fazla dikkat etmeden birkaç parça eşyayı çantaya tıktırdım, sonra silahlanmak için cephane çadırına ilerledim.

Hançerim zaten her zaman bacağımda asılı duruyordu. Çadırdan aldığım ok ve yay takımını sırtıma geçirdim. *Bu konu kapanmayacak, Asher!* Yürürken bakmıyor, her yerde onu arıyordum. İçimde öfkenin yanında acı bir hayal kırıklığı da vardı ve asıl tehlikeli olan oydu.

Tempolu adımlarla orman kapısına ilerledim. Prens, değerli bir cins olan siyah atının üzerinde, hazır durumda bekliyordu. Atın bakımlı, uzun yeleleri ve siyah tüyleri güneş ışınlarını emiyordu sanki. Hayvan tek başına asalet saçıyordu, çok güzeldi.

Albay üniforması giyen biriyle konuşuyordu ve gülüyorlardı. Gözleri yavaşça bana kaydı, konuşmaya ara verdi. Yanındaki asker de dönüp bana baktı ve sırttı. *O sırtış!* Zaten öfkeden yanan gözlerim iyice sulanmaya başladı.

“Kaptan,” dedim başımla selam verip. “Albay,” diyerek yanındakine de asker selamı verdim mecburen.

Albay, prence döndü. “Hep böyle asabi mi?” diye sordu beni kastederrek.

Prens bıyık altından gülümsedi ve ona yapmacık, kınayan gözlerle baktı. Benimle bir tek kendisi eğlensin istiyordu sanırım ama yine de vereceği cevaptan da geri durmadı. “Çoğunlukla.”

Albay sırtarak siyah atın yelesini okşamaya başladı. O hareketiyle gözlerim aradığım kanıtı buldu. Başparmağına yakın bir yara izi vardı elinin üzerinde. *Yeşil pelerinli falcı.* Bana doğru dönünce gözleri nereye baktığımı takip etti, gülümsedi.

“Dikkatli bir avcı.” Koyu yeşil gözlerinin içi muziplikle parladı.

Ona doğru gülümsedim. “Bugün deniz kabukları yok mu, Albay?”

Sırtması yüzünde yayıldı. “Ah, hayır. Ne yazık ki yok. Onlara doyduk,” dedi. “Ne demişler, fala inanma ama falsız da kalma.” Göz kırptığında onlara belli etmeden gözlerimi devirdim.

Atının üzerinde bekleyen prens de muzip bir gülümsemeye ikimizi dinliyordu. Şu an, bu hâllerıyla askerden çok stanttaki falcıları andırıyorlardı. Albay, prence samimi bir selam verip, “Dikkatli ol,” dedi. Hemen ardından bana dönüp, “Sen de uyanık avcı,” dedi ve karakola doğru uzaklaşmaya başladı.

Başımı kaldırıp prence baktım. Ata binebilmem için elini uzattı. “İkimiz mi gidiyoruz?” *Askerler, korumalar yok mu?*

“Bütün karakolu yanıma alırsam avcı duyularımız verimli çalışmaz, Lunabelle. En iyi araştırma, az kişiyle yapılan araştırmadır.” Her kelimesi kendinden emin çıkıyordu.

“Ben sizin için sormuştum, Kaptan,” dedim. “Güvenliğiniz için.”

Başını yana eğdi, yine sinirimi bozacak bir şeyler söyleyeceğini tahmin ettim. “Güvenliğim konusunda endişelenme,” dedi. “Korumalara ihtiyacım yok. Tabii bana yine hançer çekip kelepçelemeyi düşünmüyorsan.”

“Yapmamam gerekir.”

“Ama emin de olamıyorsun?”

Cevap vermek yerine omuzlarımı silktim gülümseyerek. “Seninle iyi anlaşacağız, küçük avcı. Hadi, atla bakalım.”

Gözleri parlıyordu, o kendinden emin alaycı gülümsemesi yine yüzündeydi. Onun bu üstten tavırları biraz sinirimi bozsa da ormanda yaşananları öğrenmek için bu fırsatı kaçırmak istemiyordum. Prens benden daha fazla bilgiye sahip olduğuna emindim. Zaten itiraz etmek gibi bir şansım da yoktu. O emir verirse uygulamak zorundaydım.

Prens uzattığı eli görmezden gelerek çevik bir hareketle atın üzerine atladım. Başını çevirip hayret dolu bakışlarla süzdü beni.

“Sıkı tutun, Lunabelle. Hızlı bir yolculuk olacak.” Sesinden eğlendiği belli oluyordu. *Ne hoş, en azından birimizin günü iyi geçiyor.*

DOKUZUNCU BÖLÜM ACEMİ ASKER

Yerde bulamadıkların yukarıda olabilir.

Prens atını aniden hızlandırınca, başta onu dinlemediğim için pişman olup düşmemek için kollarımı gövdesine doladım. Amber ve altın çiçeği kokusu burnuma doldu. Zihnimde artık onunla özdeşleşmişti ve onun olmadığı rastgele zamanlarda bile burnuma çarpmaya başlamıştı. Uzun süre bu yakınlıkta seyahat edecek olmanın verdiği huzursuzluk şimdiden içimi kemirmeye başladı.

Bir saat kadar konuşmadan yol aldık. Prensın güçlü duruşu ve atının kendinden emin adımları, aklımdaki endişeleri bir nebze hafifletti. Bunu fark ettiğimde şaşırdım. Ağaçlar, hızdan dolayı gözümde bulanık yeşil lekeler gibi kayıp gidiyordu. Kuş cıvıltıları, siyah atın nallarının çıkardığı ritmik seslere karışıyordu. Rüzgâr saçlarımda gezinirken iyi ve özgür hissediyordum.

Hızla giderken, bir şey kaçırmamak için başımı uzatıp prensin omzunun ardından etrafa bakındım. Gitmek isteyeceğimiz yere yakındık.

“Burada mola vermiştik,” diye seslendim durması için. Sesim rüzgâr uğultusunda savruldu.

Başımı sallayarak beni duyduğunu belli etti. Atı ustaca hareketlerle yavaşlattı ve sonunda durdurdu. Karakoldaki eğitimlerde ata binme dersi almıştım ama o zamandan beri atla seyahat etmediğim için bacaklarımda hafif bir uyuşma vardı.

Atından zarif bir hareketle atladı. Altın gözleri etrafı tararken bir yandan da bana bakmadan elini uzattı inmem için. Elini tutmadan, düzgün bir

şekilde yere indim. Kendim yapabileceğim eylemlerde nezaketen yardım almak bana garip geliyordu. Siyah atın gövdesini okşadım inince.

“Burada bizi gözetlemiş olabilirler.” İlk mola verdiğimiz, ağaç gölgeleri yüzünden güneş ışınlarının zemine parçalar hâlinde ulaştığı açıklıktaydık.

“Burası mola vermek için yakın bir mesafe değil mi?” diye sordu merakla.

“Evet ama yaralıydım ve yanımızda çaylaklar vardı.”

Gözleri uzakları tararken anlayışla başını salladı. “Şu mesele...” diye söze girdi. “Storm bahsetti, komutanının kararını sorgulayıp ona bağırmissin.”

Storm’la yaşadıklarımızın ondan gizli kalmayacağını tahmin ediyordum zaten. “Evet. Çaylak eğitmek için tehlikeli bir zaman olduğunu düşündüm.”

Uzun parmaklarıyla ağaç gövdesini yokluyordu. “Haklıydım, yanlış karar.”

Ona şaşırarak baktım. Beklediğim tepki bu değildi.

“Seninle festival gecesi karşılaştıktan sonra Benjamin’le şifacı kadını dönüştüren magusu yakaladık ancak kimliğimin açığa çıkmaması için sizden gizli tutulmasını istedim,” diye açıklamaya başladı. “İçeriden birinin onlara yardım ettiğinden şüpheleniyordum.”

Storm bu yüzden onu yakaladığımda ondan onay almadan kimliğini açıklayamamıştı demek ki. “Hain mi var?”

“Bir şey bulamadık,” diye yanıtladı ama belli ki hâlâ şüpheleniyordu. *Bana neden anlatıyor?* “Gece, magusu teslim ettikten sonra yalnız olmadıklarını düşünüp Benjamin ile Carin şehrine gittik. Orada olsaydım çaylak kararına müsaade etmezdim. Üslubun tartışılabilir ama karşı çıkmakta haklıydın.”

“Yani itaatsizlik ediyor olmam sorun değil, öyle mi?” Üstelememem gerektiğini bilsem de merakıma yenik düşüyordum.

Altın gözlerini bana çevirdi. Bakışlarının ağırlığından kumandan olduğunu şu an iliklerime kadar hissediyordum. “Komutanınız sağduyulu olup mantıklı düşünebilseydi yaptığın şeyin adı öneri olurdu, itaatsizlik değil,” dedi. “O rütbeleri, liderlik vasfını laf olsun diye vermiyoruz. Bu bir ekip işi.”

“Storm’a ne olacak?”

Storm'un adı geçince yüzünde memnuniyetsiz bir ifade belirdi. "Karanlık magusun yakalanmış olmasını kararına gerekçe gösterdi. Muhtemelen uyarı cezasıyla kurtulacak."

"Siz öyle düşünmüyorsunuz?"

"Kim olduğunun önemi yok. Yanlış karar veren sorumluluğunu üstlenir. Yanlış kararı veren ben bile olsam."

Yüzüme bakarak aklımdan geçenleri okudu. "Neden şaşıırıyorsun?"

"Daha... kibirli olacağınızı düşünüyordum." Yine boş bulunmuştum. Ne söylediğimi fark edince dudaklarımı birbirine bastırdım. O ise rahatsız olmuşa benzemiyordu.

"Ah, ön yargılar... Deniz kabuğuyla fal bakılmayacağını da düşünüyordun." Ciddiyeti bir yana bıraktı, alaycı gülümsemesi yüzüne yerleşti yeniden.

"Bakılmıyor zaten."

Bilmiş bir ifadeyle bıyık altından sırttı. O gün beni nasıl korkuttuğu aklıma geldikçe bir parça öfkeleniyordum. Bilgilerimi dosyamdan okumuş bile olabilirdi. "Etrafı arayalım," dedi ve beklemeden iz aramaya başladı.

Öyle sessiz hareket ediyordu ki bir anlığına ona bakakaldım. Normalde Ash'le devriye turu yaptığımız için onun gürültülü adımlarına, çıkardığı seslere alışmıştım. Prens yapraklarla kaplanmış nemli orman zeminini kedi sessizliğinde adımlıyor, toprak sanki adımlarını yutuyordu. Arkası dönükken bana seslendi. "İz arayacak mısın, yoksa bütün gün beni mi izleyecek-sin?"

Onu izlerken yakalanmış olmanın verdiği utançla cevap vermeden aksi yöne döndüm, yanaklarımı ateş basarken işimi yapmaya koyuldum. Bir süre zemini taradık, hiçbir şey bulamadık. Düşünmek için Ash'le uyuduğumuz ağacın gövdesine yaslandım ve başımı yukarıya çevirdim. *Yerde bulamadıkların yukarıda olabilir.* Aklıma bir fikir geldi. Beth'in öldüğü saldırıda karanlık maguslar ağaçların içinde saklanıyordu.

Uzun ağaçlar arasından bizi en iyi açıyla görebilecek olanı yaklaşık olarak tespit ettim. Seçtiğim ağaçlardan biri, sık dalları ve perde gibi yoğun yaprakları olan yaşlı, yüksek bir elma ağacıydı. Seyrek dallı yüksek çamlardan daha iyi kamuflej sağlayacağı kesindi. Hareketlenip ağacın yanına gittim. Başımı kaldırıp yukarıya baktım. *Tırmanması kolay, neden olma-sın?*

Bir anda arkamdaki hareketlilikle irkilerek aniden arkamı döndüm. Prens, hemen arkamdaydı, aynı ağacı inceliyordu. *Safkan avcı sessizliği*. Yanıma yaklaştığını duymamıştım bile. Bu, onu tehlikeli yapan özelliklerden sadece biriydi üstelik.

“Canın elma mı çekti? Senin için toplayabilirim.” diye sordu altın gözlerinde muzip parıltılarla.

Derin bir iç çektim. Onunla birkaç dakika bile didişmeden durmamız zordu. “Evet, Kaptan,” dedim. “Hatta ben de size zehirli olanlardan ikram edebilirim. Ne dersiniz? O zaman da eğlenirsiniz umarım.”

Prens tek kaşını havaya kaldırdı. Eos, başkentte yaşasam kendimi iki günde zindana attıracağımı söylerdi ve belli ki haklıydı. Ama artık dilimin zincirini de kontrol edemiyordum. Bu tavrımda bana şimdiye kadar olan ılımlı yaklaşımının de etkisi vardı elbette. Eh, geri dönmek için çok geçti. Birkaç saniye tek kaşı havada, ciddi bir ifadeyle durduktan sonra sıcak bir kahkaha attı. Tedirginliğim yerini şaşkınlığa bıraktı. Gülüşünde bir şey vardı. *Güneş ışıkları...*

“Zehirli elmalar sadece masallarda olur sanıyordum.”

“Kahraman prensler de öyle,” dedim ve ilk kez gerçekten gülümsedim.

Gülümsemem karşısında başını hafifçe yana eğdi. Bana, tanıştığımızdan beri yüzünde hiç görmediğim bir ifadeyle baktı. O kadar anlıktı ki hayal mi gerçek mi ayırt edemedim.

“Doğru,” dedi. Gözleri tehlikeli bir şekilde parladı. “Ama benim ismim prens veya kumandan değil, sadece Solaris. Ve sanırım zehirli elma teklifini kibarca reddetmek zorundayım. Ölmek için çok genç ve yakışıklıyım.” *Ve ukalasın.*

“Ömrünüz uzun olsun, ekselansları.” Önünde sahte ve abartılı bir reverans yaptım. Bana hayretle bakıyor, yüzünde çocuk gibi masum bir gülümseme belirip kayboluyordu. *Topla kendini, Lunabelle.*

Biraz ciddileştim ama sinir bozukluğundan olsa gerek çenem düşmüştü. “Kusura bakmayın, Kaptan. Dilime hâkim olmak konusunda sorunlar yaşıyorum.”

Prens yeniden kısık bir kahkaha attı. En azından onu eğlendirmeyi başarıyordum. Bir adım daha yakınımaya geldi, geri adım atmadım. “Onu fark ettim,” dedi. “Beni tanıdığında prens veya kumandan değildim. Bu yüzden o ayrıntıları görmezden gelebilirsin, küçük avcı. Resmiyet çok sıkıcı.”

“Öyle mi dersiniz?”

Gözlerini yeniden bana çevirdi. “Bana isminle seslenmen otoritemi sarsmaz. Karşında eğlenceli bir kumandan var.”

Gözlerini gözlerime sabitledi. Az öncekilerden farklı bir bakışla... Erimiş altını andıran gözlerine uzun süre bakmamak için ağacı incelemeye döndüm. Hiçbir zaman altta kalmıyordu ve işin sonunda kendimi utanırken buluyordum.

“Nehir kenarında bana neden kimliğinizi açıklamadınız?”

“Beni merak ettiysen sormanın yeterli olduğunu söylemiştim,” dedi. “Sormadın.”

Onun göremeyeceği şekilde gözlerimi devirdim. Benimle hâlâ alay etse de az önce aramızda bir duvar yıkılmış, geçici de olsa barış ilan edilmişti. “Buraya tırmanacağım. Vurduğum maguslar ağaçta saklanıyordu.” Hem durum bildirmek hem de onayını almak istiyordum.

“Ben tırmanabilirim, düşmeyeceğine emin misin?” Muhtemelen düşüp bir yerimi kırmayacağıma güvenmiyordu ama endişesi samimiydi.

“Ağaca tırmanmayı biliyorum, Solaris.” İlk kez ona yalnızca ismiyle seslendiğim için yüzünün aldığı şekil beni de eğlendirmeye başlıyordu.

“Tırman bakalım, küçük avcı,” dedi ve hemen karşıdaki ağacın dibine oturup gözlerini üzerime dikti. *Gözlerini üzerimden çekse keşke...*

Terlemiş avuç içlerimi üniformama silerek kuruttum. Bunca caka sattıktan sonra başarısız olmam hiç iyi olmazdı. Her zamanki gibi kollarımı ağaca doladım, avcı hızımı kullanarak kendimi yukarı çektim ve tırmanmaya başladım. “Dikkatli ol,” diye bağırdı aşağıdan.

En yakın dala ulaşınca tırmanışıma ara verdim. Vücudumu dengeleyip kollarımı boşa çıkardım. Uzandım, birkaç tane kırmızı elma kopardım ve gülümseyerek nazikçe ağacın dibine yolladım. Zehirli değillerdi ve ona kendimce barış hediyeimdi. “Teşekkür ederim ama aşağı inince önce senin yemeni bekleyeceğim sanırım,” diye seslendi gülerek.

Sırıtmama engel olamadan başımı iki yana salladım ve işime geri döndüm. Ayaklarımla dallardan ve küçük çentiklerden destek alarak en tepeye zor da olsa ulaşmayı başardım. *Haklıydım!* Terk edilmiş bir ok kılıfı, dalların arasında asılı duruyordu. İçinde kırık bir metal ok kalıntısı vardı. Kanıt olarak hepsini yanıma alman gerekiyordu. Buraya kadar çıkmışken almadan inemezdim.

Bulduğum tarafta basabileceğim kadar güçlü bir dal bulamayınca üzerinde durduğum dala ağırlığımı verdim, uzanmaya çalıştım. Ayağımın

altındaki dal, tehdit eden bir sesle çatırdadı. *Biraz daha yaklaşabilsem...* Kolumu iyice esneterek uzandım. Parmağımın ucunu soğuk metale yaklaştırdım ve sonunda değmeyi başardım.

Bir anda parmaklarımda karıncalanma ve elimin üzerinde yakıcı bir acı hissettim. Gözlerimin önünde siyah benekler uçuşmaya başladı. Önce ayağımın biri, sonra da elim tutunduğum gövdeden kaydı. *Kahretsin!* Tuzak olmalıydı.

“Lunabelle!” diye seslendi Solaris. Aşağıdan gelen sesi endişeliydi. Sesini sadece uğultu hâlinde duyabildim. Ona yanıt veremedim kendimden geçtim.

Gözümü yeniden açtığımda bulanık renkler yavaşça netleşmeye başladı. Tam o sırada başımın toprak zeminde olmadığını fark ettim. Prens dizinde yatıyordum. Panikle doğrulmaya çalıştım ancak başımda filler tepişiyordu sanki. “Sakin ol, kıpırdama,” dedi ciddi bir ses tonuyla.

Bu kadar ciddi konuşuyorsa başım belada demekti. Nazik bir hareketle başımı yeniden kucağına yatırdı. Bulanık görüyordum ama yüzünün endişeli olduğuna şüphe yoktu. Başımın sızlamasına ek olarak elimde de korkunç bir acı hissediyordum. O da elimle ilgileniyordu. Elimi kaldırmaya çalıştım.

“Sen laftan anlamaz mısın?” diye azarladı beni. “Avcı güçlerinin seni iyileştirmesi için yaranı temizlemem gerek, kıpırdama.” Avcılar çabuk iyileşiyordu ancak yaranın içinde yabancı bir madde olmamalıydı.

“Ne kadar kötü?”

“Daha kötülerini görmüştüm. Rahat durursan biraz ağrıyla kurtaracaksın.”

Canımın yanmasına aldırmamaya çalıştım. Yattığım pozisyondan görebildiğim kadarıyla cımbız gibi bir aletle elimin üzerinden metal parçaları çıkarıyordu. *Çok kan var.* Görüntü tekrar bulanıklaştı. Solaris ismimi söyleyip uyanık kalmamı isterken yeniden gözlerim karardı.

Uyandığımda hava kararmıştı. Bu kez çantamın üzerinde yatıyordum. Üzerime pelerinini örtmüştü. Gözlerimi kırparak görmeye çalıştığımda yüksek ağaçlardan aynı yerde olduğumuzu tahmin ettim.

Yazın son günlerine yaklaşıyorduk, artık geceler serin oluyordu. Ateş yakmış, başında oturuyordu. Pelerini benim üzerimde örtülü olduğu için kolsuz üniformasıyla duruyordu. Kollarını dizlerinin üzerinde birleştirmiş, ateşi izliyordu. Altın rengi gözleri alevlerin ışığında parlıyordu.

Kusursuz ancak ürkütücü bir görüntüsü vardı. Oklara dokunmaya çalışmamalıydım, başımın belada olmamasını umdum. Hafifçe kaldırmayı başarinca elime pansuman yapıldığını gördüm. Başımda ince bir sızı vardı ama genel olarak iyi hissediyordum.

Uyandığımı fark ettiğini belli ederek, “Ağaca tırmanmayı biliyorum, ha?” diye alay etti benimle. Onu izlediğimi de fark etmişti tabii. *Ukala*. Doğrulamaya çalışınca gözlerini bana çevirdi ve çevik bir hareketle yanımda bitti. Safkan avcı hızına hâlâ alışamıyordum.

“Acele etme. Çok kan kaybettin.” Eliyle sırtımdan destek verip doğrulmama yardım etti, ardından beni arkamızda duran ağaca yasladı. Kendisi de karşıma oturdu. “Senin için yetenekli bir avcı demişlerdi, sakarlığından da bahsetmeliydiler,” dedi. “İyi misin?”

Az önceki yorumu canımı sıkıyordu ama bunu düşünecek kadar sağlıklı değildim. Başımda bir nokta bastırınca acıyordu. “İyiyim,” dedim. Başımı ovaladım. “Ne olduğunu bile tam olarak hatırlayamıyorum.”

Meraklı bakışları üzerimde gezinirken açıklamaya koyuldu. “Ağaca tırmandın. Bir şeye uzanmaya çalışıyordun, sonra hareketlerin dengesizleşti. Başını dala çarpıp yere düşmeye başladın. Seni yere çarpmadan tutmayı başardım. Elin kötü durumdaydı, küçük metaller saplanmıştı. Sanırım hepsini temizledim.”

Beni baygınken düşmeden kucaklamasını ve dizine yatırmasını gözümde canlandırınca kalp atışlarım hızlandı. *Başını çarptığın için sarsıntı geçiriyorsun, kendine gel!*

“Sen baygınken ağaca tırmandım. Tuzak kurmuşlar. Obsit tozu serperek sihri hissetmemize engel olmuşlar. Oklara dokunduğun anda küçük parçalara bölünüp eline saplandığını tahmin ediyorum. Karanlık magusların işi.”

“Üzgünüm, daha dikkatli olmalıydım.”

“Evet, olmalıydın, küçük avcı. Benim gözetimimde sana bir şey olmasını istemeyiz.”

Onu iki kelimeyle tanımlamam gerekseydi, “sinir bozucu” olurdu. Zaten önünde dikkatsiz davrandığım için kendimi kötü hissediyordum, bir de üstüne bariz gerçekleri yüzüme vurmaktan hiç çekinmiyordu. Çantasındaki ilkyardım malzemelerine uzandı. “Yarana bir bakalım,” diye mırıldandı.

Az önceki sözleri beni hırçınlaştırmaya yetmişti. Elimi kendime çektim, sargıları kendim açmaya davrandım. “Gerek yok, kendim halledebilirim.”

“Bu soruşturma gezisinde benim sorumluluğumdasin. İnat etme de elini uzat.” Bıyık altından sırtıyor oluşu sinirimi daha da bozuyordu. Son devriyede yanıımızdaki çaylaklara karşı nasıl sorumluluk hissettiğimi hatırlayınca bir anlığına durakladım. *Bu gezinin çaylağı benim.*

“Şu bahsettiğin yaralanma...” dedi bir yandan malzemeleri hazırlarken. Pansuman konusunda beni dinlemeyecekti belli ki.

“Kate’in saldırısında olan mı?”

Başını sallayarak onayladı, hazırladığı malzemeleri yanıma dizdi. “Kaç saatte iyileştin demiştin?”

Zihnim hâlâ bulanık olduğu için biraz düşündüm. “Birkaç saat.” Ne için sordüğünü anlamamıştım. “Burada mola verdiğimizde yara kapanmıştı.”

Tek kaşı hayretle havaya kalktı. *Ne var güçlerim zayıfsa?* Kendi safkan cildi herhâlde yaralanır yaralanmaz iyileşiyordu. Bu konuda başka bir yorum yapmadı ve karşıma oturup elimi dizinin üzerine uzatmam için işaret etti. İsteksizce elimi ona doğru uzattım.

Bu yaralanma diğer dertlerimin yanında önemsiz olmasına rağmen canımı sıkıyordu. İlk kez güçsüz ve mahcup hissediyordum. Uzun zamandır çevremdeki en tehlikeli varlık bendim. Şimdi benden daha tehlikeli olabilecek biri karşıma çıktığı için belki de içten içe ona meydan okuyor, kendimi kanıtlamak istiyordum. Biraz egomu zedelemiş olabilirdi. O, göide boğulan Dani’ye ya da ağaçtan düşen çocuğa benzemiyordu. *Ağaçtan düşen çocuğa daha çok ben benziyorum şu anda.* Elimdeki sargı bezine davranınca içimden delirmiş gibi kendimle konuşmaya başladığımı fark ettim.

O sırada sargılarımı açarken yapışmış bezi çekince acı refleksiyle elimi çekmeye çalıştım. Diğer elini elimin altına yerleştirdi, çekmeme engel oldu. Ukala yapısına ters olarak oldukça nazik davranmaya çalışıyordu.

Kumral saçları dağılmış, alnına düşüyordu. Altın rengi gözleri elimi dikkatle inceliyordu. Yaraya odaklanmışken ben de o sırada gözümünden kaçan detaylara bakıyordum. Gözlerinin içinde, irisinin etrafında kahverengi alevleri andıran hareler vardı. Renk dışı doğru açılıyor, sarıya çalıyordu. Işıkla birlikte bazen parlak sarı, bazen de bal rengi gibi görünüyordu. Elleri sanki ateşten yapılmıştı, sıcaklığı buz gibi ellerimi sarıyordu. Tıpkı sahte fala baktığı gün olduğu gibi, tenimde yıldırımlar dolaşıyordu. *Yine yakalanacaksın, gözler yukarı.*

Ben kaşlarımı kaldırıp yüzümü başka tarafa çevirirken o, gördüğünü beğenmemiş gibiydi.

“Bunun birkaç saatte iyileşeceğini sanmıyorum.”

Bitkin bir hâlde elime baktım. Küçük metallerin saplandığı yerler hâlâ ıslaktı ve kan sızıyordu. Elimin üzeri neredeyse parçalanmıştı. Görüntüsünden midem bulandı ve başımı diğer yöne çevirdim. “Evet, normalde çoktan kapanması gerekiyordu.”

Elime sabitlenmiş olan şaşkın gözlerini yüzüme çevirdi. “Kan mı tutuyor seni?”

“Evet.” Bunu ona itiraf ederken bir parça utanmıştım.

“Kendine farklı bir meslek seçmeliydin.” Yine bariz olan gerçeği sakince yüzüme vurdu. Aklıma bir anda Beth geldi. Aynı tavsiyeyi devriyeye çıktığımız gün ona vermek istemiştım.

“Fazla seçeneğim yoktu.” Hâlâ diğer tarafa bakıyordum. O ise elimi incelemeye devam ediyordu.

“Anlıyorum.” Ses tonunda bu sakarlıkla fazla hayatta kalamayacağımı ima eden bir şey vardı ve hoşuma gitmiyordu. “Büyü yüzünden avcı yeteneklerin elini olması gereken hızda iyileştirmiyor. Bununla insanları tedavi ettiğimiz gibi ilgilenmemiz gerekecek.”

Tek eliyle uzanıp çantasından aldığı ilacı dikkatle elime sürmeye başladı. Üfleyerek nazikçe sürmesine rağmen ilacın değdiği yerler yanıyordu. Belli etmek istemesem de acıdan gözlerim yaşarıyordu. İşini bitirdiği anda inlememek için dişlerimi sıktım, zayıf görünmek istemiyordum. Serinletmek için biraz daha üfledi ve yarayı tekrar sardı. Alnımdaki yaraya bakmak için başımı kendine çevirdi. Yaşaran gözlerimi görünce ifadesi yumuşadı. “Canını yaktıysam üzgünüm, Lunabelle. O ilaçları sürmem gerekliydi.” Sessizce başımı salladım.

“Başındaki yara iyileşmiş.” Malzemeleri topladı, ellerini mataradaki suyla yıkadı. Çantasını karıştırıp konserve yemek uzattı. Sağlam elimle uzanıp uzattığı konserveyi aldım.

“Teşekkür ederim.”

Yanıma, ateşin başına oturdu. Kendisi için de bir tane konserve çıkardı. Bir kez daha şaşırarak baktım. Onun farklı bir yemek yiyeceğini düşünmüştüm. Komutanlar bile birlikte çıktığımız devriyelerde veya karakolda düşük rütbelilerden farklı, daha güzel yemekler yerlerdi. Elimi tıpkı tecrübeli şifacılar gibi sarmıştı. “Bu kadar iyi pansuman yapmayı nereden öğrendin?”

Yemeğini kaşıklarken bana döndü. “Eğitimimin bir parçasıydı ancak ince detayları şifacı olan çok yakın bir arkadaşından öğrendim. Sana da

tavsiye ederim. Savaşmak kadar yaralarını doğru sarmayı bilmek de önemli,” dedi. Tam onu onaylayacakken gülümseyerek ekledi. “Senin durumunda, özellikle çok sık yaralanıyorsan.”

Öfkelenmeye başlıyordum ancak belli edip de ona bu zevki tattıracak değildim. Ağrıyan elimle konserveyi açabilmek için nasıl bir yol izleyeceğimi düşünmeye başladım. Sessizliğime karşılık sözlerine devam etti.

“Burada gerçek tehlikelerle sık karşılaşmıyorsunuz herhâlde. Karakolun eğitim durumu çok kötü. Sen de lanetli nesneyi tanıyamadın. Yalnız çıkmaya izin vermemeliydim.”

“Kazaydı.”

“Eğitilmiş olsan veya çıkmaya izin vermesem gerçekleşmeyecek bir kazaydı.” *Fernville'e hoş geldin, Acımasız Prens*. Beni bu kadar zayıf görmesi öfkelenmeme sebep olmaya başlamıştı.

“Sabah ilk iş köye döneriz. Doktorlar yarana göz atsa iyi olacak.”

Oturduğum yerde sırtımı dikleştirip doğruldum. “Hayır, devam ediyoruz,” dedim. “Tamam, daha dikkatli olurum. Olayın yaşandığı yer buradan birkaç saat mesafede. Oraya ben de geliyorum.”

Ne olduğunu öğrenmem, sevdiklerimi korumam gerekiyordu. İnat ederken sesimin ona emir verir gibi çıkmasına da engel olamamıştım ama fark etse de aldırmadı.

Beni birkaç saniye kararsız bakışlarla süzdü. “Sakar olduğun kadar inatçısın, acemi asker,” dedi gülerek.

Sözleri karşısında gözlerimi devirdim. Ona caka satıp ağaçtan düşmüş olabilirdim ama o kadar da sakar değildim. Ayrıca kızsam da bana söylediklerini ben de başını belaya sokan başkalarına söylüyordum. Kırıcı olsa da gerçekleri dile getiriyordu. Yine de haklı olduğunu bilmesine gerek yoktu; iğnelemek yerine yüce tecrübelerini bizimle paylaşmasını tercih ederdim.

“Dayanıklıyı tercih ederim. Ayrıca sizden, bildiklerinizi öğrenmeyi çok isterim, kaptanım.” Yapmacık bir reverans daha yaptım oturduğum yerde.

Küçük bir kahkaha attı. Bu her nedense onu güldürüyordu. Ona bakarken ne kadar sinirimi bozsa da ben de gülümsemekten kendimi alamadım.

“Yemeğini yemelisin, Lunabelle. Mademki gelmek için inat ediyorsun güçlenmen gerekiyor.”

“Bana Luna diyebilirsin,” dedim. Tam adımı söylerken her ne kadar kulağımda hoş bir melodi çalsa da bana nazıkçe yardım ettiği için ona karşı bir kalkanı daha indirmekte sakınca görmüyordum. Gülümseyerek başını salladı.

Elimde tuttuğum, hiç dokunmadığım yemeğime bir bakış attım. Yaralı elimle en basit hareketler bile canımı yakıyordu. Bandajlı elimle açmaya davrandığımda uzanıp elimden aldı. Kutunun kapağını açarak kaşıkla birlikte bana uzattı. Yaralanan sağ elimdi ve kaşıkla yemek yerken bile başıma ağrı saplanıyordu acısından. Yüzümden canımın yandığını anladı.

“Yardımcı olmamı ister misin, Luna?” Sesi yumuşaktı ve bu kez alay etmiyordu.

“Kendim hallederim. Teşekkür ederim.”

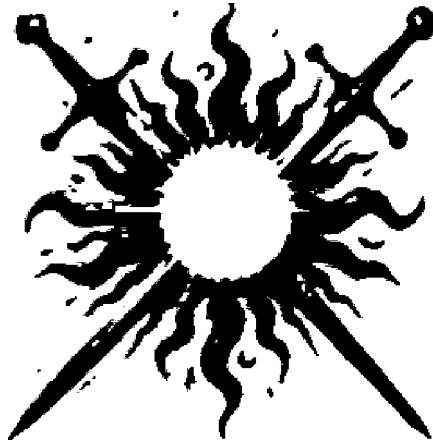
Bana bakıcılık yapması yetmiyormuş gibi bir de yemek yedirmesine asla izin vermezdim, kolum kopsa bile. Ağır ağır, ilaç niyetine konserve-deki sebzeleri bitirdim. Göz ucuyla bitirip bitirmediğimi kontrol ediyordu. Bittiğimi görünce uzanıp elimden aldı. Yemeğimi kaşıklamak bile beni aşırı derecede bitkin düşürmüştü. Sağlam kolumla çantama uzandım, fermuarını açtım.

“İzninle,” dedi ve başımı sallayarak onaylayınca ulaşmaya çalıştığım su matarasını çantamdan çıkarıp kapağını açtı. Diğer yandan da kendi çantasından ilaçlar çıkardı. İkisini de bana uzattı. “Ağrılarına iyi gelecek. Bunları içmen gerekiyor.”

Avucunda tuttuğu ilaçları mataramdaki suyla içtim. Birkaç dakika sonra göz kapaklarım kapanmaya başladı. Elimden su şişesini aldı ve itiraz etmeme fırsat vermeden boynumun arkasından tutup başımı nazikçe yastık olarak hazırladığı çantaya yatırdı.

Elinden yayılan sıcaklık bana bir anda baş ağrımı unutturdu. Elini boynumdan çekmesini istemiyordum. Gözlerim karşı konulamaz şekilde kapanıyordu.

“İlk nöbet bende. İyi uykular, küçük avcı.”

ONUNCU BÖLÜM KARANLIK NEHİR

“SOLARIS”

Kesinlikle benden bir şeyler saklıyor.

Luna başını çantaya koyar koymaz gözleri kapandı, karşımda uyu-
yakaldı. Uyandırmamaya gayret ederek üzerini yeniden pelerininim-
le örttüm. Karşısına geçip ateşin başına oturdum tekrar. *Ne inatçı kadın...*

Ateşin titrek ışığında yüzüne baktım. Uykuya dalarken bile açık renk
dağınık kaşları hafifçe çatılmıştı, sanki huzur bulamıyordu. Onda merak
ettiğim pek çok şey vardı. Sivri dilli, cesurdu. Şimdiye kadar kimse be-
nimle onun gibi konuşmaya cesaret etmemişti ve asi meydan okuyuşu beni
şaşırtıyordu. Bu yüzden onu her fırsatta zorluyor, bir parça da öfkelenme-
sine sebep oluyordum. Kral Cal'ın oğluyla böyle konuşabilmek için ya çok
aptal olmak gerekirdi ya da çok zeki. İkincisi olduğunu düşünüyordum.

Gözlerindeki buz rengi, dışa doğru koyu safır mavisine dönüyor ve ısılı-
dıyordu. *Buruk ama cesur bir ışıltı...* Yanağının tek yanında, güldüğünde
ortaya çıkan belli belirsiz bir gamzesi vardı. Bugün ilk kez içten gülümse-
diğinde ortaya çıkmıştı.

Açık sarı saçları yüzüne dökülüyordu. Hafif yukarı kalkık burnu ona
hem masum hem de kendini beğenmiş bir hava katıyordu. Elmacık kemik-
lerinde dolgunlaşan yanakları vardı. Uzun boyluydu, atletik ve güçlü bir
yapısı vardı.

Onu tanıyalı birkaç gün olmuştu ama gözleri bana onu çok uzun zaman-
dır tanıyormuşum gibi hissettiriyordu. Komutanına karşı bildiği doğrular-

dan şaşmaması, sevdiklerini korumak için sürekli ortaya atılması... Asi ve sakardı. Sık sık gözlerini deviriyor, düşünceli olduğu zamanlarda örgüsünü çiğniyordu.

Altın Saray'da bahsi geçen, magusları hissedene avcı Luna'ydı. Babamın ajanından tüm bilgileri Fernville sınırlarına adım atar atmaz almıştım. Duyuları onu defalarca uyarmıştı ama kapasitesiz komutanı ormana sadece şöyle bir bakmış, sonra da konuyu kapatıp onu hislerinin yanıldığına inandırmıştı.

Carin ve Fernville'de hem magusları araştırmış hem de gölgeler arasından onu izlemiştim. Festival günü fal baktırmaya gelmesi ise şans eseri idi. Ona, dosyasından okuduğum bilgileri fal bakar gibi sıralarken bir miktar eğlendiğimi kabul ediyordum.

Nehir kenarında bana yaklaştığını daha ağacın arkasına saklanır saklanmaz anladığım hâlde beni yakalamasına izin vermiştim. Zaten oradan karakola dönüp kimliğimi açıklamak niyetindeydim. İçeride bir hain olduğuna inanıyordum ve Luna tüm sınavlarımdan sorunsuz geçmişti.

Beni karakola sürüklemesine izin vermem yalnızca eğlenmek için değildi. *Belki biraz hoşuma gitmiş olabilir.* Luna, tüm bu olanların merkezindeydi ve olanlarda parmağı olup olmadığını anlamam gerekiyordu. Fazla pervasız olması dışında bir suçu yoktu.

Onu konuşturup bu işi çözebileceğimden emindim. Bu, her zaman yaptığım şeydi: şüpheliyi bul, gözetle, konuştur, olayı çöz... Niyetim, kimliğim açığa çıkar çıkmaz onu da sorgudan geçirmektir. Ancak sırları aklımı karıştırıyor, onu daha fazla gözlemlemem gerektiğini hissediyordum. Luna'nın avcı yetenekleri sandığı kadar zayıf değildi. Safkan avcılar çok az olduğu için yetenekleri herkes tarafından iyi bilinmezdi.

Storm anlatmamış olsa da sakladığı taş hikâyesini, karakoldan ayrılmadan önce babamın ajanı olan askerden öğrenmiştim. Devriye arkadaşı onu ele vermişti, yanıma geldiğinde öfkesi bu yüzden olmalıydı. Dönüştürülen kadının ona saldırması ve o taş, aklımı kurcalıyordu. Fernville'deki her taşın altında onunla ilgili bir sır vardı.

Cenazenin olduğu akşam da evinin yakınlarındaydım. Ağlak arkadaşı ortaya çıkmadan önce, uçuşan elbisesi içinde onu gördüğümde bambaşka bir hâline tanık olmuşum. Öfkesiz, endişesiz, ay ışığı kadar saf ve duru, rüzgâr gibi ferahlatıcıydı... Gözetleme kısmının biraz yoldan çıktığını kabul ediyordum.

Festival günü onu kurtarmasaydım dün cenaze törenini yaptığımız Beth'ten farkı kalmayacaktı. Elinin iyileşmemesi huzursuz olmama neden oluyordu. Yetenekli ve güçlü de olsa büyüye karşı tecrübesiz ve oldukça eğitimsizdi. Buradaki askeri yapı sandığımdan daha bozuktu. Bu işe de çözüm düşünmem gerekecekti. Karanlık magusun saldırmak için güneyi seçmesine şaşmamak gerekiyordu. Kuzeydeki siviller bile buradaki askerlerden daha bilgiliydi.

Gitmeden önce ona birkaç numara öğretsem iyi olacaktı. Aetherium'un ve Valor'un onun gibi akli başında avcılara ihtiyacı vardı. Buradan ayrılırken onu böyle savunmasız bırakmak da istemiyordum. Düşüncelerim iyice çığırından çıkarken, dışarıdan duyulacakmış gibi huzursuz olup başımı iki yana salladım.

Kanat çırpma sesi, gecenin sessizliğini bozdu. Gözlerimi bulutsuz gökyüzüne çevirdim. Siyah bir kuzgun, yanımdaki düzlüğe indi. Karargâhtan geliyor olmalıydı. Uysalca görevini yerine getirmeyi bekleyen kuşun bacağındaki mesajı aldım ve okumaya koyuldum. Dönmediğimiz için bilgi almak istiyorlardı. Normal şartlarda Luna yaralanmasaydı, bu saatlerde çoktan dönmüş olacaktık.

Destek ihtiyacımız olmadığını belirterek yarın döneceğimizi bildirdim. Bu geziyi yalnızca Luna ile bitirme niyetindeydim. Bu gece onu uyandırmayacaktım. Uyuması ve güç toplaması gerekliydi, çok kan kaybetmişti.

Bir süre uyuduktan sonra inlemeye, uykusunda mırıldanmaya başladı. Kâbus görüyor olmalıydı. Birkaç saniyelik kararsızlık yaşadım. Ona dokunmak kendimi tuhaf hissetmeme sebep oluyordu, bir yandan da onu rahatsız etmekten çekiniyordum. Ne görüyordu acaba? Onu bu kadar korkutan neydi?

İnlemeleri dinmeyince, çaresizce yanına yaklaşıp alnına düşen saçları geriye çektim. Ateşi vardı, bu yüzden huzursuzdu. Isınmış alnı elimin altında nabız gibi atıyordu. Verdiğim ilaçların ateşini düşürmesini umuyordum.

Mataramdaki suyla çantamdan bir bez ıslatıp alnına koydum. Şu anda onu serin tutmak dışında yapabileceğim bir şey yoktu. Rahatsızca kıpırdanıyordu hâlâ. Elimi alnına koyduğumda nefes alıp verişleri birkaç saniyeliliğine de olsa düzene girdi. Ona daha fazla sıcak iyi gelmeyeceğinden kamp ateşinin sönmesine izin verdim.

Gece çöktüğünde birkaç kez alnındaki bezi yeniledim. İlaçların da desteğiyle ateşi sonunda düşmüştü. Kıpırdanması iyice azalmıştı; saçlarından

daha koyu sarı, uzun kirpikleri titreşmeden kapalıydı şimdi. İnat etmese ona gerçek bir doktorun bakması iyi olacaktı. Yarınki geziyi fazla uzatmadan onu köye geri götürmeye karar verdim. Burada benim sorumluluğumdaydı ve durumu iyiye gitmiyordu.

Yanı başındaki ağaca sırtımı yasladım. Luna da sakinleştiği için uyanık kalmama gerek yoktu. Sezgilerim, maguslar obsit kullanarak yaklaşır ve büyü yapmaya kalkışarlarsa, beni uyandıracak kadar tetikteydi.

Uyku bedenime çöktüğünde ateşini son kez kontrol ettim. Dokunuşum onu sakinleştiriyor gibiydi. Uyanınca beni hançerlememesini umarak ağaca yaslanıp yanı başında, ellerim altında gözlerimi kapattım. Gözümü açtığımda Luna'nın yattığı yer boştu; elim toprak zemine düşmüştü. Panikle ayaklandım. Hasta ve yaralıydı. *Küçük budala, nereye gitti?*

Bir an, benden rahatsız olup gitmiş olabileceğini düşündüm ve bu düşünce içimi kemirdi. *Onu ürküttüm ya da rahatsız mı ettim?* Onu bulup güvenle buraya geri getirmem gerekiyordu. Duyularıma odaklandım. Neyse ki yarasındaki büyü sayesinde onu bulabilecektim; izini sürebilirdim.

Orman bu saatlerde tehlikeliydi. Maguslar olmasa bile vahşi kurt ulumaları geceyi bölüyordu. Hasta ve yaralıydı, kendini savunamazdı. Kalktığımı nasıl fark etmediğime şaşıyordum. Oysa uykumda bile en küçük kıpırtıyı sezerdim. O da en az benim kadar sessiz hareket ediyordu.

Sezgilerimi dinleyerek ağaçların arasından iz sürmeye başladım. Saat gece yarısını geçmişti, hava bir hayli serindi. Çok uzak olmayan bir mesafede su sesini duyuyordum ve avcı sezgilerim de bana aynı yönü işaret ediyordu.

Gür ve uzun ağaçların arasından hızla ilerledim. Ay ışığı neyse ki yolu mu aydınlatıyordu. Luna'nın izini sürmek için acele ettiğimden meşalem yoktu. Dalların arasından, kestirme olabilecek bir yoldan su sesine yöneldim.

Sonunda orman seyrelip ağaçlar yerini açıklığa bıraktığında onu gördüm. Arkası dönüktü, nehir kenarında dikiliyordu. Bileklerine kadar suyun içindeydi, beyaza çalan sarı saçları ve üzerindeki beyaz, uzun gömlek gecenin karanlığıyla tezat oluşturuyordu. Saçları yumuşak dalgalar hâlinde beline iniyordu. Birkaç saniye ona bakakaldım.

Koruma içgüdüsüyle anlık şaşkınlığımı üzerimden attım. Neden buraya geldiğine anlam veremiyordum. Benden uzaklaşmak istese birkaç adım uzağıma gitmesi yeterli olurdu. Ona kaçmasını gerektirecek bir şey yapma-

mıştım. *Tanıştığından beri şımarık bir çocuk gibi kızla alay ediyorsun*, dedi içimdeki ses. *Senden hoşlanmıyor*.

Birkaç adımda yanına ulaştım. Buraya kadar benden habersiz geldiği için onu azarlayacaktım ki bir tuhaflık sezdim. Başka birilerini de hissediyordum. Luna'nın yarısından hissettiğimin dışında, etrafta yabancı bir sihir daha vardı. Kalp atışlarım hızlandı, bu da bana daha güçlü bir büyü'nün varlığını haber veriyordu. Gözlerim dikkatle çevreyi tararken havanın ısısı düştü.

Sırtımdaki arbaleti çekip aldım. Onu ürkütmeden, avcı yeteneğimi kullanarak sessizce yanına sokuldum. Sağlam kolunu kaldırıp eliyle nehrin karşısını işaret etti. Gözleri cam gibiydi; parlak mavi bakışlarının ardında bir perde varmış gibi bulanık görünüyordu. Hâlâ uyuyor gibiydi. Onu arkama alarak elinden tuttum. Burada, açıkta ve savunmasız bırakamazdım.

Suyun içinden dizlerimize kadar ıslanarak birlikte karşıya geçtik. Uysalca arkamdan geliyordu. Bu, uyanık olsa muhtemelen yapmayacağı bir şeydi. İşaret ettiği yerde hafif bir kamp dumanı tüttüğünü gördüm. Ateş yeni söndürülmüş gibiydi.

Onu omuzlarından bastırarak büyük bir kayanın altına oturttum. Kesinlikle bilinci yerinde değildi. Durum, benim kuruntu yaptığımdan çok daha ciddiydi. Karanlık bir magusun onu büyülemiş olma ihtimali vardı.

“Beni burada bekle,” diye fısıldadım. Karşılık olarak bulanık gözlerle bana bakmayı sürdürdü. Ne zaman ne yapacağını kestiremediğim için tehlikeyi bir an önce savuşturmam gerekiyordu.

Sezgilerimi kullanarak iki kişi olduklarını tahmin ettiğim magusların yerini tespit ettim. Ağaçların arasındaydılar. Tıpkı Luna'nın ilk saldırıya uğradığını anlattığı günkü gibi. Arbaleti tek kolumla kaldırarak ağacın dalları arasına nişan aldım ve iki seri atış yaptım. Yaratıkların ikisi de içleri boşalmış çuvallar gibi orman zeminine düştüler. Düşerken kemiklerinin kırılma sesi gecenin sessizliğinde yankılandı.

Birkaç adım atıp incelediğimde birini ölümcül yaraladığımı fark ettim. Siyah bilyelere benzeyen gözleri, düştüğü orman zemininde titreşerek kapandı. Diğerinden yana ise şanslıydım. Onu kolundan yaralamıştım. O da atışımla ağaçtan orman zeminine düşmüş, yaralı bir hayvan gibi yerde kıvranıyordu. Belki birkaç kırığı olabilirdi.

Büyü yapmasına fırsat vermeden avcı hızımı kullanıp obsit kelepçeyle ellerini bağladım. Yarası çok ciddi değildi. Dönünce ona da pansuman

yaparsam yaşardı ve sorgulamak için karakola götürürdüm. Üzerinde koyu tonlarda pespaye giysiler vardı ve gerçekten kötü kokuyordu.

Festival gecesi yakaladığımız magus konuşmuyor, yaşlı kadını nasıl dönüştürdüğünü ya da neden saldırdığını anlatmıyordu. *Bu iş çığırından çıkıyor.* Duyularıma yeniden odaklandım. Luna'nın yarası dışında büyü hissetmediğime karar verdim.

Aceleyle Luna'nın yanına döndüm. Puslu bakan gözleri ona doğru eğilmemle bir anda canlandı. Ürkmüş görünüyordu. Şaşkınlıkla sağına soluna bakındı. Üzerindeki şort ve gömlek nehirden geçerken biraz ıslanmıştı, üşüyordu. Elindeki sargı kan lekeleriyle kaplıydı, iyi görünmüyordu.

"Solaris," diye inledi. "Ben buraya nasıl geldim?"

"Korkma. Önce güvenli bir yere gidelim." Kollarının altından tutup kalkmasına yardımcı oldum. Hafif yalpalıyordu. Bağladığım magusa baktı. Kafası iyiden iyiye karıştı, duraksadı. Şüpheli bakışları dört yanda geziniyordu. "Bana güvenebilirsin," dedim onu sakinleştirmek için. Bakışlarını bana yöneltti ve başını salladı. Çok fazla seçeneği de yoktu zaten.

"Yürüyebilecek misin?" Kafasını sallayarak onayladı. Yürüyemeyecek durumda olsa da bana itiraf edeceğini hiç sanmıyordum. Bugün tüm yardım tekliflerimi geri çevirmişti.

Elinden tutup onu arkama aldım. Yakaladığım magusu da önümde yürümeye zorladım. Luna hâlâ şaşkınlıkla etrafına bakınıyor, elimin arasındaki soğuk parmakları hafif titriyordu. Buz gibi akan sığ nehirden, yavaş ve temkinli adımlarla karaya çıktık.

Magusun ağzını bıçak açmıyordu. Haince sağa sola bakıyor, kurtulacak bir yol arıyordu ancak buna izin vereceğimi düşünüyorsa ona yanıldığını zevkle gösterirdim. Orman yolunu hızlıca geçtik. Adımlarımız ve gece kuşlarının ötüşleri dışında herhangi bir ses ve tehlike olmadığını hissedince biraz rahatlardım.

Kısa bir yürüyüşten sonra kamp yaptığımız alana geldik. Vakit kaybetmeden ıslıkla bir melodi çaldım. Haberci kuzgunlar bu sese gelmek üzere eğitilirlerdi. Luna'nın ağaca yaslanarak oturmasına yardım ettim. Yüzü bembeyazdı. "Şununla ilgileneyim geliyorum." Bitkin bir hâlde onaylayıp başını ağaca yasladı.

Kuzgun, kanat çırparak saniyeler içinde yanımıza geldi. Karakola mesajımı yazıp gönderdim. Destek için Fernville'e birlikte geldiğim ekibimi

çağırıyordum. Onlara ihtiyacım vardı. Birkaç saate kadar yakaladığım magusu almak için burada olurlardı.

Siyah gözlü yaratığı iplerle başka bir ağaca bağladım. Magusun gözleri tedirgin ediciydi. Karanlık maguslara karşı daha önce pek çok kez savaşmıştım ancak böylesini daha önce hiç görmediğimden emindim.

Hırıltıyla soluyor, yanına yaklaştığımda elleri bağlı olmasına rağmen bana saldırmaya çalışıyordu. Kapana kısılmış yaralı bir hayvan gibi hareket ediyordu. Buradaki saldırıların yanında bu yeni tür büyük bir sorun oluşturunuyordu. Buna neyin sebep olduğunu bir an önce bulmamız gerekiyordu.

Kral, bu haberlerden hiç hoşlanmayacaktı. Yakaladığım magusların devamı olduğunu düşünmekte haklıydım ve hepsini bulmadan buradan ayrılamazdım. Burada olduğumuzu tam olarak nereden bildikleri de aklımı kurcalıyordu. *Ya hain var ya da her yerdeler!* İkisi de çok büyük sorundu.

Düşüncelerimden sıyrılıp Luna'yı kontrol etmek üzere onun yanına döndüm, titriyordu. Onun iyi olduğundan emin olduktan sonra yakaladığımız yaratıkla ilgilenecektim. Kamp ateşini canlandırdım öncelikle. Nehirden geçerken ıslandığımız için üşüyordu.

Çantamdan malzemeleri alıp elindeki kirlenmiş sargıları değiştirmeye koyuldum. Ondan bir açıklama bekliyordum ancak dudakları mühürlüydü. Sargılarını değiştirirken canı yansa da sesini çıkarmadı.

Elimi yanağına ve alınına yaslayarak ateşini kontrol ettim. Yine yükseliyordu. Elimini yanağına yaslayınca, bana mavi gözlerini iri iri açarak baktı. Elimini indirdim ve rahatsız olmaması için dokunuşlarımı dikkatli ve kısa tuttum.

Ona sormam gereken sorular vardı ancak arkamızdaki magus mırıldanmaya başladı. Ayağa kalkıp ne dediğini anlamak için yanına yaklaştım.

“Gelecekler!” diye tükürerek konuştu. Öfkem sınırına dayanıyordu. Boğazına sarıldım, sabrım taşmıştı.

“Kim? Kaç kişisiniz? Neden saldırıyorsunuz?”

Boğazını sıkan ellerimin arasından boğuk, uğursuz bir kahkaha attı. Delirmiş gibi bir hâli vardı. Ellerim onun canını hemen şuracıkta almamak için direniyordu.

“Onun için, sadece onun için harekete geçtiler. Onu buldular. Kaybedeceksiniz,” dedi. “Onu alacaklar.”

İpin altında kalan kolunu kendine uzatıp ısırды. *Kahretsin!* Orada bir cep vardı. Yutkundu ve saniyeler sonra ağzından köpükler çıkmaya başla-

dı. Başı cansız bir şekilde önüne doğru düştü. Yaklaşıp elimi boynundaki damara yasladım. Ölmüştü.

Giysisinin gizli bölmesinde zehirli bir ilaç ya da bitki saklı olmalıydı. İntihar edeceğini öngöremediğim için kendime kızıyordum. Arkamda duran Luna'nın normalde de solgun olan yüzünden bütün kan çekilmiş gibiydi. Adamın dediklerini duyduktan sonra bu hâle geldiğini biliyordum.

Delirmiş magusun söyledikleri nedense onun kanını dondurmuştu. Onu tanıdığımdan beri tehlikeli durumlarda kaldığımızda korktuğuna dair en ufak bir belirti vermemişti daha önce.

Hıncımdan olduğum yerde dönüyordum. Orman zeminini arşınlarken sakinliğimi korumak istesem de başaramıyordum. Dikkatim dağınıktı. "Sen biliyor musun kimden bahsettiğini?"

"Hayır," dedi fısıldama denilecek kadar zayıf bir sesle ancak bir şeyler sakladığı hissi giderek güçleniyordu.

"Luna!" Mavi gözleri bana şaşkınlıkla baktı. "Ne biliyorsan şu an bana anlatman gerekli, bu çok önemli. Sakladığın taşı biliyorum ancak bana güvenebilirsin. Sana zarar vermeyeceğim. Daha fazlasını biliyorsun."

"Bilmiyorum." Sesindeki soğukluktan kendine gelmiş ve savunmaya geçme güdüsünü kazanmış olduğunu anladım. "Hatırladığım tek şey senin yanında, kampta uyuduktan sonra o kayanın dibinde otururken uyandığım. Hatırlamadığım hâlde nasıl o kadar yol yürüyüp o nehir kenarına gidebilirim ki? Bir önceki saldırı da birkaç saatlik mesafede, nehir kenarında oldu. Tüm bildiğim bu."

Taş meselesini duymazdan geliyordu. Bu kadar olmadığına adım gibi emindim ancak daha fazla anlatmayacaktı. Ona yönelttiğim bakışlarımdan gözlerini kaçırarak elindeki sargıyla oynamaya koyuldu. *Kesinlikle benden bir şeyler saklıyor.*

Ellerimle şakaklarıma masaj yapmaya başladım. Luna'yı kontrol etmek için magus konusunda dikkatsiz davranıp üzerini arama işini sonraya bırakmışım. Bütün ekiple yarın nehir kenarında araştırma yapacaktım. Belli ki bir yerlerde saklanıyorlardı.

Luna'yı gelen askerlerle köye göndersem daha iyi olacaktı. Uyurgezer hâli beni endişelendiriyordu. Köyün etrafında ciddi bir bela vardı ve dikkatim dağılıyordu. Elimden geleni yapmama rağmen ateşi düşmüyordu, bitkindi ve tehlikede olduğunu hissediyordum.

Oturduğu ağacın önündeki ateşe önceden hazırladığımız odunlardan birkaç tane daha attım. Ben de ateşin başına, onun karşısına oturdum.

Hayalet gibiydi ve gözlerini hâlâ benden kaçırıyordu. Omuzları üşümekten titrerken, elindeki sargı bezinin iplerini çekiştiriyordu.

“Sen gelen ekiplerle dönüyorsun. Yarana gerçek bir doktorun bakması gerekli. Üstelik sana bütün gün hemşirelik ederken işimi yapamıyorum.” Gözlerimi kaçırmadan doğrudan ona baktım. Sözlerimin onu öfkeden deliye döndürdüğünü mavi alevler saçıyormuş gibi görünen gözlerinden anladım.

“Bu bir emirdir, asker,” diye ekledim itiraz etmesine müsaade etmeden. “Dönünce de ben gelene kadar karakolda kalacaksın.”

“Emredersiniz, prens!” dedi âdeta tıslayarak. “Başınıza bela olduğum için üzgünüm.” Sözleri karşısında sessiz kalmam onu daha da sinirlendirdi.

Onu köye öylece geri göndersem ormana kaçacak, magusları kendisi aramaya kalkışacak, başını yine belaya sokacaktı. Askeriyede bu tür suçlarının yazılı olduğu kabarık bir dosyası vardı. Bu yüzden aslında amacım ona bu kadar sert çıkışmak olmasa da meseleyi iyice anlamasını istiyordum.

“Titriyorsun, şunu üzerine sar.” Uyurken kullandığımız ince örtülerden birini uzattım, elimden yırtarcasına aldı.

Hiç konuşmadan bir saat kadar bekledik. Luna bana bakmıyordu bile. Gözlerini hipnoz olmuş gibi ateşe dikmişti. Ben de aynını yapıyordum. Şu an karşısında prens olarak durmasam beni yumruklayacağından emindim. Hatta prens olmamın onu durduracağı ile ilgili şüphelerim vardı.

Ormanda kalabalık nal sesleri duyduğumda ekibim olduğunu tahmin ettim ancak yine de tedbir olarak özel bir melodiyle ıslık çaldım geceye doğru. Birkaç saniye sonra farklı bir melodiyle karşılık geldi. *Benjamin...*

Ekibim yanıma ulaştığında, hiç konuşmadan bekliyorduk. O, gözleri kapalı ağaç gövdesine yaslanmış durumdaydı. Ben ise kötüleşip kötüleşmediğini anlamak için kaçamak gözlerle onu izliyordum. Ayağa kalktım ve uzaklaşarak gelen ekibi kısaca bilgilendirdim. Luna'yı almaları için iki kişi görevlendirdim. Magusun bedenini de incelenmek üzere karakola götüreceklerdi.

Luna'nın karakola götürülmesi ve güvenliğiyle ilgili emirleri askerlere ilettim. Çantasını topladı, arkadaki ormanlık alana gidip üniformasını üzerine geçirdi. O gözden kaybolduğunda, tehlikede olup olmadığını anla-

mak için tüm duyularım açık hâlde onu hissetmeye çalıştım. Birini sürekli bu şekilde kolluyor olmak yorucu ve sinir bozucuydu.

Döndüğünde üzerini değiştirmişti ancak yüzü hâlâ kanı çekilmiş gibi bembeyazdı. Yakası dağınık, üniformasının düğmeleri açıktı. Parlak taşlarla bezeli ay şeklinde kolyesi göğsünde parlıyordu. Yanımdaki askere, “Elaine’i çağır buraya,” diye emir verdim.

Uzaktan izliyordum, emrimi duyunca iyice yüzü asıldı. Ayaklarını yan sürüyerek bitkin hâlde yanıma geldi. Güçsüz düşmüş bedenine rağmen, gözleri hâlâ öfkeden mavi alevlerle yanıyordu. Bana meydan okumaya devam ediyordu. Bakışlarıyla bile... Yanıma gelince yapmacık bir asker selamı verdi.

“Kaptan,” dedi huysuzlanarak.

Yanımdaki askere uzaklaşması için işaret verdim. Askerler de ne olduğunu anlayamıyorlar, şaşkınlıkla izliyorlardı. Benimle böyle konuşulmasına alışık değillerdi. Ağacın arkasına doğru geçtim, beni isteksizce takip etti.

“Güzel kolye.”

Kaşlarını çattı, burnundan soludu. “Ailemin hediyesi. Gerçekten beni bunun için mi çağırttın?”

“Kumandanınla konuştuğunu unutuyorsun.”

Tek elimle yakasındaki düğmeleri kapamaya başladım. Açık olan yakasına bakmadan, onu rahatsız etmemek için tenine dokunmadan düğmelerini tek tek kapattım. Düzensiz nefes alıp verişini hissediyordum. Son düğmeyi kapattığımda buz gibi elleriyle elimi tuttu beni durdurmak için.

Ellerim tenine değdiğinde irkildi, yüzü kızardı. Yakasının dağıldığının farkında değildi. Onu iki askerle bu hâlde gönderemezdim. Yanımdaki saray askerlerine kendi avcılarım kadar güvenim yoktu.

“Dikkatli ol, Solaris,” dedi yarı kızgın bir ifadeyle. Bana karşı biraz yumuşadığını hissediyordum ancak o da kendine hâkim olmaya, sert duruşunu korumaya çalışıyordu.

“Sen de dikkatli ol,” dedim. “Dönünce görüşeceğiz.”

Gözlerini devirdi, alaycı bir sesle, “Bu da bir emir mi, Majesteleri?” diye sordu.

Gülümsemekten kendimi alamadım. “Senin için fark eder miydi?”

“Evet, ederdi.”

“Hayır, Luna. Bu bir emir değil,” dedim, yüzü bir parça aydınlandı. “Sakar bir avcı için endişeleniyorum, yalnızca rica. Senin için...” diye ekledim. “Doktorlar eline bakacaklar. Gelince kontrol edeceğim.”

“Ben iyiyim. Olay yerine gelmek istiyorum.”

“Dönüyorsun, Luna,” dedim itiraza kapalı bir tonla. “İşte bu bir emirdi.”

“Emredersiniz.”

“Ederim, huyumdur,” diye yanıtladım gülümseyerek. Kaşlarını çattı, gözleri kısıldı. *Beni kesinlikle hançerlemek istiyor.* Sağlam eli az önce kapattığım düğmelerde oyalanıyordu. Verdiğim karardan hiç memnun değildi ancak konumum gereği beni daha fazla zorlayamıyordu.

“Hoşça kal, Solaris,” dedi ve uzaklaşmaya başladı. Yanımdan uzaklaşırken, onu elinden tutup durdurma dürtüme karşı geldim. Kötü bir şeyler olacaktı. Uzun zamandır olmayan şeyler...

Orada, ağacın arkasında gidişini izlediğimi fark ederek toparlandım. Görevlendirdiğim askerlerle kamp alanının dışına doğru yürüyordu. Arkasını dönüp son kez parlak gözleriyle bana baktı. Gözlerimiz kısa bir an için buluştu. Başını çevirip gözden kayboldu.

Gün doğuyordu, uzun ve zor bir gün beni bekliyordu. Ekibin yanına dönerek gelen askerleri ikiye ayırdım. Benjamin de buradaydı. Bir ekibe o liderlik edecekti, diğerine ben.

Bu durumda, ondan başkasına güvenemezdim. Hem iyi bir avcıydı hem de babasından birlikte eğitim aldığımız için, benimle birlikte en yetenekli ve güçlü askerler arasında yer alıyordu. Benj, Luna'nın gidişini yan gözlerle süzerek yanıma geldi.

“Ne bu hâlin, Kaptan? Giden askerin arkasından çok üzülmüş gibisin.” Yüzündeki muzip sırıtışa aldırmamaya çalıştım.

“O kızda bir şey var, Benj. Sırları olduğunu hissediyorum. Tüm olaylar onun etrafında düğümleniyor.”

Ormana doğru düşünceli bir bakış attı, sinirimi bozan sırıtışını yeniden yüzüne yerleştirdi. “Yani mavi gözlü, beyaz tenli, uzun bacaklı, oldukça güzel bir sarışın olmasıyla ilgisi yok? Seninki sadece iş merakı, öyle mi?”

Sözlerindeki ayrıntılar sinirimi bozarken, “Böyle konuşma,” diye uyardım.

Benj, daha da eğlenmiş göründü. Gülerek omzuma sertçe vurdu. “Tamam, Kaptan. O senindir, anladık,” dedi. “Şu devriye arkadaşı çocuk var

ya, gittiğinizden beri Storm'un kapısını aşındırdı. Senin kuzgunun gelene kadar ondan haber gelmesi için orada bekledi. Sevgilisi olabilir. Bir rakibin var gibi duruyor.”

O çocuğu ormandaki saldırıdan hatırlıyordum. Onu korumak için neredeyse Luna'nın canından olacağını da... Benj'in koluna bir yumruk attım karşılık olarak. “Git ve ekibi topla.”

Benjamin, gizli görevde fal bakarken takındığını puslu sesi taklit etti. “Neydi o laf? Gece, sana tüm sırları anlatacak.” Öfkelandiğimi anlayacak kadar tanıyordu beni ve bu onu daha da keyiflendiriyordu. Gülererek uzaklaştı. Herkesi doğru tarafa ayırmakla başladı.

Ekipler hazır olduğunda Benj ile bölgeleri bölüştük. Nehir kenarının üst kısmı, o ve ekibine aitti. Alt kısımları ise ben ve ekibim taramayı kararlaştırdık. Önce olay yerini inceleyecektim.

Güneş yeni yükselmeye başlıyordu. Luna'nın yattığı yerde duran peletinimi alıp, üzerindeki yaprakları silkeleyerek temizledim ve üzerime geçirdim. Burnuma dolan yasemin çiçeği kokusu yüzünden gözlerimi kapatıp başımı iki yana salladım. Dikkatimi toplamak son birkaç saattir akan suyu avucumda tutmak kadar zor hâle geliyordu.

Askerlere vakit kaybetmeden yola koyulma emri verdim. Ne olursa olsun tehlikeyi savuşturup burayı yeniden güvenli bir hâle getirmem gerekiyordu. Ondan uzak durmalıyım.

[@ayisigikitap](#)

ON BİRİNCİ BÖLÜM SİREN

“LUNABELLE”

Onları korumam gerekli!

Solaris’in yanından ayrıldıktan sonra içimde beliren tuhaf hisse anlam veremiyordum. Tanışalı sadece birkaç kısa gün olmuştu. *Ne tanışma ama!*

Bu gece bana söyledikleri için bir hayli kızgındım üstelik. Bana kendimi güçsüz ve yetersiz hissettiriyordu. Doğru, başımı aynı gün içinde birden fazla kez belaya sokup benimle ilgilenmesine muhtaç kalmıştım ancak bana hemşirelik ettiği için işini yapamadığını söylediğinde, buzdan kalbimde ufak bir çatlak daha açıldığını kendime itiraf ediyordum.

Elim üniformamın yakasındaki düğmelere kaydı dalgınca. Benimle sorumluluğunda olduğum için ilgileniyordu. *Dengesiz, ukala Majesteleri!* Yanımdaki asker bakışlarını bana çevirdi. “İyi misiniz?” diye sordu.

“İyiyim, teşekkürler.” Askerler sanki düşüncelerimi duyabilecekmiş gibi yanaklarım kızardı, kendimi toparladım.

Solaris’in bana dikkat etmeleri için onları tembihlediğini tahmin ediyordum. Yan gözlerle sürekli beni yokluyorlardı. Gözüm örtüye sarılı cansız magusa takıldı o anda. Diğer asker onu sedyeye sürükleyerek taşıyordu. Prensini gelişi yerde yatan sorunun sonucuydu. Kate de bu adam da aynı sözleri söylemişlerdi. Ortada çok büyük bir yanlış anlaşılma olmalıydı.

Nehir kenarında, bir taşın altında otururken uyandığımda kapıldığım dehşet, az önce yaşanmış gibi canlıydı. Kâbuslardan sonra bir de uyurge-

zerlik sorunum ortaya çıkıyordu. Bildiğim kadarıyla daha önce hiç olmamıştı. Solaris, beni karanlık magusların büyülemiş olabileceğini düşünüyordu ancak böyle bir anım yoktu. Zihnimdeki bulanıklık beni daha da çıldırtıyordu. *Sonunda deliriyorsun, Lunabelle.*

Düşüncelerle boğuşurken köyün girişine yaklaştığımızı fark ettim, yanımdaki askere döndüm. “Eve uğramam gerekli. Ailem beni merak etmiş olmalı.”

Tatlı bir şekilde rica eden hâlim karşısında adam biraz düşündü. Solaris’in ekibinden, orta yaşlı bir askerdi. Kendi ailesi de olmalıydı, anlayışla başını salladı. “Kaptan’ın emri var, sizi yalnız bırakamayız. Kısaca haber verin, lütfen. Kapıda bekliyor olacağım.”

Solaris işini şansa bırakmıyordu. Neden benim için böyle bir koruma çemberi oluşturunuyordu ki? *Biliyor mu?* Bilmese de şüphelendiğinden emin dim. Böylesine üzerime düşülmesine alışık değildim. Bu yaşıma kadar hep ben etrafımdakileri korumuş, kollamıştım. Başımın çaresine hep bir şekilde baktığım için beni düşünmek zorunda kalmamışlardı. Şimdi bu durumun karşı tarafında durmak beni hem şaşırtıyor hem de kızdırıyordu.

Magusu taşıyan asker, bizden ayrılarak karakola geçti. Ben ise diğer askerle birlikte evimin yolunu tuttum. Evim, köyün güney girişine yakındı. “Uzun sürmez,” dedim minnetle. Asker başını salladı, dışarıda bekleme nezaketini gösterdi.

Anahtarla evin kapısını açmamla birlikte Eos her zamanki gibi üzerime atladı. Berbat görünüyor olmalıydım. Omuzlarımdan tuttu, ela gözleriyle beni şöyle bir süzdü. “Abla! Neredeydin?”

“İyiyim, böcek. Merak etme.”

“Seni en son gördüğümünden beri dağılmışsın. Alkolik cinlere benziyorsun.” İyi olduğumu görünce içi rahatlamış ve özüne dönmüştü.

“Sırası değil, Eos. Tatsız şakalarını sonraya sakla.” Gülümseyerek saçlarını karıştırdım, sonra ciddileştim. “Herkesi çağır.”

Gelişimi zaten duymuşlardı. Birkaç saniye içinde tüm aile, o küçük ahşap oturma odamızda bir araya geldi. Onlar meraklı gözlerle bana bakarken anlatmaya nereden başlayacağımı bilmiyordum.

Köşede duran isli ocağa baktım. Sonra duvarda asılı duran, anılarımız ve Orion amcanın getirdiği hediyelerle dolu ahşap raflara... Sonunda derin bir nefes alıp söze girdim ve olanları fazla ayrıntı vermeden anlatmaya başladım. Hikâyeme, prensle soruşturma gezisindeyken birlikte saldırıya

uğramışsınız süsü veriyordum. Karanlık magusların saldırı düzenlediğini zaten duymuşlardı. “Benim bir süre karakolda kalmam gerekecek,” diye bitirdim.

Cecilia’nın kahverengi gözlerinde endişe vardı. “Güvende olacak mısın, Luna?” Ona başımı sallayarak güvence verdim. Normalde iş dışında yanımda taşımamın yasak olduğu yedek hançeri Eos’a uzattım. Karakolun silahıydı.

“Sana bunun nasıl kullanılacağını öğretmiştim. Gerekmediği sürece kullanma. Ancak onları koruman gerekirse çekinme,” diye öğütledim. “Ne olur ne olmaz.” Aster huzursuzca kıpırdandı. Annemle eş kahverengi gözleri beni endişeyle süzüyordu.

“Luna, başın belada mı?”

“Tam olarak değil... Yani, sanıyorum hepimizin başı belada.” Onları korkutmak istemiyordum ama temkinli olmaları gerekiyordu. Yalnızca babam düşünceliydi.

“Baba, seninle yalnız konuşabilir miyiz?” Orion amca gittiğinden beri fırsatım olmadığından bu önemli konuşmayı bu kısa ana sıkıştırmam gerekiyordu. Ne zaman yalnız yakalayıp konuyu açmaya kalksam benden kaçıyordu.

Gözlerime uzun uzun baktı, teslim olup yerinden kalktı. Kapıyı açıp arka bahçeye yürüdü. Arkasından sessiz adımlarla takip ettim. Artık kaybedecek bir şeyim kalmamıştı. Ortada bir sır vardı ve belki de hayatım söz konusuydu, öğrenmeliydim. Lafı dolandıracak vaktim de yoktu. Direkt konuya girdim. “O gün Orion amca ile konuşurken sizi duydum.”

Yüzünün rengi sarardı, bana inanamaz gözlerle baktı. Sonra bakışlarını beyaz çitlerle çevrilmiş, sebzelerin ve meyvelerin düzenli bir hizalamayla ekilmiş olduğu bahçemize çevirdi. “Bilmeni gerektirecek bir durum yok, Luna. Özel işlerime çocuklarımın burnunu sokmasından hoşlanmam, bilirsin.” Her zamanki güleç tavrının aksine yüzü asıktı.

“Baba, benimle ilgiliydi, duydum. Magus saldırılarını biliyorsun. Beni arıyor olabilirler.” İçeridekilerin duymaması için fısıldıyordum. Babamın yüzü daha da sarardı. Gözleri sanki donuk bakıyor gibiydi. Kafası karışmış gibi bir hâli vardı.

“Annenle ilgiliydi. Orion hâlâ yaşadığını düşünüyor. Boş hayallere kapılmanı istemedim. Benim için öldü. Cecilia sana bunca yıldır annelik etti. Gerçek anneni araman onun kalbini kıracak,” diye yanıtladı mekanik bir

sesle. Bir parça utanarak, *onu çok düşünmüyor olsaydın aldatmazdın, babacığım*, diye geçirdim içimden. O zaman da ben dünyaya gelmeyecektim ama dünyaya geliş biçimim etik olarak bana her zaman yanlış gelmişti.

O sırada üvey annem duvarın arkasında belirdi. Son cümleleri duyduğunu yüzünden anlıyordum. Onun da çoğu zaman hüznü bakan gözleri donuktu. Onun üzülmesine sebep olduğum için kendimi daha da kötü hissetmeye başladım. Bu hikâyede tek suçsuz o olabilirdi. Vaktim yoktu ve babam belli ki bana bir şey anlatmayacaktı. Cecilia yanımıza geldiğinde onun boynuna sarıldım.

“Benim annem sensin. Beni kızın olarak büyüüttüğün, beni onlar kadar sevdiğin için teşekkür ederim.”

Narin kollarını bana sarıp saçlarımdan öptü. “Seni seviyorum, Luna.” Babam da diğer yandan saçlarımı okşadı nasırlı elleriyle.

“Ben de sizi seviyorum,” diye fısıldadım boğuk bir sesle. Babama hayatımın tehlikede olduğunu söylemiştim. Eğer hâlâ anlatmıyorsa gerçekten annemi görmemi, aramamı istememesinin bir sebebi vardı ancak son günlerde yaşadığım şeylerin annemle ilgisi olduğundan emin gibiydim. Olanları kimseye ve kendime zarar gelmeden durdurmak istiyordum yalnızca.

İçeriye döndüm. Aster ve Eos’un da konuşmalarımızı camdan dinlediğini tahmin ediyordum. İkisi de endişeli bakışlarını bana yöneltmişlerdi. “Dikkatli ol, Lu,” dedi Aster.

“Olurum, abla. Siz de dikkatli olun.” Kollarımı açıp onları davet ettim, sarılan bir yumak hâline geldik. Eos yukarıdan, uzun kollarını üzerimize dolayarak ikimizi birden kucaklıyordu. Ayrıldıktan sonra onu silahla ilgili sıkı sıkıya tembihledim. Elleri cebinde yere bakıyor, anlattıklarına kafa sallamakla yetiniyordu. *Korkuyor...*

Storm sorduğunda üzerime kayıtlı olan hançeri ormandaki çatışmada kaybettiğimi söyleyecektim. Eos da acil bir durum olmadığı sürece silahı asla çıkarmayacak, kullanmayacaktı. Bu, çiğnediğim ilk kural değildi. Bunca derdin arasında kayıp bir hançer için Storm’la baş edebilirdim. Prensın kulağına gitmemesini umuyordum yalnızca. İçimden bir ses, hançeri gerçekten kaybetmediğimi çözmesinin zor olmayacağını söylüyordu. Kapıdaki askeri daha fazla bekletmemek için hepsiyle vedalaşıp evden zor da olsa ayrıldım.

Askere beklediği için teşekkür ettim ve konuşmadan karakolun kapısına giden yolu birlikte yürüdük. Bren’e uğramam gerekliydi ancak bunu

yapmak için askeri atlatmam gerekecekti ve istemiyordum. Ailemi görme-
me izin vererek bana gösterdiği iyi niyeti kötüye kullanamazdım.

Taşı saklamasını ve kendine dikkat etmesi gerektiğini söylemem gere-
kiyordu ancak prens elimi kolumu bağlıyordu. Bren'e karakoldan kuzgunla
haber göndermem gerekecekti.

Karakol kapısından girdiğimde Asher beni kapıda bekliyordu. Onu
görmek, içimde küllenmiş öfkeyi yeniden alevlendirdi bir anda. Askerin
görevi beni karakola teslim etmektir. Başıyla selam verip yeni görev yerine
doğru uzaklaştı. Ash heyecanlı ama çekingendi.

"Luna! Sonunda döndün," dedi. "Seni çok merak ettim." Ona kulakla-
rımdan ateş çıkarak bakmayı sürdürürken bakışları sargılı elime kaydı, en-
dişeyle gözleri kısıldı. "Yaralanmışsın." Soğuk bir tavırla yüzüne bakmayı
sürdürdüm.

"İyiyim, Ash. Revire uğramam gerekiyor. Sonra görüşürüz." Yanından
ayrılıp yolumu değiştirdim. Arkamdan üzgün gözlerle baktığını tahmin
ediyordum ama hıncıma engel olamıyordum. Ona bağırıp çağırmak, hatta
onu yumruklamak istiyordum ama bir yanımda da ondan kaçmak, güvenimi
sarsmasının bedelini sessizliğimle ödetmek istiyordum.

Dalgın adımlarla revir çadırına yürüdüm. Buradaki son anılarım pek
de hoş değildi. İçeri girdiğimde gözler bana çevrildi. Revirdeki doktorlar
durumumla ilgili bilgi sahibiydi. Birkaç tanesi başıma üşüştü hemen.

Yaşlı olan, beni bir sedyeye oturttu ve sargıları açtı. Solaris neredeyse
bütün karakolu ayağa kaldırmıştı ve o kadar acil bir durumum olduğunu
düşünmüyordum. Etrafımdaki koşuşturma beni utandırıyor. Doktor, eli-
mi evirip çevirerek inceledi.

Lanetli bir nesneyle yaralandığım için insanlar gibi yavaş iyileşecek-
tim. Doktorun talimatıyla genç hemşire elinde şırıngayla yanımda belirdi.
Ağrı kesici bir iğne olduğunu açıkladı ve tenimde batma hissettim.

"Kalıcı hasar bırakmaz. Sürdüğün kremler etkisini göstermiş, yenile-
yeceğiz. Temiz tutmalısın, her gün pansumana gel," dedi yaşlı doktor ve
yakan kremden yeniden sürüp sargılarımı değiştirdi. Sürerken Solaris gibi
üfleme gereği duymadığından elimde sinir bozucu bir sızı ve yanma kaldı.

İlaçlarımı da alıp revirden ayrıldım. Birkaç adım bile atmadan karako-
lun askerlerinden biri gelip Storm'un beni komuta merkezinde beklediğini
söyledi. Elbette duş alıp üzerimi değiştirmem için beş dakikam bile olma-
yacaktı. Sonsuz bir sorgulanma döngüsüne düşmüş olabilirdim.

İçimden söylenerek çadırların arasından geçtim. Kapıda bekleyen asker, Storm'a geldiğimi haber verdi ve içeri buyur edildim. Storm yanıma yaklaştı, elimi inceledi, kınayarak başımı iki yana salladı. "Otur lütfen, Elaine."

Son karşılaşmamızdan bu yana kinini bir yana bırakmış gibiydi. En azından görünürde... Bana eskisi gibi yumuşak davranıyordu ancak gözlerinin içindeki kızgınlığı ayırt edebiliyordum. Başımızdan geçenleri anlatmamı istedi, kısaca anlattım. Endişeli bir ifade yüzüne yerleşti.

"Kaptan Solaris'in kesin emri var. Seni devriye veya nöbete yazmıyorum, Elaine. Bu olanların seninle ilgisini çözmeye çalışıyorum. Kendisi arama çalışmaları yapmadığı vakitlerde sana eğitim verecekmiş," dedi sıkıntıyla. *Kendisi mi?*

Storm'un asık yüzüne baktığımda bu durumdan hoşlanmadığını anlamam zor olmuyordu. *Güç savaşları...* Solaris ve başkentin askerlerinin burada olması onun otoritesini sarsıyor, onu geriye itiyordu ancak hizmet ettiği kralın oğluna da karşı gelemiyordu elbette. Tüm bunların yanında onun sinirlerini muhtemelen en çok da ben geriye itiyordum.

"İnanın bunlar neden benim başıma geliyor ben de bilmiyorum."

Son uyarısına göre oldukça medeni kalan bir tonla, "Bizden sakladığın taşta obsit ve senin kanın dışında bir şey bulamadık. Benden bir daha kanıt veya bilgi saklamayacağına inanıyorum," diye uyardı beni. Bunda prensin doğrudan ya da dolaylı etkisinin olup olmadığını merak ediyordum. Bren'e haber uçurmama da gerek kalmamıştı. *Asher Bennett!* Taşı ele geçirme şansım artık yoktu.

"Taş, karakolda kalacak," dedi Storm, zaten tahmin ediyordum. Sessiz kalarak başımı salladım. Yorgun görünen kırışık gözleri üzerimde oyalandı. Derin bir nefes üfleyip hafif çatallanan sesiyle ağzındaki baklayı çıkardı. "Sana davranışlarım uygun değildi." Kelimeler boğazından çıkarken onu yakıyordu sanki. "İkimizin de davranışlarını gözden geçirmesi gerekiyor."

Bir an için ne söyleyeceğimi bilemez hâlde ona baktım. Bu noktada onun özrüne muhtemelen bir karşılık vermeme gerekiyordu ancak içimden gelmiyordu. Onun da bu konuşmayı içten duygularla yapmadığına emindim. Başımı sallamakla yetindim. "Kaptan Solaris sakladığım taşı biliyor, nereden öğrendi bilmiyorum."

Storm anlık bir şok ifadesiyle yüzüme baktı, bakışları düşünceli bir hâl aldı. Demek ki kendisi söylememişti. "Gidebilirsin, Elaine," dedi kısık ses-

le. Ayağa kalkıp selam verdim ve çadırdan ayrıldım. En azından Storm'la kavga etmiyor olmam hoş bir değişiklikti.

Özel eğitim mi? Prens ondan eğitim almazsam hayatta kalamayacağımı düşünüyordu sanırım. Tecrübe edinmek için bulunmaz bir fırsat olsa da dün söylediklerinden sonra bu kararı da, kırılacak bir oyuncakmışım gibi tavrı da beni öfkeliendiriyordu yalnızca.

Dün gece hiç uyumadığımdan ve yaramdan dolayı bitkindim. Yatakların olduğu çadıra gidip biraz dinlenmeye karar verdim. Evim köyde olduğu için yalnızca askeriye ilk katıldığım sene yapılan eğitimlerde bu yatakhane kullanmıştım.

Yatakhane tek düze, sıralı metal ranzaların dizildiği, beyaz nizami örtülerle örtülü onlarca yatağın olduğu bir çadırdı ve en son kaldığımdan beri değişmemişti. Zemin, diğer çadırların aksine toprak değildi. Çadır kumaşından yapılma, yeşil bir muşambayla kaplıydı. İçeride bulunan demirden yapılma ranzanın üst katına tırmandım. Üst katta yatmak bana nedense her zaman daha güvenli geliyordu.

Metal merdivenden tırmanırken elimdeki yara yine kendini hatırlatırcasına sızladı. Yıllardır avcı güçlerim sayesinde birkaç saat dışında ağrı çekmediğimden bu durum beni hırpalıyordu. Bir yandan aklım Solaris'e takılıyordu. *Benden ayrıldıktan sonra bir şey bulabildiler mi acaba?*

Kendini koruyabilecek kapasitesinin fazlasıyla olduğunu bilsem de güvende olmasını istiyordum. *O, orduların kumandanı! Onu sen mi koruyacaktın?* Düşünceler arasında gözlerim kapalı yatarken ilaçların da etkisiyle huzursuz bir uykuya daldım.

Uyandığımda hava kararmak üzereydi. Birkaç dakika, kısa süreli uykumda gördüğüm ve hatırlayamadığım kâbusları düşündüm yattığım yerde. Faydası yoktu, beni rahatsız etmesi dışında hiçbir şey anımsayamıyordum. Pes edip bir şeyler yemeye gitmeye karar verdim. İştahım yoktu ancak ilaç kullanıyordum, yemek zorundaydım.

Ayaklarımı demir ranzadan sarkıtıp aşağı atladım. Zorlanarak da olsa botlarımı giydim. Elime zarar vermemeye özen göstererek üniformamın ince ceketini üzerime geçirdim.

Çadırdan çıktığımda yine beni orada bekleyen Ash'i gördüm. Yatakhane çadırının biraz ilerisinde bir sandalyeye tünemiş, gözleri uzaklara bakıyordu. Ne kadar zamandır orada oturup uyanmamı bekliyordu acaba? Bir yanımı ona karşı merhamet kırıntıları gösterirken diğer yanım onu affedemiyordu.

Dışarı çıktığımı görünce bana süt dökmüş kedi gibi suçlu gözlerle baktı. Onunla önünde sonunda yüzleşmem gerekecekti. Kaçmanın çare olmaya-
cağını anlayınca yanına gittim, bir sandalye çekip oturdum. “Özür dilerim,
Lu,” dedi bir şey söylememe fırsat kalmadan. Gerçekten üzgün görünüyor-
du. Ona kızgın kalmak istemiyordum ama elimde değildi.

“Neden yaptın?”

Telaşlı olduğu zamanlardaki gibi kelimeleri yutarak yanıtladı. “Bu iş
ciddi, Lu. Seni korumaları için bilmeleri gerekiyordu.”

“İyiliğimi düşündüğün için yaptığını söylüyorsun ama taşı sakladığım
için başım belaya girebilirdi ve en önemlisi, Bren incelemiş olsaydı daha
fazla bilgi alabilirdi,” diye sitem ettim. “Bu senin vereceğin bir karar değıl-
di! Bu benimle, gerçek annemle ilgiliydi. Benim için önemini biliyordun.”

Kanlı gözleriyle, benim uykusuz halimin bir yansıması gibiydi. “Storm
sana ceza vermeyeceğine söz vermişti.”

“Kaptan Solaris öğrenmiş,” dedim tane tane, sözcükleri kafasına vurur
gibi. “Neyse ki anlayışlı davrandı, bunun için üzerime gelmedi.”

Ash’e Solaris’ten bahsetmek garip hissettiriyordu. Ash’in yüzünde pa-
nik yerine karanlık bir ifade belirdi. Solaris’in köydeki bütün herkes üye-
rinde böyle bir etkisi vardı, farkındaydım. Bu konuşmanın daha öteye var-
mayacağını anladığımda ayaklandım. “Duş almam gerekli.” Ash özrünü
dilese de içimdeki soğuk hayal kırıklığı, ona olan samimiyetime büyük bir
duvar örüyordu.

Arkamı döneceğim sırada Ash, aniden beni sağlam olan elimden tutup
kendine çekti. Boş bulunup bir anda ona doğru savruldu. Yüzü bana çok
yakındı, ona has çam ormanı kokusu burnuma çarpıyordu. Kolumdan biraz
daha çekerek daha da yaklaştırmaya başladı. Beni öpmeye çalıştığını geç de
olsa idrak edince son anda başımı yana çevirmeyi başardım.

“Ash!”

Az önce suçlulukla kıvranan gözlerine öfkeli bir kıvılcım yerleşti. Ben
ise şok hâlimden dolayı olan biteni hâlâ tam olarak idrak edemiyordum.
“Öpmemi istemiyorsun, öyle mi?” diye sordu keskin bir hayal kırıklığıyla.
“Doğum gününde seninle konuşmaya çalıştığım da anlamazlıktan gel-
din.”

Dilim tutulmuş gibiydi. *Bu konuşma gerçekten oluyor mu?* “Ash, ben...
Ben bilmiyordum.”

“Biliyordun, Luna. Her zaman biliyordun.” Sesi ve bakışları kırgındı. Alaycı bir gülüş dudaklarına yerleşirken, “Prens bana göre daha cazip, ha?” diye sordu.

Son sözleri beni kendime getirdi. Kolumu ondan kurtardım, aramıza birkaç adım mesafe koydum. Sinirlerim zorlanıyor, son noktaya dayanıyordu. “Seni o gün reddettiğim için mi taşı Storm’a gammazladın? Yoksa prensi kışkırttığın için mi?”

Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik oldu. Ash tokat yemiş gibi görünüyordu. Gözlerinden kendi suretim dökülüyor gibi hissediyordum. “Nasıl böyle düşünürsün?” diye fısıldadı. Hayal kırıklığı, sanki somut bir varlık gibi üzerime doğru eğiliyordu. Soğuk gözlerimi ona dikip cevap vermedim. O sözler öfkeyle ağzımdan dökülmüştü ancak tam olarak pişman olduğumu da söyleyemezdim. Onun canını acıtmak istiyordum belki de.

“Nasıl istersen,” dedi suskunluğuma karşılık. Bana yaklaştı, yanağına nazik bir öpücük kondurdu; dudakları yanağımda bir an oyalandı. Bu kez geri çekilmedim, benim de gözlerim doldu. Yalnızca benim duyabileceğim bir sesle fısıldadı. “Hoşça kal, Lu.”

Arkasını dönüp uzaklaşırken gözümde bir damla yaş tomurcuklandı. Haklı olduğu bir nokta vardı. Biliyordum... Her zaman ilgisini hissediyordum. Benim için değerini hiçbir zaman ona olan ilгимle ölçmüyordum yalnızca, akışına bırakmıştım. Başka seçenekler denemiştim. Çünkü onunla denemek, onu kaybetmek demekti. Bu konu her zaman aramızda konuşulmamış bir sır olacak sanıyordum. *Bugüne kadar...*

Ash omuzları düşük, ağır adımlarla uzaklaşırken, ben de arkamı dönüp duşlara yöneldim *Arkadaşlığınızın üzerine bir kova soğuk su dök, Luna.* O sırada beni uzaktan, çatık kaşlarının ardından izleyen altın rengi gözleri fark ettim.

Solaris dönmüştü ve gözlerinden ateş çıkıyor gibi görünüyordu. Selam vermeden arkasını dönüp onun için hazırlanan büyük, konforlu çadırına girdi. Kafa karışıklığımla onun da ardından birkaç saniye bakakaldım ve moralim iyice bozularak duşların yolunu tuttum.

Yeni pansuman yaptıkları elimi ıslatmamaya çalışarak duş aldım, üzerime antrenman takımımı geçirdim. Tek elle temizlenmenin bu kadar zor olduğunu tahmin etmiyordum. Islak saçlarımı karıştırıp kurumaları için açık bıraktım.

Bir yandan da Solaris'in ne bulduğunu merak ediyordum. Ormanda onunla yalnızken prens ve orduların kumandanı olduğunu unutmak kolaydı. Burada ise rütbesi, hiç istemescim de beni ikileme düşürüyordu. Yine de bir cesaretle çadırına doğru yol aldım. Kapıda bekleyen askere beni buyur etmesini söylemiş olacak ki bana hiçbir şey sormadan geçmeme izin verdi.

Çadırın ortasında duran ahşap çalışma masasında oturuyordu. İçerisi, yanan birkaç tane mumun titrek ve soluk ışığıyla aydınlanıyordu. Storm'un çadırından daha ferah ve genişti. Üzerinde yakası açık, bol ve rahat bir gömlek ile spor bir pantolon vardı. Mum ışığında bronz bir heykele benziyordu.

Ben içeri girince ayağa kalktı. Suratı hâlâ asıktı. Yanıma kadar geldi, elimi inceledi. "Nasıl oldun?" diye sordu buz gibi bir sesle.

"İyiyim. Doktorlar kalıcı bir hasar olmadığını söylediler."

"Biliyorum."

Arkasını döndü ve yeniden masasına oturup ben orada yokmuşum gibi önündeki kağıtları incelemeye devam etti. Birkaç dakika sonra, ben çadırdan çıkmayınca başını kaldırdı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var, Lunabelle?"

Tavrına aldırmamaya çalıştım, merakım ağır basıyordu. "Bir şey bulabildiniz mi?"

Başını yeniden kağıtlara eğdi ve bana bakmadan konuşmaya başladı. "Seninle bulduğumuz tuzaklardan birkaç tane daha. Yakınlarda terk edilmiş kamp alanları da bulduk, hepsi boştu. Yarın daha uzak arazileri tarayacağız."

"Aramalara ben de katılmak istiyorum."

Gözlerini önündeki kağıtlardan kaldırdı, anlık olarak göz göze geldik. Sanki öfkeliyken gözlerinin altın rengi daha da parlıyordu. Neye öfkelenildiğinden ise emin değildim. "Sana buradayken boş vakitlerimde eğitim vereceğim. Bu durumda seni yeniden sahaya çıkaramam."

Şimdi de ben öfkelenmeye başlıyordum. Tam gerek olmadığını söyleyecekken ifadesiz bakışlarına alayla karışık bir öfke yerleşti. "Belki sen de sevgiline benden öğrendiğin birkaç numarayı öğretirsin. Onun da yardıma ihtiyacı olduğu kesin."

Bana karşı dengesiz, bir sıcak bir soğuk tavırları artık canımı sıkıyordu. Merak ediyorsa daha medeni bir şekilde sorabilirdi. "Bu konu sizi ilgilendirmez," dedim öfkeden yanaklarım yanarken.

“Haklısın, Lunabelle. Ben senin arkadaşın ya da bir yakının değilim. Kumandanıyım. Merakını giderdiysen çalışmam gerekiyor.” Beni sessizce kovalamak ister gibi bakışlarını kapıya çevirdi. Sinirimden orada duran eşyalardan birkaçını üzerine fırlatma ihtiyacı hissediyordum ancak ona uymayacaktım. *O, krallığın prensi, Lunabelle. Orduların kumandanı ve muhtemelen ruh hastası. Sakin ol.*

“Emredersiniz, Kaptan. İyi geceler.” Sesim çatallanmış, istediğim kadar sakın çıkmamıştı. Cevabını beklemeden çadırını terk ettim. Onunla daha birkaç gündür tanışıyorduk ve davranışları güven veren bir profil çizmiyordu.

Prens olduğu için bana böyle davranmasına izin vermeyecektim. Onun her gün farklı bir karakteriyle tanışma şerefine erişiyordum. Alaycı ve gizemli falcı, dürüst ve adaletli kumandan... Bugün ise soğuk ve kibirli prens rolünü oynamaya karar vermişti. Ne de olsa buradaki işini bitirip altından yapıma sarayına dönecekti bir süre sonra. *O olmasa da hayatımda yeterince bela ve gizem var.*

Kendi kendime söylenerek yatakhane çadırına döndüm. Yemek yeme isteğim tümden kaçmış, midem bulanmaya başlamıştı. Rahatsız demir ranzaya tırmandım. Kendimi yatağa bıraktım. Bu iki gün, bana aylar geçmiş gibi hissettiriyordu. Prense ne kadar kızgınsam Ash için de bir o kadar üzgündüm. Onu reddettiğim anki bakışı gözümün önünden gitmiyordu.

Ash, kendimi bildim bileli benimleydi. Onun şefkatli ilgisine zaman zaman kapıldığım olmuştu. *Kalbin bugüne dek gerçekten atmadığı için...* Prens ise sadece birkaç gündür hayatımdaydı, onu tanıımıyordum bile. Kendi kendime sesli homurdandığımı o anda fark ettim. Düşünceler arasında uykuya daldım.

Ertesi gün her zamanki gibi gün doğmadan uyandım. Askerlerin hepsi karakola çağırılmışlardı. Uyuduğum çadırdaki ranzalar bir önceki güne göre bir hayli kalabalıktı. Solaris buraya bir saldırı daha olacağını düşünüyor olmalıydı. Devriyeler ve nöbetler iki katına çıkarılmıştı tedbir olarak. Saray askerleri ve bizimkiler dönüşümlü olarak görev alıyordu. Kocaman karakolda bir şey yapmasına izin verilmeyen bir tek ben vardım ve bu durum canımı sıkmaya başlıyordu.

Üniformamı üzerime geçirip çadırdan dışarıya adım attım. Solaris, ekibiyle birlikte ormana, karanlık magusların saklanma yerlerini aramaya gidiyordu. Yarı karanlık havada, arkası dönük silüetini hemen seçtim. O da

sanki benim ona bakışlarımı hisseder gibi başını yana doğru çevirdi. Göz ucuyla benim durduğum yere bir bakış attı ve arkasını dönüp siyah atına atladı. Karakol kapısından ormana doğru harekete geçti. *Kendisi hilir...* Ondan uzak durmaya çoktan karar vermiştim. Yeni bir baş ağrısına ihtiyacım yoktu.

Gün içerisinde çalışmayınca kendime oyalanacak bir şey bulmak konusunda epey zorluk çektiğimi fark ettim. Revire gidip pansumanımı yaptır-
dım, elim iyiye gidiyordu. Ash ortalarda yoktu, görevdeydi herhâlde. Or-
talarda olmaması daha iyiydi. Bu arada Bren'i dikkatli olması konusunda uyar-
mak için kuzgun gönderdim. Hâlâ akşam olmasına çok zaman vardı.

Sonunda dayanamayıp Storm'u görmeye gittim. Ondan iş isteyecektim. Boş kalmak fazla düşünmeme yol açıyordu ve elimdeki düğümlerin hiçbirini çözemediğim hesaba katılırsa bana bir faydası yoktu.

Storm'un loş çadırına girdim. Önündeki haritalarla ilgileniyordu. Se-
lam vermeden, "Bana bir görev verin," dedim. Masasındaki işten gözlerini
kaldırdı, sorgulayıcı bakışlar attı.

"Kaptan Solaris'in emri var, Luna. Sen iyileşene kadar hiçbir alanda görev almayacaksın. Tatilinin tadını çıkar."

O da herkes gibi kaptanla aramda ne geçtiğine anlam vermeye çalışıyordu. Ne kadar ısrarcı olsam da Storm, emirlere karşı gelemeyeceğini söyleyerek beni çadırından dışarı yönlendirdi. Benim isteğimi gönüllü gerçekleştireceğini düşünmek, yaşadıklarımızdan sonra ahmaklık olurdu zaten.

Akşama kadar aylak aylak dolaştığım için kendimi normalden daha yorgun hissediyordum. Solaris akşamüzeri döndü. Karakola geldiğinde, can sıkıntısından patlamak üzere banklardan birinde oturuyordum.

Bu işi çözmemin tek yolu onunla konuşmaktı ancak bana karşı buz gibi tavrını sürdürüyordu. Beni görmezden gelip çadırına girdi. Bu oyunda pes eden ben olmayacaktım. Sıkıntıdan ölsem de gidip ona yalvarmayacaktım.

Yemekhanede yalnız başıma oturmuş, önümdeki yahniyi isteksizce tırtıklarken, İkinci Birlik'ten iki asker gelip yanıma oturdular. Hepsini tanısam da hiçbirisiyle arkadaşlığa varan samimiyetim yoktu. Bu ikisinin, daha önce bir süre flört ettiğim Dani'nin arkadaşları olduğunu ve budala olduklarımı biliyordum yalnızca.

"Eğitim alanına gitmen gerekiyormuş. Kaptan çağırıyor," dedi Glen denilen itici tipli oğlan. "Sana özel eğitim verecekmiş." Son cümlesini yılışık

bir gülümsemeyle taçlandırdı. Sesindeki imayı duymazdan gelmek mümkün değildi.

“Bir şey mi ima ediyorsun, Glen?” Burnumdan soluyordum ve hıncımı ondan çıkarmamın hiçbir sakıncası yoktu.

“Hayır, yani... Neden bunca asker arasında bir tek sen Kaptan’dan özel eğitim alıyorsun ki?” diye alay etmeyi sürdürdü. Yanındaki arkadaşı Hale da başını sallayarak ona destek verdi. Onun da yüzünde pis bir sırıtış vardı. İkisine de acır bakışlar attım, yüzüme sinir bozucu bir gülümseme yerleştirdim.

“Bilmem. Belki sizleri fazlasıyla kapasitesiz ve kurtarılamayacak kadar yeteneksiz görüyordur,” dedim. “Hatırladığım kadarıyla sen daha ayakka-bılarınım bağcıklarını bile düzgün bağlayamıyorsun, Glen.” Bakışlarımı botlarına indirdim. Şekilsiz ve çözülecek gibi duran düğüme bakıp gözlerimi imayla yeniden yüzüne çevirdim.

Hale gevşek sırıtışını arkadaşına yöneltirken, Glen öfkeden kızarmıştı. Tepsimi kapıp rüzgâr gibi yanlarından geçtim. Karakolda, o ikisi gibi bakan gözlerle aldırnamaya çalışıyordum ama giderek çoğalıyorlardı. Herkes olağanüstü durumda çift vardiya tutarken, benim hiçbir şey yapmadan ortalarda gezinip Kaptan’dan özel eğitim alacak olmam kaba şekilde konuşulmaya başlanmıştı. Haksız da değillerdi üstelik. Benim herhangi bir ayrılacağım yoktu.

Tepsiyi kirlilerin olduğu kısımdaki metal raflara yerleştirdim ve yemekhane çadırından çıkıp öfkeli adımlarla eğitim alanının yolunu tuttum. Oraya ulaştığımda Solaris’in beni çitlere yaslanarak beklediğini gördüm. Soğuk gözleriyle beni inceledi. “Yine neden öfkelisin?”

“Değilim,” dedim ve kapıyı açıp içeriye girdim. Üstelemedi, arkasını dönüp ikimiz için uygun ekipmanı aramaya koyuldu. Benim için bir tane koruyucu yelek ve eğitim kılıcı, kendisi için yalnızca tahta eğitim kılıcı.

“Sağ elin hâlâ yaralı. Seni fazla zorlamayacağım.” Bana bakmadan elinde kılıçların ağırlığını tartıyordu. *Yüce gönüllü Prens!*

Yeleği üzerime doğru fırlattı, son anda yere düşmeden eğilerek yakaladım. “Kılıcı da fırlatacak mısınız, Majesteleri?” diye homurdandım. Yeleği başımdan geçirip bağlama yerlerini tutturdum ve birkaç adım atıp benim için seçtiği eğitim kılıcını elime aldım. Yüzünden bir anlığına muzip bir gülümseme geçse de yeniden soğuk tavrına döndü.

Kendi kılıcını alıp ortaya geçti. Onu takip ettim. Beni tepeden aşağı şöyle bir süzdü. “Öncelikle duruşunu düzeltmemiz gerekli,” dedi. “Kılıcı bir asker gibi değil, çiftçi gibi tutuyorsun.”

Ona çok yakışacak cevaplar ağzımın ucunda dururken, *o senin kumandanın*, diye düşündüm. Dişlerimi sıkıp kendi içimden defalarca kez tekrar ettim.

Bu sırada yemekhanede en son kızarıklık yüzle bıraktığım Glen sesli bir şekilde, alayla güldü. O ve başka yüzler de eğitim alanının etrafında toplanmıştı; bizi izleyen küçük bir kalabalık oluşmuştu. Muhtemelen çoğu dedikodu malzemesi bulmak için oradaydı. Onlara ters gözlerle baktım, Solaris’in gözleri, özellikle Glen üzerinde memnuniyetsiz bir ifadeyle oyalandı.

Solaris, onu koruma görevinde olan muhafıza yaklaşıp bir şeyler fısıldadı, yeniden kılıcıyla karşıma geçti. Muhafız bunun izlemeye açık bir gösteri olmadığını söyleyerek etraftaki kalabalığı dağıttı ve yeniden toplanmaması için alan etrafında tur atmaya başladı. Kimse izlemeyeceği için minnet duysam da artık gözler daha fazla üzerimde olacaktı, böyle yaparak diğerlerini daha çok kışkırtıyordu.

Herkes dağıldıktan sonra beni biraz daha inceledi ve kendi kılıcını bırakıp bir elini hafifçe belime diğerini ise omzuma yasladı. Dokunmasıyla tenimden geçen akımların da bana pek yardımcı dokunmuyordu.

“Bacaklarını omuz genişliğinde aç, dizlerini hafifçe bük. Çok dik durursan dengeni kaybedersin, çok eğilirsen de kılıcını iyi kullanamazsın.”

Söylediğini yapmaya çalıştım ama kendimi kasıyor, tuhaf hissediyordum. Daha önce bu karakolda aldığım eğitimde kılıcı kavrayabilmem ve kaldırabilmem yeterli olmuştu. Kılıç, silahlar arasında en zayıf olduğum alandı üstelik.

“Kılıcın ağırlığını bacakların taşımalı, kolların değil,” diye devam etti duruşumu incelerken. Bana yaklaşıp kılıcı sıkmakta olan elimi kavradı ve tüy gibi bir dokunuşla parmaklarımın arasındaki mesafeyi ayarladı. Nefes alışımın ritmi değişti.

Parmaklarımın doğru yerde olduğundan emin olunca, “Dikkatini toplamayı da öğrenmen gerek,” diye mırıldandı.

“Dikkatim dağınık değil. Söylediklerinizi yapmaya çalışıyorum.”

Yerine geçti, kendi kılıcını eline aldı yeniden. Gülümsemesini bastırmaya çalışıyordu. “Eğer dikkatin dağınık olmasaydı yüzüme değil, kılıcına bakıyor olurdun.” Bakışlarımı hemen elime indirdim ve bu kez gerçekten

parmaklarımın nerede durması gerektiğini inceledim. *Kendini beğenmiş ukala!*

“Bileğin esnek kalmalı. Kılıcı çok sıkarsan kasların erken yorulur. Çok gevşek tutarsan da ilk darbeye silahını kaybedersin.” Onun yanında öfkeden kendimi sıkmamam çok mümkün olmuyordu. Üstelik, bunca şeyi aynı anda yapmaya çalışmaktan duruşum bir ucube gibiydi.

Solaris kendi kılıcını kaldırdı ve göstererek anlatmaya devam etti. “Saldıırı yaparken tüm gücünü kollarına verme. Güç, belinden ve bacaklarından gelmeli. Ayağını sabit tutarak değil, vücudunun ağırlığını kullanarak saldır.” Kılıçla havaya doğru örnek ve maalesef mükemmel bir kesme hareketi yaptı. “Şimdi aynısını dene.”

Kılıcı kaldırdım ve onu taklit etmeye çalıştım ancak elim acıyordu ve seçtiği kılıç oldukça ağırdı. Savurma hareketim bu yüzden onun yaptığından yavaş ve zayıftı. “Bileklerin zayıf kalıyor. Bol bol pratik yapman gerekecek,” dedi. “Tekrar.”

Tekrar denedim. Daha iyiydi ama yine de tam olarak yeterli değildi. Solaris yine bir şeyler göstermek için arkama geçti. Elini belime koyup beni öne doğru hafifçe ittiğinde kaslarımın sertliğini hissettim. Kalbim saçma bir şekilde hızlandı. Bu sadece eğitimdi. *Kesinlikle, tamamen eğitim.*

“Ağırlığını ileri ver. Dizini bük, savrulmaya izin ver.” Onun sıcak dokunuşu karşısında yutkunurken yine de söylediğini yaptım. Kılıç bu kez şaşırtıcı bir şekilde vınlayarak, hızla indi. Solaris yeniden karşımdaki yerini alırken başını eğip dudaklarını hafifçe kıvrıdı.

“Fena değil,” dedi. “Ama iyi savaşıan birine zarar vermeye yetmez.”

Kaşlarımı çatarak baktım ona. “Deneyelim mi?”

“Tahta kılıçla da olsa beni alt etmek hoşuna giderdi, değil mi?”

Meydan okuyarak bir adım geri çekildim. “Sadece dersin pratikte nasıl işlediğini görmek istiyorum,” dedim yüzüme masum bir ifade vermeye çalışarak.

Solaris başını sallayarak kılıcını kaldırdı. “Tamam. Dene bakalım.” Derin bir nefes alıp ileri atıldım. Kılıcı savurdum ama Solaris kolayca, takip edemediğim bir hızla yana çekildi. Bir hamle daha yaptım ama onu da çevik bir hareketle savuşturdu. Kendini zorlamıyordu bile.

“Kılıcı sadece öfkeyle savurma,” diye uyardı. “Strateji kullan. Karşındakinin hareketlerini oku. Rakipten hafif ve küçüksen hızını kullan. Ve en önemlisi...” Solaris hareket etti, ani bir hamleyle savunmamı kırarak kılı-

hıcını boğazıma dayadı. Yüzlerimiz arasında birkaç milim mesafe kaldı. “Aklın kılıçta olsun.”

Boynumda onun kılıcı vardı; nefes nefeseydim ve hırstan, tabiri caizse, kuduruyordum. Akıl sağlığını korumak için birkaç adım uzaklaştım. “Aklım kılıçta zaten,” diye söylendim, bıyık altından gülümsedi. “Çok hızlısın,” dedim onunla yeniden resmî konuştuğumu bir anlığına unutarak. “Safkan avcı olduğun için benden avantajlısın... Avantajlısınız.”

Solaris’in bana bakışları birkaç saniyeliğine yumuşadı. Başını yana eğip gülümsedi, ardından kılıcını indirdi. “Yeteneğin var ama çok çalışmalısın. Ben burada yokken tutuş ve duruş pratiği yapmanı istiyorum. Bir sonraki derste saldırı pozisyonlarına geçeriz,” dedi ve arkasını dönüp eğitim kılıcını bırakmaya yeltendi.

“Bu kadar mı?” diye sordum gözlerim iri iri açılırken.

Kılıcı bıraktı, bana döndü. Arkama doğru bir bakış attı ve yeniden bakışları keskin bir soğukluğa büründü. “Elin kanıyor.”

Başımı eğip baktığımda kılıç tutan elimdeki sargıların lekелendiğini gördüm. Fark etmemiştim bile.

“Revire uğra ve pratik yap. Bir sonraki ders için hazır ol.”

Eğitim alanından çıkıp ellerini cebine soktu ve bir kez bile bakmadan hızla çadırına ilerleyip gözden kayboldu. Onun için hiç hoş olmayan yakıştırmaları kendi kendime mırıldanarak, yeleği çıkarıp benim için seçtiği kılıcı yerine kaldırdım. Uzaklaşan adım seslerini duyduğumda arkamı döndüm ve kıvrıkcık saçlı bir silüetin çadırların arasında kaybolduğunu gördüm. Davetsiz izleyicimiz Ash, ben fark etmesem de Solaris’in dikkatli gözlerinden kaçmayı başaramamıştı.

Karakolda günler birbirini kovaladı. Elimdeki yara daha iyi durumdaydı ve sıkıntıdan her gün fazlasıyla pratik yapıyor, ayna karşısında bile hayali kılıcı tutuyordum. Solaris ilk eğitimden sonra derslerimizi yatma uyarısının verildiği saatlerden sonraya almıştı. Bu yüzden hâlâ herkesin haset bakışlarına maruz kalsam da en azından gelip benimle alay etmeyi bırakmışlardı. Elbette bunda Solaris’in genel bir eğitim programı başlatıp herkese yerde sürünene kadar antrenman yaptırmasının da etkisi vardı. Sınırım söylentileri duymuş ve istediklerini onlara acımasızca sunmuştu. Diğerlerinin antrenman saatlerinde genelde kendisi karakolda olmadığından o kısmı Benjamin yönetiyordu.

Ash ile konuşmadığımız ve başka arkadaşım olmadığı için eğitim saatleri dışında yalnız dolanıyordum. Her geçtiğim yerde kümeler hâlinde duran askerlerin fısıltılarından ismimi seçiyordum. Haftalar geçmişti. Yalnızlık ve aşırı düşünme seansları beni bunaltmaya başlamıştı.

Bazı geceler Solaris karakolda olmadığı için eğitimlerimi Benjamin devralıyordu. Acımasızlık, sinir bozuculuk konusunda ondan çok da farkı yoktu ama en azından bana bir buz kütesi gibi davranmıyordu.

Prens her gün arama çalışmalarına çıkıyor, akşamları ise eli boş hâlde dönüyordu. Bu durum onu ek olarak hırçınlaştırsa da bana olan tavrının sebebinin başka olduğunu düşünüyordum.

Kendime verdiğim sözleri çiğneyecek kadar sıkılıp bana görev vermesi için ona çatmaya gideceğim sırada arkasına bakmadan çadırına gidiyor, eğitimler dışında benimle konuşmuyordu. Bir akşam çadırına gitmeyi göze aldım. Kapıdaki asker, prensin müsait olmadığı gerekçesiyle beni içeri almadı. Elim şimdi çok daha iyi durumda olmasına rağmen görev yasağını hâlâ kaldırmıyor ve beni çıldırtıyordu.

Sanki ormanda vakit geçirdiğim prens başka biri, karakoldaki başka biriydi. Bir de falcı kimliği vardı tabii... Aramıza resmiyet duvarı çekmek yeni aklına gelmiş olmalıydı. *Eğlenceli kumandan, öyle mi?* diye geçirdim içimden alayla.

Yine boş adımlarla karakolu arşınlandığım bir gün, yemek saatinden sonra dışarıya çıktım. Birkaç gündür Benjamin ile eğitim yapıyorduk. Solaris'in bugün döneceğini söylemişti. Burada olmadığı zamanlarda ne yaptığını da merak ediyordum.

Solaris'le yapacağımız ders saatinin gelmesini beklerken iki sandalyeyi birleştirip gökyüzünü izlemeye koyuldum. Burada boş bir defter ve kalem bulmuştum. Elim de iyileştiği için boş vakitlerde çiziyordum. Bol bol vaktim olduğundan çoğu sayfayı doldurmuştum bile. Bana ve sinirlerime iyi geliyordu.

O sırada yanıma yanaşan Ash'i hissettim. Onunla da beni öpmeye çalıştığından beri konuşmuyorduk. Gözlerimi sabırla kapatıp birkaç saniye bekledim ve doğruldum. Defteri ve kalemi ceketimin cebine kaldırdım. İçindekileri görmesini istemiyordum.

“Senden özür dilemek istiyorum,” dedi. “Seni zorlamamam gerekirdi.”

Ellerimi dizlerimin üzerine koydum, başımı kaldırıp yüzüne baktım. “Benden bu ara ne kadar sık özür dilemek zorunda kaldığının farkında mısın?”

Gözleri artık soluk bir iz dışında iyileşmiş yaraya kaydı. Yutkunarak bakışlarını yeniden gözlerime sabitledi. “Aramızda bir şey olmadığını biliyorum, Luna. Yani dostluktan öte... Sana hesap soramam ve karışamam. Tavrım için üzgünüm.”

Doğruydu, haftalardır düşündüğüm kişi o değildi ve ben de bu durumdan bir hayli rahatsızdım. “Bu özünde prensin bana kum torbası gibi davrandığını fark etmenin de etkisi oldu elbette, değil mi?” diye sordum alayla. Eğitimleri gizli gizli izlediğini biliyordum ve prensin bana karşı buz gibi tavırlarını gördükten sonra kıskançlık krizi dinmiş, bir anda pişman oluvermişti.

“Ben...” dedi boynundan başlayan kızarıklık yüzüne tırmanırken. “Sana öyle davranmaya hakkı yok.”

Ona gözlerimi devirdim öfkeyle. “Davranışların için gerçekten pişman olduğunda konuşuruz.” Ayağa kalktım ve yatakhane çadırına yürümeye koyuldum. Üzgün bir ifadeyle başını eğip ellerini cebine attı, aksi yöne uzaklaştı.

Onunla aramızdakiler henüz çok tazeydi, konuşup çözmek için erkendi. *İkimiz için de...* Üstelik, prensin beni istemediğini anladığı için, hâlâ bir şansı olduğunu düşündüğünden özür diliyordu.

İki adım atmıştım ki Solaris’i, az önce konuştuğumuz yere oldukça yakın bir noktada, atının gece gibi siyah tüylerini tararken gördüm. Ne zaman önemli bir şey olsa mantar gibi yakınlarımda bitiyordu. Günlerdir taştan bir heykel gibi ifadesiz ve soğuk olan yüz ifadesi, yerini daha yumuşak bir ifadeye bırakmıştı. Yine ruh hâli değişimlerinden birini yaşıyordu herhâlde. Yüzüne hiç bakmadan yanından geçip gitmeye davrandım.

“Lunabelle,” diye adımı seslendi güçlü ve sıcak bir sesle. Adımı seslenişi bana bir melodiyi andırsa da ona karşı yelkenleri indirmeye niyetim yoktu. Arkamı döndüm ve asker selamı verdim.

“Derse daha bir saat var, Kaptan.”

Başını yana eğdi, gözlerime afacan bir ifadeyle baktı. “Bana kızgınsın,” dedi tek kaşını kaldırıp. *Benimle dalga geçiyor olmalısın. Seni uykunda boğmak istiyorum.*

Soğuk bakışlarımı onun üzerinde birkaç saniye gezdirdim. “Ben sizin yönettiğiniz orduda bir askerim. Size kızgın olmam rütbem gereği mümkün değil. Arkadaşınız ya da yakınınız da değilim,” dedim onun yankısı sözlerle.

“Lütfen, Luna,” diye mırıldandı. Masum görünüyordu ve pişmanlık ışıklarını gözlerinde görüyordum ama Acımasız Kaptan Solaris’ten daha acımasız olabileceğimi öğrenecekti. Ne Ash’in ne onun pişmanlığı ne yazık ki derime işlemiyordu.

Ters bakışlarımı delip geçen altın gözlere teslim olmamak ne kadar zor olsa da başardım. Sonunda burnundan derin bir nefes üfleyerek olanları yok sayamayacağını kabul etti.

“Tamam... Sen haklısın. Birkaç haftadır sana olan davranışlarım için özür dilerim.” Bana bir adım yaklaştı. “Seni bir kum torbası olarak görmüyorum.” Konuşmalarımızı dinlediğini saklama gereği duymuyordu.

“Birkaç haftadır bana tam da olması gerektiği gibi resmî davranıyorsunuz. Sorun yok.”

İç çekti, üzgün bir sesle devam etti. “Bunu hak ettim, haklısın. Sana kendimi affettireceğimi umuyorum. Kendimle kavga etmekten de yoruldum.”

Kendiyle ne için kavga ettiğini anlamasam da sormayacaktım. Geri adım attığında beni daha çok kızdırmıştı.

“Artık iyileştiğin için görev yasağını kaldırıyorum. Sen de bizimle araştırma turlarında yer alacaksın.”

Baş üstüne, Majesteleri! Prens ve kumandan olduğu için emirlerine karşı gelemeyecek olabilirdim ama bu onu pişman etmeyeceğim anlamına gelmiyordu. Haftalardır kıvrandığım göreve gitme aşkım da solmuştu.

“Emredersiniz. Eğitim alanında olacağım.” Arkamı döndüm ve eğitim yaptığımız kumlu zeminden oluşan alana doğru hızla ilerledim. Arkamı dönmeden önce hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladığını görmüştüm. *Budala prens*. Görev yasağını beni haftalara süründürdükten sonra kaldırdığı için boynuna sarılmamı bekliyordu herhâlde.

Ne düşündüğünü, neden kaç gündür yüzüme bile bakmadığını anlamasam da beni üzmeyi başarmıştı. Oysaki beni çok az şey üzerdi. *Belki de böylesi daha iyi*. Kendi kendine tavrını değiştirmeye karar vermesi umurunda değildi. Kalbimi şimdi o türden bir zayıflığa açamazdım. Bana gün-

lerdir uyguladığı görmezden gelme tavrının karşılığını fazlasıyla alacaktı. Yine de elim, cebimde taşıdığım tırtıklı deniz kabuğuna gitti istemsizce.

Eğitim alanına ulaştığımda Benjamin'in orada olduğunu gördüm. Silahları ve ekipmanları kurcalıyor, sabah yapılan genel eğitimler için parkuru hazırlıyordu. "Albay," diye resmî selam verdim ve her gün yaptığım gibi eğitim kılıcını almak için köşeye gittim.

"Benimle bu kadar resmî konuşmana gerek olmadığını sana daha önceki beş dersimizde de söylemiştim."

"Kumandanınız da öyle demişti," dedim ve durdum, sonra söyleyeceklerimi yuttum. Karşımdaki adam, gözlemlediğim kadarıyla ukala prensin en yakın arkadaşıydı ve daha fazla bela istemiyordum.

Eğitim kılıcını ısınmak için elimde döndürmeye başladım. Eğitimlere başladığımızdan beri gelişme göstermiştim ve en azından artık duruş ve tutuşum hakkında azar işitmiyordum. Bunda görev yasağım olduğu için sıkıntıdan gece gündüz pratik yapmamın da etkisi vardı tabii. Öfkemi doğru kanala yönlendirmiştim.

Benjamin dudaklarını sıkarak muzipçe gülümsedi. "Onu hiç bilmediği bir yerden sarstın, dengesini bozdun," dedi kısık sesle. Ona şaşırarak baktım. "Böylesi bir çarpılmadan herkes korkardı."

"Benden korktuğu için mi beni her fırsatta iğneleyip üzerime buzlar atıyor?"

"Ona duyguları olduğunu hatırlatıyorsun." Bunları oldukça ciddi bir ifadeyle söylemişti ve yüzünü ekşitti. "Sana bunları söylediğimi duyarsa beni çadırın tavanına asar. Umarım sır tutabilen birisindir, uyanık avcı."

O ikisinden ne ummam gerektiğini bilmiyordum. Benjamin de çoğu zaman Solaris kadar alaycıydı. Söyledikleri bu yüzden tam olarak güven vermiyordu. "Kimseye anlatmam çünkü kimse benimle konuşmuyor, Albay."

Cümlem ağzımdan çıkar çıkmaz ne kadar acınası görüldüğünü fark edince pişman oldum. Bana acımalarını ya da üzölmelerini ve bu yüzden kibar davranmalarını istemiyordum.

Benjamin yeniden ekipmanı düzeltme işine dönüp, "Seni kıskanıyorlar da ondan," dedi. "Ülkenin en iyi savaşçılarından eğitim alıyorsun, gelişıyorsun. Hepsinin toplamından daha yeteneklisin."

Cümleleri karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Bu, beni ilk takdir edişiydi. "Kendini mi övdün beni mi tam olarak anlayamadım ama teşekkürler."

Karşılığında sırttı ve tam o sırada Solaris de eğitim alanının kapısında görüldü. Yüzü asıktı, endişeli görünüyordu. Onun ruh hâli değişimlerine artık alıştığım için şaşırmayı bırakmıştım.

“Benjamin, seninle bir göreve gitmemiz gerekli,” diye seslendi. “Luna, seninle yapacağınız eğitimi ertelemek zorundayız. Yarın devam ederiz. Yataktaneden ayrılma bu gece.”

Benjamin ona soran gözlerle baksa da ben varken açıklamayacağımı tahmin ediyordum. “Bir sorun mu var?” diye sordum yine de.

“Bir hareketlilik var,” dedi dürüstçe. “Seni yanımıza alamayız, tehlikeli,” diye ekledi ben atılmadan. Tam ısrar edecekken, “Bu defa olmaz, Luna,” dedi ve konuşmama fırsat bile vermedi.

Benjamin durumun ciddiyetini kavrayıp elindeki işi bıraktı. “Seni giriş kapısında bekliyorum,” dedi Solaris’e. Bana da başıyla selam verip silahlanmak için kendi kaldığı çadıra doğru yürümeye koyuldu.

“Buraları tanıyorum. Size yardımım dokunur.”

“Luna,” dedi yumuşak bir sesle. “Bu gerçekten senin için tehlikeli bir görev. Rica ediyorum, yataktaneden ayrılma.”

Başımı salladım, tam uzaklaşacağım sırada beni omuzlarımdan yakalayıp sözlerini dinlemem için gözlerimin içine baktı. “Burada kal. Bacağındaki hançeri de yanında tut.”

Ani tutuşu karşısında şaşıarak yüzüne baktım. “Siz güvende olacak mısınız?”

Sorum karşısında yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi. Şu güneş ışıklarını getirenden... Ona karşı hızla yelkenleri suya indirişim kendi sinirimi bozdu bu yüzden.

“Benim için endişelenme.”

“Tamam, bir sonraki eğitimde görüşürüz öyleyse,” dedim ve arkamı dönüp yataktaneye giden yolda adımlarımı hızlandırdım. Arkamdan baktığını hissetsem de dönüp bakmadım. *Kendine dikkat et, lanet olası prens.*

Aklımda düşünceler ve yersiz bir endişeyle yatakhane çadırına ulaştım. Kaçıp neler olduğuna bakamaz ya da onlara yardım edemezdim. Bu kez istesem de istemesem de söz dinlemek zorundaydım.

Yataktanede hemen hemen tüm ranzalar doluydu artık. Askerler, endişeli seslerle birbirleriyle bilinmez tehlikeyi tartışıyorlardı. Arada sırada fısıldarken göz ucuyla da bana bakıyorlardı, kendi ismimi seçiyordum. Birine çatmak istesem de derin bir nefes alıp onlara uymamaya karar verdim.

Haftalardır karakolda en çok konuşulan ancak hatırı bile sorulmayan kişinin kendim oluşuna bağışıklık kazanmıştım.

Kendi yatağıma tırmandım. Yarın saat kadar sonra fısıltılı dedikodular yerini düzenli nefes alışverişlerine bırakınca ben de gözlerimi kapattım. Aklımda kuyruğu birbirine değmeyen bin tilki vardı. Kâbuslarla dolu uykumu siren sesleri böldü. Uyanmamak mümkün değildi. Yattığım yerden panikle doğruldum. Bir tek tatbikat yaptığımızda sirenlerin böyle acı acı çaldığını duymuştum.

Hemen çevik bir hareketle ranzadan aşağı atladım. Ayağıma aceleyle botlarımı geçirdim. Yatakhanedeki herkes benzer bir aceleyle giyinmeye çalışıyordu. Dışarı çıktığımda karakola hâkim olan kargaşayı görünce nefesim kesildi. *Bu bir tatbikat değil!*

Askerler gruplar hâlinde sağa sola koşturuyordu. Köyden yükselen dumanlar ve is kokusu burnuma çarpıyordu. *Ailem*, diye düşündüm panik içerisinde. *Onları korumam gerekli!*

@ayisigikitap

ON İKİNCİ BÖLÜM SALDIRI

Benim yüzümden bir kişi daha ölmeyecek.

Olanları anlamaya çalışarak başımı çaresizce sağa sola çevirdim. Onu sağ salım karşımda görünce hissettiğim rahatlamaya engel olamadım.

Solaris, az ileride birliklere emir yağdırıyordu. Üzerinde daha önce gördüğüm rahat giysiler vardı. Demek ki sirenler çaldığında gittikleri görevden çoktan dönmüşlerdi. O da seslere uyanmış, aceleyle dışarı fırlamıştı. Beni görünce adını seslenerek yanına çağırdı. Ona hâlâ kızgın olduğum için duraksadım, yanına gitmekte tereddüt ettim. Emir yağdırmaya ara verip arkasını döndü ve öfkeli gözlerini bana çevirerek yeniden adımı seslendi.

“Lunabelle!”

Onun seslenmesiyle etrafımızdakilerden birkaç kişinin de yüzü bize döndü. Seri adımlarla yanına gitmekten başka seçeneğim kalmayınca rahatlamış göründü.

“Yanımdan sakın ayrılma.”

“Ailemi kontrol etmem gerekli.” *Lütfen bana engel olmaya çalışma.*

Bir süre kararsız kaldıktan sonra pes etti. “Sen de geliyorsun, köye gidiyoruz. Aileni de birlikte kontrol ederiz,” dedi. “Endişelenme.” Askerler ona çadırından silahlarını ve zırhını getirdiler. Benim için de koruyucu yelek ve silah istedi.

Ash de bizimle gelecek birliğin içindeydi, hemen arkamızda hazırlanıyordu. Zırh yeleğimi giydim, silahlarımı kuşandım. Kulağıma hafifçe eğilip, “Ne olursa olsun yanımda kalacaksın,” diye fısıldadı.

Başımı sallayarak onaylarken göz ucuyla hemen arkamızda duran Ash'e baktım. Söylediklerini duymuştu, yüzü allak bullak bizi izliyordu. Uzatmamak ve aileme bir an önce ulaşmak için prens ne derse onaylayacaktım. Onunla hesaplaşmamıza daha sonra devam edebilirdik.

Karakoldan çıkıp evimin olduğu yöne doğru köy yolunda yürümeye başladık. Köye duman çökmüştü, yanındakiler dışında görüş alanım kısıtlıydı. Solaris en öndeydi. Silahını çekmiş, temkinli adımlarla sağa sola bakınıyordu. Ben de onun hemen yanındaydım. Normal şartlarda onu korumak için önünden veya arkasından yürümem gerekiyordu. Diğer askerler ve Ash, yan yana yürüyüşümüze garip gözlerle bakıyordu ancak ne zaman adımlarımı yavaşlatıp ondan bir adım geriye düşsem, yanına gelmem için bekliyordu.

Bir yandan dikkatlice etrafı incelerken, diğer yandan ailemin evine son hız koşturmak için kendime hâkim olmaya çalışıyordum. Başka bir birlik, kaçışan sivil insanları karakola doğru yönlendiriyordu. Duyularım nabız gibi atıyordu. *Yakınlarda olmalılar.* Her zaman yürüdüğüm yolu yürürken bu kez kalbim ağırdı. Askerlerin botlarından çıkan düzenli ayak sesleri beynimde gümlemeye dönüşüyordu.

Köy yolunu yarıladığımızda kalbimi yerinden çıkaran manzarayı gördüm. Dumanlar ailemin evinin oradan geliyordu. Biraz daha yaklaşıncaya panikten ellerim titremeye başladı. Solaris gerdiğim yaya, titreyen ellerime endişeyle baktı.

Tüm o dumanın kaynağı evimdi. Kalbim korkudan ağzımda atıyordu ama ben yürümeye devam ettim. Tüm vücudum titrerken nefes almaya çalıştım.

Uzaktan alevlerin yansıttığı iki silüet... Bacaklarım beni oraya götürmek istemiyor, her adımım sanki bir çığ gibi içime çöküyordu. Ne kadar yaklaşısam da gözlerim gördüklerine inanmak istemiyordu. Annem... Babam... Kanlar içinde, hareketsiz hâlde evin önünde yatıyorlardı. Yaklaştıkça kalbimi koyu bir keder kapladı.

Kontrollü olmak buraya kadar. Yayımı sırtıma astım, avcı hızımı sonuna kadar kullanarak o tarafa koşturmayı başladım. Yüzüme vuran sıcak rüzgâr, göğsüme oturan o alamadığım nefes... Oraya vardığımda yanıldığımı anladım.

Dizlerimin bağı çözüldü, kendimi toprağa bıraktım. Ellerim, titreyerek onlara uzandı. Sıcaklıklarımı, hayat belirtilerini aradım çaresizce. Annemin yumuşak yanağı şimdi bir maske gibiydi. Babamın güçlü elleri kıvrılmış, cansız bir şekilde toprak zemine düşmüştü.

Babamın sırtından akan kan toprağı kızıla boyamıştı; annem ise yanı başında, kanlı ellerini yaralı karnının üzerine koymuştu. Huzurla uyuyor gibi görünüyorlardı.

Boyunlarındaki damara korkarak elimi uzattım. Buz gibi soğukluk dışında hiçbir şey yoktu. Cevap vermeyeceklerini bildiğim hâlde, “Anne... Baba...” diye fısıldadım. Sesim boğazımda düğümlendi.

Kelimeler dudaklarımdan dökülmek yerine içime akıyor, beni boğuyordu. Göz pınarlarım kuruydu, içimde bir yerlerde bir çığlık yükseliyordu. Tüm vücudum onların soğuk bedenlerinin yanında kontrolsüzce titremeye başladı. Gözyaşlarım serbest kalıp kararmış yanaklarımı ıslattı. Diğer yandan evimiz, gözlerimin önünde acı bir çatırtıyla yanıyordu.

Solaris koşarken beni durdurmamıştı. Hemen arkamda duruyor, eli omzumda bana destek olmaya çalışıyordu. Gözyaşları içindeki yüzümü ona çevirdim. Kederimi paylaşıyor, oldukça üzgün görünüyordu. Hıçkırıklarımın arasında birden panikle ayağa fırladım. Aster ve Eos içeride miydi? *Yasını sonra tut! Kardeşlerini kurtar!*

Ayağa kalktım, panik içerisinde yangına doğru adım attım. Evin verandasına ulaşip içeri girmek için davrandım. Başımı koruyarak kapıya yaklaştım. Solaris beni sessiz adımlarla takip etmişti. Ahşap ev, büyük bir gürültüyle küle dönüyordu ve çatısı yavaş yavaş evin içine çökmeye başlıyordu. Yanan eve girmek için gözlerim bir yol ararken beni durdurmak için kolumdan yakaladı. Ona doğru dönerek kolumu kurtarmak için hamle yaptım.

“Luna, hayır.”

Yüzümdeki çaresizliği görünce birkaç saniye durakladı. Beni tutmayı bırakıp yanan kapıyı tekmeyle devirdi, bir kolunu ağzına siper edip eve önden girdi. *Cehennem sıcağı...* Öksürerek ve ağzımı kolumla kapatarak odaları gezmeye çalıştım. Alevler tenimi yalıyor, beni yakıyordu. İçerisi boştu. Solaris de diğer odaları kontrol etti, boş olduğunu işaret etti. Eskiden mutfak ve oturma odasının olduğu alanda, yerimde kıpırdamadan dikildi-

ğimi görünce, beni belimden yakalayıp sürükleyerek dışarı çıkardı. Dirensem, evin içinde kalmak istesem de içten içe biliyordum. *Hepsi gittiler.*

Solaris'in beni sürüklemesi, dışarıya çıkışım, bir kâbustan uyanmak gibiydi. Yere kapanarak öksürmeye başladım. Yüzü dumandan kararmış olsa da Solaris'in durumu benden daha iyiydi. Beni kontrol etmek ve avutmak için eğilip elini sırtıma koydu. Dokunuşu altında sarsılan bedenim artık kontrolden çıkıyordu.

Sürünerek annemin ve babamın bedenlerinin yanına gittim yeniden. Yanlarına çöküp hıçkırarak ağlamaya başladım. Kalbime bir ok saplanmış, beni yavaşça öldürüyor gibi hissediyordum. İçimde tarif edilemez bir öfke de vardı. Arkada bıraktığımız birlik de bize yetişmişti. Herkes güvenli bir mesafeden olan biteni izliyordu. Doktorlar annem ve babama yanaşmak istedi, izin vermedim. Onları götürmelerine hazır değildim.

Evin yakınına ulaşmış olan Ash de tüm olan biteni bir kenarda sessizce ağlayarak izliyordu. Solaris'le ikisi diğer askerlerden önde, yakınımnda bekliyorlardı. Her şeyimi kaybetmiştim. Tam olarak nedenini bilmesem de içimde çığlık atan yan bana bağıırıyordu: *Senin yüzünden!*

O sırada duyularım yeniden çıldırmış gibi harekete geçti. Kafamı kaldırdım gözyaşlarım arasından. Solaris de tek kaşını kaldırmış, temkinle bakınıyordu. Gözleri saldırmaya hazırlanan bir kedi gibi parlıyordu kararmış yüzünde. Beni aceleyle kolumdan kaldırıp arkasına almaya çalıştı. Kaçmayacaktım.

Doğruldum. Solaris'in hemen yanında silahımı hazırladım. O sırada gözüm daha önce fark etmediğim bir şeye takıldı. Eos'a verdiğim hançer az ileride, kan gölünün ortasında duruyordu. Kendini ve ailemizi savunmayı denemişti belki de ancak başaramamıştı. İçimdeki öfke ve keder daha da büyüdü.

Daha önce duyularım hiç bu kadar yoğun harekete geçmemişti, çok kalabalık olmalıydılar. Kulaklarımda davullar gümbürdüyordu. Solaris askerlere bağıırarak emir verdi. Etrafımızda büyük bir çember oluşturdular. O an gelenleri net bir şekilde görebildim.

Evimizin hemen arkasındaki ormandan, ağaçların arasından akın akın magus yağmaya başladı. Köyü çevreleyen zavallı telleri parçalamışlardı. Belki yüzlercesi vardı. Mırıldanmalar yangının sesine karıştı.

Kimisi sihirle uçan mızraklar atıyor, metalden oklar yaratıyor, kimisi yakından kılıçla onlarca askeri deviriyordu. Sayıca onlardan azdık. İnsan

askerler çoğunluktaaydı, güçsüzdzük. Yine de savaşmadan düşmeyecektim. *Kaybedecek neyin kaldı ki zaten?* Gözüm, yanımda tek kolunu beni korumak için önüme uzatmış Solaris'e takıldı.

Ok ve yayım elimde hazırda. Nişan alıp ben de onlara saldırmaya başladım. Birini vurduğumda yerini yenisi alıyordu. Avcı olduğumuz için bize çarpan sihirler, bizi insanlar gibi tek seferde deviremiyordu ancak sayıca az olduğumuzdan üstünlük onlardaydı.

Solaris, savaşın ortasında bir fırtına gibiydi. Kılıcı dans eder gibi hareket ediyor, her hareketinde bir magusu yere seriyordu. Gözleri ise hep beni arıyordu. Bir an bile gözden kaçırmak istemiyordu ve bu onu tehlikeye atacaktı. Çatışmanın şiddetiyle benden biraz uzağa düşmüştü, başında onlarca magus vardı. Bıçakla, kılıçla tek başına dövüşüyordu. Benim yakınımaya gelmelerine bir kalkan gibi tek başına engel oluyordu.

Ash'in ise biraz uzağımda, yaralı hâlde yerde yattığını fark ettim. Darbeyle savrulmuş, başını çarpmış olmalıydı, baygındı. Önümdeki magusları hançerimle biçerek Ash'e ulaşmak için kendime bir koridor açmaya çalıştım. Öyle öfkeliydim ki hançerimin karanlık yaratıkların ölümcül noktalarını parçaladığından emin oluyordum. Yaraya bakarken yaşadığım kan tutma fobim, adrenalinin etkisiyle magusları biçerken sakince içimde uyuyordu.

Ash'in yanına ulaşmaya çalışırken Bren'in diğer askerlerin arasından fırladığını gördüm. Kısa saçları dağılmış, onun da yüzü isten kararmıştı. Çevik hareketlerle onu yerde sürüyerek çitlerin arkasına, kenara çekmeyi başardı. Kara gözleri isli yüzünün ardında cesaretle parlıyordu. Şaşkınlıkla onu izlerken bana seslendi. "Lu! Dikkatli ol!"

Duyup duymayacağından emin olınsam da şaşkınlıkla mırıldandım. "Sen de..."

Kendimi toparladım, etrafıma bakındım. Askerler düşüyordu. Maguslar onları zorlanmadan yere seriyor, savuruyordu. Etraf kan gölüne dönmüştü, tam bir kaos hakimdi. Boşta kalanlar ise Solaris'in başına toplanıyordu.

Bacağından yaralanmış olduğunu görünce ona yardım etmek için hareketlendim. O sırada önüme bir magus fırladı, yolumu kesti. Kömür karası gözleri çıldırmış gibi bakıyordu. Yüzünde daha önceden tanıdığım doğum lekesini seçti gözlerim. Bu, Kate'i o hâle getiren karanlık magustu. Bu kez üzerinde kapüşonlu cübbesi yoktu ve onun karakolda tutuklu olması gerekiyordu. *Lanet olsun!* İçeride gerçekten bir hain vardı.

Yüzünde o geceki gibi bir sırtışla bana uzandı. Savurduğum hançerden ustaca kurtulurken yeleşimi çıkarmak için bağlama yerlerini çekiştirme-ye başladı. Onu tekme atarak bir kez uzaklaştırdım ancak çok güçlüydü. Birkaç saniye dengesini kaybetti, geri geldi. Az önce attığım tekme-ye bir insana atmış olsaydım çoktan kaburga kemikleri kırılmış olurdu.

Yeleş yandaki bağlama yerlerinden kopararak kaldırıp arkama doğru fırlattı. Üzerimde sadece antrenman için giydiğim kısa kollu, bol tişört kaldı. Kalbim yerinden çıkacak gibi atmaya başladı, savunmasızdım. Geri çekilmem gerekiyordu ancak ayaklarım zemine mihlanmıştı sanki. Ne yaptığını anlamaya çalışıyor, boş gözlerle magusa bakıyordum. *Savaş sırasında ölümcül olabilecek bir hata...*

Kararmış, çirkin tınaklarıyla boynumdaki kolyeye uzandı. Parlak taşlarla süslü kolyemin zinciri boynumu acıtarak çekiştirmesinin etkisiyle koptu. Kolyem, magusun pis ellerinde sallanmaya başladı. Sırtı ve arkasını dönerek ormana doğru kaçmaya başladı.

Arkamı dönüp bir bakış attım. Ben magusla uğraşırken karakoldan destek kuvvetler geldiği için savaş dengelenmeye başlamıştı. Storm ve Benjamin de askerlerin başındaydılar şimdi. Yüzleri kararmış hâlde emirler yağdırıyor, bir yandan da savaşıyorlardı. Solaris'in başındaki kalabalığı halletmişlerdi. Solaris ile kısa bir anlığına gözlerimiz buluştu. Ne yapacağımı tahmin ettiğinden gözleri korkuyla büyüdü. "Luna!"

Ailemden kalan tek yadigârı çalmalarına izin vermeyecektim. Kate bilekliğime saldırmıştı, şimdi de kolyemi çalmışlardı. Solaris'ten bakışlarımı kaçırdım ve ani bir hamleyle arkamı döndüm. *Hata olduğunu bile bile...*

Karanlık magusun peşinden ormana doğru koşmaya başladım. Avcı hızımı kullanıyor, yaratığa yetişmeye çalışıyordum. Solaris'in hemen arkamdan koşmaya başladığını duydum. Bana bağıyor, durmamı istiyordu. Duramazdım.

Yaratık ne kadar güçlü olsa da bir avcı kadar hızlı olamazdı. Birkaç dakika sonra hızımla arayı kapattım, elimi uzatsam yakalayacak kadar yaklaştım ona. Bu sırada ormanda bulunan ağaçların daha seyrek olduğu bir açıklığa geldik.

Hırsız magus, onu yakalayacağım sırada, son anda ağaçların arasına daldı. Çok yaklaşmıştım, elimden kıl payı kaçırdığıma lanet ettim. Ben durunca Solaris de birkaç saniye içinde yanımda bitti. O da rüzgâr gibi koşmuştu ardımızda kalan orman yolunu. Beni kolumdan yakaladığında

nefeslerimi düzenlemeye çalışırken etrafa bakınıyordum. Aldığım her nefes göğsümü yakıyor, tüm gücümle koştığım için bacaklarım sızlıyordu.

“Tuzak, Luna! Gitmemiz gerek.” Beni çekiştirdi, sürüklemeye başladı güçlü kollarıyla. Karşı koyamıyordum. Koşmanın verdiği adrenalin yüzünden duyularımı göz ardı ettiğimi fark ettim onun uyarısıyla. Şimdi kulaklarım gümbürdüyor, bana büyük bir tehlikenin burnumuzun dibinde olduğunu haber veriyordu. *Solaris haklı.*

Geç kalmıştım, tuzağa çoktan düşmüştük. Yüzlerce magus bir anda ağaçların arasından belirip etrafımızı sardılar. Evimin yakınındaki saldırı kadar kalabalıklardı. Dönüp Solaris’e baktım endişeyle. Kendimi umursadığım söylenemezdi ancak o, bacağından yaralıydı. Yüzünde, tanıştığımızdan beri görmediğim bir öfke ve tehlike parıltısı vardı. Gözleri tek tek hepsinin üzerinde geziniyordu.

Yaralı hâlde bunca yolu peşimden koşarak gelmesi bile mucizeydi. Ayakta duruyordu ama onlarcasıyla savaşacak gücü var mıydı? Onu koruma içgüdüsüyle harekete geçtim. Bu kez, ben kolumu onun önüne uzattım korumak için. Bir kişiye daha benim yüzünden zarar gelmeyecekti. Başını eğdi, bana gülümseyerek baktı.

Maguslar etrafımızda oluşturdukları çemberi bozup üzerimize saldırıma başladılar. “Beni değil, kendini koru!” diye bağırdı. Sırtını sırtıma yaslarken bir yandan da yakut işlemeli kılıcını çekti. “Kaç!”

“Seni bırakmıyorum.”

Başını iki yana onaylamaz bir ifadeyle sallarken hafifçe gülümsediğini görebiliyordum. Bir elimde hançerimle önüme gelen maguslara saldırıma, diğerleriyle denk getirdiklerime yumruk veya tekme atmaya başladım.

Uzaktan sadece birkaç tanesi mırıldanarak büyü gönderiyordu. Etrafımızdaki kalabalıktan büyüleri bize ulaşmıyordu. Solaris’le sırt sırta aynı şekilde savaşıyorduk. Bizi öldürmeye değil, ele geçirmeye çalışıyormuş gibi tek tek saldırıyorlardı. Biz biriyle uğraşırken, diğeri çemberi bozup harekete geçiyordu. Anlayamıyordum ancak şikâyetçi de değildim.

Üzerimize saldıranlara hançerimi savuruyordum, o da aynı şekilde kılıcını... Uyumlu dövüşüyorduk, neredeyse güçlerimiz denk gibiydi. Tabii onun yaralı olmasını hesaba katmıyordum.

Nefes nefese etrafıma bakındım. Elimin tersiyle terden ıslanmış alnımı sildim. Simsiyah ise bulanık elimi görünce yanmakta olan evime takıldı gözlerim. Buradan bile yangının kızılığı seçiliyordu.

Arkamda Solaris de sarf ettiği eforun etkisiyle derin nefesler alıyordu. Açıklığa göz gezdirdiğimde magusların büyük çoğunluğunu halletmeyi başardığımızı fark ettim. Etrafımızdaki çemberde birkaç tanesi kalmıştı. Onlar da saldırmıyor, yalnızca karşıdan tehlikeli gözlerle bakıyorlardı.

Duyularım ise hâlâ sakinlemiyordu. Duyularımı bu kadar şiddetle harekete geçirecek kadar magus yoktu açıklıkta.

“Daha fazlası var. Gitmeliyiz,” dedi Solaris. Ona diğer taraftan saldıran magusun boynunu tek hamlede kırdı. Onun da duyuları benimle aynı şeyi söylüyordu. Ben de bana saldıranı hançerimle biçip kenara fırlattım.

Bir anlığına birbirimize baktık. Gözleri hem endişeli hem hayranlık doluydu. Sonunda beni takdir etmek için bu anı bulmuştu. Dikkatimiz anlık olarak dağılmış durumdaydı. Bu yüzden yan tarafımızdan fırlayanı ikimiz de göremedik.

Magus koştu, zıpladı ve Solaris’in omzuna bir hançer sapladı. Kalbimi acıtan bir inleme sesi geldi arkamdan. Prens acıyla yere yığıldı, sırtının sıcak varlığı beni terk etti. Ona saldıran magusun boynunu vakit kaybetmeden hançerimle kızıla boyadım. Magus yere yığılırken, onu tekmeleyerek bizden uzağa gönderdim.

Onu öyle gördüğümde içimde bir endişe patlaması oldu. Tanıştığımızdan beri gözümde yıkılmaz gibi görünmüştü ve düşmesi benim suçumdu. İyileşebilmesi için omzundan hançeri çıkarmam gerekiyordu. *Kanaması olacak*, diye düşündüm. Etrafımız bir anlığına sakindi. Gümleme dinmese de saldıran yoktu.

Hançerin ucunun zehirli olduğunu, eğildiğimde fark ettim; dehşet içindeydim. Canı çok yanıyor olmalıydı, sıkığı dişlerinin arasından acıyla inliyordu. O an zaman durdu sanki. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Gözlerim doldu, görüşüm bulanıklaştı.

Kafamı yeniden kaldırdığımda onlarcasının diğerlerinin yerini aldığını gördüm. Yeniden etrafımızda bir çember yaratmışlardı ve tek başıma onları alt edemezdim.

Solaris’i tüm varlığımla korumak istiyordum. Acı çekmesi canımı yakıyordu. Ölümcül bir yara almış, düşmüştü. Beni korumak için peşimden gelmişti, ölecekti. Ailem ölmüş, evimiz yanıyordu. Ash yaralıydı, kim bilir belki de ölmüştü.

Tüm bunlar kaldıramayacağım kadar fazlaydı. Bedenim hıçkırıklarla sarsılırken, prens sıcak eliyle elimi tuttu ve güç vermek istercesine sıkı.

Gerekirse onu korumak için canımı feda edecektim. *Benim yüziimden bir kişi daha ölmeyecek.*

Karanlık maguslar aynı sistemle çemberi birer ikişer bozup yaklaşmaya başladılar. Sinirlerim haraptı. Hırs, öfke ve endişeyle yanıyordum. İstem-siz, acı bir çığlık boğazımdan fırladı.

Çığlığım gökyüzünü yardı, bir gürültü koptu. İçimde patlayan bir fırtına vardı. Ellerimden bir şey aktığını hissettim. Önce sıcaktı, sonra birden, zifiri karanlık gökyüzünde bir şimşek çaktı. Geceyi gündüze çeviren bir parlaklıkla etrafı aydınlattığında gözlerimi kısmak zorunda kaldım. Yıldırım toprağa düştüğünde ayaklarımın altındaki toprak titredi, sanki tüm enerjim yıldırımın gücüyle birlikte toprağa aktı.

Düşen yıldırım, yerdeki otları ve kuru yaprakları tutuşturdu. Alevler yükselirken etrafa keskin bir yanık kokusu yayıldı. Yangın, maguslarla aramıza engel koydu. Alevlerin sıcaklığı tenimi yalarken panik içinde etrafa bakındım.

Maguslar anlık bir şok ifadesiyle birkaç adım geri çekildiler. Birkaç saniye sonra yangın, çember hâlinde bizi koruyan bir ateşe dönüştü.

Maguslar yanımıza yaklaşamıyor, ateşi geçemiyorlardı. Kara gözleri vahşilikle parlıyor, hırıldıyorlardı. *Yıldırımı ben düşürdüm!* Zihnim bunun olmasının anlamsızlığını tartarken iç güdüsel olarak bunu kullanmaya karar verdim, zorundaydım.

Yapabileceğim tek şeyi yaptım. Çemberi genişleterek yaratıklara zarar vermeyi düşündüm. Şaşırtıcı şekilde işe yarıyordu, hepsi alevlerin içinde tutuşmaya başladılar. Arkada kalanlar ise ormanın içine kaçıştılar. Alevlerin kaçmaya çalışan maguslara uzanıp yakalamasını sağladım düşünce gücümle.

Alevler bizi korurken, yarasına baskı yapmamaya dikkat ederek Solaris'in üzerine kapandım. Omzuna saplanmış hançeri tek çekişte söküp aldım. Zehir, omzuna zarar vermişti. Çoktan kanına karışmış olmalıydı, bilinci yarı açık gibiydi. Altın gözleri açılıyor, bir şey söyleyecek gibi oluyor, daha sonra tekrar kapanıyordu.

Hançeri çıkardığım yerden yeşilimsi bir sıvı ve kan boşaldı. O görüntü karşısında midem altüst oldu, başım dönmeye başladı ama dirayetli olmam gerekiyordu. Solaris'in hayatı şu an ellerimdeydi ve bayılıp onun ölümüne sebep olursam kendimi asla affetmezdim. İki elimi tampon yapmak için yarasına bastırdım. İşe yaramıyordu. Zehirli sıvıyla karışık kan, ellerimin arasından süzölmeye devam ediyordu.

Zehir için ilaç gerekiyordu. Onu burada bırakıp yardım da çağıramazdım. Maguslar her an geri dönebilirdi. Yarı baygındı, adımı sayıklıyordu. Ben de ateş oyunları ile gücümü tüketmiştim.

Hem Solaris'i korumaya hem de yaşadığım dehşetle başa çıkmaya çalışıyordum. Soğukkanlı olmam gerekiyordu. Nasıl yardım çağırabileceğimi çaresizce düşünürken uzaktan, bize yaklaşan askerlerin orman zemininde çıkan adım seslerini duydum.

"Bu taraftalar!" diye bağırdı Benjamin'in endişeli sesi.

Rahatlayarak iç çektim, yardım geliyordu. Duyularım da sakindi. Sanırım onları uzaklaştırmayı başarmış, bize saldıranları yakıp kül etmiştim. Az önce içimden taşan güç, şimdi son damlasına kadar tükenmiş gibiydi. Koruma ve kendini savunma içgüdüğü vücudumu terk edince ayaklarım cansız birer heykele dönüştü. "Solaris, uyan!" diye sayıkladım.

Bilinci tamamen kapalıydı, artık hiç tepki vermiyordu. Ellerim omzundaki yarasının üzerinde, ikimizin de üzeri kan içindeydi. Omzu kadar olmasa da bacağı da kötü durumdaydı. O, kan gölünün üzerinde yatıyor, ben de onun göğsünde çaresizce yaralarını yokluyordum.

Panik tüm bedenimi yeniden sarmaya başladı. Onu da kaybedemezdim. Başımı kalbinin üzerine koydum. Zayıf da olsa kalbi atıyordu. Yardıma gelenlerin sesleri yakınlaştıkça, vücudumun giderek zayıfladığını hissettim. Solaris kadar büyük bir yaram yoktu ama ben de yaralıydım. İlk adrenalin patlaması bitince şimdi her yanımda sızlamaya, acımaya başlamıştı.

"Ölmeyeceksin, prens! Bana söz ver, gitmeyeceksin." Akıttığım göz yaşlarım bedenine düşüyordu.

Benjamin yanında bir birlikle görüş alanıma girince direnmekte olan vücudum gevşedi. Solaris'in üzerine kapanmış hâldeyken, göz kapaklarımı açık tutamayıp kendimden geçtim.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM YARA İZİ

Saldırı, yangın, ölü bedenler, ailem... Solaris!

Derin bir nefes alarak gözlerimi bulanık renklere açtım. Yeşil tavana bakıyordum. Görüntünün netleşmesi için birkaç kez gözlerimi kırpmam gerekti. Bilincim biraz berraklaştığında, bir sedyede yatığımı fark ettim.

Başımı eğip vücuduma bakmaya çalıştım. Birçok yaram vardı. Vücudumun her köşesi ağrıyor, gücüm içimden çekilmiş gibi hissediyordum. Bunun yanında, şaşırtıcı bir şekilde içimde uyuyan bir enerjinin açığa çıktığını, barajda tutulan suların coşkuyla sele dönüşmesi gibi bir rahatlama hissi yarattığını da fark ettim.

Gözlerimdeki bulanıklık biraz netleşince ortada duran ahşap masadan Solaris'in çadırında olduğumu anladım. Karşıdaki büyük yatakta yatıyordu. Üstü başı kan içindeydi, bacağı ve omzu sargılıydı.

Onu öyle gördüğümde kalbim sanki kaburgalarımın arasına sıkıştı, nefesim kesildi. Ölü müydü? *Hayır. Göğsü inip kalkıyordu. Neden hareket etmiyor?*

Kolumdaki hortumları çekiştirdim. Serumumu söküp, sendeleyerek yanına ulaştım. Nefes alıyordu ancak hâlâ baygındı. Yaraları, bandajların altından kanıyordu, iyi görünmüyordu. Hareketliliği duyunca doktorlar hemen içeriye doluştular.

"Kalkmaman gerekli," dedi yaşlı olanı. Kollarımın altından yarı kaldırı bir hareketle beni sedyeme doğru sürüklemeye başladı.

"O iyi mi?"

“Zehirle yaralanmış, kanaması bu yüzden durmadı ama iyi olacağını umuyoruz. Panzehir verdik.”

Yaşlı doktor beni yeniden sedyeye yatırdı. Söktüğüm serum hortumlarını söylenerek koluma takmaya başladı. O sırada içeri Solaris’in arkadaşı Benjamin girdi. Yüz ifadesi oldukça ciddiydi, yanıma geldi. Doktorun serumumu tekrar bağlamasını bekledi. *Anladılar mı?* Belki de önce beni iyileştirip, sonra sorguya çekerek bir hücreye kapatacak ve öldüreceklerdi.

“Merhaba, Luna,” diye söze girdi. “İyi misin?”

Sözleri, ses tonu şefkatliydi. *Belki?* Parlak, koyu yeşil gözleri bir anlık Solaris’e döndü endişeyle. Bana doğru eğildi, kibar bir sesle konuşmaya devam etti. “Sizi bulduğumuzda kötü durumdaydınız. Solaris kendinde olduğu bir an, seni yanından ayırmamamı söyledi. O yüzden burada tedavi olacaksın. Bana orada neler olduğunu anlatabilir misin?” *Henüz bilmiyor.*

Birkaç saniye gözlerimi kırıştırdım, zihnimi toplamaya çalıştım. Benjamin’in bakışları sonucunda doktor işini hızlandırıp onaylamayan bakışları üzerimizde yanıımızdan ayrıldı. “Ash!” dedim bir anda. “O iyi mi?”

Benjamin başını salladı. “İnsan arkadaşını revirde gördüm. Hırpalanmış ama yaşayacak.”

Ash’in yaşadığını duyunca bir parça olsun rahatlasam da göğsümün üzerinde tonlarca ağırlık vardı. Bir günde bütün ailemi kaybettiğim gerçeği tokat gibi yüzüme çarpmaya başlıyordu. Aynı gün maguslar gibi büyü yapabildiğimi keşfetmişim, üstelik kontrol bile edemiyordum. Üzerimdeki normal olmayan sakinlik ve akmayan yaşlar, ilaçlardan olmalıydı.

Bana ne yapacakları konusu ise bir yandan içimi kemiriyordu. Muhtemelen Solaris uyanır uyanmaz beni bunun için tutuklayacak ve benden nefret edecekti. Yaralıydı ama bilinci tamamen kapalı değildi. Benim yaptığımı anlamış olabilirdi. Beni zindana kapatsa bile yine de pişman olmazdım.

Göz kapaklarım yine yarılandı. Benden yanıt bekleyen Benjamin’in gözleri, daha fazla mecalim kalmadığını anlayınca Solaris ve benim aramda gidip geldi. Alnı kırıştı ve üzümlere iç çekti. “İkiniz de dinlenin. Maguslar geri çekilmişler gibi görünüyor. Ben buralarda olacağım. Bir ihtiyacın olursa kapıdaki askerlere söyle. Beni bulup haber verirler,” diyerek çadırı terk etti.

Solaris’i göreceğim şekilde yan yattım. Gözümden ince yaşlar sızıyordu. Kıpırdamadan yatıyordu ama hâlâ acı çekiyor olmalıydı. Zehir kanında

dolaşıyordu ve en iyi avcı bile acı çekmeden bunu iyileştiremezdi. Dünya üzerime yıkılsa sanıyorum tam da şu anki gibi hissederdim.

Bana günler gibi gelen bir sürenin sonunda yine aynı sedyede gözlerimi açtım. Hayal meyal doktorların serumumu değiştirdiğini, bana bir şeyler sorduklarını hatırlıyordum ancak gözlerimi açık tutmayı başaramamıştım. Birkaç gündür uyuyor gibi hissediyordum.

Vücudumdaki bandajlar hâlâ dursa da ilk uyandığım zamanki kadar canım yanmıyordu. Yaralarımın çoğu iyileşmeye başlamış olmalıydı. Ruh hâlim içinse aynı şeyi söyleyemezdim. Onun nasıl olduğunu anlamak için başımı yana çevirdim.

Solaris baş ucumdaki koltukta, başını çadır duvarına yaslamış uyuyordu. Rengi hâlâ solgundu. Bacağındaki ve kolundaki kesikler duruyordu. Kıpırdanmamla gözlerini açtı. Bana nefretle bakmıyordu.

“İyi misin, Luna?” Sesi, alışık olduğum o kendinden emin ve sert tonu taşımıyordu. Daha yumuşaktı, neredeyse... kaygılı. Bir elini saçlarıma uzattı. Önce geri çekilecek gibi oldu, tereddüt etti. Sonra parmağının ucuy-la hafifçe saçlarımı okşadı. Bunu neden yaptığını bilmiyordum ama hoşuma gidiyordu.

Konuşmak istedim, boğazımdan bir hırıltı çıktı. Hafifçe öksürdüm sesi-mi geri kazanmak için. “İyiyim,” dedim kısılmış bir sesle. “Sen iyi misin?”

Gülümsemeye çalıştı, doğrulunca acıyla yüzünü buruşturdu. “Kahra-man prenslere kolay kolay bir şey olmaz, küçük avcı.” İkimiz de enkaz gibiydik, ikimiz de farkındaydık.

İlk kez uzandığında geri çekilmeyince elleri hafif dokunuşlarla saçları-mı okşamaya devam etti. “Orada hayatımı kurtardın.”

“Senin orada olma sebebin bendim.” Göğsümdeki ağırlık ve yumru ser-best kalmak istiyor, bense onu bastırmaya çalışıyordum. Doğrulup benim de doğrulmama yardımcı oldu ve beni aniden kollarının arasına aldı. Bir-kaç saniye kollarım havada afallasam da sonunda ona sarıldım ve başımı göğsüne yasladım. Kalbinin güçlü, sabit ritmini duyuyordum. O ritim bana iyi geliyordu.

Saçlarımı şimdi daha güçlü dokunuşlarla okşuyordu. Tutmaya çalıştığım gözyaşlarım sarılmasıyla sel oldu, göğsüne akmaya başladı. Dokunu-şunda içimdeki tüm bariyerleri ezen bir şeyler vardı. Bir süre daha sarılarak

sakinleşmemi bekledi. Sonra beni hafifçe uzaklaştırıp cebinden bir şey çıkardı. *Kolyem...*

“Tamir ettirdim. Bir daha kaybetme, boynundan çıkarma,” dedi ve boynumdan geçirip saçlarımı düzeltti.

“Teşekkür ederim,” dedim boğuk bir sesle. “Bu kolye yüzünden senin ölmene sebep oluyordum.” Yeniden sapasağlam olan kolyeme minnetle baktım.

Anlayışla başını eğdi. Altın rengi gözleri şimdi sıcak bal rengiydi ve içinde sonsuz bir merhamet barındırıyordu. “Bu kolye sana aileden kaldı, Luna. Seni anlıyorum. Ben olsam ben de aynısını yapardım.” Tam itiraz edeceğim sırada beni susturdu. “Sen sormadan söylemek isterim. O günü yeniden yaşasak, yine hiç düşünmeden senin peşinden o ormana koşardım.”

“Neden?” diye sordum gözlerimi gözlerine sabitleyerek. Gözümden akan yaşlar görüşümü bulanıklaştırırsa da gözlerindeki sıcaklığı seçebiliyordum. “Neden benim için canını tehlikeye atıyorsun? Beni kısa zamandır tanıyorsun.”

“Bunun cevabını zamanla alacaksın,” diye mırıldandı kararsız bir sesle.

Bakışlarının içinde kaybolmaya başlarken kendimi toparladım. Konuyu üstelememeye karar verdim. Duyacaklarıma hazır olup olmadığımı ben de bilmiyordum. Önce o geceden ne kadarını hatırladığını öğrenmem gerekiyordu.

“Ne hatırlıyorsun?”

“En son hançeri hatırlıyorum. Senin bana saldıran magusu etkisiz hâle getirişini de. Sonra daha fazlası geldi. Birinin yaptığı büyü ters tepti sanırım. Bir yıldırım düştü ve yangının ortasında kaldık. Beni korumak için üzerime kapanmıştın. Sonrasını hatırlamıyorum,” dedi. “Zehir zihnimi bulandırdı. Ara ara kendime gelip yardım geldikten sonra seni sordum. Seni yanımdan ayırmamalarını söyledim.”

Büyüyü yapanın ben olduğumu anlamadığı için rahatlayarak bir nefes verdim. Güçlendirici mistik taş ya da büyümlü sözler olmadan bir tek antik maguslar büyü yapabiliyordu. *Ben tam olarak neyim?* Karanlık maguslar demek ki bu yüzden peşimdeydi. Ya beni ortadan kaldırmak ya da kendi saflarına katmak istiyorlardı. Savaşma biçimlerini hatırlayınca sanki bizi öldürmemek için gayret etmişler gibi hissediyordum. *En azından beni...* Kollarının arasından çıkarak yavaşça doğruldum, gözümdeki yaşları elimin tersiyle sildim. “Ash’e bakmam gerekli.”

Biraz da duygu yoğunluğundan kaçmak istemişim. Onun kollarının arasında olmak kolaydı, güzeldi ancak sağlıklı düşünmek bir hayli zor oluyordu. Bir süre kendi kendime kalıp olanları düşünmek istiyordum. Sanki bana birkaç soru sorsa ne kadar sırrım varsa hepsini ortaya dökcekmışim gibi hissediyordum ki bu tehlikeliydi.

“Sürekli seni sorduruyormuş, git. İyi olduğunu görsün de hemşirelerin başı deritten kurtulsun.”

Sendeleyerek ayağa kalktım. Sallansam da yürüyebilecek kadar dinç hissediyordum.

“Hâlâ zayıfsın, dikkatli ol,” diye uyardı çadırdan çıkarken.

“Sen de...” diye mırıldandım gözlerimi kaçırarak ve hızla dışarı çıktım.

Revir çadırına giderken köye kaçamak bir bakış attım. Karakolun kurulu olduğu yüksek tepeden bütün köy görünüyordu. Gördüğüm manzara içimi dağladı, ürperdim.

Fernville yok olmuştu. Evler yıkılmış, bütün köy yanmıştı. Biz Solaris’le ormandayken saldırı köyün diğer kısımlarına da sıçramıştı belli ki. Benim eserim olan yangında da ormanın bizim bulunduğumuz kısmının çoğu yanmıştı. Buradan bakınca ormanın içinde, çember hâlinde bir siyahlık seçiliyordu. En çok da evimin kararmış silüeti kalbimden parçalar kopmasına sebep oluyordu.

Üzerimde rahat ama ince giysiler vardı. Esen serin rüzgâr beni ürpertti, kollarımı bedenime doladım. Köyden rüzgârla gelen küller genzimi yakıyordu. Büyüdüğüm köydeki komşularımın, arkadaşlarımın ve hatta belki ailemin küllerini soluyordum. *Sizin suçunuz yoktu, sadece beni arıyorlardı.*

Öksürerek arkamı döndüm. Gördüklerimden kaçmak için kalan yolu koşar adım yürüyüp hızla revire girdim. Burayı daha önce hiç bu kadar kalabalık görmemiştim, tüm sedyeler doluydu. İçeride keskin kan ve yanık et kokusu vardı.

Askerler her yandan inliyorlardı. Ash’i bulmam gerekiyordu. Girişteki metal malzeme sehпасından bir sargı bezi alıp burnuma ve ağzıma dayadım. Burnumdan nefes almamaya çalışarak yakındaki bir hemşireye sordum, onun yatağını gösterdi.

Ash, yatağında yarı oturur vaziyetteydi. Buradaki yaralılara göre oldukça iyi durumdaydı. Başında büyük bir sargı vardı. Hemen koşar adım yanına ilerledim. Oturduğu yerde onu kucakladım.

“Luna! Yavaş ol, sağlam kemiklerimi de kıracaksın,” dedi sarılmanın boğucu etkisiyle gülerek. Birkaç saniye gözlerimle yokladım, sonra yine

ağlamaya başladım. Son bir haftada yıllardır ağlamadığım kadar ağlıyordum. Ash ise beni öyle görünce panik yaptı. Beni çocukluğumdan beri ağlarken çok az görmüştü. Duygularımı dışa vurabilen bir yapım yoktu. “Ağlama lütfen, iyiyim.”

Sağlık durumuna gelince birkaç kırık kemiği vardı ve başına ciddi bir darbe almıştı ama yaşayacaktı. “Bütün köy yanımış, Ash,” diye mırıldandım. “Mey ve Sera?”

“İyiler, buradalar. Kurtulan sivilleri şimdilik karakolda tutuyorlar.” Küçük kız kardeşi ve annesi askerler tarafından kurtarılmıştı. Onun adına sevinsem de göğsümdeki ağırlık beni daha da ezmeye başladı. Rahatsızca kıpırdandı, gözleri doldu. “Ailen için üzgünüm, Luna.”

Başımı sallayarak ona sessiz bir teşekkür ettim. Her zamanki gibi beni iyi hissettirmeye çalışacaktı ama bu sefer işi çok zordu. “Aster ve Eos belki de yaşıyorlardır.” Gerçeği tahmin etmesine rağmen beni avutmaya çalışıyordu.

Aster ve Eos’un izine hiçbir yerde rastlanmamıştı. Öldüklerine emin dim ancak bedenlerini bile bulamamışlardı. *Yandılar mı? Öldürüp bir kenara mı attılar? Ne fark eder...*

Aklımdaki düşünceleri savuşturmak için başımı iki yana salladım. “Bilmiyorum, Ash. Yaşıyorlarsa onları bulacağım.”

“Bren de yaşıyor,” dedi birden, sevinçle. Rahatlamayla derin bir iç çektim. O da konunun değişmesinin verdiği coşkuyla sözlerine devam etti. “Avcı olduğunu biliyor muydun? Bizden yıllarca sakladığına inanamıyorum. Askere alınmamak için açık etmemiş, yarı kan avcıymış. Sizi kurtarmaya gelenlerin arasında o da vardı. Beni iki üç saatte bir ziyarete geliyor. Seni de ziyaret etmek istemiş ama seni prensin çadırında tutuyorlarmış. Onu içeri almamışlar.”

Son cümlelerini söylerken sesindeki kırgınlık açığa çıkmıştı ancak benim kötü ruh hâlimden korktuğu için bir şey diyemiyordu.

“Evet, ikimiz de ağır yaralanmıştık. Beni yanından ayırmak istememiş. Güvenlik için,” dedim. “Sen yaralandığında seni Bren kurtardı, kenara çekti. Avcı olduğunu bilmiyordum.”

Ash, Bren’le ilgili söylediklerimi duymazdan geldi. Üzüntüsü ve kıskançlığı gözlerinden okunuyordu ama daha fazla uzatmadı, konuyu değiştirdi. “Saldırı sizin evinizle başlamış.”

Beni bulmaya geldiklerini tahmin ediyordum. Bulamayınca tüm ailemi öldürdüklerini de... Ölen her masumun hakkını üzerimde taşıyordum.

Kendi başıma bir bela geleceğini düşünerek hepsiyle vedalaşmıştım ancak onların cansız bedenleriyle karşılaşmıştım. Boğuluyor gibi hissediyordum.

Ash, “O ormanda neler oldu, Luna?” diye sordu.

“Hepsini hatırlamıyorum.” Solaris’in bildiği hikâyeye benzer bir hikâyeye anlattım kısaca. Ona henüz böyle bir sır verecek kadar güvenmiyordum.

Bren’in yaşamasına, iyi olmasına sevinsem de avcı olmasına şaşırmıştım. Avcılar asker olmak zorunda değildi ancak yıllar süren temel karakol eğitimleri zorunluydu. Bunlar bittiği zaman isterlerse farklı bir meslek seçebiliyorlardı. Bren’in bundan kaçması, düşününce normaldi. Demek ki sırları olan sadece ben değildim. Benim sorunum, sırlarımı kendimin de bilmiyor oluşumdu.

Ailemi düşündükçe nefesim daralmaya başladı. Revir çadırı üzerime çökmeye başlamış gibiydi. *Hava almalıyım...* Ash, yaralarının müsaade ettiği ölçüde doğrulmaya çalıştı. Gözlerinde endişe vardı. “İyi misin, Lu? Hemşireleri çağırmanı ister misin?”

“Ben... İyiyim... Hava almalıyım,” dedim ve aniden ayaklandım. Onu ardımda bırakıp, sedyelere çarparak kendimi dışarıya attım. Kan ve et kokusuna artık dayanamıyordum.

Revir çadırının önündeki sandalyelerden birine yığıldım. Düzensiz nefes alışlarım yüzünden gözlerim kararıyordu. Sakinleşmek için başımı arkaya atıp derin nefesler aldım. Aklıma şimdi geliyordu. Ben magus olduğuma göre Solaris veya diğer avcılar beni neden hissetmiyorlardı? Safkan avcılar magusları daha güçlü hissedebilmeliydi.

Bulanık zihnimde parçaları birleştirmeye başladım. Saldırı günü Kate bilekliğimi kırmıştı. İçinden düşen taş, obsit taşıydı. Demek ki bunca zamandır o yüzden sihir yapamıyordum ve gizlenebiliyordum. Bir süre taşı cebimde, üzerimde taşımıştım. Daha sonra Bren’e teslim etmiştim ve Storm ele geçirmişti. *O zaman nasıl gizlendim?*

Elim, boynumdaki kolyeye gitti, incelemeye başladım. Arka yüzünde küçük bir kabartı vardı. İçinde obsit taşı saklı olduğuna emindim. Orion amca babamı uyarmıştı. Belli ki ikisi de biliyordu. Taşı oraya gizlemiş olmalıydı. *Keşke Orion amcanın beni götürmesine izin verseydin, baba.*

Saldırı gecesini Solaris yaralanınca panikle enerji açığa çıkarmıştım. Daha önce büyü yapmama sebep olacak kadar keskin bir duygu yaşamamıştım. “*Buzdan Kız*” lakabının hakkını şimdiye kadar veriyordum.

Tüm askerler sihirle yaralandığı için benim de algılarım çıldırıyordu, tepki veriyordu. O yüzden o gün ormanda yaptığım büyüyü belki de karan-

lık maguslardan ayıramamışlardı. Yalnızca bizim bulunduğumuz bölgede güçlü bir büyü yapıldığını hissetmişlerdi.

Solaris bilse beni anında tutuklatırdı. Tutuklanmaktan korkmuyordum ancak nefesimi kesen, üzerimdeki ağırlığın kalkmasına yardım edebilecek tek bir şey vardı. Bunu kimin ve neden yaptığını bulmam gerekiyordu.

En kısa zamanda bilekliğimi de tamir ettirmeliydim. Kolye kopsa, kaybolrsa bile bileklik ile kendimi garantiye almış olurum. Yıllarca beni korumuş, büyü yapmamı engellemişti. *Kimse öğrenemez.* Özel taşın hâlâ karakolda olmasını umdum. Belki Bren bana yardımcı olurdu.

Sihri kontrol etmeyi bilmiyordum. Ani bir duygu patlamasında yine açığa çıkabilirdi. Tüm bu olanlar benim yüzümdendi. *Belki de açığa çıkmalı.* diye düşündüm.

Beni bir silaha çevirmek istiyorlardı muhtemelen. Suçluluk duygusuyla kavruluyordum. Yerimden kalkıp çadıra doğru yürüdüm. Herkesin iyi olduğunu gördüğüme göre ruhumdaki ağırlıkla baş başa kalabilirdim.

Günler birbirini kovaladı, saldırının üzerinden yaklaşık iki hafta geçti. Karakolda geçirdiğim günler, yas tutmak ve iyileşmeye çalışmakla geçiyordu. Verdikleri ilaçların etkisiyle çoğunlukla uyuyordum.

Bazen uyandığımda Solaris'i yatağımın yanındaki koltukta uyurken buluyordum. Üzerime gelmiyordu. O da benim gibi yavaş iyileşiyordu. Ara ara yaptığı toplantılar ve verdiği emirler dışında, o da sahaya çıkabilecek kadar iyi değildi henüz. Bacağı yaralı olduğu için değneksiz yürüyemiyordu.

Rahatça kendime acı çektirebilmek için defalarca diğer askerlerin kaldığı çadıra geçmeyi teklif etmiştim ancak güvenlik nedeniyle müsaade etmemişti. Bana özel alan yaratmak için yattığımız yerleri perdeyle ayırarak çözüm bulmuştu.

Ailemin kaybını kabullenemiyordum. Uyuyarak ve tavana bakarak haftalar geçirmiştim. Arada çıkıp askerlerin koruduğu, belirlenmiş ormanlık alanda yürüyüş yapıyordum. Solaris yasıma saygı duyuyordu. Ash'in haberlerini de Solaris'ten alıyordum. O da iyileşiyordu.

Bu süre içinde Ash'i veya Bren'i ziyarete gitmemiştim. Aynı çadırda Solaris'le bile konuşmuyordum. Sessizce birbirimizin iyi olup olmadığını kontrol ediyorduk yalnızca. Bazen, nefes alamadığım zamanlarda ağacıma

kaçıyordum. Solaris veya bir başkası beni durdurmuyordu. Orada bitkin düşene kadar ağlıyor, yeniden nefes alabildiğim zaman karakola dönüyordum. Solaris'in askerleri büyük bir alanı tam korumaya almışlardı. Saldırıdan sonra destek birlikler gelmişti. O alanlardan dışarı çıkmadığım sürece sorun yoktu.

Karanlık maguslardan tek bir haber bile yoktu. Sanki buraya küçük bir orduyla yaptıkları saldırı benim kâbuslarımdan biriydi. Solaris'in ekipleri her gün arama çalışması yapıyor, eli boş dönüyorlardı. Esrarengiz bir şekilde geldikleri gibi havaya karışıp yok olmuşlardı.

Solaris günlük toplantılarını hallederken, ben de genelde yalnız başıma yürüyordum. Vücudum sürekli uyumak, vicdan azabı ve kederle boğulan zihnimi kapatmak istiyordu.

Bugün de günlük yürüyüşlerimden birini yapmış, ağır adımlarla karakola dönüyordum. Tam iyileşmediğim için vücudumu fazla zorlamamıştım, doktorlar izin vermiyordu. Ormana gitmeme engel olmamaları için ben de uyumlu davranıyordum.

Cansız adımlarım beni taşırken düşünceli bir hâlde Solaris'in çadırının önüne geldim. Sedyemi kaldırmışlar, yerine rahat bir yatak yerleştirmişlerdi. O ise kendi yatağında uzanıyordu. Perdesini kapatmayı unutmuş olmalıydı. Bir kolu başının altında, gözleri kapalıydı. Genelde böyle uyuyordu. Onunla burada kalırken kaçamak bakışlarla onu gözlemlemek ve kendimi suçlamak dışında fazla işim olmamıştı. Durup öylece onu izlemek istedim. Yaşadığım kayıplar, magus olmam, onun hayatıma bir anda yıldırım düşmüş gibi girişi...

Yanına gitmek için ilerlerken boy aynasının önünde durdum. Beyaz tenimin rengi genelde hep soluktu, sanki kanım çekilmiş gibiydi. Bu durumun değiştiğini gördüm şaşırarak. Şu an tam anlamıyla mermer gibi ışıldıyordum. Göz altı halkalarım yıllar sonra ilk kez yoklardı. Haftalardır ilk kez kendime baktığımı fark ettim, sonra rahatsızca kıpırdandım. *Kendini görmeye dayanamıyorsun.*

Aynadaki silüetimi izlerken içimden yine göğsümü kavuran duygular yükselmeye başladı. Onu uyandırmamak için yanına gitmekten vazgeçtim. Sandalyenin üzerinden bir pelerin kaptım ve yeniden dışarıya adım attım. Beni gün içerisinde birkaç kez yoklayan ataklarımdan biri geliyordu. Nefes alırken zorlanıyordum.

Revirdeki doktorlar bu duruma travmanın neden olduğunu söylemişler, beni sakinleştirecek ilaçlar vermişlerdi ancak ben uyuşarak acımı unutmak istemiyordum.

Sarsak ve dengesiz adımlarla orman çıkışına yöneldim. Solaris'in emriyle muhafızlar yine çıkışına müdahale etmediler. Ben geçerken sessiz ve üzgün gözlerle izlemekle yetindiler.

Ormanda, bir yandan soluksuz ve gürültülü nefesler alırken, diğer yandan da ağaç gövdelerine tutunarak ağacıma doğru yürümeye başladım. Islak yapraklar ayağımın altında eziliyordu ve ağaç gövdelerine çarptığım için hâlihazırda var olan birçok yarama yeni sıyrıklar ve berelenmeler ekliyordum. Birkaç kez gözlerim karardığı için mola vermem gerekti ancak taşlarla sarılı kıyıya ulaşmayı başardım.

Sonunda "L" harfi ile işaretli ağacı gördüm. Son gücümle ağaca sarıldım ve boğazımdaki yumruyu serbest bıraktım. Bağırarak ve hıçkırarak ağlarken nefes alışverişim düzene girmeye başladı.

Ormana girdiğimden beri gök gürliyordu ve bana o gece yaptığım büyü anımsatıyordu. Ailemi yok eden güce sahip olduğum için kendimden nefret ediyordum bir süredir.

Gözyaşlarımla birlikte ani bir yağmur indi gökyüzünden. Ağacımın uzandığı nehrin suyu küçük damlalarla dalgalanıyordu. Dala çıkmaya mecalim olmadığı için sırtımı pürüzlü gövdeye verip yere çöktüm. Ağacın sık dalları ve gür yaprakları, yağan yağmurun şiddetini biraz kesiyordu. Yapraklardan kurtulup yüzüme düşen küçük damlalar beni rahatlatıyordu.

Yeniden ciğerlerime oksijen doldurmaya başlayınca rahatladım, yaralarım hâlâ iyileşmediği için bitkindim. Gözlerimi kapadım. Gök gürültüsü ve nehrin coşkun akıntısı son duyduğum sesler oldu.

Gözlerimi araladığımda yağmur devam ediyordu ancak ilginç bir şekilde ıslak değildim. Hafifçe başımı yana çevirince yanımda birinin oturduğunu gördüm: *Solaris Blaze*...

Kolunun birini kartal kanadı gibi açmış, pelerinini bana siper ediyordu. Onun da başı ağaca yaslı, gözleri kapalıydı. Islanmamam için ne kadar süredir böyle durduğunu merak ettim istemsizce. Yaraları benden daha ağırdı. "Solaris," diye fısıldadım.

Altın gözlerini araladı, gülümseyerek yüzüme baktı. Kalbimde teklemeyi andıran çarpıntı yeniden ortaya çıktı. Ben de ona gülümsedim minnetle. "Ne zamandır buradasın?"

Başını yasladığı yerde yana eğdi, sevecen bir ifade takındı yüzüne. “Bir süredir... Kendine zarar vermek için bugün yağmur altında uyumayı seçmişsin.” Sözlerindeki iğneleme ve sitem gayet açıktı.

“Kendime zarar vermeye çalışmıyorum.”

Onaylamaz ama şefkatli bir ifadeyle yüzüme baktı. Konuşmasa da içinden geçenler gayet açıktı. *Tamam, helki biraz... İstemedim...*

“Hasta olacaksın, dönelim,” dedim ıslanmış bandajlarına endişeyle bakarak.

Onu ilk tanıdığım zamanki alaycılığıyla, “Başıma bela olacağını en başından beri biliyordum,” diye söylendi. Gülümsemekten kendimi alamadım.

Yüzü benim gülümsememle ışıldadı, baş parmağını yanağımdaki gamzeye yasladı. “Onu hep görmek istiyorum.”

Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ne yapacağımı da tam olarak bilemiyordum. Çekinerek yüzüne uzandım, alına düşmüş ve ıslanmış saç tutamını geriye ittim. Gözlerini kırpmadan yüzüme bakıyordu.

“Ne zaman iyileşeceksin?”

“Daha iyi hissediyorum, Luna. Beni merak etme,” dedi. “İki haftadır sesini kaybettiğini düşünmüştüm. Yeniden sesini duymak çok güzel.”

Omzundaki yara izinde parmağımı gezdirdim. Küçük elektrik akımları yine tüm vücudumu yokladı. Elimi yakaladı ve ilk tanıştığımız gün yaralanan yeri inceledi. Tanıştığımız kısa zaman içinde ömürlük yara izleri edinmiştik. Bir süre sonra görünmeyecek olsalar bile bizimle hatıralarımızda kalacaklardı. “Valor’a dönüyoruz,” dedi elimi bırakmadan.

İçimden bir keder dalgası geçti. Onunla haftalardır konuşsam da yanımdaki sıcak varlığına alıştığımı kendime itiraf ediyordum. Sanki tüm hayatım boyunca oradaydı. Elbette bir gün döneceğini biliyordum ama bu, hayal kırıklığı yaşamama engel olmuyordu. “Sen de geliyorsun,” diye ekledi tartışmaya açık olmayan bir tonla.

Ne kadar ondan ayrılmak istemesem de burası benim evimdi. İtiraz edecek gibi oldum. “Köyün durumunu görmüşsündür, Luna,” dedi. “Burada senin için bir şey kalmadı. Köyü bu karakol dışında boşaltıyoruz. Haftalardır her yeri arattım. Ne kardeşlerinden ne de bize saldıran maguslardan tek bir iz bile yok. Buraya koruma amaçlı, eğitilmiş bir asker birliği gönderilecek. Yaşayanların hepsi bizimle Valor’a geliyor. Siviller başkente nak-

ledilecek. Gözümün önünde güvende olacaksın.” Gözleri itiraz etmemem için sabırsız bir beklentiyle bakıyordu.

“Beni korumak için,” dedim. Beni neden böyle şevkle koruduğunu da tam olarak anlayamıyordum. Karşımda yanağının içini ısırды, bir şey söylemek istiyor ama karar veremiyor gibiydi. Sonunda söylemeye karar verdi.

“Sadece sana göz kulak olmak için değil. Yanımda olmanı istiyorum.”

Bu itirafı karşısında kaşlarım bir anlığına havalandı. Beni ikna etmek için söylüyor olabilirdi ama öyle bile olsa başarıyordu. Biraz düşündüm, Ash ve Bren de bizimle geliyorsa gerçekten burada benim için hiçbir şey kalmıyordu. Üstelik, onunla vedalaşmaya gerçekten hiç hazır değildim. Omzunda dolaşan elimi aldı, dudaklarına götürüp nazık bir öpücük konurdu.

Elim ateşe değmiş gibi aniden çektim. O da derin bir iç çekti ve toparlandı. Zorlanarak ayağa kalktım, onun da kalkmasına yardım ettim. “Değneğin nerede?”

“Yanıma almadım. İdare ederim,” dedi yüzünü acıyla buruşturarak. Onun itiraz etmesine fırsat vermeden kolunun altına girdim. Kolunu omzuma dolarken ağırlığını bana vermemeye çalıştı. Yüzümü kaldırıp gözlerine baktığımda içimi ısıtan bir ifadeyle bana baktığını gördüm. Yanaklarım kızardığında başımı eğdim, dikkatli adımlarla karakol kapısına yürümeye başladık.

Yolu iki katı zamanda yürüsek de canını acıtmamaya gayret ederek onu geri getirmeyi başardığım için gururluydum. Kendini çadırdaki çalışma sandalyesine atıp derin bir nefes aldı. Bitkin düştüğü gözlerinden okunuyordu. “Yaralıydın, arkamdan gelmemeliydin.”

“Ormana her gittiğinde geldim,” dedi. “Yanlış anlama, güvenli bir mesafede bekledim. Tehlikede olursan diye...”

Ona şaşkın gözlerle baktım. Kızacağımı düşünerek itiraf ediyordu ama bende boynuna sarılma hissi uyandırıyordu. Ona çok ön yargılı yaklaştığımı fark ediyordum.

“Kızdın mı?”

“Kızmadım,” dedim gülümseyerek. “Teşekkür ederim, kahraman prens.”

“Sadece Solaris.” O sırada kapıda bir asker belirdi. Solaris gözlerini benden ayırıp boğazını temizledi, güçlü bir sesle ne istediğini sordu. Be-

nimle konuşurken oldukça uysaldı ve bir anda prens hâline geçmesini gülümseyerek izliyordum.

“Doktor muayene vakti olduğunu söylüyor. Kapıda bekliyor.”

“İçcri gelsin,” diye yanıtladı Solaris.

İlk uyandığım gün benimle ilgilenen yaşlı doktor içeriye adım attı. İkimize de başıyla selam verdi. Solaris’i dikkatle kaldırıp yatağına oturttu. Üzerindeki bol gömleği sıyrırken gözlerimi kaçırdım.

“Ben çıkabilirim.”

“Gitme, senin yaralarına da bakacak,” dedi Solaris dişleri sıkılı hâlde. Doktor bandajı açarken canını yakıyordu. Gözlerimi yere dikerek beklemeye koyuldum. Kaçamak bakışlar atmaktan kendimi alamıyordum yine de. Hem açık yaralarını hem de üstsüz bedenini görmek şu an kalbime iyi gelmiyordu. Bir süre sonra doktor bandajları değiştirip işini bitirdi.

Tek eliyle bol gömleği başından geçirirken gözleri bana takıldı. İyi durumdaydı, zehrin etkisi geçmişti. Sıra bana geldiğinde kendi kullandığım yatağa oturdum ve üzerimdeki bluzu sıyrarak göğsümdeki ve karnımdaki yaraları gösterdim. Doktor, yeni oluşmuş berelenmelere onaylamaz gözlerle bakıp temizlemeye koyuldu.

Göz ucuyla Solaris’e baktım, rahatsız olmamam için giyinmekle meşgul gibi yapıyordu. Doktor, elimdeki ve kollarımdaki kesiklere de göz attı. Hepsî avcı hızında iyileşmeye başlıyordu. Sihrin iyileşmemizi yavaşlatıcı etkisi sonunda geçmişti. İkimizde de kalıcı hasar olmayacaktı fiziken.

Solaris teşekkür edip doktoru uğurlarken üzerimi düzeltmek için doğruldum. Işık hızında arkasını dönüp yanıma yaklaştı ve bluzumu kendisi düzelitti. Bana dokunması uçurum kenarına yakın yerlere itiyordu beni. Yüzümün kızardığını hissettim. “Gözler yukarı, Kaptan.”

“Sen giyinirken beni izledin, Luna. Haksızlık.”

“Bugün başka bir çadırda kalmam gerekecek sanırım.” Onun yapmacık üzüntüsünü taklit ettim.

Ellerini teslim olur gibi havaya kaldırdı muzip bir ifadeyle. “Tamam, gitme, ay surat. Sen kazandın.”

Gözlerimi kısıp ona inanamaz bakışlar attım. “Ay surat mı? Cidden ne bu? Lakap takma yarışması mı?”

“Bence gayet uygun,” dedi muzipçe sırtarak. “Geceleri parlıyorsun.” Onun bu yorumu karşısında alev alan yüzümü görünce iç çekti.

“Sana ne diye seslenmemi isterdin?” diye sordu öncekinden daha müzip bir sesle.

“İsmimle, Kaptan, ismimle...”

“Sıkıcısın,” dedi doğrulmaya çalışırken. İkimizin de iyi olduğu ortaya çıkınca normal hâline dönmeye başlıyordu. Biraz duraksadım, bana Valor’a gideceğimizi söylediğinden beri onunla konuşmak istediğim bir konu vardı.

“Evime son kez gitmem gerek,” dedim gözlerinin içine bakıp. Ailem ben yaralıyken defnedilmişti. Onların törenlerine katılamamıştım. Ne sağlığım ne ruh hâlim gitmeme izin vermemişti. “Onlara saygılarımı sunmalıyım, vedalaşmalıyım.”

Akşam olmak üzereydi. Solaris de hâlâ bitkin görünüyordu. Bana anlayışlı gözlerle baktı. “Yarın yola çıkmadan önce birlikte gidelim. O zamana kadar ben de tamamen iyileşmiş olurum. Şu an hâlâ güçsüzüm ama yanında olmak istiyorum.”

Başımı sallayarak kabul ettim. Bu işi yalnız yapmak istemiyordum zaten. Gitmeden organize etmesi gereken işler vardı.

“Storm ile görüşmeliyim. İşlerim bittiğinde burada olur musun?” diye sordu beklentiyle. Başımı salladım yeniden. *Gidecek başka yerim yok zaten.* Yerinden kalkmak için zorlandığını görünce, yanına gidip kalkmasına yardımcı oldum. Kolunu omzuma doladı. Yatakların olduğu kısımları perdeyle kapattık, masasına oturmasına yardımcı oldum.

“Akşam görüşürüz, Sol.” İçimden zaten bir süredir ona böyle sesleniyordum.

Şaşıarak gülümsedi. “Görüşürüz, Lu.”

Ben de ona gülümsedim. Bana Ash, Bren ve ailem o şekilde seslenirdi ama bunu Sol’ün ağzından duymak beni rahatsız etmiyordu. Bir anda ona, yıllardır tanıdığım herkesten daha fazla güvendiğimi fark ettim. Keşke prens değil de normal biri olabilseydi. Tüm sırlarımı ona şuracıkta açıklamamak, yardım istememek için kendime hâkim olarak dışarı çıktım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM VEDA

Evsiz ve ailesizsin, Lunabelle.

Haftalardır kimseyle konuşmamıştım ancak bugün ruh hâlimi biraz daha iyi hissediyordum. Bren'i bulmaya karar verdim. Onu özlemiştim ve bir yandan da merak ediyordum. Prens'in çadırında kaldığım için ne Ash ne de Bren beni ziyarete geliyordu. Solaris güvenlik gerekçesiyle ikimiz ve görevli olanlar dışında buraya kimsenin alınmamasını emretmişti.

Bren'i bulmak için birkaç kişiye sormam gerekti. Çadırların hepsi ağzına kadar doluydu. Onu çadırlardan birinin içerisinde, çocuklara uydurma oyuncaklar yaparken buldum. İçeri girip ona seslendim. Beni gördüğünde yüzü aydınlandı, koşarak boynuma atıldı. Bir süre sallanarak sarıldık birlikte.

"Nerelerdeydin, Lu?" diye sitem etti çok özlediğim enerjik sesiyle. "Seni görmek istedim ancak yakışıklı prensin çadırına girmeme izin vermediler." Gözlerimi devirdim. Sorguya çekilmek istemiyordum. Hele ki prensle ilgili...

"Ben de sana Avcı Brenna Levi diye mi seslenmeliyim?" Utançla yanakları kızardı. Ona kızmıyordum oysaki. Benim de çok fazla sırrım vardı ve en yakın arkadaşlar da olsak kendimize saklamak istediğimiz şeyler olması doğaldı.

"Size söylemek istedim ama gerçekten asker olmak istemiyordum. Aramızda konuşurken bile duyulsaydı kendimi eğitimde bulurdum," dedi panikle. "Bana kızgın olduğun için beni görmeye gelmediğini düşündüm."

"Ah, hayır, Bren. Ben... iyi hissetmiyordum. Üzgünüm."

“Açıklama yapmana gerek yok, Lu. Ben de çok üzgünüm.” Gözleri yaşlarla buğulanırken ondan bakışlarımı kaçırdım. Eğer kendimi kaptırırsam bir tur da onunla ağlayacağım için konuyu değiştirmek istedim.

“Valor’a gidiyoruz. Haberin var mı?”

“Ah, evet duydum. Bana yardım eder misin şu oyuncaklar için?”

Yüzünden konu değiştiği için onun da rahatladığını anlamam güç olmadı. Yaşananlar herkese ağır geliyordu. Bren’in yanına oturup çocuklara oyuncak yapmasına yardım etmeye başladım. Renkli kumaş parçalarının içine pamukları sokuşturarak toplar veya kuklalar yapmaya çalışıyorduk. Şekilsiz oluyorlardı ama en azından çocukları oyalayabilecek şeylerdi.

Bren, yardım etmek için elinden gelen ne varsa yapıyordu burada. Ben ise kendimi yasıma kaptırıp haftalardır amaçsızca yürüyen bir ölü gibi dolaşmışım. “Valor’da ne yapacaksın?” diye sordum elimdeki biçimsiz kuklayı incelerken.

Birden heyecanlandı, koyu gözleri ışıldadı. “Araştırmalarımı yapmama izin verecekler, yeteneklerimden etkilendiklerini söylediler. Bir yandan da avcı eğitimi alacağım. Acil durumlarda birliklere destek vermem şartıyla teknoloji bölümünde çalışabileceğim.”

“Çok sevindim,” diye yanıtladım içten bir gülümsemeye.

Bana biraz yanaştı, eğildi. Bu, Bren’in klasik dedikodu tavrıydı. “Herkes prensle o ormandan nasıl kurtulduğunuzu konuşuyor.”

“Anlatılanlardan başka bir şey yok, Bren. Birinin büyüü ters tepti, sonra da yardım geldi.” İnanmasını umuyordum ancak Bren, Ash’ten daha uyanık olduğu için şüpheyile baktı bana. Ruh hâlim dengesiz olduğundan üstelememeye karar verdi.

“Ailen için üzgünüm, Luna. Storm, Kate’in almaya çalıştığı taşı Kaptan Solaris’e teslim etmiş. Konuşulurken duydum. Bilmek istersin,” diye ekledi kimseye duyurmadan. Onu alıp yeniden bilekliğe yerleştirme hayalim böylece ortadan kalkmıştı. Kolyeme sahip çıkmalıydım.

“Eee,” dedi yüzünde muzip bir gülümsemeye. “Prensle ne yapıyorsunuz? Sana fal mı bakıyor?”

Panikle etrafıma bakındım. Neyse ki herkes bir işle meşguldü. “Bren!” dedim. “Güvenlik için yanıdayım.”

Bilmiş bir ifadeyle sırıttı. “Hım, evet,” dedi inanmadığını belli eden bir sesle. “Askeriyedeki ve hatta köydeki tüm kızlar senden nefret ediyor.” Kı-

kırdamasını bastıramayışına gözlerimi kısarak baktım. “Prensin normalde çok soğuk ve mesafeli olduğunu söylüyorlar. Sana karşı öyle değil ama.”

Solaris’le tanıştığımızdan beri bana nedensizce soğuk durduğu zaman hariç, hiç mesafeli olduğunu hissetmemiştim. Biraz düşününce etrafındakilere bana davrandığı gibi davranmadığını fark ettim ve bu beni şaşırttı.

“Saldırı gecesi senin cesaretin de dillere destandı, Avcı Bren.” Yüzü kızardı, elindeki kumaştan canavarı üzerime fırlattı.

“Hey! Yaralıyım!” O noktadan sonra benimle uğraşmaktan vazgeçti ve normal konulardan bahsederek yaptığımız işe devam ettik.

Bitirdiğimiz her oyuncağı bir çocuğa veriyorduk. Yüzlerindeki gülümseme biraz olsun içimdeki bulutları aralıyor, uzun zamandan sonra bana kendimi iyi hissettiriyordu.

Bir tanesi, oyuncağı ona uzattığımda küçük kollarını boynuma doladı ve yanağımdan öperek teşekkür etti. Yeniden, istemsizce gözlerim doldu. *Ağlamaktan nefret ediyorum.* Kafasını okşayarak oynaması için arkadaşlarının yanına gönderdim küçük kızı.

Bir an için aklıma Eos’un küçüklüğü geldi. Ona ne zaman yeni bir oyuncak getirsem veya kendi eski oyuncaklarımdan birini ortaya çıkarsam böyle boynuma sarılırdı.

“İşe yaramak gerçekten iyi geldi.”

Bren anlayışla başını salladı, omzumu güç vermek istercesine sıktı. Birlikte işe koyulunca çadırdaki tüm bebek ve çocuklara dağıtılacak kadar oyuncak olmuştu elimizde. Duygusal olarak dağınık olduğum için kalanların dağıtım işini Bren’e bıraktım. Bir çocuk daha boynuma sarılırsa tekrar ağlamaya başlamaktan korkuyordum. “Şimdi gitmeliyim. Valor’da görüşürüz.”

“Görüşürüz, Lu. Lütfen kendine dikkat et. Beni yine görmeye gel. Seni seviyorum.” Bren’e sarılarak veda ettim ve temiz havaya çıktım. Şu sıralar aynı yerde uzun süre duramıyordum.

Karakolda duşların olduğu alana ilerledim ve boş bir bölmeye girdim. Soğuk suyu açıp, büyük yaralarımın ağmamasına özen göstererek vücudumu ve saçlarımı yıkadım. Duştan çıkıp, dolabımdan rastgele seçtiğim temiz kıyafetleri geçirdim üzerime. Günler sonra duş alıp temiz kıyafetler giymek iyi gelmişti.

Dolabımda az eşya vardı. Olan eşyalarımı bir çantaya topladım. Islak saçlarımı topuz yaptım, iyice uzamışlardı. En son Aster’den veya annem-

den saçlarımı kesmelerini rica edecektim. Onları düşününce yine ruh hâlim karardı. Bu duygu geçişleri beni fiziksel yaralarımın daha çok yoruyordu.

Solaris'in çadırına doğru yürümeye koyuldum. Kapıdaki muhafızlar benim gelişimi ona artık haber vermiyorlardı, o yüzden başımı uzatıp, "Gelebilir miyim?" diye seslendim. İçeri adım attım, masasında oturuyordu.

"Her zaman," dedi sıcak sesiyle. Onun da duş aldığını fark ettim. Sakallarını tıraş etmiş, içerisi amber ve altın çiçeği kokusuyla dolmuştu. Islak saçları her zamanki gibi alnına düşüyordu.

İşlerini bırakıp masasından kalktı ve karşıma dikildi. Islak saçlarıma uzanıp yaptığım dağınık topuzu açtı, tüy gibi dokunuşuyla saçlarımı düzeltti. Yanağımı okşayarak perçemlerimi kulaklarımın arkasına sıkıştırdı. Onun her dokunuşu kalbimi tekletiyordu. İstemsizce geriye doğru adım attım. Benim çekilmemle o da aynı anda ellerini saçlarımdan çekti. "Üzgünüm... Hasta olmaman için," dedi mahcubiyetle. Şaşırarak bakakaldım.
Prens ve mahcubiyet?

"Yorgunum, hemen yatacağım," dedim yanaklarım kızarıırken. Başını salladı, kendisi de sekerek yatağına doğru ilerledi.

"İyi geceler, Sol," dedim yatağımın olduğu bölümdeki perdeyi çekerken.

"İyi geceler, Lu." Sesinden gülümsediğini anlamıştım.

Ertesi gün tamamen iyileşmiş olarak uyandım. Yaralar ve izler gitmişti. Perdenin arkasında hızlıca üzerimi değiştirdim. Baş ucuma yeni yolculuk giysileri bırakılmıştı.

Bugün, sonbaharın ilk günüydü. Kahverengi, yumuşak kumaştan bedenimi saran bir pantolon ile bol, krem rengi gömleği üzerime giydim. Yumuşak deriden yapılmış uzun çizmeleri de ayağıma geçirdim. Gömlek bol olduğu için eteklerini pantolonun içine sokup kemerimi taktım. Gömleğin yakasından kolyemi göğsüme doğru sarkıttım. Bunların içinde çok rahat hareket ediyordum. Kaliteli kumaştan yapılmışlardı ve üzerime tam oluyorlardı.

Pelerinimi koluma astım. Perdeyi açtığımda Sol de giyinmiş, masasında oturuyordu. Onun da üzerinde benimkilere benzer yeşil ve krem tonlarda rahat giysiler vardı. Gömleğinin kollarını kıvrırmıştı. Ne giyse yakışıyordu. Yüzünün rengi normale dönmüştü, sağlıklı görünüyordu. Sargıları yoktu. Uyandığımı görünce beni baştan ayağa süzdü. Bakışlarına gülümsemekten kendimi alamadım.

“Günaydın, bugün nasılsın?”

“İyiym, sen?”

“Eskisinden daha iyi,” dedi. “İki saate yola çıkıyoruz, hazırlıklarını tamamlasan iyi olur.”

Fernville’i terk etmek, burada hiç köküm kalmasa da tuhaf geliyor ve içimi hüznle dolduruyordu. Çadırdaki boy aynasının karşısına geçtim. Elimdeki pelerini sandalyenin üzerine bıraktım ve saçlarımı örmeye koyuldum. Taç şeklinde yaptığım örgüyle yarım topladığım saçlarım çok uzadığı için iyice dalgalanmıştı. Bukleler artık kalçama değiyordu.

Bugün aileme veda edecektim. En azından temiz ve düzgün görünmeliydim. Bunu onlara karşı bir saygı gösterisi olarak görüyordum. Ben saçlarımınla uğraşırken Sol ayağa kalktı, arkamda dikildi. Aynadan büyülenmiş gibi beni izleyen altın gözlerinin yansımaları görebiliyordum.

Ona döndüm ve birkaç adım yaklaştım. Kıpırdamadan gözlerime bakmayı sürdürdü. Günler önce ormanda ölümün kıyısına geldiğimizde yaşadığım korkuyu düşünüyordum. Ona bir şey olduğunu düşündüğümde ne kadar endişelendiğimi... Beni sürekli şaşırtması ve ara ara çileden çıkarması dışında yanımdaki varlığına alıştığımı kabul ediyordum içten içe.

Dağılmış ve alnına düşmüş saçlarını arkaya doğru elimle tarayarak düzelttim. Onunla tanıştığımız günden beri sürekli içten içe yapmak istediğim gibi... Bugün çok cesurdum. Birkaç gün içinde ölebilirdim veya magus olduğum ortaya çıkarsa onun saçlarına bir daha dokunma fırsatı bulamayabilirdim.

Saçlarını düzeltmek için parmaklarımın üzerinde yükseldiğimde altın bakışlarını dudaklarıma yöneltti. Beni belimden tutup kendine çekti. Vücudum sıcak vücuduna yapışırken yeniden kalbim tekledi. Kolları beni mükemmel bir şekilde sarıyordu; sanki uzun zaman önce ayrılmış iki yapboz parçası nihayet birleşmiş gibiydi.

Aniden vücudumu basan ateş ve ona bu denli yakın olmanın verdiği hisle panik yaptım. Kalbimi bu türden duygulara açmak için fazla yaralıydım, benim için yabancı duygulardı. Yüzümden anladı. Örgümün dışına taşan perçemleri parmaklarıyla düzeltti, tutuşunu hafifçe gevşetti ve güneş ışıklarını kalbime getiren bir ifadeyle gülümsedi. Bakışlarını dudaklarımdan ayırıp gözlerime sabitledi.

İçimde bir sürü düşünce -ki bazıları oldukça sıcak basmasına neden oluyordu- birbirini kovalarken beni omuzlarımdan tutup boy aynasına doğ-

rı nazikçe döndürdü. Başını eğerek omzuma yasladı. İkimize bakmamı istiyordu, kendime bakmamı istiyordu.

Aynada gördüğüm yansıma birkaç hafta önce evimizin lekeli, küçük aynasından baktığım yansımayla aynı değildi. Güçlü ve parlaktım. Yüzüm, içimdeki karanlığın aksine aydınlıktı. Yanımda duran altın gözlü prensle birbirimize hem tezat hem bütündük. Sol'un başına yanağımı yasladım.

“Yanımda olduğun için mutluyum, küçük avcı.”

“Biliyorum, prens. Ben de öyle.”

Bu, onunla atışmadan ve birbirimize yaratıcı imalarda bulunmadan, yan yana vakit geçirmekten hoşlandığımızı ilk kez itiraf edişimizdi.

Gülerek beni tekrar kendine çevirdi. Parmaklarımın ucunda yükseldim, bunca haftadır benim için yaptıklarına teşekkür etmek amacıyla yanağına yumuşak bir öpücük kondurdum. Önce şaşırdı, sonra gülümsemesi yüzüne yayıldı.

“Teşekkür ederim,” dedim ondan birkaç adım uzaklaşıp. “Beni hayatımı tehlikeye atarak koruyup kolladığın için. Sebebini anlamasam da.” Yakın durdukça ondan yayılan ısıdan ateşe kapılacakmış gibi hissediyordum.

“İyileştiğimi görünce beni bir de sen hançerlemek istedin galiba?” dedi ve yanağımı elinin tersiyle okşadı. “Bunu alışkanlık hâline getiriyorsun.”

Dudaklarım muzip bir gülümsemeye kıvrıldı. “Günlerimiz kısıtlı olabilir, Kaptan. En son hatırladığım kadarıyla benim tarafımdan hançerlenmeye çok hevesliydin.”

“Ben yanımdayken günlerini saymana gerek yok ve senin tarafından hançerlenmek benim için hâlâ bir onurdur,” dedi. “En başından beri öyleydi.”

Sahte ve abartılı bir reverans yaptım dizlerimi kırarak. Böyle yaptığımda her seferinde gülüyordu. “İstekleriniz benim için emirdir, prensim. Sizi kapıda bekliyor olacağım.”

Aileme ve evime veda etmeliydim. Nereye gideceğimizi hatırlayınca Sol'un yüzündeki gülümseme biraz soldu. “Halletmem gereken ufak işler var, yarın saate kapıda buluşalım.”

Başımı sallayarak onayladım ve çadırdan çıktım. Dışarı çıkınca serin ve temiz hava iyi geldi çünkü sağa sola çarpacak kadar dengem bozuktu. Başım dönüyor, midemde daha önce tatmadığım bir burulma hissediyordum. Yüzümde aptal bir gülümseme olduğunu fark ettim şaşıracak.

Biraz toparlandım, başımı kaldırdım. Karşıda beni kırıgın gözlerle izleyen Ash'i gördüm. Talihsizliğim, bana mutlu olmak için beş dakikayı bile fazla görüyordu. Arkasını dönüp uzaklaşmaya çalıştı. Kol değnekleriyle fazla uzağa gidemiyordu. Adımlarımı hızlandırarak ona yetiştim, önünü kestim. Kaşları çatıktı.

“Farklı görünüyorsun, Luna.”

“İyi hissediyorum.” Beni anlamasını umuyordum.

“Ona dikkat etmelisin. O, Kral Cal'ın oğlu, bunu unutma. Sizin hakkınızda konuşuyorlar.”

Elbette iki haftadır onu ziyaret etmemiş olmama çok bozulmuştu. Solaris'in çadırından çıktığım andaki görüntümden de içeride bir şeyler yaşandığını sezmiş olmalıydı. “En azından henüz güvenimi kırmadı, senin aksine,” dedim bir anlık öfkeyle.

Söyledikten sonra pişman olmuşum ama kelimeler çoktan Ash'e çarpmıştı. Gözleri öfke ve kırıgınlıkla daha da karardı. Niyetim ona çıkışmak değildi ama Sol'e olan hislerimin adını ben bile koyamıyorken Ash'e bu konuda hesap verne zorunluluğum yoktu, istemiyordum.

Hakkımda kimin ne söylediği de genelde umurumda olmazdı. Bizi Ash ile ayıran özelliklerden biri de buydu. Ben, insanlarla aramı iyi tutmam gerektiğini, iyi bir intiba bırakmam gerektiğini düşünmezdim. Bazen isteyerek, bazen de tamamen kendimi tutamadığımdan içimden geçenleri söylemekten çekinmezdim. O ise kurallar olmasa yaşayamazdı sanırım. Herkesle arası iyiydi. Ona açıklama yapmama gerek yoktu ama bakışlarım değişiyordu. Yüz ifadelerimi saklamakta da başarılı olmamıştım hiçbir zaman.

“Bana ihtiyacın olursa buralardayım,” dedi ve arkasını dönüp uzaklaştı. Arkasından bakakaldım. Ona kırıgınlığım geçmemiş olsa da gitmesi yine de kalbimi kırıyordu. İkimize de zaman vermek en iyisiydi. Az önceki keyifli hâlim yerini yine gölgelere bıraktı.

Köy çıkışına doğru ilerlerken çadırının önünde asık bir yüzle emir yağdıran Storm'u gördüm. Önünden geçeceğim için onunla da vedalaşmam gerekiyordu. Köyde kalacaktı. Üstelik, Solaris onun rütbesinin düşürülmesini sağlamış, üstü olarak da kendi birliğinden bir komutan atamıştı. Storm'a bir hayli kızgın olsam da bugün hayatımın bir dönemi kapanıyordu ve içten içe o da burada güvende olsun istiyordum.

Çadırının önüne geldiğimde yanındaki askerleri dağıttı ve içeri davet etti beni. İsteksiz adımlarla içeri girdim. Bu çadırın havası beni boğuyordu. Masasına oturdu, keskin gözlerini üzerime dikti.

“Haberleri duymuşsundur, Elaine. Görevden alınmadım ama artık buranın sorumlusu ben değilim.”

“Bunun için beni suçlamıyorsunuz, değil mi?” *Senin rütben aklındaki en ufak sorun.*

“Hayır,” dedi ciddi bir ses tonuyla. “Sen haklıydın ancak saldırının sorumlusu yakalandığı için çaylakların tecrübe kazanmaları bana doğru geliyordu.”

Ne diyeceğimi bilemez hâlde başımı salladım. Onun iç hesaplaşması Beth’i geri getirmiyordu. *Benimkiler de öyle...* Bir çiftçi hata yaptığında birkaç tane ekin kuruyordu. Ancak güvenlikten sorumlu olan bizler için gerçek bir tehlike anında bu durum birinin ölümüyle sonuçlanabiliyordu.

“Karakoldaki hain yakalanmadı.”

Bu konu en başından beri, Solaris’i yanlışlıkla yakaladığımdan beri aklımdaydı. İçeriden biri, yüzünde doğum lekesi olan ve festival günü bize saldıran magusu serbest bırakmıştı. Solaris’e sormamıştım bu süre zarfında. Önce yasımı tutmam gerekiyordu. Şimdi ise Storm’u görünce yeniden kanım kaynamaya başlamıştı.

Storm’un gri gözleri donuklaştı, derin bir iç çekti. “Benden şüpheleniyorsun Elaine, değil mi?”

Ona bakarken neredeyse gözlerimi kırpmıyordum. Bir mimik, bir açık arıyordum. “Belki de.”

Storm, sandalyesinden geriye uzanıp çekmecedden bir tomar kâğıt çekti. Sessizce bana doğru uzattı. İkinci Bölük’ten bir askerin... *Tanrılar!* Dani Brod’un dosyasıydı. Hızlıca gözlerimi gezdirdim rapor üzerinde. Güncel görev yeri karalanmıştı. Durumu, tutuklanmış olarak görünüyordu. Dani’yi diğerlerinden daha iyi tanıyordum. Ondan hoşlandığım bir dönem olmuştu ve gösterişçi bir avanak olması dışında zararsızdı.

“Hain o mu? Neden yapsın ki?”

“Onu festival gecesi size saldıran magusu kaçıtırken görmüşler. Bir tür büyü altında olabilir, emin değiliz. Garip davranıyordu. Kaptan sorgulanması için başkente gönderdi. İkinci Bölük sırayla sorgulandı, diğerleri temiz.”

Düşüncelere daldım, Storm ses çıkarmadan sabırla bekledi. Solaris bana söylememişti ama anlıyordum. Son haftalarda o kadar kötü durumdaydım ki muhtemelen haine zarar verebileceğimi düşünmüştü. İçimde kaynayan öfkeyi düşününce mantıklı bir karardı. Kağıtları yeniden Storm'un önüne uzattım ve dışarı çıkmak için kıpırdandım. Uzun, güçlü elini uzattı. Resmî bir şekilde tokalaştık.

“Yolun açık olsun, Luna.”

“Teşekkür ederim.” *Sanki daha birkaç hafta önce burada birbirimizin kafasında sandalye kıracak kadar öfkelenmemiş gibi...*

Ben selam verip çıkışa yönelirken yeniden masasına oturdu ve arkamdan seslendi. “Kaybın için çok üzgünüm. Aileni severdim.”

Arkamı dönüp baktığımda gölgelerde kalmış yüzünde yorgunluk, pişmanlık ve keder vardı. Neredeyse onun için üzülecektim ama güç gösterisi yapmak uğruna ettiği inadin bir cana mal olduğunu da unutamıyordum. Sessizce teşekkür ettim ve kendimi dışarıya attım hızlı adımlarla.

Karakolun içinden köy çıkışına doğru ilerledim. Sol'ü orada bekleyecektim, bir vedayı daha kaldıracak durumum yoktu. Kapıya ulaştığımda onu orada beni beklerken buldum. Erken gelmişti, işleri çabuk bitmiş olmalıydı.

“İnsan arkadaşınla sohbetini bölmek istemedim,” dedi.

Gözünden pek bir şey kaçmıyordu. Ne düşündüğünü ise yüzünden okuyamıyordum. Ash ile sevgili olmadığımızdan artık emin olmuştu sanırım. Bunu sorguladığı için bile saldırıdan önce ona bir hayli kızgındım. Araya bir sürü acı ve keder girmiş, o zamanki kızgınlığımı bir nebze unutmuştum ancak o zamanki dengesiz tavırları aklımda hâlâ soru işareti yaratıyordu. O da bunu hatırlıyor olsa gerek o yüzden sorularını kibarca soruyor, beni zorlamamaya çalışıyordu.

“Sanırım beni kıskanıyor.”

“Hepimiz ağır şeyler yaşadık. Hayatımızın değiştiğini kabul edemiyor. Zamana ihtiyacımız var.”

“Ona kızgın mısın?” diye sordu aniden. Kendine karşı ani gelişen yakınlığının Ash'e olan kızgınlığımdan kaynaklandığını düşünüyor olmalıydı. Ash'in yanında olmadığım için onun yakınında olduğumu... Kendim bile niye etrafında olmak istediğimden emin değilken bunu ona uzun uzun açıklamayacaktım. Kendisi çözmesi gerekiyordu. Benim de öyle.

“Evet, kızgının ama güvenimi kırdığı için. Sol. Başka bir şeyle ilgisi yok.”

Hiçbir şey söylemeden önüme geçti. Çadırda unuttuğum pelerini sırtıma atıp iplerini bağladı. “Senin yanında olmama alışsa iyi eder. Hava serin, üşütme. Daha yeni iyileştin.”

Beni hiç çaba göstermeden afallatmayı başarıyordu. Ne yapacağını asla tahmin edemiyordum ve itiraf etmem gerekirse sinir bozucu olmasının yanında bu bir hayli çekiciydi.

Karakoldan çıkmak için bir iki adım attı, onu takip etmediğimi görünce duraklayarak arkasını döndü. “Bir şey mi oldu?”

Saçlarımı pelerinin dışına doğru havalandırdım, ağzımdaki baklayı çıkarmaya karar verdim. “Hain yakalanmış.”

Altın gözleri beni endişeyle süzdü. “Aklın dağınıktı, yastaydın. Bunu senin için halledebileceğimi düşündüm.” Anlamamı umuyor, bir yandan da öfkelenmemden tedirgin oluyordu. Hâlbuki ona hesap sormuyordum, soramazdım. Yalnızca bazı şeyler kafamda oturmuyordu.

Yeniden hareketlendim, karakol kapısından birlikte çıktık. “Sen inanıyor musun? Tüm bunlara sebep olanın o asker olduğuna?” diye sordum. “Onu tanırdım. Zararsız biriydi.”

“Tanıdığımı biliyorum,” dedi gözlerini devirerek. Aşk hayatım da dâhil olmak üzere bütün geçmişimin satır satır yazılı olduğu bir belge falan vardı da benim mi haberim yoktu? Her şeyi biliyordu.

“Sen nereden...” dediğimde muzipçe sırtıttı, söylemeyeceğini belli ederek başını iki yana salladı.

“Bana da bunu yapacak biri gibi gelmedi. Yapmak için bir sebebi de yok. Davranışları büyü altında gibiydi, anlamsız kelimeler mırıldanıyordu. Saldırıdan sonra onu tespit etmesi zor olmadı bu yüzden. İçerideki adam o olabilir ama bu saldırıları açıklamak için yeterli değil.”

Yaşananlardan dolayı onun da kafası en az benimki kadar karışık. Başımı sallayarak onayladım, yürümeye devam ettim. “Bu konuda bir gelişme olursa bana söyler misin? Benden bir şey saklamamı istemiyorum. Mantıklı davranacağıma söz veriyorum.”

Gülümsedi ve yan gözlerle, inanmaz bir ifadeyle bana baktı. *Söz vermek biraz iddialı oldu, kabul.* Durdu, beni kendine çevirip ellerini omuzlarıma koydu. “Amacım sadece üzerine yük bindirmemektir, Lu. Hiç konuşmuyordun, yemek yemiyordun, yastaydın. Bundan sonrası için tüm soruşturma-

lara sen de dâhilsin.” Sonra göz kırptı. İçimde bir şeylerin heyecandan yer değiştirdiğinden emin gibiydim.

“Bana anlatmak zorunda olmadığını biliyorum ama bu ailemle ilgili.” Onu konumundan dolayı zor bir duruma sokmamak için açıklamaya çalışıyordum.

“Biliyorum.”

Gözlerinde sadece sıcaklık vardı. Yeniden önüne döndü, yürüyüşümüze devam ettik. Yanına kimseyi almadığı için ona minnettardım. Onca askerin içinde o vedayı gönlümce gerçekleştiremezdim. Ukala prensin ne kadar ince düşünceli olduğunu gördükçe hâlâ şaşıryordum. Sinirimi bozmadığı zamanlarda oldukça centilmen birisiydi.

Yer yer kararmış köy yolundan evime doğru yürümeye devam ettik. Boğazımda bir hıçkırık düğümlenince duraksadı, bana baktı ve hiçbir şey söylemeden elini yana açıp bana doğru uzattı. Bir an kararsız kalsam da ondan güç almak için sıcak eline parmaklarımı doladım. Ellерinin sıcaklığı buzlarımı eritiyordu ve bu hissin hoşuma gitmesine şaşıryordum.

İçimde kıpırdanan aydınlık hislere inat, önümde karanlık gerçekler vardı. Sol, destek verir gibi parmaklarını bana kenetledi. Ayaklarımın ucuna bakarak yürümeye devam ettim. Tüm köyün üzerinde hâlâ yanık kokusu ve kül bulutları vardı. Bir zamanlar komşularımızın yaşadığı, büyüdüğüm köyü böyle anımsamak istemiyordum.

Köy meydanındaki kuyu ve hemen bitişiğindeki kanadı kırık kuş heykeli tamamen yıkıktı. Bren’in bakımlı evi bile içeride dinamit patlamış gibi görünüyordu, bir kısmı yanmıştı. Ortalıkta sağlam hiçbir şey kalmamıştı.

Evimin önüne geldik sonunda. O gece annem ve babamın yerde yatan görüntüleri hafızamda hâlâ canlıydı, ürperdim. İkisini de arka bahçemize defnetmişlerdi. Mezarlık olmamasını Sol’den ben rica etmiştim. O soğuk yığıntıda olmasınlar, evlerinde olsunlar istemiştim. Hayatlarını geçirdikleri, çok sevdikleri ekinlerinin arasında uyumaları daha doğru gelmişti.

Başımı kaldırıp evden arta kalanlara baktım. Haftalardır bu anı ertelemek için oyalanıyordum. Gözlerimden bulutlar geçiyordu. Sol, yavaşça elimi bıraktı. Çantamdan onların mezarına bırakmak için bir demet beyaz papatya çıkardım.

“Biliyorsun, Lu... Olanların hiçbirisi senin suçun değildi.” Benimle bu konuda şimdiye kadar konuşmamıştı. Şimdi daha iyi olduğumu düşünüyor

olmalıydı ama içimde fırtınalar kopuyordu. Beni aradıklarını bildiğimi de ona itiraf edemiyordum.

“Onları burada olsan da koruyamazdım. Amaçlarını hâlâ bilmiyoruz ama bulduğumuzda hesap sormak için yanımda olacaksın,” dedi gözlerinde alev alan bir bakışla.

Rahat etmem için birkaç adım uzaklaşıp başıyla gitmemi işaret etti. Kendisi sağı solu kolaçan ediyordu. Arka bahçeyi dolaştım.

Sol’ün emriyle düzgün mezarlar yapılmıştı. Kabarık, yeni doldurulmuş gibi duran toprağın başında ahşap tahtalar çakılıydı. İlk kez taze toprak kokusu midemin bulanmasına sebep oldu. Üzerlerinde düzgün bir el yazısıyla tarih ve isimler yazıyordu. Papatyaları eşit bir şekilde bölerek ikisinin mezarına da bıraktım. “Sizi seviyorum,” diye fısıldadım artık engel olamadığım gözyaşlarımın arasından. “Özür dilerim.”

Sol bana vedalaşmam için alan tanıyor, uzakta bekliyordu. Bir süre eğildiğim yerde sessizce gözyaşlarımı akıttım. Ben doğrulunca yanıma geldi ve o da ailemin mezarına çiçekler bıraktı. Baş parmağıyla nazikçe gözümde kalan yaşı sildi. Mezara doğru döndü, altın rengi gözleri kederle koyulaştı. “Üzgünüm,” dedi içten bir sesle. Minnetle başımı salladım. Düşüncelerimden uzaklaşıp vedalaşmayı tamamlamam gerekiyordu.

“Bunu yaparken beni yalnız bırakmadığın için teşekkür ederim,” dedim. “Evin içine girmek istiyorum.”

Başını bana çevirdi, gözleri anlayış ve şefkatle ışıldadı. “Seninle geliyorum.”

Evin ön kısmı tamamen yanmıştı. Birlikte bastığımız yere dikkat ederek içeri adım attık. O gece yangın varken içeriye girişimiz, Eos ve Aster’i arayışımız zihnimde hâlâ canlıydı. İstemsizce ürpermeme engel olamıyordum. Sıcak ve mütevazı kulübe, harabeden başka bir şey değildi artık. Başımı kaldırdığımda, çöken çatı sebebiyle gökyüzünü görebiliyordum. Sol, elimi destek olmak için sıkıca tuttu yeniden.

Arka tarafta kalan, Aster ile paylaştığımız oda evin kalanına göre nispeten daha sağlamdı. Elini bırakıp o tarafa yürüdüm. Maviye boyalı duvarlar kararmıştı ancak bir kısmı yanmamıştı. Sandığım pencere kenarındaydı. Dışı kararmıştı ama kapağı ve gövdesi sağlam gibiydi. Aster’in bana diktiği elbisenin yangından zarar görmediğini anladım kapağını açınca. Bir kere bile üzerimde görmediği elbiseye bakarken yine içimde o boğulma hissi belirdi.

Eos'un bana hediye ettiği inci çiçeği de kurumuş hâlde kitabın arasındaydı. Onu ve sağlam kalan birkaç eşyayı nazikçe çantama yerleştirdim. Resim defterim yastığımın altındaydı, bir kısmı yanmıştı. Orion amcanın boya kalemleri de gitmişti.

Solaris odaya girdiğinde yanıma almadığım resim defterine gözüküyordu. "Çiziyor musun?"

"Çiziyordum."

"Bunu yanına almayacak mısın?"

İşaret ettiği kararmış defter, bana her zaman buranın yandığını hatırlatacaktı. Başımı iki yana salladım. Defteri alıp dışı yanmış sandığın içine attım. Sol'ü orada bırakıp Eos'un odasına geçtim. Burada alabileceğim sağlam tek bir şey bile yoktu. Sol'ün yanına döndüğümde ruhum ağırlaşmıştı.

"Aster ve Eos'tan hiç iz yok, değil mi?" Cevabı biliyordum. Her gün aynı soruyu soruyordum ancak kendime engel olamıyordum. O da her gün sabırla yanıtlıyordu.

"Hayır, Lu. Bütün ormanı arattım. İzlerine rastlamadık. Senin hançerin kanların ortasında duruyordu, geriye kalan sadece o."

Karakola hançeri kaybettiğini bildirip yalan söylemememe rağmen evin önünde bulunmasını hiç sorgulamıyordu. Şimdiden bana suç ortağım gibi hissettiriyor, güven veriyordu. Aster ve Eos'un öldüklerine inanmıştım, yaslarını tutmuştum ama düşününce esir alınmış da olabilirlerdi. Yanmış olduklarını da düşünmüştüm ancak bedenleri yanık da olsa bulunmadığı için hâlâ umut vardı.

"Onları arayacağım ve yaşıyorlarsa bulacağım. Söz veriyorum," dedi.

"Birlikte bulacağız."

Sol'ün pelerininde, Valor Akademisi'nin simgesi olan gümüş aslan iğnesi takılıydı. Uzanıp onu çıkardım ve sandığımın üzerine bıraktım. "Dönerlerse beni nerede bulmaları gerektiğini bilmeliler," diye açıkladım. "Belki Orion amca da gelir. Henüz duymamıştır."

Anlayışla başını salladı. Beni yönlendirmek için kolunu nazikçe belime sardı ve önceden ahşap kapının olduğu evin çıkışına doğru yürüdük. Birlikte yanmış evden çıktık. Uzakta atlar ve askerler vardı.

"Onlara yola çıkmak için saat vermiştim. Acele etme. Vedalaştığında yanıma gel, yola çıkalım." Elimi güven verici bir şekilde sıktıktan sonra askerlerin yanına doğru yürümeye koyuldu.

Evime son bir kez baktım. Vakit geçirmeyi en çok sevdiğim küçük terasım da yangında yok olmuştu. Ailemin kalanı gibi anılarım da kül olmuştu. *Evsiz ve ailesizsin, Lunabelle.*

Cebimde bir tane papatya bırakmıştım. Onu yanıma eve doğru attım. Gözyaşlarımı sildim. Bakışlarım ve ruhum aniden karardı. Çenemi havaya kaldırdım hırsla. İçimden, bunu yapanlardan intikam alacağıma yemin ettim. Önce beni neden istediklerini bulacaktım. Sonra ise hepsini yok edecektim.

Dişlerimi sıkıp fısıldayarak, “Sizin için adaleti bulacağım. Merhamet etmeyeceğim. Söz veriyorum,” dedim. “Gülcümün son damlasına kadar savaşacağım.”

Sol’un beni uzaktan izlediğini hissediyordum. Yeni hayatıma giden yolculuğa çıkmak için arkamı dönüp ona doğru yürümeye başladım. Umarım eski hayatımdan daha az sırla ve acıyla dolu olurdu.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM BAŞLANGIÇ

Onu korumak için ne gerekirse...

Ailemin evinden uzaklaşıp Sol'un yanına gittiğimde, kendi siyah atının yanında, ilk görüşte vurulduğum kar beyazı bir kısrak duruyordu. Çok iyi bir binici değildim ama ata binmeyi biliyordum. Karakolda, eğitimlerde kullanmak üzere birkaç tane at olurdu. Ben de bu eğitimleri alırken binmeyi öğrenmiştim.

Valor'a yolculuk sırasında Solaris beni güvenlik için elbette yanında tutmayı tercih etmişti. Haftalardır bu yüzden ayrılmıyorduk. Beni aradıklarından şüpheleniyor olabileceğini düşünüyordum.

Beyaz atın burnunu okşadım ve yardıma ihtiyaç duymadan üzerine binmeyi başardım. Altında uysal görünüyordu. Solaris de kendi atına atladı ve seyahatimiz başladı.

Siviller ve yaralı askerler, Benjamin liderliğinde bizden birkaç saat önce yola çıkmıştı. Solaris'in beni bu şekilde yanından ayırmaması elbette askerler arasında konuşuluyordu. Aslında, Solaris Fernville'e adım attığından beri konuşuluyorduk. Sanırım artık yalnızlığa da arkandan duyduğum fısıltılara da alışmışım.

Ash öfkeden deliye dönmüş olmalıydı. Normalde onunla seyahat ederdik. Çocukluğumuzdan beri hiç bu kadar uzun süre ayrı kalmamıştık. Onun dostluğunu özliyordum. Ama yaptığını hâlâ affedemiyordum ve Solaris'le yakınlaştığım için kavga etmeden iki kelime konuşamıyorduk.

Ben düşüncelere dalmışken Solaris atını bana yaklaştırdı. Askerlerinin yanında farklı görünüyordu. Ondan güç dalgaları yayıldığını hissediyordum. Siyah atını dik bir duruşla, zahmetsizce sürüyordu. Onunla yalnız

kaldığımız zamanlarda ülkenin prensi ve orduların kumandanı olduğunu unutuyordum hâlâ.

“Atını beğendin mi? Senin için getirttim.”

Bizi koruyan özel birliğin bir kısmı arkamızdan, bir kısmı önümüzden yolculuk ediyordu. Biraz utanarak etrafıma bakındım ve şaşkınlığımı gizleyemedim. “Bu at benim mi olacak?”

Sesim öyle hevesli çıkmıştı ki gülümsemekten kendini alamadı. “Senin oldu bile. Her seferinde farklı at kullanırsan onunla bağ kuramazsın.” Beni bu jestlerle mahcup ediyordu ama bu ata itiraz edemeyecek kadar âşık olmuştum.

“Teşekkür ederim,” dedim. “Senin atının bir ismi var mı?”

“Shade,” diye yanıt verdi. “Seninkine de bir isim düşünmelisin.”

Biraz düşündüm. Zaten tutkuyla sevdiğim pek de fazla bir şey yoktu. Ata Sol’un ismini vermem bir hayli garip kaçardı. İçimden bunları geçirirken kendi kendime güldüm istemsizce. Bana kaşları çatık, hayretle baktı. Sonunda karar kıldım. “Snowbell nasıl?”

Kahkaha attı. O böyle kahkaha attıkça içimdeki karanlıkların arasından güneş ışıkları süzülüyordu. “Güzel,” dedi. “Lunabelle ve Snowbell. Ona da kısaca Snow deriz.”

Omuzlarımı silktim, gülmesine eşlik ettim. “Karı çok severim.” Fernville’in sıcak bir iklimi vardı. Kışları nadiren kar yağardı.

“Kuzeye seyahat ediyoruz, küçük avcı. Valor’da kış aylarında istemediğin kadar kar göreceksin.”

Fernville, ailemle birlikte değerli anlar yaşadığım bir yerdi. Sıcak iklimi ve insanların yaşadığı yoksulluk beni her zaman rahatsız etse de orası benim evimdi. Küçük bir çocukken bile, bu yoksulluğun ve adaletsizliğin nedenlerini sorgularken bulurdum kendimi. Cevapsız sorularımla baş başa kaldığımda ise kendimi hep ormanın derinliklerine atardım. Belki de bu yüzden kendimi hiçbir zaman Fernville’e ait hissetmemiştim. Bir yanım oradan ayrıldığım için rahatlarken, diğer yanım ailemi cansız da olsa orada bıraktığım için huzursuzdu.

Valor’a bir hafta kadar at üzerinde seyahat edecektik. Akşama kadar Sol ile yan yana at sürerek, sohbet ederek yolculuk ettik. Ben ona merak ettiklerimi soruyordum, o da bana Valor’daki hayatı anlatıyordu. Orada benim eğitmenim olacaktı. Avcıları ve insan askerleri ayrı eğitiyorlardı. Sol avcılarla, Benjamin de insanların eğitimiyle ilgileniyordu.

“Sadece sen ve Benjamin mi eğitimlik yapıyorsunuz?” diye sordum. İkisinden de aldığım kısa süreli eğitimler zorluydu ve bolca kas ağrısıyla baş başa kalmıştım bir süre. Diğerleri de onlar gibi miydi merak ediyordum.

“Elbette hayır. Iris ve Jude da eğitimler arasında. Onlar da oldukça yetenekli avcılardır. Onların dışında akademik dersleri veren bir sürü eğitimci var.”

Akademi, seçilen uzmanlık alanına göre dört ya da beş yıl eğitim veriyordu. Uzmanlık ve temel eğitimler tamamlandığında, yeterince yetenekli olanlar mezun olup kıdemli avcı olabiliyor, ardından da Akademi’den ayrılarak orduda görev almayı seçebiliyorlardı. Ayrılmak istemeyenler ise Akademi’ye bağlı kıdemli avcı birliğine katılarak görev yapmaya devam edebiliyordu.

Akademi’de kalmanın tek şartı vardı. Orduda ya da Akademi’de aktif olarak çalışıyor olmak gerekiyordu. Her yıl az sayıda öğrenci geldiği için barınma ve oda sorunu henüz yoktu. Sol’un anlattığına göre kale çok büyüktü ve küçük bir şehirle çevreleniyordu. Aile kuran bazı avcılar ve insanlar bu şehirde yaşıyorlardı.

Çocukları avcı soyundan olan aileler veya avcıların kendisi başvurmadıkça kimseyi Akademi’ye gelmesi için zorlamıyorlardı. Yalnızca avcıların Valor’a bildirilmesi zorunluydu. Storm, beni bildirmediği için Valor’un varlığından haberim bile yoktu. Belki de ailem de karşı çıkmıştı, onlara sorma şansım yoktu artık.

Akademi’ye gidenler, zorunda kalmadıkça fakirlik içindeki köylere dönmeyi tercih etmiyordu. Sol, benim durumumu değerlendirince bu konu için bir şey yapmaya gerek olduğuna karar verdi. Eğitim alabileceğimi bilseydim ben de Valor’a gitmek isterdim.

Akşam çöktüğünde artık bacaklarım uyuşmanın verdiği rahatsızlıkla karıncalanıyordu. Hiç at üzerinde bu kadar uzun seyahat etmemiştim. Atlar da yorulduğu için artık durmamız gerekiyordu. Ağaçlarla sarılı bir açıklık gördük. Yer hem korunaklı hem de kamp yapmaya müsaitti. Etrafını saran ağaçların sıklığı rüzgârı kesiyor, bizi de gelebilecek saldırılara karşı koruyordu. Sol, eliyle durmalarını işaret verdi. Geceyi burada kamp yaparak geçirecektik.

Geceleri seyahat etsek, yarı zamanda varabilirdik. Ancak hareket hâlinde kalırsak, olası bir saldırı durumunda yorgunken kendimizi savunmamız

zor olurdu. Sol, çevik bir hareketle atından atladı. Sırtarak bana elini uzattı. İlk kez araştırma gezisine gittiğimizde elini tutmamıştım. Ben de ona gülümsedim ve yine elini tutmadan kendim atladım.

“Tanıdığım en inatçı kadınsın.”

“Tanıdığın diğer kadınları bir ara dinlemek isterim, Kaptan.”

Gözlerini yukarı kaldırıp birkaç saniye düşündü, sonra yine o muzip hâline bürünerek, “Sanmam, dinlemek istemezsin,” diye yanıtladı. Söylediklerimin hoşuna gittiğini anlamak için bir şey söylemesine gerek yoktu.

“Seni hançerlemek istemem, haklısın.”

Beklentiyle gözleri parladı, heyecanlı bir sesle sordu. “Bu sabahki gibi mi?”

Etrafıma bakındım, askerler konuştuklarımızı duymayacak kadar uzaktalardı. Bacağımdaki gümüş hançeri abartılı bir şekilde öne uzatarak gösterdim. “Üzgünüm, prens.”

Gözlerini devirdi, sıkkın bir şekilde ofladı. “Ben prensim, Bell. Ülkenin varisi ve orduların kumandanıyım. Eh, senin de gördüğün üzere epey de yakışıklıyım. Kadınlar bana ilgi gösteriyor, ne yapabilirim?”

Bell... Bunu sevmiştim. Söylediği onca sinir bozucu şey arasından bunu seçmemse artık oyunlarına alıştığım dandı.

“Unvanlarının hepsini saydıysan ve kendini övmen bittiyse Ukala Prens, kamp kurabilir miyiz artık?” Onu kıskanacağımı ima etmem bile gözlerinde parıltılara sebep oluyordu ve belli etmemeye çalışsam da kalbim ısınıyordu.

Bizi koruyan askerler, etrafınızda mesafeli bir çember oluşturacak şekilde Solaris’in komutuyla uzağımıza yerleştiler. Hepsi ikişerli üçerli gruplar hâlinde ateşler yaktılar. Zemin, kuru topraktı ve nemli değildi. Rahat bir uyku uyumayı diliyordum. Çantamdan uyku tulumumu çıkardım. O ateş yakmakla meşgulken hem kendi tulumunu hem de benimkini kurmak için harekete geçtim. Ayağa kalktı, tulumları elimden aldı ve ateşin iki yanına yerleştirmek üzere hazırlamaya koyuldu.

Şaşkın gözlerle izlemeye başladım. Onunla ilgili dikkatimi çeken şeylerden biri de buydu. İşini emrindekilere ya da yanındaki herhangi birine yaptırmıyordu. Bu özelliğini de artı hanesine yazdım ona belli etmeden.

Gruplardan bir asker gelip, benim önümde başını eğerek selam verdi. “Yemeğiniz hazır, Kaptan Solaris ve Leydim,” dedi aşırı bir saygı gösteri-

siyle. Utanarak teşekkür edip yemekleri ondan aldım. Sol de bu sırada işini bitirmişti. Yanına, ateşin başına oturdum.

“Bana ‘*Leydim*’ diye hitap etmelerini istemiyorum.” Sesim hiç istemesem de huysuz çıkmıştı. “Burada da Valor’da da herkes gibi davranılmasını tercih ederim. Ben de onlar gibiyim.”

Solaris, orduların kumandanı ve bir prensti. Ama benim, etrafımızdaki askerlerden tek farkım onun yanında oluşumdu. Bu da birilerinin önümde eğilmesine ya da beni yüceltmesine sebep olacak bir özellik değildi. Böyle davranıldığında rahatsızlık ve utanç duyuyordum.

Gözleri önce şaşkınlıkla, sonra gururla parladı. Başını yana eğerek bana kararlı gözlerle baktı. Askerin getirdiği yemeği mideye indirirken, “Anlıyorum. Belli ama şu an için bu birlik benim komutam altında ve çoğu saray askerlerinden oluşuyor. Valor’a vardığımızda Akademi’deki avcılarla aralarındaki farkı göreceksin. Orada herkes eşittir. Orada bir aile gibiyiz,” diye açıkladı. “Senin de o aileye katılacak olmandan dolayı çok mutluyum. Askerleri tavırları konusunda uyarırım, merak etme.”

Rahatlayarak, “Teşekkür ederim,” diye yanıtladım. Aynı fikirde olmamıza seviniyordum. O da benim gibi saygının unvanla ya da ayrıcalıkla değil, hak edilerek kazanılması gerektiğini düşünüyordu. Birlikte geçirdiğimiz haftaları gözden geçirince hiçbir askere üstünlük tasladığını, kapris yaptığını görmediğimi fark ettim. Dışarıdan ukala ve küstah görünüyor olabilirdi. *Bazen gerçekten ukala olabiliyor*, diye itiraf ettim kendime. Ancak onu tanıdıkça dürüst, iyi kalpli ve nazik yanını görüyordum. Zaten tüm ordu ona tapıyormuş gibi görünüyordu. *Kusursuz Prens...*

Hemcinslerimin de aynı hislerde olduğuna emindim. Sol’e karşı büyütmekte olduğum hislerin beni korkutma sebeplerinden biri de buydu. Kendime hiç bitmeyecek bir mücadele ediniyordum.

“Şimdi de Valor’daki kadınlar için mi endişeleniyorsun? Onlarla ilgilenmiyorum, tatlım,” diye takıldı bana. *İçimi oku, kahrolası*. Ona sevimsiz bir gülümseme gönderdim.

“Ayrıca sana eğitimlerde kolaylık sağlayacağımı düşünüyorsan, sakar avcı... daha çok beklersin.”

“Eğitimlerinle ilgili ufak bir fikrim oldu.”

“O hiçbir şey değil,” dedi sırtarak. “Onlar çok temel bilgilerdi. Seni yetiştirdiğimde kendin bile inanamayacaksın.”

“Elinizden geleni ardınıza koymayın, Yüce Prens. Ne kadar dayanıklı olduğuma şaşıracaksınız.”

Boş bulundu, gülerek kolunu omuzuma attı. Rahatsızca kıpırdandım. Durumum onun yanındayken zaten yeterince hassastı. Bir de askerlerin önünde daha da yakın görünmek istemiyordum. Kıpırdanışımından anladı, kolunu çekip dizlerine yasladı.

“Anlaşıldı, senin istediğin gibi olsun. Ne yapalım?” dedi. “Zoru severim.”

Ona gözlerimi devirdim, sonra yatmak için ateşin karşısına hazırladığı uyku tulumuna uzandım. O da kendi yatağına yerleşti. “İyi geceler,” dedi içimi ısıtan bir sesle.

“İyi geceler,” diye mırıldandım huzurla.

Gözlerimi açtığımda ateş sönmüş, gece karanlığı çökmüştü. Sonbahar serinliğinde titriyordum. Uyurken üzerimi örttüğüme emindim. Uyku tulumum açık durumdaydı ve üzerimde örtü yoktu. Elimle yokladım ancak örtüyü hiçbir yerde bulamadım. *Acaba yine mi uyurgezerlik yaptım?* Sol’un yatağının da boş olduğunu görünce tedirginliğim daha da arttı. *Beni bırakıp gitmiş olamaz... Yani... gitmez herhâlde.*

Etrafıma bakındım, bizi koruyan askerlerin hiçbiri yoktu. Birden fazla ateş yaktığımız kamp bomboştu. Kendimi sakın olmak konusunda telkin ettim. Ayağa kalktım, etrafıma bakındım ve duyularıma odaklandım. Bir şeyler hissediyordum. Uzakta, zayıf bir histi ama takip edebileceğim kadar güçlüydü. Ağaçların arasında ilerlemeye başladım. Burası Beth’in öldürüldüğü ormana çok benziyordu. Biraz ileride su sesini duyabiliyordum. Daha fazla yol aldığımızı sanmıştım, kafam karışıyordu.

Üzerime baktım, ellerim kan içindeydi. Yaralı değildim, canım acımıyordu. *Ben uyurken saldırıya mı uğradık?* Boynumu yokladım, kolyem yerinde değildi. *Kahretsın!*

Ayaklarım çıplaktı. Yürürken orman zeminindeki taşlar ve dallar canımı acıtıyordu ama önemli değildi. Nehre bir an önce ulaşmalıydım, Sol’ü bulmam gerekiyordu. İçimden bir ses, ona kötü bir şey olduğunu söylüyordu.

Yanımda hiç silah yoktu. Üzerime baktığımda beyaz bir gömlek ve şort dışında bir şey olmadığını gördüm. Solaris’in başı beladaysa büyü yapmayı denerdim. *Onu korumak için ne gerekirse...* Adımlarımı iyice hızlandırdım. Koşarak nehir kenarına vardım. Duyularım burayı işaret etmişti.

Onu suyun içinde gördüm. Ay ışığının beyaz parıltılar hâlinde yansıdığı durgun nehrin içinde yüz üstü yatıyor, bedeni cansız biçimde su yüzeyinde salınıyordu. İçimi yine o bildik panik dalgası kaplamaya başladı.

Hızla yanına koştum. Yüzünü kendime doğru çevirip, kollarının altından sürükleyerek karaya çektim. Yüzünü dikkatle incelediğimde bembeyaz olduğunu fark ettim. Boğulmuştu, biçimli dudakları mor renge bürünmüştü. “Hayır!” diye mırıldandım, “Hayır, olamaz!” Panik vücudumu ele geçiriyor, ne yapacağımı bilemiyordum.

Çığlık atmayı denedim ancak atamıyordum. Yardım çağırmak istedim ve çaresizce etrafa bakındım. Daha fazla dehşete düşmem mümkün değilmiş gibi hissetsem de yanıliyordum.

Nehrin karşısındaki büyük bir ağacın dallarına asılmıştı hepsi: Ash, Bren, annem, babam, Eos ve Aster... Cansız bedenleri rüzgârda sallanıyordu. Hepsinin gözleri açık ve simsiyahtı. Ürkerek kucağımdaki Sol’e baktım. Kapalı olan gözlerini araladı. Onun altın rengi gözleri de bilye gibi siyaha dönmüştü. Boğazımdan sökemediğim çığlığı, sonunda boğazım yırtılırcasına atmayı başardım.

Beyaz bir ışık patlaması gözlerimi kör edercesine parladı. O günkü gibi bir yıldırım indi ve gürültüsüyle gökyüzünü ikiye ayırdı. Bu kez, nehre düşen yıldırım yangın çıkarmadı ancak nehrin tüm suyu girdap oluşturup duvar gibi havalandı. Kucağımda Sol varken olanlara anlam vermeye çalışıyordum. Donmuş hâlde olanları izlerken siyah gözlü Solaris boğazıma sarıldı. Ellerimi boynuma götürdüm. Solaris’in ellerini çözmem mümkün değildi, çok güçlüydü. Canım yanıyor, nefesim kesiliyordu.

İkinci attığım çığlık, ellerinin altında kesilmeye yüz tuttu. Bağırmaı kestiğimde nehrin suları büyük bir gürültüyle eski yerine indi. Boğuluyordum, hem de onun tarafından. Gözlerimde siyah benekler uçmaya başladı. Daha fazla direnemedim, manzaram siyaha bulandı.

Gözlerimi yeniden açtığımda, çıplak ayakla küçük bir gölün yanında yatıyordum. Üstüm, saçlarım tamamen ıslaktı. Bulanık gözlerimle etrafı süzdüm. Az önce hatırladığımdan farklı bir yerdeydim. Sol, tepemde endişeden çıldırmış şekilde diz çökmüştü. Onun da üstü tamamen ıslaktı. Saçlarından yüzüme su damlıyordu. Neyse ki hâlâ altın kahve gözlerle bakıyordu bana. Kâbus görmüştüm sanırım. Beni sırtımdan destek vererek doğrulttu. Elleri ve gözleri, üzerimde yara bere var mı diye dikkatle yokluyordu. Beni azarlamaya başladı.

“Çıldırđın mı, Bell? Ne yapmaya çalışıyorsun burada?”

Sağma soluma baktım. Kafamı iki yana salladım. Bu iş sinir bozucu bir şekilde tehlikeli olmaya başlıyordu. Üstüm tamamen ıslaktı. Bluzumun açılmış yakasını yokladım, kolyem yerindeydi. “Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum.”

Solaris nefes nefeseydi. Gözleri kâbusumdaki gibi siyah olmasa da koyulaşmıştı ve çıldırđı her hâlden belli oluyordu. “Uyanıp göl kenarına geldin ve kendini boğmaya çalıştın.”

Sözleri karşısında dehşete düştüm. Bana çıldırılmış gibi bakarken yaralandım mı diye sağımı solunu yoklamaya devam ediyordu. “Yaram yok sanırım. Biraz ayaklarım acıyor.”

Derin bir nefes üfledi, eğilip kontrol etti. Yalın ayak yürürken kesilip berelenmişlerdi. “Bu benim yanımda ikinci uyurgezerliğin, Luna. İkisinde de canını tehlikeye attın.”

“Bilmiyorum! Gerçekten, bildiğim kadarıyla daha önce hiç olmadı,” diye isyan ettim usanmış hâlde. *Bir şeyler sakladığımı biliyor.* Islak giysilerim demir gibi üzerime yapışmıştı, çenem istemsizce titriyordu.

Beni sorgulamanın faydası olmadığını kabullenince, “Titriyorsun. Önce seni ısıtmamız gerek, morarmışsın,” dedi. Koyulaşmış gözleri hâlâ şüpheyile bakıyordu.

Bacaklarımın altından kolunu geçirip beni kucağına aldı. Normal şartlarda kendimi kucakta asker kampına taşıtmazdım ama yürüyebileceğimi düşünmüyordum. Ayaklarım yaralıydı ve bacaklarım beni taşımayacak hâldeydi. Başımı göğsüne yasladım, teni sıcaktı. O da donmamam ve vücut ısıısıyla biraz ısınmam için beni kollarıyla sarıp iyice kendine çekti. Onunla bir yerimi yaralamadan veya taşkınlık yapmadan bir gün bile geçiremiyordum.

Rüyamda yine büyü yapıyordum. İlk uyandığında gerçekten yaptım mı diye çok korkmuştum. Kendimi neden göle attığımı anlamıyordum. çok ürkütücüydü. Bilinçsizce kendimi öldürmeye çalışmıştım. Rüyamda Sol’un siyah gözleri, ailem ve arkadaşlarımın ağaçta cansız salınışı tüm canlılığıyla zihnimdeydi.

Sol, konuşmadan ve beni fazla sarsmamaya özen göstererek yavaş adımlarla kampa getirdi. İkimiz de ortalıktan yok olunca askerler ayaklanmış, bizi arıyorlardı. Kampta bağırışlar ve telaş hâkimdi. Beni nazikçe ateşin yanına indirdi. Sırtıma hemen kendi battaniyesini attı. Şimdi gözle-

rinden ateş fışkırıyordu ve altın gözleri sararmış, öfkeyle parlıyordu. Askerlerden biri gelip önünde selam durdu.

“Prens Solaris. Her yerde sizi arıyorduk,” dedi. *Yanlış zamanlama, asker.*

Onun sesindeki hiddet, ateşin üzerime sıçramasına neden oldu sanki. Bağırışıyla ben bile yerimde irkildim. “Sizin nöbetçileriniz nerede? Beni böyle mi koruyacaksınız? Bir Magus saldırısı olsa hepimiz ölmüştük. İki kişi ortadan kayboluyor ve siz, kim bilir ne kadar sonra fark edip aramaya başlıyorsunuz.”

Adam, Sol’un karşısında giderek küçülüyordu. Onu ilk defa bu kadar öfkeli görüyordum. Nöbete bıraktıkları asker uyuyakalmıştı. Benim kayboluşum ve Sol’un beni izlemesi sırasında ruhları duymamış, nihayet gözünü açıp ikimizi de göremeyince panikle tüm kampı uyandırmış, bizi aramaya başlamışlardı.

Bizi koruyan ekibin hepsi insandı. Sol, kendi ekibindeki avcılarını Benjamin ile seyahat eden kafiyeyle göndermişti. Benim ve kendinin avcı dürülerinin yeterli geleceğini düşünmüştü sanırım. Dakikalar süren bağırıştan sonra, “Çadır kurun,” diye komut verdi.

Askerler son hızla geniş bir çadır kurdular. İkimizin çantalarını topladı, sırtına astı ve beni nazıkçe sırtımdan destekleyerek kaldırdı. Askerler yataklarımızı da çadırın içine taşıdılar. “Çadırın etrafına ve önüne ateş yakın. Geniş bir çember hâlinde yerleşin. En az dört nöbetçi istiyorum,” diye emirlerini sıraladı burnundan soluyarak. Öfkesi bir türlü yatışmıyordu. Onun birilerine bağırıldığını ilk kez duyuyordum. Genelde sinir bozucu derecede soğukkanlı ve sakindi.

Beni sırtımdan itekleyerek çadıra soktu, kendi de arkamdan girdi. Çadırın kapı olarak kullanılan fermuarını kapadı. Çantamı hoyratça bana uzattı. “Hemen üzerini değiştir, Bell. Kendini boğamadın ama soğuk algınlığından öleceksin.”

Sesindeki buyurganlığa gözlerimi devirdim. “Bilerek yapmadım, farkındasın değil mi?” Endişelenince içinden bir canavar çıkıyor, hırçınlaşıyordu.

“Biliyorum. Sadece seni hayatta tutmak epey mesai isteyen bir iş hâline geldi.” *Hoş geldin, Fernville Solaris Blaze’i.*

“Benimle uğraşmak zorunda değilsin, Solaris. Diğer ekiple gidebilirim.”

Sabırla nefes aldı. Sinirle yanlış bir kelime etmemeye çalışıyordu sanırım. Gözleri hâlâ alev gibi öfkeyle yanıyordu. O kendisiyle savaş hâlinde söyleyeceği kelimeleri seçmeye çalışırken, “Arkanı dön,” dedim.

Öfkeli bir nefes üfledi ve huysuzca arkasını döndü. Üzerimi değiştirmeye başladım. O da kendini hazır hissedince arkası dönük hâlde konuşmaya başladı. “Göl kenarında kendini boğmaya çalıştın. Sana defalarca kez seslendim, yetişemeyeceğimi sandım. Sudan çıkardığımda morarmıştın. Gözlerini açana kadar neler yaşadığını tahmin edebiliyor musun?” diye sordu öfkeyle.

İtirafı karşısında ona duyduğum sinir bozukluğu biraz yatıştı. Canımı tehlikeye atmama sebep olan kâbusta ben de onu aynı vaziyette bulmuştum. Beni önceki bulduğunda da yine sinirden deliye dönmüş, bana bağırarak beni köye geri göndermişti. O zaman sadece sorumluluktan korktuğunu sanıyordum ama şimdi yaşadığı korkuyu da anlıyordum.

Sessizce ona ne diyeceğimi düşünürken aniden arkasını döndü. Üzerime geçirdiğim bol gömleğin düğmelerinin hatırı sayılır kısmı açıktı. Yanıma geldi. Gözlerime bakarak düğmeleri iliklemeye koyuldu. Yakama gelince baş parmağı köprücük kemiğimin üzerini okşadı. Gözleri şimdi erimiş bal rengiydi. Kahverengi hareler sanki dans ediyordu. “Senin için çok korktum,” diye yineledi fısıldayarak.

Parmaklarımın üzerinde yükselip boynuna sımsıkı sarıldım. Onu başka türlü nasıl sakinleştirebileceğimi bilmiyordum. Yüzünü boynuma gömdü. Rahatlama hissiyle boynuma doğru nefesini üfledi. “Bunu bana bir daha yapma.”

Gözlerimi kapattım, rahatlatıcı kokusunu içime çektim. Bilincimde böyle kara delikler olmasından nefret ediyordum. Üstelik yine enerjim boşalmış gibi güçsüz hissediyordum ve Sol’un büyü yapabildiğini anlaması en büyük korkumdu. Ondan ayrılarak, “Sen de üzerini değiştir,” dedim. Hâlâ sıırılsıklamdı.

Üzerindeki tişörtü iki eliyle alttan kavrayıp çıkarmaya başladı, panikle gözlerimi kaçırdım. Muazzam kaslarına bakmak bana iyi gelmiyordu. Ölümden dönmüş olsam da... “Seni dışarıda bekliyorum,” dedim ve aceleyle çadırdan çıkmaya yöneldim. Yüzümü basan alevi kontrol edemiyordum. Kalp atışlarımı duymasından çekiniyordum.

“Gecenin bir vakti yalın ayak ormanda yürüyorsun. Kendini göllere atıp boğmaya çalışıyorsun. Tüm bunlardan korkmuyorsun ama üstü çıplak bir adama bakamıyorsun, öyle mi?” diye sordu eğlenmiş bir ifadeyle.

“Bir adama değil, sana bakamıyorum, prens. Dışarıdayım,” dedim. İki elimi teslimiyet ifadesiyle yukarı kaldırdım. Başımı iki yana salladı ve onaylamaz bir şekilde gülümsedi.

Çadırın önündeki ateşi bizim için boş bırakmışlardı. Çoraplarım elimde ateşin başına oturdum. Ayaklarımın altı hâlâ sızlıyordu. Saçlarımı kuruması için elimle havalandırıp öne doğru aldım. Saçlarımdan damlayan sular yeni giydiğim giysileri de ıslatıyordu.

Birkaç dakika sonra kuru giysilerini giymiş hâlde, elinde küçük bir şişe ve cımbızla çadırdan çıktı. “Ah, hayır! İyiyim Sol, lütfen.”

“Özel doktorun olmaktan zevk almıyorum, baş belası ama yapmamız gerekli.”

Ayaklarımı isteksizce, oflayarak ona doğru uzattım. Yanıma oturup rahat bakabilmek için dizlerinin üzerine yerleştirdi. Cımbızla birkaç dal kıymığı ve taşı ayıkladı. Şişedeki ilaçlı sıvıyı sargı bezine döküp ayaklarımın altına bastırdı. Ne kadar nazik davranmaya çalışsa da o sıvıyı yaraya basmak, ateşe kuru dal atmak gibiydi. Yaraları yakıyordu. Acıyla inleyerek yerimden sıçradım.

Sıkılı dişlerimin arasından, “Bilerek yaptığımı düşünüyorum,” dedim sitekle.

“Bilerek canını yakmak istesem seni bu vaziyette bırakır, yarın eğlenerek topallamanı izlerdim.” Bir yandan da yaraya üflüyordu.

Haklı olduğunu biliyordum ama sürekli yaralanmak sinirlerimi bozuyordu. Temizlediği yaralar sabaha kadar yok olacaktı. “Hem hizmet ediyorum hem de takdir alamıyorum,” diye söylenmeye devam etti. Huysuzluğu üzerindeyken sabaha kadar söylenebilirdi sanırım. Bunu aklıma not ettim.

İşini bitirince çoraplarımı ayaklarıma geçirdi. Duruşumu düzelterip ayaklarımı altına aldım ve omzumla ona doğru hafifçe çarptım. “Teşekkür ederim.”

“Görevimiz,” diye yanıtladı sıkıntıyla.

Ateşin başında oturduk bir süre. Arada altın gözleri yan bakışlarla beni yokluyordu. İkimizin de saçları ve üstü başı bu sırada kurudu.

“Yatalım mı artık? Baş belası bir avcıyı hayatta tutmaya çalışıyorum. Tüm enerjimi alıyor, dinlenmem gerekli.” Onun iğneleme ve söylenme kapasitesini hafife almıştım, hâlâ devam ediyordu.

“Bilinçli yapmadığım şeyler için daha ne kadar bana söyleneceksin?”

“Kendi canını tehlikeye atmadığından emin olduğum zamana kadar.”

Tartışmanın anlamı yoktu. Ayaklandım ve sekerek çadıra girdim. Yaralı ayaklarımın üzerine basmak hâlâ biraz canımı acıtıyordu. O da askerlerin yanına gidip geleceğini söyledi. Hıncını henüz alamadığının farkındaydım. Kalan sinirini çıkarmaya gittiğini tahmin ediyordum. Askerin uyumaması gerekiyordu ama ikimiz de avcıydık, sessizdik. Bizim kalktığımızı duymaları imkânsızdı. Benim yüzümden bir ton azar işitmişlerdi.

Yatağımın içine girip üzerimi örttüm. Bitkin hissediyordum. Sol, birkaç dakika sonra hayal meyal duyduğum, ona ait bağırışlar kesilince elinde bir tane daha örtüyle geldi. Üzerime onu da örtüp çadırın fermuarını çekti. Çantasından maguslar için kullandığı kelepçelerden birini çıkarıp fermuarın birleşim yerine taktı. Anahtarları da cebine attı.

Onu şaşkınlıkla izlerken yattığım yerde doğruldum. “Ne yani, beni buraya kilitleyecek misin?”

“Senin ayaklanıp gitmenden korkmadan sakın bir uyku uyumak istiyorum, Bell. En azından uyurgezer hâlinle bunu açamazsın. Açmaya çalıştığında uyanır, yakalarım seni,” diye açıkladı bıkkınlıkla. “Benim seni kilitlememden daha ciddi sorunlarımız var.”

Haklı olduğunu biliyordum. Düşününce bana da mantıklı bir güvenlik önlemi gibi gelmişti. Ben de aynı şeyin yaşanmasından ya da onun yanında bilinçsizce büyü yapmaktan epey korkuyordum. “Peki,” dedim uysal ve yarı uykulu bir hâlde.

“Sana kızgın olduğum için bana uysalmışsın numarası yapma. Öyle olmadığını ikimiz de biliyoruz.”

“Tamam.” Gülümsedim, gözlerini devirdi. Bu gecelik onun damarına daha fazla basmasam iyi olacaktı.

“Bu sırt çantasında üzerine uygun giysiler var. Sabah bunları giyersin,” dedi sırt çantasını baş ucuna bırakıp. Ona doğru gülümserken Sol’ün yattığını bile göremeden uykuya daldım.

Sabah gözlerimi açtığımda güneş çoktan yükselmiş, çadırın tavanını açık yeşile çeviriyordu. Gece bir daha kâbus görmemiştim. *En azından yattığım yerde kalkmayı başardım.* Bu saatlerde çoktan yola çıkmış olmalıydık.

Sol’ün yatağı boştu. Çadırın kilidi açıktı. Beni uyandırmak istememiş olmalıydı. Ayaklarımdaki sızı tamamen geçmişti, iyi hissediyordum. Onun bıraktığı çantadan alt bedenime tamamen yapışan, kolay hareket etmeyi

sağlayan siyah pantolonu alıp üzerime geçirdim. Hançerimi bacağıma özel deri kemeriyle bağladım. Yakası açık, yeşil bir tunik seçtim; kolları boldu, ancak bileklerde daralıyordu.

Tamamen giyindikten sonra yumuşak, koyu kahve, deriden yapılmış çizimleri ayağıma geçirdim. Çizmelerin boyu diz kapaklarımın altında bitiyor, bacaklarımı sıcak tutuyordu. Saçlarımı hızlıca tarayıp tek tarafta kalın bir örgü yaptım. Mataramdaki suyla yüzümü yıkadım.

Sol, yatağın kenarına benim için uzun, deri bir yelek bırakmıştı. Kıyafet seçimlerine laf edemezdim, hepsi çok rahat ve zevkliydi. Benim yanımda sadece üniformam, antrenman takımım ve Aster'in diktği mavi elbisem vardı. Bu kıyafetleri tam bedenime uyacak şekilde ne zaman getirttiğini merak ediyordum bir süredir.

Hızlıca yatağıma topladım. Rulo hâline getirip çantamdaki yerine taktım ve çadırdan çıktım. Askerler kampı büyük ölçüde toplamıştı. Bir tek bizim çadırımız duruyordu. Hepsinin gözlerinde geceki olayların tedirginliği vardı ve yüzüme bakmaktan çekiniyorlardı. Solaris'in bana olan korumacı tavrı, herkesin yüzüme karşı hoş olmayan bir ifadeyle bakmasına neden oluyordu ve kimsenin ne düşündüğünü umursamadığımı sansam da artık rahatsız hissediyordum.

Solaris ise karşıda birisiyle konuşuyordu. Esmer, benim boylarımda, kalın kaşlı, bizim yaşlarımızda biriydi. Asker olmadığı giysilerinden belli oluyordu. Siviller gibi rahat ve spor giyinmişti. Dostane bir görüntüsü vardı ilk bakışta. Hararetle bir şeyler tartışıyorlardı. Solaris, ben onları izlerken beni fark etti. "Gelsene, Luna," diye seslendi güçlü sesiyle.

Yanlarına gittim, esmer adam dostça elini uzattı. Uzattığı eli sıkarak karşılık verdim. "Merhaba, Luna. İsmim Jaylen Goldwyn."

"Jay, benim iyi bir dostumdur ve Valor'daki güvenilir şifacımızdır."

"Doktor musunuz?" diye sordum merakla.

Jaylen birkaç saniye duraksadı, doğru kelimeleri bulmaya çalışır gibi bir hâli vardı. "Tam olarak öyle denilemez. Valor'a gittiğimizde, görerek daha iyi anlayabilirsin."

"Ben de Lunabelle Elaine. Memnun oldum," diye yanıtladım onu. Nasıl bir doktor olduğunu merak ediyordum.

Solaris araya girdi. "Tamam, Jay. Ben ona açıklarım, konuştuğumuz gibi."

“Tanıştığınıza memnun oldum, Lunabelle. Valor’da bol bol görüşeceğiz.” Jaylen nazik bir tavırla omzuma hafifçe dokundu ve diğer ekibe yetişmek için atına binip, bize el sallayarak vedalaştıktan sonra hızla yol aldı.

Kuşkuyla Solaris’e dönüp “Bana deli doktoru mu buldun?” diye sordum.

Solaris böyle bir soru beklemiyordu, bıyık altından sırıttı. “Evet, ay surat. Seninle başa çıkamıyorum.”

Bu lakaptan nefret ediyordum, o da beni kızdırmaya çalışıyordu. “Bana ay surat deme,” diye tısladım. Sabah mesaimize başlamıştık. Onun sinirleri yatışmış görünüyordu ancak şimdi de benimki bozuluyordu.

Beni daha fazla kışkırtmadan açıklamaya karar verdi. “Jay’e senin durumundan biraz bahsettim. İlk uyurgezerliğinde magusun sana büyü yaptığını düşünmüştüm. Onları aramak için çıkmıştın, seni onların yanında bulmuştum. Ama dün ortada herhangi biri yoktu, Bell. Hiçbir şey hissetmedim. Jay bu tip tuhaf durumları çözmekte ustadır. Eğer sen de kabul edersen Valor’da bu konu için birkaç inceleme yapmak istiyorum. Jay’e güvenebilirsin.”

Şaşkın ve tedirgin gözlerle baktım ona. Üzerimde deney yapılmasını istemiyordum. Tedirginliğimi görünce açıklamaya devam etti. “Dün haklıydın. Valor’a ulaştığımızda seni şimdiki gibi sürekli yanımda tutamayacağım. Orada eğitimlerin, derslerin olacak. Farklı bir odada kalacaksın. Tabii benimle kalmak istersen kolayca ayarlayabilirim,” diye ekleyip sırıttı. “Bu işi çözüp güvende olduğundan emin olmak istiyorum.”

Aynı odada kalma imasını duymazdan geldim. Magus olduğumu Jaylen anlayabilir mi diye tedirgin olmuşum. Kabul etmesem bu kez de Sol şüphelenecekti. “Ne gibi bir inceleme? Kanla ve iğnelerle pek aram yok, biliyorsun,” diye sorguladım örgümün ucunu çiğneyerek.

“Sadece birkaç gece seni revirde uyutup uyurgezerliğini neyin tetiklediğini izleyeceğiz,” diye açıkladı. “Belki biraz kanından almamız da gerekebilir ama canın acımayacak.” Elini acımasızca çiğnediğim örgüme attı, dişlerimin arasından kurtarıp saçımı arkaya savurdu.

“Sorun acıması değil,” dedim. “Düşüneceğim.”

Keşke akıl danışabileceğim biri olsaydı. *Bunları yaparak sırrımı öğrenebilir mi?* Haftalardır zaten Sol ile aynı yerde yatıyordum. Uykumda büyü yapmamıştım, açık vermemiştim. Kolyem boynumdayken güvende olduğumu düşünüyordum. Birkaç gece klinikte uyumam da herhâlde sırrımı

açığa çıkarmazdı. Ama kan için aynı şeyi söyleyemezdim, bilmiyordum. “Valor’da kütüphane var mı?” diye sordum aniden.

Şaşırdı, tek kaşı yukarı kalktı. “Ülkenin en büyük kütüphanelerinden biri var. Nereden çıktı şimdi?”

Rahatsızca kıpırdandım, ona yalan söylemek zorunda olduğum anlarda aklıma yaratıcı bir bahane gelmiyordu. “Kitap okumak beni rahatlatıyor. Aklıma geldi, sormak istedim.”

Oradaki kitaplarda belki kan ile ilgili bilgi bulurdum. Bilgi toplayana kadar da birkaç gün Sol’ü oyalayabilirdim. Ona yalan söylemek beni gerçekten zorluyordu. Bakışlarından bir şeylerden şüphelendiğini hissediyordum. Yaptığım numaraların, kıvrımlarımın hiçbirine inanmıyor gibi görünüyordu ancak ses etmiyordu. Şimdi bile altın gözleri her sırrımı biliyormuşçasına üzerimde dolaşıyordu.

Yola çıkma vakti gelmişti. Sol de gerildiğimi anlayıp konuyu daha fazla uzatmadı. Valor’da beni didiklemeye devam edecekti nasılsa. En az benim kadar inatçıydı ve kafasına koyduğunu yapmadan rahat etmeyecekti.

Askerler, kaldığımız çadırı dün kurdukları hızla topladılar. Çantamı Snow’un eyerinin yanında boşta duran çengele taktım, sırtına atladım. Solaris de Shade’in üzerine bindi. Vakit kaybetmeden ilerlemeye başladık.

Bugünkü yolculuğumuz sakindi. Sol, uyuyan askeri öndeki birliklere gönderdi. Ceza alacağını tahmin etmek zor değildi. Bu sırada ben de ona Valor ile ilgili merak ettiğim onlarca şeyi soruyordum. Normalde çok konuşmazdım ancak onun yanında şaşırtıcı şekilde çenem düşüyordu. Nerede uyuyacağımız, nerede yemek yiyeceğimiz, derslerin içeriklerinin ne olacağı... Aklıma ne gelirse soruyordum.

Akademi’ye ilk kez gelenlerin hepsi yaşıt olmuyordu. Bizim gibi geç katılanlar da oluyordu. Bazıları ise güçleri ortaya çıkar çıkmaz, on beş yaşında geliyordu. Sınırlı bir çevrede büyüdüğüm için farklı insanlarla tanışacak olmak beni biraz geriyordu.

Fernville dışına hatırladığım kadarıyla hiç çıkmamıştım ve yaşadığımız trajediye rağmen yeni bir evim olacağı düşüncesi beni heyecanlandırıyordu. Heyecanlanınca da suçluluk duygusu hemen beni boğmaya başlıyordu.

“Bu kadar heyecanlı olman hoşuma gidiyor, Bell. Keşke daha önce gelebilseydin Valor’a, seni önceden tanısaydım,” dedi gülerek.

“Keşke, Kaptan. Şimdi tanışmakla idare etmek zorundasın.”

Atını hızlandırıp benden kaçarken, “Sen bir soru daha sormadan, küçük meraklı avcı, artık mola vermemiz gerekli,” dedi. Arkasından gözlerimi kısıp hınçla baktım. Arkasını dönüp sırttı. Beni kıskırtmak için bilerek yapıyordu. Bütün yol boyunca sorularına sabırla ve zevkle cevap verdiğini biliyordum.

Yorgunluktan herkes pestil gibiydi. Hava kararana kadar durmamıştık. Solaris, mola yeri bulmak için bir süre önden gitti. Uygun bir alanı gözüne kestirdi sonunda. Birliğe işaret verdi, gösterdiği alanda durduk ve korunaklı bir kamp kurduk. Askerler her zamanki gibi ateşlerini yakarken Sol de öndeki birliklerden gelen haberlerle ilgili askerlerle konuşuyordu.

Askerlerin kurduğu çadırın önündeki ateşi yakma görevini bugün ben devraldım. O gelene kadar sıcak, gürleyen bir ateş yakmayı başardım. Yanıma geldi, yaktığım ateşi takdir eder gözlerle süzdü.

“Hayatta kalma becerilerin yüksekmiş. Kendini boğmaya çalışmasan sana vahşi doğada bile kimse kolay kolay bir şey yapamaz.” Yaktığım ateşin karşısına oturdu.

“Bana laf atmayı ne zaman bırakacaksın?”

“Dün söylediğim gibi, hayatını tehlikeye atmayı bıraktığın zaman.”

Çantadan çıkardığım konserveyi bilerek tutamayacağı hızda üzerine fırlattım, tek eliyle yakaladı. Gözlerini bile kırpmadan, irkilmeden... Hayretle kaşlarım çatıldı.

“Yemek için teşekkürler, tatlım,” dedi gülerek. “Bugün için başka sorun yok mu?” Ona karşı hissettiğim inkâr edilemez çekimin yanında bir de hırs vardı ve bazen onu boğmak istiyordum.

“Yorgunum, prens,” dedim. “Seni beklerken yemeğimi de yedim. İzinle dinleneceğim.”

Hayal kırıklığına uğradığımı görebiliyordum ama daha az önce benimle uğraştığı için sınırlarımı daha fazla zorlamak istemiyordu bir yandan. “İyi geceler, küçük avcı,” dedi bıyık altından sırıtarak.

Çadıra girip o gelmeden hızlıca üzerimi değiştirdim ve uyku tulumuma yattım. Yarım saat kadar sonra, henüz uyuyamamıştım ki içeri girdiğini duydum.

Gözlerim kapalıydı, uyanık olduğumu ona belli etmedim. İçeri girince birkaç saniye karşımda dikildi. Gelen hışırtılardan üzerini değiştirdiğini tahmin ettim. Üzerime bir örtü daha örttü nazikçe. Ona uzun süre kızgın kalmak mümkün olmuyordu. Üzerime eğildiği sırada kulağıma fısıldadı.

“Buradayım, Bell. Artık uyuyabilirsin.”

Sinsi Prens! Kendime hâkim olamadan gülümseyerek gözlerimi araldım. Sevecen ve muzip gözlerle bana bakıyordu. Dönüp çadırın kapısını kilitlerken gerçekten göz kapaklarım ağırlaştı ve bu kez uykuya teslim oldum. Gece olaysız bir uyku uyuduk. Solaris’in çadırı kilitlemesi benim de işime geliyordu. Ben de nerede uyanacağımı bilmediğim huzursuz bir gece geçirmemiş oluyordum.

Kâbuslar hep vardı. Uyandığımda hiçbirini hatırlamıyordum ama beni yerimden kaldırıp kendimi saçma yerlerde bulmadığım sürece onlarla yaşayabilirdim, şimdiye kadar yaptığım gibi...

ON ALTINCI BÖLÜM SÖZ

Elinde değil... Onun söylediklerine koşulsuz inanıyorsun.

Sabah çok erken saatte uyandım. Normal düzenimde de askerlikten ve sabah devriyelerinden gelen alışkanlıkla hep erken kalkardım. Solaris, çadırın diğer yanındaki tulumunda, bir kolunu başının altına yerleştirmiş, huzurla uyuyordu.

Arkamı dönüp hızlıca üzerimi değiştirdim. Sol'ü uyandırmadan çadırın önündeki ateşin başında onu beklemekti niyetim. Kilidi kurcalamaya başladım ama anahtarı Sol'ün cebinde olmalıydı.

Dudaklarımı ısırarak ne yapacağımı düşünmeye başladım. Anahtarı almaya çalışsam uyanırdı. O sırada gözlerini araladı. "Bir yere mi gidiyorsun, Lu?" diye sordu uykulu sesiyle.

"Uyumaya devam et, Sol. Sadece temiz hava almak istedim." Kâbus görüp uyurgezerlik yaptığımı düşünmesini istemiyordum.

Yattığı yerden bana doğru dönüp, "Uyandığını duydum," dedi ve dudaklarının bir kenarı yukarı kıvrıldı.

"Sen ne zamandır uyanıksın?"

"Giyinirken seni izlemedim, tatlım, korkma. Centilmenliğimi her zaman korurum."

"Seni..." dememle birlikte yataktan kalkıp anlayamadığım hızla yanıma geldi ve tek kolunu belime sardı. Benim üzerimden kilide doğru uzanırken dudakları dudaklarıma çok yakındı, fazla yakın... Gözlerimi alamıyordum ve galiba nefesimi tutmuştum. Ağır hareketlerle kilide anahtarı soktu ve nasıl becerdiyse bana hiç değmeden açmayı başardı.

“Tamamıyla uyanık olduğunu kontrol etmem gerekiyordu. Kalbinin hızla atışına bakılırsa uyanıksın,” dedi çapkın bir gülümsemeyle.

O fazla yoğun, sislenmiş beynimin bana neler söylediğini dışarıdan duyacakmış gibi hissettiğimde iki elimle göğsünden ittirdim. Beni kışkırtmaya çalışıyordu. İtiraf etmem gerekirse fazlasıyla işe yarıyordu ama bunu onun bilmesine gerek yoktu.

“Beni uyandırmak için daha iyi yöntemler de var,” dedim çıkmadan önce. Bu kez o başına sopayla vurulmuş gibi şaşkınlıkla bakakaldı.

Onu öylece bırakıp gülümsediğimi görmesine izin vermeden dışarıya adım attım ve temiz havayı içime çekip sönmeye yüz tutmuş ateşin başına oturdum. Ciğerlerime çekmeye çalıştığım oksijende bile o koku vardı sanki. Amber ve altın çiçeği... Dakikalar sonra üzerini giyinmiş hâlde, telaşla yanıma geldi. Yüzü endişeliydi. “Bana kızgın mısın?”

Ona hayretle baktım. Birbirimizle yakınlaştık da bazen bana bu tarz hamleler yaptığında rahatsız olmamdan tedirgin oluyordu. “Hayır, prens. Ancak bu bir savaş ilanıydı ve sana bu savaşı senin başlattığını yakında hatırlatmak zorunda kalacağım.”

Rahatlamış bir ifadeyle ellerini inatçı saçlarının arasından geçirdi. “Beni bazen ürkütüyorsun.” Oldukça ciddiye ve gerçekten endişelenmişti. Bu hâli keyiflenmeme neden oldu. İkimiz de birbirimizle oyun oynarken sınırlarımızı tartıyorduk.

“Korku duymak senin için akıllıca olur. Gardını hiçbir zaman düşürme.”

“Merakla bekliyorum.”

Bizim sesimizi duyan askerler de uyanıp toparlanmaya başlamışlardı. Bir gece önceki olaydan dolayı hâlâ herkes tedirgindi. Solaris’in yeniden çıldırmasından çekiniyorlardı. “Bugün erken yola çıkalım. Dün epey vakit kaybettik. Senin için uygun mu?” diye sordu. Başımı sallayarak onayladım ve ayağa kalkıp çadırdaki eşyalarımı toparlamaya başladım.

Yarım saat sonra tüm kamp toplanmıştı. Atlarımızın üzerinde yola çıkmaya hazırдық. İkinci gün geç çıktığımız için planın gerisinde kalmıştık, öndeki ekipten fazla uzaklaşmamamız gerekiyordu.

Güneş tepemizde parlamaya başlayana kadar durmadık. Herkes yorgundu. Snow da altımda huysuzlanıyordu. Neyse ki kısa bir süre sonra berak bir suyu olan nehri gördük. Sol, onun yanında mola vermek için işaret verdi.

“Gel benimle, nehre gidiyoruz,” dedi atımdan atladıktan sonra.

Dudaklarımı kararsız bir ifadeyle sıktım. “Nehirlerle biraz aram açık son zamanlarda.” En son uyurgezerliğimde kendimi boğmaya çalışmamın travması hâlâ tazeydi.

“Sana balık tutmayı öğretecektim,” dedi. “Hem korkularının üzerine gitmezsen kalıcı olur.” Gözlerindeki beklentiye karşı koymam mümkün değildi.

“Tamam, somurtma. Geleceğim,” dedim iç çekerek. “Kendimi kötü hissedersen?”

“Yanında olacağım ve seni zorlamayacağım.” Bir an kararsız kalsam da onun bana zarar vermeyeceğini biliyordum. Ama asıl mesele bu değildi. Daha önemlisi, onun yanındayken kendime zarar vermeme izin vermeyeceğini de biliyordum artık.

Askerler, dinlenmek için minnetle ağaç diplerine çöktüler. Atlar için su ve yiyecek sağladılar. Kendileri de yemek yiyeceklerdi. Kahvaltı bile yapmadan yola çıktığımız için hepsi çok açtı. Bense her zaman erken uyanmaya alışık olduğum için enerjik hissediyordum. Yalnızca at üzerinde seyahat etmekten kalçam ve bacaklarım biraz ağrıyordu.

Solaris’i nehir kenarına kadar arkasından yürüyerek takip ettim. Orta derinlikteki nehir, dipteki taşların net biçimde görülmesine olanak tanıyordu. Gür akışı, suyun üzerinde küçük dalgacıklar oluşturuyor ve balıkların yüzüşünü izlemek mümkün oluyordu. Nehir kenarında büyük, yosun kaplı taşlar vardı ve suya doğru eğilmiş ağaçlar serin gölgeler sunuyordu.

Solaris ile yosunlu taşların arasına oturduk. Suya çekinerek elimi uzattım. Serinlik tenime yayıldığı anda tüm vücudumu saran rahatlama hissi, zihnimdeki tüm endişeyi alıp götürdü. Su korkum pek uzun sürmeyecek gibi duruyordu. Bunun için yanımdaki altın gözlü prene teşekkür etmeliydim.

Sol, uzun bacaklarını iki yana açmış, eline bir odun parçası almış, bıçağının usta hareketleriyle ucunu sivriyordu. Keyifli görünüyordu ve bıçağı kullanım şekli çok... çekiciydi.

Hareketlerindeki akıcılık, nehrin yatağında süzülmesi gibi doğaldı. Uzun, zarif parmakları bıçağı bir çember gibi döndürürken bileğindeki o hafif kıvrım dans ediyordu. Yaptığı işe yoğunlaşmış, dudakları hafifçe aralanmıştı.

Uzun parmaklarının arasındaki bıçağı çevirişine, uzvu gibi kullanmasına çakılıp kalmıştım. Sol’ün her hareketi, içimde tuhaf bir kıpırtı uyandı-

riyordu. Bıçağı kullanışındaki o öz güven, o kontrol, o vahşi zarafet... O, gerçek bir avcıydı; ben ise çoktan yakalanmış o avın kendisiydim.

Odun parçalarının ucu sivrilip şekli ortaya çıkarken gür kırpiklerinin altından kendini izlediğimin bilincinde muzip bir bakış attı. Avcı, tuzağına düşenin elbette farkındaydı.

İki tane sivri mızrak yaptı dallardan, birini bana uzattı. O hiçbir şey söylemeden çantamdan bir ip çıkarıp mızrağın sivri olmayan ucuna sıkıca bağladım.

Şaşkın gözlerle beni izlemeye koyuldu. Çizmelerimi ve çoraplarımı çıkarıp pantolonumun paçasını dizlerime kadar kıvırdım. O da yanımda aynısını yapmaya başladı. Nehir kenarına yanaştım, suyu fazla bulandır-mamaya gayret ederek ortalara doğru sessiz adımlarla yürüdüm ve gözüme kestirdiğim iri bir balığa mızrağımı attım.

İlkinde ıskaladım, balıklar dört yana kaçıştılar. Biraz bekledim, yeniden etrafımda yüzmeye başladıklarında mızrağı bir daha savurdum. Bu kez hedefimi vurmayı başarmıştım. İpi çekerek avımı sudan çıkardım. Heyecanla arkama dönüp, zaferimi Sol'e doğru salladım. Kocaman bir balık tutmuş-tum.

Sol, şaşkın ve hayran bakışlarla balığı inceledi. "Konu yemek bulma olunca bana güven, prens. Hem çok iyi bir nişancıyım hem de senin gibi sarayda büyümedim." Dudağını öne çıkararak takdir eder bir şekilde başını salladı. "Kabul et, prens, benden etkilendin," dedim balığı ona doğru uzatıp.

"Bu en kolay kabul edebileceğim şey." Birkaç hafta önce öyle olmadığını ikimiz de biliyorduk.

"Sıra sende, at bakalım." Ona meydan okurken nehir korkum çoktan aklımdan uçup gitmişti. Yanıma doğru ilerledi. Altın gözleri dikkatle nehrin içini süzdü. Mızrağımı hızla attı. Benimkine benzer bir balık vurduğunu şaşırarak fark ettim. Onun da nişan alma yeteneği kusursuzdu. Bu yarışta belli ki kazanan olmayacaktı. Lezzetli bir akşam yemeği yiyecek olmamız ise ödülümüz olacaktı.

Sol'ün hatırlatmasıyla yanımızdaki askerler için birkaç balık daha vurduk. "Kendini öldürmeye çalışmadığın zamanlarda faydalı işler yapıyor-muşsun."

"Sana eğitim bile veririm."

“Kendini öldürmeye çalışmak konusundaysa almayayım,” dedi. Ukala tavrına dönmesi uzun sürmüyordu.

Balıkları nehirde temizleme işini ona bıraktım. Kan görememe durumum balıkta ve balık iç organlarında da geçerliydi. Temizlediği balıkları uzun bir ipe dizdi. “Bütün pis işleri bana yaptırıyorsun.”

“Üzgünüm, prens ama balık kanı görmekten bile hoşlanmıyorum.”

“Kan görmekten rahatsız olmasan demek ki daha da şiddet eğilimli biri olacaksın.” Bugün bana laf atmak konusunda yine formundaydı. “Sendeki mızrağı da uzatır mısın?”

Benin kullandığım mızrak balık tutarken kırılmıştı. Uzatmak yerine havaya atıp yeniden yakaladım ve yan tarafına doğru fırlattım. Yerinden hiç kıpırdamadan, gözünü bile kırpmadan, tam zamanında tek kolunu kaldırıp yakaladı. Yüzünde tehditkâr ama aynı zamanda muzip bir gülümseme belirdi. *Reflekslerinin bir boşluğunu yakalayacağım elbet.*

Ayrı bir çantaya balıkları ve mızrakları atıp askerlerin yanına doğru yola koyulduk. Askerler biz balık tutarken kahvaltılarını yapmışlardı, daha iyi görünüyorlardı. Solaris çantasından iki tane konserve çıkarıp bana uzattı. Benim de midem kazınmaya başlıyordu ve Sol’ün başka mola verme niyeti yoktu.

Bol bol su içip berrak nehirden mataralarımızı yeniden doldurduk. Sol, herkesin dinlendiğinden ve hazır olduğundan emin olunca yeniden yola çıkacağımızı askerlere bildirdi. Akşama kadar bir daha mola vermeden ilerledik. Öndeki ekiple aramızdaki mesafe açığını kapatmış olmalıydık. Hava şansımıza açıktı, bizi yavaşlatmıyordu. Bacaklarım artık tamamen uyumuştı. Uzun süre at kullanırsam bu his kaybolur muydu merak ediyordum. Ekip de yeniden yorgun düşmeye başlamıştı.

Sol, akşam karanlığı çökünce ormandaki ağaçların arasında kamp yapabileceğimiz sakın bir alan buldu. Nehir boyunca takip ederek seyahat ediyorduk ve yakınımızda yine suyun uğuldayan sesini duyabiliyordum. Kimsenin görmeyeceğinden emin olsam, nehirde hızlı bir banyo yapmayı fena hâlde istiyordum. Ama etraf bu kadar kalabalıkken sanırım cesaret edemeyecektim. Günlerdir duş almadan yoldaydık.

Askerler bizim kalacağımız çadırı kurduktan sonra her gün olduğu gibi kümeler hâlinde ateş yakıp dörderli gruplar hâlinde yerlerine yerleştiler. Sol, çantadan balıkları çıkardı. Tuttuğumuz balıkları herkese eşit şekilde

bölüştürdü. Hepsi şaşkınlık ve minnet mırıltılarıyla Sol'un dağıttığı balıkları kabul etti.

Askerlerin çoğu Altın Saray'dan geliyordu. Geçmişte Kral'dan böyle bir tavır görmedikleri için şaşkınlıklarını gizleyemiyorlardı. Kral'ı merak ediyordum ama içimden bir ses Solaris'ten çok farklı olduğunu söylüyordu.

Balıkları dağıttıktan sonra yanıma dönüp çadırın önünde bizim için ateş yaktı. Ben de o sırada balık pişirmek için şiş olarak kullanabileceğimiz temiz, nemli dallar buldum ve bıçağımla şekil verdim.

Balıkları şiş hâline getirdiğim dal parçalarına geçirdi ve pişirmeye başladı. Artık iyice acıkan karnım güzel kokular karşısında can çekişiyordu. Sol, her zaman bakışlarımı takip ediyor olmalıydı ki gülümseyerek ilk pişen, iyice kızaran balığı bana uzattı. Çantamdan çıkardığım metal, katlanan tabağa balığı yerleştirdim ve Solaris'in balığının pişmesini beklemeye koyuldum. "Soğutma, lütfen. Benimki de hazır olmak üzere."

Onu ikiletecek durumum yoktu. İştahla yemeye başladım. Az sonra kendisi de çantasından tabağını çıkarıp balığını yerleştirdi, benim gibi yemeye başladı. İkimiz de kurt gibi acıkmıştık. Balıkları bitirdikten sonra çantamdan nane yaprağı çıkarıp çiğnemeye başladım.

"Eline sağlık, Kaptan. Yemek yapma konusunda yeteneklisin."

"Senin de eline sağlık, Bell. Yalnızca et pişirme konusunda diyelim. Pek mutfağa girmiyorum tahmin edeceğin üzere. Ancak senden bildiğin tarifleri öğrenmek isterim," dedi gülümseyerek.

Bir an için Valor mutfağında ona yemek yapmayı öğretsem nasıl olur diye gözümde canlandırdım ve gülümsemekten kendimi alamadım. Onun gözü de bir kısmı hâlâ elimde duran nane yaprağına takıldı. "Ne yapıyorsun?"

Ona çoğunlukla çok az yemek yiyebildiğimiz için iştahımızı kapatmak ve açlığımızı bastırmak amacıyla nane çiğnediğimizi kısaca anlattım. Alışkanlık hâline geldiği için devam ediyordum. Anlattıklarımın sonu üzüntüyle başını eğdi.

"Valor'da, saraydaki kadar bolluk içinde yaşamıyoruz ama hiçbir zaman beslenme sıkıntısı da çekmiyoruz. Hayatımda hiç yaşamadım. Sadece eğitimlerde dayanıklılığımı arttırmak için kendimi bilerek aç, susuz bıraktım. Yaşadıkların için üzgünüm."

Babası kral olduğu için bu tür şeyler anlatınca kendini sorumlu hissediyor olmalıydı. Onu üzmem istemiyordum oysaki. "Senin suçun değil, Sol."

İsteseydi ikimize balık tutup oradan ayrılırdı. Onun yerine tüm askerler için balık tutmuş, kendi ne yiyorsa eşit olarak onlara da dağıtmıştı. Yarın belki yine balık tutarız diye bıçağıyla kırık mızrağı tekrar sivriiltiyordu. “Kararları sen veriyor olsaydın eminim kimse aç uyumazdı.”

Başını kaldırdı, minnetle gülümsedi. Ayağa kalktım ve kirlemiş tabaklarımızı yıkayıp yeniden çantaya yerleştirdim. Göz ucuyla etrafımıza baktım. Diğer askerler uzaktaydı. Hepsi yemek yemekle ve kendi aralarında sohbet etmekle meşguldü.

Derin bir nefes aldım ve Sol’e doğru bir adım attım. Ateşin başındaki yerime oturacağımı düşünmüştü. Hâlâ elindeki bıçakla mızrağı sivriiltmeye çalışıyordu. Eğilip yanağına minik bir öpücük kondurdum ve dudaklarım yanağında biraz oyalandı. Gözlerini kaldırıp şaşkınlıkla bana baktı ve aniden beni yakamdan tutup nazikçe kendine çekti. Dudaklarımız birbirine değmiyordu ancak ılık nefesini tenimde hissediyordum.

Kalbim yerinden çıkacak gibiydi. Bir anda nerede olduğumuzu fark edip, derin bir nefes vererek ondan uzaklaştım. Sersemlemiştim. O anda elinden nemli toprağa kan damladığını fark ettim. Ne olduğunu anlamaya çalışırken elindeki bıçağı kaydırıp elinin içini kestiğini anladım.

“Sana hep söylüyorum. Ya kendini ya beni öldürmeye çalışıyorsun,” dedi bir gözünü acıyla kapatarak.

Yanağına kondurduğum minik bir öpücüğün onda böyle bir etki yaratması hoşuma gitmişti ama yaralanmış olması içimi sızlattı. Akan kana bakmamaya çalışarak çadıra girdim ve Sol’ün bana pansuman yapmak için kullandığı ilkyardım çantasını aldım.

“Boş ver elimi, nerede kalmıştık?” dedi beni yeniden kendine doğru çekiştirerek.

“Saçmalama, Sol. Elin kanıyor.”

Yenilgiyi kabullenip sağlam olan eliyle çantaya uzandı. “Seni kan tutuyor, ben hallederim,” dedi hayal kırıklığıyla.

“Olmaz. Sen bana her zaman bakıyorsun. Bayılmam gibi geliyor, uzat bakalım.” *Umarım bayılmazsın, Luna.*

İsteksizce yaralı elini uzattı. Aklının hâlâ az önceki anın yarım kalmasında olduğundan emindim. İç çekerek önce sızan kanı temizledim. *Kan yoksa kan tutma da yok.* Temizleyince ne kadar derin kestiğini fark ettim. İlaçlı suyla üfleyerek ve dikkatli olmaması konusunda söylenerek temizle-

meye devam ettim. O suyun yaktığını biliyordum. Sesi çıkmıyordu, dayanıklıydı.

Akan kanı durdurmayı başardım ama kokusu bile midemi bulandırmaya yetmişti. O ise yaralanması hiç umurunda değilmiş gibi gözlerini kırpmadan dudaklarıma bakıyordu. Altın bakışlarını göz ucuyla görüyordum, bu da bana sıcak basmasına sebep oluyordu.

Sargı beziyle elini sardım. Yanına oturmak için eğilirken beni belimden hafifçe kendine doğru çekti. ““Sol!” dedim fısıltıyla, isyan eder gibi. “Kendinden utanmalısın. Bütün ordun etrafımızda oturuyor.”

Koyulaşan gözlerini üzerime dikti, ardından derin bir iç çekti. Benim de ondan aşağı kalır yanımdı yoktu. Kalbim yerinden çıkacak gibiydi, kulaklarım uğulduyordu. Beni istemeyerek de olsa bıraktı. Onun kol mesafesinden uzaklaşmaya gayret ederek ateşin başındaki eski yerimi aldım. Beni bir daha çekerse bu kadar iradeli olabileceğimi sanmıyordum.

Ateşin başında nabzımın normale dönmesini bekledim. Yanaklarımdaki yanma azalınca elini uzatmasını istedim. Bandajın altındaki kesiğin kapanmadığını görünce kaşlarımı çattım. “Bir şeyi yanlış mı yaptım? İyi temizleyemedim mi? Neden kapanmadı?” diye sordum şaşırarak. “Sen safkan avcısın, birkaç dakika içinde kapanması gerekmiyor mu?”

Eline baktı, imalı bir şekilde gülümsedi. “Benim yaralarım da bir saate yakın zamanda iyileşiyor, Bell.”

Kaşlarımı çattım, bir yandan da sargıyı dikkatle kapattım. “Zehir yok, içinde parça yok, büyü yok... anlamıyorum.”

Düşünceli gözleri üzerimde dolaştı. Söyleyeceği şey her ne ise doğru şekilde anlatmak istiyordu. “Lunabelle, seninle ilk tanıştığımızda sana ne kadar zamanda iyileştiğini sormuştum. Birkaç saat demiştin. Köydeki tek avcı sendin, değil mi?”

“Bren var ama gizliyormuş. Ben de yeni öğrendim. Uzun süre bir tek ben vardım, evet.”

Bu işin nereye varacağını düşününce nabzım hızlandı. “Tahmin ettin zaten,” dedi. Yine de anlatması için beklentiyle gözlerimi üzerine diktim. “Valor’a gittiğimizde yarı kan avcılarının hepsinin iyileşmesinin en az birkaç gün sürdüğünü göreceksin. Jay ile bu yüzden kanına bakmak istiyoruz. Senin yeteneklerin, benim safkan yeteneklerime çok yakın. Şu an senden daha güçlüyüm ama eğitimin zayıf, arayı kapatabilirsin. Zaman gösterecek.”

Parçaları birleştiriyordum. En başından beri, tanıştığımızdan beri biliyordu. “Biliyordun, bunca zaman bana bir şey söylemedin.”

“Şüpheleniyordum, Bell, hâlâ emin değilim. Storm dosyanı verdiğinde anneni bulamadığm, Cecilia’nın gerçek annen olmadığı yazıyordu. Safkan ailelerden birinin soyundan olabilirsin.”

Her zaman annemin hikâyesinin altında başka şeyler olduğunu sezsem de bana söylediği şeyler, bildiğim gerçeklerle çelişiyordu. “Nasıl olur? Hislerim her zaman doğru çalışmıyordu. Safkan avcı olamam,” diye mırıldandım kendi kendime.

“Avcıların hisleri yanılmaz,” dedi. “Yarı kan avcı da olsan yanılmazdı. Komutanının iş bilmezliği ya da cahilliği...” Tek kaşı şüphe duyduğunu belirten bir ifadeyle havaya kalktı. “Beni buraya getiren, senin duyularının harekete geçmesi oldu.”

Ufak bir aydınlanma yaşadım. Hislerimin harekete geçtiğini önceden biliyordu, yanılmayacağını da... “O yüzden o gün hislerime güvenmemi söyledin.”

Bana bakıp sevecen gözlerle gülümsedi, omuz silkti. “Ben yalnızca iyi bir falcıyım,” dedi göz kırparak.

Storm’un verdiği kararlar gibi, benimle ilgili aktardığı bilgiler de yanlıştı belli ki. Bir süre delirdiğimi düşünmeme sebep olmuştu. Elime bir fırsat geçince aklımı kurcalayan kan alma meselesini sormaya karar verdim. “Peki, safkan soyundan gelip gelmediğimi kanımdan nasıl anlayacaksınız?”

“Elimizde beş farklı safkan avcı ailesinin soyundan gelen örnekler var. Jaylen, iki tanesini karşılaştırdınca hemen anlayabiliyor.”

Biraz içim rahatlasa da yine de araştırma yapmalıydım. Solaris bir nevi içimi okuduğu için onu oyalamam veya kandırmam kolay olmayacaktı. Oysaki ona karşı dürüst olabilmeyi ne çok istiyordum.

Bir saate yakın süredir konuşuyorduk. Öğrendiğim bu yeni bilgiyi sindirmem biraz zor olacaktı. Yine de içimde tarif edemediğim bir duygu kıpırdanıyordu. Safkan avcı soyundan geliyorsa belki de hayatta olan akrabalarım olabilirdi. Annem... Belki de yaşıyordu. *Biliyordum!*

Eline tekrar baktım. Yara kapanmıştı, beyaz bir iz vardı yalnızca. Çözdüğüm sargı bezlerini elimden alıp ateşe attı. Elinin içindeki inci beyazı ize dudaklarımı bastırdım. Ateşin ışığında gözleri, az önce yaptığım hareketin yankısıyla parladı.

“Gerçekten, Bell, kendime zor hâkim oluyorum.” Sesi boğuktu, tınısında garip bir uyarı vardı. Bir adım geri çekildim ama içimdeki ona dair merakın alevi giderek artıyordu.

Gülerek ayağa kalkıp yavaş adımlarla çadıra geçtim. “Bu oyunu sen oynamak istedin. İyi geceler, sakar prens,” diye seslendim kapıdan ve hemen ardından içeri girdim. Homurdanmasını içeriden bile duyuyordum. İç geçirip hızlıca üzerimi değiştirdim ve gülerek uykuya daldım.

Yağmurlu bir sonbahar günüydü. Atlarımızın üzerinde seyahat etmek zorlaşıyordu. Üzerimde Sol’un benim için ayarladığı su geçirmeyen perlerin vardı. Yine de açıkta kalan yerlerim ıslanmıştı ancak yağmuru çok sevdiğim için şikâyet etmiyordum. Hiç dinmeyen yağmur ve karın altında yaşayabilirdim. İhtiyacım olan tek güneş ışığı da yanımda atını sürüyordu.

Bir süre yağmur altında devam ettikten sonra mola verdik. Atımdan atlayıp onu gözüme kestirdiğim sağlam bir ağaca bağladım. Snow’u her gün yaptığım gibi elmayla besledim. Sol, bana atlara nasıl bakılıp bağ kurulacağını öğretiyordu. Kendisi de Shade’i hemen yanındaki ağaca bağladı ve yanımdan ayrıldı.

Onun atı Shade için de çantamdan bir elma çıkardım. İkisinin de burunlarını okşadım. Çok güzellerdi. Çadır kurma zahmetiyle uğraşmamak için kaya oyuklarının olduğu bir alanda duruyorduk. Atları dinlenmeye bırakıp kuru kalan yerlerden birine oturdum.

Büyük kaya oluşumları, doğal bir barınak gibi yükselmişti. Yüzeylerinde zamanla suyun oyduğu oluklar vardı. Yağmur suyu bu oluklardan sessizce süzülerek küçük şelaleler oluşturuyordu.

Solaris’in askerlerle toplantı yapması gerekiyordu. Güneyden haber gelmişti. Bu kez ateş yakma işini ben üstlendim. Önce biraz dolaşıp kuru otlar ve odun aradım. Yağmur yüzünden her yer ıslaktı ama kaya oluklarında birikmiş ya da ağaçların koruduğu yerlerde kuru kalmış birkaç saatlik malzemeyi bulmayı başardım. Biraz uğraşırsa da hepsini bir araya getirdim.

Küçük bir mağaraya benzeyen kaya oluşunun altındaki kuru alanda ateş yaktım. Çantamda hızlı molalarda tüketmek için kuruyemiş bulunduruyordum. Mola vermediğimiz günler açlıktan midem bulanınca, onları yemekleri taşıdığımız çantadan ayırıp birazını yanına almıştım. Çıkarıp

ağızma attım. Açlığa dayanıklıydım aslında ama sürekli at üzerinde yolculuk etmek bedenimi bitkin düşürüyordu.

Gece yine iyi uyuyamamıştım. Sol, kâbus gördüğümü söylemişti. Ancak dediğine göre bu kez yatağımdan kalkıp bir yere gitmeye çalışmamıştım. *Neyse ki...*

Sol'un yanında olmak ne kadar güvende hissettirse de aslında özgür olmayı özlemiştim. Haftalardır güvenlik gerekçesiyle gönlümce dolaşamıyordum. Ya revirde kolumda serumla yatıyor ya da oradan oraya sürükleniyordum. Valor'a yaklaştıkça Sol de biraz rahatlamıştı. Buralarda devriye çok sıkıydı. Magus saldırısına uğramamız güneye kıyasla oldukça düşük bir olasılıktı.

Giysilerimi ateşte kurutmak için üzerimdeki pelerini çıkarıp saçlarımı havalandırdım. Günlerdir yoldaydık. Duş veya banyo yapamadığım için saçlarımı örnekten başa çarem kalmamıştı. Çıplak hâlde Sol'e veya başka bir askere yakalanma korkum yüzünden nehirde banyo yapmayı göze alamamıştım.

Solaris işini bitirmiş olacak ki yanıma geldi. Islanmanın etkisiyle koyulaşan saçlarından sular damlıyordu. Sıkıntılı görünüyordu.

"Ne oldu?"

"Fernville'de bir saldırı daha olmuş," diye açıkladı. "Biz ayrıldıktan sonra karakola saldırmışlar."

Gözlerim endişeyle kısıldı. Kalbimde zayıf bir tekleme oldu. "Ölen var mı?"

"Storm ve birkaç asker daha yaralanmış, durumları iyi."

Yola çıkmadan önce Storm'la tokalaşıp vedalaşmıştık. Bana olan kırgınlığı ve kızgınlığı geçmiş görünüyordu ancak şimdi, bu safkan avcı meselesi yüzünden, onun da benimle ilgili sırlar sakladığını düşünüyordum. Bana yarı kan avcı olduğumu o söylemişti. Valor'a bildirilmemi o engellemişti. O yüzden ona olan kızgınlığım geçmiyordu. Yine de iyi olduğunu duyunca rahat bir nefes aldım.

"Sence bunu neden yapıyorlar?"

Biraz düşündü, yanağının içini ısırdı. "Bir şey arıyorlar, Bell. Saldıranlar karakol çadırlarını tek tek gezmişler. Yakalananları da bir türlü konuşramıyoruz. Bu kadar çok sayıda magus, ailenin saldırıya uğradığı gün nasıl iz bırakmadan burnumuzun dibine geldi ve sonra buharlaşıp yok oldu? Toplandıkları yerleri neden avcı duyularımız hissetmiyor? Ben safkan bir avcıyım, hissetmem gerekirdi."

Bilinmezlik ikimizi de endişelendiriyordu. Sorularından birine cevabım vardı ama duymak isteyeceğinden emin değildim. *Beni arıyorlar. Sessiz kalmayı tercih edip boş gözlerle ateşe bakmayı sürdürdüm.*

“Sen de bilmek istiyorsun. Tahmin etmem gerekirse oraya dönmek istiyorsun,” dedi bana yan gözlerle bakarak.

Şaşırarak başımı kaldırdım. Ash suskun kaldığımda hep korktuğumu zanneder, beni teselli etmeye çalışırdı. Belki de ondan güçlü olduğum için beni koruyabileceği bir alan açmak istiyordu. Sol ise kalbimden ve aklımdan geçenleri on ikiden vuruyordu, her zaman.

“Evet,” dedim. “Orada olduklarını bile bile neden ayrıldık?” Son haberleri duyunca Fernville’den ayrılışımız kaçmak gibi görünüyordu gözüme. Orada olsaydık Storm ve diğerlerine yardım edebilirdik. Tüm bunlar benim yüzümden olduğu için zaten kendimi yeterince kötü hissediyordum.

“Seninle daha önemli işlerimiz var, Luna. Anlayacaksın. Öncelikle eğitim almalısın. Sana söz veriyorum, onları alt etmeye giderken sen de yanımda olacaksın. İntikamını alacaksın,” dedi, gözlerinde benimkine çok benzeyen bir parıltıyla. *Beni ve ne istediğimi anlıyor.* Bazen aklımdan geçenleri bu kadar net okuyabilmesi ürkütüyordu beni. Onun gibi duvarlarımı aşabilen kimse olmamıştı bugüne kadar. En yakınımdaykiler bile başaramıyordu.

“Aster ve Eos ölmedi, Sol. Onları bulacağım.”

“Birlikte bulacağız.” Gözleri, içinde benimkine benzer bir ateşle parladı. *Elinde değil... Onun söylediklerine koşulsuz inanıyorsun.*

Mola yerimizden ayrılma vakti geldiğinde hızla toparlandık ve yeniden yağmur altında yola koyulduk. Artık Valor’u çevreleyen köylere yakındık. Benjamin’in liderlik ettiği kabile, en yakın köy olan Arkville’de duraklayacaktı. Bugün onlarla birleşip Valor’a birlikte gidecektik. Akşamüzerine kadar yağmurdan korunmaya çalışarak yol aldık. Üzerimizdeki su geçirmez giysilere rağmen rüzgârın da etkisiyle sıırıslık olmamız kaçınılmaz olmuştu.

Akşamüzeri, Arkville denilen köye sonunda ulaştık. Yüksek ağaçlarla kaplı ormanın ortasında, geniş yapraklı ağaçların gölgesinde korunan, ağaçsız bir açıklıkta yer alıyordu. Köye açılan patika yollar ise ormanın içinde kaybolmuş gibiydi.

Solaris bana göstermek istediği bir yer olduğunu söylemişti yolda ancak önce Arkville’deki küçük karakola uğrayacaktık. Öndeki kabile orada

bizi bekliyordu. Ash ve Bren'le de görüşebilirdim. Solaris, Benjamin ile sivillerin başkent Eldoris'e nakledilmesi ile ilgili konuları görüşecekti.

Karakol, köyün yer aldığı yuvarlağın ormana yakın kısmında, hafif yükselte kalacak şekilde kuruluydu. Rahat gözcülük edilmesi için eğer şartlar müsaitse karakollar her zaman yerleşim yerlerinden yükseğe kurulurdu.

Köyün evleri, ahşap ve taş karışımından yapılmış, rustik bir zarafete sahipti. Her bir evin bahçesinde, kışa hazırlanan bitkiler ve çam ağaçları dikkat çekiyordu. Evlerin çatılarında, kuşların yuva yaptığı sazlar ve yosunlarla kaplanmış örtüler vardı. Pencerelerden sarkan kalın perdeler ve pervazlara dizili çiçek saksıları, köye sıcak ve misafirperver bir hava katıyordu.

Solaris'le yan yana karakol kapısından girdik. Atımdan sorunsuz bir şekilde atladım. İki asker atlarımızı almak için koşarak yanımıza geldi. O sırada atından inmiş olan Sol'e bakış attım. *Atımı kendim götürebilirim.* Sol, Snow'u teslim etmem için başıyla işaret etti.

Onunla tartışacak durumum yoktu, etrafımız çok kalabalıktı. İstemeden de olsa kabul ettim. Sol yanıma yaklaştı, kulağıma eğildi ve yalnızca benim duyabileceğim yumuşak bir sesle fısıldadı. "Bu durumları Valor'da çözeceğiz, üzgünüm. Üzerini değiştirmeden arkadaşlarını görmeye gitme. Hasta olmanı istemem."

"Sen de üzerini değiştir, prens." Güneşi bulutların arasından çıkaracak kadar sıcak bir gülümsemeyle karşılık verdi bana.

Askerler, Solaris'i hazırladıkları çadıra yönlendirdiler. Başıyla bana selam verip işlerini halletmek üzere yanımdan ayrıldı. Bense askerlere sorarak üzerimi değiştirebileceğim soyunma çadırının olduğu alana yöneldim. Karakollar tek tip inşa edilirdi. Zemin ve büyüklüğü dışında tıpatıp Fernville'deki karakola benziyordu burası. Üzerime kuru giysilerimi giydiğimde daha iyi hissetmeye başladım. Ash ve Bren'i bulmak üzere kabinlerden ayrıldım.

Benjamin ile seyahat eden askerlerin kaldığı alana ilerledim. Ash ve Bren bir köşede gülüşüyorlardı. İçimden ufak bir hüznün dalgası geçmesine engel olamadım, elimde değildi. Şimdiye kadar ben olmadan hiç özel bir an paylaşmazlardı. Bir anlığına kendimi onlardan kopmuş gibi hissettim.

Çekingen adımlarla yanlarına yanaştım. Beni önce Bren fark etti. Sıcakkanlı bir ifadeyle ayağa kalktı ve cana yakın bir kucaklamayla selamladı. Ash ise oturduğu yerden kalkmadı. "Nasıl oldun?" diye yere bakarak

Ash'e seslendim. Bana hafif kırılgan gözlerle baktığını yüzüne bakmasam da hissediyordum.

Ayağa kalktı, avcunu bana doğru açtı. Gözlerim doluyordu yine. İtiraf etmek istemesem de onun dostluğunu çok özliyordum. Yıllardır gece gündüz sürekli beraberdik. Bu zor günlerde onunla kavgalı olmak beni çok üzüyordu. Avcuna bir yumruk attım ve aynını onun yapmasına izin verdim. Yumruklarımızı tokuşturduktan sonra, şefkatle kollarını iki yana açtı. Açtığı kollarına atılıp ona sarıldım. Tanıdık, güven verici kokusu burnuma doldu, çam ormanları gibi...

Sırtımı kimseye söyleyememek beni yıpratıyordu. Şu an burada ikisine her şeyi anlatmak istiyordum ama anlatamıyordum. İnsanlara çok zor güvenirdim ve Ash ne olursa olsun o güveni kırmıştı.

"Sulu gözlü."

"Kes sesini," dedim ve ondan ayrıldıktan sonra omuzuna bir yumruk attım.

"Prens sana iyi bakıyor mu?"

"Kimsenin bana bakıcılık yapmasına ihtiyacım yok, Asher Bennett. Ama sana bakıcılık yaptığım zamanları hatırlıyorum."

Ash, sakın bir kahkaha attı. Kahkahası omuzlarını hafifçe titretirken içten ama kontrollü bir neşe yayıyordu. Bren ise bizi hüznün ve mutlulukla karışık bir yüz ifadesiyle izliyordu. Üzerindeki gömleğin kollarını çekiştiriyordu. "İkiniz de iyi görünüyorsunuz," dedim duygusallıktan sıyrılmak için.

"Sorunsuz bir yolculuktu," dedi Ash. Onlara prensin beni çadıra kilitlemesine sebep olan olayı anlatmadım. Kendimi bilinçsizce de olsa öldürmeye kalktığımı duyarlarsa beni şuracıkta kendileri öldürmeye kalkabilirlerdi. O sırada Bren'e seslendiler. Tamir edilecek bir şeyler vardı.

"Hemen dönerim," dedi enerjik adımlarla uzaklaşırken.

Bren'in gidişinden sonra ilk defa Ash'i dikkatle inceledim. Ash, asker olmanın verdiği sorumlulukla her zaman tıraşlı ve derli toplu görünürdü. Şimdi ise saçları ve sakalları uzamıştı. Kızıl kahverengi, uzun sakalları yüzünü kaplıyor; kahverengi saçları kıvrıkcık bukleler hâlinde alnına dökülüyordu. Onu daha önce hiç böyle doğal hâlinde ve dağılmış görmemiştim. Mey içeriye doğru kafasını uzatınca yüzümü o yöne çevirdim.

"Ah, Luna," dedi hüznle. "Yanına daha önce gelemedim."

Elimi *önemi yok* dercesine salladım ve yanına gidip onun boynuna sarıldım. “Olanlar için çok üzgünüm,” dedi kollarımın arasındayken. “İyi misin, canım?”

Ondan uzaklaşıp elimin tersiyle göz pınarındaki birkaç damla yaş sildim. Başımı sallayarak iyi olduğumu işaret ettim. Mey’in arkasından Ash’in altı yaşındaki kardeşi Sera fırladı. Bacaklarıma sarıldığında onun kahverengi saçlarını karıştırdım.

“Eos abi ve Aster abla bir daha gelmeyecekler mi?” diye sorduğunda annesi onun omzuna dokunup küçük kızı uyardı.

“Hayır. Sanırım yakın zamanda gelmeyecekler,” dedim sesim titreyerek.

“Üzüldüm,” dedi koca gözlerinde hüznle. “Biz başkente gidecekmişiz. Büyüyünce ben de asker olup sizinle Akademi’ye geleceğim.”

Onun bu nahif isteği gülümsememe neden oldu. Dizlerimin üzerine çöktüm, onunla aynı hizaya geldim. “Umarım asker olmak dışında bir yol bulursun ve gelmek zorunda kalmazsın,” diye fısıldadım kulağına.

Küçük kız duyduklarından memnun kalmasa da yanağıma bir öpücük kondurdu. “Seni özleyeceğim, Lulibel,” dedi.

Onun başını okşarken gözlerimi Mey’e çevirdim. “Ben de sizi özleyeceğim.”

Mey dudaklarını ısırdı, gözleri az ileride bizi süzmekte olan Ash’e kaydı. “Luna, biliyorum zor şeyler yaşadın ama...” diye söze başladı.

“Ona göz kulak olurum, Mey,” diye tamamladım cümlesini.

Gülümsedi, eliyle yanağını okşadı. “Birbirinize göz kulak olun. Boş vaktiniz olduğunda, Ash bizi ziyarete geleceği zaman sen de gel. Biliyorsun, evimiz senin de evin. O kapı sana her zaman açık olacak.”

Ona minnetle gülümsedim. “Orada umarım mutlu olursunuz.” Ash’e el salladı ve konuşmamızı bölmek için küçük kızını da alarak çadırdan çıktı.

Ash’in yanına döndüğümde ellerini önünde kavuşturdu ve zorlansa da kelimeler dudaklarından sonunda döküldü. “Seni çok özledik, Lu.”

Beklediğim adımı atmasıyla duygularım yine kontrolden çıkmaya başladı. “Ben de sizi çok özledim,” dedim genizden gelen bir sesle.

“Zor şeyler yaşıyorsun. Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm.” Avcunu yanağıma yasladı. Eline doğru başımı yatırdım. Yabancı bir yerde, yabancı

insanlar arasında tanıdık gelen o eski güven hissine ve dostluğa tutunmak istiyordum.

“Seni prens konusunda yargıladım ama sanırım kıskandığım için. Seninle aramızda çözülmemiş meseleler vardı. Acelesi yok, seni beklerim.”

Mademki açık oluyordu, ben de onunla açık konuşmalıyım. Bu meselelerin üzerini kapamanın işe yaramadığını ikimiz de görmüştük. “Ash, beni beklemeni istemiyorum. Yıllardır olduğu gibi en iyi arkadaşım olmanı ve sana güvenebilmeyi istiyorum yalnızca.”

“Arkadaşın olarak buradayım, Lunabelle. Hiç yanında olamamaktansa bu şekilde idare edebilirim. Eski hayatımızı özlüyorum.” Dudaklarını sıkıp ince bir çizgi hâline getirdi.

“Ben de özlüyorum, Ash. Ailemi, düzenimi, Bren ve seninle geçirdiğim kaygısız saatleri istiyorum ama hayatımız değişiyor.”

“Prensle beraber misiniz?” diye sordu aniden.

Kendi içimde bile bu şeye isim koyamamışken Ash’in sorusu beni tamamen hazırlıksız yakalayıp bir anlığına panik yapmama sebep oldu. Yanıtı bilmiyordum. Yalnızca ona engel olamaz şekilde çekiliyordum.

Sol’un de benden hoşlandığını düşünüyordum. Tabii... kendimi öldürmeye çalışmadığım zamanlarda. Haftalardır yan yana olmamızın sebebi hayatım tehlikede olduğu içindi, biliyordum ama Fernville’den ayrılmadan önce yanında olmamdan mutlu olduğunu söylemişti. Aramızdaki şeyin basit bir fiziksel çekim olup olmadığından emin değildim. En azından onun açısından... Benim içinse, ismimi seslendiğinde kulağımda çalan melodiler içinde bulunduğum duruma dair küçük bir ipucuydu. Korkutucuydu, ama güzeldi.

Hayatıma girdiğinden beri hayatım tepetaklak seyreliyordu. Bunca bilinmezliğin ve kaosun arasında sağlıklı düşünecek vaktim de olmamıştı. Sorusu karşısında fazlasıyla sessiz kalınca Ash’in yüzüme beklentiyle baktığını fark ettim. Isırdığım dudaklarımı serbest bıraktım.

“Onunla aramızda olan şeye ikimiz de isim vermedik. Ama onun yanında iyi hissediyorum,” dedim dürüst olmaya karar verip. Bu aslında Ash’e değil, kendime yaptığım bir itiraftı. Saklamanın anlamı yoktu. Ash’i de oyalamayacak ya da kandıramayacak kadar çok seviyordum. Onu ilgilendiren kısım benim ne hissettiğim olduğundan başka soru sormadı.

“Anlıyorum,” dedi kırılgan bir sesle. “Ben buradayım, Lu. Arkadaşın olarak. Bu kez hiçbir yere gitmiyorum.”

Ona minnetle gülümsedim. Kalbini kırmaktan nefret etsem de elimden bir şey gelmiyordu. "İhtiyacım olan tam da bu."

Yüzünden, hoşuma gitmeyecek bir şeyler söylemeye hazırlandığını anladım. "Prensle ilgili dikkatli olmalısın. O, sana..." dedi ve arkama baktı. O sırada Bren tekrar yanıma gelmişti. Ash'in birden susup bakışlarını çevirmesiyle ben de arkama döndüm. Ve o an, Bren'in Ash'e uyarı verir gibi başını iki yana salladığını gördüm.

"Benden bir şey mi gizliyorsunuz?"

Bren, Ash'in konuşmasına müsaade etmeden "Hayır, Lu," diye atıldı. Koyu renk, kıyayan gözlerini Ash'in üzerine dikerek, "İnsanlar ikiniz hakkında konuşuyor. Haftalardır onun yanından ayrılmadın. Ash bu yüzden seni uyarmak istedi," diye açıkladı. Ash de dalgın bir şekilde kafasını sallayarak onayladı.

Bren iyi bir yalancıydı, Ash ise kızarırdı. Şimdi de yüzünde, boynunda kızarıklıklar vardı. Ash'le yeni barıştığımız için yarasını kaşımak, konuyu uzatmak istemiyordum ancak içime kurt düşürmüşlerdi. *Sol ile ilgili benim bilmediğim ne biliyorlar?*

Muhtemelen arkamızdan çirkin dedikodular dönüyordu. Haftalardır aynı çadırda kalıyorduk. Bren bunları duymamı istemiyor olmalıydı. Derin bir nefes aldım ve şimdilik umurunda olmadığına karar verdim. Uzun zaman sonra en yakın arkadaşlarımla yanında kendimi daha az yalnız hissediyordum ve saçma dedikodularla keyfimi kaçırmayacaktım.

Bren son hızla konuyu değiştirdi ve yanlarında olmadığım zamanlarda neler yaptıklarını anlatmaya başladı. Ash, hâlâ koltuk değnekleriyle yürüyordu. Bren ona çok yardımcı olmuştu. İkisi en azından birbirlerine sahipti. Bren'in saldırı sırasında Ash'i nasıl kurtardığını düşününce yalnız olmadıkları için minnet duydum.

Onlarla saatlerce sohbet edip kahkaha attık. Birbirimizi ne kadar özlediğimizi yeni yeni anlıyordum. Bren elini kolunu sallayarak heyecanla yolculuklarını anlatırken, Ash sürekli onu düzeltmişti. Ben de Valor ile ilgili Sol'den öğrendiklerimi anlatmıştım.

Herkes yaşanan kötü olaylara rağmen yeni bir hayat için heyecanlıydı. Ash hırslı bir öğrenciydi. Orada yüksek öğrenim alma olanağı olduğunu duymuştu. Hem eğitimlere katılıp hem ders çalışarak eğitimini devam ettirebilecekti. Bren ise Valor'da teknoloji bölümünde çalışmak için teklif almıştı. O da avcı eğitimlerinden arta kalan zamanlarda çok sevdiği araş-

tırmalarını yapabilecekti. Sohbet koyulaşırken Ash merakla bana döndü. “Senin planın ne?” Birkaç saniye düşündüm. *Sahi, benim planım ne?*

“Karar vermedim. Elbette zorunlu avcı eğitimi alacağım. Solaris ile anlaştık. Valor’da ben de herkes gibi normal bir hayat süreceğim. Orası güvenli.” Aslında çizim konusunda iyiydim ama bunun hayatta kalma becerilerime bir katkısı olur muydu ondan emin değildim.

“Tabii yakışıklı prens seni yanından ayırır da sanki,” diye kıkırdadı Bren elini ağzına kapatarak. Ash ne kadar toparlamaya çalışsa da bozuldu, yüzü asıldı. O sırada mükemmel bir zamanlamayla Benjamin çadıra geldi. Organizasyonla ilgili duyurular yapılacaktı.

“Elaine, Kaptan seni bekliyor,” dedi kalın sesiyle. Ash’i başını eğip şöyle bir süzmekten de geri durmadı. *Erkekler...*

Ash yine istemsizce somurttu. Onunla yeni düzelttiğim aramı bozmamak için Ash ve Bren’e kısaca sarılarak vedalaştım. Tam gidecekken Bren panikle beni durdurdu. “Bekle, Lu! Ah, tamamen unutmuşum.” Çantasını karıştırıp içindekileri yere saçmaya başladı. Gözlerimi devirip fırlattığı eşyaları yerden toparlarken o da sonunda aradığını buldu.

Elinde kahverengi kayışlı bir saat vardı. Eski Dünya hurdalarından birine benziyordu. “Senin için tamir ettim. Doğum gününde verecektim ama biliyorsun işte fırsat olmadı. Güneş enerjisiyle çalışıyor. Denesene,” dedi coşkuyla. Mahcup olarak elinden saati aldım ve bileğime taktım. Çok rahat ve kullanışlıydı.

“Çok beğendim, teşekkür ederim.” Eski Dünya eşyalarını sevdiğimi biliyordu.

“Ne zamandır çantamda, sana vermeyi unutuyorum. Güle güle kullan.” Onu kucaklayıp teşekkür etmeme müsaade etti. Seyahatte görüşmek üzere sözleşerek ayrıldık.

İçimde tam anlamıyla kelebekler uçarak Sol’ün beklediği çadıra ilerledim, her zamanki gibi başımı içeri doğru uzattım. Masada oturuyordu. Erimiş altınlara benzeyen gözleri masadaki kâğıt ve haritaları tarıyordu. Bir elini alnına dayamıştı. Onu çalışırken saatlerce izleyebilirdim sanırım. Aslında onu ne yaparsa yapsın sürekli izlemek istiyordum. Ona karşı tutkumun pek sağlıklı olduğunu düşünmüyordum.

“Bugün burada mı kalacağız?” diye sordum geldiğimi belli etmek için.

Başını önündeki işten kaldırdı, bana bakıp gülümsedi. *Güneş ışıkları...* Tek kolunu açarak beni yanına davet etti. Yanına gittim, kolunu bacakları-

ma doladı. Yüzünü kaldırıp bana baktığında rahatsız olmadığını görünce gülümsedi. Her hareketinde yüzümü inceleyip kendince onay alması oldukça hoşuma gidiyordu. Az önce Ash'e yaptığım itirafla da bir parça hafiflemiştim. Evet, onu istiyordum. Hem de çok...

"Evet, küçük avcı. Günler sonra rahat bir yatakta yatmak hepimize iyi gelir diye düşündüm," dedi. "İnsan arkadaşınla barıştın sanırım?" diye sordu tek kaşı havaya kalkarken.

Onun cümleleri arasından seçtiğim yatak ve rahat kelimeleri bana çok başka şeyler çağırırsa da gülümseyerek aklımdaki düşünceleri dağıttım. Farkında olmadan içimde hiç keşfetmediğim bir yanı açığa çıkarıyordu.

"Evet," dedim. "Konuştuk ve sorunları hallettiğimize inanıyorum."

"Sevindim, tatlım. Ama sana öyle sarılmaya devam ederse bacağının yanında kolları da askıda gezmek zorunda kalacak."

"Sen, beni mi takip ediyorsun?"

Alayla gülümsedi, bilmiş bir ifade takındı. "Benim her yerde gözüm var. Dikkatli ol," dedi. Şimdi gerçekten eğlendiği belli oluyordu. "Karakolda duşlar var, istersen kullanabilirsin." Konuyu değiştirmeye çalışma çabası takdire değerdi.

Gözlerimi kıstım, sahte bir öfkeyle ellerimi belime yasladım. "Bana pis olduğumu mu ima ediyorsun?"

Başını hafifçe yukarı kaldırarak sıcak bir kahkaha attı. "İkimizin de günlerdir banyo yapmadığı bir sır değil, Bell. Ama duymak istediğin buysa, sen her zaman çiçek gibi kokuyorsun. Benim bir şikâyetim yok. Rahatlamak istersin diye düşündüm," dedi. "Seni bu akşam bir yere götüreceğim. Senin için getirttiğim kıyafetleri giy, lütfen."

"Bir şeyi merak ediyorum, Kaptan. Tam olarak bedenime uygun bu kadar kıyafeti ne ara hazırlattın? Yanında terzi de mi taşıyorsun?" diye sordum kaşlarımı çatıp. "Kıyafetler getirtiyorsun, beni takip ediyorsun, beni uyurken çadıra kilitliyorsun. Korkmalı mıyım?"

Muzipçe sırttı. Başını yukarı kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Sorularının hepsini tek tek cevaplamak isterim, sevgili Lunabelle," dedi abartılı bir kibarlıkla.

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Dinliyorum."

"Saldırıya uğradıktan sonra ikimiz de enkaz gibi yatarken senin başıma bela olacağını, seni bırakamayacağımı anladığım için ihtiyacın olabilecek kıyafet ve eşyaların Valor'dan getirilmesi için talimat verdim."

“Başına bela oldum demek.”

“Tatlı bir bela.” Biraz duraksadı, güllere dinlediğimi görünce devam etti. “Takip etme konusuna gelince, askerlerin hatırlarını sormak için çadırları dolaşıyordum. Benim de görmekten zevk aldığım bir manzara değildi.” Gözlerimi devirdim inanmadığımı belli eder bir hareketle. “Son olarak, seni kilitlemeye de beraber karar vermiştik diye hatırlıyorum.”

Biraz düşündüm, kolumu omzuna doladım. “Bana hâlâ biraz şüpheli görünüyor ama yine de ince düşüncelisiniz, sevgili Prens. Kıyafetler için ayrıca teşekkürler. Bu kadar şımartılmaya alışık değilim. Duşa gidiyorum.”

“Sorularına cevap bulabildiğine sevindim. Senin için her zaman, Bell,” dedi gülümseyerek. “Döndüğünde burada olmam, rahatça giyin. Benim de bakımlarımı yapmam gerekli. Her zaman yakışıklı olmak çok zor,” dedi omuzlarını silkip. “İki saat sonra karakol kapısında buluşuruz.”

Eğilip alnına birkaç kez parmağımla tıkladım, bu onu çok eğlendirdi. “Hah! Kendini beğenmiş,” dedim. “Zaten senin yanında giyindiğimde arkamı tam olarak dönmeyi bir türlü beceremiyorsun.” Kolundan kurtulup uzaklaştım.

Kirpiklerinin altından bana baktı, alaycı ifadesi yüzüne yerleşti. “Güzel manzaraları severim.”

Elime geçen ilk nesne olan yastığı ona doğru fırlattım. Kahkaha atarak havada yakaladı. *Kahretsin!* Refleksleri çok iyiydi. Gülümsemesi yüzünü kaplarken, “Beni yenebilmek için daha iyisini yapmalısın, küçük avcı,” diye meydan okudu.

“Seni kalbinden hançerleyeceğim, prens.” Kaçarcasına çadırdan çıktım. Ben çıkarken hâlâ kahkaha atıyordu.

“Ona ne şüphe!” diye bağırdı arkamdan. Durup kahkahasının tadını çıkarmak istiyordum ama etrafta askerler dolaşıyordu. Garip bir görüntü sergilemekten çekinerek kendime çeki düzen verdim.

Kalbim sıcacık olmuş hâlde duşların yolunu tuttum. Bunca gün sonra duş alabilecek olma düşüncesi bile bana iyi geliyordu. Solaris, temiz kıyafetleri ve diğer ihtiyaçları bana ayrılan dolabın içine hazırlatmıştı. Hiçbir şeyi atlamıyordu. Bu şekilde düşünülmeyle alışmamalıydım. Ama insanın kendini bu rahatlığa kaptırması gerçekten de kolaydı. Düşünülmek güzeldi. Elimden tutup beni bir dağın zirvesine taşıyordu. İçimde çiçekler açıyordu.

Hiç acele etmeden suyun altında gevşedim. Kendimi güzel kokulu sabunla uzun uzun sabunladım, saçlarımı yıkadım. Artık düğümlemek üze-

relerdi. Su, beni her zaman rahatlatıyordu. Duşa veda edip kurulandım ve giymemi istediği giysilere göz attım.

Siyah bir büstiyer ve mat deriden yapılmış siyah bir pantolon seçmişti. Deneyince üzerime tam oturup vücudumu sardığını fark ettim. Dizlerimin altına kadar gelen topuklu siyah çizmeler, bacak boyumu daha uzun gösteriyordu. Büstiyerin üzerine gümüş düğmeli, dantel detaylı siyah ceket geçirdim.

Fernville’de çok az kıyafetim vardı. Çoğunlukla üniformamı ya da antrenman takımlarımı giyiyordum, farklı giysiler hoşuma gidiyordu. Kalan eşyaları çantama doldurdum, üzerime buraya gelirken giydiğim pelerini geçirdim. Ayak bileklerime kadar uzanan pelerinin önünü kapattım. Gün kararmamışken bu gösterişli giysilerle karakolun içinde gezinmek istemiyordum. Bir yandan da nereye gideceğimizi merak ediyordum.

Çadıra geldiğimde söylediği gibi orada yoktu. Çantaya yerleştirdiğim eşyalara göz attım. Küçük bir çantada makyaj malzemeleri vardı. Makyaj yapmayı çok beceremezdim. Aster birkaç kez öğretmeye çalışmıştı ama onun kadar iyi olamamıştım hiçbir zaman. Yine de basit bir makyajı yapabileceğimi düşünüyordum.

Bordo ruj bu kostüm için iyi bir seçimmiş gibi göründü. Göz kapaklarıma hafif dumanlı olacak şekilde dağınık siyah far sürdüm, kirpiklerimi siyaha boyadım. Ördüğüm saçlarımı açtım, yandan ayırarak dalgaları iyice kabarttım. Aster’in sesi bir an kulağımda yankılandı. “Çok güzelsin, Lu. Daha fazlasına ihtiyacın yok.”

İçime aniden çöken kederi kovmak için gözlerimi kapattım ve yeniden açtım. Aynada neredeyse kendimi tanıyamayacaktım. Aynadaki yansıma tanıdıktı ama bir o kadar da yabancıydı. Gözlerim daha sertti, duruşum daha güçlü. Ama en çok da... içimdeki karanlık derinleşmişti. Bu şekilde ceketimin içine bir hançer saklayarak kimi istesem öldürebilirdim.

Gözlerime yaptığım koyu renk makyaj, gözlerimin rengini açığa çıkarıyordu. Açık renk kaşlarımı yukarı tarayarak düzelttim. Dudaklarım, bembeyaz yüzümde vurucu bir görüntü oluşturuyordu.

Kendimden memnun hâlde aynanın önünden ayrıldım. Bize ayırdıkları çadır neyse ki kapıya çok yakındı. Ben hazırlanırken hava kararmış, Sol ile buluşma zamanı gelmişti. Nereye gideceğimizi merak ederek onunla buluşmak için çadırdan ayrıldım.

@ayisigiki tap

ON YEDİNCİ BÖLÜM SAFİR VE ALTIN

İyi avlar! Keskin nişanlar!

Sol, arkasını dönük hâlde beni bekliyordu. Ona yaklaşan topuk seslerini duyunca, yüreğini hoplatarak yüzünü bana çevirdi. Onun da üzerinde benimkilerle uyumlu siyah dar bir pantolon, kısa botlar, kolsuz tunik ve ceket vardı. Tek omuzunda gümüş renk bir zırh omuzluğu taşıyordu. Saçları yandan arkaya taranmıştı.

Onu izleyerek yanına gittim. Sadece orada durarak bile mideme taklalar attırabiliyordu. Saçlarım yürürken rüzgârda uçuşuyor, yüzüme dolanıyordu. Bana gözlerini neredeyse kırpmadan bakıyordu. Yanına ulaştığımda da yoğun bakışlarını kaçırmadı.

“Çok güzelsin.” Parmaklarıyla yüzüme uçuşan saçları nazikçe düzeltti. Ondan gelen bu doğrudan itiraf karşısında bir anlık afalladım. Belimden tutup beni kendisine çektiğinde ise nefes almayı unutmuş olabiliirdim.

“Senden gerçekten çok hoşlanıyorum, Lunabelle,” dedi aniden. Az önce teklemeye başlayan kalbim duruyor gibi hissettim. “Bana hiç sahip olmadığımı düşündüğüm duygular yaşıyorsun. Her açıdan ilgimi çekiyorsun. Hem de çok fazla,” dedi kısık sesle. “Beni gerçekten tanımanı, seninle bir şansımız olmasını çok isterim. Her şeyden çok...”

Yerinden çıkacakmış gibi atan kalbimin sesi kulaklarımda çınlıyordu. Ben de onun yanında olmaktan başka bir şey istemediğimi fark ettiğimde artık kaçmamın anlamı kalmamıştı. Bu hislerin hepsi benim için de yeniydi, ben de onun sayesinde orada olduklarını keşfediyordum. Bu yüzden onun gibi dürüst olmaya karar verdim.

“Tüm duvarlarımı bir bir yıkıyorsun. Bunu ne inkâr edebiliyorum ne de ondan kaçabiliyorum. Şikâyetim yok... Bu yüzden ben de çok isterim, prens.”

Aslında içimden geçenler söylediklerimden çok daha fazlasıydı. O da muhtemelen duracak gibi atan kalbimden ve yüzümden anlıyordu. Sözlere ihtiyaç yoktu.

Yüzü aydınlanarak gülümsedi. Bugün yaşadığım kararsız hislerin çözümüne, Ash’e veremediğim cevaba artık sahiptim. Bir anlığına konuşmamızı duyup duymadığı konusunda şüpheye düştüm ancak çok da önemi yoktu. Kendini oldukça açık ifade etmişti. *Beni gerçekten istiyor.*

Ona iyice sokularak, “Sen de çok iyi görünüyorsun bu arada,” dedim. Topuklar sayesinde aramızdaki boy farkı bir miktar kapanmıştı. Şimdi göğüs hizasında değil, burnunun ucunda duruyordum. Gözlerini kapattı.

“Gideceğimiz yere gitmekten vazgeçmek üzereyim, Bell.” Biraz daha bu şekilde durursak ben de vazgeçecekmişim gibi hissediyordum. *Bu kadar iyi görünmek suç olmalı.*

“Beni meraklandırın, Kaptan. Artık dönemezsin.”

Sol, iç çekerek gülümsedi ve tıpkı Fernville’de yaptığı gibi elini açıp tutmam için yanına doğru uzattı. Bir davetti. O açık bekleyen el, beni bu kez hayatına davet ediyordu. Yalnızca hayatta tutmak, sorumluluğunda olduğumdan dolayı korumak için değil, benimle yan yana yürümek için.

Bu kez destek almak için değil, sıcaklığını hissetmek için parmaklarımı ona doladım. Gülümsemesi yüzüne yayılırken parmaklarımı hiç bırakmayacakmış gibi sarıp yürümeye başladı ve bizi ahıra yönlendirdi. Yokuş aşağı yürürken ceketlerimizin uzun kısımları rüzgârdan uçuşuyordu. Benjamin uzaktan bizi görünce adımlarını bize yöneltti.

“Hey, ikiniz!” diye seslendi. “Kime suikast yapmaya gidiyorsanız onun için dua edeceğim!”

İkimiz de istemsizce güldük. Benjamin aradaki mesafeyi kapatıp yanımıza geldi. “Senin yerinde olsam, kardeşim, Luna’yı bu kılıkta hiçbir yere götürmezdim. İyi ve kötü anlamda herkesi öldürebilecek gibi görünüyor.”

“Önüne bak, Benj. Önce seni öldürmek zorunda kalmak istemiyorum,” diye çıkıştı Sol gülerek.

Benj ellerini havaya kaldırdı. Eğlendiği her hâlden belli oluyordu. Solaris de ona gerçekten kızıyor, o da eğleniyordu. Aralarındaki dostluk oldukça derin olmalıydı.

“İyi eğlenceler ve geride kalanları Tanrılar sizden korusun,” diyerek güldü ve reverans yaptı. Sol onun arkasından başını iki yana salladı. Benj karakola doğru giderken biz de Shade’in yanına doğru yürüdük.

“Bu bir buluşma mı, prens?” diye sordum ata binmeden önce.

“Tam olarak öyle denemez ancak ilk buluşmamızı unutmayacağını garanti edebilirim,” diye yanıtladı gizemli bir sesle. Siyah, güzel atına atladı ve elini bana uzattı. Bu kez uzattığı eli tuttum, arkasındaki yerimi aldım.

Yaklaşık yarım saat ormanda yol aldıktan sonra eski bir kulübenin yakınında atı durdurdu. Bu kez başımı sert omzuna yaslayıp ona tutunmaktan çekinmeden seyahat edebilmişim. Güvenliydi, sıcaktı.

Shade’i sağlam gövdeli bir ağaca bağladı. Yine elini tutarak inmeme yardım etmesine izin verdim. Bugün mümkünse ona kabalık etmek istemiyordum. O da yardıma ihtiyacım olmadığını bilmesine rağmen beni sınamak için ısrarla yardım teklif ediyordu. *Beni kıskırtmak gerçekten hoşuna gidiyor.*

Epey yükseğe çıkmıştık, dağ yamacı gibi bir yerdeydik. Etrafta yabani hayvanların seslerinden ve karşımızda duran eski kulübeden başka hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Merakla kulübeyi incelemeye koyuldum.

Yüksek, kasvetli ağaçlar gökyüzünü örterek kulübeyi daha da karanlık ve gizemli kılıyordu. Kulübenin çatısı yıpranmış, duvarları yosun tutmuştu. Pencereleeri yer yer kırıktı. Zamanın ve doğanın acımasızlığı burayı ele geçirmişti.

Ben neden buraya geldiğimizi anlamaya çalışırken, Sol ceketinin cebinden iki tane maske çıkardı. “Burada tanınmak istemiyorum. Giriş kuralı da bu şekilde.”

“Burası neresi, Sol?” Bir ipucu yakalamaya çalışsam da harabe kulübenin görüntüsü bana pek yardımcı olmuyordu.

“Burası avcılarının özel kulübü, Bell. Arada buraya gelir, düzenlenen yarışmalara kimliğimi açık etmeden katılırım. Bugünlerde seni güvenlik önlemleriyle çok kısıtladım, zor zamanlar geçirdin. Sıkılmış olmalısın. Kim olduğunun önemi olmadan birlikte biraz eğlenmek, hareket etmek sana iyi gelir diye düşündüm.”

Ona doğru baktığımda kelimeler dudaklarımdan dökülmese de çok şey anlatmaya çalışıyordum. Anladı ve gülümseyerek baş parmağıyla yanağını okşadı. Elindeki maskeyi bana doğru uzattı. Onun maskesi düz siyah, benimki ise dantelli ve siyahtı. Kendi maskesini taktı, benimkini de saçları-

mın üzerinden geçirip takmama yardım etti. Saçlarımı düzeltirken, parmak uçlarıyla yüzüme hafifçe dokundu. İçimden ince bir ürperti geçti.

Maskeler sadece gözlerimizin etrafını çerçeveleyecek şekilde tasarlanmıştı. Onun eşsiz, altın rengi gözlerini saklayabilecek bir maske yoktu gerçi.

Beni şöyle bir baştan ayağa süzdü, gözlerinde hayranlık parıltıları vardı. Bu bakışlara alışmam, karşısında nefes almayı hatırlamamı kolay olmayacaktı. Hazır olduğumuzdan emin olunca yeniden elimi tuttu ve birlikte kulübeye doğru yürüdük. “Avcı kulübünün bu harabe olduğunu söylemeyeceksin herhâlde?”

Bıyık altından sırttı, beni eve doğru yönlendirmeye devam etti. “Sabırlı ol.”

Yaklaşınca bir gariplik olduğunu anladım. Basit görünümlü ahşap yığını, meraklı gözler için sadece bir aldatmacaydı. Örümcek ağları kırık pencerenin yakınlarında esintiyle salınıyordu. İçeride yalnızca küçük bir şömine vardı ve cılız bir ateş yanıyordu. Onun dışında bomboştu.

Sol, yumruğuyla duvara vurarak özel bir melodi çaldı. Ben ne olacağını merakla beklerken bir tıkırtı duyuldu ve şöminenin önündeki krem rengi hayvan postu yukarı kalkmaya başladı. Altında gizli bir kapak olmalıydı. Kapak tamamen açılıp koyu renkli merdivenler gözlerimizin önüne serilince, önden gitmem için belimden tutarak yönlendirdi. Başımı hafifçe eğip aşağıya doğru baktım.

Sarmal, siyah taş merdiven yer altına doğru uzanıyordu. Küçük meşalelerin kızıl ışıkları, duvarlara vuruyor ve koyu kırmızı mücevherlerle süslenmiş duvarlardan yansıyarak içeriye kırmızı bir ışıkla dolduruyordu.

“Umarım kapalı alan korkun yoktur.” Hemen arkamda duruyordu ve sesi her zamankinin aksine biraz sikkın geliyordu.

Gözlerimle merdivenin ne kadar derin olduğunu tartınaya çalışırken, “Seninle bir gün cehennemin merdivenlerinden ineceğimi biliyordum,” diye yanıtladım.

“Şikâyetin mi var, küçük avcı?”

Gözlerimi merdivenlerden ayırıp yüzüne diktim. “Olsa bile çok geç.”

Tedirgin bir ifadeyle gülümsedi. Onun bu hâline anlamı veremesem de merdivenleri artık inmeye başlamamız gerekiyordu. Son zamanlarını yalnızca beni hayatta tutmaya gayret ederek geçirdiği düşünülürse Solaris’in bana zarar verecek bir eylem yapmayacağına güveniyordum.

Sarmal merdivenlerden dikkatli şekilde inmeye başladım. Kapalı yerde kalma korkum yoktu ama parlak, siyah merdivenler ve kırmızı ısıltı göğsümü daraltmaya başlamıştı çoktan. Duvara tutunan ellerim nemlenirken normalde çit çıkarmayan, ölüm sessizliğinde hareket eden Sol'un düzensiz nefes alıp verişlerini duyuyordum arkamdan.

Birkaç dakika indikten sonra başım dönmeye başlamıştı ki merdivenlerin sonunun görünmesiyle rahat bir nefes aldım. Ferah düzlüğe adım attım. Sol de hemen arkamdan açıklığa geldi. Rahatsız görünüyordu, alnında birkaç ter tomurcuğu vardı.

"İyi misin?" diye sordum endişeyle.

"Ben iyiyim, Lu. Sen de ilk sınavını geçtin."

Onaylamaz bir ifadeyle başımı iki yana salladım. Güya rahatlamam için geldiğimiz etkinlikte bile beni sınıyordu.

Buranın yukarıda gördüğümüz kırık dökük ahşap kulübeyle alakası yoktu. Yuvarlak hol, parlak siyah mermerle döşenmişti. Mum ışığının altında zemin ışıldıyordu. Mermerin rengine tezat, kan kırmızı bir halı seriliydi boylu boyunca.

Uzun, heybetli, siyah cilalı bir kapı vardı önümüzde. Holde, onun dışında farklı odalara açıldığını tahmin ettiğim onlarca küçük siyah kapı daha sıralanıyordu. "Bizi alacaklar," dedi etrafına bakınırken. "Burada *Altın Aslan* olarak tanınıyorum. Kimliğimi bilmiyorlar. Sana da bir isim bulalım." Yüzündeki rahatsız ifade silinmiş, yerini yine o güçlü ve muzip bakışa bırakmıştı.

Dudağımı kemirerek biraz düşündüm. "Karar vermek zor." Kendimle ilgili aklıma gelen tek takma ad "Buzdan Kız"dı ama pek uygun görünmemişti.

"*Safir Ejder* nasıl?" diye sordu aniden.

"Sol! Fazla iddialı."

"Senin için sönük bile," diye yanıtladı göz kırparak. "Sana kısaca *Safir* diyelim, ben de *Altın* olurum." *Safir ve Altın... Ona itiraf etmesem de çok sevmiştim.*

O sırada önümüzdeki büyük kanatlı kapı gürültüyle açıldı. İçeriden maskeli bir erkek görevli çıktı. Kaliteli olduğu her hâlden belli olan siyah bir takım elbise vardı üzerinde. Maskenin ardından yüzünü seçemesem de ağız çevresindeki kırışiklardan ve saçlarındaki grilerden orta yaşlı olduğunu tahmin ettim.

“Hoş geldiniz, Altın Aslan.”

Solaris başını sallayarak selam verdi. “Tanıştırayım...” dedi gururla. “Safir Ejder.”

Adam onaylayan bir ses çıkardı beni süzerken. Yanaklarımı kızarmıştı. Maskenin yanaklarımı örtmüyor olması talihsizlikti.

“Bugünlük o Safir, ben ise Altın olacağım kısaca.”

“Kaydınızı yapıyorum, efendim. İçeri gelin, lütfen. Oyunlar başlamak üzere.”

Heybetli kapıdan içeri girdik. Yüksek tavanlı, ihtişamlı bir odaya adım attık. Odanın, karşımızda kalan üç cephesi tamamen camla kaplıydı. Manzara ne kadar nefes kesse de bana akvaryumu andırmıştı. Dağ yamacının içine oyulmuş, teras gibi öne çıkan bir salondur burası.

Masaların üzerinde daha önce festivallerde bile görmediğim kadar güzel yiyecekler vardı. İleride ise ormana açıldığını tahmin ettiğim, aşağıya doğru inen çok büyük bir taş rampa vardı. Salondakiler, kim olduğumuzu anlamak için merakla ikimizi süzüyordu. Herkes maskeliydi.

Sol, gezinen garsonlardan birinin tepsisinden ikimize de kırmızı şarap aldı ve birini bana uzattı. O sırada az önceki adam tekrar yanımıza geldi. “Efendim, oynayacak mısınız, izleyici misiniz?”

Solaris onay istemek için bana baktı. Kafamı sallayarak onayladım. “Oynayacağız.”

Oyunlara katılmak istemeyenler buradan, yüksek salondan, dürbünler yardımıyla yarışanları takip edebiliyorlardı. Adam takma isimlerimizi listeye kaydetti ve ağır adımlarla uzaklaştı.

“Oyunları bana anlatır mısın?” Bir anda kendimi bir tür yarışmanın içinde bulmuştum ve şaşırtıcı olmayan şekilde yine tecrübesizdim.

Elindeki kadehten bir yudum alıp dilini alt dudağında gezdirdi. Açıklamasından çok dudaklarına dikkat kesilmiştim. “Hazine avı gibi düşünebilirsin. Birkaç tane aşama var. Hepsini anlatıp hevesini kaçırmak istemem. Her seferinde değişiyor. Ben de her geldiğimde çoğu oyunu ilk kez oynuyorum. Engelleri aşıp başarılı olursan ödül senin oluyor.”

Onu hipnoz olmuş gibi izlediğimi fark edince gözlerimi kaçırdım. Anlattıklarının yarısını dinlememiş bile olabilirdim. O sırada salona bir sessizlik hâkim oldu. Başımı herkesin baktığı tarafa çevirdim. Yüksek platforma maskeli bir kadın çıktı. Siyah, uzun ve yırtmaçlı bir elbise giymişti.

Maskesi altın parıltılar taşıyan oymalı bir sanat eseri idi. Çok hoş ve çekici görünüyordu.

“Hoş geldiniz, avcı kulübünün saygıdeğer üyeleri. Bugün, her zamanki gibi yeni oyunlar oynayacağız. Kuralları dikkatle dinleyin,” dedi ve gözleri bir süre salonun sessizleşmesi için oradakilerin üzerinde gezindi. Herkesin hazır olduğunu hissedince yeniden söze girdi.

“Herkes tek başına yarışacak. Ormanda sizin için yeni tehlikeler var. Oyun üç aşamadan oluşuyor. İlk aşamada sizin için hazırladığımız labirentten sağ çıkmanız gerekli. Oyunlara sadece işaret fişeğiyle gireceksiniz. Silahlarınızı kendiniz bulmanız gerekiyor.” Meraklı fısıldamalar salonu ele geçirirken sözlerine ara vermiş kadın devam etti. *Sağ çıkmak mı?*

“İkinci aşamada nişancılığınızı test ediyoruz. Rastgele dağıtılmış büyü- lü hedeflerin hepsini avcı sezgilerinizle bularak vurmanız gerekli. Vurduğunuz her hedef, sizi üçüncü oyuna götürecek olan yolu açacak.”

Derin bir nefes aldım heyecanla. Şimdiye kadar iyi gidiyordu. Bu say- dıklarımı başarabilirdim.

“Üçüncü oyunda ise gerçek tehlikeyle yüzleşeceksiniz. En büyük düş- manınızı yok ederek alanı geçmeniz ve büyük ödülle ulaşmanız gerekiyor. Hazine avının ödülü nadide bir silah olacak. Üç oyunu tamamlayıp onu ilk bulan, hazineye sahip olur. Hazırlıklarınızı yapın, lütfen. *Gong* sesiyle oyunlar başlayacaktır.” Zarif bir hareketle platformdan indi.

Merakla Sol’e döndüm. Yanlış mı anladım diye merak ediyordum. “Büyü yapılabilir mi?” diye sordum kaşlarımı çatıp.

“Saray emrinde ve denetiminde çalışan büyücüler var, Lu. Avcı kulübü de çok eski ve saygıdeğer bir kulüptür. Saray büyücüleri buradaki oyunlar için birkaç numara yapıyorlar.”

“Onlara mı güveniyorsunuz?”

Solaris endişeyle bana baktı, tam açıklama yapacağı sırada bizi karşı- layan görevli önümüzde dikildi. Bizi yönlendirerek ilk girdiğimiz holdeki odalardan birine getirdi. Odada oturulacak birkaç tane koltuk, ortada bir sehpa ve paravan vardı. Tıpkı hol gibi siyah ağırlıklı döşenmişti. Görevli adam, ortadaki sehpa-ya gümüş bir tepsi bıraktı.

Sol, kapı kapanınca içeriden kilitledi. Maskesini çıkardı. Ben de kendi maskemi çıkardım. Karizmatik olsa da rahatsızdı. “Üzerimizi değiştirecek miyiz?”

“Sadece avcı maskesi ve pelerini takacağız. Bir de silah kılıflarını.”

Ceketlerimizi çıkardık. Kolyemi göğsümün içine sarkıtarak sıkıştırdım. Schpanın üzerindeki kapüşonlu, yüz kısmı kapalı, sadece gözlerin açıkta kaldığı siyah pelerinleri kafamızdan geçirdik. Kostümümüz şimdi tamamlanmıştı. Benjamin haklıydı, şu anda tam olarak suikastçılara benziyorduk.

Sol, aynı tepside kılıcı için bir kemer, bıçağı içinse bir kılıf aldı. Ben ise bacağıma deri hançer kılıfı bağladım. Kılıç konusunda hâlâ zayıftım, hançer ya da yay bulsam benim için daha avantajlı olurdu. Orion amcadan temel bilgileri öğrenmiştim, Solaris ve Benjamin'den de hızlandırılmış kısa bir eğitim almıştım ama hâlâ acemiydim.

Omzumuzdan çapraz takılan kemeri bağladık. İşaret fişeklerini buraya astık. Biraz tedirgin olsam da içim kıpır kıpırdı. “Bilmem gereken bir şey var mı?”

“Dikkatli olmalısın, küçük avcı. Oyunlar tehlikelidir. Gerçekten yaralanabilirsin, hatta... nadiren de olsa ölenler oldu. Tehlikede olduğunu hissedersen, işaret fişegini atıyorsun. O zaman seni oyundan çıkarıp almaya geliyorlar,” diye açıkladı. Avcı maskesinin altından bakan altın gözleri beni uyarır gibiydi. *Burada da delilik yapacağımı düşünüyor. Haklı...*

Büyük ihtimalle ölüyor olsam da fişeği kullanmazdım ve o da bunu tahmin ediyordu. “Güzel,” dedim. “Gerçekten tehlikeli olmasa eğlenceli olmazdı.”

Sol iç çekerek başını iki yana salladı. Eşyalarımızı odada bırakıp ana salona geri döndük. Bizim gibi oyunlara katılan on bir avcı daha saydım. “Bir tescilli, bir şüpheli safkan avcıya karşı şansları yok,” dedim fısıldayarak.

“Böbürlenme, Bell. Buradakiler en iyileridir.” Benim güç zehirlenmesi geçirmeye müsait ve pervasız yapımı eğlenceli buluyordu. Elbette hayatımı tehlikeye atmadığım zamanlarda.

“Bol şans, Altın Aslan.”

“Sana da bol şans, Safir Ejder,” dedi gülümseyerek.

Orman çıkışına doğru uzanan rampada yerimizi aldık. Az önce açıklama yapan kadın tekrar platforma çıktı. “İyi avlar! Keskin nişanlar!” diye bağırdı ve elindeki tokmakla kocaman gonga vurdu.

Hepimiz aynı anda rampadan aşağı inmeye başladık. Herkes için ayrı girişler ayarlanmıştı. Ormana inerken birbirimizi göremeyecek şekilde tünellerden geçecektik ve ayrı labirent girişlerine girecektik.

Son bir kez daha şans dilemek için Solaris'in elini sıktım, daha sonra sola saparak boş olan tünellerden birine girdim. Ben girince arkadan gelenlerin aynı yere girmesini önlemek amacıyla girdiğim boşlukta bir kapak kapandı. Gözlerim karanlığa alışmaya çalışırken loş bir ışık gelen diğer tarafa doğru yürümeye başladım. Tüneller ahşap direklerle güçlendirilmiş olsa da bana güven vermiyordu. Hızlı adımlar atarak bir an önce açıklığa çıkmak istiyordum.

Tünelin sonunda, orman arazisinde boyumun en az iki katı yüksekliğinde yeşil bitki çitlerinden oluşan bir labirentin girişine geldim. İçeriye adım atımla birlikte girdiğim boşluk canlı ve oldukça dikenli bir sarmaşık tarafından kapatıldı. *Lanet.*

Geriye gidiş yolu da kapandığına göre artık düşünmeye başlamam gerekiyordu. Birkaç saniye olduğum yerde dikilerek etrafıma bakındım. Önceliğim silah bulmak olmalıydı, savunmasızdım. Duyularımı açtığımda, uzak da olsa büyü kendini açıkça belli etti. Artık hislerimden şüphe etmemem gerektiğini de biliyordum. *Büyünün izini sürmem gerekiyor.*

Silahların etrafında mutlaka onları almamı zorlaştıracak sihirli bariyerler olacaktır, diye düşünüyordum. Duyularımın harekete geçtiği yöne doğru yürümeye başladım. Bir koridor bile geçmemişken, zeminden yılanı andırır bir ses gelince arkamı döndüm. Dikenli sarmaşık tıpkı bir yılan gibi zeminde kıvrıla kıvrıla üzerime geliyordu. Koridorları incelemek için arkamdaki yaratıktan bozma sarmaşığa yakalanma riskine girmeyi düşünmedim bile. Koşmaya başladım.

Labirentin yüksek, yeşil çitleri de ben geçerken kıpırdanmaya başladılar aynı anda. Çitlere tırmanıp yolu görme planımdan zaten girer girmez vazgeçmiştim. Canlı olması midemi bulandırıyor ve bana dokunursa hoş şeyler olmayacağını tahmin ediyordum. Temkinli ama hızlı adımlarla koşarken çite fazla yaklaşmamaya gayret ettim. Kontrollü ve oyunlara özel olduğunu bilsem de büyüün varlığı zaten yay gibi gergin bedenimi daha da huzursuz etmişti.

Yaklaşık on dakika kadar koştum, birçok dönemeçten döndüm. Lanet olası sarmaşık peşimi bırakmıyor, sinsice sokulmaya devam ediyordu ve koşmaktan yanan ciğerlerim can çekişiyordu. Az önce kaçarken önünden geçtiğim koridorda bir şey hissetmişim. Büyünün beni amaçsızca oradan

oraya sürüklemesine izin verirsem buradan on yıl boyunca çıkamayabilirdim.

Arkama döndüm, üzerime doğru gelen sarmaşıkla karşı karşıya kaldık. İlerleyişini kontrol ettim; düzenli ve yavaştı. *Başarabilirim sanırım*. Bir an gerindim, sonra hızla yılanımsı bitkiye koştum ve tek hamlede üzerinden atladım. Geri dönmeye fırsatı kalmadan koşarak duyularımın işaret ettiği koridora saptım. Arkamdan gelmiyordu, demek ki hamlem doğrudu. Eğilip ellerimi bacaklarıma dayadım, derin nefeslerle göğsümü rahatlatmaya çalıştım.

Başımı kaldırdığımda boş bir taş levha ve üç tane yol ayrımıyla karşılaştım. Hepsinin önünde birer nesne vardı. Önümde duran taş levha yaklaşıncaya titreşti, üzerinde parlak harflerle taşa kazınmış olan bir şiir belirdi.

"Ruhun rengi şaşmaz.

Labirent kaybolanı bırakmaz.

Üç yol var kaderde.

Sisli aynalar, sevdiklerin içinde.

Parlak ışıklar, ısınır teninde.

Suskun zifir, gözlerinin peşinde.

Hangisi götürür seni, ihtiyacın olan eşiğe?"

Her kelimeyi tek tek idrak ettiğimde yüzümü ekşittim. Gerçekten çok iç açıcıydı. Orion amca sayesinde bulmacalarla aram iyiydi neyse ki. Düşünürken bir yandan da firari sarmaşığın beni takip edip etmediğini anlamaya çalışıyor, ara sıra arkama dönüp kontrol ediyordum. *Hızlı düşün*.

Yollardan biri, beyaz kıvrımlı dumanlardan oluşan yoğun bir sisle kaplanmıştı; ötesini görmek mümkün değildi. Önünde ise buğulu bir gümüş ayna duruyordu. İçeriden, ne söylendiği anlaşılamayan fısıltılar yükseliyordu. *Sevdiklerin içinde... İllüzyon*. Beni yanıltacağı ve yutacağı maalesef gün gibi ortadaydı.

Aydınlık ve güvenli görünen koridor... eh, fazlasıyla güvenliydi. Tavan dan süzülen altın rengi ışıklar her köşeyi aydınlatıyordu. Zemin tertemizdi. Bu kadar kusursuz görünen bir yer, benim için fazlasıyla şüpheliydi. Koridorun sonunda altın rengi bir kafes duruyordu.

Gözlerimi karanlık koridora çevirdim. En tehditkâr görünen oydu ve girişinde siyah bir baston duruyordu. Gölgeler, zaman zaman içeride oynuyor; karanlığı dalgalandırıyor. Korkunç olduğunu inkâr edemezdim.

Ama bir avcı yarışmasında, gözünle göremeden büyüü takip etmek... işte bu, gerçekten sinamak isteyecekleri bir yetenek olurdu.

Zihnim, yaşadığım taze kayıpların etkisiyle güçlü değildi. Sislerde kaybettiğim ailemden biri ya da bir sevdiğim belirirse dağılabilirdim. Akıl oyunlarına açıldım, zayıftım. Aydınlık olan yol dışarıya ısı yayıyordu ve tenimi yakacak bir şeyle karşılaşmak cazip gelmiyordu. Sanırım kararımı çoktan vermiştim.

Hislerime güvenmeyi tercih ederek karanlık olana adım attım. Yerdeki bastonu elime aldığım anda karanlık genişledi ve beni yuttu; gözlerim âdeta kör olmuştu. Ufak bir endişe içimi sarsa da el yordamıyla ve sezgilerimle buradan çıkmam gerektiğini kendime hatırlattım. Koridor, şirde vadettiğini gerçekleştirmiş, gözlerimi almıştı. *Hislerine güven. Gece, sana tüm sırları anlatacak.*

Duyularımı açıp beni yönlendirdiği üzere adım atmaya koyuldum. İlerleyince gözlerimi örten karanlık bir anda ağzıma doldu ve dudaklarımı gölgeden yapılma bir el kapattı. Gölgeler boğazıma dolanıyordu. Nefes alabiliyordum ama bağırmama izin vermiyorlardı. *Lanet olsun!*

Ağzımın kapanmasıyla panik bedenimi sardı. Beni ele geçirmeden önce nefesimi kontrol etmeye çalıştım. Orion amcanın bana bir zamanlar söylediği sözler kulaklarımda çınladı. *"Eğer korkarsan av olursun."* Av olmayacaktım.

Titreyen elimdeki bastonu önüme uzatarak sezgilerimi takip etmeye devam ettim. İlerlemezsem panik daha kötü hâle gelecekti. Baston ara sıra bir engele takılıyor, biraz sağa ya da sola kayarak devam ediyordum. Büyü hissini takip ediyordum. Bana sonsuzluk gibi gelen yürüyüşten sonra gözlerimdeki ve dudaklarımdaki bağ çözüldü, gölge yavaşça dağılarak bana görüşümü geri verdi.

Öksürerek az önceki gölge elin dudaklarımda ve ciğerlerimde bıraktığı tadı sökmek istedim. Gözlerim yaşarana kadar öksürdükten sonra nereye geldiğimi incelemek için kafamı kaldırdım.

Uçurumlu bir koridordaydım ve bir adım daha atarsam karanlık boşluğa düşebilirdim. Nabzım hızlanırken bir adım geri gittim. Gölgelelerin ben aşağı düşmeden dağılması isabet olmuştu. Uçurumun diğer ucunda basit bir yay ve ok kılıfı vardı. Sevinerek yerimde kıpırdandım. İşe yaramıştı.

Zemini dikkatle inceledim. Böyle dümdüz bir alanda uçurum olması mantıksızdı, sihirle yapılmış olmalıydı. Başımı dikkatli şekilde aşağıya eğ-

dim, karanlık uçurumun dibi görünmüyordu. Derin bir iç çekerek etrafıma bakındım.

İki yanı uçurum olan koridordan geçmenin tek yolu, ortadaki iki yakayı birbirine bağlayan kalın bir kütüğün üzerinde dengede yürümekti. *Solaris, beni bunun için mi hayatta tuttun? Burada düşüp ölmem için mi?* Bunların zararsız bir oyun mu, yoksa gerçek ölüm riski taşıyan bir sınav mı olduğunu kestiremiyordum. Öğrenmek için denemeye de niyetim yoktu.

İçimden prence söylenmem bitince etrafıma bakındım. Başka bir çıkış olmadığından direnmedim ve iki kolumu açıp kütüğün üzerine çıktım. Fernville'de ağaçtan ağaca gezinmemin, ormanda yaptığım akrobatik hareketlerin işime yaramasını diledim. *Aşağıya bakma.*

Adım atar atmaz hiçlikten ortaya çıkan yapay bir fırtına başladı. Sanki görünmez bir el beni aşağı itmeye çalışıyordu. Sallanıyor, savruluyordum ama dengede durmayı başardım. Adım adım ilerlemeye çalıştım. Birkaç kez sendeledim, ağırlığımı diğer tarafa vererek düşmekten kurtuldum. Sonlara doğru fırtına şiddetlendi. Ayakta duramayacağım kadar vahşi bir rüzgâr esmeye başladı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. Eğildim ve emekleyerek diğer tarafa geçmeye devam ettim. *Buradan dönemezsin, düşemezsin.* Avcı hızım olmasa düşeceğimi adım gibi biliyordum. Son bir gayretle tutunarak emekledim. Kütükten indiğim anda, fırtına geldiği hızla yok oldu. Karşımda duran ok kılıfı ve yay, onu almam için bekliyordu. Derin bir nefes verip arkamı döndüm. Buradan bakınca oldukça kısa görünen yol, bana zorlu dakikalar yaşatmıştı. Kılıfı sırtıma geçirdim. Oklardan birine kalın bir ip bağlı olduğunu fark ettim. *Bunu bir yere atman gerekecek,* diye geçirdim içimden. Belli ki burada hiçbir şey sebepsiz değildi ve sistem, mola vermeye hiç müsaade etmiyordu. Az sonra bir şeyler olacağından adım gibi emindim. Başımı yukarı kaldırdım, labirent odasına uzanan büyük bir ağaç dalı vardı. Gözüme yeterince sağlam göründü. İp bağlı olan oku elime aldım ve boşta kalan ucunu kemerime sıkıca, asker eğitimlerinde öğrendiğim gibi düğümledim. Yayı kaldırmamla birlikte yer titreşmeye başladı.

Gelen tehlikeyi sezerek seri bir hareketle ağacın büyük dalına nişan alıp okumu fırlattım. Okun ucu, ağacın gövdesine hafif bir çatırtı çıkararak saplandı. Yer ayağımın altında parçalanmaya başlarken aceleyle sağlamlığını test etmek için çekiştirdim. *Umarım beni taşıyacak kadar sağlamdır.*

Birkaç saniye içinde ayaklarımın altındaki toprak parça parça dökülme-ye ve uçurum genişlemeye başladı. Ayaklarımı havaya kaldırdım. Zemin birkaç saniye içinde derin bir çatırtı çıkararak tamamen yok oldu. Yayım elimde, kemerimden ağaca asılı kaldım. Önce yayımı omzuma asarak gü-vene aldım. Şimdi ipe asılıp tırmanarak dala çıkmam gerekiyordu. Alnımda tomurcuklanan teri bile silemiyordum. Aşağı bakmak kalbimin hızla atma-sına sebep oluyordu.

Sol haklıymış, oyunlar tehlikeli. Tehlikeli hafif kalıyordu, oyunlar ölümcüldü. Gücümü toparlayıp kollarımla ipe asıldım. Yavaş hareketlerle ağaç dalına çıkmayı zor da olsa başardım. Sırtımı gövdeye yaslayıp nefesi-mi düzenlemeye çalıştım. Şimdiden gücüm tükenmişti ve buradan görebil-diğim kadarıyla yolun ancak yarısına gelmiştim. Oku ağaçtan söküp daha sonra kullanmak üzere yeniden kılıfına koydum.

Bulunduğum yer yüksekti ve labirentin çoğu buradan görünüyordu. *Benim için iyi haber.* İlerleyeceğim yoldaki dönüşleri tekrar ederek ezber-ledim. Hafızamın güçlü olması burada işime yarasa iyi olurdu. Sezgilerim, oyalanmadan harekete geçmem gerektiğini söylüyordu. Başka bir koridor-da küçük bir ağaç daha vardı. Kılıftaki ipin uzunluğu aradaki mesafeye yetecek gibiydi. İpli okumu oraya atarsam kayarak ağaç dalına inebilir, ezberlediğim haritaya göre labirenti tamamlayabilirdim.

Labirent, ormana açılıyordu ve çıkışın yakınında nehir vardı. Çıkışa yaklaştıkça su sesinin güçlenmesi gerektiğini aklıma not ettim. Oku eli-me aldım, yaya yerleştirip karşıdaki ağaca nişan aldım. Atışım ilk dene-mede başarılı oldu. İpin kemerime bağlı ucunu, üzerinde durduğum dala bağladım. Şimdi yukarıdan aşağıya doğru kayabileceğim gergin bir ipim olmuştu.

Üzerimdeki pelerini çözdüm. Maske kısmıyla pelerin ayrılabilirdi, yüzümü hâlâ saklayabiliyordum. Pelerini iki yanından tutarak aşağıya kay-mayı deneyecektim. İpin beni taşıyacak kadar sağlam olmasını umdum. Bir dala yerleşip bacaklarımı büktüm, pelerini ipe taktım ve daha fazla düşün-meden, hesap yapmadan kendimi aşağı bıraktım.

Aşağıya doğru kayarken içim çekildi, ellerim terleyip kayganlaştı an-cak bacağımı dala çarpmam dışında sorunsuz ve hızlı bir iniş oldu. Neyse ki indiğim ağaç alçaktı. Pelerinin bir ucunu bırakarak zemine atladım. Bu yöntemle onlarca koridoru atlamış oluyordum. Diğerlerine zamanda fark

attığımı umarak birkaç saniye daha nefeslendim. Oyunlarda zarar görme-
sem de fazla adrenalin ya da fiziksel zorlamayla bayılmamak en iyisiydi.

Pelerinimi yeniden omuzlarıma atarak bağladım. Hafif topallayarak ez-
berlediğim rotada ilerlemeye devam ettim. Yakınlarda yine sihir algılıyordum. Bir silah daha olmalıydı ve bir karar vermem gerekiyordu. *Bir silah daha almak mı, labirenti erken bitirmek mi?*

Silah, diye seslendi içimdeki avcı.

Kararımı verdim. Savunmasız hâlde hızla ilerlememin çok anlamı yoktu. Belirlediğim rotadan sapmak zorunda kalacaktım ama değerdı. Yürürken, geçtiğim köşelere pelerininimden söktüğüm minik iplik parçaları bırakmaya başladım. Bu numarayı bir kitapta okumuştum ve şimdi buna gerçekten minnettardım. Kaybolmamı engellemesini umuyordum.

Birkaç sağ ve sol dönüşten sonra hançeri gördüm. Uzun, pürüzsüz bir taş platformun üzerinde parlıyordu. Tırmanıp hançeri alma olanağı yoktu. Platform çok yüksekti ve bir hayli kaygan görünüyordu.

Koridorun sonunda bir duvar vardı, yüzlerce küçük kare taşla bezeliydi. Zemine göz attığımda, tebeşirle çizilmiş küçük yuvarlaklar fark ettim. *Ne yani seksek mi oynayacağım?* Oflayarak başımı kaldırdım ve bir ipucu aradım. Bu yuvarlaklara doğru şekilde basmazsam, o sonsuz karanlık uçurumlardan biriyle tanışacağımı görmesem bile tahmin etmiştim.

Hiçbir ipucu olmadığını fark ettiğimde bir parça gerildim. Deneme yanılma yöntemiyle ilerleyecektim. *Umarım tek parça kalırım.* Yerden ufalanmış çakıl taşlarından avuçladım. Hedef alarak ilk taşı en baştaki yuvarlağın içine isabet edecek şekilde attım. Sarmaşıkların arasından şimşek çakarcasına fırlayan bıçaklar, yatay biçimde karşıdaki sarmaşık duvara saplandı. İçimin ürpermesine engel olamadım. Basmayacağım yuvarlağı bulmuştum en azından. Sırayla diğer dördünü denediğimde ilkinе benzer, beni ikiye bölebilecek tuzaklar tetiklendi. Farklı bir şey denemem gerekiyordu.

Biraz düşündükten sonra taşı tam çizginin kenarına düşürmeye çalıştım. Birkaç denemeden sonra tam olarak çizgide duran bir çakıl taşı atmayı başardım. Sessizlik... Anlaşılan ortaya basmadan, çizgileri takip ederek yürümem gerekecekti. En azından yöntemi bulmuştum.

Derin bir nefes aldım ve tıpkı çocukken yaptığımız gibi bir ayağımı diğerinin önüne atarak, çizgiden dışarı ya da içeri taşmadan şekilleri takip ettim. Güzel, hâlâ kafama bir şey fırlamamıştı. Tebeşirle çizilmiş yolu takip

edip sonuna vardığımda, elimdeki taşı hemen önüme attım. Bir şey olmadığını görürnce çizgilerin dışına çıktım. *Başardım!*

Küçük taşlardan oluşan bulmaca duvar tam önümde duruyordu. Yanına yaklaşıncı taşların üzerinde karışık resimler olduğunu fark ettim. Taşları çevirerek bir bütün resim elde etmem gerekiyordu sanırım. Önce elimle yoklayarak hangilerinin döndüğünü tespit ettim. Bir tanesi sabitti. İpucum sabit olan taş olacaktı.

Orman desenli taşı aklımda tuttum ve onun çevresindeki taşları öncelikli olarak çevirmeye başladım. Taşların her yüzeyinde farklı motifler vardı. Sabit olana uyum sağlayanları çevirerek bir süre uğraştıktan sonra, ilk geldiğimizde gördüğümüz kulübenin taşlara boyanmış bir silüeti ortaya çıktı.

Son taşı çevirdiğimde bir *klik* sesi geldi ve hançerin olduğu platform erişebileceğim yüksekliğe inerek önümde durdu. Uzanıp hançeri aldım. Gülümseyerek bir uzvum gibi elimde çevirdim. İhtiyacım olan bütün silahları elde etmiştim. Şimdi geldiğim yolu dönmem ve ezberlediğim rotadan devam etmem gerekiyordu.

Birkaç kere çıkmaz koridora saptım ancak pelerinin iplikleriyle koyduğum işaretler sayesinde kaldığım yeri buldum. Son dönemeçte, ayağımın altına dolanan bir sarmaşığa takıldım. Nereden geldiğini anlayamadığım bıçaklar, vınlıyarak burnumun ucundan geçti. Refleksle başımı geriye atmasaydım, olacakları düşünmek bile istemiyordum.

Artık sona yaklaşmış olmalıydım. Buradan bir yerime bir şey olmadan çıksam iyi olacaktı. Ağaçlar arasında kayarak kazandığım zamanı hançeri almak için harcamıştım ama degeceğini umuyordum. Hançer, kendimi güvende hissetmemi sağlıyordu.

Hızla ezberlediğim dönüşleri yaptım. Su sesi giderek güçleniyordu. Az ilerideki labirentin çıkışını sonunda görebildiğimde derin bir nefes aldım. Ama erken sevinmişim. Yaklaştığımda, canlı gibi kıpırdayan dallar birleşerek çıkışı aniden kapattı. Söylenerek etrafıma bakındım. O kapıyı bir şekilde açmam gerekiyordu. Tek çıkış orasıydı.

Hançerimi çite doğru savurmayı denedim ancak canlı dallar birbirine daha da dolanmak dışında tepki vermediler. *Keserek yol açmayı unut! Düşün...*

Sağı solu incelerken gözüm yerde duran taşın oyulma bir tablete takıldı. Üzerine oyulmuş rünlere dikkatle göz gezdirdim. Dört elementi temsil ediyorlardı. Arkasını çevirdim, oyulmuş bir yazı vardı. *Bir bulmaca daha.*

“Hayatın seyri, sırala elementleri.”

O anda, Orion amcanın bana anlattığı hikâyelerden bir kesit belirdi zihnimde. *“Hayat topraktan başlar, su ile can bulur, rüzgârla yükselir, ateşle son bulur.”*

Rünlerin üzerine dokunduğumda hiçbir şey olmadı. Yere eğilip bir avuç toprak aldım, toprak sembolünün üzerine taşırmadan döktüm. Rün, yeşil damarlar gibi ışıldadı. *Güzel.*

Su bulmak için etrafıma bakındım. Bir köşede koyu renk olduğu için seçemediğim siyah güller vardı. Onlardan birinin içinde birkaç tomurcuk su damlası görünce gülümsedim. Tableti yaklaştırıp çiçeği koparmadan eğerek su sembolünün üzerine eğdim. Damla, taç yapraktan yavaşça kayarak tabletteki su sembolüne düştü. Mavi damarlar su için kazınmış rünü aydınlattı.

Rüzgâr en kolayıydı. Dudaklarımı yaklaştırıp rüzgâr rününe sakince üfledim, gri beyaz ışıltılar onu da sardı.

Ateş... Geriye bir tane kalmıştı. Bulunması en zor olanı... Gözlerimi zeminde gezdirince birkaç tahta parçası, kuru dallar, saçılmış hâlde kuru otlar ve kazık benzeri kalın, kısa bir dal parçası gördüm. Tahta parçasını, dalları ve kuru otları bir araya topladım. Kalın dalın ucunu hançerimle sivrilttim. Bir miktar uğraş sonucu sivrilttiğim sopayı döndürerek ilk kıvılcımı almayı başardım ve üfleyerek küçük bir alev elde ettim. Neyse ki devriyelerde ateş yakmak için Ash ile uğraşırken bu işte ustalaşmıştım. Taş tableti ters tutarak minik alevin ateş simgesine değmesini sağladım. Turuncu ışıklarla aydınlandığında en sevdiğim turtayı görmüş gibi gülümsedim. Gözlerimi dikip kapıya bakmaya başladım. *Hadi ama!*

Kapı birleştiği hızla açıldı. Gür akışlı bir nehre uzanan orman çıkışına adım attım. *İkinci aşama başlasın!*

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM HAZİNE AVI

Sona kalan hazineyi alır.

Rehber kadın ne demişti? “Sihirli hedeflerin vurulması...” Bu aşamada karşıma çıkan hedefleri vurmam gerekecekti. Silahlarım yerine olduğu için öz güvenim yüksekti ve topallayan ayağımı saymazsak tek parçaydım. İçimde sebepsiz bir neşe belirdi.

Yeniden duyularımı dinlemeye koyuldum. Gözlerimi kapatarak algılarımı arındırdım. İlk hedef yakında olmalıydı. Dikkatli bir şekilde yürümeye başladım. Yerde oynayan ışıldamayı görünce başımı yukarı kaldırdım. Büyük bir ağacın üzerinde cam bir küre asılıydı. İçinde mavi, mor ışıklar titreyordu. *Gökyüzü gibi...*

Küre ne kadar gözümü alsa ve hoşuma gitse de onu vurmam gerekiyordu sanırım. Biraz etrafa bakındım. Başka ipucu, obje veya tehlikeli olabilecek bir şey yoktu. İşin kurnazlık gerektiren kısmını geçtiğimi umarak arkamdaki ok kılıfından bir ok çektim, nişan aldım. Derin bir nefes üfleyip ipi serbest bıraktığımda küre bir milim sağa kaydı uçarak.

Okum hışırtılarla ağacın dallarına gidip aynı hızla zemine geri döndü. *Kötü haber.* Gözlerimi yumup olduğum yerde çöktüm. Bir bıçak, sarmaşık, zarar verecek bir şeyler bekledim ama gelmedi. Şaşkınlıkla başımı kaldırdım ve çöktüğüm yerde yayı yeniden gerdim. Bir kez daha nişan aldım ama küre tekrar yer değiştirip eski konumuna döndü. Yine tepeme yağan bir tehdit olmayınca üçüncü kez yayı gerdim ve bu kez yine oraya kayacağını umarak sağa doğru atış yaptım. Küre yer değiştirip sağa kaydı ve okum tam üzerine isabet edince şangırtıyla parçalandı. Cam parçaları etrafa saçılırken

başımı ve yüzümü korudum. Kürenin güzel ışıltısı da yok olup söndü. *Labirente kıyasla fazla tehlikesiz oldu.*

Ayağımın altında bir hareketlilik hissetmemle yukarı doğru çekilmem bir oldu. Kendimi büyük bir ağı içinde asılı buldum. Bildiğim tüm yaratıcı küfürleri mırıldanırken burnumdan nefes alıp ağzımdan verdim ve sakinleşmeye çalıştım.

Ağ beni epey yükseğe hapsedmişti. Elbette bir mücadele olacaktı. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettiremeyecek kadar sıkışmış durumdaydım. Ağ, beni giderek daha fazla sıkıyor gibiydi ve canım yanmaya başlıyordu. Hâlâ yapabiliyorken milim milim bacağımdaki hançere uzanmaya çalıştım. Sonunda elim soğuk metali kavradığında rahatladım.

Kendimi kesmemeye özen göstererek daralan ipleri yavaş hareketlerle kesmeye başladım. Hareket kabiliyetim çok kısıtlıydı ve kendime zarar vermemek için oldukça yavaş hareket etmem gerekiyordu. Büyülü ağın beni sıkıştırması pek yardımcı olmuyordu. Boğulacak gibi olunca panikle hızlandım ve can havliyle kesmeye başladım. Çabalarım sonucu içinden geçebileceğim boşluk oluşunca *pat* diye orman zeminine, kalçamın üzerine düştüm. Canım acısa da toprak zemin ve üzerini kaplayan yapraklar düşüşümü yavaşlatmıştı ve bir yerimi kırmadığımı umuyordum. Sol şu an yanımda olsa, dikkatsizliğim yüzünden bana bir sürü laf ederdi. *Hareket edip rahatlamak, ha Prens?*

Topallayan ayağıma bir de kalça ağrısı eklemiştim ama hançeri almasam buradan kurtulamayacağımı biliyordum. En azından harcadığım zaman ve girdiğim tehlike boşa gitmemişti. Bir sonraki hedef için tekrar duyularıma odaklandım. Bu kez bastığım yere de bakarak ilerlemeye başladım. Tuzaklar beni paranoyaklaştırmıştı. Sık ormanın içinde avcı sessizliğimle ilerlerken baykuş ötüşleri ve adımlarım dışında ses yoktu.

Bir süre yol aldıktan sonra orman yolu bitti ve yine uçurumun ucuna geldiğimi gördüm. Uçurumun karşı tarafındaki geniş sepette kırmızı elmalar vardı. Bir tanesi diğerlerine göre daha parlaktı. Sihrin enerjisi de ondan yayılıyordu.

Hedef çok uzaktaydı, hafif bir rüzgâr da vardı. İyi hesap yaparak nişan almam gerekiyordu. Az önceki acı tecrübeme dayanarak daha da geriye çekilmenin güvenli olduğuna karar verdim. Yayımı gerdim, atışa hazırlanırken bir bacağımla arkaya doğru destek aldım. Labirentteki gibi zemin çökmeye başlarsa kaçmaya hazır olacaktım. Tüm hedefler tuzaklıydı.

Elmaya doğru bir ok gönderdim. Hedef, rüzgâr yüzünden saptı ve okum sihirli elmanın solundaki elmaya saplandı. Tahmin ettiğim gibi, uçurum kenarından kopan kayalar bulunduğum yeri daha da daralttı. Kenardan atış yapsaydım doğrudan aşağı yuvarlanacaktım. Bu iş eğlenceliydi belki ama ilerledikçe daha da tehlikeli bir hâl alıyordu.

Okun önceki atışta sola sapmasını hesaba katarak bu kez daha sağa nişan aldım. Okum, hedefteki elmaya on ikiden saplandı. Hiçlikten doğan ip bir köprü, uçurumun iki kenarını birleştirdi. Oyunlar için ciddi sihir numaraları yapılmasına izin verilmişti. Büyü gücünün hayranlık verici etkisi aklımı çelse de zihnimin diğer yanında aynı ses durmadan dönüyordu. *Aileni o güç yok etti.*

Dikkatli adımlarla ip köprüye tutunarak uçurumun diğer yanına geçtim ve elmaların arkasında duran etobur bitkiyle burun buruna geldim. *Selam.*

Onu etkisiz hâle getirmeden geçemeyecektim. Devasa etobur bitki, dokunaçlarını kaldırıp sağa sola yoğun yeşil bir sıvı püskürttü. Sıvının düştüğü kayalar delik deşik olmuş, zeminde derin yanık izleri bırakmıştı. Asit... Elbette bu normal, sakın bir bitki olamazdı. Belli ki büyüliydu.

Dudaklarımı ısırarak bir süre canavar bitkiye baktım. *Beynin şu an duramaz!* O sırada bir asit dalgası daha püskürttü. Geriye çekildim. Üzerime bir damla bile gelmediğine emindim. Yine de yüzümü korumaya çalıştığım kolum, asit buharıyla dağlanır gibi yandı. Dudaklarımdan acı bir inilti çıktı, gözlerim yaşardı. Daha da geriye çekildim.

Yay ve okumu hazırladım, seri bir atışla bitkinin tam ağzının durduğu noktaya atış yaptım. Daha ulaşmadan püskürttüğü yeşil sıvıyla ok kayboldu, parçası bile kalmadı. Yanan kolumun acısı derimi dağlarken, bu kadar yolu gelip sihirli bir bitkiye yenilmek ağırıma gidiyordu.

O anda, az önce vurduğum elmadan yayılan ışıltıyı fark ettim. Oldukça parlak bir ışık saçıyordu. Elmayı, sepetiyle birlikte havaya kaldırdığımda bitkinin dokunaçları kıpırdamaya başladı. Elimin yanmamasını veya kopmamasını dileyerek ışıldayan elmayı elimle tuttum. Bitki yürüyebilseydi eğer ona koşardı, öne doğru hevesle uzanıyordu.

Onu bu elmanın yok edeceğini düşünmüyordum ama aklıma hız gerektiren bir plan geldi. Tek şansım olacaktı. Elmayı yukarı kaldırdım ve son hızla fırlattım. Aynı anda bacağımdaki hançeri de bitkiye fırlattım. Etobur, elmayı takip ederken hançerle ilgilenmedi ve hançer tam da taç yaprakla-

rının arasına gömüldü. Acı bir inleme sesiyle bitki yavaşça soldu, kurudu ve zemine dağıldı.

Temkinle yaklaştım. Yerde yatan, asitle yapışkan hale gelmiş hançeri dikkatlice tuttum; elime bulaştırmamaya çalıştım. Pelerinden kalın bir parça yırttım. Hançerin üzerini hızla sildim ve kumaş delinmeden hemen elimden attım.

Üç oyun, labirente üç koridor... İçgüdülerim bu aşamanın sonu için tek hedef kaldığını söylüyordu.

Algılarımı takip ederek yürümeye devam ettim. Sanki hava daha da kararıyor gibi geliyordu. Ay, bulutların arkasına saklanmıştı. Toprak zemimli boş bir araziye, ağaçların sardığı bir açıklığa adım attım. Yerden tek bir otun bile bitmediği karanlık topraklara göz gezdirdim. Koyu kızıl örtü sanki ölüydü ve tedirgin edici bir enerji saçıyordu. Hemen ileride harabeler başlıyordu. Harabelere giden yolun önünü, büyük bir kütükten yapılmış kapı kapatıyordu. *Son hedef...*

Etrafıma bakınarak ne yapacağımı kestirmeye çalışırken duyularımda ani bir patlama oldu. Önlem almaya fırsat kalmadan bir sarmaşık kırbaçı yanağımın yanında patladı. *Bir uyarı verebilirdin!*

Bulanık şekli dışında gelişini görmediğim için kendi kendime söyledim. Yanağım çarpmanın etkisiyle alev alev yanıyordu. Labirent çitinin sarmaşıklarına benzer sarmaşıklar, ağaçlardan uzanıp bana saldırmaya başladılar. *Lanet!*

Vakit kazanmak için kendimi geriye atıp yerde yuvarlandım. Bir elime hançerimi aldım ve duyularımı takip ederek savaşmaya başladım. Sağımdan, solumdan, arkamdan saldıran sarmaşıkları duyularımın yönlendirmesiyle çevik hareketlerle kesiyordum. Hızına yetişmek zor olsa de hâlâ ölmediğime göre iyi bir iş çıkarıyordum.

Bir süre sonra sarmaşıklardan kestiğim dallar toprak zemini kapladı ancak saldırı durmadı. Yanağıma yediğim ilk kırbaç darbesi dışında hasar almamayı başarsam da ilkinin acısını hâlâ hissediyordum. *Umarım iz kalmaz.*

Sarmaşıkların geliş yönlerine göre hangi ağaçlardan saldırdıklarını gözüme kestirmeyi başardım. Sarmaşık kırbaçlar da belli bir zaman aralığında saldırıyorlardı. Boş anı yakaladım, hançeri dişlerimin arasına sıkıştırıp hızla ok ve yayımı elime aldım. Nişan alıp ağaçları vurmaya başladım. Birkaç saniye oklarımın vızıltısı dışında kulaklarım tüm seslere kapandı.

Oklarım hedeflerine saplanınca saldırı aniden durdu. Gergin bir hâlde bundan sonra ne olacağını beklemeye başladım. Tam önümdeki kütük kapı gürültüyle açıldı ve son aşamaya doğru adım atmam için hazırlandı.

Önümde yükselen yamaca ve son aşamanın başlangıcına nefes nefese bakarken Sol'un nerede olduğunu ve oyunları nasıl hallettiğini merak ediyordum. Sonra bir aydınlanma zihnimi berraklaştırdı. Geçtiğim tüm aşamalar bir şeye benziyordu... Sınava! Hızım, büyüünün izini sürme yetim, nişancılığım, soğukkanlılığım, zekâm sınanıyordu. Bunun Akademi'yle bir ilgisi olmalıydı ve Sol'un beni bir yerlerden izlediğinden şüpheleniyordum.

Avucumun içini dudağıma bastırdım. Sonra, iki kolumu havaya kaldırıp hançeri avucumun içine batırıyormuş gibi tuttum. Yukarıya bakıyordum. Başımı o şekilde arkaya çevirdim ve birkaç saniye boyunca indirmedim. *Oralardaysan, Solaris Blaze... seni öldüreceğim*, demek istiyordum.

Eğer o salondan izliyorsa görürdü, görürse de anlardı. Gülümseyerek başımı iki yana salladım ve hançeri bacağımdaki kılıfa yerleştirdim yeniden.

Bu, Akademi için bir sınav ya da gerçek avcı oyunu olabilirdi. Ancak inkâr edemeyeceğim tek şey, beni hırpalasa da işe yarıyor oluşuydu. Ağrıyan kalça ve bacağı, yanan kolum ve yanağım beni zorlasa da bana uzun zamandır olmadığım kadar canlı hissettiriyordu. Tek başıma böylesi zorlukları alt etmek kendime olan güvenimi tazelemişti. Tek yapmam gereken, ölmeden sona ulaşmaktı.

Tetikte kalarak harabelerin başladığı düzlüğe adım attım. Yarıyı yıkık dökük, eski, taş yapıları bir şehre benziyordu burası. Bulutsuz gece, yıkık şehrin üzerinden tüm yıldızları gözlerimin önüne seriyordu. Diğer yarışmacıların da nerede olduklarını merak ediyordum istemsizce. Geçtiğim aşamalarda kimseyi görmemiş ya da duymamıştım.

İlk merdivenleri tırmanmaya koyuldum. Topallayan bacağı ve kalça ağrım biraz rahatsız etse de ciddi bir yara almadan buraya kadar gelmem bile bir başarıydı bence. Karşımda, kayaların arasında yükselen tapınak benzeri bir yapı vardı. Sütunlar, tapınağın geçmiş ihtişamından kalan birer hayal gibiydi. Yıkık taşlar ve çatlak heykeller tanrıların burayı terk ettiğinin kanıtıydı.

Gözlerim kestirme bir yol arıyordu ancak etrafında dolaşacak ya da tırmanacak boşluk yoktu. Şehre giriş kapım bu binaydı. Her şey mükemmel şekilde ayarlanmıştı ve kolaya kaçış yoktu.

Tapınağın çatısının yarısı yıkılmış, duvarları yer yer sarmaşıklar ve yabancı otlarla kaplanmıştı. İçeriden geçmem ve varsa arka kapısından devam etmem gerekiyordu. Yoğun bir sihir hissediliyordu ama bu kez her yandan geliyordu. Tam olarak kaynağını kestiremiyordum.

Avcı yeteneklerimi kullanarak tapınağın içine sessizce adım attım. *Karanlık...* Duyularım artık alarım düzeyinde uyarı veriyor ve beni çıldırtıyordu. Kalbim, göğüs kafesimi zorlayacak kadar hızlı atıyordu. Ensemde doğal olmayan bir ürperti hissederken, duyularımı altüst eden o çift turuncu gözü uzaktan gördüm. Hava sıcaklığı diğer kısımlarda olduğu gibi burada da düşüktü. Sihir yaklaştıkça ortalık daha da buz kesti. Bana yaklaşmakta olan gözler karanlıkta parlıyor ve tehdit saçıyordu.

Turuncu gözlü düşmanım, kırık tavanından ay ışığı süzülen tapınağın orta bölümüne ağır adımlarla ilerledi. Ne olduğunu anladığımda istemsizce yutkundum. *Tehlike istiyordun, al sana tehlike.*

Kocaman bir aslanla göz göze geldik. Erkek aslanın gür yelesi âdeta parıldıyordu. Kuyruğunu huysuzca sağa sola sallayarak üzerime doğru ağır tempoda ilerlemeye başladı. Akli olan herkes bu noktada kaçıp giderdi. Ben ise hâlâ heyecanlanıyordum. Solaris'in kendimi öldürtmekle ilgili söyledikleri doğrudu sanırım.

Zayıf bir noktası olmalı. Etrafıma bakındım. Bu muhteşem yaratığa zarar vermek istemiyordum. Onun beni öldürmesi de pek hoş olmazdı. Zaten ona öylece ok atarak öldüremeyeceğimden de emindim. İki adımda yanıma ulaşır, tek pençe ya da kuyruk savuruşuyla beni öldürürdü. Bir pençesi neredeyse iki bacağım genişliğindeydi.

Ondan uzak durmak için yavaşça geriye doğru adımlarken, tüm dikkatimi toplayıp derslerden hatırladığım bilgileri gözden geçirdim. Ama öğrendiklerimiz genelde bize zarar vermeden önce vahşi hayvanlardan kaçmayı içeriyordu. Sanırım şimdi de yapmam gereken buydu. Zaten en çok bunda deneyim kazanmıştım.

Tapınağın içinde bir zamanlar çatıyı ayakta tutan tırtıklı sütunlar vardı. Tırmanabilirsem belki şansım olurdu. Hafifçe başımı çevirip arkaya baktım, bir tanesine yakındım. Sütun beni taşıyacak sağlamlıkta görünüyordu. Aslanlar tırmanabilirdi ama çok ağır oldukları için dik tırmanışlar yapamazlardı. O yüzden de yeterince hızlı olursam bana ulaşamazdı.

Geri adımlarla sütuna yaklaşmaya devam ettim. Aslandan gözlerimi ayırmıyordum. Aynı zamanda hançerimi olası bir saldırıya hazır durumda

tutuyordum. Aslan, beni dikkatli gözlerle izliyordu. Sırtım soğuk taşa değince avcı hızımı kullanarak döndüm ve sütuna ayaklarımı doladım. Hançerimi dişlerimin arasında tutmaya karar verdim. Bacaklarımdan kuvvet alarak kendimi hızla yukarıya itmeye başladım. Ağaca tırmanma yeteneklerim için minnettar olacağım aklıma gelmezdi.

Aslan da hamlesini yaptı, aynı anda bana doğru atıldı. Ben hızla yukarı çıkmaya çalışırken, iki devasa ön patisini sütuna yasladı ve kükremeye başladı. Kulakları sağır edecek kükremesi tapınağın sağlam olmayan sütun ve duvarlarını titretti. Bir an aşağı kaydım. Kükremesi başlı başına bir silahtı; beynimin içini oyuyordu. Bacaklarımı ve kollarımı sıkıp tırmandığım sütunda kalmayı başardım. Biraz daha yükselebilirsem sütunun bittiği yerde yağmur oluğuna benzeyen bir düzlük vardı. Orada dengede durup plan yapabilirdim.

Aslan, benim kadar yukarı tırmanamayacağını anlayınca tırmandığım sütuna saldırmaya başladı. Birkaç vuruşta yıkacak güce sahipti. Daha da hızlandım. Kollarım yanıyordu ancak avcı hızımı da kullanarak çatı ve sütun arasındaki boşluğa ulaşmayı başardım. Şimdi çok rahat hareket edemesem de çökerek yay ve okumla atış yapabilirdim.

Aslana doğrudan zarar veremezdim. Büyüden yapıldığını tahmin etsem de tam olarak emin olamıyordum. Sağa sola bakındım, başka bir yolu olmalıydı. *Sadece beni takip etmesini engellemem gerekiyor.* O sırada gözüm, tavanda asılı olan, ormanda daha önce beni yakalayan ağın bir benzerine takıldı. İçinde kaya parçaları vardı. Tavanda asılı ağı, aşağıdan bakınca karanlık olduğu için görmemiştim.

Daha önce fark ettiğim bir şey vardı: Oyunlarda birden fazla çıkış yolu yarışmacıların gözünün önüne gizlenmişti. Yapmam gereken tek şey, sunulan seçenekler arasından bana en uygun olanı seçmektir. Ben ise zarar vermemeyi tercih ediyordum. *Umarım bu, benim de zarar görmememi sağlayacak seçimdir,* diye geçirdim içimden.

Kayaları taşıyan ağ, tavanın sağlam kalan kısmına makara benzeri bir mekanizmayla tutturulmuştu. Eğer makarayı vurup ağı düşürebilirim, tapınağın çıkış kapısını kapatacak çok sayıda kaya aşağı yığılacaktı. Duruş açısı da oldukça uygun görünüyordu.

Çıkışı iyice inceleyebilmek için başımı ileri doğru uzattım. Kayaları düşürsem de durduğum yerden zıplayıp kaçamazdım. Çıktığım sütun da yıkılmak üzereydi. Çıkışa yakın, pürüzsüz beyaz bir sütun dikkatimi çekti.

Yapının dış kapısını süslemek amacıyla koyulmuştu. Oraya kadar düşmeden tutunarak ilerleyebilirsem şansım olurdu. Kendimi dışarı doğru sallandırıp sütuna sarılsam, aşağı kayarak doğrudan dış kapıdan çıkabilirdim. Kapiya yakın konumdaydım, çatı pervazlarına tutunarak sadece birkaç asılma hareketiyle oraya ulaşabilirdim.

Planımı oluşturdum. Aksi gidebilecek çok fazla değişken vardı ama gözüme en iyi seçenek bu gibi geliyordu ve vaktim yoktu. Kayaların asılı olduğu makaraya bir ok gönderdim. Makara sağlamdı, vurmuş olmama rağmen kırılmadı. Onu tutan ipi vurmanı gerekecekti. Ok aşağıya düştüğünde aslan iyice sinirlendi. Daireler çiziyor ve kükrüyordu. Hızlı hareket etmezsem kükremesiyle tapınağı başıma yıkacaktı.

Hedef aldım ve ipi vurmayı ikinci denememde de başaramadım. Seri bir hareketle üçüncü atışımı yaptım ve sonunda başarıya ulaştı. Derin bir nefes verdim.

Kayalar büyük bir gümbürtüyle çıkış kapısına yığıldılar. Tahmin ettiğim gibi aslanın tırmanıp çıkamayacağı kadar yüksek olmuşlardı ve çıkış aralığı, aslanın sığamayacağı kadar küçülmüştü.

Vakit kaybetmeden bacağımı aşağı doğru sallandırıdım ve kollarımın beni taşıması için dua ettim. Tutunarak ilerlerken daha fazla egzersiz yapmadığım için kendime kızmakla meşguldüm. Bir an elim kaydı, çatı pervazına tek kolumla tutunarak asılı kaldım. Hemen kolumu yukarıya attım ve yeniden tutundum. Düşme korkusuyla kalbim gümbürdüyordu. Düşersen çarpmanın mı beni öldüreceğini, yoksa sağ kalırsam aslanın mı paramparça edeceğini bilmiyordum. Hangisi daha kötüydü, kestiremiyordum. Son bir gayretle ilerlediğimde kollarımın beni taşımayacağı noktaya gelmiştim ancak parlak sütuna da ulaşmıştım. Gücümün son damlasıyla kendimi yukarı çektim.

Kayaların kapattığı kapıda, sadece benim geçebileceğim kadar bir boşluk kalmıştı. Bacağımı uzatıp oradan geçtim, ardından parlak sütuna koala gibi sarılarak kaydım ve aşağıya indim. İnışte biraz bacağım acısa da aslan içeride hapistti, ben ise tek parça hâlinde dışarıdaydım. Geride kalan aslanın acı dolu kükremeleri, zemini bile titretiyordu. Öne eğilip rahatça nefes aldım. *Tehlike geride kaldı. Şimdilik...*

Tapınağın arka kapısına gelip durdum. Önümde uzanan yıkık kente göz gezdirdim. Taş merdivenler evlerin arasından kıvrılarak yükseliyor, dağ yamacını tırmanıyordu. Bir zamanlar hayat dolu olduğunu tahmin ettiğim

evler, şimdi sadece boş ve karanlık göz çukurları gibi bana bakıyordu. Kollarımın yanması biraz hafifleyince harekete geçtim.

Şehrin giriş kapısındaki taş levhanın önüne geldiğimde, üzerinde siyah kelimeler parıldadı. "*En büyük düşmanınla yüzleşmeye hazır mısın?*"

En büyük düşmanım... *En büyük korkum mu?* Ne olduğunu tam olarak tahmin edemiyordum. Etsem hoş olurdu aslında. Yapacak bir şey yoktu, tırmanacaktım. Ödül en tepede olmalıydı. Silahlarımı kontrol ettim ve dikkatli şekilde merdivenleri tırmanmaya başladım. Sihir duyularım yine uğulduyordu. Bu yer avcı duyularımda bozucu etki yaratıyor, bana da hiç bitmeyen bir rahatsızlık veriyordu.

Merdivenleri usulca tırmanırken önünden ilk geçtiğim boş evin içinde bir kıpırtı hissettim. Hemen yayıma davrandım. Yayım hazır ve gergin hâlde sessizce yürümeye devam ettim. Pencereden içeri baktığımda karanlıktan başka bir şey görünmüyordu. Kapıdan aniden fırlayan magus, beni hazırlıksız yakaladı. Kendimi geriye doğru atarak sırtüstü devrildim ve kakaldım.

Karanlık magusun görüntüsü, Fernville saldırısındakilere benzemiyordu. Ama içimde, elimde olmayan bir öfke alevlenmeye başladı. *En büyük düşmanım... Onları siz öldürdünüz!* Yumruklarımı ve dişlerimi istemsizce sıktım.

Magus bana Fernville'deki saldırıdan tanıdığım metal oklardan göndermeye başladı. İlk dalga saldırıdan sağıma doğru yuvarlanarak kurtuldum. Çevik bir hareketle ayağa fırladım. Aramızdaki mesafeden yayımı kullanabilirdim. Ok saldırıları giderek hızlanıyordu. Bir tanesi kaçmaya fırsat olmadan sağ kolumu sıyırdı.

Yayıma davranıp hedefime saldırdım. İlkinde beni atlattı. İkinci atışım ise hedefi tam on ikiden vurdu ancak gözümü kan bürüyordu. Onu vurmuş olmama rağmen hincımı çıkarmak istercesine ardı ardına oklar gönderdim.

Magus, isabetli ok atışından birkaç saniye sonra patlar gibi parçalanıp küller hâlinde havaya karıştı. Diğer oklarım cansız bir şekilde sağa sola saçıldılar. *Sihirli, sahte hedefler...* Ancak kolumdaki hafif kan süzülen sıyrık oldukça gerçektir, canım acıyordu. İçimdeki öfke ise kendimle beraber bu şehri de yakacak kadar büyüktü. Sahte magusun külleri savrulurken kulaklarıma bir fısıltı ulaştı. "*Beni neden öldürdün? Sen de bizim gibisin.*"

Duyulsa hayatımın geri dönülemez şekilde değişeceğini biliyordum. Bu yüzden hemen arkama, yukarıya baktım. Zihnimde olmalıydı. En bü-

yük korkum ve en büyük düşmanım... *Büyü*. Öyle olmasını umuyordum. Sakinleşebilmek için derin bir nefes alıp verdim. Yayımlı elimden bırakmadan duvarlar arasında siper alarak tırmanmaya devam ettim. Bir sonraki saldırı yukarıdan, bir evin çatısından geldi ancak ilk şoku atlattığım için hazırlıklıydım. Duvar kenarına siper alıp bana saldıran iki magusu oklarımla vurdum. Onlar da diğerleri gibi patlayarak küle döndü. "*Onları kurtaramadın, senin yüzünden öldüler.*"

Başımı tuttum, zihnimin içinde yankılanan sözcükleri savuşturmaya çalıştım. *İllüzyon, Luna. Kanma. Kendini bırakma.*

Tırmanışım sürerken onlarca magus vurmaya devam ettim. Hepsi farklı korkularımı fısıldamışlardı yok olmadan önce. Onlar gibi olacağımı, Solaris'in sırrımı öğreneceğini, benden nefret edeceğini, kardeşlerimin de öldüğünü... Fiziksel yorgunluktan daha zordu kulak asmamaya çalışmak.

Bense çaresiz kaldığım saldırıdaki hıncımı alıyordum gerçek olmadıklarını bilsem de. Kimisi açıkça önüme fırlıyor, kimisi evlerin içinde pusuda bekliyordu. Ufak bir sıyrıkla tırmanışı tamamlamak üzereydim. Merdivenlerin ve bana yaşattıkları zihinsel eziyetin sonu gelmiş gibiydi.

Son köşede, karanlığın içinde koyu renk parıltılar gördüm. Kulağım artık basınçtan uğulduyordu. Karanlıkta beni avlamak için bekleyen son magusu tek bir ok atışıyla küle çevirdim. "*Solaris de senin yüzünden ölecek.*" fısıltısı kulağıma çalındığında, başımı iki avucumun içine alıp sıktım. Bu sondu... ama artık dayanamıyordum. Nefes nefeseydim. Fısıltılar kesilip duyularım sakinleşince, olduğum yerde durup ilk kez mola verdim ve nefesimi düzenlemeye çalıştım.

Adrenalin damarlarıma pompalanırken gerçek saldırganları ve onlara emri vereni bulacağıma bir kez daha yemin ettim içimden. Zirveye ulaşmak için önümde kalan son merdivenleri de usulca tırmandım.

Önüme yer yer yıkılmış dört devasa sütunun çevrelediği teras benzeri bir açıklık serildi. Açıklığın bitiminde kara parçası da bitiyordu. Uçurumun kenarına tutunmuşçasına uzanan dar bir çıkıntı vardı. Çıkıntının ucunda, sanki sonsuzluğa açılan bir kapı gibi duran küçük bir platform göze çarpıyordu.

Platformun üzerinde ise karanlığın içinde elmas gibi parlayan siyah bir yay duruyordu. Yaydan saçılan gizemli ışıltı beni büyülemeyi başarmıştı. *Benim olmalı!*

Son aşamaya geldiğim için gururluydum. Nefes almaya çalışırken terasın diğer yanlarından üç avcı daha görüldü. Avcıların hepsi açıklığa adım attığında etrafımız labirenttekiler gibi canlı sarmaşıklarla kaplandı.

Geriye dönüş yolu kapanmış, bulunduğumuz düzlük bir arenaya dönüşmüştü. Ödüle giden yol ise bir kapıyla engellenmişti. Dört yarışmacıyı savaştıracaklarını anlamak zor değildi. *Sona kalan hazineyi alır.* Hepsinin başında benimki gibi avcı maskeleri vardı. Hepsinin sadece gözleri görünüyordu.

Etrafa bakıp kısa bir değerlendirme yaptım. Biri ağır yaralıydı; bacağın-
dan akan hatırı sayılır miktarda kan, taş zemini lekeliyordu. Başımı hemen diğer yöne çevirdim. Diğer rakibim oldukça siskaydı, fiziksel olarak bana denk görünmüyordu. *Zayıf hedef.* Son baktığım avcı ise erkek olmalıydı ve oldukça iri kıyım görünüyordu. Hiçbirinin gözleri altın rengi değildi, tıpkı tahmin ettiğim gibi. Solaris yarışıyor olsaydı, burada olacağından en ufak bir şüphem yoktu.

Elimi yayıma attığımda, biraz önce vurduğum maguslar gibi küle dönüşüp avucumun içinde yok oldu. Hançerim de aynı anda, havaya savrulan küllerle birlikte yandı. *Kahrolası sihir!* Bire bir, yumruk yumruğa dövüşmemizi istiyorlardı.

Herkesin silahı küle dönünce, sıska olan da benimle aynı değerlendirmeyi yapmış olmalı ki yaralı avcıyı seçip üzerine atladı. Bana iri kıyım olan kalıyordu bu durumda. Şanslı biri olmadığımı her zaman biliyordum. İri avcı birkaç saniye durakladıktan sonra son hızla üzerime doğru koşmaya başladı. Güçlü ve fazla iri olmanın dezavantajı yavaşlıktı. Geliş hızından avcı gücünü kullansa bile bana göre hantal ve yavaş kalacağını anladım.

Sırtımı büyük sütuna yaklaştırıp kendimi hizaladım ve hareketsiz beklemeye başladım. Bir planım vardı ancak işe yaramazsa üzerime koşan avcı en iyi ihtimalle beni silindir gibi ezecek ve sonra da muhtemelen bir yerlerimi kıracaktı. Doğru zamanlama çok önemliydi. Nefesimi tuttum. Avcı bana yaklaştığında çevik bir hareketle hızımı kullanarak sağıma doğru atıldım. Ani hamlemle sütunla karşı karşıya kaldı, saniyelik olarak afalladı. O boş anımı kullanarak arkasından boynuna doğru atıldım. Kolumu boynuna dolayıp kilitledim ve bacağının eklem yerine doğru dizlerimi aniden yaslayarak onu yere düşürdüm. Çocukken öğrendiğim bu basit numaranın işe yaramasına inanamıyordum.

Yere düşmüş iri kıyımın üzerine oturup kollarını tek kolumla bağlamaya çalıştım ancak üzerinde sivrisinek gibi kalıyordum. Çok güçlüydü, onu bu şekilde fazla tutamazdım. Doğrulup bana kafa attığında burnumdan derin bir çatırdama geldi ve kan boşaldı. Gözlerim bir anlığına karardı. Görüşüm yerine geldiğinde yıldızlar uçuşuyordu. Güç olarak onun dengi değildim. Üstelik az sonra kan tutmaya başlayacaktı.

Eğitimlerde öğrendiğim bayılma numarasının pratikte işe yaramasını ummaktan başka çarem yoktu. Daha önce Ash'i birkaç kere bu numarayla kısa süreli de olsa bayıltmayı başarmıştım. Sımsıkı kilitlediğim bacaklarıma rağmen altımdaki avcı çok güçlüydü, ileri atılmak için debelendiğinde dengemi kaybediyordum. Bir kolumla darbelerini bastırmaya çalışırken, diğer elimle boynundaki zayıf noktaya baskı yapmaya başladım. İri avcı ne yaptığımı anlayıp çırpınırken gözleri yuvalarında devrilip kendinden geçti.

Rahatlayarak ve burnumu tutarak üzerinden kalktım. *Biri gitti, ikisi kaldı.* Ben kalkar kalkmaz zeminden bir anda çıkan yeşil sarmaşıklar, yendiğim avcının bedenini hareket edemeyeceği kadar sardı ve onu yere sabitledi. Sanki beynim vücudumu terk ediyormuşçasına burnumdan kan boşalıyordu. Sendeledim ama pes etmeyecektim.

Göz ucuyla ileride boğuşanlara baktım. Orada da bir zafer vardı. Sarmaşıklar, sıska olanı duvara sabitliyordu. Yaptığı hesap tutmamış, yaralı olan tarafından yenilmişti.

Yaralı avcıyla ikimiz kaldık geriye. Şimdi ben de yaralıydım, burnum muhtemelen kırıktı. Onunla ilgili kafamda bir plan yapmaya çalışırken, sanırım kan kaybının etkisiyle, bana doğru ilk adımını atar atmaz gücünü tüketti. İpleri kesilmiş bir kukla gibi önce dizlerinin üzerine çöktü, ardından yüzüstü yere kapaklandı. Sarmaşıklar onu da sarıp olduğu yere sabitlediler. Bilinci kapalı gibi görünüyordu. Sarmaşıklar sabitlemese bile kalkabileceğini sanmıyordum.

Tek başımaydım. Son aşamada ne kadar şanslı olduğumu kabul etsem de buna şaşırmadan edemiyordum.

Gözlerim ödülün olduğu platforma kaydı. Platform, yavaş bir şekilde boy hizama inmeye başladı. Beyaza boyanmış, ihtişamlı demir kapı gıcırdayarak açıldı. Yenilen yaralı avcının etrafından dolaşıp terası temkinli adımlarla geçtim. Aynı yaralı avcı gibi yere yığılacak olduğumu hissediyordum ancak biraz daha dayanmam gerekiyordu. Ödüle ulaşmak için,

uçuşumun üzerindeki dar çıkıntı boyunca sendeleyerek yürüdüm. Hâlâ her an bir tuzak çıkabilirmiş gibi temkinliydim.

Hesaplarıma göre oyun bitmiş olmalıydı ama güvenemiyordum. Eli mi yaya uzattım, kusursuz görüntüsüne hayranlıkla baktım. Kömür karası rengi, kıvrımları, her bir detayı özenle işlenmişti. Işıltısı beni büyüleyordu.

Yaya dokunduğum anda, taş platformun altından ona özel olarak tasarlanmış, oklarla dolu bir kılıf belirdi. Okların uçları keskin, gövdeleri sağlamdı. Yay ve okları özenle sırtıma astım. Silahı aldığım anda platform alçalmaya başladı ve yavaşça yerin içine çekildi. Önümdeki uçuşum titreşmeye, manzara değişmeye başladı. Önümde oyunlara başlarken girdiğim tünellere benzer bir kapı belirmeye başladı. Hayranlıkla izlediğim illüzyon gösterisinden sonra oyunların çıkışı olduğunu tahmin ettiğim tünele girdim ve kapı hemen ardından kapandı. *Güvenli alana gelene kadar bayılma.*

Burnumdan süzülen kan, bana tam tersini emrediyordu. Ama ben ağır adımlarla rampayı tırmanmaya başladım. Tünelin ucunda, Sol'un endişeli bakışlarıyla karşılaştım. Beni bekliyordu.

Maskesi yüzünde yoktu. Tam da tahmin ettiğim gibi hırpalanmış ya da yaralanmış gibi görünmüyordu. Kana bulanmış maskemi başımdan sıyrıp çıkardım. Ona çatacaktım ama biraz dinlenmeye ihtiyacım vardı. Solaris omuzlarımdan tutarken görüşüm bulanıklaştı ve artık güvende olmanın verdiği rahatlamayla karanlığın beni ele geçirmesine izin verdim. Yıkıldığım anda yere düşmeden önce, kollarıyla beni yakaladığını hissettim.

Gözlerimi oyunlara girmeden önce hazırladığımız odada açtım. Her yanı ağrıyordu ve burnum hâlâ fena hâlde zonkluyordu. Solaris yanımda değildi, bu da beni tedirgin etti. Bizi oyunlara kaydeden görevli odaya girdi. Doğrulamaya çalıştığımda, elini kaldırarak yapmamamı işaret etti. "Rahatsız olmayın, Safir. Yaralarınıza bakılacak."

Huzursuzca kaşlarımı çatıttım. Solaris beni neden yaralıyken yalnız bırakmıştı ki? Görevli kazandığım hazineyi aldı. "Size törende takdim edilecek." Odadan ayrılırken onu şaşkın gözlerle izledim. Bir tören mi yapılacak?

Burnumun yanında yanağım da sızlıyor, kolum âdeta dağlanıyor, bacağım ve kalçam hareket ettikçe zonkluyordu. Odada bir ayna bulabilirsem yüzüme bakmak istiyordum. Perişan durumda olduğumu tahmin ediyordum. İçeriye o sırada kalın kaşlı, esmer şifacı Jaylen girdi. *Solaris'in arkadaşı...*

“Tekrar merhaba, Luna. Yaralarına bakmama izin verir misin?”

“Merhaba, Jaylen. Sen burada ne arıyorsun?” Sesim kırık olan burnumdan dolayı genizden geliyordu.

Sakin bir tavırla çantasını açtı, içinden merhemler çıkardı. “Yarışmacıların yaralarına bakmak için buradayım.”

Düşünceli gözlerle baktım ona. Yeni tanıştığım kişileri ve görevlerini kafamda oturtmaya çalışıyordum. Sessizliğimi onay olarak algılamış olacak ki kolumu kendine doğru uzattı. Magusun sebep olduğu kesiği biraz inceledikten sonra temizleyip sargı beziyle sardı. Asitle yanan bölgeye ise serinletici bir merhem sürdü. Yanma hissi geçince derin bir nefes verdim. Bana şefkatle bakıp gülümsedi. Yanağıma başka bir merhem sürdü ve dikkatli gözlerle yüzümü aydınlığa çevirip inceledi. “Sakin ol,” dedi.

Nedenini soramadan anlamadığım sözler mırıldandı ve burnum derin bir yanma sonrası yeniden çatırdayarak sanki yerine oturdu. Rahat nefes alışımından iyileştiğini anladım.

“Sen nasıl?”

Elini kaldırıp müsaade istedi, işi hâlâ bitmemişti. Bacaklarımdaki ufak berelenmelere doğru da anlamadığım sözler mırıldandı ve ufak bir yanma sonrasında rahatlama geldi.

“Göremediğim başka bir yaran, acıyan bir yerin var mı?”

“Kalçamı ve bacağımı çarptım,” dedim yüzümü ekşitip, elimle hangi taraf olduğunu gösterdim.

“İzninle.”

Sesi oldukça nazikti. Başımı sallayarak yapacağı şeye onay verdim. Az önce yaptıkları beni bir hayli rahatlatmıştı. Neredeyse dokunmuyor sayılabilecek bir temasla elini ağrıyan yere yerleştirdi ve yine o dilde mırıldandı. Yanma sonrası rahatlayarak nefes aldım. Aynı işlemi bacağıma da uyguladı.

“Sihirle yaralandığın için tüm yaralarını kapatamıyorum ama ciddi bir şeyin yok. Avcı güçlerin seni tamamen iyileştirecek.” Sesinde sakinleştiren bir tını vardı.

“Bunu nasıl yaptın? O sözleri neden mırıldandın?”

“Ben bir şifacıyım, Luna. Basit yaraları sihirle iyileştiriyorum. Eğer yere düşüp bacağını kırmış olsaydın seni tamamen hiçbir iz kalmadan iyileştirebilirdim. Yani burnuna yaptığım gibi,” dedi eliyle işaret edip. “Bazıları sihirle oluştuğu için geçmesi zaman alacak. Büyük salona geldiğinde

burada neler döndüğüyle ilgili daha fazla fikrin olacak. Sürprizi bozmak istemem.”

Sihirli yaralanmaları avcı güçleri iyileştirmedeği gibi büyü de tam olarak iyileştiremiyordu demek ki. Jaylen’in etrafına huzur saçan sözlerine ve ses tonuna rağmen magus olması beni hayrete düşürmüştü, bir yandan da kafamı karıştırmıştı. Maguslardan ve kendi güçlerimden nefret ediyordum. Bu da Jaylen’i güvenilmezler listesinin baş köşesine yerleştiriyordu.

“Solaris nerede?”

“Bunu sana söyleyemem. Sonra görüşürüz. Diğer yaralananlarla da ilgilenmem gerekli.”

Onu izleyen şüpheli bakışlarımdan rahatsız olmuştu sanki. Odayı kapıda bekleyen iki tane şık giyimli kadına bıraktı. Kadınlar bozulan saçımı ve makyajımı törene hazırlamaktan sorumlu olduklarını açıkladılar. Yüzüm gözüm kan içindeydi, bozulan makyajdan biraz daha fazla işleri vardı. Beni odanın içindeki banyoya yönlendirdiler. Üzerimdeki kanı yıkamam gerekiyordu. *Büyük bir tören mi yapılacak?* Bir tanesi bana üzerimdekilerle birebir aynı, yeni giysiler verdi. Üzerimdekiler, oyunlar sırasında yer yer yırtılmış ve toza bulanmıştı. Bir anda ortaya çıkan ve kısa sürede tam üzerime göre hazırlanan giysilere hâlâ alışamıyordum.

Üzerimi değiştirdim ve önlerine oturup beni yeniden boyamalarına izin verdim. Yanağımdaki kızarıklığı kapatmak için orada daha uzun oyalandılar.

Kısa boylu olan kadın odadan çıktı, elinde bir aynayla geri döndü. Aynayı bana doğru çevirdi. Yanağımdaki yara izi, makyajın da etkisiyle çok kötü görünmüyordu. Burnum da Jaylen sayesinde hâlâ küçük ve biçimliyd. Sol ile ilk buluştuğumuz zamanki hâlimden bile daha iyi görünüyordum. Sol’ün benim için seçtiği ceketı giymeme yardım ettiler.

“Hazırsınız,” dedi kadın. “Tören sizi bekliyor.”

ON DOKUZUNCU BÖLÜM ÖDÜL

Yaşa, Kaptan Solaris!

Beni törene hazırlayan ekibe teşekkür ettim ve odadan çıktım. Maske takmamı söyleyen olmamıştı. Bu beni daha da tedirgin ediyordu. Kalabalık rahatsızlığımı tetikliyordu ama bir yandan da neler olup bittiğini merak ediyordum. Solaris'e beni kandırdığı için içimden söylenerek ana salona doğru yürüdüm.

Salonda Valor'un simgesi olan devasa kırmızı flamalar asılıydı. Tam da tahmin ettiğim gibi bu, Akademi'yle ilgili bir şeydi. Kırmızı zemin cesareti ve fedakârlığı, gümüş sırmalar soyluluğu ve zarafeti, aslan figürü ise gücü ve liderliği temsil ediyordu. Bu flamalar benim için bir kumaş parçasından fazlasını, Valor'un ruhunu temsil ediyor gibiydi. *Onun ruhunu temsil ediyor gibi...*

İçerisi, oyunlar başlamadan öncekinden bir hayli kalabalıktı. Kimse maske takmıyordu. Gözlerim Sol'ü veya tanıdık birilerini görmek için salonda gezinirken duyuru müziğini andıran bir müzik çaldı ve salonda aradığım Sol, sahneye çıktı. Şaşkın bakışlarımı ona yönelttim.

"Hepiniz yeniden hoş geldiniz," dedi güçlü bir sesle. Salondaki tüm bakışlar aynı anda ona doğru döndü.

"Bugün aramıza katılan on iki yeni avcı için düzenlenen oyunları izlediniz. Valor'a ilk kez ayak basacak avcılarımız için oyunların sürpriz olmasını istedik. Bu bir Akademi geleneğidir. Her sene başı aramıza yeni katılan avcılar bu kulübe getirir, onlar için özel hazırlanmış oyunları oynamalarını sağlarız. Bu hem onların güç ve seviyelerini anlamak, eğitimlerini yönet-

mek için bize yardımcı olur hem de yeni arkadaşlarımıza sıcak bir karşılama yapma imkânımız olur. Valor Avcı Kulübü olarak yeni avcılarımıza yeniden hoş geldiniz diyorum,” dedi uzun parmaklarını salona uzatarak. *Sıcacık bir karşılama gerçekten.* Kaşlarım çatılırken elim yanağımdaki sarmaşığın neden olduğu yara izine gitti.

Salondan bir alkış tufanı yükseldi. “Kaptan Solaris!” tezahüratları yankılanmaya başladı. *Seni öldüreceğim, Kaptan Yalancı.*

Solaris salon sessizleşince tekrar konuşmaya başladı. “Bazı senelerde oyunları kimsenin tamamlayamadığı oldu. Yeni avcılarımızdan beklentimiz, yalnızca denemeleri ve eğlenmeleridir. Ancak bu sene tartışmasız bir galibimiz var. Yeteneği ve gücüyle oyunları ilk sırada tamamlayıp hazineye ulaşan Lunabelle Elaine’i yanıma davet ediyorum.”

Altın gözleri gururla parlarken beklentiyle bana baktı. *Seni kesinlikle uykunda öldüreceğim.*

Meraklı gözler arasından geçerek, sahne platformunun küçük basamağından çekingen adımlarla Sol’ün yanına tırmandım. Başını eğerek bana neşeli ama izleyen gözlerin bilincinde resmî bir selam verdi. *Umarım benden konuşma yapmamı beklemiyordur.* Böyle şeyler konusunda oldukça yeteneksizdim.

Arkamızda bir hareketlilik oldu. Şık giyimli görevli, elinde kazandığım ödülle birlikte platforma çıktı ve yay takımını Sol’e uzattı.

“Lunabelle’in kazandığı hazine; ülkenin en iyi ustasının elinden çıkan, nadide bir maddeden yapılmış, yalnızca bir adet üretilen ve ustasının ‘Zefir’ adını verdiği yay ve ok takımındır,” diye açıkladı meraklı kalabalığa. Kalabalığın meraklı bakışları hazine üzerinde gezindi, takdir dolu mırıldanmalar duyuldu.

Silahı bana doğru nazikçe uzattı. İçimde beni kandırmış olmasının verdiği öfkeyle gözlerindeki gururdan duyduğum haz çatışıyordu. Bunca zamandır bilerek ya da bilmeyerek kendimi ona kanıtlamaya çalışmışım ve gururla bakan altın gözler zaferimin nişanesiydi.

Ödülü elinden aldım ve başımı öne eğerek teşekkür ettim. Kalabalık tezahürat yapmaya başlayınca, şaşırarak Sol’e döndüm.

“Onları selamlamanı istiyorlar.”

Yay ve oku iki farklı elime alıp kollarımı alkışlayan kalabalığa doğru açtım ve dizlerimi hafifçe kırarak selam verdim. Sol’e bana söylemediği için kızsam da bu benim için de her zaman hatırlayacağım bir gurur anıy-

dı. Kalabalık beni çılgınca alkışlarken, gözlerinde keskin bir ışıltıyla bana bakıyordu. İzleyicilerin gürültüsü sakinleyince tekrar konuşmaya başladı. Görevli ona bir kadeh ikram etmişti.

“Diğer yarışan avcılarımıza da katılımları için teşekkür ederim. Eğitimlerle her biriniz bugünkünden çok daha iyi bir seviyeye ulaşacaksınız. Şimdi tanışma ve şölen zamanı,” dedi ve elindeki kadehi kalabalığa doğru kaldırdı.

Kalabalıktaki insanlar da kadehlerini Sol’e doğru uzattılar ve ismini söyleyerek coşkuyla yudumladılar. *Yaşa, Kaptan Solaris!* Sol, belime belli belirsiz dokunarak beni yönlendirdiğinde sahneden inme zamanının geldiğini anladım ve onun adımlarını takip ettim.

Arkada hafif bir müzik çalmaya başladı. Sol, sahneden indiğimizde elini bana uzattı ve beni kalabalıktan uzak bir köşeye çekti. Elimdeki yay ve ok için görevlilerden birini çağırıp, “Bunları Lunabelle için odaya götürün. Çıkarken alacağız,” dedi.

Görevli kız hazinemle uzaklaştığında boşluğuna doğru dirseğimi indirdim. Boş bulunup iki büklüm oldu.

“Luna! Bunu hak edecek ne yaptım?”

“Beni kandırdın, Kurnaz Prens.”

“Oyunlarda uçurumlarda yürüdüğün, büyülü yaratıklara savaştığın yetmedi, benimle de mi savaşıyorsun? Enerjini atman için daha iyi yollar biliyorum.” Yüzünde yine o muzip ifadesi vardı.

Ona gözlerimi devirdim. “Hareket etmem, rahatlamam için etkinlik, öyle mi?”

“O hareketi bana yaptın, değil mi?” diye sordu keyifli bir ifadeyle. Ona hançerle yaptığım hareketi taklit etti. “Bunun sadece bir oyun olmadığını anladın.”

“Evet,” dediğimde gözleri keyifle parladı. “Ve yine evet. Sana yaptım.”

Dudaklarından sıcak bir kahkaha döküldü. Yine yapıyordu. Sinirli olsam da midemi havalandırıyor, yanaklarımın kızarmasına sebep oluyordu. “Seni fırsatım varken hançerlemeliydim,” dedim dudaklarımı sıkarak.

“Bol bol vaktin var önünde, Lu,” dedi dudağının bir kenarı keyifle kıvrılırken. *Bu kadar güzel gülümsemese onunla tartışmak daha kolay olurdu.*

“Cidden!” dedim şakayı bir yana bırakıp. “Söyleyemez miydin?”

Ciddi bir ifade takındı. “Senin için bu kadar önemliyse açıklamama izin ver.”

Kollarımı kavuşturup anlatması için başımla onay verdim. “İkimizin arasında olanlar sen de biliyorsun ki askerler arasında konuşuluyordu. Kampta bana Valor’da normal bir yaşam istediğini söylemiştin. Valor’daki tüm eğitmenlerin ve öğrencilerin hatırı sayılır kısmı burada, Bell,” dedi başıyla salonu işaret ederek. Onun ardından tedirginlikle kalabalığı süzdüm.

“Hepsi hayranlıkla seni izlediler. Sana hiç ipucu vermedim, yardım etmedim, hepsini kendin başardın. Hem onlar senin gerçek gücünü görsünler istedim hem de kendini kapana kısılmış hissediyordun, sen de içindeki güçlü hatırla istedim. Kimsenin, en başta kendinin, artık başarından veya gücünden şüphe etmesi söz konusu değil.”

Bakışlarımın yumuşamaya başladığını görünce, gülümseyerek anlatmaya devam etti. “Oyunları ben hazırlamıyorum. İçeriğini gerçekten bilmiyordum. Valor’daki eğitimlerin, daha güçlü olduğun için zaman zaman diğerlerinden farklı olacak; sen de bunun benim yüzümden olduğunu düşünecektin. Seni izlerken yüreğimi ağzıma getirmiş olsan da seninle gurur duydum.” Parmakları saç bukleme nazıkçe dolandı. “Ve sana burada neler olduğunu söyleseydim bunun bir sınav olduğunu öğrenince seni kayırdığım için daha fazla kızgın olacaktın.”

Haklıydı. Bu denli zeki ve düşünceli olması ona kızgın kalmama engel oluyordu. Valor’a gidince bana dert olabilecek konuları önceden tek seferde hallettiği gibi beni kendi kuruntularımdan bile kurtarmıştı. *Beni nasıl bu kadar iyi tanıyor?* Elini bana doğru uzattı. Onu hançerlemeyeceğimden emin olunca eğilerek yanağına bir öpücük kondurdu. Dudaklarının değdiği yer alev topuna dönerken, içimde yaralanmalarımın ilgisi olmayan bir burulma belirdi ve gülümsememek elde değildi.

“Haklı olduğun noktalar var, evet,” diye itiraf ettim gözlerimi devirerek.

Kısık bir sesle güldü ve eğildi, bir sır verir gibi fısıldadı. “Ben her zaman haklıyım. Beni tanıdıkça sen de anlayacaksın.”

Ona huysuz gözlerle bakarken, elini yanağına götürüp canımı acıtmadan yaralanan yeri okşadı. Gözleri tek tek yaralanan ve Jay’in iyileştiremediği yerlerde gezdi. “Yine de canın yandığı için üzgünüm.”

Sırıttım, kaşlarımı çattım. “Beni düşündüğün için uçurumlara atıp sarmaşıklara kırbaçlatıyorsun, prens,” dedim. “Ha bir de asit saçan etobur bitki vardı,” diye göz devirdim. “Sen de böyle birisin, ne yapalım?”

Yorumum karşısında alayla gülümsedi. “Uçuruma düşen olursa ölmediğinden emin oluyoruz, Bell. Hepsi illüzyondu. Her sene bir avuç avcı geliyor eğitimlere. Onları da oyunlarda heba edeceğimi düşünmüyorsundur herhâlde?” Ona şaşkın bakışlarımı yönelttim.

“Oradaki hiçbir şey seni öldüremezdi. Dikkat ettiysen, on iki avcıdan yalnızca üçü tepeye varabildi. Ama şu sarmaşık konusunu oyunları hazırlayan magusla görüşeceğim,” dedi sırtarak. “Ben yanımdayken sana bir şey olması gibi bir ihtimal yok. Seni göz göre göre ölüme göndermeyeceğimi tahmin etmen gerekirdi.”

Magus ismi geçince gülümsemem soldu, ürperdim. Solaris de ifademdeki değişikliği fark etti. “Ayrıca seni buradan, yardım edemedenden izlemek benim için nasıl bir eziyetti tahmin edersin,” dedi konuyu değiştirmek için. “Ağları keserken daha dikkatli olabilirdin.”

Onun beni tanıması gibi, sanırım ben de onu tanımaya başlamıştım. Zaten tam o anda bunları söyleyeceğini tahmin etmiştim. “Aşağı o kadar hızlı düşeceğimi hesaplayamadım,” dedim. “Fark ettin mi bilmiyorum ama ağ beni boğmaya çalışıyordu.”

Yine onaylamayan gözlerle başını iki yana salladı. “Maskeler ve takma isimler de mi numaraydı?”

“Normalde bu kulüp sana ilk anlattığım şekilde, maskelerle ve gizlilikle çalışıyor. Her yıl yalnızca bir kez burada maskesiz bulunuyoruz. Takma ismini kimseye söyleme,” diye açıkladı ve göz kırptı. “Seninle tekrar buraya gelip bu kez gerçekten birbirimize karşı yarışmak isterim,” diye ekledi meydan okur bir tavırla. “Oynayış şeklin çok zekiceydi. Birkaç adımda oyunun mantığını çözdün. Uzun zamandır bu kadar parlak bir öğrenciye denk gelmemiştik.”

Yanaklarım pembeleşti. Bunu fark ettiğinde muzip bir ifadeyle baktı bana. “Zekân seni daha da çekici yapıyor,” diye üzerime alev atmayı sürdürdü. Salon bir anda alttan sobayla ısıtıyorlar gibi sıcaklaşmıştı.

Biz konuşmaya devam ederken Sol’ün gözleri başımın üzerinden arkamıza kayd. Merakla dönüp baktığımda iri kıyım, benim yaşlarımda birinin yanımıza yaklaştığını gördüm. Genç avcı tanışmak için elini uzattı.

“Merhaba, ben Ethan Wayne. Şu terasta dizlerinle devirdiğin avcı,” dedi. Ardından Solaris’e bakıp, “Kaptan,” diyerek kısaca selam verdi ve yeniden bana döndü. “O numarayı senden öğrenmek isterim.” Şey: o bir

çocuk numarasıydı... Bu bilgiyi bir süre kendime saklasam iyi olacaktı. Kırdığı burnumu Jaylen tamir etse de sızısı hafızamda hâlâ tazeydi.

Solaris gülümsedi, saçlarıma doladığı parmağını yavaşça çözdü. “Luna, sen diğerleriyle tanış, benim halletmem gereken birkaç ufak mesele var. İşim bitince seni bulurum.” Yanağıma ufak bir “o benimdir” öpücüğü kon-
durdu ve Ethan’a bakmadan uzaklaştı. Yüzümün yandığını hissediyordum. Bir yandan da kalbim hızla çarpıyordu. Ne yapacağımı bilemez hâlde öyle-
ce kalakaldım. Ethan bana sorular sormaya başlayınca aklımdaki topluma uygun olmayan düşünceler dağıldı, sohbet etmeye başladık.

Biz çene çalarken diğer yeni avcılar da etrafımızı sardı. Terasta gör-
düğüm sıska avcının adının Mills Frey olduğunu öğrendim. Tilki gibi bir
yüzü ve kızıl saçları vardı; zeki bir kıza benziyordu. Yaralı olan avcı ise
Derek Gladle’dı. Bacağı artık iyiydi, kendine gelmişti. Orta boylu, güçlü
yapılı, kumral bir çocuktu. Kendisi düşmese onu asla yenemeyeceğimle
ilgili konuşurken, arkadaşı Brian Cornell onu fena hâlde bozdu ve herkesin
kahkahalarla gülmesine neden oldu.

Brian da son aşamada elenen avcılardan biriydi. Sarı saçları ve açık
mavi gözleriyle afacan bir çocuğu andırıyordu. Cüssesi ise tam aksini söy-
lüyordu. Çok uzun boylu olmasa da güçlü yapılydı. Korkusu dev yılanlar
olunca son aşamada karşısına onlar çıkmıştı ve fena hâlde ısırılıp oyundan
çekilmek zorunda kalmıştı.

Buradakiler, kendileri de avcı oldukları için olsa gerek bana hasetle ya
da kınayan gözlerle bakmıyorlardı. *Derek belki biraz...* Açıkçası uzun sü-
redir isminin fısıltılarda dolaşmasına alışsam da bu değişiklik iyi gelmişti.

Diğerleriyle tanışmayı sürdürürken arkamdan bana sarılan enerjik ve
kısa kolları hemen tanıdım. Elbette Bren de buradaydı. O da avcı olarak
Valor’a ilk kez gidecekti. “Maskelerin olduğu bir davette olmaman beni
üzüyordu.” Arkamı dönüp onu kucakladım.

“Ah, bunu kaçıracağımı nasıl düşünürsün, Lu?” dedi neşeli bir sesle.
“Buraya tek kelimeyle ba-yıl-dım!” diye şakıdı.

“Oyunlarda nasıl elendin?”

Omuzlarını silkip saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. Bana biraz
yaklaştı, “Zaten iddiam yoktu, kurallara uyuyorum sadece. Başlardayken
bilerek elendim. Ben işin eğlence kısmını seviyorum,” dedi fısıldayarak.
“Bir de maskeleri tabii.”

Başımı iki yana salladım ve onu yanıma alarak az önce tanıştığım avcılarla tanışmasını sağladım.

“Merhaba millet ve en başından uyarıyorum, o benim,” dedi neşeli bir sesle. Parmaklarının üzerinde yükselip sahiplenici bir edayla kolunu omzuma sardı. O kadar cıvıl cıvıldı ki neşesi yanıımızdakilere de bulaştı, ona kahkahalarla karşılık vererek tanışmak için ellerini uzattılar.

Saldırı olan bir köyden geldiğimiz için fazladan ilgilerini çekiyorduk ancak bizi üzmemek için olsa gerek o konuda soru sormuyorlardı. Olaylar ülkenin dört yanından duyulmuştu. Ash’ın de burada olmasını istiyordum ancak insan olduğu için bu etkinlikte yeri yoktu.

Çok sıcakkanlı birisi değildim ama etrafımı saran kalabalık, olağan konulardan sohbet etmek hoşuma gitmişti. Altın gözlü prens bana iyi gelecek olanı ben anlamadan biliyordu. Hem sıcak bir histi hem de ürkütücü. Akışına bırakmaya karar versem de kalbimi tekleten bakışlar ve gözler bazen kendimi ona zincirlemek istememe, bazense yoğunluğundan korkup, koşarak uzaklaşmak istememe neden oluyordu.

Bren, Mills’i esir almış, Valor’la ilgili bildiği ne varsa öğrenmeye çalışıyordu. Anlattığına göre, Mills’in babası Valor’da bir akademisyendi. Gülmseyerek onları izlerken yanıımıza hafif kambur, beyaz saçları seyrelimiş, orta yaşlı bir adam geldi. Yıpranmış fiziğine rağmen bakışları keskin ve bilgeydi.

“İsmim Steve Eldrin. Mühendislik bölümünde profesörüm. Tebrikler, Lunabelle,” dedi ince sesiyle. Sevecen bir duruşu vardı.

“Teşekkürler, profesör. Memnun oldum.”

Adamın bilge ve sevecen görüntüsüne karşılık onu dev bir fareye benzetmekten kendimi alamadım. Hafızam bana oyunlar oynuyordu. Profesör, diğerlerini de tek tek tebrik etti ve tanışmaya başladı. Bren, mühendislik dersleri verdiğini duyar duymaz Mills’i rahat bırakıp eğitmeni ablukaya aldı ve soru yağmuruna tuttu.

Ethan Wayne denilen çocuk kolumdan tuttu. “Arkadaşın çok hevesli, soruları bitmeyecek. Şurada bir şeyler içeceğiz, bize katılsana. İş bitince o da yanıımıza gelir,” diye teklifte bulundu. Akademisyenlerden uzak bir köşeyi işaret etti.

Daha önce, yanımda her zaman Ash ya da Bren olduğundan, başka arkadaşlıklar kurma gereği hiç duymamıştım. O ikisi, bana yeterince sıcak gelen tek insanlardı. Üçümüz dışında kalanlar hayatımıza girmiş ve

çıkıncıydı. Samimi bile olmamıştım. Ama şimdi, kendimi hem Akademi'ye hem de benim gibi avcı olanların arasına ait hissetmeye başlamak kalbimi ısıtıyordu. Onları tanımak istiyordum.

Ethan'ın teklifini başımı sallayarak kabul ettim ve sohbet ederek, gösterdiği yere doğru yanında yürümeye başladım. O sırada Sol'ün arkadaşı Jaylen'le çarpıştık. Panikle arkamı dönüp, "Üzgünüm," dedim.

"Sorun değil, Lunabelle. Sürpriz hoşuna gitmiştir umarım?"

Ethan ve diğerlerine az sonra geleceğimi işaret ettim. Onlar uzaklaşırken Jaylen'e döndüm. Onunla ilgili de merak ettiğim pek çok şey vardı.

"Hâlâ şaşkınım," dedim etrafıma bakınırken. Ondan tedirgin olduğumu hissettirmemeye çalışsam da bana bakışlarından farkında olduğunu anlıyordum.

"Valor'da ne yapacaksın? Biliyorsun, orada akademik eğitim alabilirsin," dedi içten bir merakla.

"Herkes bana bunu soruyor ama doğrusu şimdiye kadar düşünmemiştim. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Lunabelle, herkes gibi seni buradan izledim. Çok yetenekli ve zekisin. Valor'da farklı derslere girerek keşfedebilirsin," dedi anlayışla ve omzuma hafifçe dokundu. Dokunuşunun beni huzursuz etmesine engel olamıyordum. O bir magustu ve ne kadar nazik görünse de ona güvenmiyordum.

"Dikkate alacağım, Jaylen. Teşekkür ederim."

Beni daha fazla rahatsız etmemek için olsa gerek nazikçe eğildi ve yanımdan uzaklaştı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Jaylen saraya bağlı çalışan, kayıtlı maguslardan biriydi ve Sol'ün arkadaşıydı. Ona muhtemelen elimde olmadan kaba davranıyordum ancak ailemi öldüren saldırı tüm algılarımla oynuyordu.

Jaylen'in sorduğu soru, bir süredir benim de aklımı kurcalıyordu. Bren ve Ash, ne istediklerini çok iyi biliyorlardı. Bren, mühendislik; Ash ise adalet bölümünde eğitim alacaktı. Bren zaten hâlihazırda tamir yeteneğine sahipti, bu yüzden makine mühendisliğinde zorlanmayacağını düşünüyordum. Ash ise adalet bölümü için biçilmiş kaftandı. Onu sarayda, ciddi cüppesiyle gezerken gözümde canlandırabiliyordum. Kurallar, kaideler, yasalar... Tam ona göre idi.

Bense bana sorulduğunda kem küm ediyordum. Böyle bir imkânım olacağını hiç düşünmediğimden araştırma yapma gereği bile duymamıştım bugüne kadar. Aileme destek olmak için askerliği seçmiştim, ötesi yoktu.

Çizim yeteneklerimle ilgili bir şeyler seçerdim belki de. Solaris'in ne eğitimi aldığını merak ettim ve ona sormayı aklımın köşesine not ettim.

Ethan ve diğerlerinin yanına geçtim, Bren de yeniden bize katıldı. Mills, uygulamalı eğitimleri verecek kişileri bize uzaktan göstermeye başladı. Benjamin ve Solaris'i zaten biliyordum. Diğer gösterdiği kız da Solaris'in yaşlarındaydı. Uzaktan rengârenk saçları seçiliyordu. Bir süre sohbet ederek oyalandıktan sonra eğitmenler yeniden etrafımıza akın etmeye başladılar.

Eğitmenlerin ve profesörlerin çoğu, beni izleyip etkilenmişti; oyunla ilgili sorular soruyor, beni tanımaya çalışıyorlardı. Farklı bölümlerin profesörleri ise kendi derslerine kaydolmam için beni ikna etmek için yarışıyorlardı.

Tıp bölümüne kaydolmam için ısrar eden profesöre nazikçe ilgisi için teşekkür ettim. Kan tutan birinin doktor olması ancak şaka olabilirdi. Asker olabilmem bile mucizeydi zaten. Benim için vaktini harcamasına gerek yoktu.

Tarım bölümü ve yapı bölümü profesörlerini de uzun uzadıya dinlemek durumunda kaldım. Saygısızlık edip kaçamıyordum. Tarım, eğitimini almasam da ailem çiftçilik yaptığı için az çok hâkim olduğum bir alandı. İnşaat ile hiç ilgim yoktu. Yapı bölümü de kendi içinde gemi yapımı, bina yapımı gibi dallara ayrılıyordu. Kalabalıktan ve aşırı ilgiden yavaş yavaş başım ağrımaya başlıyordu. Solaris'i de bir süredir görmemiştim.

Eğitmenlerin yanımda olmadığı bir an, Derek hafifçe eğilerek, "Doğru söyle. Kaptan sana kopya verdi, değil mi?" diye sordu. Yüzünden kıskançlık akıyordu. Cevap vermeme fırsat kalmadan Brian araya girdi.

"Oyunları hazırlayanlar kimseye bağlı değildir. Avcı kulübü Valor'u destekler ama bağımsızdır. Kaptan da bilmiyor ki aptal," diye söylendi.

Derek ona hışımla dönüp gözlerini kıstı. "Son aşamada kanamam olduğu için kazandı," dedi tıslayarak. "Bir de arkadaşım olacaksın."

Brian rahat bir ifadeyle omuz silkti. "İftira atma. Biz de yenildik, kabullen," dedi.

"Kanamam olmamasını sağlasaydın o zaman. Bayılmasaydın," dedim sakince. "Ayrıca hayır, hiçbir yerden kopya falan almadım."

Mills, Derek'e ters gözlerle baktı ve omzuyla onu hafifçe ittirdi. "Şuna bak, her yeri yara bere. Eksik kopya mı almış yani? Yenildiğini kabul et, Gladle. Benim babam akademisyen. Bu durumda benim de birinci olmam

gerekirdi.” Beni desteklemesi içimde bir yerlerde bir sıcaklık oluşmasına neden oldu.

O sırada yanımıza yeni eğitimcilerin gelmesiyle konu dağıldı. Evet, kulübün çok sıkı bir yapısı vardı ve oyunları Sol’un öğrenmesini ya da bana söylemesini çoğu kişi ihtimal dâhilinde görmüyordu. Ancak yine de canını sıkırmak isteyenler bunu kullanacaklardı. Sanırım onun etrafında olacaksam böyle yaşamaya alışmam gerekiyordu. En azından iyi ve kötü niyetli insanları ayıklarken zorlanmıyordum. İlişkimiz bir çeşit turnusol kâğıdı görevi görüyordu.

İlgiden iyice bunaldığımı hissedince Bren’e doğru eğildim. “Biraz kaçmam gerek,” diye fısıldadım ve kendime içecek bir şeyler almak için masalardan birine yöneldim. Boğazım kurumuş, gözlerim sulanmıştı. Her yönden gelen sorular, izleyen meraklı gözler başlarda hoşuma gitse de artan bir kaygıya neden olmaya başlamıştı.

Masa, zengin yiyecek ve içeceklerle donatılmıştı. Çeşit çeşit, rengârenk orman meyvelerinin tadına bakmak için tabağımı doldururken, kendime uygun bir içki aramaya başladım. Köydeki festivallerde daha önce şarabın tadına baktığımdan, güvenli bir seçenek olduğunu düşündüm. Tam o sırada, masanın arkasında, duvar dibindeki boşluktan gelen fısıltıları duydum ve kulak kabarttım.

“Ona ne zaman söyleyeceksin?” diye sordu Benjamin.

“Şimdilik söylemeyeceğim,” dedi Sol fısıltıyla.

Benden mi bahsediyorlar? Masada içeceklere bakıyor gibi yapıp oyalanmaya başladım. Özel bir konuşmayı dinlemek ayıp geliyordu ama benden o kadar çok sır saklanıyordu ki kendime hâkim olamıyordum. Artık alışkanlık hâline gelmişti.

“Oraya gidince duymayacak mı sanıyorsun?” diye sitem etti Benjamin. “Belki çoktan duymuş bile olabilir. Etrafındaki kalabalığı görmedin mi?”

“O konunun benim için hiçbir önemi olmadığını biliyorsun, çözeceğim. Çözdüğümde ona da söylerim. Zaten üzerinde çok fazla yük var, bunun için canını sıkmasını istemiyorum şimdilik.” Solaris’in sesi alışılmadık derecede asabiydi.

“Ya da kardeşim, seni artık istemeyeceğinden korkuyor da olabilirsin,” dedi Benjamin alayla.

Sol, hırlamaya benzer bir ses çıkardı. Onun böyle gergin olduğu anlar çok sınırlıydı. Gerçekten canını sıkacak bir mesele olmalıydı.

“Her şeyin sebebini biliyorsun, Benj. Başka çarem olmadığını da... Ben halledeceğim,” diye kestirip attı.

“Ona karşı dürüst olmadan yeni bir şeye başlayamazsın, Sol. Bu yüzden onu kaybedersen asabiyetinle ben uğraşamam, kardeşim. Bence olduğu gibi anlat. Anlayacaktır,” diye üsteledi Benjamin. “Ona karşı farklısın, diğerleri gibi değil. Seni tanıyorum, üzüleceksin.”

Sesler kesilince, elimde duran kadehi alıp hemen terasa doğru yöneldim. Göz ucuyla arkaya baktığımda duvar kenarındaki yerlerinde duruyorlardı ve hâlâ konuşuyorlardı. Beni görmemiş olmalarını umdum.

Solaris’in asık yüzü, uzaktan bile fark ediliyordu. Bizden bahsettiklerine şüphe yoktu. Solaris benden bir sır saklıyordu ve Benjamin, bu sır yüzünden onu artık istemeyeceğimi düşünüyordu. Ama ben de Sol’dan bir sır saklıyordum; onu duysa, beni yalnızca istememekle kalmaz, muhtemelen zindana atardı. Yine de merakın ve endişenin içimi kemirmesine engel olamıyordum.

Kendi sırtımın ağırlığı altında ezilirken bir de Solaris’in sırtıyla yüzleşmekten korkuyordum. Ona güvenmek istiyordum ama içimdeki o bildik, şüpheli ses sürekli beni uyarıyordu. “Yeni bir şeye başlamak,” demişti Benjamin. Bugün attığımız adım tam olarak buydu ancak akşamki kadar coşkulu hissetmiyordum artık. *Ne saklıyor?*

Salona arkamı dönmüş, aklımda düşüncelerle terastan ormanı izliyordum ki kendisini görmeden kokusu burnuma çarptı. *Amber ve altın çiçeği...* Arkamdan sıcak kollarını bana doladı. Dokunuşu tüy gibi ancak yakıcıydı. “Çok düşünceli görünüyorsun, Bell.”

Arkamı döndüm, yüzündeki sıkkın ifade yerini koruyordu. “Sen de keyifsiz görünüyorsun.”

Gözlerini kapattı, nefes alıp verdi ve yeniden açtı. Onu ilk kez bu kadar mutsuz görüyordum. “Bir mesele var. Bunu halletmem konusunda bana güvenebilir misin? Uzun sürmeyecek.” Beklenti dolu bakışlarını bana yöneltti.

“Bana ne olduğunu söylemen gerekli.”

“Benim için önemsiz, Lu ve şu an anlatmak istemiyorum. Bana güvenmene ihtiyacım var.”

Ona güveniyorsun. Halletmesine izin ver. Benim zararına hareket edeceğini düşünmüyordum. Kafamı dalgın bir şekilde sallayarak onayladım ve tekrar arkamı döndüm. Belimden sarıldı, burnunu saçlarımın arasına yas-

layarak derin bir nefes çekti. “Çiçek gibi kokuyorsun,” dedi yumuşak bir sesle. “Yasemin çiçeği.”

Ben de bana sarılan kolları sardım. Benim için, bizim için bu gece önemli adımlar attığının farkındaydım. Ona güvenmeliydim. Yine de içimden bir ses bu meseleyi kurcalayacağını söylüyordu. Ash ve Bren’in tuhaf hâlleri aklıma geldi bir anda. *Belki de biliyorlar*. Benjamin de Valor’a gidince duyacağını ima etmişti. Bren’in ağzından laf alamazdım, domuz gibi inatçı ve zekiydi. Daha savunmasız ve dürüst olan Ash’i kırmadan sorgulamayı kafama koydum şimdiden.

Gecenin kalanında Solaris ile terasta manzaranın tadını çıkardık. İkimiz de fazla konuşmadık. Benim aklımda sırtını nasıl öğrenebileceğimle ilgili tilkiler dönüyordu. O ise düşünceli gözlerle, dalgınca manzarayı izliyordu.

Salon neredeyse tamamen boşalmaya başlayınca Sol de hareketlendi. Hazinem, Sol’ün emriyle cilalı, en az silahım kadar güzel siyah bir kutuda bana takdim edildi. Salondan çıktık, cehennem merdivenlerini yeniden birlikte tırmandık. Sol’ün huzursuz ifadesi, yerini daha da asık bir yüze bıraktı merdivenlerden çıktığımızda.

Dönüş yolunda da benimle fazla konuşmadı. Çadıra gittiğimizde duşa girmek istediğimi söyledim. Ne kadar kıyafetlerimi ve makyajımı yenilemiş olsalar da oyunlarda epey toza bulandığım için rahatsız hissediyordum. Makyajla uyumaktan da hiç hoşlanmıyordum.

Sol, yanağındaki yarayı yeniden, canımı acıtmadan baş parmağıyla okşadı. “Bu gece için teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir sesle.

“Bu gece yıldız sendin, Lu. Beni şaşırtmadığın için ben teşekkür ederim. Seninle gurur duydum,” dedi yarım bir gülümsemeyle. “Çok yorul-
dun, yarın Valor’a varmış olacağız. Geç kalma, sen döndüğünde uyumuş olabilirim.”

Akşamki itiraflarımızdan sonra ondan daha sıcak davranışlar bekliyordum ancak üstelememeye karar verdim. Söyleyemeyeceği sır her ne ise canını çok sıkıdığı belliydi. Eşyalarımı kucakladım ve serin havaya çıkıp karakolun duşlarının olduğu bölüme doğru ilerledim. Duşa girip yüzümdeki makyajı ve oyunların tozunu, pisliğini yıkadım.

Aklım Sol’e takılıyordu. Hızla giyinip onunla paylaşacağımız çadıra döndüm. Karakol içinde olduğumuzdan, bugün beni çadıra kilitlemekten vazgeçmişti. Zaten karakolun dış kapıları geceleri kilitli oluyordu, güvenli-
liydi.

İçeri girdiğimde uyumuş olduğunu gördüm. Karşımdaki manzarayı doya doya izlemeye başladım. Bir kolunu başının arkasına almış, tek bacağına yukarı doğru kıvrımıştı. Kusursuz yüzü, gözleri kapalıyken de mum ışığında heykel gibi görünüyordu. Ona karşı böylesi bir çekim duyarken ondan vazgeçebileceğim ne yapmış olabilirdi?

Benim, onun benden vazgeçmesine sebep olabilecek bir sırtım vardı ama bu benim suçum değildi. Benim sadece başıma gelmişti. Tek kabahatim bunca zaman ondan saklamak olurdu sadece. Üstelik, içimde o gücü barındırmaktan da hoşlanmıyordum.

Bugün benim için yaptıkları eşsizdi. *Sana olan güvenimi kırma*, diye mırıldandım sadece kendi duyabileceğim bir sesle.

Valor'a gittiğimizde o, özel odasında; ben ise bana gösterilen odada uyuyacaktım. Orada o, "Kaptan Solaris"; ben de öğrencisi olacaktım. Son kez aynı çadırda kaldığımızın bilincine varınca, yanına yaklaşıp onu uyan-dırmamaya gayret ederek sakallarının üzerini, elmacık kemiklerinin şişkin kısmını öptüm. Kıpırdandı ama uyanmadı.

"Güzel uykular, iyi kalpli prens," dedim fısıldayarak ve baş ucundaki mumu üfleyerek söndürdüm.

YİRMİNCİ BÖLÜM VALOR

Yeni başlangıçlar...

G ünün ilk ışıklarında gözlerimi araladım. Daha güneş doğmamıştı, alaca karanlık çadırın penceresinden seçiliyordu. Perdemi açıp baktığımda Sol'un yatağının boş olduğunu gördüm. Geceleri hatırladığım kâbuslar, yerini tekrar hatırlamadığım kâbuslara bırakmıştı bir süredir. Hatırladıklarımın sonunda kendimi boğmaya çalıştığım düşünülürse iyiye gittiğim söylenebilirdi.

Çadırdan çıkıp derin bir nefes aldım. Yağmur damlaları atıştırıyordu ve tüm karakolu o çok sevdiğim toprak kokusu sarmıştı. Aklımı kurcalayan sorular olmasa kendimi günler sonra gerçekten iyi hissedebilirdim. Dün kazandığım zaferin baş döndürücü coşkusunun bir kısmı hâlâ içimdeydi. Bir kısmı ise Sol'un sırtıyla gölgelenmişti.

Duşların olduğu bölüme gidip dişlerimi fırçaladım. Kalçama kadar uzanan saçlarımı açık bıraktım. Solaris benden bir şey saklıyordu ve bunu Valor'a gittiğimde kötü bir sürpriz olarak öğrenmektense Ash'i sıkıştırıp yüzleşmeyi düşünüyordum. *Ona söz verdin*, dedi içimdeki ses ama itirazını başımı iki yana sallayarak savuşturdum.

Rahat bir kumaşı olan, paçaları ve bacakları bol, yüksek belli siyah bir pantolon giydim. Üzerime uzun kollu, pamuklu, beyaz bir bluz geçirdim. Su geçirmez pelerinimi ve siyah bağcıklı botlarımı giyerek dışarı adım attım.

Gözlerim karakolu taradı. Her karakol aynı düzende kurulduğu için yemekhane çadırını bulmam zor olmadı. İki tane sıcak çay ve çörek kapıp,

çamurlara basmamak için taşların üzerinden sekerek Ash'in kaldığı çadıra doğru yol aldım.

Ash de benim gibi eski alışkanlıklardan sabahın çok erken saatlerinde güne başlıyordu. Onu çadırın önünde otururken bulduğumda bu yüzden şaşırmadım. Botunun bağcıklarını geçirmekle meşguldü. Onun da koyu kahverengi, kıvrıcık saçları ıslaktı. "Günaydın," diye seslendim. "Kahvaltı yaptın mı?"

Beni görünce gözlerinin içi güldü. "O elindeki sıcak çay mı?" Çayı ve çöreği ona uzattım. Onunla rutinimize dönmek bana da iyi geliyordu.

Elindeki sıcak çöreği ısırarak, "Teşekkür ederim, Lu. Benimle kahvaltı etmeyi unuttuğunu düşünmüştüm," dedi yarı sitemle.

"Aslına bakarsan haftalardır düzgün bir kahvaltı yaptığım söylenemez."

Bana üzgün gözlerle baktığında gözlerimi kaçırdım. Amacım bana acıması değildi. Konuşmadan çöreklerimizi bitirdik. Ash, ikinci çayları alma görevini üstlenmek istedi ama hâlâ topallıyordu. Tekrar çay almaya gidip ona uzattım ve yanına oturdum. "Seni tanıyorsam, Lunabelle Elaine, benden bir şey istemek üzeresin."

Eh, beni çocukluğumdan beri tanıdığı gerçeğini göz ardı edip onu biraz hafife almıştım. "Bir şey istemek denemez ama sana sormak istediklerim var."

Kahverengi gözlerini kıstı. "Biliyordum, düzenbaz."

"Senden iyilik istediğim için sana kahvaltı getirmedi."

İnanmaz bir ifadeyle güldü. "Çocukken de böyleydin. Ne zaman yemeğini benimle paylaşırsan arkasından oyuncaklarımı elimden almak isterdin."

Söyledikleri karşısında yüzümü buruştursam da haklı olduğunu içten içe biliyordum. "Sen de inanmasan da inanmış gibi yapıp hepsini önüme yığardın," dedim gülümseyerek. O da mahcup bir edayla gülümsedi.

Eski günleri anmak güzeldi. Çocukluk, masumluk ve huzurdu. Tamamen güvende olmaktı ya da en azından güvenliğinin birileri tarafından sağlanması. Şimdi durduğumuz yer ise bunların tam tersiydi.

"Söyle bakalım, sabahın bu saatinde bana ne sormak istiyorsun?"

"Ash, bunu sana sormam belki doğru değil ama..." diye söze başladım.

"Solaris'le ilgili ne sakladığımı merak ediyorsun," diyerek cümlemi tamamladı. "Karşımda kıvranmana gerek yok, Lu. Yıllardır birbirimizi tanıyoruz. Bana geleceğini tahmin etmiştim."

Kaşlarını çatıldı. “Ben de yalan söylediğini fark etmişim. Ne saklıyorsun?”

Ensesini kaşdı, kıvrık saçlarını karıştırdı. “Söyleyemem, Luna. Daha dün arkadaş kalacağımızla ilgili anlaşma yaptık. Söylersem durumdan faydalanmış olurum,” dedi. “Sana kendisi anlatmalı. Ben de o yüzden dün söylememe izin vermedi. Bu işi aranızda halledin.” Bana kaçamak bakışlar atıyordu. Yalan söylüyormuş gibi.

Herkesin bilip de bana söylemediği sır keyfimi iyiden iyiye kaçırıyordu. “Üzgünüm,” diye ekledi Ash ve konuşmamıza son vermek üzere ayaklandı. Kâğıttan yapılma bardaklarımızı toplayıp çöpe attı. Yanıma dönmenden çadırın kapısına hareketlendi. “Biraz işim var. Sonra görüşür müyüz?”

Yüzüm istemsizce asıldı. Ash’in kolay lokma olacağını düşünmüştüm. Sır saklayabilen birisi değildi normalde. “Tamam, Ash. Teşekkür ederim yardımların için.” Beni onu ikna etmeden yollamak istiyordu.

“Bana kırılсан da küssen de söylemeyeceğim, Luna. Prens’e sorman daha uygun olur,” dedi kırgın bir ifadeyle ve çadırına girdi.

Daha dün Solaris’e bu konuda ona güveneceğimi söylediğimden nereden öğrenebileceğimi bilmiyordum. Bu konuyu daha fazla kurcalamak, beni de onu da incitecekti hissediyordum ama elimde değildi. Benim Sol ile ilgili sorular sormam da belli etmemeye çalışsa da Ash’i incitiyordu.

Süngümü düşmüş hâlde Sol ile paylaştığımız çadıra döndüm. Müsait olup olmadığını anlamak için kapıdan kafamı uzattım. Çadıra dönmüş, masasında çalışıyordu. Kapıda dikilip onu gözledim. Hâlâ kaşları çatık, canı sıkkındı. Saçları dağılmıştı. Uzayan sakalları, elmacık kemikleri çıkık yüzünde yanaklarını kaplıyordu. “Neden içeri gelmiyorsun, Bell?” dedi gözlerini önündeki haritadan ayırmadan.

Bana bakmadan geldiğini anlıyordu. İçeri adım attım. Masasının önüne sandalye çekip oturdum. Bir süre hiç konuşmadık. Sessizliği ilk bozan o oldu. Altın rengi gözlerini kâğıtlardan kaldırıp üzerime dikti, “Merak ediyorsun,” dedi sıkıntıyla.

“Evet, Sol. Benden başka herkesin bildiği, senin bana söyleyemediğin şu büyük sır aklımı kurcalıyor. Sırlardan nefret ederim. Zaten önünde sonunda duyacaksam senden duymayı tercih ederim,” diye yanıtladım. “Yani dün konuştuklarımızdan sonra,” diye ekledim.

Gözlerini *sabır* dercesine kapattı. Yukarı baktı, derin bir nefes aldı. Güçlü sesinde sezilen kırgınlıkla, “Bana güveneceğini söylemiştin,” dedi.

“Ben zor güvenirim, Sol. Sana güveniyorum ama güvenimi kırmandan korkuyorum,” dedim yere bakarken. “Seni tanımamı istiyorsun ama dürüst olmazsan bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum.”

“Şu aşamada neyin ne olacağını ben bile bilmiyorum, Bell. Her şey çok belirsiz. Seni boşuna huzursuz etmek istemiyorum. Tek bildiğim, sana söz verdiğim gibi bu konuyu halledeceğim. Tamam mı?”

“Hangi konuyu? Ve tamam değil.”

Cevap vermesine fırsat vermeden ayaklandım. Bu tartışma bir yere varmıyordu, uzatmanın anlamı yoktu. Bilmediğim sırlar beni sevdiklerimden her zaman uzaklaştırırdı ve benden saklanan sırlarla yeterince mücadele etmek zorunda kalmıştım zaten. Ondan beklediğim şey daha fazla sır değildi. Tanrılar! Bundan nefret ediyordum. Şimdi, bu yüzden onun yanında durmak içimden gelmiyordu.

“Ben dışarıda olacağım, yapmam gereken hazırlıklar var,” dedim aceleci adımlarımı kapıya yönlendirirken.

Masanın arkasından hüzünlü gözlerle bana bakıp başını salladı, haritayı incelemeye döndü. O da beni zorlamaması gerektiğini biliyordu. Sakladığı her ne ise işin içinden çıkamıyordu ve bu beni daha çok tedirgin ediyordu. Onun her zaman, her şeyi çözebileceğine kendimi inandırmıştım.

Yola çıkma vakti geldiğinde, dün Sol ile gittiğimiz ahırlara doğru yürüdüm. Atım Snow’un kar beyazı burnunu okşadım. Artık beni tanıyordu bence. Ona çantamdan çıkardığım şekerden ikram ettim. Snow keyifle şekerini yerken gözlerim yine onu aradı. Tüm kabile birleştiği için Sol ve Benjamin önlerde, kimin ne sırada seyahat edeceğiyle ilgili konuşuyorlardı. Artık kabilenin büyük kısmını tanıyordum. Karakol kapıları açıldı ve Valor’a ulaşmak üzere son kez yola çıktık.

Oyunlar için farklı köylerden getirilen avcılar da bizimle Akademi’ye döneceklerdi. Ethan yanıma yaklaştı. Arkasında adının Jordan olduğunu öğrendiğim çaylak bir avcı daha vardı. Profesyonel dövüşçü olduğunu söyleyerek kendini tanıttı ve bir süre kendini övdü. Konuşurken kaslarını görebilmemiz için sürekli kollarını sıkıyor, kendisi fark etmese de dışarıdan komik görünüyordu. Onunla ilgili ilk izlenimim, çenesinin düşük oluşu ve kendini beğenmişliği idi.

Mills de atını yakınımıza yanaştırdı. Solaris’in göz ucuyla beni uzaktan kontrol ettiğini fark ediyordum ancak yanıma gelmiyordu. Benjamin, arka

tarafın güvenliğini sağlamak için kafilenin sonuna doğru yol aldı. Solaris ise önlerde seyahat edecekti.

Yol boyunca yeni tanıştığım avcılarla sohbet ederek kafamı oyalamaya çalıştım. Her biri dünkü oyunları nasıl kazandığını merak ediyordu. Deneyimlerini anlattıklarında Solaris'in doğru söylediğinden emin oldum. Onların karşısına da benimle aynı engeller ve tuzaklar çıkmış, eşit şartlarda yarışmıştık. Her labirent girişi ve sonrasındaki parkur, yarışmacıların yalnız yarışacağı şekilde büyüyle oluşturulmuştu. Bu yüzden finale kadar birbirimizi görmemiştik.

Labirentte ise farklı koridorlar seçilse de geçilebileceğini onaylamıştım onları dinleyince. Mills sisli koridoru tercih etmişti. "Delirmek üzereydim. Ölen annemden tut, yedi kuşak önceki büyükbabama kadar herkes oradaydı. Zorlukla bitirdim," diye anlattı.

Çekingen bir kız olan Jill ise aydınlık koridordan geçmişti. Her yanı hâlâ acılı yanıklar içerisindeydi. "İçerisi fırın gibiydi, korkunçtu. İşaret fişeği atmayı düşündüm ama kazanmayı çok istiyordum." Aralarında en makul olanı benim seçimimmiş gibi duruyordu.

Birkaç saat yol aldıktan sonra ilk verdiğimiz molada Ash ve Bren de bize katıldı. Ash, Akademi'yle ilgili çok heyecanlıydı. Yeni arkadaşlarımızı Valor ile ilgili soru yağmuruna tuttu. Bazıları bizim gibi hiçbir şey bilmiyordu, bazıları ise ailelerinden öğrendiği bilgileri paylaşıyorlardı.

Solaris ise uzakta Benjamin ile hararetli bir şeyler tartışıyordu. Onun yanına gitmeyi çok istiyordum. Sanki görünmez bir güçle ona çekiliyordum ama direnmeye kararlıydım. Ona dün duyduklarım hiç olmamış gibi davranamazdım ve bu sabah da ısrarlı bir şekilde ne olduğunu bana söylemediği için kızgındım.

Gün boyu birkaç ufak mola daha verdik. Solaris'le konuşma fırsatımız olmadı. Yeniden o prens, ben ise köydeki avcıydım. Saldırıdan önceki soğuk bakışları ve mesafeli tavrını takınıyordu sanki. Tam ona olan hislerimi kabullenmişken ve onunla adım atmaya hazırken bu durum iyiden iyiye kalbimi kırıyordu. Ve ben kalbim kırıldığında öfkelenirdim.

Güneş batmaya yüz tutarken yağmur şiddetini iyice artırdı. Hava, artık üzerimdeki yağmurluğun beni ısıtamayacağı kadar serinleşmişti; ilerledikçe iklim keskin biçimde değişiyordu. Yola çıkma saatimizi düşününce varmak üzere olduğumuzu hesaplıyordum.

Bir saat önce taş bir köprüden geçmiştik, deniz kokusu burnuma doluyordu. Solaris, Valor'un bir yarımada olduğundan bahsetmişti bana. Viridia ve Aetherium arasında, Düşmüşler Denizi'nin en kuzeyinde kalıyordu. Eskiden Viridia'ya bağlanan bir kara parçası daha olduğunu ama sel nedeniyle sular altında kaldığını anlatmıştı yolculuğumuz sırasında.

Böylece Valor, Aetherium'a kara yolundan bağlı bir yarımada hâline gelmişti. Önceden bağımsızken Aetherium'a bağlılık yemini etmek zorunda kalmıştı. "Aetherium'a ve krala yeminle bağlı, yarı bağımsız topraklar," diye açıklamıştı Sol. Kral, oranın yönetimini ve Akademi liderliğini Solaris'e vermişti.

Bir süre daha yol aldıktan sonra, uzakta karaltı hâlinde bir silüet gördüm. Surlarla çevrili tepede, gözlerim yağmurun elverdiği kadarıyla devasa bir kale seçti.

Siyah taşlarla örülmüş surlar ve kale, havanın griliği ile fırtınanın altında daha da göz alıcı görünüyordu. Yağmurda ıslanan taşlar, bu mesafeden bile elmas gibi ışıldıyordu.

Valor, tüm görkemiyle gözlerimizin önünde uzanırken içimde sevinci andıran bir kıpırdanma belirdi. *Yeni başlangıçlar...* Bir yandan heyecanlanırken diğer yandan da endişeliydim. Burası, yeni bir başlangıç mı olacaktı, yoksa sadece kaçtığım acıları unutamayacağım bir yer mi bilmiyordum ama denemeye değerdi.

Ormanlık arazi bitiminde uzun, yemyeşil bir düzlüğü tırmandık ve kalenin kapısına doğru ilerledik. Sol'un birliklerinin armasını görünce, heybetli kapılar bizi bekletmeden, gıcırdayarak açıldı. Kale, yamacın tepesine kuruluydu ve küçük bir şehirle çevreleniyordu. Evler, tüccarlar, pazar yeri... Hepsini merakla ve hayranlıkla izliyordum.

Atlarımızı sakın bir tempoyla şehrin içinden sürmeye başladık. Meşaleler bakımlı sokakları aydınlatıyordu. Yağmura rağmen sokaklarda çamur birikintileri yoktu. Halkın geneli iyi giyimliydi. Köylerde olduğu gibi ayakkabısız çocuklar da yoktu. Neşeli, iyi beslenmiş insanlar kapı önlerinde konuşup gülüşüyorlar, çocuklar koşturarak oynuyorlardı. Tavernadan kahkaha sesleri yükseliyordu.

Benim köyümde yetişkinler çalışmaktan bitap düşmüş olurdu. Çocuklarını iyi besleyemedikleri için yüzleri hiç gülmezdi. Güleç bir yapısı olan, bize karşı her zaman sevecen olan babamın bile ağız dolusu kahkaha attığını bir ya da iki kez duymuştum.

Eos burayı görse çıldırırdı. Onu bu neşeli surların içinde hayal etmek zor değildi. Onu ve ablamı hiçbir zaman Fernville'e yakıştıramamıştım. İkisinin de kaybı göğsümün üzerine oturmuş, hiç kalkmayacak bir kaya gibiydi.

Kapı önünde sohbet eden insanlar, gelen kabileyi görünce, Solaris'e tezahürat yaparak selam vermeye başladılar. Halk tarafından da çok seviliyordu. Buranın yönetimi tamamen ondaydı. Yani, bu düzen ve refah onun eseriydi. İnsanların yüzlerine bakarak bile neden sevildiğini anlamak zor değildi.

Kalenin uçsuz bucaksız denize baktığını yamacı tırmanınca fark ettim. Bu yaşıma kadar deniz bile görmemiştim. Rampa yukarı tırmandığımızda evler seyrekleşmiş, kalenin aşağıdaki şehirden ayrı olan kapısına yaklaşmıştık. Arka tarafı şehre, denize bakan yüzü ise yamaç aşağı kıvrılarak inen taş duvarlı uzun bir yolun sonunda limana açılıyordu. Valor, hayal edebileceğim her şeydi. Daha şimdiden bana bir evin sıcaklığını hissettirmişti.

Kalenin siyaha çalan taşları, meşale ışıklarını zarafetle yutuyordu. Kale kapısının devasa iki kanadı, yaklaşmamızla iki yana gürültüyle açıldı. Girdiğimiz kapının üzerinde, yamaç kenarındaki kule ile aynı büyüklükte bir kule yükseliyordu.

Kapıdaki askerlerin hepsi aynı anda, Sol'e asker selamı verdiler. Shade'in üzerinde dimdik duruyor, en önde ilerliyordu. Sanki haftalardır benimle olan Sol gitmiş, yerine Valor'un hükümdarı, varis prens gelmişti.

Bu görüntüsü onunla ilgili daha önce duyduğum söylentilere uyuyordu. Ürkütücü, güçlü, bir o kadar da iyi görünen... Onu ilk kez kalabalık bir kafilenin önünde, siyah atını sürerken görsem, ben de onun gücünden çekinebilirdim.

Onu nasıl kelepçeleyip ormanda sürüklediğim ve durmaksızın iğnelediğim aklıma gelince kendi kendime gülümsedim. *Kaptan Solaris Blaze'e o lafları etmek mi? İyi cesaret, Luna.* Solaris'i o günkü cesaretim epey eğlendirmiş olmalıydı. Düşününce ne kadar güçlü görünürse görünsün yine de ona aynı davranacağıma karar vererek kendi kendime omuzlarımı silktim.

Kapı girişinin az ilerisinde, iç avluda atları bırakacağımız ahıra geldik. Öndeki herkes atından atlayıp yürüterek devam ediyor, atları seyislere teslim ediyorlardı. Benim bulunduğum sıra da atlarımdan inmeye başlayınca ben de yere atladım, çantamı sırtıma astım.

Solaris, ileride Shade'i besliyor ve seyisiyle sohbet ediyordu. Geldiği mi görünce adama başıyla beni işaret etti. Seyis koşar adım yanıma geldi. Yaşlı, hafif kilolu, sevecen bir adamdı. Beni heyecanla selamladı.

"Snow'u diğer alana alacağım. İsmim Sam. Sen olmadığın zamanlarda onunla ben ilgileneceğim," diyerek kendini tanıttı.

"Ben de Luna, memnun oldum." Babamla aynı ismi taşıması ona en başından kanımın kaynamasına yetmişti.

Snow'un burnuna bir öpücük kondurdum, çenemi sevgiyle alına sürdüm ve onunla şimdilik vedalaştım. Solaris hâlâ başıyla geçenleri selamlıyor ve kendi atı Shade ile ilgileniyordu. Sam, benim atımı da onunkinin yanına aldı. Shade ve Snow birbirine alıştı. *En azından o hoşlandığı birinin yanında olacak.*

Solaris atların yanından geçerken, kolumdan tutup beni durdurdu. Etrafımız çok kalabalıktı. Ona karşı koymak kalabalığa günlerce sürecektir malzeme verecekti, zaten yeterince konuşuluyorduk. Kolumdan tuttuğunda bile birkaç kişi arkasını dönüp bakmaya başlamıştı. Öfkeli bir nefes verdim ve kolumu dikkat çekmeden ondan sıyrıp atların tutulduğu kapalı alana yürüdüm. Arkamdan takip etti.

"Jay bu gece seni revire bekliyor." Direkt konuya girmişti ve tavrı soğuktu.

"Sana düşüneceğimi söylemiştim. Daha kaleye adım atar atmaz beni sıkıştırmaya başladın."

"Yarın sabah Eldoris'e gitmek için yola çıkmak zorundayım, Luna. Krala rapor vermem gerekiyor. Birkaç gün buradan uzakta olacağım. Ben burada yokken uyurgezerliğin tetiklenirse, seni dönüşte surların dibinde parçalanmış veya denizde boğulmuş hâlde bulmayı istemiyorum." Tek kaşının havalanmasından ve alnında atan damardan öfkeli olduğunu anlıyordum artık. Ya da endişeli... İkisi de bana çatmasıyla sonuçlanıyordu.

"Jay'e güvenebilirsin, çok yakın dostumdur. Onunla belki benimle paylaşmadığın sırlarını da paylaşırsın. Çünkü bu uyurgezerlik konusunda bana anlattığından daha fazlası olduğundan şüpheleniyorum."

"Belki de paylaşırım, Solaris. Görünüşe göre ikimiz de sırlarımızı birbirimiz hariç herkese anlatabiliyoruz." Buz gibi bakan gözlerimi üzerine diktim.

Karşılık olarak üstten bir bakış attı, sinir bozukluğuyla alay eden bir gülümseme gönderdi. "Öyle görünüyor, Luna. Jay için haber göndereceğim."

Öfkeden gözlerinden âdeta alev çıkıyordu. Beni ahırda yalnız bırakarak uzaklaştı.

Dışarıda fırtına hızlanıyor, yağmur ahırın ahşap kapılarını dövüyordu. Herkesin haberdar olduğu, yalnızca benim bilmediğim sırları olan oydu; yine de burnu düşse eğilip almıyordu. Sinirden gözlerim yaşardı. *Aptal Prens*.

Hışımla ahırlardan çıktım, kalabalıkta gördüğüm Bren'in yanına yürümeye başladım. "Ne oldu? Ne bu hâlin, Lu? Kulaklarından ateş çıkacak neredeyse."

"Bana Solaris ile ilgili bildiğin ne varsa anlatacaksın," dedim öfkeyle. Tam yalan söyleyecekken onu susturdum. "Bildiğini biliyorum, sakın yalan söyleme."

Bren kabullendi, çekinerek konuşmaya başladı. "Kendisi anlatmalı, Luna." Bir yandan gözleri etrafımızdakilerin duymaması için bakınıyor, fısıldıyordu.

"Bren, kendisi anlatmıyor. O yüzden en yakın arkadaşım olduğun için sen anlatacaksın."

Öfkemi ondan çıkardığımın farkındaydım ama ısrarla saklanan sır beni çıldırtıyordu. Bren sonunda pes etti, kimsenin duymayacağından emin olduktan sonra fısıldadı. "Tamam, kalabalıktan kurtulalım, duyduklarımı anlatacağım. Yalnızca dedikodu da olabilir, bunu unutma."

"Göreceğiz," dedim burnumdan soluyarak ve onu da ardımda bırakıp kocaman düzlüğe doğru hızla, tek başıma yürüdüm. Herkesin toplandığı alana geldiğimde onların arkasındaki yerimi aldım. Yol gösterilmesini beklerken kaleyi incelemeye başladım.

Dört tane kulenin ortasında devasa bir avlu vardı ve avlu kendi içinde bölümlere ayrılıyordu. Tüm kuleler, hepsinden yüksek ve geniş iki ana kuleye bağlanıyordu. Ana kulelerden biri, kaleye girerken geçtiğimiz kapı üzerindeydi. Diğeri ise denize bakan tarafta, yamaç kenarında, kayaların arasından yükseliyordu.

İki ana kuleyle dört küçük kuleyi, kalın ve güçlü görünen sur duvarları birbirine bağlıyordu. Yamaçta yükselen ana kulenin avluya bakan tarafında, renkli camlardan yapılmış bir "V" harfi silüeti görünüyordu. Belki başkasına kasvetli gelecek bu yer, öfkeme rağmen içimi ısıtıyordu.

Önceden burada yaşayanlar kulelere girerek odalarına geçtiler. Biz çaylaklar ise yağmur altında ıslanarak yol gösterilmesini bekledik. Nihayet

kulelerin birinden siyah giyimli bir kız çıktı ve tam önümüzde durdu. Eşsiz, rengârenk saçlarından, onun dün ödül töreninde uzaktan gördüğüm eğitmen olduğunu fark ettim.

Enerjik ve yüksek bir sesle, “İsmim Jude. Buradaki eğitmenlerinizden biri olacağım. Hoş geldiniz,” diye seslendi.

Benjamin, Akademi’de insan askerlerin eğitiminden sorumluydu. Avcıların eğitiminden ise Solaris... Solaris’in burada olmadığı zamanlarda bizimle az önce kendini tanıtan avcı kız ilgilenecekti.

Jude, orta boylu ve kaslıydı. Vücudu çok atletik görünüyordu. Benim kadar olmasa da beyaz tenliydi ama onda ilk dikkat çeken şey saçlarıydı. Gökkuşağı renklerindeki uzun saç tutamları gevşek örgülerle süslüydü. Mavi, mor, pembe tutamlar kendi rengi olan sarıların arasında parlıyordu. Benjamin’in de yerini almasıyla aralarında gülerek şakalaşmaya başladılar.

Solaris, tüm ihtişamıyla ana kulenin kapısında belirdi. Bugün siyahlar içindeydi. Antrenman pantolonu, rahat bir tunik ve botları vardı üzerinde. Bordo pelerini geniş omuzlarından dökülüyordu. Yağmurdan ıslanmış kumral saçları, sakalları ve altın rengi gözleri siyahlar içinde iyice belirginleşiyordu. *Kahretsin, Luna! Topla kendini, ona kızgın olmalısın.* Ona kızgın olmakla öpmek istemek arasındaki çılgınlığın sınırında geziyordum bir süredir.

Onu tamamen kendime saklamak isteyen tarafım beni zorluyordu. Bize doğru oldukça karizmatik bir şekilde yürürken arkada kıpırdanan hemcinslerimi gırtlaklama isteğimi de bastırmak zorundaydım. Başımı dikleştirerek gözlerimi üzerine diktim. Kalabalığın içinde bakışları beni buldu. O da gözlerini ayırmadan bana bakıyordu. Birbirimize yine meydan okuyorduk.

Muhtemelen bana kızgın olduğu için kaşları çatıktı, gözleri zehir gibi parlıyordu. Diğer çaylaklar için oldukça korku salan bir görüntüsü vardı ancak beni bu şekilde sindiremezdi. İlk geri adım atan ben olmayacaktım.

Solaris beklediğimiz açıklığa geldi. İlk kez gözlerini benden ayırarak Benjamin ve Jude’a başıyla selam verdi. Kalabalık sessizleşti.

“Valor Akademisi’ne hoş geldiniz,” dedi gür bir sesle. “Bundan sonra bu kale sizin eviniz olacak. Akademi’de, insan ya da avcı fark etmeksizin tüm öğrenci ve eğitmenler aileniz olacak. Burada güvendesiniz,” diye devam etti sesini biraz yumuşatarak.

“Akademi’nin insan öğrencileri de çaba gösterirlerse, burada alacakları eğitimlerle en az avcılar kadar yetenekli olabilirler. Ülkenin en yetenek-

li avcılar ve eğitmenleri tarafından eğitileceksiniz. Burada sadece dövüş eğitimi almayacak, seçtiğiniz uzmanlık alanlarında da yüksek öğreniminizi devam ettirebileceksiniz.”

O sırada, Benjamin ve Jude’a ince uzun yapılı bir avcı daha katıldı. Genç kadının kömür karası saçları omuzlarına geliyordu. Bal rengi iri gözleri buğday tenini tamamlıyordu. Çok hoş görünüyordu. Solaris elini arkaya doğru açtı. “Benjamin, Jude, Iris ve ben buradaki eğitimlerinizden sorumluyuz,” diyerek onları tanıttı.

Genç eğitmenler başarıyla kalabalığa selam verdiler. Aşağı yukarı bizim yaşlarımızda görünüyordlardı. “Tüm sorunlarınızda çekinmeden onlara danışabilirsiniz. Burada, ordu ya da saraydaki gibi bir komuta zinciri veya ast-üst ilişkisi yerine; aile olmayı, dostluğu, birbirimize saygı ve sevgiyle bağlanmayı tercih ediyorsunuz. Kalan bilgileri eğitmenlerinizden öğrenebilirsiniz. Tekrar aramıza hoş geldiniz.” Sözlerini bitirdi ve gülümsedi.

Solaris’i birlikte geçirdiğimiz kısa zamanda, az önce attığı gülüşün sahte olduğunu anlayacak kadar tanımıştım. Hâlâ burnundan soluduğuna emindim. Konuşması bitince bana buz gibi bir bakış atarak arkasını döndü ve pelerini savrularak ana kuleye doğru ilerledi.

Ben onun gidişini öfkeyle izlerken Benjamin öne çıktı ve sözü devraldı. “Size kalacağınız odaları göstereceğiz. Bizi takip edin. Herkes adı okununca eğitmeninin yanına geçsin.”

Üç eğitmenin ellerindeki listelere göre, ben Jude’un grubundaydım. Jude bizi, avludaki dört kuleden yamaçtaki ana kuleye en yakın olana götürdü. Benjamin ve Iris’in ekibi de arkamızdaydı. “Beni takip edin,” dedi.

Koridorlarda diğer eğitmen ve ekiplerinden ayrılarak, azalarak ilerledik. Arkamı döndüğümde altı kişi kaldığımızı fark ettim. Ethan, Mills, Derek, Brian ve Jill de benimle birlikte Jude’un grubundaydı. Biz, Solaris’in ekibiydik.

Oyunlarda belli bir başarıya ulaşmış olanlar ve gözlemledikleri başarılı avcılar için seçilmiş bir grup oluşturmuşlardı. Jude, yürürken bir yandan da heyecanla, diğerlerinden daha ağır ve özel bir eğitim alacağımızı açıklıyordu. Kule dört katlıydı. Tüm ekip üçüncü katta kalacaktı. Jude ilk kapının önünde durdu, odamı gösterdi. Sırayla herkese odalarını gösterdikten sonra bize döndü.

“Bugün başka bir programımız yok. Çoğunuz uzun bir yoldan geldiniz. Yerleşip rahat edebilirsiniz. Yemekleri ana kuledeki salonda yeriz. Şu an

akşam yemeği saati. Yemek, iki saat daha devam edecek. Acıkanlar yemek yemeye geçebilirler,” diye kısaca bilgilendirdi. Koridorun bitişini eliyle işaret ederek, “Benim odam sizinle aynı katta, bu koridorun en sonunda. Herhangi bir ihtiyacınız olursa bana gelebilirsiniz,” diye ekledi. Arkasını döndü ve kendi odasına gitmek üzere uzaklaştı.

Önündeki kapıyla bir süredir bakıştığını fark edince içeri girmeye karar verdim. Koca koridorda bir tek ben kalmıştım. Ahşap kapının kolunu aşağıya çevirerek açtım. Kale çok büyüktü ve tüm öğrencilere özel oda ayarlanabiliyordu. Daha önce hiç kendime ait odam olmadığından bu anı hafızama kazıyarak yeni evime adım attım.

Kapıyı araladığımda beni sıcak bir oda karşıladı. Geniş pencereler hem uçsuz bucaksız denizin hem de yemyeşil ormanın büyüleyici manzarasını sunuyordu.

Ana kuleye bakan iki kanatlı pencerenin iki yanında, krem rengi perdeler zarıfçe dökülüyordu. Pencerenin hemen yanı başında iki kişinin rahatlıkla sığabileceği, temiz çarşaf ve örtülerle donatılmış bir yatak vardı. Yatağın yanında yer alan duvardaki küçük şömine çıtırdayarak yanıyordu.

Yatağın karşı duvarında, pencerenin yanına yaslanmış çalışma masası ve sandalye yer alıyordu. Yumuşak, krem rengi tüylü halı, ayaklarımın altında kabarık bir bulut gibiydi. Çalışma masasının hemen yanında giysilerimi yerleştirmem için geniş, ahşap bir dolap ve karşısında duvara sabit gibi görünen bir boy aynası vardı.

Oda girişinin solundaki ahşap kapıyı açtığımda ferah bir banyo ile karşılaştım. Kendime ait küvetli duş, lavabo ve tuvalet... Her şey abartıdan uzak ve kusursuzdu. Kapıyı kapatıp odayı tekrar gözden geçirdim. Burası hayal edebileceğimden çok daha güzeldi. Sade, şık ve huzur doluydu. Sanki kendi ellerimle döşemişim gibi hissediyordum.

Çantamı yavaşça sırtımdan indirdim. Üzerimdeki giysiler fazlasıyla çamurluydu ve tepeden tırnağa ıslaktım. Yatacağım yatağa bu hâlde yaklaşmam söz konusu bile olamazdı. Banyonun kapısını açtım. Lavabonun yanındaki ahşap raflarda gerekli tüm malzemeler diziliydi. Rafların hemen altında ise boş bir sepet vardı. Asker karakolunda da kirli giysilerimizi dolaplarımızın altındaki sepetlere atardık. Yıkayıp dolabımıza yerleştiriyorlardı. Burada da aynı sistem olmalıydı. Üzerimden çıkanları ve çantamdaki kirli giysileri sepete attım.

Suyu açtığımda inanamaz bir ifadeyle gülümsedim. Musluktan sıcak su akıyordu. Hemen altına girip gevşemeye koyuldum. Duşa yerleştirilmiş sabunlarla kendimi iyice temizledim. Tüm odayı buhar kaplarken, sakinleşerek nefes aldım. En son sıcak banyoyu ne zaman yapabildiğimi hatırlamıyordum. Karakollarda böyle bir lüks olmazdı. Fernville’de ise kış aylarında sıcak suyla banyo yapabilmek için suyu ateşte ısıtmamız gerekiyordu.

Havluyu üzerime sardım, saçlarımı taradım, dişlerimi fırçaladım. Bu şekilde, havlularla kendimi yatağa atma fikrinden son anda vazgeçtim. Valor’da yeniydım. Acil durumlar için giyinik yatmak akıllıca bir seçim olacaktı. Dolabı açtığımda bir tane pijama takımı, terlikler, eğitimler için olduğunu tahmin ettiğim siyah bir takım ve şort tişörtten oluşan rahat bir takım daha vardı. Çantamdaki eşyaları özenle dolabıma yerleştirdim. İçlerinde Sol’ün benim için getirtmiş olduğu kıyafetler de vardı.

Sandığımdan kurtardığım, ailemden yadigâr eşyalarımı çalışma masasının üzerindeki kitaplığa dizdim. Banyoya giderek yine Sol’ün benim için avcı kulübüne gittiğimiz gece getirttiği makyaj malzemelerini de raflara yerleştirdim. Aster’in bana diktiği elbiseyi dolabın en başına astım. Eos’un hediye ettiği çiçeğin durduğu kitabı, çalışma masamla birleşik kitaplığa koydum. Benim eşyalarımınla burası gerçek bir eve benzemişti.

Yeni evime ve odama göz gezdirdim. Solaris’in sırrı aklımı kurcalamıyordu şu an mutluluktan ağlayabilirdim.

“Yeni hayatına hoş geldin, Luna,” diye mırıldandım.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

SİR

Ondan kaçamıyorsun.

Yeni hayatıma iyi dilekler adamam sonunda bitince, giyinip aşağı inmeye karar verdim. Odamdaki dolabı açıp yerleştirdiğim giysilere göz gezdirdim. Sol'ün seçtiği giysilerden siyah bol bir pantolon, bordo uzun kollu bir bluz geçirdim üzerime. Botlarımı giydim. Saçlarımı günlerdir yaptığım gibi tepeden tek örgü hâline getirdim. Keyfim biraz olsun yerine gelmişken birkaç lokma yemek yesem iyi olacaktı.

Odamın anahtarı kapının arkasındaki çengelde asılıydı. Anahtarı cebime attım. Tam çıkmak üzereydim ki kapı çaldı. Kapıyı araladığımda karşımda görevlilerden genç bir kadın gördüm.

“Merhaba,” dedi kibar ve mahcup bir ifadeyle. “Ben sizin katınızın temizlik ve düzeniyle ilgileniyorum. Hoş geldiniz.”

Şaşkınlık ve biraz da mahcubiyetle baktım. *Umarım senin işin değildir, Sol!* “Merhaba, memnun oldum,” dedim. Sesimin sıcakkanlı çıkmasına özen gösteriyordum.

“Size Kaptan’dan mesaj var,” dedi kadın. Elime bir kâğıt parçası tutuşturdu ve selam verip uzaklaştı.

Kapıyı kapattım, katlanmış kâğıdı heyecanla açtım. Solaris’in el yazısıyla yazılmış kısa bir not vardı. “*Bir saat sonra yemek salonu kapısında Jay ile buluş.*” Notu okuduktan sonra biraz önceki iyi ruh hâlim, yerini yine öfkeye bıraktı. *Aptal Luna!* Kâğıdı elimde evirip çevirdim. Başka yazı yoktu. Sinirle notu masaya fırlattım.

Gitmesem çocuk gibi inat ettiğimi düşünecekti. Gitsem, sihir yapabildiğim ortaya çıkar mı diye telaşlanıyordum ve onun emirlerine boyun eğmek zorundaymışım gibi hissetmek sinirlerimi bozuyordu. *Ondan kaçamıyordun.*

Kolyemle oynayarak, düşüncelerime boğulmuş hâlde odanın ortasında dikiliyordum. Gitmekten başka seçeneğim yoktu. Valor'a adım atar atmaz didiklemeye başlamıştı beni. İstedliğini yaptırana kadar da durmayacaktı.

Yemekten sonra Bren'in yanına gitme planım da suya düşmüştü böylece. Neler olduğunu bu akşam öğrenmem gerekiyordu. Kendi kendime hoş olmayan kelimelerle söylenerek, odadan çıkıp yemek salonuna gitmek üzere koridora yöneldim. Siyah duvara tutunarak geniş merdivenlerden inmeye başladım.

Krem rengi taşlarla döşenmiş merdivenler bir hayli genişti. Tutunmama gerek yoktu belki ama taşların pütürlü yapısını avucumda hissetmek hoşuma gidiyordu. Taşlar beklenen soğukluğun aksine avucumda ılık bir his bırakıyordu. Koridorlar ve merdiven boşlukları da tıpkı odalar gibi sadeydi. Bitkiler ve tablolarla süslenmişti. Koridorlardaki uzun, desenli halılar kaleye sıcaklık katıyordu.

İştahım prensin notundan sonra kaçmıştı ama Bren'i yemekte yalnız yakalayabileceğimi umuyordum. Bizim kaldığımız kule, yemek salonuna en yakın iki kuleden biriydi. En alt kattaki koridor, yemek salonuna içeriden, kemerli bir kapı aracılığıyla geçiş sağlıyordu.

Kapıdan girip etrafıma bakındım. İçeride çatal ve bıçak seslerine karışan uğultulu bir konuşma sesi hâkimdi. Denize bakan yöndeki duvarda, duvarı kaplayan siyah çatalı devasa pencereler vardı. Yağmur, duvarları koyu renk taşlarla döşenmiş salonun camlarını dövüyordu. Yüksek tavanlı salonu duvarda asılı olan mumlar aydınlatıyordu.

Duvar kenarındaki uzun bir masada, odama Sol'den mesaj getiren kadın gibi giyinmiş görevliler, hoş kokular saçan yemekleri dağıtıyordu. Bir sonraki uzun masada içecekler vardı. Salon, belli aralıklarla yerleştirilmiş koyu renkli ahşap yemek masaları ve sandalyelerle doluydu. Köşede büyük bir şömine coşkuyla çatırdayarak gür alevlerle salonu ısıtıyordu.

Çoğu dolu olan masalarda, bazıları yemek yiyor, bazıları ise sohbet edip gülüşüyordu. Salonda gözlerim taht veya yüksekte bir platform aradı ancak yoktu. Solaris, *Akademi'de herkese eşit davranıyoruz* derken abartmamıştı.

O da burada diğerleriyle birlikte yemek yiyor olmalıydı. Ona kızgın olsam da bu ayrıntılara hayran olmaktan kendimi alamıyordum.

Salonda gözlerim Bren'i aradı ancak göremedim. Belki de yemeğe gelmemiştii. Nerede kaldığını da bilmiyordum. Onunla konuşmamızı ertelemek dışında bir seçeneğim kalmamıştı. *Lanet olsun!* Ash de ortalarda yoktu. Yemekler ne kadar hoş koksa da sinirim bozuk olduğu zamanlarda midem bulanıyordu ve bu yüzden iştahım tamamen şu an olduğu gibi yok oluyordu.

Masanın üzerinden kendime taze sıkılmış bir meyve suyu aldım ve birlikte yemek yiyen Mills ve Ethan'ın oturduğu masaya yöneldim.

Ethan, bana başıyla selam verdikten sonra, "Bugün durgun görünüyorsun," dedi.

"Yorucu bir gündü," diyerek geçiştirdim.

Mills, tilki gibi uyanık gözlerini yemeğinden kaldırıp bana baktı. Belki o da biliyordu. Benim dışımda herkesin bir şeyler bildiğine her geçen dakika emin oluyordum ve bu durum sinirlerimi daha da bozuyordu. Yeni tanıştığım insanlara böyle şeyler sormayı da kendime yediremiyordum. Ethan elinde tuttuğu tavuk budundan kocaman bir ısırık aldı ve daha fazla soru soracağı sırada masanın altından Mills tarafından hafifçe tekmelendi. *Biliyorlar...*

Sol ile aramızdakileri yeni konuşuyor ve itiraf ediyor olabilirdik ama herkes uzun zamandır birlikte olduğumuzu düşünüyordu. Haftalardır aynı yerde uyuyor, konuşup gülüşüyorduk. Namından da anlaşılacağı üzere, bunlar Sol'ün daha önce göz önünde yapmadığı şeylerdi. Dün oyunlara da el ele katılmıştık.

Ethan yediği tekmeden sonra zorlanarak da olsa sustu ve bir süre sonra ikisi, eğitimlerle ilgili sohbete daldılar. Onların konuşmalarını dinleyerek, arada başımla onaylayarak dalgın bir şekilde vakit öldürdüm yanlarında. Jaylen giriş kapısında görününce, Mills ve Ethan'a veda ederek doktorun olduğu yöne yürüdüm.

"Selam, Lunabelle. Nasılsın? Hazır mısın?"

Sesi ve konuşma tarzı içtendi. Aslında ondan hoşlanmıştım, yanında kendimi rahat hissediyordum. Ayrıca magus olduğu için ona sorulacak tonla sorum vardı ancak tam olarak güvenemiyordum. Kendim de dâhil olmak üzere tüm maguslar tehlikeliydi.

“İyiym, doktor. Hazır olmaktan başka seçeneğim var mı?” Kabalık etmemeye çalışsam da sesimin homurdanma gibi çıkmasına engel olamamıştım.

“Solaris bazen fazla inatçı olabiliyor ama inan ki güvenliğinden endişe ettiği için böyle davranıyor. Onu tanıyorum. Kimse için böyle endişelendiğini görmemiştim.”

Ellerimi cebime koyup omuzlarımı silktim. Bana karşı Sol’ü savunmasına ihtiyacım yoktu. Benden gizlemesi için bir neden olmamasına rağmen sır saklıyordu ve şu an onunla ilgili tek bilmek istediğim şey sırrıydı. Herkesin biliyor oluşu, bu konuyu çoktan takıntı hâline getirmeme neden olmuştu.

Jaylen kalın kaşlarını havaya kaldırdı. Beni ikna edemediğini anlamıştı. “Beni takip et, lütfen.”

Onun peşinden, yemek salonunun yanından yükselen sarmal merdivenlerden tırmanmaya başladım. Gideceğimiz yer bu kulenin üst katlarında olmalıydı. Kulenin beşinci katına kadar çıktık. Merdivenlerin sonunda devasa bir kütüphane çıktı karşımıza. Solaris’in ülkenin en büyük kütüphanelerinden biri diye bahsettiği yer burası olmalıydı.

“Revire gitmiyor muyuz?”

“Hayır, Lunabelle. Çalışmalarımı yürüttüğüm özel bir oda var, seni oraya götürüyorum. Sol ile önlem olarak, durumunun herkes tarafından bilinmemesi gerektiğini düşündük.”

Ukala Prens, bütün gün benim için bir şeyler yapmıştı. Jaylen’i ayarlamış, her şeyi düşünmüştü; uzaktan iplerimi kontrol ediyordu ama sırrını bana söylemekten acizdi. Benim de ondan sakladığım büyük meseleler vardı ama benim nedenlerim vardı. O, ülkenin prensi ve orduların kumandanıydı. Bana söyleyeceği herhangi bir sırrı, onun başını tüm ülkeyle belaya sokmaz ya da zindana atılmasına sebep olmazdı. Benjamin de bu sırrın, onun başını yalnızca benimle belaya sokacağını zaten düşünüyordu.

Kütüphanenin içinden yürürken buraya mutlaka daha sonra gelmeyi zihnime not ettim. Uçuruma bakan, yere kadar uzanan camların etrafına rahat minderli koltuklar konulmuştu. İçerideki sessizliği bir tek adımlarımız ve şömine çıtırtısı bölüyordu. Labirent gibi dizilmiş, harflerle ve numaralarla ayrılmış uzun rafların arasında yürümeye başladık.

Jaylen beni devasa salonda, duvar kenarına kadar getirdi. Kütüphane kendi başıma kaybolacağım kadar büyüktü. “J4” kodlu rafta, en üst sırada-

ki birkaç kitabı sırtlarından belli bir sırayla aşağı doğru eğdi. İşini bitirdiğinde, mekanik bir tıkırtı duyuldu. Kitaplık bir kapıya dönüşerek farklı bir odaya açıldı. İçeri girince şaşkınlık ve biraz da tedirginlikle odayı inceledim. Jaylen'in deneylerini yaptığı odayı beyaz ve ürkütücü bir hastane gibi hayal etmiştim. Camekânlı, beyazla döşenmiş bir bölmesi vardı ama onun dışında oda normal görünüyordu.

Tam karşıda bir şömine vardı; içinde alevler dans ediyordu. Şöminenin üstü ahşap raflarla kaplıydı. Cam deney tüpleri, rengârenk sıvılarla dolu şişeler, şırıngalar ve çeşitli sağlık malzemeleri özenle bu raflara dizilmişti.

Şöminenin önünde, odanın ortasında büyük bir çalışma masası vardı. Üzerinde kitap ve kalemle dolu karmaşık bir yığın ve küçük bir mumluk vardı. Duvar kenarlarında, yuvarlak ve çok büyük iki cam yer alıyordu; önlerinde ise birkaç tek kişilik yatak dizilmişti. Revir gibi görünüyordu.

Jaylen eliyle beni buyur etti. Huzursuz olduğumu anlıyor, hareketleriyle beni ürkütmemek için fazlasıyla nazik davranmaya çalışıyordu. Tedbirli adımlarla odanın ortasına yürüdüm. Tanımadığım bir magusla burada olmaktan bir hayli gergindim.

“Korkmana gerek yok, Luna. Sana burada deneyler uygulamayacağız. Senden ricam, birkaç gece burada uyuman olacak. O sırada uyurgezerliğini neyin tetiklediğini bulmaya çalışacağım. Sana bir serum bağlayacağım. İçinde farklı ilaçlar olacak. Hepsi zararsızdır,” diye heyecanla açıklamaya başladı. *Bir yabancının yanında bilinçsizce birkaç gün uyumak mı?*

“Bu anlattıklarım tam da deneye benziyor.”

Odanın diğer yanında, daha önce fark etmediğim bir kapı tıkırdadı ve içeriye Solaris girdi. Üzerinde yeşil keten pantolon ve beyaz bol bir tunik vardı. Sakallarını kesmişti. Dağınık saçlarını görünce içimden geçen dokunma isteğimi bastırmam gerekti. Ona kızgındım ama gergin olduğum için burada olmasına içten içe seviniyordum. Ne olursa olsun en çok güvendiğim kişiydi şu an hayatımda.

Soğuk bakan gözleri gözlerime kenetlendi, bana bakarken Jaylen'e hitaben konuştu. “O hiçbir şeyden korkmaz, Jay. Sakladığı her ne ise açığa çıkar mı acaba diye endişe ediyor sadece.” Anlaşılan o ki güneş ışıklarım donmuştu.

Korkmadığımı, içimden geçenleri böyle anlayabilmesi ayrıca sinirimi bozuyordu. Doktorun gözleri ikimiz arasında gidip geldi kararsızlıkla.

“Sizi biraz yalnız bırakıyorum. Döndüğümde anlaşılmış olun.” Sol’un çıktığı kapıya yönelip kapıyı üzerimize kapattı.

Solaris ile odanın ortasında dikiliyorduk ve aramızda görünmeyen bir duvar örülüydü. “Sırların açığa çıkmasından korkan ben değilim,” diye sa-
taştım kollarımı kendi etrafıma dolayarak.

“Benim korkum senin üzülmendi, Luna. Halletmeye çalıştığım bir mesele vardı. Ancak bana güveneneceğini söylediğin hâlde bunu öğrenebilmek için sorgulamaktan vazgeçmedim.” Elbette vazgeçmeyecektim. Sesindeki hayal kırıklığı beni şaşırtıyordu.

Ellerini, kendisi gibi inatçı saçlarının arasından geçirdi; saç telleri, düzeltmesine rağmen anında yeniden alnına düştü. “Bren bu akşam yanıma geldi. Onu sıkıştırmışsın. Sana benim anlatmam gerektiğini söyledi. Benim de aslında niyetim buydu. Sadece işleri çözdükten sonra anlatacaktım, üzülmemen için,” diye asık suratla açıklamaya devam etti.

Dostlarım, benim verilmesini istemediğim bilgileri anlatmaktan ne zaman vazgeçeceklerdi acaba? Önce Ash, şimdi de Bren. Benim iyiliğim adı altına yapılan eylemler güvenimi kırmaktan başka bir işe yaramıyordu. *Ah, Bren!* Derin bir iç çektim doğrudan gözlerine bakarken.

“Beni üzülmekten korumana gerek yok, prens. Umduğundan daha dayanıklıyım ve sırlardan nefret ederim. Anlatacak mısın?”

Bana doğru bir adım atar gibi oldu, sonradan vazgeçti ve dudaklarını yalayıp konuşmaya başladı. Gerginliği her hareketinden belli oluyordu.

“Kral benim güçlü bir sancak dükünün kızıyla evlenmemi istiyor,” dedi gözlerini kaçırmadan. “Fernville’deki saldırı haberi geldiğinde nişanlanmak üzere sarayda bulunuyordum.”

Söyledikleri karşısında önce afalladım, sonra idrak edince damarlarımdaki tüm kan çekiliyormuş gibi hissettim. Boş gözlerle izliyordum onu. *Evlenmek mi?* Gözlerimi kıstım, damarlarımdan çekilen kan beynime hücum etmeye başladı.

“Sen!” dedim sakinleşmek için burnumdan nefes alarak. “Sen!” diye yeniledim, sesim istemsizce yükseliyordu. “Senin bana halledeceğim dediğin mesele evleniyor oluşun muydu?”

Gözlerini birkaç saniyeliğine kapattı. Hem çaresiz hem de çok öfkeliydi. “Evlenmeyeceğim!” dedi bağırarak.

Sinir bozucu bir kahkaha attım. “Pekâlâ, Solaris Blaze. Müstakbel eşinin bu kararından haberi var mı?” diye sordum çatallanan sesimle. Yavaşça

öfke kontrolümü kaybediyordum. Beni istediğini söylemişti. İlgisini çektiğimi... Aramızdakilerin basit bir hoşlanma olmadığını bir süredir ikimiz de biliyorduk. Birbirimiz için canımızı tehlikeye atmıştık. Ona güvenmiştim, ona kalbimi açmıştım.

Bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı. Konuşmasına müsaade etme eşiğimi çoktan geçmiştim, gerçeklik dalgalar hâlinde yüzüme vuruyordu. Söyleyeceği şeylerin çok da önemi kalmamıştı. “Beni nasıl kandırdın?” diye avazım çıktığı kadar bağırmaya başladım.

“Sana hiç yalan söylemedim!” diye bağırdı. “Seni kandırmadım!”

“Evet ama doğruları da söylemedin. Böyle bir şeyi saklamak en az yalan söylemek kadar adice, Solaris Blaze!”

Onun da alnındaki damarlar belirginleşmişti; benim bağırımlarım arasında, çene kaslarının seğirdiğini görebiliyordum. İkimiz de çok öfkeliydik: o içinde bulunduğu duruma, ben ise ona. “Luna,” dedi sıkıldığı dişlerinin arasından. “Beni dinlemek zorundasın.”

Kulaklarım uğuldamaya başlıyordu. “Madem evleniyordun neden beni istediğini söyledin? Neden seni sevmeme, güvenmeme izin verdin?” *Lanet olsun! Dudaklarımdan dökülen kelimeleri geri almak istiyordum.* Ses tonum her geçen saniye daha da yükseliyor, kendi kulaklarımı bile çınlatıyordu.

Az önceki sözlerimi duyunca bakışları yumuşadı. “Ben seni istiyorum ve yaklaşacağım tek kişi sen olacaksın. Saçmalama, Luna! Bu nişan olsaydı bile sahte olacaktı.” Bu kadar basit değildi.

“Sahte veya gerçek! Nişanlısı olan bir adamı etrafımda istemiyorum. Sen...” dedim nefesim kesilirken parmağımı ona doğrultup. “Bir daha benim yanıma yaklaşmayacaksın!”

Ben o kadar çıldırmıştım ki Sol’ün öfkesi, özellikle ona onu sevdiğimi söylediğim andan sonra dinmişti. Bana doğru bir adım attı, kollarını açarak. Gözleri yumuşamış, koyulaşmıştı. Onun öfkesinin dinmesi, benim içimde kabaran fırtınayı daha da tetikliyordu.

Üzerime yürümeye devam ederken, “Benden uzak dur!” diye bağırdım. “Benim dışımda herkes biliyordu!”

Durmayınca masanın üzerinde bulduğum kitapları ve kalemleri ona fırlatmaya başladım. Onunla tanıştığımızdan beri içimde ara ara yoklayan, üzerine bir şeyler fırlatma isteği tam şu anda engellenemez bir hâle gelmişti.

İlk fırlattığım kitabı havada yakaladı. Diğer kitaplar ve kalemler göğsüne çarpıp yere düştü. Gözleri yeniden öfkeyle parladı. Göğsü düzensiz nefes alışlarıyla kalkıp iniyordu.

“Uzak duracaksın, Solaris! Artık. Seni. İstemiyorum.”

Tek kaşı havaya kalktı, gözlerinde sarı ışıltılar belirdi. Buz gibi bir sesle “Nasıl istersen, Lunabelle,” dedi. Arkasını döndü, öfkeli adımlarla geldiği kapıdan çıkmak üzere yavaşça yürüdü.

“Seni tanımamı istiyordun. Sanıyorum sonunda gerçekten tanıştık.”

Sözlerim karşısında bir anlığına duraksadı ancak arkasına dönüp bakmadı. Onun gidişini izlerken benim de göğsüm düzensiz nefeslerle şişiyor, patlayacak gibi ağrıyan başım acı veriyordu. Gözümden akmaması için son noktaya kadar direndiğim gözyaşlarımı durduracak gücü yitiriyordum. Hıncımı alamamıştım üstelik. *Evleniyormuş.*

Etrafıma bakındım, raflarda duran tüpleri kestirdim gözüme. Çıktığı kapıya tüplerden birkaç tanesini fırlatıp kırmaya başladım. “Senden nefret ediyorum!” diye bağırdım arkasından. Sonra biraz daha kontrolden çıktım, elime ne geçerse Sol’e fırlatır gibi kapıya fırlatıp kırdım.

Şimdiye kadar kimseye böyle kalbimi açmamış, savunmasız kalmamıştım. Öyle kırılmıştı ki acı veriyor, nefesimi kesiyor, sağlıklı düşünmemi engelliyordu. Birkaç kez burnumdan nefes alıp ağzımdan üfledim, yine de kesmedi. Odada bir ileri bir geri yürürken parmaklarımın uçları karıncalanıyordu.

Odadaki büyük camlardan birinin yanındaki yatağa çöktüm. Ellerim titriyordu. Öfkeden gözüm dönmüştü ve engel olamıyordum. Sanki içimde yaşayan ikinci bir kişi bedenimi ele geçiriyordu. *Aptal Luna! Aptalsın... Adam evleniyormuş. Sana bunu söyleme zahmetine bile girmemiş. Ona güvenmiştin.*

Herkes biliyordu. Birbirimize sözler vermemiş, her şeyi açıkça konuşmamış olabilirdik ancak ikimiz de yaşadıklarımızın farkındaydık. Başkasına evlenme sözü vermiş bir adamın çadırında uyuyup boynuna dolanıyordum haftalardır. Onunla yaşadıklarımızı ve bu sırrı bana itiraf edebileceği tonlarca anı düşünürken, içimdeki hırçın kişi, aklımı pençelerine alıp ele geçiriyordu.

Gözlerimde siyah benekler uçuşmaya başladı. Ellerim titriyordu, gözlerimden istemsizce yaşlar akarken dışarıdan güçlü bir gümürtü yükseldi. Dışarıdaki fırtına, içimde kopanların yankısı gibiydi. Öfkem taşmış, önü

alınamaz hâle gelmişti. *Camlar kırılrsa da bu odayı yerle bir etse,* diye geçirdim içimden. O esnada camlardan bana yakın olanı, büyük bir gürültüyle tuz buz oldu. Rüzgâr saçlarımı geriye savurdu ama ben kıpırdamadım.

Gözyaşlarım süzülürken, camın önünde kıpırtısız bir hâlde duruyordum. Kulaklarım uğulduyordu, gözlerim gökyüzüne kilitlenmişti. Şimşekler art arda çakıyor, odanın içini beyaz ışıklarla aydınlatıyor, fırtına her köşeye sızıyordu. İçimde yalnızca saf, katıksız bir öfke vardı.

Jaylen koşarak odaya girdi. “Luna!” diye bağırdı. Kulaklarım uğulduyordu, sesi fırtınaya karışıyordu. Hipnoz olmuş gibiydim; camın önünde, güçlü rüzgârdan etkilenmeden kıpırtısız duruyordum. Sırrımı artık pek de umurumda değildi. *Beni zindana kapat. Solaris Blaze... Kapatabilersen.* Jaylen omzuma dokundu, beni hafifçe sarstı. Yanıt alamayınca temkinle önüme geçti.

Görüşüm bulanıklaşmıştı ama Jaylen’in yüzünün, bana bakınca şaşkınlıkla çarpıldığını hâlâ seçebiliyordum. Beni omuzlarımdan sarsıyor, adımı sesleniyordu. İşe yaramayacağını anlayınca, beni kenara çekerek büyümlü sözler mırıldanmaya başladı. Camı onarmaya çalışıyordu. O onardıkça cam tekrar çatlayarak parçalara ayrılıyordu. Damarlarımda dayanılmaz bir basınç ve uğultu hissediyordum. Gözlerim hipnoz olmuş gibi fırtınayı izlerken boynumda ani bir batma hissettim. Jaylen’in ve fırtınanın görüntüsü iyice bulanıklaştı. Sonrası karanlık...

Uyandığımda hâlâ Jaylen’in odasıındaydım. Bulanık görüntüler vardı hafızamda. Sol ile ettiğimiz kavganın sonrasını pek hatırlamıyordum. Jaylen bana ne verdiyse doğal olmayacak kadar sakin hissediyordum.

Gözlerimi araladığımda ayak sesleri duydum ve doktorun dostane yüzünü gördüm. “Hey!” diye seslendi, şefkatle.

“Odan için üzgünüm.” Ortalığı epey dağıttığımı hatırlayacak kadar hafızam yerindeydi.

“Önemi yok, Luna. Her şeyi eski hâline getirdim.”

Hafifçe yerimden doğrulmaya çalıştım, başımda korkunç bir ağırlık vardı. Kolumda serum takılıydı. Kollarımda, bacaklarımda, ellerimde ve yüzümde birkaç küçük sargı vardı. Oda ilk geldiğim zamanki gibi görünüyordu. Camın kırıldığını hatırlıyordum. Saçılan cam parçaları beni yaralamış olmalıydı. Solaris ortalarda yoktu. *Olmasın zaten.*

Yaptıklarımı duymamış olması imkânsızdı ama onu görmek istemiyordum. Jaylen, yatağın kenarına oturup, omuzlarımdan nazikçe iterek yeni-

den yatmamı söyledi. Sözüünü dinlemekten başka çarem olmadığını anla-
yınca başımı yastığa koydum. “Neler oldu?” diye sordum yattığım yerden.

Jay, elindeki iğneye küçük bir tüpten sıvı çekti. Kolumdaki serum giri-
şine enjekte etti. “Her şeyi anlatacağım, Luna. Şimdi dinlenmen gerekiyor.
Lütfen.”

Ses tonu sakinleştirici bir ninni gibiydi. Doğrulamak istesem de göz ka-
paklarım kaldıramayacağım kadar ağırlaştı. Gözümden bir damla yaş sü-
züldü ve tekrar karanlığa gömüldüm.

Uyandığımda hava karanlıktı. Zaman algımı kaybetmiştim. Ara ara
uyanıyordum, Jaylen bana ilaç veriyordu ve iki kelime konuşmadan tek-
rar bayılıyordum. Şu an ise zihnim berraktı. Panikle doğruldum yatakta.
Vücudumdaki sargıların hepsi gitmişti, iz de yoktu. Sadece kolumda yeni
görünen büyük bir bandaj vardı ve fena hâlde sızlıyordu.

Kendime hatırlamadan zarar vermiş olamam, değil mi? Sol’e öfkem
hiçbir zaman dinmeyecekti ve onu bir daha asla yanıma yaklaştırmayacak-
tım. Yanımda olduğu zamanlar, en azından kendime zarar vermeme izin
vermemişti. Beni o kadar da tanımadığım bir magusun eline bırakıp çekip
gitmesi, kalbimin buzdan duvarlarını zedeliyordu.

Ne kadar zaman olduğunu kestiremiyordum ama bir süredir beni ilaç-
larla uyutuyordu Jaylen. Her uyandığımda sakinleştirici sözler söyleyip
yeni bir ilaç enjekte etmişti. *Buradan çıkmam gerekli!*

Bir gün daha uyutulmaya tahammülüm yoktu, kaçmalıyım. Etrafta si-
lah olarak kullanabileceğim bir şey aradım. Duvardaki raflardan büyükçe
bir şırınga kaptım. Avucumun içinde, sivri ucu dışarıya doğru gelecek şe-
kilde hançer gibi tuttum.

Üzerimdeki kıyafetler buraya geldiğim kıyafetlerden farklıydı. Üzerim-
de krem rengi keten bir pantolonla beyaz salaş bir tişört vardı. Zihnimi
zorladım, hatırlamam gerekiyordu. Zihnimi zorladıkça başıma şimşek çak-
ması gibi bir ağrı saplanıyordu. Önceliğim buradan kaçmak olacaktı. Boş
parçaları daha sonra doldurabilirdim.

Yatağın baş ucundaki ayakkabıları ayağıma geçirdim, kütüphaneden
gelirken girdiğimiz gizli kapıya yöneldim.

Jaylen, Solaris’in odayı terk ettiği kapıdan çıkarak, “Bir yere mi gi-
diyorsun, Luna?” diye sordu. Sakin görünüyordu. Elindeki şırıngayı ona
doğrulttum. “Hey, hey, sakin ol! Sana zarar vermeyeceğim. Başka ilaç yok.
Sana ne olduğunu açıklayacağım.”

Teslim olur gibi ellerini önüne kaldırdı. Korkmaktan çok, eğleniyor gibi görünüyordu. Eğleniyor gibi görünmesi zaten bozuk olan sinirlerimi daha da geriyordu. Yavaşça hareket edip masasına oturmadan önce, “Şırıngan sende kalabilir, iyi niyet göstergesi,” dedi. Dikkatli bakışlarla onu izliyordum. “Gel, lütfen otur,” diyerek masasının önündeki sandalyeyi işaret etti.

Gözlerimi ondan ayırmadan yatakların önündeki sandalyeye oturdum. Kapıya sırtımı dönmek istemiyordum. Elinde küçük bir tepsi vardı. Masanın üzerinden ittirerek önüme sürdü. Tepside güzel kokulu tarçınlı kurabiyeler ve süt vardı. Açlıktan midemin sırtıma yapıştığını o an fark ettim. Üzüntülü bir ifadeyle başını eğdi, eliyle tepsiyi işaret etti. “Ye lütfen, Lu. Günlerdir seni serumla beslemek zorunda kaldım, güçsüzsün.”

“Bana o şekilde hitap etme.” Gözlerimi ondan ayırmadım. Yemeklere de dokunmadım. İnatçı bakışlarıma karşılık kendini tutamadı ve kahkaha attı.

“Asabi bir tipsin. Sol ile birbiriniz için yaratılmışsınız.”

Yorumu daha da öfkelenmeme sebep oldu. “Solaris ile hiçbir bağım kalmadı ve beni neden günlerdir uyuşturduğunu hemen anlatmazsan senin için iyi olmayacak.” Şırıngayı ona doğru tehditkâr bir ifadeyle uzattım.

Derin bir iç çekti. “Pekâlâ...” dedi gözlerini devirerek. “Öfkenden anladığım kadarıyla pek bir şey hatırlamıyorsun.” Başımı olumsuz anlamda iki yöne salladım. *Maalesef ne halt ettiğimi hatırlayamıyorum.*

“Magus olduğumu biliyorum, Lunabelle,” dedi bir çırpıda.

Yıldırım çarpmış gibi sarsıldım. *Buraya kadar, Lu.* Bundan sonra ya beni deney hayvanı gibi kuleye kapatıp yaşatacaklar ya da öldüreceklerdi. Ailemi öldürenleri bulamayacak, sözümü tutamayacaktım. Sol de ömrünce benden nefret edecekti. Çoktan öğrenmiş olmalıydı. *Beni o yüzden mi burada bıraktın?*

Jaylen yüzümdeki ifadeyi dikkatle yokladı. “Korkma, kimseye söylemedim,” diye devam etti. Yüzüne şaşırarak baktım, oldukça ciddi görünüyordu. “Ben de bir magusum, Luna. Şimdiye kadar dikkatini çekmediyse...”

“Güçlerim on beş yaşında ortaya çıktığında kimseye söyleyemedim. Ailemde, üç kuşak gerideki büyükanнем dışında magus yoktu. Soyumdan gelenler saraya hizmet etmiş, kayıtlı ailelerdendi. Ancak soyun devamında, normal insanlarla evlenip magus çıkmayınca saray da peşimizi bırakmıştı. Annem ve babam da dümdüz insan olduğu için çocuklarının güçleri ola-

cağını düşünmemişlerdi. Aynı yıl, ordunun revirinde hemşirelik yapmaya başladım. Doktor olmak hayalimdi. Güçlerimi saklamak için fazla öfkelenmiyor, sevinmiyor, uç duygulardan uzak durmaya çalışıyordum. O yaşlarda kontrol edemiyorsun,” diye açıkladı. Şaşkın bir ifadeyle onu dinliyordum.

“Sadece sevdiğim mesleği yapmaya çalışıyordum, insanlara yardım ediyordum. Ama bir yandan da güçlerimle yaraları kapatabildiğimi keşfetmiştim. Kendi üzerimde deniyordum geceleri. Önce kendime ufak hasarlar veriyordum, sonra iyileştirmeye çalışıyordum,” diye devam etti yüzünü ekşiterek. Meraklanmışım, hikâyesiyle ilgimi çekmeyi başarıyordu.

“Solaris’in katıldığı ilk seferdi. Babası Cal, orduyu komuta ediyordu. Solaris daha on altı yaşındaydı. Tüm ordu tarafından sevgiyle kucaklanıyordu o zamanlarda bile. Cal, karanlık magusla savaşmak için Buz Denizi’ni aşıp Astoria’daki Kristal Saray’a baskın yapmak istemişti. Titan’ın ordusunun orada olduğuna inanılıyordu.”

Önünde dumanı tüten çayından bir yudum aldı, kurumuş dudaklarını ıslattı. Bana onaylamaz gözlerle baktı. “Luna, gerçekten beslenmelisin. Vaktimiz var ve hikâyem uzun. Aç kaldığın için üzülüyorum,” dedi eliyle tepsiyi işaret ederek. “Koluna tekrar iğneler takmak istemiyorum.”

Bir yerden canavar fırlayabilirmiş gibi sağıma soluma bakındım. Onu ne yazık ki samimi bulmuştum ve içten içe biliyordum ki bana zarar vermek istese çoktan verirdi. Elimdeki şırınga da şimdi gözüme komik görünmeye başlamıştı. Onu sakince önümdeki sehpaye bıraktım.

Tepsiyi önüme çekerek kurabiyeden bir ısırık aldım. Açlıktan midem sırtıma yapışmıştı ve mademki hikâye uzundu, en azından sonunda zindanı boylayacaksam bir iki lokma yemek yememden zarar gelmezdi. Bardaktaki sütün de yarısından çoğunu tek seferde içtim.

“Doktorun olarak yavaş yemeni tavsiye ederim. Midene günlerdir gerçek yemek girmedi,” diye uyardı. Bakışlarındaki daha önce içimi ısıtan sevecenlik, şu anda sinirime dokunuyordu. Midem bulanmaya başlayınca yine de tavsiyesine uymaya karar verdim. Elimdekileri sehpaye bırakıp yemeye ara verdim. “Evet, Jay, devam et lütfen,” dedim arkama yaslanıp.

Jaylen’in yüzü muzip bir sırıtışla aydınlandı. “Ben de bu durumda sana Lu diyebilirim artık?” Gözlerimi devirdim, bacaklarımı birbirinin üzerine attım.

“Olan oldu zaten, ne istersen de. Sen devam et.” Hikâye, Solaris de içinde olduğu için ilgimi çekmişti. Üstelik sırtımı paylaşmadığı için ona

biraz kanım ısınmıştı. Birine güvenmem çok kolay değildi ama şimdilik onu dinlememde zarar yoktu. *Sırrın çoktan açığa çıktı zaten.*

“Nerede kalmıştım?” dedi kalın kaşlarını ovalayarak. Hatırladı ve devam etti. “Cal ve Solaris’le çıktığımız seferde Astoria’ya ulaştık. Valor kuzeyde, Luna, daha da kuzeye gittik. Donuk topraklara... Askerler soğuktan hastalanıyor, ordu birer birer dökülüyordu. Bir süre sonra, arama görevlerine gidenler dönmemeye başladı. Donarak ölüyorlardı. Onları aramaya giden ekipler, cansız bedenlerini buluyordu. Topraklar ıssızdı, yaşama elverişsizdi. Kristal Şato ise büyüyle buz kütlesi içinde korumaya alınmıştı. Biliyorsun, Antiklerin uykuya gönderildiği zaman.”

“Evet, o hikâyeyi biliyorum. Aetherium’un kuruluş kutlamalarında yirmi kez dinlemişimdir.” Orion amca da o hikâyeyi defalarca kez anlatmıştı.

Onaylayarak başını salladı. “Buzdan şatoya girmek imkânsızdı. Cal’a tepkiler yağmaya başladı. Orduyu, olmayan magusları aramak için soğuktan harcadığı dilden dile yayıldı. Hastalanan askerler de yataklarında birer birer ölmeye başlamışlardı. Çok ölü vardı,” dedi üzgün bir ifadeyle. O günleri hatırlamak onu zorluyor olmalıydı.

“Yardım edebildiklerimi kimse yokken iyileştirmeye çalışıyordum ama basit, çaylak bir hemşireyi de her zaman hastalarla yalnız bırakmıyorlardı. Bir gece Solaris kapımı yumrukladı. O sırada yine kendi üzerimde deney yapıyordum. Kapıyı yakalanmaktan korkarak açtım. Babası hastalanmıştı, onu iyileştirmemi istedi. Yapamayacağımı söyledim. Ben basit bir hemşire olmalıydım onun gözünde. Sırrımı bildiğini ancak güvende olduğumu açıkladı. Kral bilinçsizdi, benim yaptığımı anlamayacaktı. Solaris bana güvence verince kabul etmek zorunda kaldım.”

Solaris ve Jay, demek ki böyle tanışmışlardı. Jay magus olmasına rağmen, Sol’ün ona duyduğu güven tanıştığımızdan beri dikkatimi çekiyordu. Jay, biraz öne yaslanarak devam etti. “Gece Sol ile kralın kamarasına gittik. Onu gerçekten de iyileştirmeyi başardım. Solaris, krala benim birkaç farklı ilacı karıştırarak tedavi bulduğumu söyledi.”

“Peki, kralın magus şifacısı yok muydu? Ya da ordusunda avcılar?” diye sordum kaşlarını çatarak. “Senin büyü kullandığını hissetmiyorlar mıydı?”

Sorum karşısında şaşırarak gülümsedi. Kraliyet ve sarayla ilgili az bilgiye sahiptim. Bu tür şeyler kitaplarda yazmazdı.

“Yoktu, Luna. Hâlâ da yoktur. Kral, karısı Reina dışında insan olmayan her şeyden tiksindir. Cal’ı hiç tanımadın.”

“Peki, Solaris?”

“Onun güçleri de on beş yaşında uyanmıştı. Avcı güçleri de magus güçleriyle aynı yaşta ortaya çıkar.” Başımı yana eğdim, anı bulutu beni ele geçirdi bir anlığına.

Benimkiler de on beş yaşında bir sabah yokluktan ortaya çıkmıştı. Köyü yarı zamanda koştuğumu ve düşünce dizlerimin birkaç saatte iyileştiğini görünce korkudan nasıl çıldırdığımı hatırlıyordum. Babam eve Storm’u çağırmış, o bize avcı olduğumu açıklamıştı. Babam zaten biliyordu. Storm bunu her yerde anlatmamamı istemiş ve orduya katılmamı tavsiye etmişti.

Jay, boğazını temizleyip beni hatıralardan sıyrarak devam etti. “Sol’ün güçleri ortaya çıkınca Kral çok büyük hayal kırıklığına uğramıştı. Karısından çok çekinir aslında. Reina, Solaris’e çok düşkündür. Büyük kavgalar sonucunda halktan gizli tutmak koşuluyla orduların kumandanı olmasını kabul etmiş. Diğer oğlu Marvin ise insan olduğu için, tahtın varisi de o oldu. Sol, orduların başına geçmeden önce orduda hiç avcı yoktu.”

Solaris için istemsizce üzülüyordum. Babası onu, hiç hak etmediği hâlde ikinci plana atmıştı. Kardeşi Marvin’i tanıımıyordum ama Solaris’in kesinlikle iyi bir kral olacağından şüphem yoktu. Ondan ve güçlerinden nefret etmişti. *Tıpkı senin kendi güçlerinden nefret ettiğin gibi.*

Jay, yüzünde sevecen bir ifadeyle, “Kralı iyileştirdiğim geceden sonra Solaris ile arkadaş olduk. Benim büyümü sefer başladığı ilk günden hissetmiş, takip etmişti. Kimseye zararım olmadığını, hatta insanlara yardım ettiğimi gözlemleyince kimseye söylememiş, bana dokunmamıştı,” diye anlatmaya devam etti. Solaris’e derinden bir sadakat beslediği anlaşılıyordu.

“Solaris sayesinde o seferde hastalanan tüm askerleri iyileştirdim. Solaris hem hayatları kurtarmak hem de kralın kötüye çıkan namını ölümleri azaltarak temizlemek istiyordu. Reviri benim için boşaltıyor, askerlere kendi uydurduğumuz uyku ilacını veriyorduk. Uyutunca Solaris kapıda nöbet tutuyor, ben büyü yaparak onları iyileştiriyordum. Bir gece krala yakalandık. Büyülü sözler mırıldandığımı duymuştu revirin kapısından. Solaris canımı bağışlamaya ikna etti. Kendi avcı güçlerini halka açıklamakla

tehdit etti onu. Benim için... Kralı tehdit etmek kolay değildir, Luna. Oğlu bile olsan..."

Kaşlarım istemsizce havaya kalktı. Şu an ona çok öfkeli olduğum için aklımdan geçen son şey takdir etmekti ama ediyordum işte.

"Kral, ertesi gün seferi bitirdiğini açıkladı. Saraya dönmek üzere yola çıktık. Sefer başarısız olmuş, tek bir magus bulunamadığı gibi yok yere birçok asker kaybedilmişti. Valor Akademisi'nin başında o zaman kraliçenin avcı kardeşi Coral Leanderthorn vardı. Biz seferden dönerken Coral'ın ölüm haberi geldi. Av gezisinde boynunu kırmıştı," dedi üzüntüyle. "Coral'ı severdim." Sustu, çayından bir yudum daha aldı düşüncelere dalmış hâlde.

"Devam et, Jay," diye sitem ettim heyecanla. "Bilerek gerilimi arttırmak için mola veriyorsun."

Jay, sıcak bir kahkaha attı sözlerim karşısında. Bana muzip gözlerle baktı. "Bu tez canlılığın da bana fena hâlde birini anımsatıyor." İğneleyici sözlerini duymazlıktan geldim, o da uzatmadan anlatmaya devam etti.

"Kral, saraya döndüğümüzde beni yanına çağırttı ve güneye sürgün edileceğimi söyledi. Sizin köyünüzün de güneyine, sınıra. Hiç bilmediğim, küçük bir köyde taş ocağında çalışacak, madencilik yapacaktım."

Ülkemizde çalışma şartları en ağır ve ölüm riski en yüksek olan mesleklerden biri madencilikti. Bu yüzden ölüm cezası verilmeyen ağır suçlarda ömür boyu sürgün, esaret altında madencilik yapma cezası verildiğini duymuştum önceden.

"Benim hayalim insanlara yardım etmekti. Solaris'i de benim için kendisini tehdit ettiğinden dolayı affetmemişti. Reina'nın dil dökmeleriyle boşalan Akademi koltuğuna Sol'ün geçmesine karar verildi. Oğlunu saraydan göndermek istemişti. Halka, Sol'ün avcı olduğunu kendisi açıkladı. Bazı insanlar ondan tiksindiler ve onun melez bir ucube olduğunu konuşmaya başladılar. Marvin, tahtın tek varisi olmuştu halkın gözünde. Orduların hepsi günün sonunda krala bağlı olacak ancak Solaris tüm orduların kumandanı olacaktı. Yani Cal, Solaris'i tahtın varisi bir prensken emrinde çalışan bir kumandana, ikinci oğula çevirmişti. Avcı güçleri ortaya çıktığından beri, bence zaten yapmak istediği buydu. Benim yüzümden aradığı bahaneyi bulmuş oldu."

Rahatsızca oturduğum sandalyede kıpırdandım. Hikâye ilerledikçe vicdan azabı göğsüme oturmaya başlıyordu. “Solaris çok üzölmüş olmalı,” dedim yere bakarken. *Ona haksızlık mı ettim?*

Kavga ederken ona çok kötü davranmış, kafasına elime ne geçtiyse fırlatmıştım. Şimdi bu hikâyeyi dinleyince babasının hiç tanımadığı ve muhtemelen istemediğı biriyle evlendirerek hâlâ onu cezalandırmaya çalıştığını fark ediyordum. Pişmanlık yavaş yavaş zihnimi ele geçiriyordu. İçimdeki o camı çerçeveyi indiren diğeryan da asıl öfkeli olduğum şeyin bunları bana en başında anlatmaması olduğunu fısıldıyordu. *Neyse ki.*

“Aslına bakarsan tam tersi oldu,” diye devam etti Jay.

“Sol, avcı olmayı seviyordu. Şimdi sana karşı çok kuruntulu olduğuna bakma, normalde neşeli ve umursamaz biridir. Duygularla da pek işi yoktu önceden,” dedi sırtarak. İmasını yine ve yeniden duymazdan gelmeyi tercih ettim.

“İnsanların onun hakkında ne düşündüğünü asla önemsemez. Avcı olduğu ortaya çıktığında babası zaten ona çoktan hayal kırıklığı yaşatmıştı. Babasının onu sevmesi için uğraşmaktan vazgeçmişti. Güçlerini rahatça kullanabilme, geliştirebilme fikrini çok sevdi. Saraydaki kurallardan, resmiyetten de hoşlanmazdı. Hiçbir zaman tahtta gözü yoktu. O, özgürlük istiyordu. Babasının nefretini, ülkeyi yönetme biçimini onaylamıyordu. Saraydan ayrılmadan, nasıl yaptı bilmiyorum, kralı ikna edip beni de yanına aldı. Sanırım ailem saraya kayıtlı bir magus soyu olduğu için kral fazla ısrarcı olmadı. Neticede ikimizi de başından atıyordu. Beni o kurtardı, Lu. Solaris olmasa şimdi taş ocağında çalışıyordum. Belki de çoktan ölmüş-tüm.”

Derin bir nefes verdim sıkıntıyla. *Ne olur daha fazla onun hakkında iyi bir şey anlatma.*

“Burayı baştan yarattı. Bu Akademi’de insan asker eğitilmezdi. Avcılar da insanların onlara yaptığı gibi insanlara ırkçı davranıyor, onları hor görüyorlardı. Herkese eşit davranılacak bir sistem kurdu. Burayı sadece savaş eğitimi üzerine değil, gelişimin de merkezi hâline getirmek istedi. Onu destekleyen, fikirlerini seven akademisyenler burada yaşamayı kabul ettiler.”

“Peki, Cal bu değişiklikleri hoş gördü mü?” diye sordum meraklı bir şekilde.

“Solaris, Kral Cal’ı burada oluşturduğu yeni dünyasına dokunmaması için her zaman hoş tutmaya çalıştı. Rapor vermeyi eksik etmedi. Çok kritik olmadıkça kararlarına ve kurallarına karşı gelmedi. Kral da avcı oğlu tahttan elendiği için ve saraydan gittiği için rahatlamıştı. Onun orduyla ilgili yaptığı değişiklikleri de mantıklı bulmuştu. Zaten son yaptığı seferde gözden düşmüştü. Avcılar, orduyu şüphe bırakmayacak şekilde güçlendiriyordu ve Sol’ün bu başarılı hamleleri krala prestij olarak dönüyordu. Saray konseyi Solaris’ten çok memnundu. Tüm bunlara rağmen Altın Saray’da avcı muhafızlar ve magus şifacılar yoktur. Kral onlara güvenmez,” diye açıkladı gözlerinin içine bakarak.

Bu, Kral’a karşı dikkatli olmam konusunda bir uyarıydı aynı zamanda. Sol ise ona karşı durmayarak belli ki buraya dokunmaması için onu hâlâ idare ediyordu.

“Senin dışında magus var mı burada?” Hikâyesi maguslarla ve güçle-
rimle ilgili yargılarımı sorgulatmıştı bana. *Tabii baş ağrımın sebebi prensle ilgili yargılarımı da...*

“Sen varsın,” diye yanıtladı gülerek.

“Dalga geçme. Madem bu kadar yenilikçi, maguslar neden bu düzenin bir parçası değil? Sen hariç tabii ki.”

“Luna, babası avcılardan nefret etse, güvenmese de onlardan biriyle evli. Maguslara karşı daha derin bir nefret duyuluyor. Sarayda kayıtlı olanlar bile köle gibi çalışıyor. Beni buraya getiren olaylar bile başına çok büyük dertler açtı. Cal, magusu bu düzenin parçası yapmayı ölse bile kabul etmez. Duyulursa hepimizi öldürtür ve Sol bile buna engel olamaz. Büyü yapmak büyük bir güç. Magusları bu işin içine sokmak riskli. Onlara kolayca güvenemezsin.”

“Sana güveniyor,” dedim gözlerinin içine bakıp.

Mutlu bir ifadeyle başını salladı. “Beni hep el üstünde tuttu, bana güvendi, evet. Hatta babasına karşı benim sorumluluğumu üstlendi. Burada onunla birlikte yeni düzen için durmadan çalıştık. Onun yüzünü kara çıkarmadığımı umuyorum,” diye sözlerini bitirdi.

İtiraf etmek istemesem de anlattıklarından büyülenmişim. Solaris’e olan hayranlığım da kahretsın ki artmıştı.

Jay, ellerini masanın üzerinde kavuşturup, “Sana gelince...” dedi. Merakla kaşlarımı çatarak yüzüne baktım.

“Solaris bana ilk defa senden bahsettiğinde zaten şüphelenmiştim. O yüzden burada seninle ilgili araştırma yapmak istedim. İlk uyurgezerliğinde seni karanlık magus büyülemiş olabilirdi ama ikincide yalnızdın. O gün, Solaris seninle kavga ettikten sonra öfkeyle çıkıp gitti. Seni bulduğumda, fırtına karşısında yara bere içinde dikiliyordun. Camları tamir ederken bana engel oldun. Tüm o çılgın fırtınayı sen yarattın, Luna,” dedi. Bu kısmı ben de maalesef berrak bir şekilde hatırlıyordum.

“Sol bana köyde sana saldıran kadını da anlattı. Bunca yıl o şekilde gizlenmiş olmalısın. Sanırım obsit taşına sahiptin?” Biraz olsun rahatlayarak yerimde kıpırdandım.

“Ben de öyle tahmin ediyorum. Şu an kolyemde de obsit var. Neden engel olmadı?”

“Senin magus olduğundan eminim ama güçlerin için aynı şeyi söyleyemeyeceğim. Dönüştürülen soylar, yani Antik büyücü olmayanlar, büyüleri sözler ve mistik taşları olmadan güçlü büyüler yapamazlar. Obsit taşı da onların güçlerini tamamen engeller.” Oldukça düşünceliydi ve yalan söylüyor gibi de görünmüyordu.

Elini gömleğinin yakasına attı, boynundaki zincire asılı, açık mavi tonlarda ışıldayan mistik taşı gösterdi. “Bunu bana Solaris hediye etmişti.” *Yüce gönüllü prens*. “Sen ise büyü, düşünce gücünle istemsizce ortaya çıkarıyorsun. Sadece çok güçlü büyücülerin bu şekilde sihir yaptığı söylenir, Antiklerin. Üstelik baskın bir elementin olmalı. Şu an çıkardığım fırtınalara bakarsak bu element hava gibi görünüyor ama anlayabilmek için araştırmamız gerekli.”

“Senin elementin ne?” diye sordum tahmin etsem de.

“Toprak,” diye açıkladı. “Doğanın iyileştirici gücünü sihir olarak kullanıyorum.”

Bir süredir aklımı kemiren soruyu ona doğrudan sormaya karar verdim. “Benimle ne yapacaksın, Jay?” Birkaç saniye kalın kaşlarını çatıp anlamaz bir ifadeyle baktı, sonra nazıkçe gülümsedi.

“İzin verirsen dostun olacağım ve güçlerini anlamanda yardımcı olacağım.” Başımı minnetle sallayarak onu onaylarken güvensizliğim ve yeni bir dost edinmenin sevinci içimde çatıştıyordu.

Jay’i dinlerken sütümü ve kurabiyelerimi bitirmiştim. Yine göz kapaklarım düşüyordu. Uzun bir konuşma olmuştu ve öğrendiklerimi hazmetme-

ye çalışıyordum bir yandan. Gözlerimi açık tutmaya çalışarak, “Umarım yemeğime ilaç koymamışsındır,” dedim Jaylen’e şüpheyle.

Jay, gözlerini devirdi ve sırttı. “Elbette koymadım,” dedi. “Kolunu kontrol ettim.” Bu, kolumda bandajın altında sızlayan yarayı açıklıyordu. “Kate saldırdığında seni lanetleyecek bir şey yerleştirmiş olabilirdi. Bir sorun görünmüyor. Ancak ameliyatını yaparken bir miktar kan kaybettin, güçsüzsün. Öfke veya korku krizine girip camı çerçeveyi indirme diye seni günlerdir uyutuyorum, farklı ilaçlar deniyorum. Obsit taşı bulmak kolay olmadı. İlaçların hepsini deneyene kadar böyle yapmaya mecbur kaldım. Gücünü kontrol edemiyorsun ve burası avcı kaynıyor,” diye açıkladı. “Üzgünüm, sana açıklama fırsatım olmadı.”

Ona beni uyuttuğu için tepkili olsam da anlattıkları mantıklıydı. “Valor’a biraz daha yağmur yağdırsaydın tüm kent sel altında kalacaktı,” diye güldü. Masasının çekmecesini kurcalamaya koyuldu. Aradığını birkaç saniye içinde buldu. Annemin kırık bilekliği uzattı. İçine taş yerleştirip tamir ettirmişti. Şaşıracak elinden aldım, tanıdık kabartılar üzerinde parmağımı gezdirdikten sonra hemen koluma taktım.

“Kaç gündür buradayım, Jay?” Alacağım yanıtı korkuyordum.

“Beş gündür uyuyorsun, Luna.”

Beş koca gün... Solaris beni hiç mi merak etmedi? Jay, aklımdan geçenleri okur gibi açıkladı.

“Solaris, Altın Saray’a gidip döndükten sonra her gün buraya gelip neden hâlâ ayılmadığını öğrenmek için beni didikledi, söylendi durdu. Endişeden deliye döndü. Seni gözlemlmek için uyuttuğumu söyledim. Ona da uyandığını ve iyi olduğunu bildirmem gerekli. Kolun birkaç saate iyileşir. Sen dinlenmene bak, ben de deli prene iyi olduğunu haber vereyim. Yoksa yıllardır süren dostluğumuz beni boğazlamasıyla son bulacak.”

Oturduğum tekli koltukta kıvrıldım, ayaklarımı da sehpaye uzattım. Gözlerim, olduğum yerde kapanıyordu. Jaylen üzerime bir battaniye attı, önümdeki tepsiyi ve silah olarak kullanmaya çalıştığım şırıngayı gülümseyerek aldı. Masadaki mumu üfleyerek söndürdü. Kapının kapanma sesini hayal meyal duydum.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM AKADEMİ

Öfkesi babasına, bana değil...

Gözlerimi, dün yorgunluktan sızdığım tekli koltukta açtım. Sol, Jay'in masasında oturuyor, gözlerini kırpmadan bana bakıyordu. Ona olan öfkem, dün duyduklarımın sonra biraz azalmıştı ancak yine de benden bunca zaman saklamasına kırgındım.

Gülümseyerek, yumuşak bir sesle, "Kafama yine bir şey fırlatmaya kalkmayacağını umuyorum," dedi. Günler sonra yeniden içime güneş ışıkları doldu.

"Sana bağlı. Umarım yine kafanı kırmama sebep olacak şeyler söylemezsin."

Her yerim tutulmuştu. Ayağa kalkıp esnemeye çalıştım. Kolumdaki bandajlar gitmişti, iz yoktu. Jay dün gece çıkartmış olmalıydı.

"Seni biraz daha uyutsaydı en yakın arkadaşımı öldürmek zorunda kalacaktım."

"İyiyim," dedim kısaca, kırgınlığım sesime yansıyor. Hâlâ tam olarak eskisi gibi değildik ama en azından odada fırtına estirmeden konuşabiliyorduk. *Şimdilik...*

Solaris başını öne eğdi, derin bir nefes aldı. "Jay uyurgezerliğinin sana yapılan bir büyüden kaynaklanabileceğini söyledi. Çözdüğünü düşünüyor, kendi sağlığı için umarım çözmüştür. Seni uyuttuğu sırada kanını da aldı, araştırdık. Safkan bir aileden geliyorsun, Luna."

Örgümü çiğnemeye başlamıştım ki sözleri karşısında heyecanla gözlerimi ona çevirdim. "Hangisi?"

“Beldrakon,” dedi gülerek. *Beldrakon... Lunabelle Beldrakon... Gerçek ismim Lunabelle mi? Umarım öyledir, ismimi seviyorum.* Kaşlarımı çattım gülmesi karşısında. Komik bir şey göremiyordum.

“Neden gülüyorsun?”

Masaya dirseklerini yasladı, muzip bir ifadeyle eğildi. “Leanderthorn ailesinin en sevdiği avcı soyudur,” dedi imalı şekilde.

Gözlerimi devirdim. *Aman ne hoş!* “Şimdi de avcı soylarımız birbirinden hoşlanmıyor.”

“Jay ile araştıracağız. Annen belki de yaşıyordur. İzini sürmeye çalışacağız.” Ondan hoşlanmadığımla ilgili imamı görmezden gelmişti.

Nazik olmaya gayret ederek, “Ben de araştırmak istiyorum. Beni de dâhil eder misiniz?” diye sordum. Yakıcı öfkenin sonunda ona karşı zorlama bir kibarlık sergilediğim samimiyetsiz bir duruma gelmiştik. Kafasını sallayarak onayladı. Yüzünde yine o korktuğum ifade vardı. *Hoşlanmayacağım bir şey söyleyecek.*

“Luna...” dedi ve duraksadı. Oldukça gergin görünüyordu. Altın rengi gözlerinin kahveleri titreşiyor, alevler çıkıyormuş etkisi yaratıyordu.

“Kötü bir şey söyleyeceksin.”

“Jay seni uyuturken Altın Saray’a gittim.”

Bir yandan onu dinlerken diğer yandan da uzamış tırnaklarımı avuç içlerime batırıyordum. “Ve?” diye sordum.

Yeniden çileden çıkmamdan çekiniyor olmalıydı, nasıl söze gireceğini bilemiyordu. “Nişan gerçekleşti,” dedi hüznle. “Kral, verdiği rapordan hoşlanmadı. Ülkenin daha da kenetlenmesi gerektiğine karar verdi. Lilian ve ailesi saraya geldiler. Onların güçlü ordusunun tam desteğine, kendisini desteklemesine ihtiyacı var. Nişana engel olamadık,” diye açıkladı. “Bir planım var, iptal etmek için.”

İçim yeniden buz kesti. Ellerine baktım, yüzük yoktu. “Lilian...” diye mırıldandım fısıldayarak. “Halledeceğini söylemiştin.”

Gözlerindeki çaresizliği görebiliyordum ama elimde değildi. “Bu sahte bir nişan, Bell. Lilian da istemiyor.”

Nişanlısının ismini onun dudaklarından duyduğumda içimdeki tüm çiçekler soluyor gibi hissettim. Beni çıkardığı dağın zirvesinde nefes alamıyordum.

“Çözeceğim,” dedi. “Sadece Fernville’deki olayların biraz sakinleşmesine, zamana ihtiyacım var.”

“Dün olanlar için üzgünüm,” dedim, bana şaşırarak baktı. “Seninle aramızda olanlara bu kadar anlam yüklemek benim hatam,” diye devam ettim. Bakışları karardı. “Bunca zamandır beni yanında tutmanın güvenlik için olduğunu unuttum. Sonuçta birbirimize sözler vermedik. Basit bir hoşlanma, yol arkadaşlığıydı belki. Aşırı tepkiler verdim. Dün yaşananların tekrarı olmayacak.”

“Luna,” diye söze başladı ancak elimi kaldırıp konuşmasına engel oldum. Derin bir nefes aldım, ondan bir adım uzaklaştım. “Lilian seni tanıdıkça sevecektir, Kaptan.”

Geri adımlarla kapıya doğru ilerlemeye başladım. Ona inanıyordum ancak bu durum ikimizi de aşıyordu. Kral'ın emriyle evlenmek zorundaydı. Haftalardır bana söylemeyerek zaten yeterince hasara sebep olmuştu. Eğer bir saniye daha yanında kalırsam yine kendimi kaybetmekten korkuyordum. Onun yanındayken orada olduğunu hiç bilmediğim vahşi duygular açığa çıkıyordu.

Jay aşırı duygulardan kaçınmamı tembihlemişti. Üzerimde taşıdığım hiçbir taşın şu anki duygu durumuma hâkim olabileceğini sanmıyordum. Gözlerimi kapattım, nefes alıp verdim.

“Birbirimizden uzak duracağız.”

Gözleri hayal kırıklığı ve kederle koyulaştı. “Sen nasıl istersen, Lunabelle.”

Bu durumda onun yanında olmamı bekleyemezdi, bunu anlamamı istememezdi. Yer değiştirseydik ve nişanlanan ben olsaydım, müstakbel eşimin boynunu şimdiye kadar kırmış olurdu. Ben de onu paylaşamazdım, yapamazdım.

“Benim tek istediğim sensin. Lilian ya da başkası umurumda değil. Bunu hiçbir zaman aklından çıkarma. Senden uzak duracağım, isteğine saygı göstermek zorundayım ama çözeceğim. Bu nişan evlilikle son bulmayacak,” dedi öfkeli bir şekilde. Göğsü düzensiz nefes alışverişleriyle sarsılıyordu. *Öfkesi habasına, bana değil...* Beni anlıyordu, gözlerinden okuyordum. Dün dinlediklerimden sonra ben de onu anlayabiliyordum ama elimde değildi. Üstelik kıskançlık ataklarına engel olamıyordum ve birkaç saniyede bir onu sarsmamak, yumruklamamak için çaba harcamak zorunda kalıyordum.

Artık kanatmış olduğum avuç içlerimden tırnaklarımı çektim. “Benim için artık önemi yok,” diye mırıldandım ve öfke patlaması yaşamamak için

arkamı dönüp hışımınla kütüphane çıkışına yöneldim. Gizli kapıdan çıkıp onu Jay'in odasında yalnız bıraktım.

Arkamdan hiçbir şey söylemedi, seslenmedi, beni takip etmedi. Jay kütüphanede bir şeyler okuyordu, gelişimi görünce ayaklandı. Yüzüm berbat görünüyor olmalıydı.

"Sizi birbirinizden uzak tutmalıyım. İki taş bile seni tamamen korumuyor, Luna. Sakin olman gerektiğini dün söylemiştim." Gözlerim dolu, başımı iki yana salladım.

Beni kolumdan çekiştirerek kütüphanenin başka bir duvarından girilen gizli kapıya götürdü. Kapı, tünel gibi nemli bir koridora açılıyordu. Koyu taşlarla döşenmiş uzun koridoru meşaleler aydınlatıyordu. Bir süre yürüdükten sonra yol ayrımına geldik.

Yol, üç kola ayrılıyordu. En sağdakini seçip ilerledim. Kapıya benzer bir giriş çıktı karşımıza. Jay, öne geçerek eliyle itti. Duvar kayarak yana açıldı. İçeri girince şaşkınlıkla etrafıma bakındım. Odama gelmiştik. Boy aynasının arkasındaki duvar, gizli kapı olarak tasarlanmıştı. Gözlerim tünel ve oda arasında gidip gelirken, "Bu yüzden bana bu odayı verdiniz," diye mırıldandım. Gizli geçidi görünce dikkatim anlık da olsa dağılmıştı.

"Evet, Lu. Az önce geçtiğimiz dehlizler, Solaris'in odasına, kütüphaneye ve günlerdir yattığın benim odama bağlı. Burayı Sol, Benj ve benden başka kimse bilmiyor. Kimseye görünmeden ikimizden birini görmeye gelmek istersen burayı kullan," dedi. "Solaris'i görmeye gitmeyeceğim kesin."

Jaylen'in yüzünden kederli bir ifade geçti, kalın kaşları havaya kalktı. "Öğrenmişsin," dedi üzüntüyle.

"Artık önemi yok, doktor."

Jaylen başını kabul etmediğini belirtmek istercesine iki yana salladı. "Önemi var, Lu. Lütfen unutma, böyle olmasını o istemedi. Seçim şansı verilmedi ona. Ama yine de çözecektir," dedi beni rahatlatmak istercesine. Aslında içgüdüsel olarak arkadaşını savunuyordu.

Derin bir iç çekip elimle *her neyse* der gibi bir işaret yaptım. "Solaris magus olduğumu bilmeyecek."

Jaylen kaşlarını çatı. "Eğer söylersen sana yardımcı olacaktır, onu tanıyorum," diye üsteledi. *Ben de tanıdığımı sanıyordum.*

"İstemiyorum, Jay, lütfen."

Israrcı olmanın faydasız olduğunu anlayıp teslim oldu, başını salladı. “Bilmen gereken şeyler var, sonra gideceğim,” dedi. “Akademi’deki herke- se hasta olduğunu söyledik. Bir tür bulaşıcı soğuk algınlığı. Yeni iyileştin, ben seni revirde tedavi ettim.”

Kafamı salladım. Kendimi yine yorgun ve bitkin hissediyordum zaten ancak bu kez rahatsızlığım fiziksel değildi. Midemde az önce duyduklarım sebebiyle ince bir ağrı vardı. “Ve unutma, aşırı duygulardan kaçın. Ayrıca lütfen yemek ye,” diye tekrar tembihledi beni. Arkasını dönerek geldiği gizli kapıdan geçti ve kayboldu.

Odamdaki yatağa oturup boş gözlerle pencereden dışarıyı izlemeye koyuldum. Yine yağmur yağıyordu ama benim yarattığım fırtınalar gibi değildi; usulca çiseliyor, camda sakın yollar oluşturunuyordu. Ne yapacağı- mı bilemiyordum. Dünden beri öğrendiklerimi hazmedememişken bir de Sol’ün nişanlandığını öğrenmiştim. *Lilian... Ne hoş isim.*

Geçtiğimiz haftalar içinde yanımdaki varlığına alışmış, ona karşı his- settiğim karşı konulamaz çekimi sonunda kabullenmiştim. Kavga ederken onu sevdiğimi itiraf etmem bana da sürpriz olmuştu gerçi. O da oyunlara gitmeden önce beni istediğini söylemişti. Jay’in odasındaki öfke krizimin aşırı olduğunun farkındaydım ancak kalbim daha önce hiç olmadığı kadar kırılmıştı. *Kendime ve ona itiraf ettiğim ilk anda...*

Kendimi nişan törenlerinin nasıl olduğunu hayal ederken bulunca oya- lanmam gerektiğine karar verdim. Saat sabahın sekiziydi.

Dolaptan eğitim için bırakılan kıyafetleri alıp hızlıca giydim. Siyah bir tayt ve üzerine siyah uzun kollu dar bir tunik vardı. Tunüğün kolları baş parmağa geçiyordu. Atıcılık yaparken faydalı olabilirdi. Yağmur geçirme- yeceğini tahmin ettiğim, siyah yumuşak kumaştan pelerini de üzerime at- tım. Pelerinde gümüş aslan iğnesi takılıydı. Antrenman için kalın tabanlı, bağcıklı botlar bırakmışlardı. Tamamen giyinince kendimi süzdüm.

Geçirdiğimiz bir hafta içinde serumla beslenince epey zayıflamıştım. Kemiklerim görünüyordu. Bir an önce beslenmeli ve antrenman yapma- lıydım. Saçlarımı her zamanki gibi ördüm. Odamın anahtarını taytın bel kısmındaki cebe attım.

Kapıdan çıkıp etrafa bakındım. Koridorda kimse yoktu. Kaç gündür or- talarda olmadığımından, kahvaltı ve eğitim saatlerini de bilmiyordum. Önce avluya bakacaktım. Merdivenlerden ruhsuz bir şekilde inip avluya açılan kapıdan dışarı çıktım.

Bölmelere ayrılmış bahçede, farklı eğitmenlerle eğitimlerin başladığını gördüm. Solaris, benim ekibimin başındaydı. *Maalesef...* Ethan, Mills, Derek, Brian, Jill ve ben, elit ekibi oluşturmuştuk. Kalan altı kişiyi Iris almıştı. Bren ve Alex, o ekipte idi. Benjamin, Ash'in de içinde olduğu insan askerlere eğitim veriyordu. Jude da Solaris'e eşlik edecekti, şu an yanında bekliyordu.

Solaris'in ekibe bir şeyler anlattığı parkura gittim. Başıyla beni selamladı. "Geçmiş olsun, Luna," dedi mesafeli bir şekilde. Diğerlerinin yanına geçmem için işaret verdi. O da antrenman giysilerini giymişti. Paçalarına doğru daralan ince kumaştan rahat bir pantolon, siyah botlar ve üzerinde vücudunu saran kısa kollu bir tişört vardı. Tüm kasları tişörtün altından belli oluyordu. *Bu soğukta biraz daha giyinsen ölürdün!*

Altın rengi gözleri ve kumral saçları, yeni uzamaya başlamış sakallarıyla muazzam görünüyordu. Kendi kendime iç çektim. Onu artık bu şekilde incelemem gerekiyordu.

"Luna hasta olduğu için bir haftalık eğitimde biraz geriye düştü," dedi, ekibe doğru bakarak gözlerini benden kaçırdı. "Sana birkaç gün ders bitiminde ek eğitim vereceğim. Arayı hızlıca kapatırsın."

Rahatsızca kıpırdandım. Her şey bu kadar yeniyken onunla baş başa vakit geçiremezdik. Eğitim verecek olsa da yeniden kavgaya tutuşmaktan çekiniyordum. Ateş ve barut gibiydik. Boş bir vakitte dersi bana Jude'un vermesini rica edecektim.

Bugün kılıç eğitimi alacaktık. Diğerleri beş gündür çalıştıkları için benden daha iyi durumda olmalıydı. Fernville'de de birbirimize oldukça soğuk davranıyorduk. Buna rağmen Benjamin'le birlikte verdiği temel dersler şimdi işime yarayacaktı.

Solaris, yakut taşlı devasa kılıcını aldı. Tutuş ve duruş eğitimiyle başladı. Bu kısmı biliyordum. Bizzat elleri üzerimdeyken uygulamalı göstermişti. Konuşuyor, bir yandan da doğru açıları gösteriyordu ancak onu süzmekten ve anılara hapsolmaktan pek konsantre olamıyordum. Zaten eskiden de dikkat dağınıklığı problemim vardı. Bir de dersi Sol'un vermesi bana pek yardımcı olmuyordu.

Jude'u yanına çağırdı. Bize ufak bir kılıç gösterisi sunacaklardı. Jude kendi kılıcını çekip pozisyon aldı. Karşı karşıya durup birbirlerini uzaktan selamladılar. İlk olarak birbirlerinin etrafında avlarına yaklaşan aslanlar gibi dönmeye başladılar. Jude da kaslı yapısına göre oldukça çevikti.

Bir süre döndükten sonra ilk hamleyi Jude yaptı, zıplayıp Sol'un yüzüne doğru kılıcını savurdu. Midem korkudan ters takla attı. Öne atılıp onu korumaya çalışmamak için kendime hâkim olmam gerekti. *Eğitim gösterileri böyleyse gerçekte nasıl dövüşüyorlar acaba?* Sol, kılıç darbesinden başını arkaya atarak kurtuldu ve gülümsedi. Alaycı bir ifadeyle başını yana doğru, ayıplar gibi salladı. "Hâlâ öğrenemedin, Jude."

Jude'un yüzü hıstan pembeleşti. "Seni bu kez yeneceğim, Kaptan," diye karşılık verdi. Bu kez Solaris atağa geçti. Göz kırpmaya bile fırsat kalmadan Jude'un arkasına geçti. Bluzunun sırtında ufak bir kesik açtı kılıcıyla. Şaşırarak derisini kesmediğini, Jude'un yaralanmadığını fark ettim. Nasıl başardığını keşke yavaşlatılmış olarak tekrar izleyebilseydim.

Jude, ona çeşitli yöntemlerle defalarca kez, benim de yüreğimi ağzıma getirecek şekilde hamle yaptı. Solaris hepsinden çevik hareketlerle sıyrıldı. Jude arkasına dolaştığında, elindeki koca kılıcı sırtına doğru savurup hamlesine engel oldu. Jude, Sol'un hamlelerinden zor da olsa kaçınmayı başarmıştı şimdiye kadar ancak Sol'un tam kapasitesiyle saldırmadığını anlayabiliyordum. Savunmasının yanında saldırısı o kadar da agresif değildi.

Karşı karşıya geldikleri bir anda, Jude'un kılıç tutan eline beklenmedik ve güçlü bir tekme savurdu. Kılıç havalanıp yere düşerken, onu kendi kılıcını yere paralel tutarak havada yakaladı. Düello tartışmasız biçimde sona ermişti.

"Başka sefere," dedi gülerek. Jude'un kılıcını, kendi kılıcını kaldırarak fırlattı. Jude kılıcını havada yakaladığında hıstan saçları gibi pembeleşmiş, yer yer morarmış görünüyordu. Ekipten büyük bir alkış koptu, ben de istemsizce onlara katıldım.

İzlediğim düellodan büyülendiğimi itiraf ediyordum. Solaris tartışmasız çok yetenekli ve güçlüydü. Onun gibi dövüşen kimseyi görmemişim şimdiye kadar. Yaptıkları tüm hamleleri kapınam lazımdı. *Gösterişçi Prens*. O son kılıç kapma numarasını nasıl öğreneceğimi düşünürken buldum kendimi.

Gösteri bittikten sonra bizi ikili gruplara ayırdılar. Sol ve Jude aramızda gezinerek hareketlerimizi düzelteceklerdi. Ben Ethan'la eşleştim. Aldığım tahta eğitim kılıcı bile oldukça ağırdı, kaldırırken kolum ağrıyordu. *Keşke yemek yeseydim*. Hâlâ güçsüzdüm ama bunu açık edecek değildim.

"Şu düşürme numaranı bana hâlâ göstermedin," dedi Ethan sitekle.

"Dersten sonra," dedim gülerek. Onun gibi bir çam yarmasını benim ebatlarımda bir kadının tek hamleyle devirmesini kendine yedirememişti.

Bize gösterilen şekilde pozisyon aldık. Basit hareketlerle birbirimize hamle yapıyorduk. Kılıçta düşündüğüm kadar kötü olmadığımı fark ettim. Fernville’de yaptığım antrenmanlar işe yaramıştı. Biraz elim alışınca Ethan’dan gelen darbelerin hepsini savuşturmayı başarır hâle geldim. Ethan çok hantal kaldığı için ona üstünlük sağlıyordum. Tahta kılıcımınla iki kez baldırına, birkaç kez eline ve sırtına vurunca Ethan sinirden morardı. O sırada Sol yanımıza geldi.

“İyi hareket, Elaine.”

Ona bakmadan iltifatını başımı sallayarak kabul ettim. Üzgün gözlerle beni izlediğini seziyordum ama yapacak bir şey yoktu.

Yaklaşık bir saat boyunca kılıcımınla Ethan’ı pataklamak bozuk sinirlerime iyi gelmişti. Ethan, elbette benimle aynı duyguları paylaşmıyordu.

“Şimdi eğitmenlerle eşleşerek onlara bir kere de olsa kılıcınızla vurmaya çalışacaksınız. Her biriniz en az bir kez Jude ve benimle dövüşecek,” dedi Solaris.

Gruptan heyecanlı mırıltılar yükseldi. Herkes Solaris’i bir kez de olsa alt etmek istiyordu ve yapabileceğini düşünüyordu. Sıramı beklemeye başladım. Maçlar uzun sürmüyordu zaten. Sol ile eşleşenler en fazla on saniye dayanabiliyordu. Jude’a dokunabilen kimse çıkmamıştı.

Önce Jude ile eşleştim. Diğerlerinden uzun süre dayanmayı başardım ancak Jude elbette ki bana göre çok daha çevik ve yetenekliydi. Acele hamle yapmasaydım tahta kılıcımınla koluna vurmaya çok yaklaşmıştım. Ben ona hamle yaptığım sırada karnımı savunmasız bırakmıştım ve beni yenmişti. Jude ile düellomu bitirip yeniden beklemeye başladım. Sonunda sıra bana geldi. Solaris ile dövüşecektim. Onunla böyle olmaya alışmam gerekiyordu.

Karşısına geçip selam verdim. O da aynısını tekrarladı. İlk hamleyi benden bekliyordu. Diğerleriyle savaşırken izlemiştim, hepsinde aynı şeyi yapmıştı. Ona biçimsizce saldıran avcılarının beline, bacağına, karnına darbe indirip karşısından yollamıştı. Jude ile savaşırken ben de aynı hatayı yapmıştım.

Jude’u taklit edip, kılıcımı elimde döndürerek etrafında çember çizmeye başladım. Bana ilk hamleyi onun yapmasını sağlarsam belki, küçük bir ihtimal de olsa açığını yakalayabilirdim. Dudağının kenarı tek tarafa, yukarı doğru kıvrıldı. Ne yapmak istediğimi elbette anlamıştı. Aramızdan görünmez elektrik akımları geçiyordu. Gözünü ayırmadan bana bakıyordu, ben de ona.

Arkamızdaki uğultudan bizi izleyen kalabalığın arttığını fark ettim. Öğle yemeği vakti gelmiş, dersi biten herkes bizi izlemek için parkura dolmuştu. Ben ise sadece onu görüyordum. Kaslarını gerişini, altın gözlerinin keskin bakışlarını. Etrafında çember çiziyordum, hamlemi kararlaştırmaya çalışıyordum. Avcı hızıyla bana yaklaşıp arkama geçeceğini hissettim. Ben de hızımı kullanarak arkamı döndüm ve geriye sıçradım. Tahmin ettiğim gibi arkamdan saldırmak istemiş, kılıcını savurmuştu. Aynı anda bulanık silüetler olarak o hamlesini yapmış, ben savuşturmuştum.

Kalabalıktan gür bir alkış ve ısıklar yükseldi. Şimdi hamle sırası bendeydi. Yine hızımı kullanarak yere çöktüm ve kılıcımı yerden bacaklarına doğru savurdum. Amacım onu düşürmekti ancak ben yere çöktüğümde gelecek saldırıyı tahmin edip, geriye sıçrayarak savuşturdu. Hiç beklemeden kılıcını koluma doğru savurdu. Onun hamlesine engel olacak şekilde kılıcımı göğsüme paralel tutarak pozisyon aldım. Tahta kılıçların birbirine vurmasından çıkan tok ses alanda yankılandı. İkinci hamlesini de karşılamıştım.

Kalabalık alkışlıyor, bana tezahürat yapıyordu. Solaris iyice keyiflenmişti, gözleri parlıyordu. Avının etrafında dönen bir aslan gibi o da şimdi benim etrafımda daireler çiziyordu. Karnına doğru hızla kılıcımı savurdum. Kendi kılıcıyla darbemi kesti. O benim bacaklarıma doğru hamle yaptı, ben onun hamlesini karşıladım. Artık beklemeden saldırıyorduk. Üçüncü hamlesini omzuma doğru yaptı. Avcı hızını kullanmıştı. Bir anlığına dikkatim dağıldığı için beni hazırlıksız yakaladı. Omzuma tahta kılıçla, çok sert olmayan bir hızla vurdu. Darbeyle tek dizimin üzerine çöktüm ve kılıcını boynuma doğru dik konumda tuttu. Düello bitmişti.

Arkamızdaki kalabalıktan kükreme sesi gibi alkış geldi. Ben ise iyice hırslanmıştım. Kılıcımı indirip, elini uzattı. Elini tutmasam izleyen yüzlerce gözün önünde centilmenliğe aykırı olacaktı. İstemeyerek uzattığı eli tutarak beni kaldırmasına izin verdim. Beni kendine çekerken oldukça hızlı çekmiş, fazlasıyla burnunun dibine girmiştım. Kulağıma fısıldadı.

“Sana söylemiştim. Dikkatin kılıçta olmalı. İyi misin?”

Huysuzlanarak yan gözlerle etrafıma bakındım. “İyiyim.”

“Bir gün beni yeneceksin,” diye fısıldadı. Beni bırakıp pelerinini omzuna attı. Kalabalığa selam verdi ve savrulurken ana kuleye girmek üzere uzaklaştı. Benden uzak durmak için yapıyordu. Ben ise çarpılmış gibi onun

kaldırıldığı konumda, elimde gevşek tuttuğum kılıcımla dikiliyordum. Saniyelik de olsa kokusu burnuma çarpmış, beni sersemletmişti.

Jude sırtıma birkaç kez takdir edercesine vurunca kendime geldim. “Hepiniz Luna’dan ders almalısınız,” dedi keyifle. “Aranızda en uzun dayanan o oldu. Öğleden sonra bu hareketleri tekrarlayacağız. Şimdilik dersimiz bitti,” diyerek kalabalığı dağıttı.

Beni kolumdan tutarak beklememi işaret etti. “Tebrikler, Luna. Gerçekten yeteneklisin. Solaris akşam biraz meşgul olacakmış. Akşamki özel derslerini ben devralıyorum.”

Ben de böyle istemiştim ama onun benden önce davranmasına yine de bozulmuştum. “Tamamdır, sevindim.”

“Böylece kaptanla aranızdaki alevlerin avluyu yakmasını önlemiş oluruz.”

“Onunla aramızda alev falan yok,” diye söylendim huysuzca. Saçlarım antrenmanda dağılmıştı. Onunla konuşurken bir yandan onları çözüyordum.

“Çok uzunlar, nasıl rahat ediyorsun?” dedi eliyle saçlarımı inceleyerek.

“Kendim kesemiyorum.”

“Akşam o konuda sana yardımcı olabilirim. Saçlarla uğraşmayı severim,” dedi neşeyle. Neşesi bana biraz Bren’i anımsatıyordu. Bren’le de görüşecek bir hesabım vardı.

Jude’un kendi renkli saçları onu ilk gördüğümdeki gibi bir sürü farklı örgüyle yapılmıştı ve benimkinin aksine sabahki gibi duruyorlardı. “Dersleri senden alacağıma çok sevindim. Akşam görüşürüz.”

Jay’in öğüdünü dinleyerek yemek yemeye karar verdim, antrenmanlarda güçsüz düşecektim. Tabağıma nefis görünen yemeklerden doldurdum ve ekibimin oturduğu masaya yöneldim. Ash ve Bren’i hâlâ görmemiştim. Ethan, asık yüzle sandalyesini kenara kaydırıldı.

“Seni patakladığım için bana surat asmayacaksın herhâlde?” diye sordum ona. “Söz veriyorum sana düşürme numaramı öğreteceğim.”

Homurdandı, iri elleriyle kumral saçlarını karıştırdı. “Sadece benden daha hızlısın. Böbürlenme.” İlk günden edindiğim birkaç arkadaşımı kızdırmamak adına gönlünü almak istedim.

“Sen de bana şu vuruşu gösterecektin,” dedim sempatik bir sesle. Burnumu kırdığı vuruştan bahsediyordum.

Bunu hatırlayınca keyfî biraz yerine geldi. Diğerleri de laf atınca, gülüşerek sohbet etmeye başladık. Yemek çok iyi gelmişti. Gülüşüm yarıda kesildi. Aniden, tenimde bir sıcaklık hissettim. Başımı kaldırdım. Altın gözler... Jay ile yemek yiyordu, beni izliyordu. Duygularımı okumaya çalışır gibi bakıyordu. Başımı diğer yana çevirdim ve kalbimi kapatmayı diledim. Birbirimizden uzak durmayı öğrenmemiz gerekiyordu.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM MESAFE

İyilik yolunda atılan her kör adım uçuruma çıkar.

Sonbaharın günleri hızla geçiyordu, sonlarına yaklaşıyorduk. Avludaki ağaçlar yapraklarını altın rengi bir hüznle yere sermişti, serin esen rüzgâr da onları birer birer savuruyordu. Havada nemli toprak ve ıslak yaprak kokusu hâkimdi. Güneş ışıkları yazın olduğu kadar parlak değildi, havada ürperten bir esinti hissediliyordu. *Tıpkı benim güneş ışıklarım gibi...* Birçok kişiye hüznü gelen bu mevsimi seviyordum. Gri bulutların arasında göç eden kuşları izliyordum. Ruhumdaki kasvet belki de zevklerine de yansıyor.

Bir hafta kadar Jude ile eksiklerimi tamamlamak için akşamları kılıç dersi yapmıştık. Artık epey iyi durumdaydım. Saçlarımı kesmeme de yardımcı olmuştu. Aklımı oyalamak için durmadan antrenman yapıyordum. Yağmurda bile koşuya çıkıyordum. Bana bazen ekiptekiler, bazen Bren ve Ash eşlik ediyordu. Bren ne kadar koşmayı sevmese de programlarımızın yoğunluğundan görüşme fırsatı bulamıyorduk ve bizimle vakit geçirmek istediği için ayak uyduruyordu.

Bren ile ilk karşılaştığımızda Solaris'e söyledikleri yüzünden epeyce söylenmiş, onunla tartışmıştım. İyiliğim için yaptığını söylemişti. *İyilik yolunda atılan her kör adım uçuruma çıkar.* Bren'e olan öfkemden Ash de nasibini almış, birkaç günlük tartışma ve soğukluğun ardından benim adıma karar vermeyeceklerine ve sırlarımı açıklamayacaklarına dair söz almamla onları affetmiştim. Başka seçeneğim de yoktu zaten. Solaris'in buzdan duvarlarında bıraktığı hasar tek başına yeterli geliyordu.

Ash hem dövüş dersleri hem de uzmanlık alanı olarak adalet dersleri alıyordu. İkisinde de oldukça iyiydi. Kraliyet Hukuku ile ilgili öğrendiği her şeyi derslerden sonra bize anlatıyordu. Anlattıklarından sıkılsam da onun hevesini kırmamak için heyecanla dinliyor gibi yapıyordum. Adalet Fakültesinin bana göre olmadığını da buradan anlamıştım.

Bren ise orta hâlli bir avcıydı, yeteneklerini kendini savunacak kadar geliştirmişti ancak çok başarılı bir araştırmacıydı. Kaleye geldiğinden beri çözölemeyen pek çok altyapı sorununu çözmüştü. O da mühendislik derslerine giriyordu. Sonunda üçümüzün arası neredeyse eskisi gibiydi. Ash yalnızca arkadaşça davranmış, başka hiçbir konuya girmemişti.

Ara ara Jay'in odasının bulunduğu kattaki kütüphaneye gidiyordum. Orada ailemi araştırıyorduk. Henüz herhangi bir ipucuna ulaşamamıştık. Jay'in bilekliğime yeniden taktığı taş işe yaramış görünüyordu. Uyurgezerlik gitmişti.

Bahçede ekiptekilerle şakalaşırken ya da Ash'le -eski alışkanlıkla- birbirimize sarılırken bazen altın rengi gözlerin beni izlediğini hissedip arkamı dönüyordum ama ne zaman baksam sırtını dönüp uzaklaşıyordu. Solaris ile haftalardır hiç konuşmamıştık. Derslerde beni her zaman Jude ile eşleştiriyor, ders bitince de gözden kayboluyordu. Onu düşünmemek için tüm ormanı koşarak geçmem gerekiyordu ki tam olarak işe yaradığını da söyleyemezdin.

Bir süre, kendimi onunla geçirdiğimiz kısa sürenin dert olmayacağına, onu düşünmeyeceğime ikna etmeye çalışmışım ama yokluğunun bıraktığı boşluğu inkâr etmek mümkün olmamıştı. Onu ve ona olan hislerimi, yapmak istediğim gibi Jay'in odasında bırakamamıştım. Bunu onun bilmesine gerek yoktu elbette.

Jay bana Solaris'in Aster ve Eos'u hâlâ arattığını söylemişti. Haberleri ondan alıyordum, henüz hiçbir ize rastlamamışlardı. Günler geçtikçe öldüklerine olan inancım artıyor, ruhumdaki yara iyiden iyiye büyüyordu.

Havalar iyice soğumuştı. Üzerime kalın giysilerimi geçirdim. Jay'in tavsiyesiyle mühendislik derslerini denemeye karar vermişim. Mekanik alanında başarılı olabileceğimi söylemişti. Bren ile arkadaşılığımızdan pratik kısmıyla ilgili biraz göz aşinalığım vardı. Bren ile buluşup avcı kulübünde tanıştığım Steve Eldrin'in dersine doğru yol aldık. Teknik dersler, girişe yakın kulelerden birindeki amfi düzenindeki sınıfta işleniyordu.

Bren en ön sıradaki yerini aldı. Ben ise daha arkaları tercih ettim. Ders başladığında korktuğum gibi olmadı. Biraz dikkatimi verebilirsem matematik hesaplamalarını anlıyordum. Bulmaca gibi onları çözerken kafamı Sol'den bir süreliğine de olsa uzak tutmayı başarıyordum ancak sıkıntıdan patlayacak gibiydim. Bunlar Bren'in ilgi alanıydı. *En azından denemiş oldum.*

Ders bitince Steve bana seslendi. Dersine bugünlük misafir olarak girmiştim. Kambur duruşunu biraz dikleştirdi. "Ne dersin. Luna? Dersime kaydını yapalım mı?" diye sordu heyecanla.

Öğrencilerin gelişimini takip etmek için katılan herkesi listeyle kayıt altına alıyordu. "Üzgünüm, Profesör. Dersiniz çok öğreticiydi ancak sanırım bana göre değil," dedim mahcup bir gülümsemeyle. "Kendime göre bir bölüm bulacağımı umuyorum."

Akademik dersler başlayalı birkaç hafta olmuştu. Kararsız kaldığım için henüz hiçbir bölüme kaydını yaptıramamıştım. Steve'in yüzünden bir üzüntü ifadesi geçti. Sonra aklına bir şey gelmiş gibi duraksadı. Gözlüklerinin altında kırışık gözleri parladı. "Aslında..." dedi kelimeyi uzatıp düşünürken. "Sana uygun bir alan geliyor aklıma. Gölge Avcıları'nı duydun mu?"

Kafam karışarak şaşkın gözlerle baktım ona. *Gölge Avcıları mı?* Steve heyecanlandı, hemen anlatmaya koyuldu. "Valor'da son açılan bölümlerden biridir. Askeri Bilimler Fakültesine bağlı, bir çeşit üstün yetenekli ajan yetiştirme programı. Bölümün tam ismi '*Gölge Operasyonu*'. Kaptan da o bölümde eğitim aldı. Aslında senin yeteneklerini düşününce senin için de son derece uygun olabilir."

Bu bilgi, içimde bir heyecan kıpırdanmasına sebep oldu. Eğlenceli ve tehlikeli bir bölüme benziyordu. "Profesör Slate bu bölümle ilgileniyor. Onunla git konuş hemen," dedi yaşlı adam bilgece. "O bölümde ben de birkaç derse giriyorum," diye ekledi ve göz kırptı.

Avcı oyunlarını kazandığım için beni hazine gibi görüyorlardı. Bütün hafta farklı dallardan eğitmenler, derslerine katılmam için benimle sohbet etme bahanesiyle baskı yapmışlardı. Dersler başladığından beri benden çok daha çalışkan avcılarla vakit geçirmiştım. O yüzden yaptıklarına anlam veremiyordum. Profesörlerin çoğu, "Avcı oyunları birincisi benim dersimi alıyor," demek istiyordu yalnızca.

Onların arasında Profesör Slate'i hiç görmemiştim gerçi. Bu kez aradığımı bulmak umuduyla mühendislik sınıfından çıkıp Profesör Slate'i aradım kulenin içinde. Neyse ki dersi bitmişti. Koridorda sohbet ederken yakaladım onu.

Uzun boylu, güçlü yapılı, orta yaşlı bir adamdı. Karizmatik görünüyordu. Beni görünce arkasını döndü, yeşil gözleri parlayarak selam verdi. "Merhaba, Gölge Operasyonları Bölümü için geldim," diye söze girdim.

"Ah, Lunabelle Elaine," dedi yüzünü aydınlatan bir gülümsemeyle. "Kaptan gelebileceğini bildirmişti." *Ah o Kaptan!* Slate'in gözleri ellerime kaydı, bilinçsizce sıktığım yumruğumu gevşettim.

Fazla konuşkan birine benzemiyordu. Bana bölüm bilgilerini içeren bir broşür verdi, ayaküstü göz attım. Temel askeri eğitimlerin yanında kılık ve kimlik değiştirme, bilgi toplama, psikolojik manipülasyon gibi alt uzmanlıkları vardı. Safkan avcılar için duyuları geliştirme derslerine gözüm çarptı. Fazla düşünmeme gerek yoktu, katılacağımı bildirdim.

Hady Slate bir hayli sevinmiş göründü. Bana almam gereken kitapların listesini verdi ve ders programını elime tutuşturdu. Ben karar verene kadar dersler başladığından biraz sıkı çalışmam gerekecekti. Bugün şehre gidip vakit kaybetmeden listedekileri almaya karar verdim.

Sırada, tüm avcıların aldığı zorunlu tarih dersi vardı. Çaylak avcılar ve insan askerler, seçtikleri uzmanlık ne olursa olsun geldikleri seneye göre gruplara ayrılıyor, ilk sene genel tarih gibi mecburi bazı dersler alıyorlardı. Amaç herkese en başından temel eğitimler verilmesiydi.

Valor'dan önce aldığımız eğitimler bilinmediği için hiç okula gitmemiş gibi kabul ediliyordu. Bu sene gelenler arasında, köyde hiç okula gidememiş olanlar da vardı. Normalde okula gitmekten her zaman sıkılmıştım ama Solaris'ten aklımı uzaklaştırdığı için şimdi memnundum. Kendimi derslere ve eğitimlere veriyordum.

Amfiye adım atınca gözlerim ekibimi aradı, onları arka sıralarda görüp yanlarına yerleştim. Ağır çantamı yanımdaki boş sandalyeye koydum. Brian ve Ethan küçük bir top hâline getirdikleri kağıtla birbirlerinin parmaklarından oluşan kalelere gol atmaya çalışıyorlardı.

Birkaç dakika sonra Andory Mcburn, tarih profesörü, içeriye adım attı. Diğer yanımdaki Mills mırıldandı. "Bizi sıkıntıdan öldürmez umarım."

Dersin ortalarına doğru konudan kopmuştum, notlarımı aldığım deftere Snow'un portresini çizmekle meşguldüm. Yanımdaki Mills, Jill ile fısılda-

şarak gülüşüyor; Ethan ve Brian da dersten önce oynadıkları oyuna devam ediyorlardı. Derek ise bir arka sıramızda her zamanki gibi somurtuyordu.

“Bu soruyu Lunabelle Elaine yanıtlasın.”

İsmimi duyduğumda ensemden bir soğukluk geçti. Sorunun bile ne olduğunu bilmiyordum çünkü.

Amfi sessizleşirken bakışlar bana döndü. Tedirginlikle ayağa kalktım. Profesör boş bakışlarımı görünce neyse ki beni daha fazla rencide etmeyecek soruyu tekrarlama nezaketini gösterdi.

“Büyünün kaynağı ve yıkımlar, Lunabelle,” dedi kalın sesiyle. “Bize anlatır mısın? Tanrılarla olan kısımdan başla.” Rahatlayarak iç çektim. Orion amcadan dinlediğim hikâyeleri kullanarak bu soruya yanıt verebilirdim.

“Büyü, Kusurlu Tanrı Vaelirion’un insanlığa armağanıydı,” dedim. “Kendi özünden bir parça.”

“Neden kusurlu bir tanrı?” diye sordu profesör.

“İnsan kalbi yüzünden. Diğer tanrıların aksine vücudunda ölümlü bir kısmı vardı. Kalbi,” diye yanıtladım.

Profesörün isabetli cevaplarım sonrası gözleri parladı. “Doğru. Devam et lütfen, Elaine,” dedi.

“Dünyadaki görevinde insanlarla bağ kuran Vaelirion, yani Kusurlu Tanrı, yeryüzünü terk etme vakti geldiğinde onlara büyüü armağan olarak bırakmak istedi. *Vaelirion Gözü* ismini verdiği mücevhere elementlerin gücünü mühürledi. Özün diğer yarısı ise avcılarının güçleriydi. Onları da altın yuvanın içine sakladı. Doğada her şeyin karşıtı olduğu gibi avcı ve element sihri de birbirini dengeleyecekti.”

“Çok doğru. Vaelirion’un insanlığa büyüü bırakmasında, tanrı katında insan kalbi yüzünden kabul görmemesinin etkisi de vardı elbette. Devam et, Elaine.” Bütün hikâyeyi bana anlattıracaktı anlaşılan. Kâğıtla futbol oynamayı bırakmış olan Brian ve Ethan, bana ağızları açık ve şaşkın gözlerle bakıyorlardı.

“Mücevheri, bin yılda bir gerçekleşen yıldız rüzgârı zamanına kadar mühürledi ve yeryüzünü terk etti. Zamanı geldiğinde mühür kırıldı ve gücünü seçilmişlere sundu ancak gücü sunduğu ilk insan bunu paylaşmak istemedi. Tanrı olma hayali cazip gelmişti. Tek başına yüklendiği tanrı özü onu delirtti, dünyaya ilk yıkımı getirdi ve acılar içerisinde can verdi. Güç yeniden mücevherin içine mühürlendi.”

“Dramatik eklemeler yapıyorsun ama sevdim,” dedi profesör. “İlk Yıkım’da kıtalar ayrıldı, biliyorsunuz. Bu gücün ne kadar tehlikeli olduğunu anlatmam için başka bir bilgi vermeye bile ihtiyaç yok.” Devam etmem için işaret verdi.

“Bin yıl sonra, yeniden yıldız rüzgârı vakti geldiğinde avcı ve element sihri yeniden uyandı. Güç kendini beş seçilmiş ve beş safkan soylu aileye sundu. Element güçlerini alan beş kişiye Antikler; avcı gücünü alan beş soylu aileye ise Safkan Avcılar ismi verildi.”

Profesör beni sanıyorum dersi dinlemediğim için seçmişti ancak verdiğim isabetli cevaplar hoşuna gitmişti.

“Antikler ve Safkan Avcılar, insanlar tarafından güçleri ortaya çıkar çıkmaz esir alındılar. Uyutuldular ve üzerlerinde deneyler yapıldı.

“İnsanlar tanrı gücünü istemişti,” diye ekledi profesör. “Ölümsüzlük, elementlere hükmetme, avcı güçleri... Tanrı olmak istediler ancak büyüü kopyalamakta başarısız oldular. İkinci Yıkım’ı da anlat, Elaine.”

“Antikler, bir insan ömrünü aşan uykularından uyandırıldıklarında oldukça öfkeliydiler. Sevdikleri herkes ölmüştü. Esir tutuldukları tesisi yakıp küle çevirdiler ve avcılarını da alarak kaçtılar. Tüm bilim insanlarını avladılar, batan kıtalar oldu. Dünya geri dönülemez bir hasar aldı.”

“Teşekkür ederim, Elaine. Bunun için ilk sınavına on puan ekleyeceğim, oturabilirsin.”

Rahatlayarak yerime oturduğumda Ethan beni koluyla dürttü. “Beni tarih sınavlarına sen çalıştıracaksın.”

Gülerek başımı salladım. Dersin bitimine az kalmıştı ve bir daha habersiz söz vermesi ihtimaline karşı dikkatimi profesöre verdim.

“Güç bu sefer olması gerektiği gibi paylaşılsa da dünyaya barış ve huzur gelmedi. Dünya yara aldıktan sonra üç devlet kuruldu. Antiklerin hükmettiği Astoria ve avcılarının ülkesi Viridia. İnsanlar çaresizce hayatta kalmaya çalışıyorlardı. Antikler insanları büyücüye dönüştürmeye ve kendilerine bir halk, ordu yaratmaya başladılar.”

Ön sıralardan bir çocuk elini kaldırdı söz almak için. Profesör ona söz verdi. “Avcılar buna nasıl izin verdi ki?” diye sordu.

“Vermediler. Büyük Savaş başka bir dersin konusu ama özet olarak insanlarla iş birliği yapıp obsit taşı yardımıyla Antikleri alt ettiler ve sonsuz bir uykuya gönderdiler. Aetherium da bu zaferden sonra kuruldu. Medeniyetin külleri arasında. İlk kral Blaze soyundandı ve böyle de devam etti.”

Orion amca daha dramatik ve akıcı anlatsa da evet, hikâyenin özeti aşağı yukarı böyleydi. Aetherium'daki herkes bu hikâyeyi aslında aşağı yukarı bilirdi.

“Bir sonraki ders için ödeviniz, İkinci Yıkım'da zarar gören teknolojik gelişmeleri, yeryüzünün eski ve yeni hâlini, Antikleri sonsuz uykuya hapsedmemize yardımcı olan obsit taşıyı araştırmak. On sayfalık bir özet bekliyorum. Dağılabilirsiniz.”

Sıkıcı tarih dersini de atlattıktan sonra, avluda Bren ve Ash ile oturmak için onlarla yürüdüm. Eğitim alanlarının dışında kalan, yeşillik bir alan vardı. Öğrenciler, güzel havalarda burada çimlerin üzerine yayılarak ve sohbet ederek vakit geçiriyorlardı. Bugün hava güneşliydi. Kendimize boş bir yer bulup biz de onlar gibi çimlere yayıldık.

Çantamdan çıkardığım elmayı kemirmeye koyuldum. İştahım olmasa da ilaç gibi gelen yemekleri saatli olarak tüketiyordum güçlenebilmek için. Ash ve Bren de bu sırada mühendislik dersleriyle ilgili tartışıyorlardı.

Ash, Bren'in elindeki defteri çekiştirip, “Hayır,” dedi. “Bunu böyle çözemezsin.”

“Sen nereden bileceksin? Sen otur, kanun kural falan ezberle,” diye söylendi Bren.

“İkisini de yapabiliyorum. Bu çözüm yanlış,” diye üstelemeye devam etti Ash.

İkisinin elinden defteri kaptım, üstten göz gezdirdim. Ash haksızdı, Bren'in çözümü oldukça doğru görünmüştü bana. Zaten temel bilgilerdi, Bren bunları gözü kapalı yapardı. “Bren haklı,” dememle büyük tantana koptu.

İkisi de çok hırslı öğrencilerdi. Onların atışmalarını dinlerken bir an için kendimi yeniden Fernville'de gibi hissetmişim. Ancak o zaman altın gözlü bir karın ağrım yoktu. Onu tanıdıktan sonra onun yokluğunu hissetmeden eskiye dönmenin mümkün olmadığını anlıyordum. Ne yaparsam yapayım elimde olmadan özlüyordum.

Ash ve Bren'in inatlaşmasından ince bir baş ağrısı edinmeye başlayınca kaçmak için çözüm aramaya karar verdim. Kitaplarımı almaya şehre inmem gerekiyordu. Bren'in teknoloji araştırmaları işinin saati gelmişti. Ash birlikte gitmeyi teklif etti. “Biraz yalnız kalmak istiyorum, Ash. Senin için sakıncası yoksa?”

Ash bana memnuniyetsizlikle baktı, kahverengi gözleri alayla kısıldı. “Sakıncası var, Luna. Yalnız kaldığında kendini yorgunluktan bayılıta kadar bir şeyler yapmaya çalışıyorsun. Seninle geliyorum.”

İtiraz edecek gibi olduğumda üste çıkarak beni bastırmayı başardı. Çaresizce kabul ettim, en azından şansımı denemiştim. Bren, saati gelince bize veda edip işinin başına gitti. İkisi ayrılınca birkaç dakikalık sessizliğin tadını çıkardım gözlerimi kapatıp.

Vakit geldiğinde Ash’e yeniden itiraz etmeye yeltendim. Ash’in dudakları her öfkелendiğinde olduğu gibi ince bir çizgi hâline geldi. “Bana ihtiyacın var, kabul et,” dedi. “Arkadaşın olarak yanında olmama izin ver.”

Doğruydı... Ash’in etrafımda olması bana iyi geliyordu ama bunun tek tarafı olduğundan emin değildim. Bence benim, prens olmadan eskisi gibi onun etrafında olmam da ona iyi geliyordu. Bu konuda onunla tartışmaya girmeyecektim.

Ayaklandık ve kalenin çıkış kapısına doğru yürümeye başladık. Şehirde ders kitaplarının satıldığı yer, kaleye gelmeden hemen önceki rampadaydı. Yürüyerek on dakikada gidip dönebilirdik.

Avluda yürürken Sol’un parkurlardan birinde olduğunu gördüm. Benjamin’in eğittiği ekibin eğitimine destek veriyor, yakın dövüş öğretiyordu. Benjamin ile birbirlerine vurmaya çalışıyorlardı. Göz ucuyla izliyordum. Bu sırada rüzgâr iyice hızlanmıştı, pelerininim üzerimde olmasına rağmen ürperiyordum.

Kaçamak bakışlarla Solaris’i izlerken, Ash kendi üzerindeki pelerini çıkarıp benim omuzlarıma attığında ürperdim. Yetmezmiş gibi pelerini örtüp omuzlarımdan sarıldı. Ash’in yaptığı hareketle Sol’un dikkati dağıldı. O da göz ucuyla beni izliyor olmalıydı.

Benj onu gafıl avladı ve çenesine bir yumruk indirdi. Dudağının kenarı patladı, kanamaya başladı. Yanına gidip silme dürtümü kontrol etmeye çalıştım. Bir adım atıp duraksadım. Dudağını elinin tersiyle sildi ve zehir gibi gözlerle ikimize bakıp Benjamin’e çok daha saldırgan bir tavırla hamle yapmaya başladı. Birkaç dakika sonra o da onun kaşını patlatmayı başardı. Daha fazla izlemeye gönlüm razı gelmediğinden kafamı hızlıca önüme çevirip adımlarımı hızlandırdım.

Kapıya doğru ilerledim. Solaris görüş açımdan çıkınca, Ash’in üzerime attığı pelerini hışımla çıkararak ona geri verdim. “Bilerek yapıyorsun,” diye çıkıştım.

Solaris'e olan kini, yollarımız ayrılmış olsa da dinmiyordu. Prens aklımı çeldiği için onu reddettiğimi sanıyordu ama bu doğru değildi. Onca zaman ona karşı o tür bir çekim hissetmemiştim. O duyguyu hissettiğinde insan yerinde duramıyordu; ben de bunu yeni yeni öğreniyordum.

Ash bana öfkeyle baktı. "Yalnız olduğunu düşünmesin. Seni bir daha kandırmasına izin vermeyeceğim," dedi kibirli bir ifadeyle.

"Beni kandırmadı."

"Kandırdı," dedi öfkeden sıkıldığı dudaklarının arasından. "Seni savunmasız anında yakaladı. Üzgündün, Luna. Ben üzerine gelmişim. Seni yalnız bırakmıştık. Sen de ona kapıldın işte."

Ağzım açık söylediklerini dinlerken, hangi birisi için o kıvrırcık saçlarını söküp eline versem diye karar vermeye çalışıyordum. Beni böyle mi görüyordu? Yalnızlıktan gidip ilk bulduğum kucağa atlayacak kadar zayıf... Birkaç kez ağzımı açıp kapadım, birçok yakışsız kelimeyi yuttum.

Ona doğru hışımla döndüm, sakinleşmek için burnumdan derin bir nefes verdim. "Kimsenin korumasına ihtiyacım yok. Kandırılmayacak kadar aklım çalışıyor, benim işlerime karışma ve kendine dert edinme. Seni ilgilendirmez."

Ash inanmaz bir tavırla sinir bozucu bir gülümseme gönderdi. Solaris'in beni ciddi ciddi kullandığını, yalnızlığımdan faydalandığını düşündüğüne inanamıyordum. Cidden beni salak zannediyor olmalıydı.

"Bir daha böyle bir şey yapma," dedim öfkeyle.

"Üşüdüğünü düşünmüştüm. Ne var bunda? Bu kadar abartma," diye yanıtladı o da sinirlenerek. Yalan söyleyememesi yüzünden kızaran yüzü olmasa ona inanacaktım.

"Neyi neden yaptığını bilecek kadar seni tanıyorum, Bennett. Kitapçıya kendim gideceğim."

"Sen bilirsin, Lu!" dedi, kahverengi gözlerinde öfke pırıltılarıyla. Elinde peleriniyle, geldiğimiz yoldan hınçla geri döndü.

Onunla bu ne ilk ne de son kavgamız olacaktı. Eskiden de zaman zaman birbirimizi kıracak kadar fikir ayrılığına düştüğümüz olurdu ama şimdi gerçekten de gözüme batıyordu. Üstelik Ash'e istemeden umut vermekten korkuyordum. Solaris'ten sahte nişanı yüzünden uzak dururken, onun önünde bana âşık arkadaşımın nispet yapar gibi dolanmak doğru gelmiyordu.

Ash'e karşı duyduğum dostluk dışında içimde herhangi bir hissin kınını bile yoktu. Haftalardır aklımda Solaris ile yatıyor, Solaris ile kalkıyordum. Ash'in de bana olan hislerinden karşılık alamadıkça vazgeçeceğini umuyordum. Benim için aile gibiydi, ondan da uzaklaşma düşüncesi beni zaman zaman öfkeden kudurtsa da canımı yakıyordu.

Aklımda düşüncelerle kale kapısından çıkıp, taş yoldan kitapçıya yürütmeye koyuldum. Şiddetli rüzgâr yüzünden rampadan inerken pelerini daha sıkı örttüm üzerime. Sonunda sıcak dükkâna adım attım ve rüzgârdan karışan saçlarımı düzelttim. Tezgâhın arkasında huysuz görünümlü bir adam duruyordu. "Merhaba, Akademi'den geliyorum. Bu listedeki kitapları almak istemiştim." Elimdeki listeyi ona uzattım.

Adam ne selam verdi ne de bir mimik yaptı. Tembelce arkasına dönüp kitapların ismini seslendi. Genç, zayıf bir kız birkaç dakika sonra hepsini kucaklayıp bize doğru yürümeye başladı. Kitaplardan burnunun ucunu görmiyordu. Adam hiç oralı olmuyor, ona yardımcı olmak için bir adım bile atmıyordu.

Dayanamayıp kitapların yarısını almak için davranacaktım ki kızın ayağı halıya takıldı ve gürültüyle, kitaplarla birlikte yere düştü. Kitapçının sahibi, öfkeli adımlarla kıza doğru yürüdü. Kitaplardan bir tanesinin kapağı yırtılmıştı. Yüzünden anladığım kadarıyla yaşı küçüktü, belki Eos kadardı.

Kaba adam kız iyi mi diye bakmadan bağırmaya başladı. Kız ise ürkek ve dolu olan gözleriyle adama bakıyor, her bağırdığında hafifçe titreyip daha da küçülüyordu düştüğü yerde.

Onun bu ürkek hâlini Beth'e benzetmekten kendimi alamadım. Onun gibi ufak tefek, narindi. Göğsüm Beth'i hatırladığım için daralırken adamın bağırtısı dinmediği gibi şiddetleniyordu. Kanımın kaynamasına artık engel olamıyordum. Olay çıkarmamaya çalışsam da bela beni buluyordu işte.

Kıza vurmak için elini kaldırdığında avcı hızımı kullanıp, arkasından uzanarak kolunu tuttum ve arkaya çevirdim. Gözlerimin önünde zorbalık edip kıza zarar vermesine izin veremezdim.

Adam şaşkınlıkla benden kurtulmaya çalıştı ancak öfkenin de etkisiyle adamın arkaya çevirdiğim bileğini bırakmıyordum. Bu haftaki eğitimlerde Ethan'dan öğrenmişim bu numarayı. Adam okkalı ve kaba bir küfür savurdu. Yere düşmüş kız eskisinden de fazla, yaprak gibi titriyordu.

"Ondan özür dile," dedim düz bir sesle.

Adam debelendi, bileğini daha da sıktım. “Sen kim?” diye söze başladı, kolunu daha da arkaya doğru çekince acıyla inledi. “Özür dile,” dedim yeniden, sakince.

Adam mırıldanarak yarım ağız, “Özür dilerim,” dedi kıza. Kızınsa gözleri büyümüş, daha çok korkmuştu.

“Ona ben gittikten sonra zarar verirsen yeniden gelirim.”

“Sen kim oluyorsun?” diye sordu haykırarak.

Debeleniyor, arkasına doğru tekme atmaya çalışıyordu. Ancak ne benden kurtulabiliyor ne de isabet ettiriyordu. “Akademi’de öğrenciyim,” dedim kolunu bırakıp. Aynı anda adamı biraz uzağa doğru ittirdim sırtından. “Kaptan Solaris’in bu yaşananları duymasını ister misin?”

Adam hışımla arkasını döndü. Öfkeden kızarmıştı. Solaris’in adını duyunca bana hamle yapmaya dahi cesaret edemedi. “Senin gibi sıradan bir avcıya neden inansın ki?” diye sordu anlık şaşkınlığından kurtulup. “Ona derdini anlatacak kadar yaklaşamazsın bile.”

Adamın sözlerinin bilmeden on ikiden vurduğunu ve beni yaraladığını belli etmedim. Şu sıralar gerçekten de Sol’e yaklaşamazdım. Ancak ben gittikten sonra adamın kıza zarar vermesini engellemem gerekiyordu. Ok yaydan çıkmıştı.

“Belki ona doğrudan ulaşamam ama anlatabileceğim ve onun inanacağı doğru kişileri tanıyorum.”

Adam biraz düşündü. Gözlerinde gördüğüm korku, kıza dokunmayacağının kanıtıydı. Solaris’in ben ve birkaç dostu hariç herkes üzerinde böyle bir etkisi vardı.

Gözlerimi adamın üzerinden ayırmadan kıza elimi uzattım ve kalkmasına yardım ettim. “İyi misin?” diye sordum nazikçe. Dizleri berelenmişti. Ondan daha da önemlisi, güzel yüzü bembeyaz olmuştu, titriyordu.

“Ben... iyiyim... Teşekkür ederim.”

Para kesemden kitapların parasını çıkarıp adamın tezgâhına attım. Yerdeki kitapları toplayıp kucakladım. “Unutma. Geri gelirim,” diye yineledim. Kızın gözleri dolarken minnetle kafasını salladı.

Çıkmak üzere birkaç adım attım ama içim rahat etmedi. Adamı fazlasıyla tahrik etmiştim ve ne kadar tehdit savursam da ben gidince kıızı hırpalayacağından korkuyordum. Kitapları yere bıraktım. Kızın kolundan tuttum, askıdaki pelerini omuzlarına attım. “Sen benimle geliyorsun.”

Kız korkuyla adama baktı. “Onu götüremezsin. O benim kanım ve malım,” dedi adam pis dişlerini göstererek. Bu kadarı bile kararımın emin olmak için yeterliydi.

Adamı duymazdan gelip, “Hadî,” dedim kıza.

Adam böğürürcesine bağırdı arkamızdan. “Akşama kadar burada olacaksın!”

Kız da bir cesaret *daha kötüsü olamaz*, diye düşünüp kitaplardan birkaçını yardım etmek amacıyla kucakladı ve rûzgârlı havaya benimle adım attı.

“Üzgünüm, onu kıskırttım ama sana vuracaktı,” diye açıkladım sesimin duyulması için hafif bağırarak.

“Çok teşekkür ederim,” dedi incecik sesiyle. “Daha önce kimse yardım etmemişti. Ondan korkarlar.”

“Akademi’de sana gerçekten yardımı dokunacak birkaç kişiyi tanıyorum,” dedim içinin rahatlaması için. “Merak etme.”

Adamı yeterince ürküttüğümü düşünüyordum ancak yine de tam olarak güvenemiyordum. Dönünce durumu hemen Jay’e anlatacaktım. Sol’ün de haberi olursa kızı korurdu, ona bu konuda güveniyordum.

Kitaplar kucağımızda, kaleye doğru yürüdük birlikte. Kapıdan girdiğimizde Jay’i avluda Jude ile sohbet ederken yakaladım. Yanlarına yaklaştım. Kucağımdaki ağır kitapları yere bıraktım. “Demek uzmanlık dersleri alıyorsun? Çok sevindim, Luna,” dedi Jay her zamanki nazik sesiyle. Yanımdaki kıza da başıyla selam verdi.

“Teşekkür ederim, Jay. Sana anlatmam gereken bir şey var.”

Onları tanıştırmak için kıza döndüm, adını sormamıştım. “Ben Daphne,” dedi kız çekingen bir sesle.

Jude ve Jay başlarını salladılar. Neden avcı olmayan birini kaleye getirdiğimi anlamayıp bana şaşkın gözlerle baktılar. Daphne’yi incitmeyecek şekilde ancak ayrıntı atlamadan olanları onlara anlattım.

Jaylen’in kalın kaşları endişeyle havalandı. “Sana bir şey yaptı mı?” diye sordu. Olumsuz anlamda kafamı iki yana salladım. Adama öyle bir fırsat vermemiştim.

“Eee... Sen ona anlatır mısın?” diye sordum kıvrınarak.

Jay, bıyık altından sırıttı. “Kime, Luna?” Omzuna fazla sert olmayan bir yumruk attım. Jude da kıkırdıyordu. Daphne ise kimsen bahsettiğimizi anlamadığından şaşkın şaşkın bakınıyordu.

Jaylen omzunu ovaladı yüzünü ekşiterek. “O adamı tanırım, tam bir pisliktir.” dedi. Ardından, “Kusura bakma, Daphne,” diye ekledi. Kız umursamadığını göstermek için omuzlarını silkti.

“Ona bir yumruk da ben patlatmak isterim,” diye araya girdi Jude öfkeyle.

“Jude, Luna bence onun yeterince ödünü patlatmıştır ama bir ziyaret de kaptanla ikimiz yaparız bugün. Merak etmeyin,” dedi Jay. Daphne’nin Kaptan’ı duyunca yüzünün rengi birkaç ton daha attı şaşkınlıkla.

Jay, Daphne’ye dönüp, “Merak etme, seni koruyacağız. Bundan sonrası bende,” dedi.

“Düşünce dizleri yaralandı. Bakman mümkün olur mu?” diye rica ettim Jay’e.

Jay nazikçe, “Revire gel, Daphne,” dedi. Kız bana dönüp bakınca, ona güvenebileceğini anlatmak için başımı sallayarak onay verdim. İçim rahatlayarak onlarla vedalaştım. Jude da odasına gidecekti, kitapları taşımama yardımcı olmak için hareketlendi. İkimize de ağır gelmeyecek şekilde kitapları eşit bölüştük. “Buraya ilk geldiğinde de sana kanım ısınmıştı ama şimdi, seni tanıdıkça çok sıkı bir kız olduğunu düşünüyorum. Kaptan’ın senden neden hoşlandığını anlıyorum,” diye söze girdi bir anda.

Jude patavatsızlığıyla tanınıyordu. Bir de rengârenk saçlarıyla tabii. O sözleri gönlünden geçerek söylediğini biliyordum ancak yine de yanaklarım kızarıyordu. İltifat almayı bir türlü beceremiyordum.

“Kaptan’ın benden hoşlandığından artık pek emin değilim ama teşekkür ederim, Jude. Ben de senin çok sıkı bir kız olduğunu düşünüyorum,” dedim, mahcup bir ifadeyle sınıtarak.

Jude, taşıdığı kitapların ardından ela gözlerini kısarak gülümsedi. “İşte bu yüzden âşık olmuyorum,” dedi bilmiş bir edayla. “Hepiniz aşktan kör oluyorsunuz.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM KÖR ATIŞ

Kontrolü kaybediyorsun, Lunabelle...

Uzmanlık derslerini almaya başladığımdan beri programım iyice yoğunlaşmıştı. Öğleden sonraları önce Profesör Slate'in Gölge Operasyonu Bölümündeki dersine giriyor, ardından akademi takviminde yer alan temel eğitim derslerine katılıyordum. Haftanın her günü sabahları klasik antrenman ve fiziksel eğitim dersleri yapılıyordu. Bu hafta atıcılık çalışmıştık. Benim en iyi olduğum konulardan biriydi neyse ki. Ok ve yay kullanırken zorlanmıyordum. Solaris'in öğrettiği birkaç fazladan tüyoyu da aklıma yazmıştım. Sol ile hâlâ hiç konuşmuyorduk. Yine de göz ucuyla beni kontrol etmekten geri durmuyordu.

Jaylen ile kitapçıya aynı gün bir ziyaret gerçekleştirmişlerdi. Jay, Daphne'nin artık güvende olduğunu söylemişti.

Uzmanlık derslerime bu hafta bir de uygulama sınıfı eklenecekti. Gölge Operasyonu programı da temel yakın dövüş eğitimlerinden başlıyordu. Hareket etmek kafamı dağıtmaya iyi geldiğinden hiç şikâyetim yoktu.

Bu yoğunlukla böylece akşama kadar nefes almadan çalışıyor, akşamları ise yemekten önce koşuya çıkıyordum. Dönünce arkadaşlarımla yemek salonunda yemek yiyor, sonra da odama çekilerek derslerde verilen proje ve hazırlıkları tamamlayıp uyuyordum.

Aklımı Solaris'ten uzak tutmak için geceleri ek ders alnam gerekirse onu da alacaktım. Ona olan hislerime teslim olmamayı aklıma koymuştum. Hâlâ nişanlı olduğu aklıma gelince çılgına dönüyor, o anda elimin altında ne varsa kırmak ya da ona fırlatmak istiyordum. Kaleyi kimsenin başına yıkmamam gerektiğini sık sık kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

Aslında öfkem ondan çok kendimeydi, ona kalbimi bu denli açtığım için kendime kızıyordum.

Sabah berbat bir baş ağrısıyla uyandım. Dün yağmurda koşu yapmıştım ve odama gelince yorgunluktan saçlarımın kurummasını beklemeden kendimi yatağa atıp yemek saatine kadar birkaç saat uyumuştum, üşütmüş olmalıydım. Sık hasta olmazdım ama olduğumda da böyle süründürüyordu. Zorla yataktan kalkıp üniformamı üzerime geçirdim. Kahvaltıda sıcak bir şeyler içmek belki de iyi gelirdi. Bugün atıcılığın başlangıç seviyesinin son dersini alacaktık. Ondan sonra yakın dövüşe geçiyorduk.

Merdivenleri ağır ağır inerek yemek salonuna geldim. Kendime hafif bir kahvaltı aldım. Gözlerim de sulanmaya başlamıştı. Masa başında, sıcak suyla kendime hızlıca bir ıhlamur çayı hazırladım ve ekibin birlikte kahvaltı ettiği masaya yöneldim. Ethan ve Brian yeşil zeytinle parmak futbolu oynamakla meşguldü. Brian'ın fırlattığı zeytin havada uçtu, boşta kalan elimle yakaladım. Masaya oturup zeytini önlerine doğru fırlattım.

“Refleksleri beni korkutuyor dostum,” dedi Brian, Ethan’a gülerek.

“Sana da günaydın, Brian,” diye homurdandım.

Jill kare gözlüklerinin üzerinden beni dikkatle süzdü. Bir sorun olduğunu anlamıştı. “Neyin var, Lu? Solgun görünüyorsun.”

“Hasta olacak gibiyim. Bana aldırmayın, çok da yaklaşmayın. Sıcak bir şeyler içince kendime gelirim.” Sesim öyle olmayacağını bildirir şekilde genizden geliyordu.

“Hasta olmuşsun bile,” dedi Ethan kaşlarını çatıp.

İştahım yoktu. Tabağımdaki domatesleri çatalımla didikleyip çayımı içmekle meşguldüm. Sol'un yine uzaktan beni incelediğini fark ettim. Hasta olduğum, onun o kahrolası dikkatli ve güzel gözlerinden kaçmazdı.

Jay'in birkaç dakika içinde masamıza gelişi hiç şaşırtıcı olmadı. “Günaydın, ekip. Afiyet olsun,” diyerek diğerlerini selamladı. Herkes onu sevecen bir şekilde selamladı. Jay'i tanıyan herkes onu severdi. Elini alnıma götürüp, “Luna, iyi misin?” diye sordu. Başımı hafifçe yana çekerek elinden uzaklaştırdım.

“İyiyim, Jay. Çocukmuşum gibi üzerime titremenize gerek yok.”

Gerginliğim anında masada sakince kahvaltısını yapan insanlara da sıçradı. Hepsi suspus olup bizi izlemeye başladı. Amacım olay yaratmak değildi, yalnızca kendi hâlime bırakılmak istiyordum. “Sana bir karışım

vereceğim, benimle revire gel,” dedi Jay. Ben mızızlanırken kolumdan tutup kaldırdı. Direnip karşı koyacak enerjim bile yoktu.

Ayaklarımı sürüyerek Jay’le birlikte revire doğru yürümeye başladım. Başım zonkluyordu ve iyice hâlsizleşmiştim. Revir odasına girip beyaz örtülü sedyenin üzerine oturdum. Elindeki şurubu bana uzatırken, “Ateşin var, Lu. Neden inat ediyorsun ki?” diye sitem etti.

“Seni o gönderdi, değil mi?”

Jaylen bana bakıp iç geçirdi. Ne kadar sabırlı olursa olsun bizim sürüşmemize katlanamıyordu. “Evet. İyi görünmediğini o fark etti, Luna. Sen benim arkadaşımsın. Sol olmasa sana bakmayacağımı mı düşündün?” dedi söylenerek.

Derin bir nefes verdim, teslim oldum. “Sana çatmak istemedim, Jay. Üzgünüm.”

Son zamanlarda Sol’e olan tüm hıncımı etrafımdakilerden çıkarıyordum ve bu hâlimi sevmiyordum. “Beni hızlıca ayağa kaldıracak bir şeyin var mı?”

“Sana iğne yapabilirim ama birkaç gün dinlenmeni tavsiye ederim, Lu. Kendini fazla yoruyorsun. Bünyen çökmek üzere.”

Sedyede arkaya yaslanıp başımı taş duvara dayadım. Başımın ağrısı yüzünden boynum onu taşııyormuş gibi hissediyordum. “İğne yap, lütfen. Yatmayacağım,” diye kararımı bildirdim. Jay onaylamaz gözlerle iğneyi hazırlamak için kısa süreliğine odadan çıktı.

Yatıp dinlenmek, düşünmek için fazladan zaman demekti. *Senin düşünmemen gerekiyor.* O sırada kapıdan girdiğini hissettim. Varlığı, yürüyen bir ışık hüzmesi gibiydi. Gözlerimi araladım. Altın rengi gözleri endişeyle kısılmıştı, kokusu bu mesafeden bile burnuma ulaşıyordu. Midem ufak bir takla attı her zamanki gibi. Uzun zamandan beri ilk defa dersler dışında bir yerde konuşacaktık.

“İyi misin?” diye sordu düz bir sesle.

“İyiyim, Solaris. Benim için endişelenme.” Ona yenik düşmemek için dilim hissettiklerimin tam tersi tepkiler veriyordu.

Sol’e çatmak iyi geliyordu gelmesine ama şu anki durumuma yardımcı olmuyordu. Ona öfkelenidikçe başımda davullar çalıyordu.

“Bugün derslere gelmiyorsun,” dedi sert bir sesle.

“Sen bana ne yapıp ne yapamayacağımı söyleyemezsin.” Başımın ağrısından gözlerim yuvalarından çıkacak gibiydi. Gözlerimi kapatıp bur-

numun kemerini sıktım, elimi başıma koyup yüzümü ekşittim. Solaris bir adım attı ancak sonra durdu ve endişeli bakışlarını bana yöneltti.

“Söyleyebilirim, Luna. Akademi’yi ben yönetiyorum. Unutmuş olmalısın,” dedi sinirlerimi daha da bozarak. “Bunu da bir emir gibi düşün.”

Beni tahrik etmeye çalıştığının farkındaydım ancak benimle bu şekilde başa çıkamayacağını şimdiye kadar öğrenmiş olması gerekiyordu. *Bana bir şey yaptırmak istiyorsan yapamayacağımı söyle, Yüce Prens.*

Ağrıyan başım yüzünden sıkıttığım dişlerimin arasından, “Derslere girmemi engellersen koşuya giderim, orman yürüyüşü yaparım. Beni durduramazsın,” dedim. “Emirlerini uygularken de yoldan çıkabilirim. İyi bilirsin.”

“Neden bu kadar zorluyorsun? Kontrolsüz mayın gibisin,” dedi isyan ederek. “Senin iyiliğin için söylediğimi anlamam bu kadar mı zor? Bu kadar mı meraklısın kendine zarar vermeye?”

“Beni kontrol altında tutman değil, yalnızca dürüst olman gerekiyordu. İçinde bulunduğumuz duruma rağmen boynumu eğip yanında olacağımı, benimle eğlencene devam edeceğini umuyordun sanırım,” diye yanıtladım. “Emirler yağdırıp beni boyunduruk altında tutabileceğini...”

Cevabım karşısında tek kaşı havaya kalktı. “Seninle eğlenmedim,” diye söze başladı ancak gözlerimi kapatıp, onun dediklerini yok sayarak başımı duvara yasladım. “Seni önemsiyorum ve iyi olmanı istiyorum. Bunun için özür dilemeyeceğim.”

“Beni gerçekten önemsiyor olsaydın en başından o küçük sırrını benimle paylaşır ve yanında olma kararını bana bırakırdın,” dedim öfkeyle. “Herkes bilirken beni aptal yerine koymazdın.” Başıma odunla vurulmuş gibi bir ağrı daha saplandı. “İyi olmamı istiyorsan benden uzak dur, prens.”

Dışarıdan bakıldığında buz gibi, ifadesiz bir yüzüm olduğuna emindim. Soğuk ve kayıtsız görünüyordum belki ama içimde, dışımdan farklı olarak, yangınlar ve kıvılcımlar vardı. Onun kollarında olmayı istiyordum ve ondan nefret ettiğim kadar, bu zayıflığımı yüzünden kalbimden de nefret ediyordum.

Yüzünden anladığım kadarıyla onun da sabrı zorlanıyordu. Bana bakmadan, odaya giren ve atışmamızı endişeyle izleyen Jay’e seslendi. “Ayağa kaldırmadan önce iyi olduğuna emin ol,” dedi ve revirden çıktı.

Onunla her tartışmamızda gözlerim doluyordu. *Ukala Prens.* Ona öylece boyun eğeceğimi sanıyorsa yanılıyordu. Sırf o emretti diye burada

yatmayacaktım. Jay iğne yapmak için hazırlandı. Bir yandan da ikimize birden homurdanıyordu. Huzursuzluk, küslük sevmiyordu. Jay'in nazik yapısına ters düşüyorduk.

O sırada içeriden, kitapçada tanıdığım kız Daphne çıktı. Dikkatim dağıldı, şaşkınlıkla baktım kıza. "Sen burada ne arıyorsun?"

Kız, mahcup bir ifadeyle eğilip selam verdi. "Merhaba, Luna. Sana o gün gerektiği gibi teşekkür edememiştim. Jaylen ve Kaptan Solaris, o gün senden sonra dükkâna gitmişler. Kaptan, abimi biraz hırpalamış," dedi gülererek. Demek ki kitapçının zorba sahibi abisiydi.

Kızın gözlerinin içi gülüyordu. O gün korkudan yaprak gibi titreyen kız gitmişti. İncecik ama coşkulu sesiyle, "Kaptan, Akademi'de yaşamama izin verdi. Abime de kendisine bir yardımcı tutmasını ve ona iyi davranmasını söyledi. Hayalim hemşire olmaktı. Jaylen bana bu fırsatı verdi, beni eğitiyor. Sizlere ne kadar teşekkür etsem az," dedi.

"Çok sevindim, Daphne," dedim, başımın ağrısına rağmen elimden geldiğince gülümseyerek. Sol, kızı vicdansız abisinin yanından alıp buraya getirmiş, korumaya almıştı. Jaylen ise hayallerini önüne sunmuştu. Az önceki öfkem, yerini biraz gurura bıraktı. O sırada Jay ilacı hazırlamıştı. "İstersen Daphne yapabilir, Lu," dedi. Başımı sallayarak onayladım. Kim yaparsa yapsın fark etmezdi, başımın ve kemiklerimin ağrısından kurtulmak istiyordum sadece.

Daphne'nin eli oldukça hafifti. İğne olduktan sonra Jay'in tavsiyesiyle yarım saat daha revirde dinlendim. İlaç etkisini göstermişti. Kendimi ilk geldiğim zamana göre çok daha iyi hissediyordum. Ayaklandım ve botlarımı giyerek Solaris'in vereceği atıcılık dersine gitmeye hazırlandım.

Jaylen arkamdan seslendi. "En azından öğleden sonra odanda dinlen, lütfen. İlacın etkisi birkaç saate geçecek ve kendini çok daha kötü hissedersin."

"Tamam, doktor. Duruma göre bakacağım. İkinize de teşekkürler," dedim. Jaylen daha da söylenmeye başlamadan hızlı adımlarla reviri terk edecekken odalardan birinde sessizce oturan kıza takıldı gözlerim.

Gwen buradaydı. Onu Beth'in öldüğü olaydan beri görmemiştim. Sessizce sedyede oturuyor, gözleri tek bir noktaya bakıyordu. "Gwen." diye seslendim. Çukurlaşmış gözleriyle dönüp bana baktı, sonra ifadesizce başını yine o uzaklara çevirdi. Jay arkamdan geldi. Koluma dokunup başıyla

dışarı çıkmamı işaret etti. Gözlerim Gwen'e takılı hâlde Jay'in adımlarını takip ettim. "Jay, neden konuşmuyor?"

"O olaydan beri bu şekilde. Yani Fernville'de yaşadığınız saldırı..." Gözlerim revir kapısıyla Jay arasında gidip geldi, göğsümde yine o bildik baskı oluştu.

"Saldırıdan etkilendiğini biliyordum ama iyileşmiştir diye düşünmüştüm."

"Biz de buranın iyi geleceğini düşündük ama travmatik hasar büyük. Onu başkentteki hastaneye göndereceğiz," dedi Jay.

"Sen bir şeyler yapamıyor musun?" diye fısıldadım büyüüyü kastederek.

"Ben fiziksel hasarları onarabiliyorum, Lu. Ruhuna bir faydam dokunmaz."

Üzgün bir şekilde başımı salladım, Jay beni tekrar dinlenmem konusunda tembihleyip revire döndü. Suçluluk duygusu ve keder, yeniden dalgalar hâlinde üzerime çöküyordu. Gwen'e yardım etmek istesem de Jay bile bir şey yapamamışken daha kötü olmasından korkuyordum. Onu usta ellere bırakmak sanırım en iyisiydi. Ellerimi cebime attım, aklımda düşüncelerle derse doğru yürümeye başladım.

Avluya ulaştığımda ekip toplanmıştı, ders başlamak üzereydi. Ders için kullandığımız ok ve yayı aldım. Pelerinimi çıkarıp kenara astım. Jude, bugün hedefleri iyice uzağa kurmuştu. Bazıları surların üzerinde asılıydı ve onları on ikiden vurmanız bekleniyordu. Sırayla atış yapmaya başladık. Ekipte benim dışımda Derek de yay ve ok kullanmada iyiydi. Solaris çitle-re yaslanmış, çatık kaşlarının arasından öfkeyle beni izliyordu. Bir yanım onun damarına bastığım için iyi hissederken, diğer yanım aramızdaki mesafe için yas tutuyordu.

Sıra bana geldiğinde yayımı gerdim ve oklarımı hedeflere göndermeye başladım. Hedeflerin hepsini vurmuştum ancak normalde sergileyeceğim performanstan daha düşük bir verimle atış yapabiliyordum. Gözlerim sulanıyor, bulanıklaşıyordu. O yüzden hedeflerin hepsinde oklarım, kırmızı dairenin birkaç milim yanındaki sarı bölmelere saplanıyordu. Yine de skorum diğerlerinden iyiydi.

Sol, herkes atış yaptıktan sonra önümüzdeki boşluğa ilerledi. "Bugün atıcılıkla ilgili temel eğitimin son dersi. Bir de canlı hedefle nasıl çalışıyorsunuz görelim," dedi ifadesizce. *Tahmin ettiğim şeyi yapma, prens!*

Sepette duran elmalardan üç tane kaptı. Zeminde, uzakta duran hedefin önüne doğru yürüdü. Elmalardan birini başının üzerine koydu, diğer ikisini ise elleriyle iki yanında, yanaklarına yakın bir şekilde kaldırdı. Buz gibi bir sesle, “Luna, senden başlayalım,” dedi.

Birkaç adım öne çıktım. Kalbim yerinden fırlayacak gibi atıyordu. Baş ağrım ise sabahkinden daha kötüydü, yeniden yoklamaya başlamıştı. Jude da dâhil herkes bana tedirginlikle bakıyordu. Gözlerim sulanırken Sol’e doğru atış yapmak istemiyordum. *Sana meydan okuyor*. Yayımı henüz germemiştim, kararsız bir ifadeyle öylece dikiliyordum. “Ne oldu, Luna? Kendini atış yapacak kadar iyi hissetmiyor musun?” diye sordu alaycı ifadesiyle.

Beni tahrik ediyordu ve başarıyordu. Onunla her savaşa vardım. Gözlerimi sildim ve yayımı gerdim. Gözleri sarımtırak bir ışıkla, öfkeyle parlıyordu. İlk oku başının üzerine gönderdim. Ok elmaya saplanıp başından aşağı düştü. Gözlerini bile kırpmamıştı. Kimseden çıt çıkmıyordu. Göz ucuyla Jude’un tırnaklarını kemirdiğini fark ettim. Yayı yeniden gerdim. Bir nefes verip ikinci oku, sol yanağına yakın olan elmaya gönderdim. Onu da vurmayı başardım.

Belli etmesem de her atışımda yüreğim ağzıma geliyordu ve başımın içinde ne varsa gözlerimden akıp gidecek gibi hissediyordum. Atış yapamayacak durumda değildim, bunu o da biliyordu. Az önce revirde ona meydan okuduğum için herkesin içinde beni sıkıştırıyordu.

Yayımı yeniden gerdim, üçüncü oku sağ yanağına yakın duran elmaya gönderdim. O sırada yine gözlerim biraz sulandı ve okum istediğim yerden bir milim kaydı. Ok, elmaya saplanıp yere düşürdü ama yanağında ince bir çizik açtı. Çizikten sızan kana bakarken sağduyum yerine geldi. Herkes suspus olmuş hâlde bizi izliyordu.

Oku ve yayı yere atıp panikle yanına gittim. Bana soğuk ve ifadesiz gözlerle bakıyordu, yüzünde hayal kırıklığı vardı. “Üzgünüm. İyi misin?”

Yanağındaki kanı baş parmağıyla sildi, gözleri parmağına bulaşan kanda oyalandı ve hiçbir şey söylemedi. Başımın üzerinden diğerlerine seslendi. “Ders bitmiştir, dağılabilirsiniz.”

Herkes, onu ikiletmeden parkurdan kaçır adımlarla çıkmaya başladı. Aramızdaki gerilim anlaşılmayacak gibi değildi. “İyiyim, Luna. Kalbimi kırmanın yanında, okunla yüzümde açtığın çizığın lafı bile olmaz. Hasta olmasaydın bu kaza da yaşanmazdı. Gözlerin iyi görmediği hâlde üzerime

atış yapmandan, bana eskisi kadar değer vermediğini anlıyorum. En azından kendine değer ver. Odana gidip dinlenmeni rica ediyorum.” Sesi buz gibiydi.

“Beni buna sen zorladın.”

Jude alanı terk etmemişti. Uzaktan endişeli gözlerle bizi izliyordu. Yere attığım yay ve oku sessizce yerine astım, kimseye bir şey söylemeden odama doğru yöneldim. Açtığı yara bir saat içinde iyileşecek, iz bile kalmayacaktı. Ama söyledikleri, zaten balyoz gibi ağrıyan başıma inen bir darbe gibiydi.

Bu hâlde nasıl ona doğru atış yapabildim? Bu kıskançlık ve öfke tehlikeli hâle geliyordu. Kendimden hiç hoşlanmıyordum. Onu yaralama riskini göze almıştım, haklıydı. Yine de ucuz atlatmıştık. Kontrolü kaybediyorsun, Lunabelle...

Odamın ahşap kapı kolunu çevirdim ve kendimi yüzüstü yatağa attım. Gözlerimdeki yaşlar durmaksızın akıyordu. Jay’ın verdiği ilaçlar da bir yandan uykumu getirmişti. Öfkemden korkarak ve gözyaşlarımı yastığa akıtarak uyuyakaldım.

Akşam saatlerinde kapının çalmasıyla, gözlerimi zorlanarak da olsa açtım. Kendimi sabaha göre daha iyi hissediyordum ama yine de vücudum ağırdı. Kapıdaki Daphne’ydi, bana ilaç getirmişti. Teşekkür ederek ilaçları aldım ve baş ucumdaki suyla içtim. Onun hemen ardından, birkaç dakika sonra Jay geldi. İçeriye girdi, ateşimi kontrol etti. İyi olduğuma karar verince çalışma masamın sandalyesine oturdu. Yüzünden söyleyeceği bir şeyler olduğunu hissettim.

“Ne söyleyeceksin?” diye sordum endişeyle. Aklıma Sol’e bir şey olduğu düşüncesi hücum etti; birkaç saniye içinde, okun zehirli olabileceği gibi en uç ihtimalleri bile zihnimde ardı ardına sıraladım.

“Eos ve Aster’le ilgili...” diye yanıtladı sakinleştirici bir sesle. Oturduğum yerden hızla fırladım; başıma saplanan ağrıya sanki odunla vurulmuş gibi sendeledim. “Sakin ol,” dedi nefes verip. “Kötü bir haber yok.”

Ona beklentiyle bakıyordum ve ağzından lafı cımbızla alıyor olmak sinirlerimi fena halde bozuyordu. “Ama bir haber var? Yüreğime indirmeden söyleyecek misin, Tanrılar aşkına!”

“Buraya yakın bir bölgede karanlık magus hareketliliği oldu,” dedi temkinle. “Aster ve Eos’un fiziksel özelliklerine uyan birilerini görmüşler. Sol oraya bir ekip gönderecek.”

Kalbim deli gibi bir heyecanla çarpmaya başladı. *Yaşıyorlar mı? Lütfen yaşıyor olsunlar.* “Ben de gideceğim.”

Jay beni şöyle bir süzdü, başını salladı. “Solaris de böyle düşündü. Kendisi Kral için bir görevde olacak, katılamayacak ama istersen seni güvendiği bir ekiple oraya yollamak istiyor.” Elbette oraya gidip kardeşlerimi aramak istiyordum.

Jay ayağa kalktı, bu kararı onaylamıyor gibi bir hâli vardı. “Luna, orada ne görürsen gör duygularına hâkim olmak zorundasın. Eğer kontrolden çıkarsan...” dedi ve durakladı.

“Biliyorum, doktor. Uslu ve kontrollü olacağım,” diye güvence verdim. Bana inanmaz gözlerle baktı.

“Yarın yola çıkacaksın. Bir an önce iyileşmen gerektiğini söylememe gerek bile yok.”

“İstersen gece revirde bile kalırım.”

“Gerek yok, başını belaya sokmadan dinlen yeter,” dedi ve ayağa kalktı. Omzuma dostane bir tavırla dokunup odadan çıktı.

Orada beni üzecek veya öfkeliendirecek bir şeyler göreceğimi düşünüyordu. Haklı olabilirdi ama kardeşlerimin hayatta olabileceği düşüncesi bile içimi coşkuyla doldurmaya yetiyordu. Durum kötü de olsa onlara yardım edecektim. *Ne gerekiyorsa...*

Ash ve Bren, akşam odama uğrayacaklardı. İçimdeki heyecanı bastırmak ve vakit öldürmek için okumam gereken kitapları okumaya karar verdim. Bir yandan Sol’ü merak ediyordum. Yarası ciddi değildi, çoktan iyileşmiş olmalıydı ama bu kez ileri gitmiştim. Keşke kırdığım kalbini de avcı güçleri iyileştirseydi. Bana söz verdiği gibi kardeşlerimi aratıyor, benim de gitmem için önayak oluyordu. Ona karşı böyle zamanlarda yumuşuyordum.

Biraz kitap okuduktan sonra kapım çaldı. Zorlanarak ayaklandım. Söz verdikleri gibi Bren ve Ash kapıdaydı. Bana yiyecek bir şeyler de getirmişlerdi. Bren’in elinde adaçayı vardı. Naneyi andıran hoş kokusundan tanımıştım. Geriye çekildim, içeri geçmelerine izin verdim.

Ash’in gözleri bana endişeyle bakıyordu. Kitapçıya gideceğimiz gün yaşadığımız tartışmadan sonra, bana karşı daha dikkatli davranıyordu. İlk iş, odada çatırdayan şömineye bir odun attı. Ardından yiyecekleri başucu- ma bırakıp çalışma masamın sandalyesine kuruldu.

Bren ise neşeyle boynuma sarılacağı sırada birkaç adım uzaklaştım. “Bulaşıcı mı bilmiyorum, yine de çok fazla sarılmayalım,” dedim burnumu çekip. Adaçayını bana uzatıp yatağının diğer köşesine oturdu. Minnetle getirdiklerini atıştırırken birbirlerine sessiz, kaçamak bakışlar atıyorlardı.

“Ne söyleyecekseniz söyleyin,” dedim asabi bir sesle.

Ash’in yüzünü bir sırtış kapladı, dirseğini çalışma masama yaslayıp söze girdi. “Prens’in yakışıklı yüzüne bir çizik atmışsın.”

Gözlerimi devirdim. Akademi’de haberlerin yayılma hızı korkunçtu. “Yanlışlıkla oldu,” dedim çayımdan bir yudum alıp.

Bren siyah saçlarını kulaklarının altına sıkıştırıp muzip bir sesle kıkırdadı. “Ah, Ash. O, prense çizdiği Fernville’de çoktan attı. Hem de kalbine...”

Ash yüzünü buruşturup oturduğu yerde homurdandı. Bu tepki karşısında Bren, üzerindeki bluzun kollarını çekiştirmeye başladı.

“Eğlenmeniz bittiyse size haberlerim var,” dedim ve hafifçe yatakta doğruldum. İkisi de meraklı gözlerle bana baktılar. “Eos ve Aster’den haber var.”

Bren oturduğu yerden sıçradı, neredeyse çayı dökmeme sebep olacaktı. Ciyaklama denecek tiz bir sesle, “Yaşıyorlar mı?” diye sordu. Ash de doğrulmuş, beklenti dolu bakışlarını üzerime dikmişti.

“Bilmiyorum ama yakınlarda bir karanlık magus aktivitesi olmuş ve yanlarında onlara benzeyen birilerini görmüşler. Yarın yola çıkıyorum, arayacağım.”

Bren heyecanla ellerini çırparken Ash endişe doluydu. “Geçen defa sana özellikle saldırdılar. Prens’in bunu düşünemiyor mu? Ben de seninle geleceğim.”

Aslında Solaris’in gelmemesine ben de şaşırmıştım ama anlıyordum. “Birincisi, o benim prensim değil,” dedim, huysuzca. “İkinci olarak da olmaz, Ash. Onun seçtiği güvenilir ve eğitilmiş bir ekiple gideceğim, sen gelemezsin. Tehlikede değilim, olsam da kendimi korurum.”

Bren atışmamızın bitmesini bekledi ve ayaklanıp Ash’i çekiştirdi. “Kalk haydi, uyuyup dinlenmesi gerekiyor.” Ash hâlâ kararsız gibiydi ama çaresizce Bren’i kapıya kadar takip etti. Son anda aklına bir şey gelmiş gibi döndü, cebinden minik bir müzik kutusu çıkardı. Onu kitaplarımın olduğu rafa koydu.

Kurma kolunu çevirip müzik çalmasını sağladı. Bu melodiyi tanıyordum, çocukken Ash ne zaman üzgün ya da öfkeli hissetsem beni bu melodiyle sakinleştirirdi.

Kahverengi gözlerinde sıcak bir ifadeyle, “Dikkatli ol, Lu,” dedi. Ellerini cebine attı ve kapıdan çıktı. Bren de bana uzaktan öpücük gönderip Ash’in adımlarını takip etti.

Müzik kutusundan yayılan melodi, çocuk gibi uykumun gelmesine sebep oldu. Yatağımın içine girdim, gözlerim kapanırken kardeşlerimi bulacak olmanın verdiği umutla dolarak uykuya teslim oldum.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM KRISTON

Mükemmel iki yalancı...

Sabah uyandığımda kendimi oldukça sağlıklı hissediyordum, ilaçlar işe yaramıştı. Duşa girip üzerimi değiştirdim. Yola çıkmadan önce Solaris'i görmeye gidecektim. Dün ona haksızlık ettiğime karar vermiştim ve merak ediyordum. Ona olan hislerimden bu yüzden korkuyordum. Bazen onu hançerleyecek kadar öfkeleniyor, bazen de malum sebeplerle üzerine tırmanmak istiyordum. Aşırıydı, çok aşırı...

Odamdan çıkıp Jude'un kapısını tıklattım, esneyerek kapıyı açtı. Her zaman yapılı olan saçları dağınık, gözleri şişti. Üzerindeki sabahlığı düzeltip sorgulayan gözlerle baktı. "Bir şey mi oldu, Lu?" Elbette benim uyandığım saatlerde uyanmaya alışık değillerdi. Askeriyede gün her zaman daha erken başlardı. Akademi saatleri oraya göre esnek kalıyordu.

"Solaris'i nerede bulabilirim?" Dün yaşananlardan sonra yaptığım şeyi Jude'un da onaylamayacağını tahmin ediyordum ama neyse ki yargılayıcı bir kişiliği yoktu.

"Dün senden sonra hepimize kök söktü. Uyuduğunu sanmıyorum. Muhtemelen kütüphanededir. Üzgün veya öfkeli olduğu zamanlarda orada vakit geçirmeyi sever."

"Teşekkürler, Jude. Uyandırdığım için üzgünüm," dedim dudaklarımı sıkıp.

Elini önemli değil anlamında savurdu ve esnedi. "Bol şans," dedi, kapıyı kapattı.

Gerçekten de şansa ihtiyacım olacaktı. Yemekhane bölümünden kütüphaneye çıkan sarmal merdivenleri tırmandım. İçeriye girince büyük alanda gözlerim onu aradı, sonunda aradığını buldu. Jude doğru tahmin etmişti. Sol, rahat koltuklardan birinde, elinde kitapla uyuyakalmıştı. Bir süre yanına yaklaştıktan sonra onu izledim. Kahretsin ki her milimini özlüyordum. Uyanana kadar burada bekleyebilirdim. *Manzaram da bir hayli hoş nasılsa.* Başımı iki yana salladım ve üzerine eğilip elindeki kitabı aldım.

Kitabı çektiğimde altın gözleri aralandı. Beni görünce şaşkınlıkla doğruldu. “Bir şey mi oldu, Luna? İyi misin?” diye sordu çatallı sesiyle. Onu sakinleştirmek için ellerimi havaya kaldırdım.

“İyiyim. Senden özür dilemek için gelmiştim.” Karşısındaki koltuğa emanet bir şekilde yerleştim.

Gözlerini ovaladı, oturuşunu dikleştirdi. Kollarını, iki yana açtığı uzun bacaklarına yaslayıp eğildi. Bakışlarından ne hissettiğini çözemiyordum. Uykusu açılmıştı, buz gibi bakışları yerine yerleşiyordu.

“Özre gerek yok.”

“Sol, sana olan öfkemi kontrol edemedim,” dedim derin bir nefes alıp. Biraz durakladım. “Bazen edemiyorum. Bu yüzden kendimi sürekli meşgul tutuyorum. Sana zarar verebilirdim. Ben böyle biri değilim. Gerçekten çok üzgünüm.” Sesim giderek zayıflıyor ve boğuklaşıyordu. Gerçekten de açtığım o küçük çizik beni tüm gece uyutmamış, eğer oku bir milim daha kaydırsaydım yaşanabilecek korkunç şeyler zihnimi ele geçirmişti.

Aramızda birkaç saniye süren bir sessizlik oldu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda bakışları yumuşamıştı. Benim aksime bakışlarını kaçırmadan, “Ben de üzgünüm. Seni zorlamamalıydım. Benimle haftalardır konuşmuyorsun. Sanırım, senin için hâlâ önemli miyim görmek istedim,” diye itiraf etti. “Aptalcaydı.”

Onun yaptığı aptalca olabilirdi ama benimki saf delilikti. Kimi kandırıyordum? Ona maalesef sıırılsıklam âşıktım ve dün yanlışlıkla onu öldürebilirdim. Kıskançlıktan, bir inat uğruna...

“Konu sen olunca tehlikeli hâle geliyorum. Bu hâlimi sevmiyorum.” Gözlerimi kaçırıyor, yüzüne bakmıyordum çünkü vereceği her tepki sınırimi bozacaktı. Hoşuna gitse ayrı kızacaktım, gitmese ayrı üzülecektim.

“Ayrıca hâlâ benim için önemli olduğunu görsen ne olacak ki? Ne değişecek?” dedim kısık sesle. *Çözümü yok işte, sen de biliyorsun.* “Bundan sonra sana daha medeni davranacağıma söz veriyorum.”

Solaris son söylediğim cümleden, dün üzerine ok atmamdan daha çok rahatsız olmuş gibi göründü. “Nişana henüz gerçekleşmeden engel olacağımı düşünüyordum,” diye açıklamaya başladı. “Yaşananlardan sonra bu karışıklıkta unutulup gideceğini... Seni olmamış bir şeyin ihtimaliyle daha fazla yükün altına sokmak istemedim. Kötü bir dönemdeydin. Aramızdakiler çok yeniydi.”

Onunla bu konuları konuştuğumuz her seferde bir yerleri yıkmıştım. Bu kez medeni olacağıma söz verdiğim için sözlerini tamamlamasına izin verdim.

“Amacım seni kandırmak ya da küçük düşürmek değildi. Hiçbir zaman olamaz.”

“Beni bir şeyler saklayarak koruyamazsın.”

İçimde bir yan, her söylediğine inanıyordu. Yaptığı yanlış olsa da niyetinin ona haykırdığım gibi olmadığını biliyordu. Diğer yanım ise nişanlı olmasına duyduğu öfkeyle az önce söz verdiğim gibi medeni davranmayacağını apaçık bir vahşilikle zihnime iletiyordu.

Sessizliğim karşısında kaşları çatıldı, gözleri öfkeyle yandı. “Çözeceğim. Benden nefret etsen de, seni kaybetsem de fark etmez. Evlenmeyeceğim.”

Onu hapseden altın kafes, benim de zindanım hâline gelmişti. Hangimizin esir olduğu fark etmezdi. İkimizin de eli kolu bağlıydı. Daha başlamadan biten güzel günlerin yasını tutuyorduk.

Ayağa kalktım. Kalksam ağlayacaktım ve artık onun önünde ağlamak istemiyordum. Yanağında yaraladığım, şimdi iyileşmiş olan yere dokundum, parmağımla okşadım. Elini elimin üzerine koydu. Sıcak dokunuşu beni öldürüyordu. Birbirimize üzgün gözlerle baktık. Elimi çekip arkamı döndüm ve ona daha fazla yaklaşmamak için son hızla orayı terk edeceğim sırada bana seslendi.

Arkamı dönüp sabırsız gözlerle baktım. Bu konuşma uzadıkça güvenli duvarlarım özlemle sallanıyordu. “Bugün ben de sizinle yola çıkıyorum. Yolda ayrılacağız, başka bir göreve gideceğim. Benjamin seninle olacak. Ona kendim kadar güvenirim ancak kendine dikkat edeceğine de güvenmek istiyorum.” Sesindeki sorgulayıcılık ve şüphe inkâr edilemezdi. Kendime dikkat etmeyeceğimi düşünüyordu.

“Ederim. Onları bulma fırsatı verdiğin için teşekkür ederim.”

“Ben de seninle gelmeliydim,” dedi yanaklarının içini çiğneyerek. “Umarım yaşıyorlardır, Lu.”

“Teşekkür ederim. Umarım,” dedim ve beni durdurmasına izin vermeden sarmal merdiveni inip son hızla odama doğru yol aldım.

Kalp atışlarım sakinleşirken yolculuk için hazırlanmaya koyuldum. Solaris ile her konuşmamızda attan düşmüş gibi hissediyordum. İkimize de çoğu zaman yakıcı bir öfke ve sonunda keder veriyordu. Aster ve Eos’u bulup sapasağlam yanıma alabilmeyi her şeyden çok istiyordum. Sol’le aramızda geçenleri bana unutturabilecek, beni gerçekten neşelendirebilecek yegâne kişiler onlardı. *Ailenden son kalanlar... Onları bul.*

Dikkat çekmeyen günlük giysiler giymem söylenmişti. Dolaptan beni sıcak tutacak gösterişsiz giysiler seçip koyu renk pelerinimi giydim. Çantamı sırtıma attım, heyecanlı adımlarla ahırın olduğu yöne ilerledim. İçimde tarif edemediğim bir heyecan vardı. Onların ölmüş olduğunu düşünüp yaslarını tutmuştum ve şu an yaşıyor olma ihtimalleri bile beni mutlu etmeye yetiyordu.

Kapıda bariz bir hareketlilik vardı. Ekipler atlarına çantalarını asıyor, silahlarını kontrol ediyorlardı. Ben de oyunlarda kazandığım ok ve yay takımım Zefir’i yanıma almıştım, sırtımda asılıydı. Yanlarından geçerken askerler silahıma meraklı gözlerle bakıyorlardı.

Benjamin ve Solaris, kapının üzerindeki ana kuleden yan yana çıktılar. Sol’ün üzerinde ilk tanıştığımızda giydiği kırmızı pelerini vardı yine. Benjamin de aynı yeşil pelerini giymişti. İkisine bakarken çaktırmadan gülümsedim.

Solaris askerleri bilgilendirmek için oyalandı, Benjamin doğrudan yanıma geldi. “Ne haber, uyanık avcı? Güzel silah,” dedi sırtımdaki yayı incelerken.

“İyiyim, Benjamin. Yine fal bakmaya mı?”

Sıcak bir kahkaha atıp elini beline dayadı. “Bütün eğlence Kaptan’a kalıyor. Bu seferlik seninleyim, ufaklık. Umarım seninle göreve çıkmak, Solaris ile gittiğimiz gizli görevler kadar eğlenceli olur.”

Yüzümü buruşturarak ona sevimsiz bir bakış gönderdim. *Eğlence anlayışınızı gördük daha önce.* O sırada Solaris de yanımıza yaklaşmış, atışmamızı gülümseyerek dinliyordu.

“İkinizi birlikte göndermek konusunda bazı şüphelerim var,” dedi tek kaşını kaldırıp.

“Sen onu ufaklığa söyle, Kaptan. Bilirsin, benim belayla işim olmaz,” dedi Benj sırtarak.

Solaris ona onaylamaz ve inanmaz gözlerle baktı. Ne söylemek istediğini Benjamin de ben de anlamıştık.

Yola çıkma vakti gelmişti. Çantamı Snow’a yükledim. Büyük kapıların gürültülü bir sesle açılmasıyla serin bahar havasında yola çıktık. Ana karada, Kriston kasabası yakınlarında görülmüşlerdi. Valor’a geldiğimiz yoldan farklı bir rotada seyahat edecektik, bir günlük mesafedeydi. Heyecandan midem kasılıyor, konuşmak bile istemiyordum.

Solaris, Aster ve Eos’u aramak için tecrübeli bir avcı birliği görevlendirmişti ve bize Benjamin liderlik ediyordu. Bazen sinir bozucu biri olsa da Benj’in Solaris kadar yetenekli olduğunu bildiğimden güvende hissediyordum. Solaris ve Benjamin yan yana atlarını sürüyor, bir şeyler konuşuyorlardı. Sol, arada başını arkaya çevirip bana kaçamak bakışlar atıyor, zaten heyecandan hassas olan midemin daha da taklalar atmasına neden oluyordu.

Saatlerce mola vermeden at üzerinde, sonbaharın renkleriyle şenlenmiş ormanda seyahat ettikten sonra ayrılacağımız noktaya geldik. Solaris ve Benjamin bir süre fısıldaşarak bir şeyler konuştular. Bana dikkat etmesi konusunda onu boğduğundan emin gibiydim. Benjamin sürekli başıyla onaylıyordu sözlerini.

Benjamin’le konuşmaları bitince Solaris atını bana yaklaştırdı. “Dikkatli olacaksın,” dedi, sesinde ciddi ve uyarıcı bir tonla.

Başımı salladım, dudaklarımı ısırdım. “Sen de dikkatli ol. Her ne yapmaya gidiyorsan.”

İfadesi yumuşadı. Kırmızı pelerininin kapüşonunu başına geçirip yüreğimi hoplatan bir gülümseme bahsettikten sonra, son hızla tam aksi yönümüze doğru ilerledi. Ardından bakarken başımı iki yana sallayıp dikkatimi toplamaya çalıştım.

O sırada Benjamin de birliğimizi harekete geçirdi, kasabaya doğru yol almaya başladık. Aramaya Kriston kasabasından başlayacaktık. Bir süre yol aldıktan sonra Benjamin yavaşlayarak yanıma yaklaştı. “Kasabaya seninle ikimiz yalnız gidiyoruz, ufaklık. Ekip burada ormanlık alanı tarayacak. Ben senin abinim ve Brost köyüne seyahat ediyoruz. Tamirciyiz, anlaştık mı? Bakalım kardeşlerin buralarda mıymış?”

“Bana ufaklık demesen olmaz mı? Senden birkaç yaş küçüğümdür. Ayrıca tamirattan hiç anlamam.”

Benjamin sırttı, koyu yeşil gözleri kısıldı. “Dört ya da beş yaş diyelim. Hem işin eğlencesi orada. Ben anlarım, bana ayak uydur yeterli.”

Gözlerimi devirdim ve pelerininin kapüşonunu başıma geçirdim. Onunla laf dalaşına giremeyecek kadar heyecanlı hissediyordum. “Şu yay fazla dikkat çekiyor,” dedi gözlerini Zefir’in üzerinde gezdirip. “Onu burada bırak, normal bir yay takımı al.” Hiç içimden gelmese de Zefir’i askerlerden birine teslim ettim. Haklıydı, çok gösterişliydi. Sıradan bir tamircinin sahip olamayacağı kadar...

Benjamin, hazırladığı tamirat çantasını yanına aldı. Ekibi ormanda, güvenli bir mesafede bırakıp kasabaya doğru yola koyulduk. Atlarımızın nalları yere dökülmüş kuru yaprakları ezerken bir yandan da merakla sağıma soluma bakınıyordum.

Bu yaşıma kadar Fernville’den dışarı hiç çıkmadığım için yeni olan her şey bana ilgi çekici geliyordu. Solumuzdaki deniz manzarasını ayrı, ormandaki yosun kaplı, farklı türden ağaçları ayrı süzüyordum. Yerdeki rengârenk, zehirli olduğunu tahmin ettiğim mantarlar bile ilgimi çekiyordu.

İleride, ahşap evlerden oluşan Kriston kasabası görüldüğünde heyecanla derin bir nefes aldım. Benjamin yan gözlerle bana bakıp gülümsedi. “Luna, kardeşlerin için heyecanlı olduğunu biliyorum ama biraz daha sakın görünmen gerekiyor. Hayatta ilk kez dışarı çıkıyormuş gibi duruyorsun.”

“Tamam, kusura bakma.” Yüzümün asılmasına engel olamadım.

Benjamin açıklama yapma gereği hissetti. “Gizli görevde olduğumuz için. Dikkat çekmeyelim diye. Yüzünü asma.”

Son zamanlarda hassaslaşan ve dışa vuran duygularımı aldırma istiyordum. Başımı sallayarak onayladım ve kasabaya giden yolda ona ayak uydurup daha ifadesiz bir yüz takındım.

Kriston, kuzeyin soğuk rüzgârlarına ev sahipliği yapan devasa bir koyun kıyısına kurulmuş şirin bir balıkçı kasabasıydı. Birbirine yaslanmış gibi sıralanan rengârenk ahşap evler, sert esen rüzgâra karşı birbirlerinden güç alıyorlardı sanki. Balıkçıların özenle ördüğü ağlar, daracık sokaklarda kurumaya bırakılmış, esintide hafifçe dans ediyorlardı.

Kasabanın sokaklarında Benjamin ile ilerlerken kapüşonumun altından etrafı süzüyor, gördüklerime ne kadar hayranlık duysam da yüzümü ifadesiz tutmaya özen gösteriyordum. Sağımızda kalan limandaki iskele

oldukça hareketliydi. Balıkçılar birlikte denize açılmış, tuttıkları balıkları sergileyip satıyorlardı.

Balıkçı teknelerinin ilerisinde, fırtınalara karşı uzanan dalgakıranın ucunda, kırmızı beyaza boyalı, heybetli bir deniz feneri yükseliyordu. Geceleri tepesinde büyük bir ateş yanıyor, gemilere kasabayı işaret ediyordu. Benjamin yolu biliyor olmalıydı ki kasabanın içinde atını yavaş ama emin adımlarla yönlendiriyordu. Ben de onu takip ediyordum.

Kriston'un dar sokaklarında ilerlerken meydana geldik ve göz alıcı renkleriyle "*Deniz Kızı Hanı*" önümüzde belirdi. Benjamin atını durdurup aşağıya atladı. Ben de Snow'un üzerinden ustaca taş zemine indim.

Hanın duvarları denizin mavisi, gün batımının turuncusu ve kumların sarısıyla boyanmıştı. Girişindeki ahşap kapı, deniz kabukları ve balık figürleriyle süslüydü. Benjamin atları girişteki direklere bağladıktan sonra içeriye doğru hareketlendi, kapıyı tutarak önden benim geçmeme izin verdi.

Tavandan sarkan fenerler loş bir ışıkla mekânı aydınlatıyor, duvarlardaki tablolar ise denizci efsanelerini resmediyordu. Hanın ortasında devasa bir şömine vardı. Kış aylarında balıkçıların burada ısınırken hikâyeler anlattığını ve şarkılar söylendiğini hayal etmek zor değildi. Şöminenin etrafında ahşaptan yapılmış konforlu masa ve sandalyeler yer alıyordu.

Benjamin, elinin birini alına götürüp mekân sahibine selam verdi. Şömineye yakın masalardan birine yerleştik. Akşam olmak üzereydi ve açlıktan midem kazınıyordu. İçeriye hâkim olan pişmiş balık kokusu da pek yardımcı olmuyordu.

Güzel, sarışın bir kız siparişimizi almak için yanımıza geldi. Benjamin'i çapkın bir ifadeyle süzerken gözleri memnuniyetsizlik içeren bir ifadeyle bana takıldı. Ona sevimsiz bir gülümsemeyle karşılık verdim.

"Merhaba, Brode," diye selamladı Benjamin'i.

Neler olduğunu anladığımdan gözlerimi başka yöne çevirip mekânı incelemeye devam ettim. "Merhaba, Lilya. Son gördüğümünden beri daha da güzelleşmişsin," diye laf attı Benj. Kız iltifatını kabul ederken ela gözlerinin hâlâ bende olduğunu fark edince beni tanıtma ihtiyacı hissetti. "Kız kardeşimle tanışmanı isterim. Bu Sarah," dedi ve eliyle beni işaret etti. Kızın bakışları anında yumuşadı, cilveli bir ifade takındı.

"Çok memnun oldum," dedi bana doğru. Yeniden sevimsizce gülümse dim. "Şu yakışıklı arkadaşın yok mu?" diye sordu Benjamin'e.

Kimden bahsettiğini anlamak zor değildi, yine kanımın fokurdadığını hissettim. “Ben varım, olmaz mı?”

Benjamin beni uyarmak için boğazını temizledi. “Sarah, o yakışıklı arkadaşımın nişanlısıdır,” dedi kıza doğru göz kırpıp. Ona masanın altından gizlice bir tekme gönderdim. Benjamin’in gözleri attığım tekmenin şiddetiyle sulanırken, kız da hareketlerimize anlam vermeye çalışmayı bırakıp siparişlerimizi sordu. “İkimize de fırında somon. Yanına da meşhur elma şarabınızdan.”

Kız not alıp uzaklaştığında ona bir tekme daha savuracaktım ki bacaklarını geri çekerek toparlandı. “Lu! Sana dikkat çekmemeni söylemedim mi ben?” Sinirle soluyordum ve bunu kardeş kavgası olarak yuttururdum ne de olsa.

“Nişan, öyle mi?”

“Aklıma ilk o geldi. Kusura bakma.”

Huysuz bir ifadeyle kollarımı göğsümde kavuşturdum. Benjamin ise hasbayağı eğleniyordu. Yemeklerimiz geldiğinde güzel kokuya karşı koyamayıp lokmaları son hızla yutmaya başladım. Ona olan öfkemi de unuttum. Balık o kadar lezzetli ki bitecek diye yemeye kıyamayacaktım neredeyse. Elma şarabı da bir o kadar enfesti.

Yemeklerimizi bitirmeye yaklaşırken, Lilya’nın babası olduğunu öğrendiğim han sahibi adam masamıza geldi. “Selam, Brode. Siz de hoş geldiniz, küçük hanım,” dedi nazikçe. Oldukça iri, sarışın bir adamdı. Yanakları soğuk havanın etkisiyle gergin ve pembeydi. “Kardeşin olduğunu bilmiyordum,” dedi ve yanımıza bir sandalye çekti.

Benj hiç takılmadan, ustaca, “Küçüktü, öncesinde bana ayak bağı oluyordu. Bu sene onu da getirmeye karar verdim,” dedi. “Tamirat işin var mı, Juve?”

Mekân sahibi düşündü, omuzlarını silkti. “Keşke birkaç gün önce gelseydin, evlat. Kasabada başka birine yaptırdım.”

Benjamin *sorun yok* dercesine elini salladı. “Brost kasabasına gidiyoruz. Bizim için odan var mı, Juve?”

Adının Juve olduğunu öğrendiğim iri yarı adam başını salladı. “Sana hep yerim var, Brode,” dedi gülerek. Masaya eğildi, etrafına bakındı. Bizden uzakta birkaç masa vardı ancak onlar da kendi hâllerinde yemeklerini yiyorlardı. “Yolda dikkatli olmalısınız. Bu civarlarda maguslar görüldü.”

Benjamin'in koyu yeşil gözleri zaferle parladı. Buraya geliş amacımız belli olmuştu. Elbette haberleri hancıdan iyi bilen kimse olamazdı. "Nerede görülmüşler? Bir şeyler duydum ama ayrıntı bilmiyorum. Kız kardeşim için endişe ediyorum," dedi yardım isteyen gözlerle. Adamın benim yaşlarımda bir kızı olduğundan zayıf karnından yakalamıştı. *Benjamin çok iyi bir yalancı, aklına yaz.*

Adam yeniden etrafına bakındı, kararsız kaldıktan sonra anlatmaya karar verdi. "Beş altı kişilik bir grup görmüşler koyda. Önce limandalarmış, oradan ormana yol almışlar. Gece herkes korkudan kapısını kilitliyor. Hepsi pis kokuyormuş ve şey..." dedi adam, dudaklarını sıktı sonra ona bakan iri açılmış gözlerimi görünce anlatmaya devam etti. "Gözleri, Brode... Gözleri simsiyahmış."

Sözün bir an önce Aster ve Eos'a gelmesini bekliyordum. Yerimde rahatsızca kıpırdandım. Hancının bana şefkatli bakışından korktuğumu düşündüğünü anladım, en azından rolümüze uyuyordu. Benjamin şarabından bir yudum alıp, "Hepsi mi magus?" diye sordu. Endişeli gözleri bana döndü, ben de korkmuş bir edayla onun koluna uzandım. *Mükemmel iki yalancı...*

"Panik yapmanızı istemem, dostum. Ama aralarında daha genç iki kişi de varmış: Bir kız ve ergen bir oğlan. Onları kaçırdıkları söyleniyor. Kız, limanda acı dolu çığlıklar atıyormuş. Oğlan da onu korumaya çalışıyormuş. Neydi isimleri?" dedi ellerini alnına götürüp düşünürken. Heyecandan kalbim duracak gibiydi. "Hah! Birinin adı Astrid gibi bir şeydi. Oğlan onun ismini haykırırken duymuşlar. Korkunç."

Gözlerim doldu, titreyen ellerimin görünmemesi için pelerinin altına sakladım. *Aster... Onun adı Aster.* Benjamin teselli edercesine kolunu omzuma attı. "Korkma, kardeşim," dedi yalnızca benim anlayacağım, uyarıcı bir tonla. İçimde onların yaşıyor olmasının sevinci olsa da anlatılan acı dolu çığlıklar göğsüme bir ağırlık oturmasına neden oluyordu.

Bir süre havadan sudan sohbet ettikten sonra Benjamin ayaklandı. "Eşyalarımızı odaya bırakır, Juve. Biz de karanlık çökmeden kasabadan bize iş çıkacak mı bir kolaçan edelim." Hancı, Benj'in elini güçlü bir şekilde sıktı.

Kapıdan çıkmadan Benjamin'in Lilya'ya göz kırptığı da gözümden kaçmadı. "O adam kızına kur yaptığını görürse seni çiğ çiğ yer. Biliyorsun değil mi, Brode?" diye sordum açık havaya çıkıp biraz uzaklaştıktan sonra.

İsme bilerek vurgu yapmıştım. Benjamin koyu kahve saçlarını kulağının arkasından kaşıdı, umursamaz bir ifadeyle omuz silkti.

“Bulursa yer, uyanık avcı.” Gözlerimi devirdim, nereye gittiğimize dikkat kesildim.

Benjamin’in Juve’a söylediği gibi tezgâhları ve dükkânları tek tek geziyor, tamirat işi var mı diye soruyorduk. Her uğradığımız mekânda sohbet de ediyorduk. Yani Benjamin sohbet ediyor, ben de korkmuş kız kardeşi oynuyordum. Benj’in asıl amacı bilgi toplamaktı ve başarıyordu. Balıkçı-lardan biri Aster’in ismini düzgün hatırladı ve Eos’u tam olarak tarif etti. İçimde uçan kelebekler dans etmeye başlamıştı.

Herkesin ortak duyumu ormana kaçtıkları yönündeydi. Valor’a doğru... Benjamin bunu rahatsız edici bulsa da gerçeği biliyordum. Beni arıyorlardı ve muhtemelen kardeşlerimi yem yapmak istiyorlardı.

Dükkânlardan birinde gerçekten tamirat işi çıktı. Benj, bir yandan tabelanın vidalarını sıkarken, diğer yandan da adamın ağzından laf alıyordu. “Tornavida,” dedi bana doğru.

Çantaya baktım. Hangisi ne işe yarıyor ayırt edemiyordum ki! Ona düz uçlu aleti uzattım. Benj bir yandan sohbet edip gülerken yarım ağızla beni payladı. “Bu değil! Ucu yıldız şeklinde olan.” *İş aletlerini nereden bilebilirim ki? Buraya gelmeden bir gösterseydi bari.* Sonunda doğru aleti ona bulup uzattım. İşini bitirince dükkân sahibiyle vedalaşıp karanlık akşama attık kendimizi.

Kuytu bir köşe bulunca durdu ve etrafına bakındı. “Bu gece burada kalacağız, Lu. Gizliliğimizi bozmamamız gerekli. Hâlâ buralardalarsa yeniden kasabaya gelebilirler.”

“Ya ormandalarsa, Benjamin? Onları yeniden elimden kaçıraramam.”

“Ekibin kalanı ormanda, endişelenme. Oradalarsa onları yakalayacaklar. Yarın onlara biz de katılacağız,” diye fısıldadı. Hâlâ ikna olmadığımı görünce omuzlarımdan tuttu. “Az kaldı, Luna. Sabret.” Çaresizce başımı sallayarak onayladım ve kabul ettim.

Meşalelerin aydınlattığı dar sokaklardan hana doğru yürüdük. İçeriye adım atınca muazzam bir kalabalıkla karşılaştık. Kasaba halkı yemek yiyor, gürültülü sohbet sesleri birbirine karışıyordu. Lilya hemen yanıma sokuldu. Babası ortalarda yoktu. “Sarah, sen odanda dinlen,” dedi Benj uyarıcı bakışları üzerimde dolaşırken.

Asık yüzle kafa salladım, zaten gürültü kaldıracak durumum yoktu. Benjamin biraz daha araştırmaya yapmak istiyordu belli ki. Hem kalabalık içerisinde hem de Lilya üzerinde... Odalara giden ahşap merdivenlere tırmanacağım sırada arkamdan seslendi. “Kapını kilitlemeyi unutma, kardeşim.”

Arkamı döndüm, sevinçsiz bir gülümseme gönderdim. “Elbette kilitlerim, ağabeyciğim. İyi geceler.” Benjamin Lilya’ya huysuz bir ergen olduğumu anlatırken, öfkeli adımlarla merdivenleri tırmanıp bana ayrılmış odaya adım attım. Kapıyı arkadan kilitledim.

Sakin ol, Lu. Aster ve Eos yaşıyor. Başımı ellerimin arasına aldım. Cebimdeki tırtıklı deniz kabuğuna gitti elim. Sakinleşmek için orada olduğunu hissetmem gerekiyordu. Sol onu bana verdiğinden beri uğur olarak cebimde taşıyordum. Bu kendimle aramdaki küçük sırrımdı, kimse bilmiyordu.

Biraz sakinleştikten sonra odaya göz gezdirdim. Sade döşenmiş küçük bir han odasıydı. Yüksek bir duvarda yer alan küçük camın etrafında koyu renk perdeler vardı. Tek kişilik ahşap yatak ve küçük bir giysi dolabı dışında mobilya yoktu. Esneyerek üzerimdeki pelerini çıkardım. Üzerimi değiştirecek enerjim bile yoktu. Kıyafetlerimle tek kişilik yatakta kıvrılınca gözlerim kapandı.

Gece yarısıydı, sanırım. Camda bir tıkırtı duydum. Uykulu hâlimle hayal gördüğümü sanacaktım ki cama yeniden vuran çarpma sesiyle irkildim. Küçük bir taş olmalıydı. Hançerimi bacağıma astım. Dışarıdan fark edilmemesi için cama sessizce yanaştım ve aşağıya baktım. Kapüşonlu kara bir silüet gölgelerin arasında, camın baktığı sokakta dikiliyordu. Fernville’de Kate’i dönüştüren magusa benziyordu. Saat gece yarısını geçmiş olmalıydı. Sokakta hiç kimse yoktu ve dar sokaklara aydınlık veren meşalelerin bir kısmı sönmüştü. Ne kadar gizlenmeye çalışsam da karanlık magus, camdaki gölgemden ona baktığımı anladı. Tek elini kaldırıp beni çağıran bir hareket yaptı.

Hemen camın önünden çekildim. *Benjamin!* Ona haber vermem gerekiyordu. Kaldığı oda hemen yan odamdı, dışarıya aceleyle çıktım ve kapıyı yıkarcasına yumrukladım. Cevap gelmedi. *Lanet olsun! Neredesin Benjamin?* Birkaç saniye daha kapısının önünde dikildim. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Belli ki odada yoktu.

Yapacak bir şey kalmamıştı. Kardeşlerim onun elindeydi. Magusla yüzleşmeye tek başıma gidecektim, bekleyip bu fırsatı kaçıramazdım. Cama taşı attığı andan beri, başımda büyüü haber veren bir uğultu vardı. Merdivenleri indikçe daha da güçleniyordu. Hızla hareket ederken kafamda bir plan kurmaya çalışıyordum. Magusun gücünü hatırlıyordum. Elim kolyem ve Jay'ın tamir ettirdiği annemin bilekliğine gitti. *Büyü yapsam? Nasıl kontrol edeceğini bilmiyorsun, aptal!*

Han'ın sokağa çıkan geniş kapısına yaklaştığımda dudaklarımdan gergin bir nefes verdim. Gidip savaşmayı deneyecektim. Tezgâhın arkasında uyuklayan Juve'u uyandırmadan sessizce kapıyı açtım ve karanlık sokağa gölge gibi süzıldüm. Etrafıma bakındım, kapüşonlu magus odamdan gördüğüm yerde değildi. Avcı hislerim tam arkamızda yer alan sokağı işaret ediyordu.

Hançerimi çektim ve sokağa daldım. Uzun ve dar sokak ıssızdı, sonu karanlık nedeniyle görünmüyordu. Başımı ağrıtan, büyüü haber veren gümlleme şiddetlenirken bu anı daha önce yaşadığımı düşünüyordum. *Kardeşlerim için...* Harabe bir evin duvarına sırtımı verdim, sessizliği dinlemeye koyuldum.

Sessizliğin içinden bir mırıltı sesi duydum ve sönmüş olan meşaleler tek tek yanmaya başladılar. *Kahretsin! Çıkamaz sokak...* Karanlık magus tam karşımda duruyordu. Kapüşonunu indirdi, beyaz teni ve gece gibi gözleri ortaya serildi. Bir zamanlar insanlığın izlerini taşıyan bu yaratıktan ölüm kokusu yayılıyordu. Kardeşlerim yanında yoktu. Magus bana doğru bir adım atarken ben de geldiğim yöne doğru geri adımlar atmaya başladım.

"Kehanetin Fırtına Prensesi," diye seslendi hırıltılı sesiyle. "Seni almaya geldim." Yaratık bana adım adım yaklaşırken aklımda bin tane düşünce dans ediyordu. *Sokaktan bir çıkabilsem...*

"Kardeşlerim neredeler? Yaşıyorlar mı?" diye sordum çaresizce. "Beni onlara götürürsen seninle gelirim."

Yaratık bana doğru ağır adımlar atmaya devam ederken hırıltılı bir kahkaha attı. "Sen zaten gönüllü ya da gönülsüz bizimle geliyorsun," dedi pis sırıtışıyla.

"Yaşıyorlar mı?" diye bağırdım yeniden. Sesim gecenin sakinliğini bıçak gibi böldü.

"Yaşıyorlar, prenses. Ama ne kadar süre yaşayacaklar, onu bilemem."

Göğsüm, içinde bulunduğum durumun çaresizliğine inat öfkeyle doldu. “Hepinizi öldüreceğim.”

Karanlık magus bana yaklaşıırken, aramızdaki mesafeyi korumak için onunla aynı anda geri adım atıyordum. Son adımda yumuşak bir şeye çarpınca olduğum yerde kaldım. Hışımınla arkamı döndüm ve çıkışıma engelleyen karanlık bedene baktım. Bir diğer kara gözlü yaratık tam arkamda duruyordu.

Bağıracağım sırada pis elleriyle ağzımı kapadı. Debelenip birkaç dirsek ve tekme atmayı başardım ama faydası yoktu, kurtulamıyordum. Tüm bildiğim yöntemleri uygulamama rağmen mengene gibi tutuşu beni sabitliyor, hatta havaya kaldırıyordu. Gücü doğal değildi.

Kemiklerimin kırılacağını hissederken öndeki yaratık bana doğru eğildi, çürük et kokusu burnuma çarptı.

“Senin öldürmen gerekli, prenses. Lanet, sen kan dökmeden bozulmayacak,” dedi hırıltılı sesiyle. Söylediklerinin tek bir kelimesini bile anlamıyordum ve prenses olmadığımdan epey emindim. Son gücümle beni tutana okkalı bir tekme savurdum. Canını acıtamasam da beni tutan kolu gevşedi, avazım çıktığı kadar bağırdım.

“Benjamin!”

Her şey saniyeler içinde oluyordu. Önümdeki kafasını onaylayarak sallayınca karın boşluğumda yakıcı bir acı ve onu takip eden bir sıcaklık hissettim. Yaratık tutuşunu gevşettiğinde bacaklarım beni taşımadı, taş zemine yüzüstü düştüm. Elim karnıma götürdüm, karnımda saplı bıçağın etrafından sızan kanla kıızı boyanan parmaklarımı gördüm. *Kendi kanım...*

Bana “prensес” diye seslenen yaratık, gözümün önüne tek bir küpe bıraktı. Yıldız şeklinde parlayan küpeye kanım bulaşmıştı. *Aster'in küpesi... Yaşıyor!* Gözlerim dolarken, yaratık tüm kokusunu üzerime salarak yeniden eğildi. “Ölmeyeceksin, Fırtına Prensесi. Güçleneceksin.” *Aptal yaratıklar! Birini çıkmaz sokakta bıçaklarsanız ölür.* Karnıma sapladığı bıçağı çekti. Karnımdan akan sıcak kan zemine yayılırken dudaklarımdan acı bir inilti döküldü. Bayılmamam gerekiyordu. Benjamin duyardı, gelirdi. Öyle ummak istiyordum.

Karanlık yaratık, bıçağı yeniden saplamak üzere havaya kaldırdı. Yattığım yerde titreyerek beklerken, dudaklarımdan ismi mırıltı gibi özlemle döküldü. Ölmeden önce son kez görmek isteyeceğim yüz, onunkiydi.

“Solaris...”

Gelecek darbeyi beklerken gözlerimi kapadım. Tam o anda, yaklaşılan ayak sesleriyle birlikte bir patırtı koptu. Beni yeniden bıçaklamaya hazırlanan yaratık, acı bir kemik kırılma sesiyle yere yığıldı. Gözlerimi aradım, başım yana dönük olduğundan geleni görüyordum. *Solaris!* Bana zarar verenin boynunu tek hamlede kırmış, zehir sarısı gözlerini diğerinin üzerine dikmişti. Alnında bir damar belirgin hâlde atıyordu. Hemen arkasından gelen Benjamin, Sol’ün öldürdüğü yaratığın bedenini tekmeleyip en az Solaris’inki kadar öfkeli bakışlarını yaratığa dikti.

“Engel olamayacaksınız!” diye bağırdı magus.

Solaris konuşma zahmetine girmede bile. Belinden çektiği bıçağı hızla, bulanık bir silüet hâlinde yaratığa fırlattı. Yaratık, darbeye geriye savruldu. Kara gözleri açık, ağzından kan sızarak sırtüstü devrildi. Yattığım yerden pis tırnaklarını ve koyu renk kanın boyadığı ağızını görebiliyordum. Onu tam kalbinden vurmuştu.

Sol, aceleci adımlarla yanıma geldi. Nazikçe boynumdan kaldırıp beni kucağına çekti. Benjamin de temkinle sağı solu kolaçan ettikten sonra üzerime eğildi. Sol’ün yarama eliyle tampon yapmaya çalışmasını, bana yalvarmasını, Benjamin’e yardım getirmesi için bağırmasını duyuyordum ancak sesler giderek uzaktan gelmeye başlıyordu. Vücudum sona gelmeden önce çırpınıyor, titriyordum.

Avucumun içinde Aster’in küpesi vardı. Kenarları elime batmasına rağmen onu sıktım, avucumu kapattım.

“Luna! Aç gözlerini! Uyan sevgilim.”

Sol’den duyduğum son cümlelerle dudaklarımda soluk, istemsiz bir gülümseme belirdi ve ardından buz gibi bir karanlık beni ele geçirdi.

@ayisigikitap

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM LILIAN

Bilinçli bir şekilde yok edilmiş gibi...

Acı çekiyordum. Karnıma sıcak bir demir bastırıyorlarmış gibi canım yanıyordu. Dudaklarımdan istemsiz bir inilti kaçtı. Tavanda asılı balık ağlarından ve keskin balık kokusundan hâlâ Kriston'da olduğumuzu tahmin ettim. Etrafımda doğal olmayan bir koşturma vardı.

Solaris, korkutucu bir sesle, "Canı yanıyor!" diye bağırdı.

Ona seslenip sorun olmadığını, korkmaması gerektiğini söylemek istiyordum ama acı bedenimi ele geçiriyor, dudaklarımı bile kıpırdatamıyordum.

"Başka yolu yok. Kanamayı durdurmam gerek," dedi yabancı ses sabırla. "Büyü yaralanması olmadığına emin misiniz?"

Karşımda bulanık bir silüet belirdi. Yaşlı bir kadın, elinde dikiş iğnesiyle karşımda dikiliyordu. *Balık ağlarını diktikleri iğne mi o? Ağzıma kan tadı geliyordu. Gerçekten ölüyor muyum?*

"Acele et!" diye bağırdı Solaris yaşlı kadına. Beni omuzlarımdan tuttuğunu sıcak temasından anlıyordum. Kadın karnıma doğru eğildi. Derin bir nefes alsam da iğneyi batırmasıyla acı dolu bir çığlık attım. Solaris'in beni tutan elleri titredi. Acı o kadar yoğundu ki bilincimin yeniden kapanması saniyeler sürdü.

Tekrar gözlerimi açtığımda aynı kulübede, yatakta yatıyordum. Saçlarım soğuk havaya rağmen terden alınma yapışmıştı. Solaris, endişeden az sonra ölecekmiş gibi bir ifadeyle baş ucumda oturuyordu, gözleri kıpkırmızıydı. Doğrulamaya çalıştım, karnımdaki yakıcı acı inlememe sebep oldu.

Ağzımdaki kan tadı gitmişti ama kulübenin zemini, yatak, her yer benim kanımla kırmızıya boyanmıştı.

“Sol,” diye mırıldandım zayıf sesimle.

Üzerime eğildi, sıcak elleriyle saçlarımı okşamaya koyuldu. “İyi olacaksın, Bell. Dayan.”

Gerçekten kötü durumda olmalıydım. Onun daha önce böylesine kontrolünü kaybettiğini hiç görmemiştim. “Aster ve Eos...” dedim öksürtük krizine tutulmadan önce. Her öksürdüğümde karnımda bir şeyler parçalanıyor gibi hissediyordum.

“Sakin ol, konuşma.” Altın gözleri derin bir korkuyla ve kederle bakıyordu.

“Yaşıyorlar,” dedim heceleyerek. “Onları bul.”

Avcumda sıkımakta olduğum küpe hâlâ yerindeydi, bayıldığımda bile düşürmemiştim. Sol, yeniden saçlarımı okşarken mırıldanmaya başladı.

“Uyu, küçük avcım. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” *Ona inanıyordum. Her zaman...*

Gözlerimi üçüncü kez açtığımda, seyahat halindeydim; Shade’in üzerindeydim, Solaris’in hemen önünde. Beni göğsüne yaslamış, pelerinine sarınmıştı. İki kolunu öne uzatarak düşmemi engelliyordu. Dermansızca başımı çevirerek etrafıma bakındım. Yanımızda Benjamin ve diğer askerler sakın bir tempoyla at sürüyorlardı. Snow’u Benjamin almıştı.

Solaris kıpırdanmamdan uyandığımı anladı. Elinin biri hemen alnıma gitti. “Ateşi var, Benj. Uyandı.”

Başımı dik tutmakta güçlük çekerken, “Aster... Eos...” diye sayıkladım. Herkes atlarını durdurdu. Benjamin hemen yanımıza geldi. Pelerini aralamaya çalıştı, engel oldum. “Soğuk!” Solaris nazikçe kollarımı tuttu, Benj’in yarama bakması için beni sabitledi.

Karnıma doğru bakan Benjamin’in yüz ifadesine bakılırsa yaranın durumu iç açıcı değildi. “Yarası iyileşiyor ama ateşi yüksek. Valor’a kadar dayanır. Onu sarsmamaya çalış, Sol.”

“Nereye gidiyoruz? Kardeşlerim...”

Solaris saçlarıma nazik bir öpücük kondurup, “Eve gidiyoruz, güzelim,” dedi. Titreyen bedenimi biraz olsun ısıtmak için beni kendine iyice

çekti. Sert göğsüne yaslanırken yeniden bayılmak üzere olduğumu artık anlıyordum.

Gözlerimi açtığımda, Valor'daki odamda, yatağımda yatıyordum. *Ne kadar zaman geçti?* Yaralanmamdan sonra, kulübede ve atın üzerinde seyahat ederken uyanışım yalnızca bulanık hatıralardan ibaretti. Kriston ve Valor bir günlük mesafedeydi; en az o kadar zamandır uyuduğumu tahmin ediyordum. Doğrulamaya çalışmaktan korktum, bunun yerine başımı yana çevirdim. Solaris, başucuma bir koltuk çekmişti. Bir eli bana doğru uzanmış, uyuyordu. Uykuya dalmadan önce elimi tutuyor olmalıydı. Benim kıpırdanmamla birlikte hareket etti ve doğruldu. O sormadan, endişesini almak için, “İyiyim,” dedim.

Gözleri hâlâ kızarıktı ve oldukça üzgün görünüyordu. Dalgın bir şekilde başını salladı. “Yaran kapandı, avcı güçlerin halletti.”

“Ne oldu bana, Sol?”

Doğruldu, bana doğru eğilip elini saçlarıma götürdü. “Seni o hâlde bulduğumda aklım çıkacaktı, ölüyordun,” dedi derin bir nefes alıp. “Çok kan kaybediyordun, avcı güçlerin seni iyileştirene kadar en azından kanamayı durdurması için kasabadaki şifacıya götürdük seni. Kim olduğumuzu biliyor, yardım etti.”

Çektiğim keskin acıyı hatırlıyordum, yüzümü buruşturdum. “Yaran biraz kapanınca Jay’in sana bakabilmesi için kimseye görünmeden yola çıktık. Kan kaybı ve ateş yüzünden baygındın.” Elim istemsizce karnıma gitti, acıımıyordu. İz bile gelmiyordu elime ama içimin parçalanırcasına acıdığını unutamıyordum.

“Neden yalnız gittin?”

Yatağın içinde doğruldum, sırtımı duvara yasladım. Yaralı olmasam da hâlâ bitkin hissediyordum. Solaris’in ne bildiğini ise merak ediyordum. *Kehaneti duydu mu? Beni aradıklarını anladı mı?*

“Benjamin’in kapısını çaldım, yoktu. Kardeşlerim ellerindeydi, Sol! Bekleyemezdim,” diye açıkladım anlamasını umarak. Başını arkaya attı, bana söylenmek istediğine emindim ama kendine hâkim olmaya çalışıyordu. İkimizin arasındaki durum zaten yeterince hassastı. “Aster ve Eos...” diye söze başladım.

Yüzünden karanlık bir gölge geçti. “Her yeri arattım. O bölgede bulunamadılar, hiçbiri yok. Aramaya devam edeceğim. Magusların sana özel bir ilgisi var gibi duruyor. Belki de bana ulaşmaya çalışıyorlar, bilemiyorum,” dedi düşünceli hâlde. “Bu yüzden aramalara ben yokken katılmamı istemiyorum.” Sözleri karşısında kaşlarımı çattım.

“Lütfen, Bell,” diyerek vermiş olduğu kararını bir ricaya çevirdi.

İtiraz etmek için ağzımı açtım, elini kaldırıp devam edeceğini işaret etti. “Ölmen kardeşlerine yardımcı olmaz. Seni özellikle avlıyorlar. Bunun ikimiz de farkındayız.” Sesindeki uyarıcı tonu duyduğumda gözlerimi kaçırđım. *Biliyor...* “Seni her gelişmeden haberdar edeceğim ve yeniden bir yerde ortaya çıkarlarsa birlikte gideceğiz. Yanında ben de olacağım.”

Zayıf bir şekilde başımı salladım. Nerede olduklarını bilmezsem onları aramam mümkün değildi. Nerede olduklarını da ancak orduların kumandanı, yani Solaris duyabilirdi. Ondan gelecek haberi beklemekten başka çarem yoktu.

“Sen neden oradaydın?”

Solaris yüzüme dikkatle baktı, konuyu değıştirme çabamı yutmadığını ancak üstelemediğini anlıyordum. “İşim erken bitti, sizi kontrol etmeye geldim. Dışarıda, diğer tarafta Benjamin ile plan yapıyorduk. Senin çığlığımı duyduk ama geç kaldık.” O anı yaşıyormuş gibi öfkeyle dişlerini sıktı. Üzerimde örtülü battaniyeyi çekiştirdim. Söylemek zorundaydım.

“Bu yaşananlar seninle aramızda olanları değıştirmeyecek.” Sözlerimin bitmesine yakın kapı çaldı, içeriye Jay girdi.

Solaris bana yanıt vermeden ona yer verdi, yarama bakması için odanın uzak bir köşesine çekildi. Yaradan zaten eser kalmamıştı. Ateşim de düşmüştü. Yalnızca fazla kan kaybından sersemlemiştim.

“Geçmiş olsun, Luna. İyi beslenmeyle hemen toparlarsın,” dedi Jay şefkatle.

“Teşekkürler, doktor.”

Jay bizi yalnız bırakmak için odadan çıktı, kapıyı ardından kapattı. Solaris sessizce yanıma yaklaştı ve elinde bulunan küpeyi baş ucuma bıraktı. Küpeyi görünce gözlerimin dolmasına engel olamadım. “Onları bulacağız,” dedi güven veren bir ses tonuyla. Eğildi, saçlarımın üzerinden öptü ve kapıyı kapatıp çıktı. Bu hem sessiz bir veda hem de bir vaatti.

Kriston'da yaşadığımız olaydan sonra sakin kalmaya çalışıyordum. Birkaç günde toparlanmış, eski sağlığıma kavuşmuştum. Olaysız bir şekilde derslerime katılıp odama çekiliyordum. Her gün kardeşlerimden bir haber gelmesini bekliyor, Jay'i ya da Benjamin'i sıkıştırıp bilgi almaya çalışıyordum. Onları bezdirdiğime emindim ama bana karşı sabırlı davranıyorlardı. Kardeşlerim yeniden ortaya çıkmamışlardı.

Gölge Avcısı eğitimine ek olarak, programın akşam saatlerinde olduğunu öğrendiğimden beri Haritacılık Bölümü derslerine de katılmaya başlamıştım. Profesörlerden rica edince iki bölümü birden okuyacak olmamda -ben idare edebildiğim sürece- bir sakınca görmemişlerdi. Böylece boşta kalan birkaç saatimi de doldurmuştum. Üstelik çizim yapmak, çizim tekniklerini öğrenmek bana âdeta bir terapi gibi geliyordu.

Solaris de dersleri bir süredir Jude'a devretmişti. Benimle ilgisi var mı diye merak ediyordum. Yaralıyken söylediklerimden sonra, benden uzak durmaya çalıştığını tahmin ediyordum.

Sonbaharın son günlerini yaşıyorduk. Kriston'dan sonra iyileşir iyileşmez koşulara başlamıştım. Yağmur bugün bardaktan boşalırcasına yağıyordu. Yağmurdan kaçmak için kaldığım kulenin çıkışında, çatının altındaki taş banka uzanmıştım. Az önce koşmuştum; bacaklarım, sarf ettiğim eforun ardından yanıyordu. Tepeden tırnağa sıırılsıklamdım.

Jude kulenin içinden çıkıp neşeyle yanıma geldi. Hafifçe doğruldum. "Mesleklerimizi elimizden alana kadar antrenman mı yapacaksın?" Geçirdiğiniz son haftalarda onunla yakın arkadaş olmuştuk.

"İnsan, öğrencisinin başarısını kıskanır mı? Ne ayıp."

"Sıradan bir öğrenci olmadığını ikimiz de biliyoruz. Okumadığın birkaç bölüm daha kaldı. Haftaya onlara da kaydını yaptıralım."

Kafamı dağıtmak, düşüncelerimi kardeşlerim ve Solaris'ten uzak tutmak için bu denli antrenman yaptığımı ve ders çalıştığımı hepsi biliyordu aslında. "Derek kıskançlıktan seni uykunda boğabilir. Sorumluluk almam, haberin olsun," diyerek dalga geçmeyi sürdürdü.

Sol ile konuşmadığımız zaman diliminde ekiptekilerle de arkadaşlığımızı ilerletmiştik. Derek hâlâ benden pek hoşlanmıyordu. Onu, avcı oyunlarında yaralı olması nedeniyle geçmiştin ve ödülün kendi hakkı olduğunu düşünüyordu. Bunu da her fırsatta laf atarak belirtmekten çekinmiyordu. Derslerde ne zaman eşleşsek, hıncımı çıkarmak için tahta kılıcımla onu fazladan pataklıyordum.

Mills, sinsi ve akıllı bir kızdı. Kedi gibi sessizdi. Eğitimlerde en umulmadık darbeleri ondan alıyordum. Fiziksel olarak en zayıf olanımız gibi görünse de zekâsıyla açığı kapatıyordu. Onunla da aramız iyiydi, fazla konuşmayı sevmiyordu. Koşularda bana eşlik ettiğinde canıma minnetti.

Brian ve Ethan ise beni yenmek için kendilerine hedef koymuşlardı. Her yenilgilerinde önce bana öfkeleniyor, sonra da birbirleriyle kavga ediyorlardı. Onları ayırmak yine bana düşüyordu. Bir keresinde onları ayırırken karnıma yanlışlıkla bir yumruk yemiştım. Yanlış görmediysem uzaktaki Solaris hareketlenmiş, yanımıza gelmek için birkaç adım atmış ancak öfkeyle dönüp gitmişti. Bu yüzden Ethan ve Brian'ın Solaris'le karşı karşıya gelmesini istemezdim. Hepsiyle arkadaş olabilmem benim gibi bir buz kütlesi için başarıydı. Bunun bozulmasını istemiyordum.

Jill ise ekibin ayaklı kütüphanesiydi. Dövüş sanatlarında fena olmamasına karşın en etkileyici özelliği, okumadığı ve bilmediği şeylerin çok az oluşuydu. Her biri kendi başına güçlü olan bu özellikler, bir araya geldiğimizde bizi yenilmez kılabilirdi. Eğitimlerimiz de diğerlerinden bir hayli ağırdı.

“Baloya geliyor sun, değil mi?” diye sordu Jude. Beni düşüncelerimden çekip çıkarmıştı. Oldukça heyecanlı görünüyordu. Kaşlarımı çattım, şaşkın bir ifadeyle baktım. “Ne balosu?”

Renkli saçlarını savurdu, uzattığım ayaklarımı aşağı ittirip heyecanla bankın ucuna oturdu. “Doğru ya, senin burada ilk kışın, hep unutuyorum. Valor'da kışa girerken büyük bir balo yapılır. Yeni yılı bereketle karşılamak, kutlamak için.”

Heyecanını kırmak istemesem de aklımdaki son şey bir balo olurdu. “Baloya katılacak havam yok, Jude. Galiba vaktim de yok. Bildiğin üzere bu işlerden de hiç anlamıyorum.”

Jude kolay pes edecek gibi değildi. “Söylemeyi unuttum. Katılım zorunlu,” dedi ve sırtıttı. “Kral da katılıyor. Bu resmî bir davet. Derslerin hepsine ara verilecek. Yani beş bölüme daha kaydını yaptırsan da gelmek zorundasın.”

Yarı yattığım banktan tamamen doğruldum, sıkıntıyla iç çektim. “Elbisem bile yok, Jude,” dedim. Gerçi bu bahanenin onu caydıracağına pek inanmıyordum. O gün revirde mi saklansam diye düşünüyordum. Jay izin verirdi herhâlde.

“Avcılara yardımcı olmak için şehirden stilistler geliyor, Lulu. Elbisen, saçların, makyajın... hepsi tıpkı kutlama gecesindeki gibi hazırlanacak. Sen bunları kafana takma.”

Jude, bana “*Lulu*” diye sesleniyordu bazen. Onun bu neşeli hâli bazen çok ısrarcı olsa da benim kara bulut gibi ruhuma iyi geliyordu. Revirde saklanma fikrinin saçma olduğunu idrak edince, iç çekerek teslim oldum.

“O zaman katılıyorum mecburen.”

Zafer kazanmış bir edayla ellerini çırpı. Elime bir kâğıt tutuşturdu. Kâğıt, kar tanesi şeklinde bir davetiyeydi. “Davetiyeniz, Sayın Elaine. Balo yarın,” dedi neşeyle ve kalan davetiyeleri dağıtmak üzere el sallayarak yanımdan uzaklaştı.

Jude böyle işlere bayılıyordu. Benim içinse Sol’ü özlememek ve kardeşlerimi düşünmemek için kendimi nasıl oyalayacağımı kara kara düşündüğüm eziyet saatleri olacaktı. Son yaşananlardan sonra yine birbirimizi görmezden geldiğimiz, derslerde mecbur kaldıkça nazik kelimelerle konuştuğumuz hâlimize geri dönmüştük.

Taş bankın üzerinde doğrulup oturdum. Artık içeri girip düş alsam iyi olacaktı. Az sonra başlayacak bölüm dersime geç kalmak istemiyordum. Hady Slate, bugün şu meşhur gölge hızını bize göstereceği için heyecanlıydım. Ulaşmak istediğim nokta tam olarak oydu. Gölge Operasyonu Bölümü gerçekten de tam bana göre idi.

Hady Slate, kara bir duman gibi yer değiştirirken gözlerimi kırpmadan izliyordum. Büyüleyiciydi. Ders yaptığımız sınıfta, labirentteki gölgeler gibi oradan oraya süzülüyordu.

“Bu numarayı öğrenmek safkan avcılar için daha kolaydır ancak yeterince sıkı çalışan herkes önünde sonunda bu bölümden mezun olmadan önce benim gibi hareket edebiliyor olacak,” dedi coşkuyla. “Bugün hız çalışıyoruz. Bu bölümde iyi olmak istiyorsanız her şeyi manipüle etmeyi öğreneceksiniz. Kimliğinizi, gücünüzü, karşınızdakini, hızınızı...”

Yanımdaki Mills heyecanla kıpırdandı. O da benden sonra bu bölüme kaydolmuştu, dersleri birlikte alıyorduk. “Bir an önce denemem lazım,” dedi. Nedense onu bu hızla hayal etmekte zorlanmıyordum.

“Benjamin, Kaptan, Iris... Üçü de Gölge Avcısı,” dedi fısıldayarak. Tabii ki... Neden şaşırınmamıştım acaba? Nereye elimi atsam altından onun ismi çıkıyordu. Mills bunun beni rahatsız ettiğini görünce kaşlarını çattı.

“Biliyorsun, Lu. Kendi kaybetti,” dedi gözlerimin içine bakıp. Gülümsedim ve gölge hızını denemek için yerlerimizi aldık. Herkesin bir şekilde beni avutmaya çalışması da canımı sıkıyordu. İyi niyetli olsalar da demek ki tüm duygularımı dışa vuruyordum ve bunu engellemem gerekiyordu. Duygularımın olmadığı zamanları özliyordum.

“Jude’un alanı ne acaba?” diye sordum. Bunca zaman birlikte vakit geçirirken sormak hiç aklıma gelmemişti. Mills’in babası akademisyen olduğundan buradakilerin bölümlerine kadar ezbere biliyordu. Babasının birkaç sene sonra profesör olacağını bana gururla anlatmıştı.

“Jude onlardan daha yavaş ama o da *Demir Muhafız*. Yani yakın dövüşlerde çok güçlü. Hatta kırılmaz ve yenilmez diyebiliriz. Tabii Kaptan dışındakilere karşı.”

Solaris’in bahsi yine geçince gözlerimi devirdim ve duymazdan gelmeye çalıştım. Güçlü bir savaşçı -ülkedeki en güçlü savaşçı- olduğunu zaten biliyordum, hatırlatıp durmalarına gerek yoktu.

“Ethan’ın bölümü,” dedim. Demir Muhafızlar da tıpkı Gölge Operasyonu Bölümü gibi Yakın Savaş ve Taktik Bölümünden mezun olunca verilen bir unvandı. Askeri Bilimlerde seçilebilecek alt uzmanlık dallarından biriydi.

Tüm ders boyunca Mills ile kendimizi sınıfta oradan oraya atarak duman hâline gelmeye çalıştık. En fazla yapabildiğimiz, arkamızda hafif gri bir iz bırakmak oldu. Hady Slate bunun bile çok büyük bir başarı olduğunu söyleyerek ikimizi de tebrik etti.

Nefes nefese ve hafif başımız dönmüş hâlde dersten çıkarken, diğerlerinin de dersi bittiği için kalabalığa karıştık bir anda. Ethan arkamdan dolayıp yere çöktü ve elini dansa davet eder gibi bana uzattı kıkırdamalar arasında. Yanağındaki kızarıklıktan dersinin kolay geçmediğini tahmin ettim.

“Lunabelle Elaine, Avcı Prenses, benimle baloya gelir misin?”

Prenses diye hitap edince aklıma Kriston geldi ve ürpermeme engel olamadım. Yine de sırtıtmasına karşılık verip, “Çok isterdim ama o gün kesinlikle kalede olmayacağım. Hatta ülkede,” dedim.

“Söylemiştim, seninle gelmez,” dedi Brian arkadan kafasını uzatıp. O da kendi aldığı Keşif ve İstihbarat Bölümündeki dersten çıkmıştı. “Bir de şimdi Kaptan’dan sopa yemek zorunda kalacaksın.”

“Kimse kimseden sopa yemeyecek,” derken gözlerimi devirdim ve Ethan’ı elinden çekip, zorlanarak da olsa diz çöktüğü yerden kaldırdım.

“Çok ağırsın. Ne diye diz çökersin ki?” diye söylendim. Pişmiş kelle gibi sırtmaya devam etti. Az önceki teklifin ciddi olmadığını hepimiz biliyorduk. Derek kibirli bir ifadeyle gözlerini devirdi yanımızdan geçerken. O da *Rüzgâr Okçusu* olabilmek için Uzun Mesafe Savaş ve Taktik Bölümü’nü seçmişti. Ekiptekilerin farklı bölümler seçmesi eğitmenlere göre iyi bir şeydi.

Brian, Ethan’a eğilip fısıldadı ancak sesi gür olduğundan hepimiz söylediklerini duyduk. “Sen yine gidecek birilerini bulursun da onun hiç şansı yok,” dedi Derek için burun kıvrıp. Arkamızdaki Jill içtiği suyu boğazına kaçırıp öksürük krizi geçirince hepimiz şüpheyle ona döndük. Kızarmış yüzüyle gözlüğünü düzeltti ve aramızdan geçip kaçar gibi uzaklaştı.

Ash ve Bren de kendi sınıflarından çıkmışlar, bize doğru didişerek yürüyorlardı. İkisini de çok seviyordum ama artık onların yanında durabilmek için kulak tıkacı takmak gerekiyordu. Akademi’ye geldiğimizden beri tartışmalarının dozu giderek artmıştı.

Bren burnundan soluyarak koluna yapışıp, “Lu! Şuna bir şey söyle,” dedi. Ethan ve Brian çaktırmadan ince adımlarla bizden uzaklaştılar. Arkama dönüp beni yalnız bıraktıkları için onlara gözlerimi kısarak baktım. İkisi de sırıtıp *onlar tamamen senin sorunun* dercesine omuz silktiler.

“Yine ne oldu?” Ash de diğer yanıma yerleşti, atışmalarına kaldıkları yerden devam etmeye başladılar. Onların arasında kalmaktan bayılacakmış gibi hissederken koridorda birileriyle sohbet eden Jay’e takıldı gözüm. “Benim gitmem gerekli,” dedim. Beni duymadılar bile.

Onların yanından sıyrılıp Jay’in koluna girdiğimde şaşırdı ama renk vermedi. “Beni yine kurtarır mısın?” diye sordum sırtarak ve gözlerimle didişen iki arkadaşımı işaret ettim. Ash yokluğumu ancak fark edip seslendi.

“Nereye, Lu?”

“Onunla biraz işim var,” diye yanıtladı Jay duraksamadan. Minnetle Jay’in kolunu sıktım ve bana kaldığım kuleye kadar eşlik etti.

“O ikisi neyi paylaşamıyor?”

“Bilmiyorum, bir süredir dinlemiyorum,” dedim omuzlarımı silkip. “Hayatımı kurtardın.”

“Keşke hep böyle kurtarsam,” dedi gülerek. “Sana bir şey vereceğim,” dedi aklına gelmiş gibi. Çantasını açtı, biraz karıştırıp aradığı şeyi buldu.

Boya kalemleri... Benimkiler yangında kül olduğundan beri yine kara kalem çiziyordum.

“Haritacılık için gerekli olur. Belki boş zamanlarında da çizmek istersin,” dedi rengârenk kutuyu uzatırken.

“Sana çizdiğimi söylemiş miydim?” diye sordum kaşlarımı çatıp.

“Bir ara bahsetmiştin. Sinirlerine de iyi gelir,” dedi. “Gitmem gerekiyor, sonra görüşürüz.

Hızlı adımlarla kendi odasının bulunduğu yöne doğru ilerledi. Boya kalemlerini çantama attım ve sessizlik arzusuyla odama geçtim. Bu hafta katıldığım uzmanlık bölümlerinde bir sürü görev verilmişti. Ayrıca genel eğitim derslerinden okumam gereken üç tane kitap ve çizmem gereken haritalar vardı. Bu görevler her ne kadar beni oyalasa da yaptığım hiçbir işe kendimi tam olarak veremiyordum. Aster ve Eos’u kıl payı elimden kaçırmışım, aklımdan hiç çıkmıyordu.

Duşumu aldım ve üzerimi değiştirdim. Jude saçlarımı biraz kısalttığından şimdi bel hizama geliyorlardı. Açık bırakmaya karar verdim. Üzerime yapışan, krem rengi dar bir pantolon giydim. Üzerine de siyah boğazlı ince bir kazak geçirdim. Saat erkendi ve bugün başka dersim yoktu. Valor’da pazar günleri öğleden sonra tatil oluyordu. Yarın da balo olduğu için ders olmayacaktı. Kalan işlerimi akşam halledebilirdim.

Su geçirmeyen siyah pelerinimi üzerime geçirdim. Uzun, siyah topuklu çizmelerimi giydim. Onlarla çok rahat ediyordum. Snow’u görmeye gitmeye karar verdim. Elimden geldiğince onu her gün ziyaret ediyor, güzel havalarda kalenin ormanlık arazisinde onunla gezintiye çıkıyordum.

Pelerininin başlığını geçirdim. Valor’da hemen hemen her gün yağmur yağıyordu. Neyse ki bu kez benim katkım yoktu. Son haftalar oldukça sakin geçmişti. Yaralanmamış, başımı büyüyle belaya sokmamıştım. Herkesin olmamı istediği uysal ve iyi kızdım.

Büyük avluyu geçerek ahırlara doğru yürüdüm. Giriş kapısının bulunduğu kule tarafında bir hareketlilik vardı. Aldırış etmedim, Snow’u okşayarak beslemeye başladım. Shade’i de ihmal etmiyordum. Çantamdan onun için de bir elma çıkarıp burnuna küçük bir öpücük kondurdum. Başını okşadım. Her zamanki gibi sevgi gösterime karşılık verdi. Sahibine dokunmıyorsam da atını sevmemde sakınca yoktu.

Dalgın gözlerle bakınırken Solaris’in kapıya doğru yürüdüğünü gördüm. Beni görünce yüzü asıldı, hemen başını aksi yöne çevirdi. Üzerinde

omuzlarından dökülen koyu yeşil, nefis bir pelerin vardı. Saçları ıslanmış, yandan ayrılıp arkaya taranmıştı. İnatçı teller yine alnına düşüyordu. Sakalları birkaç günlüktü, en çok sevdiğim hâlinde... Onu gerçekten çok özlemiştim. Gözümden istemsizce bir damla yaş döküldü. Atlara doğru dönerek burnumu çektim. Shade, burnunu elime doğru ittirdi. Üzüldüğümü hissediyor olmalıydılar.

İkisini de okşadıktan sonra Snow'la dolaşmaya karar verdim. Sol'ü görmek iyi gelmiyordu. Biraz ormanda dolaşmak belki kafamı dağıtırdı. Artık Sam olmadan da Snow'u hazırlayabiliyordum. Bölmesinden eyeri çıkarıp Snow'un üzerine uyacak şekilde tokalarını bağladım. Buranın en sevdiğim yanı özgür olmaktı. Ders saatleri dışında istediğim gibi vakit geçirebiliyordum.

Atımı hazırlamaya devam ederken kalenin kapıları büyük bir gürültüyle açıldı. Flamalardan Kralı taşıdığını anladığım süslü arabalar, ana kuleden Akademi'ye giriş yaptılar. Solaris babasını selamlamak için en önde bekliyordu. Benjamin, Jay ve diğer eğitmenler de Sol'ün arkasındaydı. Ben de kimseye görünmeden gelenleri izlemek için ahırın kapalı kapısının arkasına doğru geçtim.

Kral, arabadan zorlanarak indi. Çok iri bir adamdı. Boyu Sol ile hemen hemen aynıydı ancak çok kiloluydu. Kibirli yüzü uzaktan bile seçiliyordu. Burada olmaktan hiç de mutlu görünmüyordu. Hemen ardından Kraliçe indi. Solaris'e uzun uzun sarıldı. Kızıl saçları ateş gibi parlıyordu.

Kral ve Kraliçe, muhafızlarla birlikte kapının ardındaki kuleye girdiler. İkinci arabadan Kraliçe'ye çok benzeyen, sıska ve kısa boylu biri indi. Sol'ün kardeşi Marvin olmalıydı. Yanında yine kısa boylu, kumral bir kız vardı. Hamileydi, karnını tutuyordu. Marvin, Solaris'e başıyla selam verip kuleye girdi. Arabadan inmeye çalışan hamile karısını ardında bırakıp gitmişti.

Solaris hemen uzanıp kızın inmesine yardımcı oldu. Prenses minnetle Solaris'e sarıldı ve içeri geçti. Babasının, Sol yerine o düşüncesiz pisliği kral olarak görmek istemesine inanamıyordum.

İkinci araba da boşalmış, sürücülerini atları kenara çekmişlerdi. *Bitti her hâlde*, diye düşündüm. Snow'u açıklığa çekmiştim ki bir araba daha geldi. Solaris'in yüzü gergindi. Arabadan benim yarı boyumda, ufak tefek, güzel bir kız indi. Solaris'e eldivenli elini uzattı. Kim olduğunu tahmin etmiştim,

daha fazla izleyemeyecektim. Sol tek dizini kırıp, bir hayli eğilerek kızın elini tuttu ve öptü.

O eli tuttu ve ben, hiçbir zaman sahip olmadığım bir şeyi kaybetmiş gibi hissettim.

Snow'a bindim ve onu hızlandırmak için kalçalarımı dürttüm. Dörtne-la onların istikametine doğru yol aldım. Leydi ile Solaris konuşuyorlardı. Sol beni gördüğünde, gözleri endişeyle irileşip parladı. Kız da bir anlığına dönüp bana baktı. Pelerinin ardında dalgalanmasına izin vererek kendimi Snow'a doğru yatırdım ve son hızla, at arabasıyla kapı arasında kalan boş-luktan şimşek gibi geçtim. Hepsini ardında bıraktım.

Dörtne-la ormanın derinliklerine kadar ilerledim. Islak zemin Snow'un nal seslerini yutuyor, yanından geçerken çarptığım nemli dallardan saçla-rım ıslanıyordu. Snow'u yavaşlattım, onu bir ağaca bağlayıp kendim de ağacın dibine çöktüm. Yeterince uzaklaşmıştım. Kapıdan çıktığımdan beri yaşlar gözlerimden sicim gibi akıyordu. Korktuğum öfkem geri gelmişti. Yağmur da şiddetini arttırmış gibi geliyordu ki istemsizce büyü yapmak Kral buradayken yapabileceğim en kötü şey olurdu.

Ne yapacağımı bilmiyordum. Bir yandan Aster ve Eos'u bulamamanın verdiği acı, öte yandan haftalardır onunla bu hâlde olmak artık sınırlarımı yıpratmıştı. Duygularıma engel olamıyordum. Olanları düşünmemek için elimden geleni yapmıştım ama şimdi o kızı burada görünce gerçekler tokat gibi yüzüme çarpmıştı.

Arkamda bir hareketlilik hissettim. Her zaman üzerimde taşıdığım han-çere davrandım. Ağaçların arasından atının üzerinde Jay belirdi, beni arı-yordu. Onu görünce hançeri yerine kaldırdım. "Lu?" diye seslendi.

"Buradayım, Jay."

Hemen atından atlayıp yanıma koştu. Yüzümü ellerinin arasına aldı. Onunla son haftalarda çok vakit geçirmiştım ve ona alışmıştım. Boynuna atıldım ve sarılarak ağlamaya başladım. Birkaç saniye şaşırarak durakladı, sonra beni kucakladı ve üzüntüyle sırtımı okşadı. Ben ağladıkça hava daha çok fırtınaya dönüyordu.

Endişeyle gökyüzünü işaret ederek, "Lu, sana bir şey vermemi ister misin?" diye sordu.

Ondan uzaklaştım, başımı hafifçe salladım. Sakinleşebileceğimi sanmı-yordum. Çantasından bir şurup çıkardı, kapağa döküp bana içirdi. Birlikte ağacın dibine oturduk, başımı omzuna yasladım. İlaç yarım saat kadar son-

ra etkisini gösterdi sanırım, uyuşmuş hissetmeye başladım. Beni kollarımdan tutup kaldırdı.

“Atını sonra aldırabilirim, benimle dön.” Başımı olumsuz anlamda iki yöne salladım. Dostumu ormanda savunmasız bırakamazdım.

“Hayır, Snow’u burada bırakamam. Birlikte dönelim.” İlaçlar sinirlerimi yatıştırırsa da inadıma çare olmayacaktı. Onaylamadı ama ısrar da etmedi.

Jay, hiç konuşmadan yanımda olabiliyordu ve buna minnettardım. Sırımı biliyordu; ne yaşadığımı da anlıyordu. Kendime itiraf edemesem de artık ona güveniyordum. Bu da değer yargılarımı, büyü yapan herkese ve hatta kendi güçlerime duyduğum nefreti sorgulamama neden oluyordu. *Büyümü kontrol edebilseydim kardeşlerime yardım edebilir miydim?* diye düşünürken buluyordum kendimi.

Bir de şu kahrolası kehanet vardı. Ondan kimseye bahsetmemiştim. Bu işte çok büyük bir yanlışlık olduğunu düşünmeye başlıyordum. Prenses olmadığımından emindim. Kütüphanede biraz araştırmış ancak karanlık magusların bahsettiği kehanetle ilgili hiçbir şey bulamamıştım. Bir kehanet olduğu eski kitaplarda bahsediliyordu ancak içeriği hiçbir yerde yoktu. *Bilinçli bir şekilde yok edilmiş gibi.* “Lanetin bozulması için kan dökmen gerek,” demişlerdi. Az önce gördüğüm manzaradan sonra çok da uzak bir ihtimalmiş gibi gelmiyordu.

Tüm bunların arasında en büyük derdimin kalede bıraktığım *Altın Budala* ve minik nişanlısı olması kendime daha çok kızmama neden oluyordu.

Jay ile birlikte kaleye döndüğümüzde gece karanlığı çökmüştü. Gözyaşlarım kurumuş, onları akıtmaya mecalim kalmamıştı. Yavaşlayarak ahırlara doğru geldik. Artık ilacın etkisiyle Snow’un sırtından devrilmek üzereydim, zor tutunuyordum. Jaylen atından atladı, hızla gelip beni Snow’un sırtından indirdi. Sam hemen yanımıza geldi. “Luna biraz hasta, Sam. Atları sen alırsın,” dedi Jay. Beni kolunun altına alarak düşmemem için destekledi.

Sam endişeli gözlerle baksa da yorum yapmadan, hızla atlarımızı içeri çekti. Fırtına dinmemiş, hatta şiddetlenmişti. Jaylen gözlerini gökyüzüne çevirdi. “Demek ki seninle ilgili değilmiş.”

Solaris, atların olduğu bölmeden delirmiş gibi fırladı. Onun da gözleri kızarmıştı. Beni kolumdan çekiştirerek kapalı bölmeye sürüklemeye başladı. İlaç beni uyuşturuyordu, karşı koyamıyordum.

“Sen ne yaptığını sanıyorsun? Beni meraklan öldürmek mi istiyorsun? Bu saate kadar ormanda ne işin var?” diye avazı çıktığı kadar bağırmaaya başladı. *Öldürmek istiyorum ama meraklan değil.*

Ona ifadesiz gözlerle bakmayı sürdürdüm, onunla kavga edecek hâlim yoktu. “Karanlık magusların sana yeniden saldırdığını düşündüm!” diyerek azarlamasını sürdürdü. Bir kez öfkelenildiğinde, özellikle de endişelendiğinde durması mümkün olmuyordu. Endişesini de alıp, defolup gidebilirdi.

Jay de hemen arkamıdan gelmişti. “Yapma, Sol. Sırası değil,” diye uyarımaaya çalıştı Solaris’i.

“Bırak bağırısın, Jay. Ne de olsa birazdan nişanlısı onu küçük kollarının arasında teselli eder.”

Ahırın ahşap duvarlarına yaslanarak güç bela ayakta duruyordum. Solaris karşılık vermememden bende bir sorun olduğunu geç de olsa anladı. İlaç içmemiş olsam şimdiye kadar burayı başına yıkmış olurdum.

“Nesi var?” dedi Jay’e dönüp.

Jay’in gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, oldukça huzursuz görünüyordu. “Biraz hastalandı, üşüttü sanırım odasına götürüp ilgilenmem gerekli.”

Yüzümde alaycı bir gülümseme belirdi. “Sana nişanlıyla iyi eğlenceler, Yüce Prens Solaris. Çok güzel bir kız, evlenmek için harika bir seçim.” Son gücümü de toparlayarak omzuna çarptım ve hışımla kaldığım kuleye yürümeye koyuldum. Darbemden dolayı biraz olsun sendelememesi sınırimi bozdu. Onu sarsmak istiyordum. Lilian’ın Valor’a gelişi bir süredir yaptığımız sessiz ateşkesi bozmuştu. En azından benim için... Hayır. Onu sarsmak değil, parçalarına ayırmak istiyordum. Birleştirip sonra tekrar ayırmak...

Jay arkamdan koşarak yarı yolda bana yetişti. Uzaklaşırken ahırdan gelen çarpma, vurma sesleri duydum. Solaris orada öfkesinden bir şeyleri kırıp döküyor olmalıydı. Kurudu sandığım gözyaşlarım yine son hızla akmaaya başladı. Jaylen koluma girerek yürümeme destek oldu.

Fırtına devam ediyordu. İlaçlardan mı bilmiyordum ama yer ayağımın altında sallanıyordu. Iris’in koşarak ahırların olduğu tarafa gittiğini gördüm. Jay başıyla *koş* der gibi işaret yaptı.

“Ben yapmıyorum, Jay.”

“Biliyorum, Lu. Bu kez sen değil de doğa çıldırmış olmalı. Hadi, odana götüreceğim seni.”

Kuleye girdiğimizde duvarların da sallandığını gördüm. Demek ki gerçekten deprem oluyordu. Bütün öğrenciler koşarak aşağı iniyordu ancak umursamıyordum. “Burada sık sık deprem olur, Lu. Korkmana gerek yok,” diye açıkladı Jay. Şu an tüm kulceler başıma yıkılsa da zaten pek umurumda değildi.

Merdivenlerden çıkıp odamın kapısına geldik, artık devrilmek üzereydim. Sarsıntı da durmuştu. Jay, cebindeki anahtarı çıkarıp beni odaya soktu. Yatağımın yanındaki şömine çıtırdayordu. Fırtınanın uğultusu ve gök gürültüsü camların titremesine sebep oluyordu.

Çılgın yağmur damlaları pencerenin camlarını kıracak gibi dövüyordu. Kitaplarımdan birkaç tanesi sarsıntıyla raflardan düşmüştü. Jay, pelerinimi çözdü. Çamurlu çizmelerimi zorlanarak da olsa çıkardım. Yine sıırılsıklam olmuştum. Ortalıkta böyle üzgün, ıslak bir kedi yavrusu gibi dolaşmak ağırıma gidiyordu

“Duşa gir, yoksa gerçekten hasta olacaksın.”

Yatağımın üzerinde duran pijamalarımı kucağıma uzattı. Ayaklarımı sürüyerek banyoya girdim, kapıyı içeriden kilitledim. Suyu açtım, üzerimdeki kıyafetleri çıkarmadan küvete boylu boyunca uzandım. İlacın etkisi müthişti. Tüm kötü anılarım gözlerimin önüne geliyordu ancak hiç umursamıyordum. Yalnızca uyumak istiyordum. Bir süre sonra kapının çaldığını duymaya başladım ama buradan kalkmaya enerjim yoktu. *Ne kadar zamandır buradayım ki? Koca bir hiçlik...*

Kapının kırılma sesiyle irkildim. Solaris içeri yıldırım gibi girdi. Hemen suyu kapattı, beni zahmetsizce kucakladı. Kokusu burnuma doldu. Jay, uzaktan endişeli gözlerle izliyordu. Daha sonra yine kendimden geçmiş olmalıydım. Uyandığımda yatağında yatıyordum. Üzerimde kuru giysiler vardı.

Sol da yatağımın yanına bir koltuk çekmiş, elini başına yaslayarak uyu-yakalmıştı. *Yeniden...* İlişkımız, benim bir şekilde yaralandığım ve onun benim için endişelendiği bir döngüye girmişti. Ben uyanınca o da gözlerini araladı. “İyi misin?” diye sordu endişeyle.

“Git buradan. İlgilenmen gereken bir nişanlın yok mu senin?”

Yüzüne dikkatli bakınca onun da ne kadar kötü görüldüğünü fark ettim. Gözleri kıpkırmızıydı. Saçları dağılmıştı, yüzü solgundu. İki kolundan destek alarak doğruldu. Gözlerinde katıksız bir hüznün vardı. Onun için en-

dişelenmişim. Bir şey dememe fırsat vermeden duvara tutunarak yürüdüm ve aynanın ardındaki gizli kapıyı açıp yok oldu.

Huzursuzca kıpırdandım, merak etmişim işte. Tanıştığımızdan beri, hatta saldırıda yaralandığımda bile bu kadar kötü görünmüyordu. Yatağımda doğruldum. İlacın etkisi biraz geçmişti, daha iyi hissediyordum. Hâlâ geceydi sanırım. Pijamamın üzerine pelerinimi ve botlarımı geçirip gizli geçitten girdim.

Odasına girdiğimde, Jay masasında uyuyordu. Kitap okurken başını masaya yaslamış, orada kalmıştı. Birkaç kez sessizce ismini söyledim ama uyanmadı. Omzuna dokunup hafifçe sarstım; kıpırdandı ama yeniden uykuya daldı. Sonunda kitaplarından birini masaya vurunca sıçrayarak uyan-
dı. “Luna, ne arıyorsun burada? Ne oldu?”

“Özür dilerim, seslendim ama duymadın,” dedim, onu öyle sert uyan-
dırdığım için. “Solaris’in nesi var? Kötü görünüyor.”

Gözlerini ve kalın kaşlarını ovuşturdu. Anlamaya çalışıyordu. “Seni banyodan çıkardıktan sonra ufak bir öfke atağı geçirdi. Ona da ilaç verdim, sakinleşmeyecek gibiydi. Uyuması gerekiyor. Senin başında beklemek için direndiyse kötü görünmesi normal. Uyuyunca düzelir,” diye açıkladı yarı uykulu.

“Bizi uyuşturmaktan zevk alıyormuşsun gibi hissediyorum, Jay.”

Jaylen bir anda kendine geldi. Masasındaki saate göz attı. “Luna! Saat gecenin üçü! Siz ikiniz beni de çıldırtacaksınız. Şu hâline bak,” dedi üzerimi eliyle işaret edip. O zaman başımı eğip garip kostümüme göz attım. *Pijamalar, bağcığı açık botlar ve pelerin...* Masadan kalkıp beni sırtımdan iteklemeye başladı. “Odana, Luna. Uyu ve dinlen. Sol’un bir planı var. Umuyorum ki siz ikiniz kaleyi başımıza yıkmadan sorunlarınız çözülmüş olacak. Ona güven, sakın kal. Hadi,” diye söylendi bir yandan beni kapının dışına atarak.

“Ne planı?” diye seslenirken gizli kapıyı kapattı. Oflayarak odama dönen yolu yürüdüm. İçeriye girip botlarımı ve pelerinimi çıkardım. Uyumaktan başka çarem yoktu.

Ertesi gün uyandığında güneş çoktan yükselmişti. Çılgın fırtına dinmişti; gökyüzü tertemizdi ve soluk güneş ışınlarıyla parlıyordu. Odamın canını açıp derin bir nefes çektim. Jay ile ilaçları hakkında ciddi bir konuşma yapmam gerekecekti. *Bu işin bir ortası yok mu?* Bana ne zaman ilaç verse şuuruzca bayılmış gibi uyuyordum.

Bugün balo olduğu için eğitimler de iptal edilmişti. Sabah koşusu saatimi de atlamıştım. Aynada, ağlamaktan ve fazla uyumaktan kısılıp şişmiş mavi gözlerime baktım. Umutsuz bir vakaydım. Duşa girdim ve şaşkınlıkla banyomun kapısının tamir edildiğini fark ettim. Dün, Solaris'in kapıyı kırdığı anı berrak bir şekilde hatırlıyordum.

Duştan çıkıp hızlıca üzerimi giyindiğini sırada kapı çaldı. Açtığımda, kapıda bekleyen rengârenk üç kadın, gözleri ışıldayarak içeri hücum etti. İkisi oldukça kısa boyluydu. Diğeri, onlardan epeyce uzundu. Uzun olanın saçları yeşildi. Kısa olanlardan biri oldukça zarif giyinmişken, diğeri sanki üzerine ne renk kumaş bulsa geçirmiş gibiydi. Balo için beni hazırlayacak ekip onlar olmalıydı.

Selam bile vermeden ölçülerimi almaya koyuldular. Elbiseyi akşama nasıl yetiştireceklerini anlayamamıştım. Zaten yetişmese, baloya gidemsem daha memnun olacaktım. Kendi aralarında tartışarak rengine ve modeline karar verdiler. "İki saat sonra tekrar geleceğiz," diyerek, geldikleri hızla çıkıp gittiler. Onların ardından şaşkınlıkla bakakaldım.

İlk defa baloya katılacaktım ve içimden bir ses, bu balonun öyle sakın geçmeyeceğini söylüyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM GÖSTERİ

İyi kalpli prens.

Açlıktan midem bulanıyordu. Bu da ilacın yan etkisi olmalıydı ya da prens ve nişanlısının. Yemek salonuna inmek için hareket ettim. Öğlen yemeği saati gelmişti neyse ki. İçimden Jay'e söylene söylene ilerledim. İlaçları dengemi bozuyordu. Yemek salonu yarı doluydu, hava güzel olduğu için herkes avluda vakit geçiriyor olmalıydı. Kendime yemek alıp bakındım. Ash bir masada tek başına yemek yiyordu. Onun karşısındaki sandalyeye *pat* diye oturdum. Yüzüm elbette ki asıktı. "Yüzün biraz gülsün de insanlar ne kaçırdıklarını bilsinler," dedi dalga geçerek.

"Bunu bana en son söylediğinde karanlık magus tarafından şişlenmiş-tin." Bir de o baş belası *Falcı Prens Kumandan* hayatımın orta yerine düş-müştü tabii.

"O günü hiç yaşamasaydık keşke," diye homurdandı.

"Keşke." Dışından söylediklerimin aksine içimdeki ses, bunca kayıp vermeme rağmen kalbimin attığını keşfettiğim o günü yeniden yaşamak isteyeceğini söylüyordu. Yaptığım lanet hataların hepsini büyük bir zevkle yeniden yapardım. Kendi kalbimi söküp almak mümkün olsaydı keşke. Böyle bir büyü var mıydı acaba?

"Daldın yine," dedi Ash masadaki tuzlukla oynarken.

Huysuzlanarak gözlerimi devirdim. "Kötü bir akşam geçirdim."

Alaylı bir gülümseme takındı. "Berbat görünüyorsun zaten. Prens'inin nişanlısı gelmiş, duydum. Onu ya da kızı hançerlememene şaşırdım."

"Düşünmedim diyemem."

“Baloya ikinizi de mi davet etti yoksa?” diye damarına basmayı sürdürdü.

“Sen baloya kiminle gidiyorsun?” diye sordum partneri olmadığını bile bile.

Ash’in dudakları yine ince bir çizgi hâlini aldı. “Kimseyle, Luna.”

Gözlerimi yemeğime çevirdim, omuzlarımı silktim. İkimiz de birbirimizi huzursuz etmeyi başarmıştık. Yemeğin kalanını konuşmadan bitirdik.

Ash’le sessizce yemeğimizi yerken kapıdan Solaris ve Lilian girdi. Solaris, dün gecekinden daha iyi görünüyordu. Onun da altın rengi gözleri hâlâ biraz kızarıktı ama ayaktaydı. Lilian, Sol’ün koluna girmişti. Onları o hâlde görünce göğsümde kabaran vahşi duygular yüzünden nabzım başımda atmaya başladı. Kızın üzerinde koyu yeşil, belini saran bir elbise vardı. Yeşil gözleri elbiseyle ortaya çıkmıştı. Saçları siyah bukleler hâlinde sırtına iniyordu.

Güzeldi ve benden çok daha fazla leydiye benziyordu, bu inkâr edilemezdi. Gözüm, istemsizce çamurlanmış botlarıma takıldı, masanın altına çektim ayaklarımı. Konuşup gülüşerek yürüyorlardı. Sol’ün gözleri beni buldu. Lilian da başını bana doğru döndürdü. *Oturduğum yerden zıplayıp ikisini de öldürme planları yaptığımı yüzümden belli oluyor mu acaba? Umarım oluyordur.*

Elimdeki çatalı sinirle sıkıyordum. Solaris, yukarı çıkan merdivenlerin başında durdu. Benjamin’le fısıldaşarak bir şeyler konuşuyordu. Karşımda öylece durup salınmaları, hâkim olmaya çalıştığım sinirlerime hiç iyi gelmiyordu. Başımı eğip gözlerimi kapattım ve burnumdan nefes alıp ağzımdan vermeye başladım. Bu yöntemi bana sakinleşmek için Jay öğretmişti. “Sakin olmalıyım, sakinleşmeliyim,” diye gözlerim kapalı mırıldanarak kendimi telkin etmeye başladım. “Sakin kalmalıyım, şimdi olmaz.” Derin bir nefes aldım, ağzımdan uzunca üfledim. Gözlerimi açtım ve elimdeki çatalın uç kısmını bükerek kopardım.

Solaris ve Lilian, gözlerini benim olduğum taraftan kaçırarak, merdivenlerden tırmanıp gözden kayboldular. Kız, Sol’ün kolunu hiç bırakmıyordu. Ash ise karşımda bana eğlenerek bakıyordu. Hıncımı ondan çıkarmak üzere hazırlanarak, “Neye gülüyorsun? Komik mi?” diye öfkeyle soludum.

Başını iki yana salladı bilmiş bir ifadeyle. “Luna, aptallaşma. Böyle sinir krizi geçirmen gerçekten işine yarar mı sanıyorsun?”

Gözlerimi yumudum, parmaklarımla burnumu sıktım. “İşime yarayacak bir şey yapmak istemiyorum, Asher. İkisini de buharlaştırmak istiyorum.”

Ash beni dirseğiyle dürttü, anlayışla bakmaya başladı. “Evet, o hissi bilirim,” dedi imalı bir tonlamayla. Ardından, “Baloya benimle gel, Lu. Senin o kalp hırsızı prensine dünyanın kaç bucak olduğunu gösterelim. Haftalardır kıyıda köşeden bizi izliyor, çıldıracaktır,” diye teklifte bulundu.

Bir süre önce aynı eziyeti Ash’e istemeden de olsa yaptığımı fark edince bir anda moralim bozuldu. “Saçmalama, Ash. Sol’ü kışkandırmak için seni kullanamam.”

O ise oldukça ciddi görünüyordu. “Senin arkadaşın olacağım, eskisi gibi. Senden fazlasını beklemiyorum. Hem o prensten alınacak bir intikamım vardı zaten.”

Sessiz kalıp, kopardığım çatalla oynayarak düşündüm. Teklifi saçmaydı, fazlasıyla çocukçaydı ancak şu anda pek sağlıklı düşündüğüm söylenemezdi.

“Baloya iki dost olarak gideceğiz. Biraz eğlenmek ikimize de iyi gelecek,” diye üstelemeye devam etti. Pratikte içimi soğutacakmış gibi görünse de birçok şey yanlış gidebilirdi. Ash sessizliğimi kabullenmek olarak algılayıp, “Akşam seni odandan alırım,” diye ekledi.

İçim bir hayli huzursuzdu ancak Ash’in planını reddedemiyordum. Solaris’e ders verme düşüncesi içten içe ağır basıyordu. Hem Ash de benden bir şey beklemeyeceğini açıkça söylemişti. *Ne zararı olabilir ki?* Bu sorunun dürüst cevabını bilsem de zihnimde geriye attım.

Ash bana veda edip halletmesi gereken işleri için yanımdan ayrıldı. Ben de kopardığım çatalı çaktırmadan çöpe atıp dışarıya yöneldim. Yemek salonundan çıkınca avluda bir hareketlilik olduğunu fark ettim. Hazırlık ekibinin odama gelmesi için vaktim vardı, biraz buralarda oyalanabilirdim. Lilian ve Prens Baş Ağrısı’nın görüntülerini aklımdan silmenin bir yolu yoktu ancak başka şeylerle ilgilenirsem belki kaledeki diğer çatalları kurtarabilirdik.

“Bu hazırlıklar ne için?” diye sordum yanımda ilgiyle hazırlıkları izleyen Ethan’a.

“Kral, kış balosunun olduğu gün, seçtiği tek varisiyle bir düello yapar. Gösteri az sonra başlayacak,” dedi hevesle. İlk kez izleyeceği için heyecanlıydı, benim de ilgimi çekmişti.

Ortada dikdörtgen, boş bir alan bırakılmış; dört yanına yüksek ahşap tribünler kurulmuştu. Ethan'la birlikte tribünün merdivenlerini tırmandım ve Benjamin'in oturduğu yere yönelip yanına oturdum. "Hoş geldin, Luna," diye selamladı beni samimi bir şekilde.

Tam karşımızda Kraliçe, Prenses ve Solaris'in nişanlısının maçı izleyeceği platform vardı. Dişlerimi sıktım öfkeyle. Yanımda oturan Benjamin bıyık altından sırtarak beni izliyordu.

"Düello sırasında sahaya atlayıp Sol'ü bir de sen pataklamaya kalkmazsın, değil mi?"

Huysuzlandım, gözlerimi kısıp sevimsiz bir gülümseme gönderdim ona. "Merak etme, kıymetli arkadaşını dokunmaya değer bulmuyorum artık."

Kısık bir kahkaha attı, kalın parmaklarını keyifle küttetti. "Yani, yapmak istersen görmezden gelebilirim," diye sırttı ve göz kırptı. "Hak etmediğini söyleyemem." Elimde olmadan gülmesine karşılık verdim. Aslında ilk söylediğinde bu fikrin aklıma yattığını ona elbette itiraf etmeyecektim.

Birkaç dakikalık bekleyişin ardından, Kral iki oğluyla birlikte dövüş sahasına girdi. Hanımlar ise tam karşımızdaki platforma yerleştiler. Lilian ve yeşil elbisesi hâlâ sinirlerimle oynuyordu. Kraliçe baştaki tahtına kurulmuş, Nora ve Lilian iki yanına yerleşmişlerdi.

Benjamin de Solaris gibi dikkatliydi; yüzümden ruh hâlimi anlıyordu. "Bilmek istersen, sevgili kız kardeşim," dedi kulağıma eğilerek. Kriston'daki gizli görevimize gönderme yapıyordu. "Ben seni tutuyorum." Göz kırıp önüne döndü. Bu benim için bir yarış değildi, yarışmaya tenezzül dahi etmezdim ama Benjamin beni güldürmeyi başarıyordu.

"Ne zaman kaybı ama. Her sene Solaris'i seçiyor zaten," diye söylendi Benjamin konuyu değiştirip.

"Neden Solaris'i seçiyor?"

"Marvin kılıç kullanmayı, dövüşmeyi bilmez. Her sene burada tiyatro oynuyoruz." Kral'dan ve Marvin'den hoşlanmadığını anlamak için falcı olmaya gerek yoktu.

Her şey beklediği gibi oldu; Kral düello için Sol'ü seçti, Marvin ise alkışlar eşliğinde Nora'nın yanına geçti. Tembel, sıkkın gözlerle izliyordu sahayı. *Gerçekten sevimsiz görünüyor.* Lilian ise oldukça endişeli görünüyordu. Tatlı leydi, nişanlısı yaralanacak diye korkuyor olmalıydı. *Sen daha da sevimsizsin.*

Ona istemeden de olsa ölümcül bakışlar atıyordum. Onu Solaris için düelloya davet edebilirdim. Bu düşüncemden utanarak nefes verdim ve başımı iki yana salladım. Sıkıttığım dişlerim artık acıyordu.

“Dişlerini o kadar sıkma, tatlım. Çatlatacaksın,” diye sataştı Benjamin.

“Maçı izlesene sen,” diye çıktım her hareketimi takip etmesinin ve doğru tespitler yapmasının verdiği rahatsızlıkla. Diğer yanında oturan Ethan da kıkırdamasını engelleyemedi. İkisine de ters ters bakınca, yüzlerini toparlayıp sustular. Sinirimi onlardan çıkarmak istemiyordum.

Kral ve Sol, kılıçlarını kuşandılar ve aralarındaki çekişmeli maç başladı. Aslında çekişmeli demek yanlıştı. Solaris genç, atletik ve yetenekliydi. Kral onun yanında hantal ve yavaş kalıyordu. Bir zamanlar güzel dövüştüğünü tahmin ediyordum, hareketleri dengeli ve güçlüydü ama şu an Sol’ü yenmek için yeterli değildi.

Solaris Kral’a karşı hızını azaltıp temkinli hamleler yapıyordu. Nasıl dövüştüğünü bilmesem neredeyse inanacaktım. Kral, Sol’ün koluna kılıcıyla hamle yapınca karşıda oturan Lilian endişeyle elini ağzına kapattı. *İtiraf ediyorum, Benjamin'in fikri şu an çok cazip gelmeye başladı.* Kafamda, benim düello daveti fikrimle yarışıyordu.

Kaplumbağa hızında hareket eden Sol’ün, nasıl olduysa bir anda ayağı takıldı ve sırtüstü düştü. Kral, onun kılıcını tekmeleyerek uzağa fırlattı. Kendi süslü kılıcını Sol’e doğrulttu. Bütün tribünden bir alkış fırtınası koptu. Yanımdaki Benjamin yarım hareketlerle alkışlıyor, başını iki yana sallıyordu. Alaycı bir hâli vardı.

“Kendini bilerek yere attı.”

“Elbette, Luna. Sol’e kızgın olabilirsin ama dövüş yeteneklerini inkâr edemezsin. Bu izlediğimiz düello normal şartlarda uyuyor olsa bile gerçekleşmezdi. Ancak Kral yenilgileri pek sevmiyor,” diye açıkladı alını kırışırken.

Kalabalık, tribünü boşaltıp sahanın yakınına akın etmeye başladı. Solaris, sahaya atılan karanfillerden üç tane alıp Nora’ya, annesine ve Lilian’a verdi. Lilian, çiçeği kokladıktan sonra Solaris’e cilveli bir gülücük gönderdi. *Daha fazla izlersem kusacağım. Ya da katil olacağım.*

Aniden ayaklanıp ahşap merdivenleri ikiye ikiye indim ve kalabalığın arasına karışıp odama doğru yol aldım. İkisini daha fazla görmeye tahammülüm yoktu. Solaris, merdivenlerden inerken orada olduğumu görmüştü. Bana kaçamak bakışlar atmaktan geri kalmadı. Artık öfkeden çok, kalp kırıklığımı ağır basıyordu.

Odaya geldikten kısa süre sonra üç kadın yeniden davet beklemeden içeriye doluştu. Bir tanesi elinde elbise kılıfı tutuyordu. “Bu kadar kısa sürede bir balo elbisesi bitirmiş olamazsınız.”

“Ben magusum, yapabilirim,” diye yanıtladı içlerinde en yaşlı ve en zarif görünen kadın. “Saraya kayıtlıyız, Eldoris’te zor şartlarda çalışıyorduk. Sonra Kaptan Solaris bizi yanına aldı. Valor’un girişindeki şehirde yaşıyoruz, mesleğimizi yapıyoruz. Burada çok mutluyuz.”

İyi kalpli Prens. Benim dışımda herkesin sevgilisi gibi görünüyordu. Maguslara olan güveninin Jay ile sınırlı olduğunu düşünmekle hata etmiştim. Valor’da saraya kayıtlı büyücüler de vardı demek ki. Karnım sanki o geceyi yeniden yaşıyormuş gibi sancıdı. Kardeşlerimin ve ailemin sızısı içime oturdu. Ne düşüneceğimi bilmiyordum ancak vücudum tepki veriyordu.

“Sizin tüm kıyafetlerinizi ben hazırlıyorum,” dedi kadın. Sevecen bir şekilde bana bakıyordu. “Kıyafetleri dikerken sizi hep gözümde canlandırırdım, benim düşündüğümünden de güzelsiniz.”

Kadına kabalık etmek için bir sebebim yoktu, temkinli olsam yeterdi. “Teşekkür ederim, hepsini severek giyiyorum. İsmim Luna,” dedim elimi uzatarak. “Lütfen bana ismimle seslenin.” Kadının mavi gözleri heyecanla parladı.

“Benim ismim Grace. Kardeşlerim, Elena ve Sky,” diye tanıttı kendini ve kardeşlerini. “Kaptan’ın giysilerini de ben hazırlıyorum.”

Kahrolası Prens. Her giydiği üzerine yakışıyordu. Lilian’la kol kola süzülüşü hâlâ gözümün önünde canlanıyordu ve her seferinde, zihnimde ikisini farklı şekillerde öldürüyordum. Kadının hevesini kırmamak için olumsuz bir şey söylemedim. Onlardan tehlike sezmiyordum ve hepsinden hoşlanmıştım.

“Beni görmeden ölçülerimi nasıl bu kadar iyi tutturabildiniz?” diye sordum merakla. “Hazırladığımız tüm giysiler üzerime tam oldu.”

Grace bıyık altından sırtarak, “Hepsini Kaptan’ın verdiği ölçülere göre hazırladım,” dedi.

Solaris’in sadece bakarak bedenimin ve kıvrımlarımın ölçüsünü bu kadar mükemmel bir isabetle alabiliyor oluşu, içinde bulunduğumuz duruma rağmen, tenimde tatlı bir ürpertinin gezinmesine sebep oldu. Rahatsız edici bir çekiciliği vardı.

Beni yavaş yavaş hazırlamaya başladılar. Tekrar banyo yapmaya gönderildim. Üzerime bornoz giydirip sandalyeye oturtular. Etrafımda arı gibi

çalışıyorlardı. Sky tırnaklarımla ilgilenirken, Elena arkamda saçlarımı tarıyor, tutamlara ayırıp bigudilerle sarıyordu. Bir süre saçlarımın kurummasını bekledik. O arada tüm vücudumu yarı parlak bir kremle ovdular.

Hava kararmaya başlarken, Grace elbise kılıfının fermuarını açtı ve elbiseyi dolabın bir köşesine özenle astı. Hayretle ve hayranlıkla dudaklarım aralandı. Tek kelimeyle mükemmeldi. Elbiseye bakarken gözlerim parlıyor olmalıydı. Grace bakışlarımdan beğendiğimi anlamış olacak ki gururla gülmüştü. Bana elbiseyi dikkatle giydirdiler.

Elbise beyaz ve açık mavi tonlarındaydı. İncecik açık mavi tüllerin üzerine, mavi ve beyaz minicik kristal boncuklar işlenmişti. Üst kısmı sert, büstiyer şeklindeydi; dar yapısı göğüs dekoltesi oluşturuyordu. Kollarımın iki yanına dökülen kristal boncuklu askılar sırtımda devam ediyordu. Büstiyer, belimin hemen altında sona eriyor, hafifçe bollaşan eteği ince tüllerle usulca süzülüyordu. Eteğin arkası, kuyruk gibi zarifçe uzanıyordu. Kabarık değil, zarifti. Sırt dekoltesi, kalçamın biraz üstüne kadar iniyordu. Askılar, sırtımda biçimli bir şekilde dolanarak kristal boncuklarıyla ışıltıyordu.

Saçlarımı açtılar. Elena, elbisemle uyumlu kristal boncukları saçlarımın arasından geçirerek, saçımı arkadan gevşekçe ördü; ön kısımdan iki ince tutamın yüzüne dökülmesini sağladı. Elbisemle uyumlu, şeffaf ve maviye çalan topuklu ayakkabıları giydirdiler. Görüldüğü kadar rahatsız değildi. Elbise, ayakkabıları ayaktayken gizleyecek kadar uzundu. Bu sırada Sky da makyajımı tamamlamıştı. Karşıma geçip beni memnuniyetle süzdüler. Grace, kırık beyaz ojeyle renklendirdikleri tırnaklarımı da kontrol etti, sonra elimi tutup beni aynanın karşısına götürdü.

Aynada gördüğüm kadına inanmadım. Masal kitaplarından fırlayıp gelmiş gibi görünüyordum. Elbise üzerimde akıyor, açık renk tenimle bütünleşiyordu. Hareket ettiğimde boncuklar ıslıl ıslıl yansıyor. İncecik, astarsız tüllerden oluşan etekler hafifçe bacak hatlarımı belli ediyor, çekici bir görüntü oluşturuyordu. Arkadaki boncuklu askılar kollarımdan başlayıp sırtıma, oradan da kalçama doğru süzülüyordu.

Saçlarımı sade ve kibardı. Aralarındaki boncuklar, ışıpta belli belirsiz parlıyor; saçlarımın arasında yıldızlar varmış gibi görünüyordu. Sky, gözlerimin mavisini ortaya çıkaran sade bir makyaj, açık renk bir ruj tercih etmişti. Takı olarak sadece kulaklarıma minik parlayan küpeler takmışlar, ay kolyemi özellikle göğüs dekoltemle ve elbisemle uyduğu için yerinde bırakmışlardı. Çıkardıkları iş tek kelimeyle kusursuzdu. Üzerime elbisenin

tülünden pelerin hazırlamışlardı. Pelerin, önden safirlerle süslenmiş gümüş ay şeklinde bir tokayla bağlanıyordu. Onu özenle sırtıma yerleştirip tokasını iliklediler. Şimdi, o magusun bahsettiği gibi bir prenses olabilirdim işte.

Gözlerimi aynadaki yansımamdan ayıramadan, “Teşekkür ederim, siz harikasınız,” dedim.

“Kusursuz görünüyorsun, Luna. Bizim için zevkti,” diye yanıtladı Grace. Üçüyle de vedalaştım. Gece boyunca bir aksilik çıkarsa diye buralarda olacaklarını söylediler, itiraz etsem de kabul etmediler.

O sırada Ash kapımı çaldı, gitme vakti gelmişti. Kapıyı açtığımda nutku tutuldu. İnce dudaklarının arasından ıslık çaldıktan sonra, “Lu, çok güzel olmuşsun,” dedi.

Ash, siyah bir smokin giymişti; ceketinin arkası uzundu. Kıvrıkcık, uzun ve inatçı saçlarını tarayıp ensesinde toplamıştı. Oldukça hoş görünüyordu. Yana yatık duran papyonunu düzelttim. “Sanırım hazırız.”

Ash, elini yukarı kaldırarak beni dansa davet eder gibi tek elimden tuttu ve merdivenlerden inmeye başladık. Balo, yemek salonunda olacaktı. Sürekli dönüp inanamaz gözlerle ve hayranlıkla bana bakıyordu. Merdivenler bitince Ash’in koluna girdim.

Yemek salonunun avluya bakan girişine yüksek masalar yerleştirilmişti. Balo yeni başladığı için herkes orada sohbet ediyordu. Ekip arkadaşlarımin olduğu masayı gördüm. Ash ile oraya yöneldik.

Brian ve Ethan yine bir konuda tartışıyorlardı. Düzgün giyimlerine uymayan tarzda sözlerini duyduğumda gülümsedim. Mills, su yeşili, vücuduna oturan bir elbise giymişti. Topladığı kızıl saçlarıyla son derece zarif ve etkileyici görünüyordu. Baloya Brian ile birlikte gelmişlerdi. Uzaktan bizi görünce hepsi konuşmayı kestiler. Masaya doğru sahte bir reverans yaptım.

“Lu! Bu sen misin? Fıstık gibi olmuşsun,” dedi Ethan bir yandan ıslık çalarken. “Benim teklifimi neden kabul etmedin sanki?” diye dudak büktü. Koca cüssesine zıt olan bu hareketine istemeden de olsa küçük bir kalkaha attım.

“Hey, o benimle. Ayrıca seni tek hamlede yere serebiliyor, unutma,” diye hatırlattı Ash.

Ethan homurdanarak Ash’e söylenmeye başladı. Mills ve Brian da gülüyorlardı. Bir süre sonra Jill ve Derek kol kola yanıma geldiler. Jill’in o gün koridorda neden boğulduğu belli olmuştu. Üzerinde lila rengi kabarık bir elbise vardı ve bu gece için gözlüklerinden kurtulmuştu. Herkes çok

şık görünüyordu. “Bu baloları daha sık yapmalılar,” dedi Derek bir yandan hepimizi kibirle süzerken.

Hava artık iyice serinlemişti. Üzerimdeki tül pelerinle daha fazla dışarıda duramayacaktım. Kadınların hepsi benimle aynı sorunu paylaşıyordu. Bu yüzden içeriye geçmeye karar verdik. O sırada, uzaktan bize doğru gelmekte olan Bren’i gördüm. Simsiyah tüylerle kaplı bir tuvalet giymişti. Etekleri uçuştukça, üzerinde kuşlar varmış gibi bir etki yaratıyordu. Sadece omuzlarını örten ve yine tüylerle bezeli bir pelerini vardı. Vücudunu saran elbise, kadınsı hatlarını son derece zarif bir şekilde ortaya çıkarıyordu. *Yürüyen, zarif bir kuzgun.*

Kısa, siyah saçlarını tokalarla tutturarak topuz hâline getirmişti. Gerçekten çok güzel görünüyordu. Kendi ekibinden Jordan isimli çocukla birlikte kol kola yürüyorlardı. Jordan’ı ortak aldığımız derslerde birkaç kez görmüştüm. Kaslı vücuduyla kızlar arasında popüler olsa da zekâdan yana pek parlak olduğu söylenemezdi. Çoğunlukla yalnızca dövüşlerden ve kendinden bahsederdi. Bren’in hoşlanacağı türden birisi olamazdı ancak görsel olarak âdeta bir tablo gibilerdi.

Bren onunla aralarında bir şey olduğundan bana hiç bahsetmemişti. Şaşırarak yanımıza yaklaşmalarını bekledim. Tam onlara doğru hareketlenecekken başıyla soğuk bir selam verdi, kolunda Jordan’la süzülerek yanımızdan geçti.

Ash’in yüzü asık, dudakları yine ince bir çizgi hâlindeydi; ikisinin gidişini sessizce izledi. Sonra, kapıdan girmekte olan ikiliye ters ters bakıp yüzünü ekşitti. “Bu gösteriş budalasında ne buluyor ki? İkiniz de parlak tipleri seviyorsunuz.”

Solaris’e ne kadar kızgın olsam da onun Jordan’la kıyaslanmasına izin verecek değildim. “Solaris’i onunla bir tutma. Hakkında hiçbir şey bilmiyorsun,” dedim terslenerek.

Ash cevap vermek üzere hazırlandı ancak çenesini tutmanın akıllıca olacağına karar verdi. Kendim ona içimden her türlü yakıştırmayı yapabilir, onu bir kaşık suda boğmak istiyor olabilirdim ancak Ash bile olsa, bir başkasının ona bir şey söylemesine izin vermezdim.

Ash sıkılmış bir edayla bana döndü, kaşları çatıktı. “Prens bu gece her şeye sahip olamayacağımı anlayacak en azından.” Solaris’e bir ders vermek için Ash ile baloya gitmeyi kabul etmiştim ancak şimdiden huzursuz olmuştum. Muhtemelen kötü bir fikirdi ve çok geçti. O yüzden kötü fikri-

mi sahiplenip balo salonuna yöneldim. Pelerinlerimizi girerken görevlilere teslim ettik.

İçerisinin haftalardır yemek yediğimiz salonla ilgisi yoktu. Tüm duvarlar soluk ışıklar saçan mumlarla süslenmişti. Salonun yüksek tavanları, camdan yapılmış binlerce kar tanesi süsü ve mavi tüllerle bezeliydi. Denize bakan camın önünde duran devasa çam ağacı, üzerindeki süslere vuran mum ışığıyla parlıyordu.

Etrafı inceledikten sonra Grace'e daha çok hayranlık duydum. Elbisemle salonun bir parçasıydım âdeta. Hareket ettikçe elbisemdeki boncuklar mum ışıklarında yanıp sönüyordu. Kendimi gerçek bir masal prensesi gibi hissediyordum. *Tek eksiğim ukala bir prens ve sevimsiz bir cadı...* İkisi de birazdan burada olacaktı.

Salonu kaplayan yüzlerce masa sandalye kaldırılmış, yerine Kral ve Kraliçe için bir taht platformu yerleştirilmişti. Solaris babasını huzursuz etmemek için eşitlik ilkesinden bugünlük ödün vermişti. Jay'ın, Kral'ın buradaki işlere karışmaması için onu nasıl idare ettiğini anlatan sözleri kulaklarımda çınladı. Nişan da o idare etme görevlerinden biriydi. En azından daha önce öyleydi. Son birkaç gün gördüklerime bakılırsa gerçeğe dönüşüyordu.

Platformun dışında kalan alanda da dışarıdaki gibi yüksek masalar vardı. Salonun ortasında kocaman bir pist alanı dans için ayrılmıştı. Köşedeki orkestra, içeride çok hafif ve sakinleştirici bir müzik çalıyordu. Görevliler masalara içki servisi yapıyordu. Ash ve ekiptekilerle boşta kalan bir masanın etrafında dizildik.

Mumlar titreşerek söndü, bir takdim müziği çalmaya başladı. Duvar kenarındaki sahne alanından Kral ve Kraliçe'nin geldiği duyuruldu. Kral, klasik krem rengi bir takım elbise giymişti. Üzerinde kırmızı altın renkte pelerini ve tacı vardı. Kraliçe ise lacivert, dar elbisesiyle ve kızıl saçlarıyla yanında neredeyse kızı kadar genç görünüyordu. Safirlerle süslü bir taç takmıştı.

Kral ve Kraliçe alkışlar eşliğinde salona giriş yapıp tahta oturdular. Arkasından Marvin ve eşi Prenses Nora takdim edildi. Marvin ve hamile eşi siyahlar içindeydi. Kızın gözlerindeki korkuyu ve mutsuzluğu sezmiştim. Marvin'in kolundaki Nora'nın bakışları, ürkek bir ceylanın yardım ıığıını andırıyordu. Onlar da Kral ve Kraliçe'nin tahtının önünde hazırlanmış masalara yerleştiler. Sonunda karnıma bıçaklar saplayacak an gelmişti.

Prens Solaris ve nişanlısı Leydi Lilian takdim edildi. Solaris ve Lilian kol kola salona giriş yaptılar. Sol, saçlarını tıpkı benim onun için düzelttiğim şekilde, yandan geriye doğru taramıştı ve altın rengi gözleriyle salonu süzüyordu. Üzerinde, elbisemle aynı tonlarda uçuk mavi bir takım vardı. Beyaz gömleğinin yakası açıktı, üzerindeki açık mavi uzun ceketinde gümüş işlemeler vardı. Lanet Prens her zamanki gibi kusursuz görünüyordu.

Kolundaki Lilian ise Solaris ile boy farkını epey yüksek ölçekli bir topuklu ayakkabı giyerek azaltmaya çalışmıştı. Yine de omuzlarını geçememişti. Üzerinde gümüş pullarla işli, kabarık bir elbise vardı. Yürürken ayna gibi parlıyordu. İçimden ona her türlü yakıştırmayı yapsam da güzel bir kadındı ve ben şu an ikisini de fırtınaya atmak istiyordum.

Solaris, yanımdan geçerken bakışlarını bana çevirdi, gözleri bir anlığına irileşti. İfadesini toparlayıp başını çevirdi, ardından sessizce masasına geçti. Soylular yerlerini aldıktan sonra, Kral Cal kısa bir açılış konuşması yaptı ve balo başladı.

Lilian ve Sol, konuşup gülüşüyorlardı. Nora da onlara katılıyordu. Marvin ise canı sıkılmış bir edayla etrafı izliyordu. Sol, ara ara bulunduğum tarafa bakışlar atıyordu. Solaris'in gözlerini arkam dönük olsa da üzerimde hissediyordum. *Oymak istediğim gözlerini...*

Bir süre sonra Sol, Lilian'ı Prenses Nora ile yan yana bırakıp öğretmenlerin olduğu masaları ziyaret etmeye başladı. Şu an Jay ile kulaktan kulağa bir şeyler konuşuyorlardı. Ona arkamı döndüm. Elimde olmadan gözlerimle sürekli onu takip ediyordum ve içinde bulunduğumuz durumu düşünürsek hoş değildi. Hatta birkaç kere Lilian'la göz göze geldiğime emindim.

Salonun ortasındaki pistin üzerinde, tavanda asılı duran minik mumlar titreyordu. Salonun diğer mumları söndü, yalnızca pisttekiler parıltısını korudu. Müzik yavaşladı ve ilk dans anons edildi. Prensler, ilk dansı partnerleriyle yapacaktı. Sol ve Marvin, Lilian ile Nora'yı alarak piste çıktılar. Bu sırada birisi göğsüme yumruk atmış gibi nefesim kesildi. Gerçekler ne olursa olsun onu başkasının elinden tutarken görmek, içimi damarlarımda zehir dolaşıyormuş gibi acıtıyordu.

Kafatasımın içinde bir yangın vardı. Bir patlama noktasına geliyordum ve eğer bu olursa hiçbir şey beni durduramazdı, olmamalıydı. Elimdeki içki kadehini patlatırcasına sıkarken eklemlerim acıyordu. O sırada arkamdan omzuma bir el dokundu. Kim olduğunu anlamak için arkamı döndüm.

Jay, sevecen bir şekilde eğilerek bana reverans yaptı. “İşliyorsun, Lu. Balonun en güzel kızı olmuşsun.”

Gölümsedim ve minnetle ona sınıksız sarıldım. *Teklif etse şu an o ilaçlarından birkaç şişe içebilirim.* Muhtemelen herkesi havaya uçurmamam için aklımı dağıtmaya gelmişti. “Siz de çok hoş görünüyorsunuz, Doktor Bey,” diye karşılık verdim.

Beni kendine çekti ve kimseye göstermeden elime bir kâğıt tutuşturdu. “Sol’e güven,” diye fısıldadı kulağıma.

Gözlerimin dolmasına engel olamadım. Çünkü ukala prens şu anda nişanlısıyla ilk danslarını yapmakla meşguldü. Başımı iki yana salladım olumsuz anlamda. Jay üzüntüyle bana baktı ve *sonra görüşürüz* anlamında el sallayarak uzaklaştı. Jay’in verdiği kâğıdı okumadan bileğime asılı olan minik boncuklu çantaya koydum.

Solaris, Lilian ile resmî dansı çok yakınlaşmadan tamamladı. Kalabalığa zarif bir selam verdiler ve yerlerine geçtiler. Onların üzerine kadeh fırlatacağımdan çekinmişti herhâlde. Danslarına belki de gece odalarında devam ederlerdi. Bunları düşünürken ellerimin titremesine engel olamıyordum. Ash, titreyen elimden tutarak beni çekti. “Bu güzel elbisenin masanın başında ziyan olmasına izin veremem.”

Ash ve Bren ile çocukluğumuzdan beri Bren’in tamir ettiği bir radyodan müzik açıp balo dansları çalışırdık. Hep aynı frekansta takılı kalmış bir dans şarkısında... Bana balo dansını Orion amca öğretmişti. Ben de onlara... Muhtemelen Kral ve Kraliçe’den bile iyi dans ediyorduk.

“Her zaman çalışırdık. Haydi, Lu. Hayalimizi gerçekleştirelim,” diye beni çektişirmeye devam etti Ash. *Ne olabilir ki?* Zaten dakikalardır o ikisini izleyerek işkence çekiyordum. Kabul ettim ve elinden tutup onunla piste yol aldım.

Nispeten boş olan alana çıktık. Ash ile karşılıklı selam verdik. Elimden tuttu ve adımlarımızı atmaya başladık. Beni belimden tek eliyle tutuyor, ben de onu kollarının hemen altından tutunuyordum. İleri geri adımlarımızı atarken dansın ritmine göre beni olduğum yerde döndürüyordu.

Müzikle birlikte dansımızı hızlandırdık. Çalıştığımız bütün figürleri uyumla sergiledik. Müziğin bitimine yakın beni belimden tutarak yere doğru yatırdı ve kaldırdığında yanağımdan öptü. Ufak bir şok geçirdim ancak renk vermedim, gözler üzerimizdeydi.

Müzik son bulduğunda Kral ve Kraliçe’ye doğru selam verdik. Solaris’i tarif etmek gerekirse, oyunlarda savaştığım aslana benziyordu. Az sonra

pençesiyle Ash'i devirip muhtemelen parçalayacaktı. Elindeki içki kadehini sıkarak parmaklarının boğumları bembeyaz kesilmişti. Gözleri bize bakarken zehir gibi parlıyordu. Yanındaki Lilian ise şaşkın ve endişeli bakışlarla onu izliyordu.

Ash'in beni öpmesinin yarattığı şokla ve Sol'ün bakışlarının ağırlığı altında, prenslere ve partnerlerine yalnızca formalite gereği, tedirgin bir selam verebildim. Solaris'in gözlerinde parlayan alev, az sonra beni ve tüm salonu yutmamasını diledim.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM KIŞ BALOSU

Aşkla dans ediyorsun.

Solaris Blaze, önümde nişanlısıyla salınmak nasıl oluyormuş artık biliyordu ancak içimde hiç de zafer kazanmış gibi bir neşe yoktu. Artık bu oyunu oynamak istemiyordum. Hatta resmî takdimler gerçekleştiğinden, az sonra kimseye belli etmeden odama dönmeyi planlıyordum. Tabii Ash'e hesap sorduktan sonra.

Arkamı döndüğümde, Bren'in de Sol'e çok benzer gözlerle bizi izlediğini gördüm. Mideme bir sancı oturdu. Gerçekler zihnimde yavaş yavaş yerine otururken, derin bir pişmanlık içimi sarmaya başladı. *Bunca zamandır nasıl fark etmezsin?* Bren'in Ash ile sürekli çatışmasını ve ona olan ilgisini hiç bu yönde düşünmemiştim. *Ona âşık!* Ash beni öptüğü için ne kadar incindiğini yüzünde görebiliyordum. Üzülerek fark ettim ki Bren'in Lilian'ı bendim.

Müziğin değişmesiyle piste birçok çift çıktı. Kalabalıktan yararlanıp Ash'i kolundan çıkış kapısına doğru çektiirdim. Bana karşı koymayıp yanımda yürüdü ve kapının hemen önünde onu sürüklemeyi bıraktım.

"Bunu neden yaptın?" diye sordum hışımla. Ash onda daha önce görmediğim bir kaygısızlıkla beni süzüyordu. Hiç pişman görünmediği gibi umurunda da değildi sanki.

"Kendim için, Lunabelle. Seninle bir daha herhangi bir baloda dans edebileceğimi sanmıyorum. İkimize ait o anı kendim için ölümsüzleştirmek istedim. Sen de zaten prensini kıskandırmak istiyordun. Herkes istediğini aldı."

“Ash, üzgünüm... Kafanı karıştıracağımı tahmin etmeliydim.”

Hüzünlü bakışlarla sözümü kesti. “Birazdan yapacağımı da kendim için yapıyorum.”

Neyden bahsettiğini idrak edemedim Ash'in dudakları aniden dudaklarımın kapandı. Şoktan bir an yerimden kıpırdayamadım, onu itmekte geç kaldım. Kalbim hızla çarpıyordu ama bu ne heyecan ne de arzuydu. Daha çok panikti. Sadece... Sadece yanlış geliyordu. Birbirine uyuşmayan iki parça gibi. Öpüşüne karşılık vermedim, elimle onu göğsünden ittirdim uzaklaşması için. Birkaç adım gerilerken kırgın gözlerle baktı bana.

“Balo teklifini asla kabul etmemeliydim.”

Ash, hayal kırıklığı içindeki bakışlarını üzerimden çekti ve avluya doğru yürüyerek gecenin karanlığına karıştı. Belki de bu gece, benimle kendi içinde vedalaşmıştı. Hüzünle gidişini izledim. Onu seviyordum... ama onun, sevilme istediği gibi değil.

Tenimdeki ısınmadan beni neyin beklediğini görmesem de anladım. Arkamı döndüğümde Solaris'le göz göze geldik. Tüm heybetiyle kapıda dikiliyor ve gözlerinden alev çıkıyordu. Benzetme olarak değil... Gözleri gerçekten yanıyor gibiydi. Çenesindeki kasın oynamasından dişlerini sıkıştığını anlamıştım. Alnındaki damar tehlikeli bir şekilde belirginleşmişti. Yumruğunu sıkıyordu. Karşısında duruşumu dikleştirirken derin bir nefes aldım. Hiçbir şey söylemedi, hışımla arkasını dönüp uzaklaştı. Ürkütücü görünüyordu ancak işlerin bu noktaya geleceğini ben de düşünmemiştim. Ash'in yaptıklarını onaylamasam da en azından içim bir nebze olsun soğur sanmıştım ancak tam tersi duygularla huzursuzdum.

Balo salonuna dönmek üzere hareketlendim. Bren'i bulsam iyi olacaktı. Bu gece işler fena hâlde karışmıştı. Ash, Bren, Solaris, Lilian ve ben, istemeden de olsa birbirimize sarmaşık dalları gibi dolanmıştık. Şimdi herkes kendi acısını çekiyordu. Lilian da Sol'ün bana bakışlarını görmüş olmalıydı. Kral, bunca drama sebep olduğu için kendisiyle gurur duyabilirdi. *Sen de öyle, Lunabelle.*

Masaya geçtiğimde salonun mumları sönmüş, yalnızca salona giriş çıkışlar ve sahne aydınlatılmıştı. Müzik çalan grup ara vermişti, salon sessizdi. Sohbet edenlerin sesleri ve kadehlerin tokuşurken çıkardığı çınlamalar duyuluyordu. Masanın yakınında dolaşan görevlinin taşıdığı tepsiden bir kadeh aldım kendime. Sıkı bir içkiye ihtiyacım vardı. Mills kaşlarını çatıp sorgulayan gözlerle baktı bana. “Daha sonra,” dedim. üstelemedi.

Gözlerim salonda Bren'i ararken, gelen şangırtıyla başımı o yöne çevirdim. Balo salonunu kulelere bağlayan kapıda devasa iki flama asılıydı. Bir yanda Valor, diğer yanda Aetherium flaması... İçki servisi yapan görevlilerden biri, elindeki kocaman tepsiyi düşürmüştü, kendi de dengesini kaybedince flamaya tutunmuştu. Ben dâhil herkes o yöne baktı neler olduğunu anlamak için.

Flama onu bağlayan iplerden kurtulup yere indi ve arkasından Lilian görüldü. Bir adamla öpüşüyordu. Ve o adam Solaris değildi.

Salondan büyük bir şok nidası ve uğultu yükseldi. "Yok artık!" dedi Ethan yanımda. Kral ve Kraliçe ayaklandılar. Lilian adamdan hemen ayrıldı ve ağlayarak kule koridorlarına doğru koşmaya başladı.

Kral Cal, Solaris'e bir şeyler mırıldandı ve ardından hepsi, Lilian'ın peşinden hızla koridora doğru ilerledi. Marvin zaten olaydan önce Nora ile salonu terk etmişti.

Az önce ne gördüğümü idrak edemiyordum. Jay, Solaris'in bir planı olduğunu söylemişti ama Solaris sırf bu işten kurtulabilmek için Lilian'ı böylesi zor ve kötü bir durumda bırakmazdı. Onu tanıyordum.

Çantamdaki kâğıda uzandım hemen. Sol'ün el yazısıydı. Gece yarısına gelmeden bir saat önce ahırlarda olmamı istiyordu. Yarım saat kadar vakit vardı gitmeme. Neler olup bittiğini sormak için Jay'i bulmak istedim ancak ortalarda yoktu. İyice kafam karışmıştı.

Bu sırada Bren'i bulmaya karar verdim. Salon hâlâ karanlık olduğu için bir süre masaları gezmem gerekti. Uzak bir köşede yalnız başına içerken buldum onu. Anlaşılan partnerini yanından kovalamıştı.

Yarım akıllı Jordan'ın ortalarda olmadığına emin olunca o tarafa doğru yürümeye başladım. Yanına yaklaştım, çok sarhoştü. Özenle tutturduğu topuzu hafif dağılmış, kısa saçları tokaların arasından serbest kalmıştı.

"Bir tanesi sana yeterli gelmedi, değil mi Luna?" dedi oldukça saldırgan bir tavırla. Koyu renk gözleri içkinin verdiği etkiyle yarım bakıyordu ve arada hıçkırıyordu.

"Bren, Ash'in beni öpeceğini bilmiyordum," dedim çaresizce. "Seni kırmak istemedim, çok üzgünüm."

Aramızda senelerdir dile dökmediğimiz sırlar ve hisler bir gecede ortalara dökülüyordu. Herkes eteğindeki taşları bırakıyordu diğerinin önüne. Hıçkırdı, histerik bir kahkaha attı. Bir yandan elindeki kadehe tırnaklarıyla

vurmaya devam etti. “Bak, prens nişanlısından kurtuldu, senin olacak. Ash ile bana bir şans verebilirdin.”

Ona ne diyeceğimi bilemez hâldeyken öfkesini kismaya devam etti. “Herkes seninle ilgilendi hep. Her zaman göz önünde olan sen oldun. Ben de avcıydım! Ben de yetenekliydim! Herkes seni istedi! Ash de hep seni istedi,” dedi tükürür gibi. “Ben bir tek onu istemişim, bunu bile çok gördün.”

Sözleri basit bir öfkeden fazlasıydı, içinde yıllardır bana biriktirdiğini kusuyordu. Bense tırnaklarımı avuç içlerime batırıyordum. Öyle sarhoştum ki ona söyleyeceklerimi idrak edebileceğinden emin değildim. Sessiz kalmayı tercih edip içindeki kötülüğü üzerime dökmesine izin verdim bu yüzden.

O sırada arkamdan biri yanaştı. Çam kokusundan Ash olduğunu anladım bakmasam da. Geri dönmüştü. “Bana bırak, Luna. Jaylen’i gördüm, sana verdiği kâğıdı okuman gerekiyormuş. Git,” dedi başıyla işaret ederek. Üstü başı dağılmış, yanağının üzerinde de bariz bir kızarıklık vardı.

“Ne oldu sana?” diye sordum şüpheyle kaşlarımı çatıp.

“Git, Luna. Bren ile ben ilgilenirim.”

Bren, başını Ash’in omzuna yasladı. Ash de bir eliyle onun yanağını okşadı. Karşıdan onlara baktım; dudaklarımda buruk bir gülümseme belirdi. Bren, Ash geldiği dakikadan beri hırçın tavrından uzaklaşmıştı. Eh, istediği şansa şimdi sahip olabilirdi. Ash beni öpünce kalbi kırılmış olabilirdi ancak karşılığını bana misliyle vermişti. O da beni kırmayı başarmıştı.

Onları baş başa bırakıp kapıdaki görevliden pelerini aldım. Zaten vakit gelmişti, beni neyin beklediğinin endişesiyle ahırlara doğru ilerledim. Soğuk havada ürpererek avluyu geçtim, atların olduğu bölüme vardım.

Ahırlar karanlıktı. Snow ve Shade’i okşadım ve bakınmaya başladım. İçeride bir karaltı gördüm, temkinli adımlarla yaklaştım. Kısa boylu karaltı yaklaştıkça yüzü ay ışığıyla aydınlandı. Şaşkınlıkla onun Lilian olduğunu fark ettim. Narin elini tokalaşmak için bana uzattı. “Merhaba, Luna,” dedi çekingen bir edayla. “Tanışmamıştık. Ben Lilian Stonebrook.” Kaşlarım çatıldı, etrafa bakındım. *Benim eziyetim ne zaman bitecek?*

“Merhaba, Lilian.” Düşündüklerimi yüzüme yansıtmadan uzattığı eli sıktım. Bu gece olanlara artık şaşırmanı bırakmam gerekiyordu. Ağlamaktan makyajı akmış, üzerine rahat seyahat giysileri giymişti ancak gülüm-

süyordu. O da benim gibi deliriyor olmalıydı. *Prensin etrafında olmanın doğal bir sonucu.*

“Solaris ile olanları sana benim anlatmamın daha doğru olduğuna karar verdik. İzin verirsen.” Oldukça ciddi görünüyordu. Şaşkınlıkla başımı salladım. *Sen de anlat, dök içini. Ne fark eder? Bir eksik bir fazla.*

Ahırın önündeki ahşap banka oturduk birlikte. Rahat bir tavırla bir bacağı diğerinin üzerine attı, söze girdi. “Solaris ile sizin köyünüzün saldırıya uğradığı haberi geldiği gün tanıştık. O, buradaki hayatından vazgeçmek istemiyordu. Benim ise kendi sarayında sevdiğim bir adam vardı ama babamın onaylayacağı bir soylu değildi. Yani ikimiz de evlenmek istemiyorduk. Gerekirse nişanı yapıp evlenme zamanı gelene kadar bir çözüm bulmamız gerektiği konusunda anlaştık.”

Sessizce başımı salladım. Lilian dudaklarını ıslattı, anlatmaya devam etti. “O sırada Solaris köyünüze gitti, orada seninle tanışmış.”

Kuşkulu ve tetikte bir ifadeyle dinliyordum. Bu işin sonunda, “Nişanlımı rahat bırak, artık onu seviyorum,” gibi bir şey çıkarsa sinirlerime hâkim olabileceğimden pek emin değildim.

“Eldoris’e döndüğünde, bu işi daha hızlı çözmemiz gerektiğini ve artık kendisinin de kaybedemeyeceği biri olduğunu anlattı. Yine de nişana engel olacak bir şey bulamadık ikimiz de. Babalarımız berbat insanlar. Babam, güneyde maguslar için yapılan aramalara katılıyordu. Geçtiğimiz hafta bir saldırıda ölümcül şekilde yaralandı. Şu an hasta yatağında, ölmek üzere,” dedi ifadesiz bir sesle. *İşte bunu beklemiyordum.*

“Üzgünüm, Lilian.”

Alaycı bir kahkaha attı. “Ben değilim, Luna. Babam, çocukluğumdan beri beni hep soylu bir ailenin oğluna verilecek bir mal gibi gördü. Karşılığında altın ya da prestij elde etmeyi planladı. Oysa benim zekâm, onu ikiye katlar, biliyor musun? Beni tanımaya çalışmadı bile.”

Hikâyesini dinledikçe onun için üzülmeye başlıyordum. Her ne kadar sınırlı imkânlarla büyümüş olsam da babam her zaman üzerimize titremişti. Hiçbir zaman sevilmediğimi ya da önemsenmediğimi hissetmemiştim. Ailemin özlemi kalbime buz gibi bir soğukluk bırakırken Lilian kolundaki saate bakıp anlatacaklarını bitirmeye odaklandı.

“Beklediğimiz fırsat babamın yaralanmasıyla önümüze serildi. Solaris ile plan yaptık. Babam aradan çekilince tek çocuk olarak sancak yönetimi bana devrolacaktı. Ama yine de krala karşı koyamazdım. Solaris de öyle...

Tek yolu kralın gözünde kendimi itibarsızlaştırmamdı. Solaris, baloda beni öpmesi için askerlerden birine yüklü bir ödeme yaptı. Perde indiğinde, Kral ve Kraliçe biricik oğullarını elbette benimle evlendirmekten vazgeçtiler. Bu olayın özellikle kalabalıkta gerçekleşmesi gerekiyordu. Kral, Solaris'i düşünmese bile kendi itibarını zedeleyemezdi."

Duyduklarım karşısında dehşete düşüyordum. Fazlasıyla zekice ama bir o kadar da pervasız bir plandı. "Peki, size ne olacak?" Bir saat önce onu nasıl öldüreceğime karar vermeye çalışırken şimdi onun için endişeleniyordum.

"Kral benim tek varis olduğumu biliyor. Beni öldüremez. Onlara savaşta ihanet etsem bile sancakların tek varisini öldüremiyor. Zindanda çürütür en fazla, yasalara aykırı. Hâlâ orduma ihtiyacı var. Gördüğün üzere ondan ağlayarak binlerce kez özür diledim ve öptüğüm adama âşık olduğumu söyledim," dedi akmış makyajını işaret ederek. "Artık yönetimde ben olduğum için, beni cezalandırmazsa tüm ordumu seve seve onun hizmetine vermeyi garanti ettim," dedi keyifle.

İstemsizce gülümsedim. O narin görüntünün altında tam bir oyun ustası yatıyordu. Solaris ile nişanlanmamış olsa onunla arkadaş bile olabilirdim.

"Kral, beni Eldoris'e girmekten menetti. Bu olay duyulunca hiçbir soylu aile beni oğluna istemeyecek. Asla soylu biriyle evlenemeyeceğim," dedi gülümserken. "Beni öpen muhafız da Solaris'in yardımıyla ailesinin yaşadığı köye sürüldü, tabii yüklü bir altınla." Gözlerim şaşkınlıktan irileşmiş hâlde anlattıklarını dinliyordum.

"Ben de Solaris de istediğimiz her şeyi aldık, Luna. Solaris çok hoş birisi ama kalbim bir başkasına ait. Onun da öyle. Aramızda hiçbir şey olmadı. Kralın oynayacağımız oyundan şüphelenmemesi için kalabalıkta birbirimize biraz yakın davranmak zorunda kaldık. Bir an bana saldıracağımdan korktum inan. Senden bunun için özür dilerim."

Utanarak başımı ellerimin arasına aldım. Solaris'i asla dinlememiştim. "Ona bu mesele yüzünden çok kötü davrandım." Pişmanlık dolu sözlerim Lilian'a değil, kendime itiraftı aslında.

"Bilemezdin, sen de haklısın," diye avuttu beni. Son bir saatte geldiğimiz nokta göz yaşartıcıydı.

"İlk geldiğimde, bizim yanımızdan hızla geçtiğinde, krala gitmeyi düşünüyordu. Bunu konuşuyorduk. İsyan edecek, nişanı bozacaktı. Sana bunu yapmak istemiyordu," dedi aniden. Gözlerimi yerden kaldırıp Lili-

an'a baktım, anlayışlı gözlerimiz birbirini buldu. "Ben engel oldum. Kral seni yaşatmazdı, Luna. Varlığını öğrenirdi. Benim planımı daha az hasarlı, daha sağlamdı ama onu ikna etmek kolay olmadı."

"Kabul etmesine şaşırırdım. Maalesef inatçılığıyla ünlü." *Şimdi de oturmuş Sol'ü çekiştiriyoruz.*

"Biz, Solaris'le dost olduk. Seni de tanıdığımıza çok memnun oldum. Kral sen gelmeden az önce tüm ailesiyle Valor'dan ayrıldı. Benim de artık kendi sancağıma, sevdiğim adama gitmem gerekiyor," dedi ve yavaşça doğruldu. İsabet olmuştu çünkü sohbetimiz giderek garipleşiyordu.

Ayağa kalktık ve tokalaştık. Arkama doğru başıyla selam verdi. Onu bekleyen at arabasına binip uzaklaşmaya başladı. Görmeden orada olduğunu anlamıştım. Tenimdeki akımdan, sıcaklıktan, kokusundan...

Arkamı döndüğümde, tüm ihtişamıyla karşımda dikildiğini gördüm. Ceketini çıkarmış, gömleğinin yakasını açmıştı; üstü başı dağınıktı. Bronz teninde beyaz gömlek müthiş duruyordu.

"Ash'e sen mi vurdun?"

"Ben vurdum, seni öptüğü için."

Gözlerinden fışkıran alevler, beni kül edecek bir gerçeğe dönüşecekmiş gibiydi. Alnındaki damar belirginleşmişti, tehlike çanları çalıyordu. Üzerime doğru attığı her adımda geri çekildim... ta ki sırtım ahırın sert ahşabına değene kadar. Başımı dikleştirdim, dibime kadar sokuldu. Sırtım şimdi duvara yaslanmıştı, gidecek daha fazla yer kalmamıştı.

"Seni öpmesine nasıl izin verirsin?" Her zaman düz tutmayı başardığı sesi öfkeden dalgalanıyordu. Bir kolunu duvara yaslayarak beni hapsetti. Kaçmaya niyetim yoktu zaten.

"İzin vermedim." Gözlerimi ondan ayırmıyordum. "Beni öpeceğini bilmiyordum."

Göz bebekleri büyümüş, etrafına tehdit saçıyordu. Dudakları, aramızdaki son mesafeyi kapatırken, "O zaman seni izinsiz öptüğü için onu tekrar yumruklamam gerekecek," diye mırıldandı.

Ilık nefesi nefesime karışıyordu. Gözleri sanki zihnimdeki tüm düşünceleri okuyordu. Geri çekilmeliydim belki de ama ayaklarım yerinden kıpırdamıyordu. Kalbim, aklımdan bağımsız hareket ediyordu ve her hücrem onu istiyordu. Uzun zamandır... Ona hâlâ kızgın olsam da kalbim irademe galip geldi.

"Öp beni," diye fısıldadım, sözümü bitiremeden dudakları dudaklarıma kapandı. İlk kez... Dudakları ateşten bir mühür gibiydi. Alt ve üst dudağı

arzuyla emerken, ellerim onun çok sevdiğim saçları arasında kayboldu. Biçimli dudaklarını nefesim kesilene kadar tutkuyla öptüm. Dilinin sıcaklığı dilimi okşarken soğuk gecede eriyordum.

Kolunu belime dolayıp beni kendine çekti. Ellerim, özlemini duyduğum tenini okşuyordu. Saçlarını çekiştirirken birbirimize duyduğumuz açlık hiç dinmeyecekmiş gibiydi. Dudaklarımda bıraktığı tadı sevmiştim; sıcak, tutkulu ve kontrolsüzdü.

İlk anki öfkesinden eser kalmamış, öpüşü derinleşmişti. Artık yalnızca öfke yoktu, yalnızca ihtiras da değil... Aramızdaki tüm duygular bu anın içinde kaynaşıyor, bir süredir süren savaşımız yerini tutkulu bir teslimiyete bırakıyordu.

Pelerinimi omuzlarımdan nazikçe kaydırıp yere düşmesine izin verdi. Bacağımı ona doladığımda elbisemin derin yırtmacı açıldı. Gözleri koyulaşırken, dudaklarımdan bir an ayrılıp bacağıma baktı ve kalçamdan destek vererek beni kendine daha da yaklaştırdı. Dudakları yeniden dudaklarımı esir aldı. Nefes alamıyordum. Nefes almadan onu öpmeye devam etmek istiyordum. Kimseye böylesi bir tutku hissetmemiştim. Fazlasını istiyordum.

İkimiz de nefessiz kalınca dudaklarımı dudaklarından ayırmadan onu öpmeye ara verdim. Nefesimizin buharı havada dans ederken burnunu burnuma sürttü. “Dayanamayacaksan Lilian’ı geri çağırabilirim,” dedi alaycı bir gülümsemeyle.

Ona doladığım ve tüy gibi dokunuşlarla okşadığı bacağımdaki hançeri hızla çektim ve boynuna dayadım. Onu döndürerek sırtını duvara yasladım. “Seni hançerlerim, tatlı prensim.”

Bu tehlikeli oyun, beni daha da arzulamasına neden oldu. Gözleri koyulaşırken hançeri tutan elimi indirdi ve arkamda kenetledi. Diğer koluyla beni belimden kendine çekti ve aramızda hiç boşluk kalmadı. Kalp atışlarımızı hissedebiliyordum. Dudaklarını yavaşça dudağımın kenarında gezdirdiğinde dizlerimin bağı çözüldü. O an, onun beni her zaman beklediğini anladım.

Ona ait olduğumu... ve onun da bana ait olduğunu.

Ash’in beni öpmesi ne kadar yanlış hissettirdiyse bu bir o kadar doğru hissettiriyordu. Birbirini arayan kayıp parçalardık. Ondan kaçış yoktu, artık kaçmak istemiyordum. Eğilip dudaklarımı yeniden öpmeye başlamadan önce fısıldadı.

“Seni seviyorum, güzel ay ışığım.”

Dudaklarımız yeniden birleşmeden önce, “Ben de seni seviyorum, güneş ışığım,” diye yanıtladım hiç duraksamadan.

Öpüşümüz önce dingin, sonra fırtınalı devam etti. Ne kadar sürerse sürsün bunun artık bir sonu olmayacağını biliyordum.

Saat gece yarısına yaklaşıyordu. Zaman bizim için durmuş gibiydi. Ya da ben, durmasını istiyordum. Ayak sesleri duysak da umursamadık. Jay uzaktan seslenince Sol gözlerini devirdi, boynuma minik bir öpücük kondurdu ve bedenlerimizi ayırdı. Pelerinimi yerden alıp temizledikten sonra omuzlarıma attı. Bu soğukta alev almıştık ve incecik pelerin bile bana fazla geliyordu.

“Siz ikiniz... Her şey yolunda mı? Henüz ahır yıkmamışsınız,” diye seslendi uzaktan.

“Sen gelene kadar yolundaydı, Jay!” diye bağırdı Solaris huysuzca.

“Gece yarısı yaklaşıyor, Sol. Balodakiler kutlama dansı için seni bekliyorlar. Geç kalmayın.” Jay’in sesinden eğlendiğini anlıyordum. Adım sesleri uzaklaştı.

Sol elini bana uzattı, soğuk parmaklarım onun sıcak parmaklarına döndü. Birlikte el ele avluda yürümeye başladık. “Bugün harika görünüyorsunuz, Bell,” dedi, beni tekrar -ilk defa görüyormuş gibi- süzerek. “Bu saate kadar söyleyemediğim için kendime kızıyorum.” “Sen de öyle, Kaptan.” *Fazlasıyla.*

Avluya çıkınca soğuk havadan ürperdim, o da kolunu pelerininimin altından belime doladı. Eliyle, açıkta kalan sırtımdaki boncuklarla oynuyordu. Ufak dokunuşu, tenimde dolaşan ürpertilere sebep oluyordu. Makyajım muhtemelen, az önce ahırda yaşadığımız dakikalar yüzünden dağılmıştı.

“Sky’a uğramam gerekli, biraz toparlanmaya ihtiyacım var.”

Muzipçe sırtarak beni şöyle bir süzdü. Eseriyle gurur duyuyor gibi bir hâli vardı. “Bana bir dans borcun var, güzel avcım. Geç kalma,” dedi ve eğilip yanağımdan öptü. Yanağımda minik bir alev topuyla ondan ayrıldım.

Kuleye girdiğimde sarhoş gibiydim. Duvarlara tutunarak odama çıktım. Kızlar, odamda sohbet ediyorlardı. “Hızlı bir makyaj yenilemeye ihtiyacım var,” dedim kapıyı açar açmaz.

“Ruju dağılmış, iddiayı ben kazandım,” dedi Elena gülerek.

“Sadece ruju dağılmamış,” diye kıkırdadı Sky.

“Kesin şunu, beni utandırıyorsunuz!” diye sitem ettim ama sırtıma toparlayamıyordum.

Solaris ve benim üzerime iddiaya girmişlerdi. Dün olsa sinirimi yerinden hoplatacak olan her şey gözüme şu an sevimli geliyordu. Gülerek sandalyeye oturdum. Elena saçlarımı düzeltirken, Sky hızlıca makyajıma birkaç rötuş yaptı. Hepsinin yeni yılını kutlayıp yanaklarına birer öpücük kondurdum. Teşekkür ettim ve artık beklememelerini söyledim.

Odamdan ayrıldım, boş koridorlardan ilerleyerek balo salonuna döndüm. Solaris eğitmenlerle gülüşüp içki içiyordu. Ona biraz alan tanımak için ben de kendi arkadaşlarımın yanına geçtim. Bren ve Ash ortalarda yoktu. Her şeyin onlar için yolunda olmasını umuyordum. Bren'in sözlerine ve Ash ile Sol'ün kavgasına canım sıkılmıştı ama bu gece düşünmeyecektim. Ash'in teklifini kabul ederek bunların yaşanmasına biraz da ben önayak olmuştum. *İntikam tatlı geldi, kabul et. Gelmişti...*

Salonda dans müziği yankılanmaya başladığında sahneden gece yarısının gelmek üzere olduğunu duyurdular ve yeni yıl dansı için herkesi sahneye davet ettiler. Ethan yanıma geldi. Elini uzatıp eğildi. Ondan beklenmeyecek bir kibarlıkla, "Bu dansı benimle paylaşır mısın, Luna?" diye sordu. Ardından muzipçe fısıldadı: "Baloya benimle gelmedin, bari dans et."

"Onun bütün dansları bana ayrıldı, Ethan." Solaris az önce karşıdaydı, ne ara yanımıza kadar geldiğini anlamamıştım bile. Sesi de şüphe bırakmayacak kadar tehdit saçıyordu etrafa.

Ethan'ın gözleri korkudan iri iri açıldı, Sol'e başıyla selam verdi ve geri çekildi. Brian, Mills'i dansa kaldırırken afacan bir ifadeyle *sana demiştim* der gibi baktı. Solaris diğerlerine de başıyla selam verdi ve beni belimden tutup nazikçe dans pistine sürüklemeye başladı.

"İnsanları ürkütüyorsun. O benim arkadaşım," dedim elinden tutup ona ayak uydururken.

"Aynı gece içinde seni bir kişiyle daha görmeye tahammülüm yok. Bu akşam seni başkasının öptüğünü görmek zorunda kaldım. Hem de iki kere," dedi bana göz ucuyla bakarak. Yine biraz öfkelenmişti ama bu gece oynadığımız oyun karşılıklıydı. Sonunda yalnızca ikimiz yanmamış olsak da...

Dans pistine geldik. Birbirimizden uzaklaştık. Elbisemin eteğini tutarak dizlerimi kırdım. O da en muzip ve çekici gülümsemesiyle hafifçe eğilerek resmî dans selamını verdi. Pistte dans edenlerin bir kısmı açılıp bizi izlemeye başladı. Aramızda bir süredir devam eden sürtüşme ve ilişki elbette konuşuluyordu.

Birbirimize, gözlerimizde yanan alevlerle bakıyorduk. Müzik başladı-
ğında Solaris belimi nazikçe kavradı. Önce hafifçe salındık, bedenlerimiz
müziğin ritmine uyum sağladı. Ardından belimi daha sıkı sardı, ben de
onun geniş omuzlarına tutundum. Dansımız bile bir meydan okuma gibiy-
di. Ben geri çekildikçe, o beni kendine çekiyordu. Bakışları üzerimdeydi;
derin, kararlı ve kaçınılmaz. Kalbim ritminin altında eziliyordu ama ayak-
larım ona ayak uyduruyordu.

Bir anda beni kendine çekti. O kadar yakındık ki nefesini yüzümde his-
sediyordum. Adımlarımız, kalabalık içindeki tek hareket hâline gelmişti.
Onunla dans ederken zaman duruyordu. Ne Ash ile olan resmî adımlar ne
Lilian ile olan zarif dönüşler... Bu başka bir şeydi. Daha tehlikeli. Daha
yakıcı. *Aşkla dans ediyorsun.*

Beni iki eliyle belimden tutup havaya kaldırdı. Dünya, kısa bir anlığına
havada süzüldü. Dönüşlerimiz hızlandıkça elbisem ışık gibi etrafa saçılı-
yordu. Altın yaldızlar, sanki dans pistine dökülüyordu. Kalbim, onun beni
tuttuğu ellerin içinde hızla çarpıyordu.

Müzik hızlandıkça adımlarımız mükemmel bir uyum içinde birleşti.
Beni çevirdikçe nefesim kesiliyordu. Her dönüşte göz göze geliyorduk ve
aramızdaki gerilim daha da artıyordu. Dokunuşu yakıyordu. Nefesi tenime
her değdiğinde, kalbim titriyordu.

Müziğin son notaları çalarken beni yavaşça yere doğru yatırdı. Sırtım
hâlâ havadaydı, kolları beni güvenle sarıyordu. Başımı geriye düşürdüm.
Dünyam, gözlerini gördüğüm ana kadar devrildi ve sonra usulca yeniden
yukarı çekti. Yüzlerimiz, nefeslerimiz birbirine karışacak kadar yakındı.
Gözlerindeki tutku içimdeki ateşi körüklüyordu. O an zamanın durmasını
ve bu anın sonsuza dek sürmesini diledim.

Gece yarısı olmuştu. Müziğin bitişiyle salon alkış sesleriyle yankılan-
dı. Tavandan yavaşça süzülen sahte kar taneleri, oyunlardaki gibi ufak bir
büyü numarasının eseri olmalıydı. Herkes sevdiğiyle kucaklaşıyor, yeni yıl
dilekleri fısıldanıyordu.

Sol, gözlerini kapattı ve beni yavaşça kendine çekti. Dudakları dudak-
larıma değdiğinde, içimde bir şeyin eridiğini hissettim. Nazik, keşfeder
gibi... Dudaklarının yumuşak, bir o kadar da arzu dolu dokunuşu, zihnimi
tatlı bir sisle kaplıyordu. Nefesi dudaklarımda asılı kaldı, sonra dudaklarını
yavaşça yanağıma sürttü. Belli belirsiz bir titreme tüm vücuduma yayıldı.

Gözlerimi kapattım ama üzerimize yağan sahte kar tanelerinin soğuk dokunuşunu hissedemedim; onun sıcaklığı her şeyi bastırıyordu.

“Tek dileğim kollarımda duruyor,” diye fısıldadı, sesi alçak ama içimi sarsacak kadar etkiliydi. Nefesi kulağıma çarptığında, kontrolümü kaybetmemek için dişlerimi sıktım ve ona muzip bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Demek öyle,” diye fısıldadım. Sesimdeki alaycılık, içimde kopan fırtınayla çelişiyordu. “Peki, ben dilek dileyemeyecek miyim?”

Gözleri koyulaştı, dudakları hafifçe aralandı. “Senin dileklerin benim için emirdir.” Muzip parmakları saçlarımın arasında kayboldu.

Ona daha da sokuldum. “O zaman,” diye fısıldadım, “dileğim... bu gecenin hiç bitmemesi.”

Sol’ün gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Bu, gerçekleşmesi en kolay dilek,” dedi, beni daha sıkı kucaklarken. “Benimleyken zamanı artık düşünmeyeceksin.” Etrafımızdaki dünya bulanıklaşmıştı. Sadece birbirimizin varlığını hissediyorduk. Sahte kar taneleri üzerimize düşerken sanki bir masalın içindeydik. O an, Sol’ün kollarında, dünyanın en mutlu insanıyım. Uzun zaman sonra ilk kez aklımda ne keder vardı ne de endişe.

Onunla birbirimize dolanmış hâlde duruyorduk. Herkes, bir anda etrafımızı sardı. Solaris gülerek elimden tutup dudaklarını benden uzaklaştırdı. Benim için isabetli olmuştu çünkü biraz daha öyle kalırsak bacaklarımın beni taşıyamayacağını hissediyordum.

Tüm sevdiklerimize sarılıp birbirimize yeni yıl için iyi dileklerimizi ilettik. Jude, rengârenk, uçuşan bir elbise giymişti ve saçlarını at kuyruğu yapmıştı. Bugün sarı saçlarının arasında sadece uçuk pembe tutamlar vardı. Beni oldukça samimi bir şekilde, neredeyse havaya kaldırarak kucakladı.

“Sizin için çok mutluyum, Lulu. Kendimiz için de tabii. Aranızdaki ateş Akademi’yi yakacaktı,” dedi sırtarak.

“Çok dua ettik, değil mi Jude?” dedi Benjamin onun arkasından ağzı kulaklarında. Yanlarındaki Iris de muzipçe sırıtıyordu. Kollarını beklentiyle bana uzattı, onu da sevinçle kucakladım.

Solaris, diğerleriyle ilgilenmek için kısa bir süre yanımdan ayrılırken ben de arkadaşlarımın olduğu masaya geçtim. Hepsiyle coşkuyla kucaklaştım.

“O dans neydi öyle?” diye sataştı Mills sırtarak.

“Bir an utanıp gözlerimizi kapatacaktık neredeyse,” dedi Brian, alaycı bir gülümsemeyle. Onlara gözlerimi devirip gülerken, Ethan’ın sırtısa da

biraz çekingen durduğunu fark ettim. Sol, birkaç dakika sonra onlarla selamlaşmak için yanımıza uğradı. Ethan'la da samimi bir şekilde tokalaşınca rahatladı ve bana sataşma oyununda hevesle diğerlerine katıldı.

Sol'ün tüm masaları gezmesini beklerken, Brian'ın benim için aldığı köpüklü şampanyayı yudumladım ve etrafı daha önce göremediğim bir pembelikte süzmeye koyuldum.

Birlikte salınarak uyumla dans eden Iris ve Benjamin'i gördüğümde şaşırarak kaşlarımı çattım. Iris'i masa başından ancak Benj kaldırabilirdi zaten.

Jill ve Derek pistte dans ediyordu. Ethan, bana sarhoş olanları gösterip eğleniyordu. Mills ve Brian ise oldukları yerde, masanın başında birbirlerine dolanarak dans ediyorlardı. "Bana söylenenlere bak," dedim dudağım muzipçe kıvrılırken. O sırada Ethan, pembe saç tutamları uçuşarak oldukça ritmik ve çekici bir dans sergileyen Jude'u süzüyordu.

"Ne dedin?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım gülererek. Ash ve Bren burada olsaydı onlar da neşeyle bize katılırlardı ama nerede olduklarını bilmiyordum.

Balo salonunda hareketli müzikler çalmaya başladı. Herkes elinde kadehlerle pistte dans ediyor, kahkahalar havada yankılanıyordu. Ethan da masadan ayrılmış, Jude'un yakınlarında salınıyordu; avına yaklaşan bir avcı gibi. Ama Jude'u biraz tanıdıysam, neticede avlanan kendisi olurdu.

Gülümseyen gözlerle neşeli kalabalığı izlerken, aniden elimin nazik ama güçlü bir çekişle tutulduğunu hissettim. *Solaris*.

Geriye bakmama bile izin vermeden beni dışarıya, soğuk ama yıldızlarla aydınlanan avluya çekti. Kapının önüne vardığımızda hafifçe eğildi ve tek elini bana uzattı. Gülererek elini tuttum ve hareketli müzikten koparak, yalnızca bize ait bir ritimde yeniden dans etmeye başladık. Sadece kalp atışlarımızın yarattığı sessiz bir melodi vardı. *Solaris*'in nefesi tenimde nabız gibiydi. Ellerini belime sıkıca doladı, sonra dudaklarını tam kulağımın yakınına getirdi.

"Seni kaybettiğimi düşündüm," diye fısıldadı. Sesinde korku vardı. Benim için gurur verici ancak aynı zamanda hüznüydü.

Parmaklarım istemsizce saçlarına kaydı. Onu tamamen sakinleştirmek isteyen yanım, "Buradayım," diye fısıldadı. "Buradayız."

Beni sımsıkı sardı. Dışarıdan nasıl göründüğümüz umurunda değildi. Başımı göğsüne yasladım. Kalp atışlarını duymak beni sakinleştiriyordu.

Müzik, salonun içinden hâlâ kısıp bir şekilde geliyordu ama ihtiyacımız yoktu. Gözlerimi kapattım. Sessizce yağın kar üzerimize düşerken onun kollarında tamamen güvende olduğumu hissettim.

“Özür dilerim,” diye fısıldadı aniden. Şaşkınlıkla yüzüne baktım. Gerçekten üzgün görünüyordu. Gözlerinde bir şeyler kırılmış gibiydi, içinde taşıdığı ağırlığı hissettim.

“Sana olanları en başta anlatmam gerekirdi ama ben...” Gözlerini kaçırdı, kelimelerini dikkatle seçiyordu. “Seni istediğim gibi kimseyi istemedim daha önce. Sanırım bununla başa çıkamadım.” Derin bir nefes aldı, sesi iyice alçaldı. “Seni kaybetmekten korktum. Tekrarı olmayacak.”

Samimi ve açık sözleri, kalan buzlarımı da anında eritti. İçimde ona direnen her şey çözülüyordu. Dudaklarımı ısırarak hafifçe başımı eğdim. “Ben de özür dilerim,” dedim. “Öfkeme hâkim olamadım. Seni başkasıyla düşünmek beni çıldırttı.”

Gülümsedi ama bu sıradan bir gülümseme değildi. İçinde hem oyunbazlık hem de derin bir arzu taşıyordu. Elini nazikçe kaldırıp çenemden tuttu, yüzümü kendine çevirdi. Az önce ısırığımı dudaklarının arasına aldı ve hafifçe dişledi. Bütün vücudum ateşe dönüşüyor olabilirdi. Davranışları yumuşak ama kışkırtıcıydı.

Dudaklarımı neredeyse tenime değdirerek, “Kaleyi başıma yıksan da haklıydın,” diye fısıldadı. “Ve sinirlendiğinde çok çekici oluyorsun.”

Beni hafif bir dans adımıyla kendisinden uzaklaştırdı. Soğuk hava ondan uzaklaşınca bedenimi ürpertti. Sonra bir anda yeniden kendine çekti. İlık nefesi kulağımın kıyısında geziniyordu. Her kelimesini hissettim, her notası içime işliyordu.

“Sana söz veriyorum,” dedi anlamam için gözlerimin içine bakıp. “Benden sıkılacaksın.”

Başımı hafifçe arkaya attım, gözlerimde muzip bir ışık belirdi. Ona kavga ederken birbirimize sözler vermediğimizi söylemişim ve gerçekten canını acıtmış olmalıydı. Şu an yaptığı şey, itiraf etmeliyim ki çok özeldi. Elini yavaşça kaldırdım, parmaklarımı elmacık kemiğinin üzerinde gezdirdim. İçimde kaynayan duygular ona dokunduğum anda daha da şiddetlendi ama o, dokunuşumun keyfini çıkarmak istercesine hiç kıpırdamadı. Sadece derin bir nefes aldı ve belimi saran kolunu biraz daha sıktı. Vücutlarımızı tek bir bütün gibi birbirine bastırdı.

“Ben de sana söz veriyorum,” dedim. sesim titriyordu ama her kelimem içtendi. “Sana yıllar sonra bile bugünkü kadar âşık olacağım.” Yüzünde yayılan gülümsemeyle içim ısındı. “İstesem de istemesem de,” dedim iç çekerek.

Kısık bir kahkaha attı. Bir kez daha eğildi; dudaklarını dudaklarıma kapattığında, içimdeki bütün sınırlar yeniden çözüldü. İlk önce yavaş, sabırla, beni keşfedermiş gibi... sonra daha derin bir açlıkla. Bütün geceyi, kim olduğumu, hatta bütün dünyayı unutabilirdim.

Dudaklarını dudaklarıma kapattığında gözümünden süzülen sıcak yaş, yanağımda mutlu bir iz bıraktı. Bu sefer, her şeyin sonunda doğru yerde olduğumu biliyordum.

Saat iyice geç olmuş, herkes dağılmıştı. Avluda yalnızca ikimiz kalana kadar, taş banklarda konuşup gülüştük. Ayrı geçirdiğimiz zamanı telafi edemiyor, birbirimize uyumak için de olsa veda edemiyorduk. Hava buz gibiydi. Sol, omuzlarıma kendi ceketini atmıştı ama yine de soğuk içime işliyordu. Artık iyice üşüdüğümde yanağıma dudaklarını yasladı. “Donuyorsun, Bell. Sanırım artık gitmemiz gerekli,” dedi gülerek.

“Burada seninle donmayı isteyebilirim.”

Ondan ayrılmak istemiyordum. Sanki uyuyup uyandığımda onu yeniden kaybedecekmışim gibi hissediyordum.

“Haydi, küçük avcım. Birlikte geçireceğimiz bir sürü şahane gün bizi bekliyor. Hasta olacaksın,” dedi, ardından beni çekiştirerek oturduğumuz banktan kaldırdı.

Ona itiraz edemeyecek kadar üşümüş olduğumu fark ettim ve çaresiz kabul ettim. Belime sarıldı ve odanın kapısına kadar bana eşlik etti. Bir yandan elbisemin beline dökülen boncuklarla oynuyordu. Ellerinin sırtımda tüy gibi dokunuşlarla gezinmesi midemin taklalar atmasına neden oluyordu. Odamın ahşap kapısının önüne geldik.

“İyi geceler, prensim,” dedim, dudaklarına minik bir öpücük kondurarak.

“İyi geceler, küçük avcım.” Onun da uzun zaman sonra ilk kez gözlerinin içi gerçekten gülüyordu. Güneş ışıklarını, gülümsemesiyle yeniden yerini aldı.

Arkasını döndü, gitmeye hazırlanırken elini bırakmadım. “Yanıma gel, gizli geçitten,” dedim duyulmaması için fısıldayarak. İçimi ısıtan bir gülümseme daha bahsetti bana. Başıyla onayladı ve üst kata, kendi odasına doğru merdivenleri tırmandı.

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM YENİ YIL

*Bir şey ellerinden kayıp gitmeden
kimse gerçek değerini anlayamıyor.*

Odama girdikten sonra hızlıca duşa girdim, makyajımı temizledim. Dışarıda üşüdükten sonra iyi gelmişti. Dolabın önünde biraz oyalandıktan sonra, pijamalar yerine ince kumaştan yapılma siyah askılı geceliği giydim. Ardından yatağıma oturup saçlarımı taramaya koyuldum.

Birkaç dakika sonra gizli kapı, melodili bir şekilde üç kez tıklatıldı. Gülümseyerek aynayı kaydırdım. O da duş almıştı; saçları ıslaktı, bol keten pantolonu ve tişörtüyle karşımda duruyordu. Ona bakmaktan sanırım hiçbir zaman sıkılmayacaktım.

O da bana ve kısa geceliğime büyülenmiş gibi bakıyordu. İçeriye girer girmez kollarını belime doladı ve boynuma doğru eğildi. “Asla yeterli gelmiyor,” dedi koklarken. Gözleri baştan ayağa üzerimde usulca dolaşırken belli belirsiz bir arzu alevlendi bakışlarında.

“Hoş geldin, Kaptan.”

O, ellerini belimde gezdirirken, ben de beni saran kollarıyla oynamaya başladım. Birbirine dolanan iki sarmaşık gibiydik. Avcı oyunlarından beri aynı yerde uyumuyorduk ve onu gerçekten özlemiştim. Etrafına bakınıp gülümsedi. “Odanı seviyorum,” dedi. Odayı süzmek, geceliğime bakmaktan daha güvenli bir tercihti onun için.

Gözü Ash’in hediyesi olan müzik kutusuna takıldı. Kitaplığımın rafında duruyordu. Cebinden cilalı, gece mavisi bir kutu çıkardı. “Odanda benden de bir anı olsun isterim. Yeni yılın kutlu olsun, Bell,” dedi ve uzanıp

yanağımdan öptü. Tenim öpüşünün etkisiyle karıncalanırken hediyesine şaşkınlıkla bakıyordum.

“Sol! Ben sana bir şey almadım.”

Üzgün bakışlarımı görünce kısık bir kahkaha attı. “Tam olarak yeni yıl hediyesi sayılmaz. Bunu aslında buraya ilk geldiğinde sana yeni odan için vermek istemiştin. Sen kafama bir şeyler atmakla meşgulken.”

“Hak etmiştin.”

Ona çok kötü davranmış, kıskançlıktan tam bir ruh hastası gibi hareket etmişim. Ayılıp bayılımlarımı asla düşünmek istemiyordum şu anda. Beni utandırmaya ya da kışkırtmaya bayılıyordu, eski muzip hâli geri dönmüştü.

“Hem ben senden kendime bir anı aldım, bugünü hatırlatması için.” Avucunu açtı, elinde pelerininin gümüş safir taşlarla süslü tokası duruyordu. Ahırda pelerinimi üzerimden atarken kopmuş olmalıydı. O anları hatırladıkça yüzümü yeniden alev bastı.

“Onu bana ver. Üzerinde taşıyabileceğin bir şeye dönüştürüp sana hediye etmek istiyorum.”

“Kaybetme sakın,” diye göz kırptı ve küçük ay tokasını avcuma bıraktı.

Diğer elindeki kutuyu bana uzattı. Belimdeki elleri yerinden ayrılmıyordu, ayrılışın istemiyordum. Kutuyu dikkatle açtım. Siyah, kadife bir yastığın içinde gümüş oymalı, kapaklı bir ayna duruyordu. Gümüş renk kapağın üzerine, birbirine geçmiş *Güneş ve Ay* figürü oyulmuştu.

Avucumun içine sığacak büyüklükteki aynanın kapağını açtım. Alt kapağında bir ayna, diğer kapağında ise Sol’le benim baloda dans ettiğimiz anın yandan görünüşüyle resmedilmiş küçük bir tablo vardı. Elbisemin boncuklarının ışıltısı, saçlarımın arasındaki pırıltıların detayı bile atlanmamıştı. Sol’ün beyaz gömlekli, belime sarılmış hâli, bana bakan altın rengi gözleri tabloda bile nefis görünüyordu.

“Sol! Bu harika. Hayatımda aldığım en güzel hediye.”

“Jay’dan rica ettim bizi çizmesini. İki tarafında da ayna vardı, birini kaldırıp yerine tabloyu yerleştirdik,” dedi yumuşak bir tonla. “Bir tane de bana yapmak zorunda kaldı.”

“Jay’i bizi ilaçlamadığı zamanlarda çok seviyorum.”

Solaris kahkaha attı. “Bir süre ikimizi de görmek istemediğini söyledi.”

“Çizdiğini bilmiyordum,” dedim şaşırarak. “Bana boya kalemleri almıştı. O zaman bile bahsetmedi.”

Solaris gülümseyerek saçlarımı kulaklarımın arkasına itti. Jay tabloları büyüyle çabucak hazırlanmış olmalıydı ancak büyüyle de olsa yeteneğini

inkâr edemezdım. Aynayı, tablolu bölümü yukarı bakacak şekilde çalışma masama yerleştirdim.

“Bana fal baktığında, fal kartlarında Güneş ve Ay çıkmıştı,” dedim o günü hatırlarken gülümseyerek. “Bir de hançer.”

“Artık iyi bildiğin üzere gerçek bir falcı değilim, Bell,” dedi muzipçe sırıtırken. “Tanışmamızın anısı olsun istedim.”

“Onun için bir deniz kabuğum var.”

“Hâlâ saklıyor musun?”

Yüzündeki şaşkınlığa gülümsemekten kendimi alamadım.

“Sanırım hiçbir zaman bilemeyeceksin.”

Gözlerini devirdi, yeniden iki kolunu belime doladı. “Benim güzel ay ışığım olduğuna göre belki de kartlar doğru yolu gösteriyordu.”

Yüzüm, ondan gelen art arda iltifatlarla istemsizce kızarıırken gözleri üzerimdeydi, içimde eriyen sıcaklığı hissediyordum. Söylediği her kelime artık bana ait olduğunu fısıldıyordu ama yine de bekliyordu. Daima beklerdi. Sınırlarımı fena hâlde zorlardı ama asla geçmezdi. *Centilmen Prens*.

Kış kendini iyice hissettirmişti. Her zaman sıcak olan odam bile serinlemişti ama bu gece üşümeyeceğimden emindim. Solaris yatağın kenarına oturdu, şömineye biraz daha odun attı. Ateşin ışıkları yüzünü aydınlatırken derin bir nefes alarak onu izledim.

Yatağa geçip örtülerin arasına yerleştim. Battaniyenin altında kaybolurken gözlerim ona kaydı. Hâlâ beni izliyordu. Sevecen, dikkatli ve sabırlı bakışlarla... Sanki dünyadaki en değerli şeyi izliyormuş gibi.

Yanıma gelmek için benden onay bekliyordu. Hafifçe başını eğmiş, dudaklarının kenarında o alışılmış muzip gülümsemesiyle...

Sessizce yana kayarak örtülerin altında ona da yer açtım. Davetimi anlayınca gülümsedi, yavaşça yanımdaki boşluğa uzandı. Yatak, onun gelişle tamamen doldu. Artık kaçış yoktu, sınırlar siliniyordu. Zaten sınırlara değil, o sıcaklığına ihtiyacım vardı. Hemen şimdi, her zaman... Ve ikimiz de bu çılgınlıktan dolayı bir gün kesinlikle mahvolacaktık.

Tek kolunu açtı, daha fazlasını beklemeden yanına sokuldum. Göğsünün sıcaklığı tenime yayıldı, kalp atışını hissettim. Bütün gün yorulmuştum ama asıl yorgunluk içimdeydi. Düşünceler, kaygılar, korkular... Hepsi kaybolmuştu. Burada dinlenebilirdim.

Kokusunu sanki onu bir daha duyamayacakmışım gibi içime çektim. O an, içimde ilk kez gerçekten ait olduğum bir yerin var olduğunu hissettim. Onun yanında, onun kollarında...

Solaris elini saçlarımın arasına daldırdı, parmakları yavaşça buklelerim arasında dolaştı. Yürüyen bir şömine gibiydi, dokunduğu yer ısınıyordu. İç çektim, gevşeyerek kıpırdandım. Saçlarımın arasına nazik bir öpücük kondurdu. Bana alan açmak için biraz doğrulacağı sırada onu durdurdum.

“Beni böyle tut.”

Gülümsedi, derin bir nefes aldı ve beni biraz daha kendine çekti. Teni tenime değdi, battaniyenin altındaki sıcaklığımız birbirine karıştı.

Gözlerim kapanırken ne kadar şanslı olduğumuzu düşündüm. Bunca zamandır sırtımızı döndüğümüz, inat ettiğimiz, herkesin bir gün bulmayı umduğu şey en başından beri buradaydı. Artık savaşmamız gerekmiyordu, düşmemiz ya da kaçmamız gerekmiyordu. Sadece birbirimize ait olmamız yetiyordu. Uzun zamandan sonra ilk defa bu gece deliksiz bir uyku uyuyacaktım.

Sabahın ilk ışıklarıyla gözlerimi açtım. Ne bir kâbus ne de uyanınca aklıma doluşan endişeler vardı. İlk birkaç saniye, böylesine huzurlu uyanmış olmama hayret ettim. Tüy gibi hafıftım. Yanıma doğru dönünce nedenini hemen fark ettim ve yüzümde bir gülümseme belirdi. Sol ile tam anlamıyla birbirimize dolanmıştık. Daha doğrusu, o önceki pozisyonundan farklı olarak tamamen uzanmış, yatağa girmiş ve dümdüz yatıyordu. Benimse kolum, bacağım ona dolanmış vaziyetteydi. Resmen üzerine çıkmıştım. Gün içinde sık sık beni yoklayan o “üstüne tırmanma” dürtüsünü, bilinçsizken gerçekleştirmiştim sonunda.

Gülümseyerek kendimi kurtarmaya çalıştım. Onu uyandırmamaya çalışarak kolumu sırtının altından çekmeyi denedim, uyuşmuştu. Gözleri kapalı hâlde gülümsedi.

“Uyurken bile ikimizi de öldürmeye çalışıyorsun.” Uyku sersemi çatalanmış sesi bile çekiciydi.

“Ne yapabilirim? Her yanı kaplıyorsun.”

“Bundan şikâyetçi olduğunu sanmıyorum.”

Doğru, şikâyetim yoktu ve her bir zerresini ne kadar beğendiğimin farkındaydı. Bana yardımcı olmak için hafifçe doğruldu, kolumu sırtının altından kurtardım. Üzerine attığım bacağımı nazikçe kaldırıp, bacaklarının üzerinden alarak olması gereken yere koydu. Kendimi kurtarma çabam kahkaha atmasına neden oldu. Yeni yılın ilk günü benim için harika başlamıştı ve kahkahasıyla odam, güneş ışıklarına teslim olmuştu.

Kollarımı yeniden işlevsel hâle getirmeye çalışırken, yan dönüp beni izlemeye başladı. Sonra beni belimden kendine çekti, dudaklarıma minik

bir öpücük kondurdu. Saçlarımı yüzümden çekip kulağımın arkasına sıkıştırdı. “Günaydın, güzel ay ışığım,” dedi yumuşak bir sesle.

“Günaydın, gün ışığım,” diye karşılık verdim. Parmağıyla, yanağımda gamzemin belirttiği yeri okşadı. Birbirimizi iğnelemeye kısa bir süre ara vermiş gibi görünüyorduk. Onu o kadar özlemiştim ki... Onu ne kadar öpsem de alışamıyordum, aramızdaki elektrik akımı hâlâ devam ediyordu. Her öpüşünde mideme taklalar attırıyordu; aklımdan hiç de uysal ve edepli olmayan görüntüler geçiyordu. Bana sormamıştı ama muhtemelen tahmin ediyordu. Ona her yaklaştığımda nefesi kesiliyor, arzuyla yanıyordu ama yine de hamle yapmıyordu. Sanırım hazır olmamı bekliyordu.

Gözleri bir an pencereye takıldı. “Sana bir sürprizim var,” dedi başıyla pencereyi işaret ederek. Dudaklarımı zorla dudaklarından ayırarak yan tarafıma döndüm. Kar yağıyordu. Odamın penceresinin pervazını beyaza boyamıştı. Kar taneleri cama yapışıyor, ağır ağır eriyerek görsel bir şölen sunuyordu. “Sol! Hemen avluya gitmek istiyorum,” dedim çocuk gibi bir sevinçle.

Beni tekrar belimden kendine doğru çekti. “Benim daha farklı planlarım var,” dedi. Yüzümü, alnımı, burnumu öpüyordu. Sakallarını okşadımı ve istemesem de kendimden uzaklaştırdım. “Senin bugün verilecek bir eğitimin yok mu, Kaptan?” Oflayarak yatakta doğruldu ve saçlarını karıştırdı. Ben de o sırada yatakta dizlerimin üzerinde oturdum. “Benim de girilecek bir sürü dersim var.”

“Ne diye o kadar çok ders aldın ki? Seni göreceğim zaman zaten kısıtlı.”

“O sıralar seni gırtlaklamak yerine ders çalışmak iyi bir fikir gibi görünmüştü,” diye yanıtladım sırtarak.

“Seni getirdiği nokta bak neresi oldu?” dedi yatağına gözleriyle işaret ederken.

Haklı yorumuna gülümseyerek omuzlarımı silkdim. “Heapsine yetişmem zor oluyor ama aldığım bölümleri seviyorum. Sınavları geçmem biraz zor olacak gerçi.” Ara sınavlara fazla süre kalmamıştı. Bunu hatırlamak, derinlerde bir yerde ufak bir panik duygusu yarattı.

“Buna itirazımı yok,” dedi yüz ifadesi yumuşarken. “Sana ders çalışırken yardımcı olurum. Hiçbirini bırakma. Ne kadar iyi gittiğini profesörlerin her yerde anlatıyorlar. Gurur duydum.”

Ona şaşırarak baktım. Birbirimizi görmezden geldiğimiz süre boyunca derslerimi de takip etmişti. “Gözüm her zaman üzerinde, söylemiştim,” dedi şaşkınlığına gülerken.

“Gidip üzerimi değiştireceğim. Yarım saate avluda buluşalım. Senin istediğin olsun, sorumlu öğrenci,” diye homurdandı.

“İlişkimiz sen eğitmen olduğun için sorun yaratır mı?” diye sordum.

“Eğitmenim, aynı zamanda prensim ve kumandanım. Akademi’den de ben sorumluyum,” dedi gülerek. “Ve evet, bunların hepsi birer sorun ama umurumda değil. Burada kuralları benim koyuyor olmam iyi bir şey. Çünkü artık senden uzak kalamam.”

“Sanırım seninle uyumaya alışabilirim, prens.”

Beni yeniden kendine çekti. “Başka türlü olacağını mı düşünmüştün?” Dudaklarına, çeneme ve burnuma minik öpücükler kondurmaya başladı. Gülerek yastığımla onu ittirdim.

“Sol, böyle yaparsan günlerce buradan çıkamayacağız.” Kendime siper ettiğim yastığı elimden kaptı.

“Tamam, gidiyorum. Çıkmamak bana uyardı aslında.” Üzerini düzeltti. “Seni avluda bekleyeceğim,” diye ekledi huysuzca ve elimden kaptığı yastığı bana doğru fırlattı. Yastığı yakalayıp kahkaha attım. Uzun zaman sonra ilk defa böyle içten kahkaha atıyordum.

“İstediğin olmayınca çocuk gibi somurtuyorsun, prens.”

“Senin de dediğin gibi, Bell, ben bir prensim. Benim istediklerim her zaman olur. Sen de öğreneceksin, tatlım. Zamanla,” dedi sırtarak.

Yine o puslu sesi taklit etmeye başladım. “Zaman dostumuzdur, prens...” Bana gözlerini kısarak baktı, dalga geçmeme sahte bir sitem gönderdi. Elimdeki yastığı tekrar ona fırlattım ancak aynamın oradaki kapıyı açıp ardından kapattı. Yastık duvara çarpıp yere düştü.

Gülerek tekrar yatağa attım kendimi. Mutluydum. Sol’ün buradan çıkmama teklifi bir an olsun bana da cazip gelmişti. Hafif doğrulup onun güzel hediyesine baktım. Aster ve Eos her zaman aklımın içindeydi ancak haber olmadığını biliyordum. Kalkıp giyinmeye karar verdim. Bugün dertlerimi bir kenara bırakacaktım. Bugün, yirmi yaşında, âşık bir kız olacaktım.

Dolabımı açınca yeni giysiler eklendiğini gördüm. Grace ve kızlar dün odamdayken dolabıma daha kalın giysiler ve Akademi üniformalarını eklemişti. Saçlarımı koyu kırmızı bir kurdeleyle arkadan tutturdum. Altıma kalın antrenman taytını giydim. Karda kaymamak için altları tırtıklı uzun kar botları bırakmışlardı. Onları ayağıma geçirdim.

Üzerime siyah boğazlı antrenman kazağını da giyip, siyah yün pelerinimi sırtıma attım. Pelerinin üzerine gümüş aslanlı Valor iğnesi tutturulmuştu. Başıma siyah beremi giydim ve yün eldivenlerimi taktım.

İçimdeki mutluluğun eseri olarak midem açlıktan kazınıyordu ancak kahvaltıdan önce biraz karla oynamak istiyordum. Fernville’de son kez kar yağdığında çok küçüktüm ve kitaplarda gördüğüm karlı manzaralara iç geçirerek büyümüştüm. İçimde o yaşlarda taşıdığım heyecan vardı.

Avluya indiğimde benimkilere takım giysilerle beni beklediğini gördüm. Onun da siyah beresi vardı. Altında siyah kalın bir spor pantolon, üzerinde siyah boğazlı kazak vardı; geniş omuzlarından dökülen siyah yün peleriniyle karların arasında gerçek bir masal prensini andırıyordu. Kumral saçları, berenin altından asi tutamlarla öne dökülüyordu. Birkaç saniye, dudaklarım aralık şekilde onu uzaktan izledim. Romantik dakikalarım sona erince özüme döndüm ve onu gafil avlamaya karar verdim. Yerler birkaç parmak kar tutmuştu. Elimin içinde bir avuç karı yuvarlayarak kar topu hâline getirdim ve ona doğru fırlattım.

Arkası dönükken başını yana çekti ve kar topum yanında duran direkte patladı. “Beni böyle tuzağa düşüremezsin, küçük avcı. O numarayı bir kez yuttum. O da bilerek,” diye sıırttı ve kendi elinde önceden hazırladığı kar topunu bana doğru fırlattı. Fernville’de onu nehir kenarında yakalamamdan bahsediyordu. *Biliyordum! Sinsi Prens*. Ben de yana kaçarak ıskalamasını sağladım. Jude ve Benjamin de o sırada avluya gelmişti.

Tüm öğrenciler bizim gibi kar ile eğlenmek için yavaş yavaş dışarıya çıkıyordu. Bizim başlattığımız ilk atışlardan sonra herkes birbiriyle kar topu savaşına girişti. Jude’u omzundan vurmaya başarmıştım. Bu arada ben de her yerimden vurulmuştum. Üstüm başım kar içindeydi. Sol ise Benj’in kafasına isabet ettirdiği kar topunun keyfini çıkarıyordu. Henüz hiç vurulmamıştı. Başının arkasında gözü olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Bir elime kocaman bir kar yığını alıp yanına yaklaştım. Arkası dönüktü, ona belinden sarıldım. Bana döndü, dikkati dağıldı. Parmaklarıminin üzerinde yükselip kocaman yığını diğer elimle başından aşağı boca ettim. Karlar omuzlarından dökülürken, “Sen görürsün, sinsi ufaklık,” dedi ve bacağımdan çelme takarak beni yere, karların üzerine düşürdü. Belimden tuttu, böylece bir yerimi çarpmadan yumuşak bir iniş yaptım.

Kolundan asılarak onu yanıma çektim. Direnmedi, yanı başıma uzandı. Her yerimiz kara bulanmış hâlde kahkaha atarak karların üzerinde yuvarlanıyorduk. Benj de Jude’u yere devirmişti. Iris duvara yaslanmış kıkırdayarak onları izlerken Benjamin’in ona doğru fırlattığı kar topundan kaçamadı.

Üstümüz başımız yeterince ıslanınca Sol doğruldu, beni de elimden tutarak kaldırdı. Bir eli belimdeydi; diğer eliyle saçlarımdaki karları silke-

leyerek temizledi ve eğilip yanağımdan öptü. Bir yandan baş parmağıyla yanağımı okşarken, “Çocuk gibisin, Lu,” dedi gülerek.

Diğer öğrenciler bizi göz ucuyla izliyorlardı. *Ne olacaksa olsun*. Ben de parmaklarımın ucunda yükseldim ve onun dudağına bir öpücük kondurdum. O benimdi ve eğitimde duyduğum, Sol’ü nasıl tuzağına düşüreceğini konuşan kızlar çetesinin de bunu bilmesinde bir zarar yoktu. Dün baloda zaten bizi görmüşlerdi ama sanırım o baloda Akademi’deki herkes herkesi öpmüştü. Bu yüzden asıl şimdi, bu öpücükle her şeyi ilan etmiş oluyorduk. Herkesin bizi izlediğinin bilincindeydi. Elini, her zamanki gibi tutmam için yana uzattı. Gülümsedim ve parmaklarımı ona doladım. Bunu yapmak artık nefes almak kadar doğal hissettiriyordu. Birlikte yemek salonuna doğru yürümeye koyulduk. Bizi izleyenler arasında kapıda dikilen Ash de vardı. Yanına kadar el ele yürüdük.

Dün Sol’ün yumruk attığı yer morarmaya yüz tutmuştu, gözlerim üzüntüyle yanağında oyalandı. Sol, bakışımı fark etti. Elimini bıraktı ve eğilip yanağımdan öptü. “Senin için kahvaltı alırım, içeride bekliyorum,” dedi, anlayışlı bir tavırla. Bizi yalnız bırakıp içeri geçerken Ash ile hiç göz göze gelmedi. Beni şaşırtıyordu. Bazen öfkeden gözünün döneceğini düşündüğüm konularda oldukça olgun davranıyordu. “İyi misin?” diye sordum Ash’e yanağını işaret ederek.

“İyiyim, Luna. Sen de iyi görünüyorsun.” Kahverengi gözlerinde kırık bir ışık vardı.

“Uzun zamandan sonra ilk kez mutluyum,” dedim dürüstçe. “Bren nasıl?”

“Kendini kötü hissetmene gerek yok, Lu. Senin gerçekten mutlu olmanı istiyorum. Dün seninle olan duygularımla vedalaştım. Yeniden arkadaş olmak istiyorum. Bu kez gerçekten,” dedi sesini yumuşatarak. “Seni izin almadan öptüğüm için üzgünüm.” dedi ve gözlerini yukarı kaldırıp kısa bir an düşündü. “İki kere üzgünüm.” Dans sırasında Sol’ün önündeki öpücüğünü de hesaplamıştı.

Gözlerimi devirdim. Ona uzun süre kızgın kalmak istemiyordum. “Affedildi, Ash.” Bu konuyu uzatmaya hiç niyetim yoktu. Dün yaşananlarda onun kadar benim de suçum vardı. Hırslarıma yenik düşmüştüm ve yalnızca benim yüzümden kalbi kırılmasın istiyordum. O sırada Bren, kardan zar zor yürüyerek yanımıza geldi. Ayılmıştı, iyi görünüyordu.

“Selam, Lu,” dedi ve durakladı. Gözleri Ash ve benim aramda gidip geldi. Üzerindeki kazağı çekiştiriyor, dudaklarını ısıırıyordu. Kelimelere dökmese de bir şey söylemek istediğini hareketlerinden anlayabiliyordum.

Derin bir nefes aldı, cesaretini topladı. "Dün sana söylediklerim için gerçekten çok üzgünüm," dedi kısık bir sesle, gözleri dolmuştu. "Hiçbirini içten söylemedim."

İçtendi. Derin bir nefes aldım. Dün onun aksine oldukça ayık olduğum için kalbimi kıran her bir kelimesini, üzerime doğru kustuğu birikmiş tüm nefretini maalesef hatırlıyordum ama mademki bugün yeni başlangıçlar günüydü, ikinci bir şansı Bren de hak ederdi. Bunları aşk acısıyla söylediğini düşünmek benim için de kolay seçenektir. Onunla da bu meseleyi uzatmayacaktım. Bugün kalbimde kine, şüpheyeye yer yoktu.

Bren yere bakıyor, kazağının kollarını çekiştiriyor, gözünden sessiz yaşlar dökülüyordu. Onu kendime çektim, çocukken yaptığımız gibi boğarcasına sarıldım. "Ben bir şey hatırlamıyorum," dedim. "Çok içmiş olmalıyım."

Bren kollarımın altında gevşedi, burnunu çekip kıkırdadı. "Maalesef ben o kadar içkiye rağmen hatırlıyorum," dedi ve yüzünü ekşitti. Gözündeki yaşları elinin tersiyle sildi. "Teşekkür ederim, Lu. Seni bir daha üzme-yeceğim, asla."

Ona gülümseyerek başımı salladım. Ash ile konuşmamızı böldüğünü düşünmüş olacak ki içeriye geçmeye davrandı. "İşiniz bitince gelirsiniz," dedi eskisi gibi neşeli bir tonla. Ağlaması bitince yüzündeki o farklı şeyi idrak ettim, kendimden tanıdığım ısıltıyı... Cevap vermemi beklemeden Ash'in yanağından öptü ve içeri girdi.

Gülerek, "Asher Bennett!" diye bağırdım onun ardından. Ash ise sadece gülümsedi ve omuzlarını silkti.

"Dün onu başkasıyla görünce biraz kıskanmış olabilirim. O zaman anladım. O hep vardı, onu da kaybedeceğimi düşünmemiştim," dedi sırtarak. *Erkekler...*

Bren de Jordan'la gelerek benim Solaris'e yaptığının aynısını Ash'e yapmak istemişti ve görünen o ki işe yarıyordu. *Bir şey ellerinden kayıp gitmeden kimse gerçek değerini anlayamıyor.*

"İkiniz de mutlu olun istiyorum," dedim.

Ash'in beni öpmeye çalıştıktan sonra ona karşı duygularını keşfetmesi biraz şüpheliydi ama karmaşık düşünmek istemiyordum. Ash bilerek Bren'i üzme-ye istemezdi. Onu kaybetmeyi göze alamazdı.

Arkadaş olabildiğimiz zamanlarda olduğu gibi kollarını açtı ve birbirimize kısaca, dostça sarıldık. "Yüzün için üzgünüm," dedim kollarının arasından çıkarken.

“Hak ettim sanırım ama değerdı. Prens’inin yüzünü görmek için bile...” dedi sırtarak. Gözlerimi devirip başımı iki yana salladım, birlikte sıcak salona adım attık.

Yemek salonunun süslemeleri çam ağacı dışında kaldırılmıştı. Ash, Bren’in olduğu masaya, ben ise Sol’un yanına geçtim. Ethan ve diğerlerine el sallayarak selam verdim. Solaris, Jude, Benjamin ve Iris’le kahvaltı ediyordu. Yanındaki sandalyeyi bana ayırmış, benim için de kahvaltı almıştı.

Herkesle selamlaşıp yanlarına oturdum. Islak pelerinimi ve beremi çıkarıp saçlarımı havalandırdım. Açlıktan ölecek gibiydim. Midem ve ruh hâlim birbirine doğrudan bağlıydı. Ekmeğime reçel sürmeye başladım. Sol bana doğru eğildi. “İnsan dostunla sarılma alışkanlığın hakkında bir ara konuşmalıyız. Onu sürekli yumruklayamam.”

Gülerek sürdüğüm reçelli ekmeği susturmak için ona uzattım. Dudaklarını araladı, muzip bir sırıtışla dişlerinin arasına aldı. “Beni susturmak için daha iyi yollar var, biliyorsun,” dedi çiğnerken. Masanın altından ona bir tekme atınca acıyla inledi. Masadaki herkes bizi izliyordu ve yüzüm kızarmıştı. “Çok yabanisin, Bell. Bayılıyorum bu hâline.”

Beni içimdeki buzlarla ve kalbimde yaşayan yabaniyle seviyordu. *Olduğum gibi...* Yalnız tek bir sorun vardı. Anlaşılan o ki ilişkimiz onun beni bu şekilde utandırmalarıyla sürecekti. Kendisi oldukça utanmazdı çünkü.

Gözlerimi onlara diktiğimde, hepsinin yüzündeki sırıtış biraz daha genişledi. Sadece Iris gülümseyerek okumakta olduğu kitabına bakıyordu. Eğer çok komik bir şey okumuyorsa, o da büyük ihtimalle bize sırıtıyordu. Benj, bakışlarımı yakalayınca omuz silkti. “Ne var? Kavga etmenizi izlemekten sıkıldık. Biraz eğlenmek bizim de hakkımız.”

O sırada Iris, kendine bir fincan daha çay almak için masayı terk etti.

Jude gözüyle Iris’i işaret edip, “Seni sabah onun odasından çıkarken gördüm. Dün gece eğlenecek başka yollar bulmuşsunuz,” diye Benjamin’e sataştı. “Hâlâ nasıl başaramazsın?”

Benj gözlerini devirip sırtıttı. “İnan bana bulduk,” dedi gözleri Iris’i belirgin bir açlıkla takip ederken. “İris hâlâ benim fazla uçarı olduğumu düşünüyor. Benimle ciddi olamazmış çünkü ben ciddi birisi değilmişim,” dedi asık bir yüzle.

“Hiç fark etmemiştim,” dedim bir yandan ağzımı leziz kahvaltılıklarla doldurup onları şaşkınlıkla dinlerken.

“Fark etmediğin şeyler listesine ekle, kız kardeş.”

Iris'in masaya dönmesiyle konu kapandı. Normal konulardan konuşup gülüşerek kahvaltımızı bitirdik. Jude, yarım saat kadar dünkü elbisesini nasıl hazırladığını anlattı. En sonunda Benjamin, onu susturmak için avludaki karlara gömmekle tehdit etti. Iris ise bir yandan onlara gülerek hâlâ elindeki kitabı okumaya çalışıyordu. O sırada Jay de yanımıza geldi.

"Günaydın, dostlarım! Sizi böyle görmek ne hoş?" dedi Sol ve bana doğru imalı bir şekilde. "Bugün kaleyi başımıza yıkmıyor musunuz?"

Kısa süreli savaşımızda en çok o mağdur olmuştu. İkimizle de ayrı ayrı uğraşmıştı. "Günaydın, Jay. Bu ara düşünmüyoruz," dedim gülerek. *Şey... Belki yıkarız ama kavga ederek değil.* Üzerine reçel sürdüğüm ekmeği ona uzattım. Şaşırarak elimden aldı ve yemeye koyuldu.

"Hoşuna gitmeyen bir şey duyunca reçelli ekmekle susturmaya çalışıyor," diye açıkladı Solaris bana yan gözlerle bakarken.

Jay'in de bize katılmasıyla ders saatine kadar yemek salonunda sohbet ederek oturduk. En başından dün gecenin kritiği yapıldı; Jude, ne kadar dedikodu varsa kafamızdan kovayla boşalttı. Dün gece -profesörler de dâhil- kim kimin odasını ziyaret etmiş, merak etmesek de artık hepimiz biliyorduk. Zihnim, Jude'un verdiği canlı tasvirler eşliğinde bir süre Profesör Eldrin ile Lanetler dersini veren orta yaşlı Caren'i gözümde canlandırmaya çalışınca acı çektim.

Yemek faslı bitince herkes çam ağacına dilekleri için ip bağlamaya başladı. Bu, eski bir Aetherium geleneği idi. Dilek dilenip iple ağaca bağlanır, bağlanan ip yeni yılın ilk dolunayında denize atılırdı gerçekleşmesi için.

"Biz de yapalım," dedi Sol gülümseyerek. Neşeyle başımı salladım. Hiç yeni yıl ağacın olmadığı için ilk kez gerçekleştirecektim bu geleneği. Ne dileyeceğim ise çoktan belliydi.

Saçımdaki koyu kırmızı kurdeleyi çözdüm, bacağımdaki hançerle ikiye bölüp yarısını Sol'e verdim. Bunu yaparken beni bariz bir açlıkla süzmesi gözümünden kaçmamıştı. İkimiz de ağacın başına geçtik. O, yetişebildiği en yüksek noktaya kurdelesini bağladı ve beni de onunkinin yanına bağlayabilmenin için iki koluyla belimden tutup yükseğe kaldırdı. Böyle zahmetsizce beni kaldırabiliyor olması bile kanımı kaynatmaya yetiyordu.

"İkimizin de ilk dileği," dedi beni yeniden nazikçe yere indirince.

"Nasıl yani? Sen daha önce hiç yapmadın mı?"

"Daha önce dilek dileyebileceğim bir şey olmamıştı." Harika gülümsemesini yüzüne yerleştirdi. İtirafıyla içim ısınırken Jude ona seslendi. Yanamızdan öptü ve eğitimleri hazırlamak için yanımızdan ayrıldılar.

Derse kadar bir hayli vakit vardı. Zamanımın kalan kısmını ekibin yanında sıcak çikolata içerek geçirdim. Jill ve Derek de resmî olarak flört etmeye başlamışlardı. Derek'in dikkati bana olan kininden başka bir şeye kaydığı için seviniyordum. Sıcak çikolatamı son damlasına kadar bitirdim.

Fernville'de hiç denemediğim tatları burada rahatça bulabiliyordum. Jay'in odasında beslenmeden geçirdiğim haftadan beri kesinlikle kilo almıştım. Bugün de mutluluktan haftalardır yemediğim kadar fazla yemek yemiştim. Koşularımı aksatmasam iyi olacaktı.

"Bugün derslere gidecek hâlim yok. Revire gitsem beni yatırırlar mı acaba?" diye homurdandı Ethan.

"Akşamdan kalma olduğun için Jay'in seni yatıracağını sanmam."

"Vur bana," dedi çaresizlikle. "Şöyle kaşımı falan patlat. Odama gidip uyumak istiyorum."

"Ben yaparım," diye öne atıldı Brian sırtarak.

Gerinirken Mills gözlerini devirip onu durdurdu. "Bugün yakın dövüşe başlıyoruz. Git elini yüzünü yıka da kendine gel, koca bebek. Dersleri de kaçıırırsan daha çok pataklarlar seni," dedi muzipçe Ethan'a dönüp.

Bu sözlerine karşılık homurdanma alsa da Ethan'ın o dersi kaçırmayacağını biliyordum. Onu oyunlarda alt edişime -hem de bir çocuk numarasıyla- zaten bir hayli siniri bozuktı o zamandan beri.

Jay, sarmal merdivenlerin başında göründü. Gözlerimiz buluşunca yukarı gelmemi işaret etti ve merdivenleri tırnanarak gözden kayboldu. Onunla son olayları konuşamamıştık. Solaris ile konuşmadığımız dönemde annemle ilgili yaptığımız araştırmalar da sonuç vermemişti. Büyük ihtimalle beni sorguya çekecekti.

"Odasından birkaç günlük bayıltan bir zehir falan çal, beni revire yatırsın," diye kolumdan yakalayıp, Mills'in duyamayacağı şekilde fısıldadı Ethan. Perişan bir hâldeydi... Gerçekten de kötü hissediyor olmalıydı. Sırtarak başımı iki yana salladım ve kolumu ondan kurtardım. Başını masaya koyup kaderine razı geldi sonunda.

Ekiple vedalaştım ve kütüphaneye çıkan sarmal merdivenleri usulca tırmandım. Kütüphane görevlisi her gün buraya gelmeme alışmıştı. "Merhaba, Lunabelle," diye selamladı beni. Neyse ki çok büyük bir alandı, içeri girdikten sonra ortalıktan kaybolduğumu anlamıyordu. Selamına el sallayarak karşılık verdim ve Jay'in odasına açılan gizli kapıyı yavaş hareketlerle açtım. Jaylen odadaki şömineyi yakmakla uğraşıyordu, geldiğimi duymamıştı. Bir türlü tutuşturamadığı odunlara lanet etti.

Arkasını dönüp beni görünce sıçradı ve irkildi. “Seslenebilirdin,” dedi onaylamaz bir ifadeyle.

“Ah, hayır. Onun yerine, ateşle yenemediğin mücadeleni izlemeyi tercih ettim.” Şömineye doğru yürüdüm. Birkaç dakika içinde odunlar tutuştu ve gür, mırıldayan bir ateşin sıcaklığı odayı doldurdu. Masanın önündeki sandalyeye oturdum, ayaklarımı sehpaye uzattım. “Rahat et, Luna, tabii,” dedi gülerek. “Ateş için teşekkür ederim.”

Elimi *önemli değil* anlamında salladım. “Beni neden çağırdın?” diye sordum tahmin etsem de.

“Kriston’da tam olarak ne oldu, Luna?” diye sordu öne eğilip. “Daha önce hep kaçamak cevaplar verdin. Bilmem gerekiyor.”

Derin bir nefes aldım, dudaklarımı çiğnemeye başladım. *Ona artık güveniyorsun, anlat gitsin.* Gözlerimin içine bakıyor, yanıtımı bekliyordu. Birilerine anlatmam gerekiyordu. Bu sırtı uzun zamandır saklıyordum ve iş ciddileşmişti. Belki Jay bana akıl verebilirdi.

“Sana başka şeyler de anlatmam gerekli.” Beklenti dolu bakışlarla başını salladı. “Fernville’deki saldırıda beni arıyorlardı,” diye bodoslama söze girdim. Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. Devam etmesine fırsat vermeden devam ettim. “Kate, şu dönüştürülen kadın, beni aradıklarını söyledi.”

Jaylen’in koyu kahve gözleri kısıldı, inanamıyormuş gibi bir hâli vardı. “Sen de bunu sakladın mı?”

Derin bir iç çekip başımı salladım. “Kime anlatacağımı veya güveneceğimi bilmiyordum, Jay.” Yaptığımı onaylamamış olsa da anlatmamı kesmemek için sesini çıkarmadı. “Kriston’da karanlık magus cama taş atarak beni çağırdı ve çıkmaz sokakta beni tuzağa düşürdüler. Bana bazı tuhaf şeyler söylediler.”

Jaylen koltuğunda rahatsızca kıpırdandı. “Ne gibi?”

“*Kehanetin Fırtına Prensesi* diye seslendiler bana.”

Sonunda içimde sakladığım en büyük sırtı ona söylerken, bir yandan da yan gözle tepkilerini yokluyordum. Yüzünde şaşkınlığın yanı sıra bir parça korku da vardı. “Laneti bozmam için kan dökmem gerekiyormuş,” diye devam ettim. Bu noktada bariz bir şekilde rengi attı. *Bir şeyler mi biliyor?*

“Beni bıçakladıklarında da ölmeyeceğimi, güçleneceğimi söylediler,” diye devam ettim. “Son kısım bence biraz da onların kafalarının bulaşık süngerine dönüşmesinden kaynaklı. Ölünden zor kurtuldum, biliyorsun.”

Jaylen ne söyleyeceğine karar veremiyor gibiydi. “Sen bir şey biliyorsun,” dedim ayaklarımı sehpadan indirip doğrularak. Sonunda konuşmaya karar verdi.

“Luna, bir kehanet var, evet ancak eksik ve kayıp. Senin için tüm parçaları bir araya getirmeye çalışacağım.” Yüzü düşünceli ve ilk geldiğim zamana göre solgundu. *Kesinlikle fazlasını biliyor.* “Gitmen gerekli, kehanetin ulaşabildiğim kısmını bulduğumda sana haber vereceğim.”

“Bana neler döndüğünü anlatıyorsun. Hemen.” Sesim istemsizce çatalanmıştı. “Sana her şeyi anlattım, Jay!”

“Bak, Luna... Tam olarak bilmiyorum ama kehanet pek iç açıcı değildir. Şu lanet meselesini de araştırmam gerekli. Bana olanları anlamam için zaman ver,” dedi. Pes ederek sessizce başımı salladım. “Solaris’e hâlâ söylemeyecek misin?”

Durakladım, birkaç saniye düşündüm. *Bana öfkelenir mi?* Onunla aramız yeni düzelmişken almak istediğim bir risk değildi bu. Üstelik de kendi güçlerim ve maguslar konusunda kafam bu kadar karışıkken. “Şimdilik hayır.”

Kabullenir bir şekilde başını sallayıp ayaklandı ve birlikte kapıdan çıktık. Aklımda bir sürü yeni soru vardı. Bren’in hediyesi olan saate göz attım, derse yetişmem gerekiyordu.

Jay’i kolundan tutup durdurdum ve fısıldadım. “Kendimle ilgili gerçekleri öğrenmem gerek. Bana yardım et.”

“Edeceğim, bana zaman ver.” Arkasını dönüp telaşlı adımlarla uzaklaştı.

Kehaneti duyduğunda çok panik yapmıştı. İçimden sabır dileyerek, gözlerimi kapatıp açtım, sonra dersime yetişmek üzere sarmal merdivenleri inmeye koyuldum.

@ayisigikitap

OTUZUNCU BÖLÜM PAZAR

Tüm hayatın nasıl olsa bir yalan. Neden olmasın?

Kılıç ve atıcılık eğitimlerinin ilk aşamasını tamamlamıştık. Solaris bugünkü derste yakın dövüş eğitimi alacağımızı söylemişti. Karın yoğunlaşmasından dolayı Akademi'nin uzmanlık dalı derslerinin verildiği kuledeki kapalı eğitim alanında yapılacaktı ders. Toparlanıp karlara bata çıka dersin verileceği kuleye yürüdüm ve diğerleriyle birlikte dersin başlamasını beklemeye koyuldum. Jay'in tuhaf hâli hâlâ aklımı kurcalıyordu.

Solaris ve Jude, her zamanki gibi önce hareketleri bize göstermekle başladılar. Darbe almama, kendini savunma üzerine numaralardı. Jude, Solaris'e saldırıyor; Solaris tek bir darbe bile almadan tüm ataklarını savuşturuyordu. Dans eder gibiydi. *Zarif, hızlı ve son derece ölümcül.*

Solaris Jude'a saldırdığında, Jude da hiç darbe almadan kurtuldu ancak Sol'un tam kapasitesini kullanmadığını hissediyordum. Hızlarından gördüğüm kadarıyla hareketlerini hafızama kaydetmeye çalıştım, onları takip etmek bile başlı başına yorucuydu. Jude herkesi ikili gruplara ayırırken beni Mills ile eşleştirdi.

Kendimi savunma konusunda fena değildim, Mills de öyleydi. Ataklarımın çoğunu darbe almadan savuşturmuştu. Derek ve Jill eşleşmesinde ise Jill açık ara öndeydi. Derek iyi saldırıyordu ama savunma konusunda çok zayıftı. Jude, onların yanında durarak Derek'e uygulamalı olarak hamleleri gösteriyordu.

Brian ve Ethan ise savunma konusunda berbatlardı ama saldırıda birbirlerine sağlam darbeler veriyorlardı. Ethan sık sık yere yatıyor ve daki-

kalarca kalkmıyordu. Jay onu elbette revire yatırmamıştı ve hâlâ fena hâlde akşamdan kalmaydı.

Solaris, Mills ve benim yanımıza geldi. Mills'in duruşunu düzeltti. Yanımızda konuşmadan saldırı ve savunmalarımızı kontrol ediyor, takdir eder gözlerle izliyordu ancak o beni izlerken dikkatim dramatik bir şekilde dağılıyordu. Aklım başka şeylere gidiyordu. *Dövüşü andıran ama dövüş olmayan şeylere...*

Çenemi sıyıran yumruğundan sonra Mills tilki gibi sinsice sıırttı. Bir bana, bir de arkasını dönüp Solaris'e baktı. "Dikkatini topla, Elaine," dedi Sol arkamdan, sesindeki muzip tınıyı hissetmemek mümkün değildi.

"Evet, Elaine. Aklın bende olsun," dedi Mills. Boynumdan sarıp, beni etkisiz hâle getirmeye çalışırken, "Kaptan'ın kaslarında değil," diye kulağıma fısıldadı sırtarak. Onun hamlesine kolumla engel olup, üzerimden savurarak yere fırlattığımda gülümsemesi bir parça soldu. Yarısı minderin içinde, yarısı dışında kalmıştı ve sırtına sırası şimdi bendeydi.

Solaris bıyık altından gülümseyerek, içi rahat hâlde yanımızdan ayrılıp diğerlerini kontrol etmeye gitti. Jude, Derek ile bir süre daha uğraştı. Baktı ki olmuyor, Jill'i Mills ile eşleştirerek Derek'i kendi kontrolüne aldı. Solaris ile de ben eşleştim.

Sol'ün acıması olmadığını ve bana hiç ayrıcalık göstermeyeceğini mindere ilk yapışmamda anladım. Üç darbesinin yalnızca birinden kurtuluyordum ve gerçekten çok hızlıydı. Elbette bana zarar vermemeye çalışıyordu ama sürekli koluma bacağıma darbe almaktan kemiklerim biraz sızlamaya başlamıştı. Ethan ve Derek benimle eşleşince böyle hissediyordu demek ki.

Savunma hamlesi olarak, sabah beni karlara atarken yaptığı çelme numarasını da öğretti. Onu bir kere düşürmeyi başardım. Aslında başarmak denemezdi, hareketi öğrenmem için kendini nazikçe yere bırakmıştı. Kalan denemelerin tamamında, daha ne olduğunu anlamadan yere çakıldım. Düşerken minderi tutturup tutturamamam da çok umurunda değilmiş gibiydi.

Yerde yatarken kalçamı ovuşturup, "Haksızlık," diye mızımızlandım. "Ethan'la eşleşmiş olsam kalçası ağrıyan o olacaktı."

Elini uzattı, beni uçururcasına ayağa kaldırdı. Hafifçe öne doğru eğildi. Sırtarak benim ona bazen yaptığım gibi alnıma birkaç kez parmağıyla tıkladı. "Mızıldanma, küçük avcı, en iyisinden öğreniyorsun. Sana ayrıcalık göstermeyeceğimi söylemiştim," dedi eğlenerek. "Yoksa fikrini mi değiştirdin?"

Yorumları karşısında yüzümü buruşturdum. “Hayır, kendini beğenmiş,” diyerek ona hamle yaptım ve şaşırtıcı olmayan şekilde yine kendini yerde bulan ben oldum. Bundan akademik olmayan sebeplerle bir hayli keyif aldığımı düşünüyordum.

Dersin sonunda Jude ve Solaris, bizi bu hafta başlayacak Büyü ve Lanetler dersine yönlendirdi. Sürekli yere yapışmaktan çoğumuz perişan hâldeydik. Bu yüzden uygulamalı ders olmaması iyiydi.

Hepimizin tam katılımını istiyorlardı. Sol, bizi sahaya da çıkaracaktı ancak hazır olmak istiyorsak belli temel eğitimleri tamamlamalıydık. Herkes dağılırken beni kolumdan tutarak kenara çekti. “Bugün katılmam gereken bazı görüşmeler var. Akşam yemeğinde olmayacağım. Odamda görüşür müyüz yemekten sonra?”

Güldüm, gözlerimi kısıtım. “Beni odana mı davet ediyorsun? Biraz hızlı gitmiyor muyuz, tatlım?” dedim, nehir kenarında onu yakaladığımda söylediği sözlerini taklit ederek.

“Geldiğinden beri merak edip bir kere bile ziyaret etmedin beni.” *Buraya geldiğimizden beri kedi köpek gibi didiştığımız için olabilir mi?*

Gözlerimi devirdim, saçlarımı arkaya attım. “Yemekten sonra görüşürüz, Kaptan. Sebep olduğun ağrılarına çözüm bulman gerekecek,” dedim yanağına öpücük kondururken. Gözleri heyecanlı ve muzip bir ifadeyle parladı.

Derse yetişmek için onu ardımda bırakıp adımlarımı hızlandırdım. Arkama baktığımda gülümseyerek gidişimi izliyordu. Bazı anları dondurup hafızamdaki deflere kaydediyordum. Onun beni gülümseyerek izleyişi de bunlardan biriydi.

Büyü ve Lanetler dersi oldukça sıkıcı geçti. Ne kadar eklemelerim ağrısa da durağan derslerde dikkatimi toplamakta biraz zorlanıyordum. Ormanda Sol ile ilk kez araştırma yaptığımız gün düştüğüm hatayı tekrarlamamak için zorlanarak da olsa dinlemeye çalıştım. En azından yanı başımdaki Ethan gibi başımı masaya yaslayıp uyumamıştım.

Öğle yemeği için yemekhaneden üç elma alıp atların yanına gittim. Biri benim, diğer ikisi Shade ve Snow için. Derslerin ardından Akademi dışındaki şehre gitmeyi planlıyordum. Grace ve kızlara uğrayacak, pelerin tokamı Sol için mücevhere dönüştürmelerini isteyecektim.

Bugünün son dersi, aynı seviyedeki insan ve avcıların ortak aldığı genel bölüm dersi idi. Her zamankinden farklı olarak Ash ve Bren iki yanıma

yerleşmediler. İkisi yan yana otururlarken, ben Bren'in yanına geçtim. Göz ucuyla Ash'in Bren'in sırtını okşadığını görünce istemsizce gülümsedim.

Son ders bitene kadar sıkıntıdan patlamıştım. Ash ve Bren'le vedalaştım ve açılmak için avluda kendimi esnettim. Günlerdir koşuya çıkmamıştım. Snow ile gitmekten vazgeçip köye kadar yürüyüş yapmaya karar verdim. Her yeri kar kapladığı için bu ara koşu yapmam pek mümkün görünmüyordu. Kar botlarım kaymıyor, su almıyordu ancak oldukça ağırlardı. Yarım saatlik yürüyüş, bana birkaç saatlik yürüyüş kadar efor sarf ettirmişti.

Şehre varmam yaklaşık olarak yarım saatimi aldı. İlk geldiğimiz günden sonra burayı hiç görmemiştim. Meydanda, üzeri karla örtülmüş büyük aslan heykelinin çevresinde hareketli ve gürültülü bir pazar kurulmuştu. Önce Grace ve kızların dükkânına uğrayacaktım. Onlar mücevheri hazırlarken tezgâhları dolaşabilirdim.

Kızların giysi dükkânı şehrin girişine yakın, ana yol üzerindeydi. Camekânda bir sürü şık tuvalet ve takım vardı. Hepsi çok zevkli ve asildi. Pelerininin etekleri kara bulanmıştı, kapıda üzerimdeki karları silkeledim ve içeriye adım attım. Ben girince cam kapıda asılı olan zil tıngırdayıp geldiğimi kızlara haber verdi. Demir askılarla dolu her yerde, giysiler ve takılar sergileniyordu. Tüm o kalabalığa karşın, her şey şaşırtıcı bir düzen içinde dizilmişti.

Grace, Sky ve Elena ile sıcak bir şekilde kucaklaştık. Çünkü elbisem için onlara tekrar tekrar teşekkür ettim. Onlar da bana ısınmam için sıcak bitki çayı ikram ettiler. Grace takı tasarımı da yapıyordu. Tokayı ona teslim ederken kafamdaki modeli anlattım, ücretini benim ödeyeceğimi söyledim. Önce kabul etmese de bunun Sol'e hediye olduğunu anlatıp dil döktüm ve benden para almaya ikna ettim.

İki saat sonra teslim alacağımı söyleyip şehri keşfetmek için küçük, sıcak dükkândan ayrıldım. Dışarıda kar yağışı iyice hızlanmıştı. Beremin üzerine pelerininin yün başlığını da geçirip şehir pazarındaki tezgâhlar arasında tur atmaya başladım. Fernville'de arada uğrayan gezgin tüccarlar dışında ticaret olmazdı pek. Onlardaki ürünleri almaya da maddi durumumuz el vermezdi çoğu zaman.

Askeriyeden ayrılıp, Valor'a gelince resmî olarak mesleğim avcı olmuştu. Her ay ödeme alıyordum. Eğitimde olan çaylak avcı maaşı, Fernville'de asker olarak aldığım maaştan epey yüksekti. Akademi'den pek

dışarı çıkmadığım ve gönderecek kimsem olmadığı için para kesem ağzına kadar doluydu.

Storm ve ailem beni bildirselardı Valor'a önceden gelip onları rahat yaşatabilirdim. Şu anda buna hayıflanmanın bir faydası olmadığını kendime hatırlatsam da bunları düşünmek beni üzüyordu. Bugün normal ve mutlu bir kız olacağıma dair kendime söz vermişim, o yüzden aklımdaki düşünceleri kovaladım. Valor'daki maaşım ile yapacağım ilk alışverişte kendime ve Sol'e bir şeyler almak istiyordum.

Bir silah tezgâhının önünde durdum. Ortasında mavi bir taş takılı olan, gün ışığıyla gümüşü ışıltılar saçan hançer kalbimi ilk bakışta çaldı. Yanımdan hiç ayırmadığım hançerim eskiydi ve artık yer yer kararmaya başlamıştı. Onunla değiştirebilirdim.

Satıcı eskimiş ve kararmış hançerimi elinde şöyle bir döndürdü, çok gö-nüllü olmasa da takasta indirim yapmayı kabul etti. Bir miktar pazarlık sonucunda mavi taşlı hançer, makul bir rıyan⁵ karşılığında benim oldu. Yeni hançerimi kılıfına asarken içim coşkuyla doldu. Bu, kendime ilk hediyemdi. Az ileride açıkta kurulmuş bir kitap tezgâhı gördüm. Oradan da Jay'e ilgilenebileceği, okumadığını düşündüğüm bir kitap seçtim hediye olarak. Bizimle çok ilgilenmişti, ona bir şeyler almak ne zamandır aklımdaydı.

Sol içinse odasında duracak ve yanında benden anı olarak taşıyabileceği bir şey daha almak istiyordum. Sürekli yanında taşıdığı ve not aldığı bir defteri vardı. Seyahat ettiğimiz sırada ona yazı yazarken tamamen dolmuş olduğunu fark etmişim. Üzerindeki kaplaması da yer yer dökülmüştü.

Tezgâhların yanından ayrılıp güzel kalemler ve defterler satan bir kitapçı dükkânı buldum. Neyse ki Daphne'nin abisi olan huysuz adamın dükkânına gitmeye gerek kalmamıştı. Kırtasiye malzemelerine bayılıyordum. Bütün dükkânı sırtlayıp Valor'daki odama taşımamak için kendimi zorlamam gerekti.

Rengârenk defterler, kalemler ve kitaplar arasında gezinirken bir an için zamanın izini kaybettim. Sonunda Sol için deri kaplı bordo bir defter ve bordo-altın renkli kaplamaya sahip, üzerinde aslan kabartması bulunan bir kalem seçtim. *Altın Aslan*. Kendime de birkaç tane yeni defter ve kalem almayı ihmal etmedim.

Dükkân sahibi aldıklarımı benim için özenle paketledi. Ellerim kollarım dolmuştu. Kısa bir süre dinlenmek için meydana bakan bir çay dükkânında mola verdim. Girdiğim tüm dükkân sahipleri kibar ve güler yüzlüydü.

5.Rıyan: Aetherium'un resmi para birimi.

Solaris burayı yönetmekte iyi iş çıkarıyordu. Dükkan sahibinin önerisiyle kendime bir salep ısmarladım.

Fernville’de yaşadığım süre boyunca böyle değişik içecekleri tadamamıştım. Bir yudum aldım, tadına bayılmıştım. Sütü tarçınlı içeceğimi yudumlarken gelen geçeni izledim bir süre. İçim ısınmıştı ve akşam oluyordu. Artık acıktığımı hissedince Grace’e uğrayıp Akademi’ye dönmeye karar verdim.

Grace harika bir iş çıkarmıştı. Ay şeklindeki tokayı, iki yanından kalın gümüş zincirle birleştirmişti. Aynı boyutta, tokayla birebir örtüşen gümüş bir kapak da yapmıştı. Sol’un kolunda yalnızca gümüş bir ay görünecekti; kapağı açıldığında ise taşlı iç toka ortaya çıkacaktı.

Benim için de bir sürprizi vardı. Bana da güneş şeklinde altın bir bileklik yapmıştı. Solaris’i çok sevdiği belliydi. İkimizin beraber olmasından mutluluk duyuyordu. Sol’un maguslarla iyi geçinmesi, içime dert olan sırrım konusunda aklımı karıştırıyordu.

Grace’e bileklikler için ödeme yaptıktan sonra Akademi’ye dönüş yoluna koyuldum. Para kesem hatırı sayılır biçimde hafiflemişti ama hâlinden çok memnundum. Dönüş yolunda kar artık fırtınaya dönmeye başlayınca yüzümün buz tuttuğunu hissettim. Yarın dışarı çıkacaksam bir de atkı takmayı aklımın kenarına not ederek sonunda Akademi’nin kapısından adım attım.

Sol, Benjamin ile girişin hemen yanında, ana kulenin önünde hararetli bir şekilde konuşuyordu. Öfkeli gibiydi. Uzaktan beni görünce yüz ifadesi değişti, gülümsedi. Benj ile vedalaşarak yanıma geldi. Benj de bana uzaktan el sallayarak tekrar ana kuleye döndü.

Elimdeki paketlere uzanıp hepsini kucakladı. “Birileri şehir pazarını keşfetmiş.” Eğilip buz tutmuş burnuma bir öpücük kondurdu. “Hasta olacaksın, Bell, donmuşsun. Neden Snow’u almadın ki?”

“Biraz yürüyüş yapmak istedim. Şehre bayıldım, Sol. Dolaşırken kendimi kaptırmışım, fırtına dönüşte şiddetlendi.”

Boşta kalan eliyle elimi tuttu, yürümeye koyulduk. Bana odama kadar eşlik etti. Paketleri yatağımın üzerine koyup şömineme fazladan odun attı. Sarılıp dudaklarımdan öptü.

“Şimdi ısınmaya başladım işte.”

Dudakları çapkın bir gülümsemeye kıvrıldı. “Beni zorlarsan ısınma sınırlarını epey aşabiliriz, Bell,” dedi derimi karıncalandıran bir sesle. “Bir

görüşmem daha kaldı. Üzerine kuru bir şeyler giy, ısın. Yoksa hasta olacaksın. Bir saate odamda görüşürüz.”

Onu bu kez ön kapıdan, gitmesini hiç istemeyerek uğurladım. Üzerime dolapta bulduğum en kalın giysileri giyip yemek salonuna indim. Jay’ın kitabını da yanıma aldım. Sıcak yemek ve kuru giysiler ile üşümem neyse ki hastalığa dönmeden geçti. Fernville, kışları da çok ılık olduğu için soğuğu ne kadar sevsem de beni diğerlerinden daha fazla etkiliyordu.

Yemekten sonra merdivenleri tırmanarak kütüphaneye yöneldim. Jay’ın odasına kütüphaneden girişi artık ezbere biliyordum. Kitapları indirip kapıyı açtım; ayıp olmasın diye birkaç kez de tıkladım. “Gel, Luna,” diye seslendi içeriden. Şaşırarak içeriye doğru adım attım. “Benim geldiğimi nereden bildin?”

Güldü, masasının ardında ayağa kalkıp beni selamladı. “Bu girişi sadece Sol, Benjamin ve sen biliyorsunuz. Sol ve Benj kitapları daha seri indirip kapıyı daha hızlı açıyorlar. Sen düşünerek yaptığın için anlıyorum.”

Makul bir açıklamaydı. Elimde paketlenmiş olan kitabı heyecanla ona uzattım. “Sana ufak bir şey almak istedim.”

Yüzü sevinçle aydınlandı. Paketi seri bir şekilde açtı. “Bu kitap bende yoktu, Lu. Zevkle okuyacağım, teşekkür ederim,” dedi gözlerinin içi gülecek. İlginç bir şekilde mahcup olmuştu. Benim için yaptıklarının yanında bir kitap onun için çok mütevazı bir hediye idi aslında.

Jay ile burada fırtına yarattığım zamandan beri annemi araştırıyorduk. Beldrakon ailesinde benim annem olabilecek profilde bir kadın yoktu.

“Luna, ben bir şey düşündüm,” dedi çekinerek. Meraklı gözlerle baktım ona. Bugün kötü bir haber duymak istemiyordum. “Ya yanlış yapıyorsak? Kayıp olan yalnızca annen değildir belki. Yani... baban... Ya her ikisi de kayıpsa, Lu? Magus olduğuna göre, anne ve babandan biri magus, diğeri avcıdır belki.”

İçimden buz gibi bir ürperti geçti. “Yani, tanıdığım ailemin hiçbiri öz ailem değil, öyle mi?” Cümleyi bir anda *pat* diye söyleyince, yine hayatımı sorgulamama sebep olmuştu.

“Kan örnekleriniz olsaydı sana kiminle akraba olduğunu söylerdim ama böyle bir imkânımız yok. Yine de ben, anne ve babanın farklı olması ihtimalini araştırmaya değer buluyorum.”

Biraz düşündüm. *Tüm hayatın nasıl olsa bir yalan. Neden olmasın?* “Haklı olabilirsin,” diye kabul ettim sıkıntıyla. Tüm hayatım sırlara dolanı-

yordu ve bu durum moralimi bozuyordu. “Peki ya kehanet?” Sabahtan beri bu konu aklımın bir köşesinde beni rahatsız ediyordu.

“Araştırıyorum,” diye açıkladı sabırla ancak sözleri bitmemiştir. Bana hoşlanmayacağım bir şey daha söylemek üzereydi. “Luna, sana bir şey daha söylemem gerekiyor.”

“Lütfen kötü bir şey olmasın, Jay.” *Ben bugün normal ve mutlu bir kızım.*

“Sana aşırı duygulardan, öfke ve üzüntüden uzak durmanı söylediğimi hatırlıyorsun. O aşırı duygular, Sol ile paylaştığın veya paylaşacağın heyecanları, özel anları da kapsıyor. Anlatabiliyor muyum?” dedi Jaylen yukarı bakarak. Ne söylediğini gayet açık bir şekilde anlamıştım.

“Anlaşıldı,” dedim kızaran yüzüm asılırken.

“Solaris’e söyleseydin daha kolay olacaktı. Bir de gücünün nasıl te- tiklendiğini, sınırlarını hâlâ çözebilmiş değilim. Biraz temkinli olmamızda fayda var.”

“Seninle daha fazla özel hayatımın ayrıntılarını konuşmak istemiyorum, Jay. Anlaşıldı, dikkat edeceğim,” diye konuyu hızlandırdım. Bir an önce bu sohbet bitsin istiyordum. O da beni utandırdığını anladığından daha fazla üstelemedi.

Onunla vedalaşarak odama geçtim. Solaris ile henüz Jaylen’in bahsettiği türden bir yakınlık kurmamıştık ama onu her gördüğümde aklımdan başka bir şey geçmiyordu. Beni öptüğünde ve daha fazlasını istediğimiz noktada onu durduracak olmak canımı sıkıyordu.

Aslında artık sırrımı da Sol’e açıklamak istiyordum. Ona fazlasıyla güveniyordum. Beni zindana atmayacağından da emin sayılırdım ama benden nefret ederse diye endişelendiğim için söyleyemiyordum. Ona yeni kavuşmuşum, en başa dönemezdim. *Bir siirü magus arkadaşı var. Neden etsin?* Başımı iki yana salladım. *Bugün değil...*

Sol artık odasına dönmüş olmalıydı. Ona aldığım paketleri kucaklayıp gizli geçidin merdivenlerini tırmandım. Bu kısma daha önce hiç girmemiştim. Odasının kapısına gelince dün onun çaldığı melodiyle üç kez tıkladım. Kapıyı kaydırarak açtı ve gülümseyerek beni çekip odaya soktu. Elimdeki paketleri alıp yatağın üzerine bıraktı ve yüzünü boynuma yaslayarak sımsıkı sarıldı. Boynumdaki nefesi Jay’in uyarısının aksine içimde canlı bir akım yarattı.

“Gizli melodimi öğrenmişsin.”

Omuzlarımı silktim gülerek. “Gizli geçitlere ve kapılara sayenizde alıştım, prens.”

Ondan hafifçe -aklını korumak için yapmam gerekiyordu- uzaklaştım ve odasını incelemeye koyuldum. Ferah ve sadeydi, benim odamın biraz daha genişiydi. Yatağı benim yatağımın iki katı büyüklüğündeydi ve ayak ucunda büyük bir şömine vardı. Gizli kapısı büyük giysi dolabının yanındaydı ve duvara asılmış aynası yana kayarak açılıyordu. Onun masası yatağın yanında, ortada duruyordu. Arkasında kütüphanesi vardı ve içi rafları egecek kadar fazla kitapla doluydu.

“Ne kadar çok kitabın var,” dedin şaşkınlıkla. “Hepsini okudun mu?”

Yüzüme eğlenir bir ifadeyle baktı. “Sen beni az önce yargıladın mı? Hani şu kaslı, çekici ve iyi savaşan insanların çok zeki olmamasıyla ilgili olan ön yargıyla.”

Onu kastetmemiştim aslında ama evet, bir parça haklıydı siteminde. “Belki, biraz,” dedim mahcup olup dudağımı ısırırken. “Onu kastetmemiştim.”

Gözlerini devirip başını iki yana salladı. “Okumayı seviyorum, hepsi okuduğum kitaplar,” dedi. “Beni büyükannem yetiştirdi ve çocukken onunla geçirdiğim vakitlerde tek gördüğüm şey kitaplardı.”

Kütüphaneye yaklaşıp yan yana dizilmiş ciltleri inceledim. Aralarında okunamış olduğum ve çok merak ettiğim kitaplar da vardı. “Sınavlardan sonra bazılarını senden ödünç alabilir miyim?”

“Burayı kendi odan gibi gör, Bell. Ne zaman istersen gel, neyi istersen al. Ben içeride olsam da olmasam da.”

Teklifi çok cazip, bir o kadar da iç ısıtıcıydı. Beni elimden çekerek yatağın kenarına oturttu. Yatağın üzerindeki paketlerden ilkinin ona uzattım. Not defteri ve kaleme bayıldı. “Benimkinin ne kadar eskidiği gözünden kaçmamış, teşekkür ederim.”

Gülümseyerek ona diğer paketi de uzattım. “O da benim için mi?” Başımı sallayınca nazik hareketlerle paketi açtı. Bilekliği elinde çevirdi. Altın rengi gözleri bal rengi harelerle dalgalandı. Neredeyse duyulandığını söyleyebilirdim.

“Ülkenin biricik prensi olarak her zaman hediyeler alıyorsundur ama benden üzerinde taşıyabileceğin bir şeyler olsun istedim.”

Bana yüzünü çevirdi, başını iki yana salladı. “İnan bana almıyorum ve senden geldiği için ne kadar kıymetli olduğunu bilemezsin.” Kalın zincirli bilekliği bileğine taktım. Parlak taşlı broş kapağın altında saklıydı. Bronz tenine yakışmıştı. Diğer pakete baktı kaşlarını çatarak.

“Sana ne kadar maaş ödüyoruz, küçük avcı?” dedi sorgulayarak.

“O benim için, ukala,” dedim ve kutudan güneş bilekliği çıkardım.

Şimdi gerçekten gözleri buğulanmıştı ve onun genel duygularını dışı vurmayan hâline oldukça zıttı. Ona şaşkın gözlerle bakarken, bir şey dememe fırsat kalmadan dudaklarını benimkilerle buluşturdu. Beni nefessiz bırakarak öpmeye başladı. İki elimi yanaklarına bastırdım, çok sevdiğim yumuşak sakallarını okşadım. Dudakları, ayrılmak istemezcesine benimkilerde oyalanıp yavaşça uzaklaştı. Sonra bilekliği alıp bileğime taktı.

Yan yana geldiğimizde çok hoş görünüyorduk. Yatağın baş ucuna sırtımı vererek oturdum, bacaklarımı topladım. Bana sevecen gözlerle bakıyordu.

Beni bir kez daha şaşırtarak başını bacağıma yasladı, dizlerime yattı. Onun hep heybetli, bazen ürkütücü, güçlü yanını görmüştüm. Şimdi dizimde yatan adam, sevgiye aç bir çocuk gibiydi ve kendini bana teslim ediyordu. Bu yanını sevmiştim. Ellerimi kumral, yumuşak saçlarında gezdirdim. Altın rengi gözlerini dizlerimde huzurla kapattı. Bir süre öyle kalıp anın tadını çıkardık ikimiz de. Gözlerini açıp sırtüstü döndü.

“Güneyde işler iyiye gitmiyor, Bell.” Bugün şehirden döndüğümde demek ki o yüzden öfkeli görünüyordu.

“Daha fazla saldırı mı?”

“Seni endişelendirmek istemiyorum ama saldırılar güney savunmasını kırdı. Rastgele hedeflere saldırıyorlar. Yakaladıklarımızı konuşturamıyoruz. Bugün Fernville sınırından daha kuzeyde, devriye askerlerine bir saldırı daha oldu.”

Saçlarını okşayan elimi dudaklarına götürdü. Bileğime kadar öpücükler kondurdu. Sakince doğrulup ayağa kalktı. Çalışma masasının çekmecesinden bir şey aldı. Yanıma gelip yatağa oturdu. Bana hoşlanmayacağım bir şey söyleyecekti. *Yine...*

“Senden saklamak istemiyorum. Askerler saldırının olduğu alanda bunu bulmuşlar. Tanıdık mı?” dedi ve avcunu açtı.

Avcunun içindeki tek küpeyi görünce gözlerim doldu. Babamla annemin yirmi yaşında Aster’e hediye ettiği yıldız küpeydi avcundaki. Eşi şu

an odamda duran... Üzerinde kan vardı. Ellerim titreyerek avucumun içine aldım. Sol'ün onları durmaksızın arattığını biliyordum.

“Yarın o bölgeye yola çıkıyorum.” Tam atılmışım ki beni susturdu. “Sen sormadan söyleyeyim,” dedi.

“Geliyorum Sol, o benim ablam.” Kriston'da ne yaşanırsa yaşansın onları yine de arayacaktım.

Başını eğdi, bildiğini işaret eden bir bakış takındı. “Senin de gelmeni istiyorum. Kendini ve beni koruyabilecek kadar güçlüsün artık. Giderek de güçleniyorsun. Yalnızca senden daha tecrübeli olduğum için, eğitimlerin tamamlanmadığından sana söylediklerimi harfiyen dinlemeni rica ediyorum. Bazen gerçekten başına buyruk olabiliyorsun.” Emretmekten nerelere gelmiştik. “Yalnız başına hareket etmek yok. Seni çağıran kardeşlerin olsa bile.”

Minnetle başımı sallayıp kabul ettim. Onları aramam gerekiyordu. Ne kadar kötü şeyler öğrenecek olsam da denemeliydim.

“Gitmeden bilmen gereken başka şeyler de var,” dedi rahatsızlıkla. Duraksamadan devam etti. “Bu küpeyi saldırganların ardından bulmuşlar. Aster dönüştürülmüş olabilir.”

Bana böyle haberler verirken çok tedirgin görünüyordu. Boş gözlerle baktım ona. “Söz veriyorum yardım edeceğiz, ne olursa olsun.”

Dönüştürülenlere ne olduğunu bilmiyordum. Aklıma bana saldıran Kate geldi, delirmiş gibiydi. *Aster'i bulsam bile ne hâlde bulacağım? Eos hâlâ yanında mı?* Ellerim titremeye başlamıştı ve bu, gizlemeye çalışsam da Sol'ün gözünden kaçmadı.

Üstelik Antikler dışında kimsenin magus yaratma gücünün olmadığını zannediyordum. Normal şartlarda benim büyü yapma şeklim de başka kimseye benzemiyordu. Aylardır olanlar kafamı kurcalıyordu. Bilmediğimiz büyük parçalar vardı.

“Aster'i buraya sağ salım getirip iyileştirmeye çalışacağız,” dedi beni sakinleştiren bir sesle. “Dikkatini önündeki mücadeleye ver. Yas tutma. O ölmüş değil.”

Sözleri bir anda sağduyumu yerine getirdi. Titreyen elimi yumruk hâline getirdim. Haklıydı. Önce verilecek tüm mücadeleyi verecektim. Yas tutmak geriye düşmek demekti.

“Orion amcadan haber var mı?” diye sordum aniden. Orion amca bizi yılda birkaç kez ziyarete gelirdi ve yaşananları hâlâ duymamış olma ihtimali yüksekti. Sol’den onu da aratmasını rica etmişim.

“Bell,” dedi yanaklarının içini ısırp. “Tüm kayıtlara baktırdım. Orion Elaine adında kimseye rastlamadık.” Ona şaşırılmış gözlerle baktım. “Hiç doğmamış, var olmamış gibi.”

“Orion amca gençken başını bir hayli belaya sokmuş, Sol. Belki de ismini değiştirdi,” diye fikir yürüttüm sesli şekilde. Orion amca tüccarlığın yanında küçük çaplı kaçakçılık da yapıyordu. Asıl zenginliği de buradan geliyordu. Tütün ürünleri, alkoller, egzotik mallar... Başının kraliyetle belaya girmiş olması hiç şaşırtıcı olmazdı.

“Olabilir,” dedi. “Haber gönderdim. Onun tanımına uyan birileri olursa sana hemen söyleyeceğim.”

Ellerimi Solaris’in saçlarında gezdirdim. “Çok teşekkür ederim,” dedim minnetle gözlerimi kapatıp. Gülümseyerek avucumun içinden öptü.

Sol, beni gücüne denk görüyordu. Bana güveniyordu. Tanıştığımızdan beri aslında beni desteklemekten ve gücüne inandığını kanıtlamaktan, yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı. Benden güçlü olmak istememişti, benimle yan yana yürümek istemişti.

Ona sırtımı açıklayamamak beni yıpratıyordu. Hiçbir şeyden korkmayan ben, onu kaybetmekten deli gibi korkuyordum.

“Yarın sabah yola çıkıyoruz. Buradan üç günlük uzaklıkta,” dedi beni düşüncelerimden sıyrarak.

Yanıma uzanıp üzerimizi örttü. Ben de göğsüne yaslanarak kendimi ona iyice yaklaştırdım. Onunla uyumaya ne kadar çabuk alıştığımı fark ettim. Sol, parmaklarını saçlarımın arasında gezdirirken uyuyakaldım.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM YILDIZ ÇİÇEĞİ

Sadece bir güzel gün geçirebildin, normal ve mutlu kız.

Gece yarısı aniden gözlerimi açtım. Sol'un odası yanan şömine dışında karanlıktı. Yanımda olmadığını fark ettiğimde doğruldum, ayaklarımı soğuk zemine sarkıtıp odanın içinde onu aramak için ayaklandım. Nerede olduğunu merak ediyordum. Banyonun kapısı açıktı ama orada da yoktu. Ona seslendim ancak yanıt alamadım. Acil bir şey çıkmış olsa bile bana haber vermeden gitmeyeceğini düşünüyordum.

Sol'un odası da benimle aynı manzaraya bakıyordu, avlu buradan görünmüyordu. Dışarıdan gürültüler geldiğini duyunca dikkat kesildim. Patlama sesleri vardı. Nabzım hızlandı. *Olabilir mi? Karanlık magus buraya kadar ulaştı mı?*

Kalp atışlarım düzensizleşirken birkaç saniye ne yapacağımı düşünerek odanın ortasında dikildim. Dışarıya çıkmam, aramam gerekiyordu. Üzerimdeki ince geceliği değiştirmek için davrandığım sırada ayna kapı yana kaydı sessizce. Karaltı, Solaris olamayacak kadar ufak tefekti. Gözlerimi kısarak seçmeye çalıştım ve şöminenin ışığında kimliği belirince şokla tüm bedenim sarsıldı.

Aster simsiyah, irissiz gözleriyle bana bakıyordu. Yüzü kan, yara bere içindeydi. *Ablamı dönüştürmüşler!* "Aster!" diye seslendim ona çaresizce.

Parmaklarını dudaklarına götürüp sessiz olmamı ve gelmemi istediğini işaret edip gizli geçitte yok oldu. Üzerimi değiştirmekten vazgeçip hemen ardından geçide çıktım. Sol'un odasından benim ve Jay'in odasına giden

yol dışında, ince uzun bir koridor daha ayrılıyordu tam aksi yöne. O kordorda uzaklaşan bir ışık vardı.

Duyularım gümbür gümbür magus hissi alıyordu. Işığı ve büyü hissini takip etmeye başladım. Belki de magus baskın yapmıştı ve Aster, dönüştürülmüş olsa da beni uyarmaya çalışıyordu. Hepsine yardım etmeliydim. Solaris de tehlikede olabilirdi. Işık uzaklaşınca koşmaya başladım. Ayakkabılarımı giyecek, üzerimi değiştirecek vaktim olmamıştı ama hançerimi şöminenin üzerinden kapmışım geçide girmeden önce. Bir tek Sol yanımda yatarken ona ihtiyaç duymuyordum.

Bir süre birkaç meşaleyle aydınlatılan nemli tünel yolunu koştuktan sonra karşımda demirden yapılma, ağır bir kapı gördüm. Aster ortalarda yoktu ama buraya geldiğini hissediyordum. Kapıyı açtığımda, içerideki boğuk nemin ardından soğuk ve temiz hava karşıladı beni. Ürpererek kollarımı kendime doladım. Üzerimdeki ince, askılı gecelikle soğuğa karşı savunmasızdım. Çıplak ayaklarım da buz gibi taş zemine basıyordu. Etrafıma bakınınca giriş kapısının üzerindeki ana kulede olduğumu fark ettim. Patlama sesleri yoğunlaşmıştı. Gözlerim Aster'i uzaktan seçince kendi üşümemi ve yakışksız giysilerimi boş verdim.

Aster, kulenin avluya bakan verandasında duvarın üzerine çıkmıştı. Üzerinde onu en son gördüğüm gibi yeşil eteği ve beyaz kısa bluzu vardı. Yırtılmış, delinmiş ve kire bulanmış etekleri rüzgârda uçuşuyordu. Adını seslendim. *Sessizlik...* Siyah bilye gibi duran gözlerinde en küçük bir tepki yoktu. Parmağını avluya doğrulttu.

Gösterdiği yere bakabilmek için taş duvardan başımı uzattım. Solaris yerde yatıyordu. Kalbim son hızla, ağzımdan uçup gidecek gibi endişeyle atmaya başladı. Yüzüstü düşmüştü ve kolları bacakları biçimsiz bir açıyla kıvrılmıştı. Göğsüme balyozla vurulmuş gibi nefessiz kaldım. Gözleri kapalıydı, vücudu çarpılmıştı. *Kuleden mi düştü?* Panik beni ele geçiriyordu, ona yardım etmeliydim. Ölmüş olamazdı. *Hayır!*

Avlu, magus işgaline uğramıştı. Her yandan patlama sesleri geliyordu. Siyah pelerinli yaratıklar her yerdeydi. Aster bana baktı, gülümsedi. Ne yapacağını idrak ettiğinde ise nefesim kesildi.

“Dur!”

Kollarını iki yana açtı, kara gözlerini kapattı ve bedenini yavaşça öne doğru bıraktı. Bir adım ötesindeydim ama hiçbir şey yapamadım. Parmaklarım çaresizce boşluğu yakaladı. Dokunabildiğim tek şey soğuk havaydı.

Düşüşünü izlerken boğazımdan yükselen çığlık avluyu doldurdu. O kadar korkunç, o kadar iç parçalayıcıydı ki çevredeki ağaçların dallarından kuşlar telaşla havalandı, gökyüzü kanat sesleriyle doldu. Ellerim titreyerek boşlukta kaldı. Bulutlar toplanmış gökyüzünden avluya büyük bir yıldırım düştü.

Hiçbir şey yapamamıştım.

Bulunduğum yerden aşağı baktığımda nefesim kesildi. Bedenimin tüm gücü çekilmiş gibi çaresizce gökyüzüne baktım.

Az önce Aster'in durduğu duvarın üzerine çıktım. Fırtınayı kontrol altına alarak avluya saldıran tüm magusları yok etmeye başladım. Bana bakan siyah, vahşi gözler yıldırımalarımla karşılaştığında irileşiyor, ardından küle dönüşüyordu.

Sol, yerde hareketsiz yatarken aniden kıpırdadı ve bütün dikkatimi üzerine çekti. Kalbim hızla çarpmaya başladı. *Yaşıyor!* Yavaşça doğrulup yerde yatan maguslardan birinin yayını ve okunu aldı. Bana döndüğünde kanım dondu. Gözleri tamamen siyahtı.

Panikle geri adım attığım sırada Sol yayı gerdi ve oku doğruca üzerime doğrulttu. Nefesimi tutarak hareketsiz kaldım. Yaydan fırlayan ok vızıldayarak kolumu sıyrıp geçti, beni kıl payı ıskaladı. Kolumdan süzülen ince kana bakarken dengemi kaybetmeye başladım. Yorgunluktan bedenim titriyordu. Çok fazla güç harcamıştım.

Az önce Aster'in düştüğü yere doğru sendeledim. O sırada arkamdan yaklaşan birini hissettim. Belimden sarılan kollar beni yakalayarak arkaya devirdi, kendi de benimle düştü. Gözlerim kararırken hayata tutunmak için fazla sebebim olmadığını düşünüyordum en son.

Gözlerimi yeniden açtığımda Solaris'in üzerinde, ana kulede yatıyordum. Dışarıda inanılmaz bir yağmur ve şimşek fırtınası vardı. Hemen toparlanıp dizlerimin üzerinde çömeldim. Solaris'in yüzü şaşkınlıkla donmuştu. Yattığı yerde başını kaldırarak hafifçe doğruldu. Onu hayatta, sağlam ve altın gözlü görünce rahatlayarak iç çektim, gözlerim doldu. Kâbuslar ve uyurgezerlik geri dönmüştü anlaşılan. *Büyü yaptımı mı? Gördü mü?*

"Çok çok üzgünüm, Sol. İyi misin?"

"Ben iyiyim, Bell. Sen iyi misin asıl?"

Onaylayarak başımı salladım. *Yalnızca donuyorum ve belki biraz aklımı kaçıyorum.* Üzerimdeki gecelik tüm soğuğu iliklerime kadar hissetmememe neden oluyor, ayaklarım buz tutuyordu. Yine de az önce şahit olduklarımin

bir kâbus olmasından dolayı rahatlamıştım. Kolumdaki ince kesik ise yerinde duruyordu ve asıl endişe verici olan oydu.

Gözleri üzerimde gezindi, tüm hatlarımı belli eden gecelik rüzgârda yırtılacak gibi uçuşuyordu. Yatarken giydiği tişörtü altından tutup seri bir hareketle çıkardı, ardından şaşkın bakışlarım arasında başımdan geçirerek bana giydirdi. “Üşüyeceksin,” dedim sanat eseri gibi karnına ve göğsüne bakarken ama onun aklı giysilerinde değildi.

“Buradan gitmeliyiz. Hemen! Nöbetçiler bizi görmesin,” dedi ve beni kolumdan çekiştirerek gizli geçide soktu.

İçeriye girince ayaklarımın çıplak olduğunu hatırladı, itiraz etmeme fırsat kalmadan beni kucaklayıp yerden havalandırdı. Hızlı adımlarla koridoru geçtik. Merdivenleri indik ve odama girdik. Çıldırılmış gibiydi. Yine panik ve öfke atağı geçiriyordu. *Haksız da sayılmaz...* Kim bilir bu kez beni ne hâlde bulmuştu. Sormaya korkuyordum.

Beni yatağa bıraktıktan sonra üzerime giymem için dolabımdan bir pantolon ve bluz çekip fırlattı. Çekmecelerimi karıştırıp sıcak tutacak çoraplar buldu. Yanıma gelip az önce giydirdiği kendi tişörtünü sıyrarak çıkardı. Geceliğe de davranacağı sırada “Ben giyinirim sakın ol,” diye çıkıştım ancak ne yaptığının farkında değildi. Gözleri kan sızan sıyrıkta oyalandı. Elleriyle alnına masaj yaparak arkasını döndü.

“Hızlı ol, Jay’e gidiyoruz.”

Seri hareketlerle üzerimi değiştirdim. İşim bitince bana doğru döndü ve yatakta yanıma oturup bacağımı dizlerine koydu, ayaklarım yaralı mı diye bakıyordu.

“Yaralı değilim, Sol. Bana ne yaptığımı anlatır mısın? Lütfen...” dedim bacağımı kendime çekip ellerimi yanaklarının üzerine koyarak. Göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyor, gözlerindeki dehşet azalmıyordu. “Sakinleş, iyiyim.”

Gözlerini kapattı, başını eğip ellerinin arasına aldı. “Bell, beni bir gün çıldırtacaksın korkudan.” Sakinleşemiyordu. Kalbinin gümbürdemesini oturduğum yerden duyuyordum.

“Bu nasıl oldu?” diye sordu çiziği işaret ederek.

Bunu kâbusumda sen yaptın, diyemedim elbette. “Koşarken duvara sürtmüş olmalıyım,” dedim.

Derin bir nefes aldı ve anlatmaya koyuldu. “Yanımda uyandın. Uykum hafiftir, zaten neredeyse üzerinde uyuyorsun, beni de uyandırdın hareket-

lenince. Yataktan indin ve gizli geçide girdin. Seslendim, tepki vermedin. Hemen kalktım ancak seni uyandırmaya çalışmanın zarar verebileceğinden korktum yine. Seni takip etmeye başladım, koşuyordun. Kulede çılgılık attın, tıpkı göl kenarındaki gibi. Hemen arkanda bekledim seni. Sonra duvar kenarına çıktın. Seni belinden yakalayıp çektiğimde kendini aşağı atıyordun.”

Çıldırarak bu kadar güzel özellenebilirdi.

“Yanında yatıyor olmasam sabah cansız bedenini kulinin dibinde bulacaktım!”

Onun korkusu ve olayları tüm çıplaklığıyla kendi gözünden anlatması gözlerimin dolmasına neden oldu. “Benim sorunum ne, Sol?”

Öfkeli gözleri bana döndü, yüz ifademi görünce kendi ifadesi yumuşadı. Beni kendine çekti, boğarcasına sarıldı. Yüzünü dağılmış saçlarımın arasına gömdü. Bıraktığında gözlerini kapattı, burnundan nefes alıp ağzından verdi birkaç kez. Jay bana da öğretmişti, sakinleşmek için ben de yapıyordum bazen. “Hadi, Jay’e gidiyoruz. Ayakkabılarını giy.”

Onu ikiletmeden çoraplarımı ve botlarımı giydim. Gizli geçitte, Jay’in odasına giden yolda onu takip ettim. Elimi hiç bırakmıyordu. Sanki bıraksa kendime tekrar zarar vermeye çalışacaktım. Onu bu şekilde endişelendirmekten hoşlanmıyordum. Üstelik bilinçli olsam kendime zarar vermeyi aklımın ucundan geçirmezdim.

Sol, Jay’in odasına yıldırım gibi daldı. Jay’in özel alanına müdahale etmemek için biraz geride durdum. *Sanki daha önce hiç odasına dalmadın.* Jay’in uykulu sesini duyunca çekingen adımlarla içeri girdim. Masasının önündeki koltuklara oturduk ve onun kendini toparlamasını bekledik. Bize şiş ama soran gözlerle baktı sandalyesine oturup. Solaris ayılması için ona yeterince vakit tanımadan bağırmağa başladı.

“Çözdüğünü söylemiştin! İşe yaracak demiştin! Ölüyordu!” dedi öfke-den gözleri zehir gibi parlayarak. *İki günde bir ölümden dönmem Jay’in suçuymuş gibi...*

“Sakinleş, Sol. Bana ne olduğunu anlatın,” dedi Jaylen korkuyla. Kalın kaşları kalkmıştı, gerginlikten sabahlığının ipleriyle oynayıp duruyordu.

Solaris ona olanları kendi gördüğü kadarıyla anlattı. Jaylen göz ucuyla bana bakıyordu. Muhtemelen büyü yaptığımı anlamıştı. “Bu hâlde onu nasıl sefere götüreceğim? Burada yalnız da bırakamam. İki türlü de tehlikede olacak.”

Jay biraz düşündü. “Bu durumda gidemez, Sol. Saldırı durumunda onu gözden kaçırabilirsin. Hatta daha kötüsü, o da sen de yaralanabilirsiniz. Senin karanlık maguslara dikkatini vermen gerekli,” dedi ve devam etti. “Burada benimle kalır, ona göz kulak olurum. Bu işi çözmek için birlikte çalışırız. Gerekirse ikimiz de uyumayız.”

İkisinin benim hakkımda konuşmaları bitince bakışlarını bana çevirdiler. Normalde tepki gösterirdim ama az önce kendimi kuleden atmaya yeltendiğim için göze batmamaya gayret ediyordum. Solaris’in bakışlarından beni gönüllü olarak götürmeyeceğini anlamıştım. Bu gece olanlardan sonra asla riske atmazdı. *Onu onaylar gibi yapıp arkalarından takip etsem?*

Kimseyi tehlikeye atmak istemiyordum ama bu benim için önemliydi. Kardeşlerimi bir kez daha kaçıramazdım. Takip mesafesinde kalırdım. Yalnızca Jay’dan kaçmak için iyi bir plana ihtiyacım olacaktı. Onu şüphelendirmemek için burada kalacağımı onayladım kafamı sallayarak. Sessizliğim artık garip durmaya başlamıştı. “Tamam,” dedim. Solaris’in tek kaşı havaya kalktı.

“Kardeşlerini bulacağım, Bell. Jay’e güvenebilirsin.”

“Biliyorum, güveniyorum.”

Jay’e döndü yorgun gözlerle. Benim için böyle endişelenmesine üzülüyordum. “Onu günlerce uyutma,” diye uyardı. Jay başıyla onayladı, masadan kalkıp kapıya yöneldi ve vedalaşmamız için bizi yalnız bıraktı. Neredeyse sabah olmuştu. *Jay’i uyutsam?* Jay’in kaçışımı erkenden haber veremeyeceği bir yöntem bulmam gerekiyordu. En iyisi uyutmak olacaktı.

Solaris ayağa kalktı, ben de yanına gittim. Dudaklarını usulca dudaklarıma yerleştirdi. Sıcak kollarını bana dolarken, öpüşüne aynı hevesle karşılık verdim. Elleri sırtında ve belimde gezinirken bedenim ürperdi.

“Sana döneceğim,” dedi dudaklarımin içine. “Tek parça hâlinde.”

“Çabuk dön,” dedim rahatsızca kıpırdanıp. Onun arkasından gideceğimden vedası bana bir parça vicdan azabı çektiriyordu.

“Sadece az önceki öpücük için bile sana koşarak dönerim. Her zaman,” dedi. “Ve döndüğümde seni tek parça bulacağım, ay ışığım.”

Başımı salladım tedirginlikle. Bana çok ama çok kızacaktı. Son kez ikna olmayacağını bilsem de şansımı denedim. “Yanında olmak istiyordum.”

“Olmaz, Bell. Kardeşlerini bulacağım, endişelenme.” Baş parmağı dudağımın kenarını okşadı.

Kaçış planı yapmaya çalışan beynim, bir girdap gibi dönlüyordu. Kul-
ğıma eğilip fısıldadı.

“Özür dilerim.”

Ne için olduğunu sormama fırsat kalmadan, ne zaman raftan aldığını anlamadığımı iğneyi nazikçe boynuma batırdı. Yanma hissiyle birlikte ila-
cın damarlarıma yayıldığını hissettim. Hayal kırıklığıyla nefesim kesildi,
ciddi ve üzgün yüzüne bakarken görüşüm bulanıklaştı.

“Seni çok iyi tanıyorum. Arkamdan gelemezsin, buna mecburum.”
diye mırıldandı. Benden çok kendini ikna etmek ister gibiydi. Bayılmamı
beklerken, bir kolunu boynumun altına yerleştirdi. Sol’un yüzü bulanık-
laşırken ona nefret dolu gözlerle baktım. Beni fena hâlde faka bastırmıştı.
Bayılmadan hemen önce son kelimeler dudaklarımdan döküldü. “Seni öl-
düreceğim.”

“Ben de seni seviyorum, Bell.”

Belli belirsiz seçtiğim buruk gülümsemesinden yayılan kırık güneş
ışıklarını alıp o dönene kadar kalbime hapsettim ve ne kadar direnmeye
çalışsam da kendimden geçtim.

Derin bir nefes alıp sıçrayarak uyandım. Gözlerimi yeniden araladığım-
da hâlâ geceydi, Jay’in odasındaki hasta yataklarından birinde yatıyordum
yine. Uygunsuz küfürler etmeye başladığımda -büyük bir kısmını Ethan ve
Brian’dan öğrenmiştim- Jay gözlerini devirdi ve ayaklanıp yanıma geldi.

“Planın beni uyutup kaçmaktı, değil mi?” diye sordu gözlerini kısıp.
“Ava giderken avlandın.”

“Hiç gülecek havam yok, Jay. O hain arkadaşın nerede?”

“Çoktan yola çıktı. Uyandığında kesici ve delici aletleri senden uzak
tutmamı tembihledi. Beni yine şırıngayla tehdit etmeye kalkmazsın, değil
mi?” diye sordu tehditkâr bir ifadeyle. “Saatlerdir uyuyorsun, ona artık ye-
tişemezsin.”

İki elimi başımın üzerine koydum öfkeyle. Bren’in hediyesi saate bak-
tım, en az dört saat geçmişti. Artık gerçekten yetişemezdim.

“Bunu bana nasıl yaparsınız? Ondan nefret ediyorum.”

“Senin de tam olarak yapmayı planladığın şey buydu, Lu. O sadece sen-
den önce davrandı,” dedi rahat bir tavırla, sonra ciddileşti. “Çok tehlikeli,”
dedi. “Sadece senin için değil... Solaris ve kardeşlerin için de. Sana yardım
etmemize izin ver.”

“Bu, benim yapmam gereken bir seçimdi. Beni buraya hapsettikten
sonra izin isteyemezsiniz!”

Zihnim, öfkeden köpürmekle onu yalnız göndermenin endişesi arasında gidip geliyordu ama bir yanımda Jay'ın haklı olduğunu biliyordu. Bensiz daha güvende olacaktı. Yine de dönünce bu yaptığı için elimden çekeceği vardı.

“İlaç ister misin?” Yine odasındaki camı çerçeveyi indireceğimi düşünüyordu herhâlde.

“İstemez.”

“Arkadaşlarına Solaris ile gittiğini söyleyeceğiz. Yola yalnız çıktığını kimse görmedi. Sol dönene kadar bu odadan çıkmamanı rica ediyorum senden. Lu. Solaris'e güvende olacağına dair söz verdim. Eline diken batarsa dönünce beni kuleye flama olarak asar.”

“Dönünce ben onu flama olarak asmazsam tabii,” dedim huysuzca. “Ve senin de flama olmandan rahatsızlık duyacağımı sanmıyorum.”

Ayaklanıp kaygıyla masasının önündeki sandalyeye çöktüm. Öfkeden sonra kabulleniş geliyordu. “Uyurgezerlik yaptığım sırada büyü yapmış olabilirim. Sol anlamış mıdır?”

“Yapsaydın hissederdin, Lu. O bir safkan avcı. Hatta o denli güçlü bir büyü Akademi'deki tüm avcıları ayağa kaldırırdı. Burada ben ve köyde birkaç magus büyü yaptığımız için avcı sezgileriniz bir süre sonra bizi tanıyıp algılamamaya başlıyor. Bir kokuyu ilk duyduğunda keskin gelir ama orada bulunmaya devam edersen alışırın, o kokuyu ayırt edememeye başlarsın, öyle düşün. Ama senin o gün bu odada yaptığın büyü gibi büyüler hissedilir. Sol'e camı tamir ederken güçlü bir büyü kullandığımı söyledim o gün. Senin gücünü hissetti ama görmediği için benden bildi.”

Jaylen'in tamir ettiği annemin bilekliğine gitti elim. “İki tane taş bile işe yaramadı.”

“Öyle görünüyor, araştıracağız. Sol dönene kadar bir hafta vaktimiz var. Sıkılacak vaktin olmayacak en azından.”

Üzerimdeki bluzun kolunu sıyırdım. Kırmızı kesiği gösterdim ona. Bir süre baktıktan sonra elinde ilaçlı su ile temizlemeye geldi ama ona gösterme amacım başkaydı. Yakan suyu yaranın üzerine bastırırken, “Nasıl oldu bu?” diye sordu. “Silah kesiğine benziyor. Ok gibi.”

“Tam olarak öyle,” dedim. “Ama kâbusumda yaralandım. Siyah gözlü Solaris'in attığı okla.”

Elinde pamukla bir süre yaraya bakakaldı. Dehşete düşmüştü. “Yani... Sana o kâbuslarda ne oluyorsa?”

“Gerçekten oluyor. Ve benim yaptıklarım da başkalarına zarar verebilir,” diye cümlesini tamamladım.

“Bunun duvara sürtmeden kaynaklı bir kesik olmadığı belli,” dedi. Yarıyı temizlemeyi bitirip sargı beziyle sardı. “Bu çok tehlikeli, Lu.”

“Evet,” dedim iç çekip. “Bana bir söz vermeni istiyorum, Jay.” Ne isteyeceğimden emin olmadığı için endişeli gözlerle baktı bana. “Eğer yanında uyurgezerlik yaparsam bir saniye bile tereddüt etmeyeceksin. Sana ya da bir başkasına zarar vermeme izin vermeyeceksin. Beni ister bayılt ister uyandır ama etkisiz hâle getir. O sırada gördüklerimin gerçek olduğunu düşünüyorum ve yaptıklarım üzerinde kontrolüm olmuyor.”

“Bu sana zarar verebilir,” dedi Jay. “Solaris böyle anlarda bu yüzden sana dokunmadan takip ediyor.”

“Bundan sonra o da öyle yapmayacak. Yeni bilgi, yeni önlemler,” dedim. “Gelince ona açıklarım. Tabii bana yaptığı şey yüzünden öfkemden sağ çıkarsa.”

“Bu iş çığırından çıkıyor. Ona bir noktada her şeyi anlatmak zorunda kalacaksın.”

“Biliyorum,” diye yanıtladım. Artık anlatmaya mecburdum sanırım. “Bana söz ver,” diye talebimi yineledim. Araya laf karıştınyordu.

“Tamam,” dedi. “Deneyeceğim.”

“Deneme, Jay. Yap,” dedim. “Hayatımız buna bağlı gibi düşün. Çünkü size zarar verirsem vicdan azabından çok yaşayacağımı düşünmüyorum.”

“Bir uyurgezer tarafından öldürülmeyecek kadar çok hayati tehlike atlattım. Beni merak etme,” dedi gülümseyerek.

Beni rahatlatmaya çalışsa da ikimiz de endişeliydik. Artık birbirimizin yüz ifadelerinden nasıl hissettiğini anlayacak kadar da tanıyorduk birbirimizi. İkimiz de oyunu bozmadık.

Dün Sol’ün bana verdiği, Aster’e ait küpeyi cebimden çıkarıp Jay’e uzattım. “Kan örneği istiyordun. Bu, ablamın kanı olabilir.”

Jay kanı inceledi, başını olumsuz anlamda salladı. “Aster’in olduğuna emin olamayız ama yine de karşılaştıralım. Kurumuş ama büyüyle işe yarar hâle getirebilirim. Kütüphaneden sana kitaplar getireceğim. Durumunu açıklayacak bir şey buluruz belki. Sen onları okurken ben de kan testlerini yaparım,” dedi ve odadan ayrıldı.

Gözüm daha önce kırdığım kocaman kule camına takıldı. Odadaki bütün eşyaları cama fırlatsam kırılmayacak kadar sağlam ve kalındı. O gün o

koca camı nasıl kırdığımı hâlâ anlayamıyordum. Yaptığımı hiçbir şey mantıklı gelmiyordu.

Sadece bir güzel gün geçirebildin, normal ve mutlu kız. Sonra yine kendimi öldürmeye çalışmış, Sol tarafından kandırılarak bayıltılmış ve yine Jay ile bu odada bir hafta esir kalmıştım. Hayatımın iniş çıkışları muazzamdı. Jay'in odasındaki yataklardan birine kıvrıldım ve olanları kafamda evirip çevirirken göz kapaklarımı yeniden ağırlaştı. Uyurgezerlik beni yoruyor, içimden güç çekilmiş gibi hissetmeme neden oluyordu ve Sol'un enjekte ettiği lanet ilaç bir anda bünyeyi terk etmiyordu.

Gözlerimi açtığımda güneş yükselmişti. Jay, masasında oturmuş kitapları gözden geçiriyordu. "Ne kadar da yardımcı oldun, Lu," dedi ve gülümsedi.

"Uykumda fırtınalar çıkarıyorum ve arkadaşın beni ilaçladı. Dinlenmeye ihtiyacım vardı."

Homurdanmama gülümsedi, eliyle tepsiyi işaret etti. Bana kahvaltı getirmişti. Masasının önündeki koltuğa yerleşip yemeye başladım. İştahım olmasa da güce ihtiyacım vardı. "Sen yedin mi?"

"Yedim, sana afiyet olsun," dedi. "Kan testi negatif. Eğer o kan ablana aitse senin öz kardeşin değil," diye konuya girdi bir anda. Yutmaya çalıştığım peynirli çörek boğazıma takıldı, öksürerek çayla destekledim ve boğulmaktan kurtuldum.

Önüme *pat* diye kocaman eski bir kitap koydu: *Beldrakon Ailesinin Soy Ağacı*.

"İncelemeye başla bakalım, çırak. Anneni veya babanı bulabilecek miyiz?" dedi kendi önüne de kocaman başka bir tane alarak.

Günler, bana yardımcı olabilecek kitapları okumakla geçiyordu. Bir daha uyurgezerliğim tetiklenmemişti. Solaris'i çok merak ediyordum. Beni kandırmasının verdiği öfke, yerini zaman geçtikçe hayatı için duyduğum endişeye bırakmıştı. Kardeşlerimle birlikte buraya sağ salım dönmelerini diliyordum. Sağ salım döndükten sonra onu kendi ellerimle parçalarına ayırabilirdim.

Jay ile Beldrakon ailesinden babam veya annem olabilecek birkaç aday belirlemiştik. Hepsinin portreleri kitaba resmedilmişti. Alaric Beldrakon ile fiziksel özelliklerim epey benziyordu. Evlenmiş ancak çocuk sahibi ol-

mamış görünüyordu kitaba göre. Jaylen yine de onu aklımızda tutmamız gerektiğini söylemişti. Kayıtlar yanılabilir, sırları tutmak için yanıltılabilir-
di. Tarihte birçok örneği vardı.

Kitaptaki adamın portresine bir duygu kııntısı arayarak baktım. Beyaza çalan sarı saçları ve benimkiyle eş safır buz mavisi karışımı gözleri dışında tamamen yabancı geliyordu. Jay de bir yandan magus tarihi ile ilgili araştırmalar yapıyordu. Yüzlerce kitabı taramıştık ancak başladığımız noktaya göre yine de işe yarar bir şeyler bulamamıştık.

Beşinci gün Jay'in okumam için bıraktığı kocaman Beldrakon tarihçesinin üzerinde uyukluyordum. Jay'in "Siktir!" diye söylenmesiyle sıçradım.

"Ne oldu?" diye sordum panikle. Jay'in küftüğünü ilk kez duymuştum ve benimle ilgili araştırma yaptığımızı düşününce bu beni bir hayli endişelendirmişti. Uyanmamla panik yaptı. Bulduğu şeyi benimle paylaşmak konusunda pek istekli değildi.

"Kusura bakma," dedi. Elimi önemli olmadığını bildirmek için salladım. Sadede gelmesini istiyordum. "Lu, bir şey buldum sanırım ama hoşlanmayacaksın."

Hemen ayağa kalkıp yanına gittim. Tepesinden okuduğu sayfaya göz attım. Eski Dünya Tarihi Kitabı'nın "*Bölüm 9: Yaratılanlar, Yaratılacaklar ve Lanetlenme*" başlığına bakıyordu. Çok eski bir kitaptı. Orijinal kitabın sayfaları yer yer dökülüp yırtılmıştı. Belki de ilk kopyasıydı.

Gözlerim Jay'in omzunun üzerinden çılginca satırlar arasında gezindi. Titan'ın soyundan gelecek bir bebeğin armağanla lanetleneceği yazıyordu. Gücü, Antiklere denk olacak bir bebeğin... Hem safkan avcı hem de magus olacak... Bebeğin laneti ancak ve ancak kehanette bahsi geçen birine zarar verdiğinde, onu öldürdüğünde kalkacaktı. "Siktir."

"Tam olarak," dedi elleriyle kalın kaşlarını ovalarken. Silinmiş kısımlar kehanetin içeriği ve kimi öldürmesi gerektiği idi. Bilerek yok edilmiş gibi duruyordu.

"Sence bahsettiği ben miyim, Jay?" diye sordum endişeyle. "Kimi öldürmem gerekecek?"

Jaylen dudaklarını büzüştürüp derin bir nefes üfledi. Bana sakladığı şeyleri söylemesinin vakti gelmişti.

"Ne biliyorsan anlatıyorsun," dedim gerginlik bünyemi zorlarken. "Hemen."

“Senden bahseden bir kehaneti biliyorum ama lanet konusunu ilk defa görüyorum. Bilmiyorum, Luna... Antiklerin döneminden kalan bazı başka yazıtları incelemem gerekli,” dedi keyifsiz bir hâlde. “Bunun zarar görmemiş bir kopyasını belki bulabilirim.”

“Bana kehanetten bahset!” diye üsteledim alev alan gözlerimle. *Bunca zamandır, canım tehlikedeyken herkes benden sır saklamaya yemin mi etti?* Jay önündeki kitaba kollarını dayadı, başını bana doğru çevirdi.

“Az önce yazanların bahsedildiği bir kitap, Lu. Ay tutulmasında bir bebek doğacağı vaat ediliyor; Antiklere denk gücü olacak bir bebek... Onlar gibi büyü yapabilecek, tanrıların armağanına sahip Fırtına Prensesi... Hem magus hem safkan avcı. Yeniden ay tutulması olduğunda karanlık olanlar tarafından kuşatılacak ve güçleri uyanmaya başlayacak.”

Gözlerimi şaşkınlıkla birkaç kez kırptım. İnkâr etmenin anlamı yoktu, bu tanımlamaların hepsi de bana gerçekten uyuyordu. Storm’un ormanı arattığı, karanlık magusları ilk hissettiğim gün ay tutulması vardı. Bir şey bulamamıştık ve bu olay Solaris’i falcı kılığında Fernville’e kadar getirmişti.

“Tüm bildiğim bu. Kehaneti tam olarak öğrenebilmek için bize bir kâhin lazım. Yazıtların çoğu tahrip edilmiş durumda. Kâhin soyundan gelen birini bulmak da yeryüzünde bir tanrı bulmak kadar zor. Saklanıyorlar.”

“Neden?”

“Herkes bu kehanetin peşinde, o veya bu sebeple. Onu tahrip edenler kâhinleri de avlamışlar zamanında. Bu yüzden kâhinler soylarını hazine gibi gizlerler. Onlardan birini tanıyan kimseye denk gelmedim.”

O sırada önümüzde bulunan normal giriş kapısı gümleyerek çalmaya başladı. Bir hipnozdan uyanmışçasına irkildim. Gelen her kimse acelesi olmalıydı.

Ön tarafta Jay’in yatak odasının bulunduğu, herkesin bildiği odası vardı. Benim bulunduğum kısmın kapısını kapatırken bana sessiz olmamı işaret etti. Kapıya yaklaşıp dinlemeye koyuldum. Gizli konuşmaları dinleme huyumu bırakmam lazımdı ama onların da benden sır saklamayı bırakması gerekiyordu önce. Kapıdaki ses Benjamin’e aitti. Jay’in odasına girdiğini yaklaşan ayak seslerinden anladım.

“Güney düştü, Jay. Solaris yaralandı, buraya getiriyorlar. Karanlık maguslar ordu hâlinde Valor’a yürüyor. İki güne şehrin kapısına ulaşacaklar.”

Kapının arkasında kalakaldım. Kalbimin atışları düzensizleşti, mideme bıçak saplanmış gibi önümdeki duvara tutundum. *Solaris yaralandı*, demişti. *Ona bir şey olmasın!*

Benjamin onda alışık olmadığım ciddi ve aceleci bir ses tonuyla, “Hazırlanmalıyız, tüm melezleri topla. Ben avcı ve insan askerleri örgütleyeceğim, diğerleri sende. Kaleyi kulelerin tepesinden görünmeden koruyabilirler,” dedi.

Söylediklerine de anlam verememiştim. *Melezler?* Bilmediğim bir işler dönüyordu yine. Jay, söylenenleri kabul etti. Sol’un kendisine getirilmesi gerektiğini söyledi ve Benj’i uğurladı. Hemen kapının arkasından çekildim. Jay yeniden bulunduğum odaya geldiğinde yüzü bembeyazdı.

“Konuşulanları duydun sanırım?”

“Evet. Sol nasıl?”

Sıkıntıyla odada volta atmaya başladı. “Duyduğun üzere yaşıyor. Fazlasını biz de bilmiyoruz.” Durdu, gözlerini kapatıp başını arkaya attı. Sonra yeniden bakışları bana döndü. “Burasıyla ilgili öğrenmen gereken bir sır daha var, Luna,” dedi son derece ciddi bir sesle. “Sana göstermem gerekli, anlatmakla olacak bir iş değil. Solaris bu gece burada olur. Zaten dönüş yolundaydı. Magus ordusu iki güne kapımızda.”

Panik içindeydi. Genelde sakin yapılı olduğu için bu hâli beni de endişelendiriyordu. “Sana taktığımız bilekliği ve kolyeni çıkarmalıyız. Bana güvenebilir misin?”

Bilekliğe baktım, kararsız gözlerimi yeniden ona çevirdim. “Güveniyorum,” dedim. “Çıkarırım, zaten işe yaramıyorlar.”

İç çekti ve masasına döndü. “Bu, işe yaramış hâliydi, Lu.”

Hazırlık yapacağını söyleyip beni gizli geçitten odama gönderdi. Odamdan çıkmamamı ve gece yarısı yeniden gelmemi istedi. Olduğum yerde dört dönüyordum. Solaris için endişeden deliye dönmüştüm. Ben tehlike-deyken nasıl hissettiğini şimdi anlıyordum. Yatağıma uzandım, kâbuslarla dolu birkaç saatlik uyku uyuyabildim. Üzgün veya kaygılı olduğumda uyuyarak bu histen kurtulmak istiyordum ancak kâbuslar, işleri olduğundan da kötü bir hâle getiriyordu.

Uyandığımda hava kararmış, saat gece yarısına yaklaşmıştı. Üzerime kalın giysiler geçirdim ve Jaylen’in odasına doğru tırmanmaya başladım. Gizli geçidin kapısını açıp laboratuvar olarak kullandığı odaya süzüldüm.

İçerisi karanlıktı. Gözlerim karanlığa alışıp daha net görmeye başlayınca Sol'un odada, yataklardan birinde yattığını fark ettim.

Hemen baş ucuna gittim sendeleyerek. Gözleri kapalı, yüzü kül gibiydi. Yüzünde birkaç küçük kesik dışında hasar yoktu ancak hasta görünüyordu. Kolu askıda, tuhaf bir açıyla duruyordu, kırık olmalıydı.

Ona bakarken yumruklarımı sıktım, tırnaklarımı avcuma batırırken gözümden istemsiz yaşlar süzölmeye başladı. Bacağında, sargıların altından kan sızan kocaman bir yara vardı, bakamıyordum bile. Çok kan kaybetmiş olmalıydı.

Aster'i ve Eos'u aramaya benim için gitmişti. Üstelik kontrolden çıkmasaydım, yanında gidebilseydim belki de yardımcı olabilirdim, onu koruyabilirdim. Suçluluk ve kaygı içimi bir kurt gibi kemirdi.

İçimdeki acımasız ses yeniden bana seslendi.

Senin yüzünden...

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM GİZLİ GÜÇ

Sen de gücünü iyilik yaratmakta kullanabilirsin.

Uyandırmamak için nazikçe, elim titreyerek yumuşak saçlarını okşadım. İçimde büyük bir sızlamaya sebep oluyordu bu hâli. O sırada odaya Jay girdi. “Lu, çok üzgünüm,” dedi. Gözleri kıpkırmızıydı, belli ki hiç uyumamıştı.

“Nasıl?” Boğazımda hapsolmuş bir hıçkırık vardı.

“Sihirle yaralanmış, kırıkları var. Hayati tehlike yok ama iyileşmesi için kesin bir süre veremiyorum. Hemen ayağa kalkamaz.”

Hayati tehlikesinin olmaması içimi rahatlatsa da acı çekiyordu. *Senin yüzünden, Luna. Kahrolası kehanet yüzünden seni arıyorlar ve senin dışındaki herkes zarar görüyor!*

“Solaris’e ben bakacağım, senin gitmen gereken bir yer var,” dedi Jay. “Benjamin yattığım odaya gelip seni alacak. Ona da bana güvendiğin gibi güvenebilirsin.”

Benjamin’e de zaten güveniyordum ama şu durumda beni neden uzaklaştırdıklarını, ne göstereceklerini anlamıyordum. “Onu bırakmak istemiyorum.”

“Bu çok önemli, Lu, lütfen,” dedi sakinleştirici sesiyle. “Solaris de dâhil, hepimizin kurtuluşu buna bağlı olabilir. Bize güvenmek zorundasın.”

Kabul etmekten başka çarem yoktu, Solaris de Jay’e güvenmemi söylemişti. Jay’in yönlendirmesiyle küçük yatak odasına doğru geçtim. Kapıyı ardından kapatmadan son kez Solaris’in solgun yüzüne baktım. *Ona bir şey olmayacak. Ona bir şey olmasına izin vermeyeceğim.* Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Jay'in yatak odası da diğer odalar gibi sade döşenmişti. Şömine, yatak ve çalışma masasından oluşuyordu. Giysi dolabı duvara yaslı duruyor, odaya saçılmış kitaplar her yeri işgal ediyordu. Bu dağınıklığın benimle ve kehanet araştırmasıyla ilgili olması muhtemeldi. Dakikalar sonra kapı çaldı ve Benjamin odaya geldi.

"Beni takip et, kız kardeş." Soru sormadan onunla birlikte yürümeye başladım. "O iyi olacak. Solaris güçlüdür, atlatacağız."

Kötü görünüyor olmalıydım. Benjamin bile beni teselli etmeye çalışıyorsa durum ciddiydi. Genelde tek yaptığı beni iğnelemek ya da dalga geçmek olurdu.

Ana kuleden çıkıp avluyu geçtik ve uzmanlık derslerini yaptığımız kuleye girdik. Benjamin, koridorda bir aynayı kaydırды. Bu kalede her aynanın arkası gizli kapıydı sanırım. Başımı eğdim ve yuvarlak, taştan yapılma kemerden geçtim. Diğer dehlizler gibi nem kokulu, koyu renk taşlarla döşeli ve meşalelerle aydınlanmış dar geçitten epeyce uzun bir yol yürüdük. "Bu geçit obsitten yapıldı," diye açıkladı Benj.

Koridorun başlangıcında siyah kapılı bir oda vardı. Kapısını açtı bana göstermek için. Siyah taşlı oda tıpkı koridor gibi obsitle döşenmişti. İçeride mobilya olarak bir tek yan yana dizilmiş sandalyeler vardı. "Bu odada büyü yapılamaz. Biz buraya 'Sığınak' diyoruz. Sana göstermek istediğim, bugün kullanacağımız alan farklı." *Kalenin gizli dehlizleri turunun tam da zamanı!*

Yürümeye devam ettik. Bana buraları neden gösterdiğini, işin sonunun nereye varacağını kestiremiyordum. Solaris için endişelenmekten dikkatimi de tam olarak toparlayamıyordum. Koridor bittiğinde neredeyse kırk dakika yürümüştük. Büyük, demirden yapılma bir kapı çıktı önümüze. Kapı bakımlı görünüyordu. Herhangi bir pas lekesi yoktu, yeni boyanmış gibi zift siyahıydı rengi. Demek ki aktif olarak kullanılıyordu. Ayaklarıma çarpan serin havadan tünelin sonuna geldiğimizi tahmin ediyordum.

Benjamin pelerininin içinden büyük bir anahtar çıkardı. Fernville'deki devriye yürüyüşlerimizden mesafe ölçmeyi öğrenmiştim. Hesaplarıma göre kalenin sınırlarını aşacak kadar çok yürümüştük ancak hiçbir anlamı yoktu.

Benjamin beni neden kale dışına çıkardı ki? Şu an en güvenli yer kaleydi. Jay ona güvenebileceğimi söylemişti. Solaris'in en güvendiği iki

arkadaşından biriydi ancak kolay güven duymayan ben, bunun bir tuzak olmasından şüphelenmeye başlıyordum. *Dikkatli olmalısın*. Elimi Benjamin'e belli etmeden bacağımdaki hançere göttürdüm pelerininin içinden.

Benj anahtarı döndürdü ve ağır kapıyı araladı. Üzeri yarı kapalı bir avluya adım attık. Orman içindeydik, mesafeyi doğru hesaplamıştım. Çoktan kale sınırları dışına çıkmıştık. Tedirginlikle ve tedbiri elden bırakmadan etrafıma bakındım.

Olası bir durumda Benjamin'e saldırabileceğim kadar mesafe koyuyordum aramıza. Nasıl dövuştüğünü bildiğimden aklımda bir plan kurmaya çalışıyordum. Solaris kadar yetenekliydi ve beni öldürmeyi kafasına koyduysa onu nasıl durdurabileceğimden emin değildim.

İçeriye doğru adım attığımda yalnız olmadığımızı fark ettim. Iris, Jill, Jude, Brian ve kıdemlilerden birkaç tanımadığım avcı da avludaydı. Ben adımımı atınca hepsi aynı anda dönüp bana baktı. Avcı içgüdülerim olmasa da tehlike çanları beynimde çalmaya başladı. Duruşum temkinli ve muhtemelen şaşkıındı. *Hepsi birden Sol'e ihanet ediyor olabilir mi?* Bu odadaki-lerin hepsi ölümcül yeteneklere sahipti. Geriye dönüp koşarak kaçsam bile kurtulamazdım.

Tanımadığım avcılar bir adım öne çıkıp sırayla kendilerini tanıttılar. Drue ve Karl isimli kıdemli avcı kardeşlere başımla selam verdim. Onları daha önce baloda, yemek salonunda, eğitimlerde görmüştüm, sima olarak tanıyordum. Boşta kalan parmaklarım hançerin soğuk metalini kavramaya devam ediyordu, oldukça gergindim hâlâ.

Iris önüme geldi ve anlamadığım sözler mırıldanmaya başladı. O sırada hançerimi çekip kendimi korumak için ona doğrulttum. Elinde minik bir su girdabı yarattı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ona bakarken. Avcı duyularım nabız gibi atıyor, bir yandan da ihanete uğramışlık ve öfke bedenimi ele geçiriyordu.

Iris, avcundaki su girdabını büyüttü, şekillendirdi. Gözlerini benden ayırmıyor, mırıltıları avludaki rüzgâra karışıyordu. Birkaç saniye sonra bana saldırmadığını, yalnızca gösteri yaptığını anladım.

Avludakilerin -Benj hariç- hepsi sırayla minik sihir numaralarını sergilediler. Jill, sarmaşıklar yaratıyordu. Jude, gri parıltılarla elindeki metal plakayı sıvılaştırıp tekrar katı hâle getiriyor, Brian da Iris gibi mırıldanarak su girdapları yaratıyordu. Drue ve Karl ise tıpkı Jill gibi avuç içlerinde mi-

nik bitkiler büyütebiliyorlardı. Hançerim istemsizce elimde gevşedi. “Hepiniz magussunuz.”

Benj bir adım öne çıktı. “Ben hariç, kız kardeş,” dedi gülümseyerek. “Ben hâlâ sadece avcıyım. O elindeki tatlı hançerle bize saldırmayı düşünüyorsun, değil mi? Bu bizim için küçük bir sorun yaratır.”

O sırada elimde gevşemiş olan hançeri biraz da utanarak kılıfına geri taktım. Şu noktada hançer istesem de beni koruyamazdı.

“Senin ne olduğunu biliyoruz, Luna. Sana yardımcı olmak istiyoruz,” dedi Jude. Beni sakinleştirmek ister gibi birkaç adım yanaştı.

Şaşkınlıktan dilim tutulmuştu. Gözlerim birinden öbürüne, yarattıkları küçük numaralara kayıyordu. Bunca zaman burada birlikte yaşamış, eğitimlere katılmıştık. Tanrılar aşkına, arkadaş olmuştuk! Safkan avcı hislerim onları hiç hissetmemişti, şüphelenmemiştim.

“Ben gücümü kontrol edemiyorum,” dedim. “Solaris’in tüm bunlardan haberi var mı?”

“Elbette, Lulu. Bizi o bir araya getirdi. Kaptan’dan habersiz Valor’da kuzgun bile uçamaz. Maguslardan nefret etmiyor. Safkan avcı olduğu için babası onu dışladı ve yargıladı. O, türlerin değil, insanların iyi ya da kötü olduğuna inanıyor. Bizleri eğitimden geçirip iyi amaçlarla çalışan maguslar olabileceğini babasına kanıtlayacaktı. Şimdiye kadar epey yol aldık güçlerimizi kontrol etme konusunda,” diye açıkladı Jude. “Sana da yardımcı olmaya çalışacağız.” *Sen kocaman bir aptalsın, Luna!*

Jay bana nasıl söylemezdi? Solaris’in büyüyle ilgili fikirleri hakkında açık olmamıştı. Bunca zaman onun benden nefret edeceğini sanarak sırrımı saklamıştım. Söyleseydim, onlara ettiği gibi bana da yardım ederdi. Beni anlardı, ben de belki de güçlerimden nefret etmez ve kontrol etmeyi öğrenmiş olurum.

Şu zamana kadar kaç kez kendimi uykumda öldürmeye çalıştığım hâlde beni dışlamamış, ucube gibi davranmamıştı. *Nasıl bu kadar kör olabildim? Gördüklerime ve öğrendiklerime sevinsem mi, yoksa kendime öfkelensem mi karar veremiyordum. Şaşkınlığımdan sıyrılmaya çalışsam da soru işaretlerim bitmiyordu.* “Hepiniz hem avcı hem magus musunuz?”

Jill öne çıktı, bana anlayışla gülümsedi. “Evet ama çoğumuzun avcı soyları zayıf. Asıl güçlü olan magus yeteneklerimiz.”

“Kimseye anlatamamak çok can sıkıcıydı,” diye seslendi Brian hemen arkasından.

Jill ve Brian benim gibi çaylaktı. Sihir güçlerini anlayıp onları da eğitime dâhil etmişlerdi. Jay'ın bugüne kadar beni neden bu işin dışında tuttuğuna anlam vermeye çalışıyordum. Ona Solaris'in bilmesini istemediğimi söylemiştim ancak korkuyordum. Aileme olanların hesabını soramamaktan, kardeşlerimi arayamamaktan, Sol'ü kaybetmekten... Tüm bunları bilseydim ona rahatça anlatabilirdim.

“Şoktan tam olarak ne zaman çıkarsın, kız kardeş? Vaktimiz biraz kısıtlı da,” dedi Benjamin gülerek.

“Siz burada güle oynaya büyü yaparken ben magus olduğumu öğrenirseniz beni zindana atacağınızı düşünüyordum. Şaşkınlığının kusuruna bakma.”

“Tamam, kendine geldi,” diye kıkırdadı Jude. Ona abartılı bir şekilde gözlerimi devirdim. Gördüklerim içimi umut doldursa da korkuyla ve kafa karışıklığıyla geçirdiğim bunca zamanın şaşkınlığı vardı üzerimde. Ailemi bu güç yok etmişti ama bu odadakilerin ne kadar ölümcül olurlarsa olsunlar benden farklı olmadıklarını biliyordum.

Iris bir adım öne çıktı. “Lu, endişeni anlıyorum ancak maguslar yalnızca karanlık olanlardan oluşmuyor. Bu, büyüden korkanların inanmamızı istediği bir yalan. Solaris bu algıyı kırmak istiyordu. Herkes için eşit bir yaşamı bizlere de sunmak istiyordu.”

Iris'e başımı sallayarak sessiz bir teşekkür ettim. Solaris ile ilgili bunca şeyi gözden kaçırdığıma hâlâ inanamıyordum. Aslında buraya geldiğimden beri maguslara yardım ettiğini birden fazla kez görmüştüm ama kendi içimdeki karışıklıktan ayırt edememiştim. Bu konuda bu kadar cahil ve tutucu davrandığım için kendime kızıyordum. Suçu travmalara atmak kolaydı ancak hiçbir zaman empati yapmamıştım. Jay ile bile.

Benjamin'in elinde uzun bir zincire asılı mavi, parlak bir taş vardı. Yanıma yaklaştı ve açıklamaya başladı. “Bu bir mistik taş, Luna. Buradakiler, bu olmadan güçlü sihirler yapamıyor. Senin durumun biraz karışıkmiş ama fazla güçten zarar gelmez.” Taşı avucuma bıraktı. Jay'ın üzerimde deney yaptığı zaman gösterdiği taşın kopyasıydı ve elimde garip bir vınlamayla titreşiyordu.

“Kolyemde ve bilekliğimde obsit taşı var.” Onları ne olur ne olmaz diye çıkarmamıştım buraya gelmeden önce.

Jude, her zamanki neşeli tavrıyla hoplayarak yanıma geldi, kolyemi çekip boynumdan çıkardı. Benj de diğer taraftan bilekliğin kopçasını açtı,

kolye ve bilekliği aldı. “Benden daha sonra alırsın. Gücünü engellemesini istemeyiz.”

Benjamin, tuhaf görünümlü yeni grubumla çalışmamız için bizi baş başa bırakıp gitti. Brian ve Jude beni eğitmeye gönüllü oldular. Gücümü serbestçe kullanabilmek gerçekten garipti. Şimdiye kadar yanlışlıkla yaptığım büyülerde hava büyüsi özellikleri sergilemiştim ancak beni deniyorlardı.

Brian suyu kontrol edebiliyordu. Jude ise metale hükmediyordu ve bize göre oldukça tecrübeliydi.

“Bunca zaman seni bizden saklamamalılardı,” dedi Brian neşeyle. “Aramızda olmana çok sevindim.”

“Jay’e nedenini soracağım,” dedim dudaklarımı ısırıp. İçimdeki değer yargıları bir bir çözülürken, hâlâ bu yeni yapılanmaya nasıl ayak uyduracağımı düşünüyordum.

“Zamanımız az,” dedi Iris ciddiyetle. “Çene çalmayı kes, Brian. Onu çalıştırmamız ve işe yarar hâle getirmemiz lazım. Kapımıza doğru yürüyen bir karanlık magus ordusu var.”

Bir an için Iris’in ekibinde olmadığımından dolayı şükrederken buldum kendimi. Jude’un aksine oldukça katı, disiplinli ve çoğu zaman ciddi duruşluydu. Brian onun arkasından gözlerini devirirken, “Seni görüyorum, ahmak,” diye söylenmeyi ihmal etmedi. Tedirginlik veren bir yapısı vardı.

Birkaç mırıldanmayla başladık. Büyülü sözler mırıldanmaya ihtiyaç kalmadan, sadece aklımdan geçirerek avluya yağmur yağdırdığımda hepsinin gözleri hayretle irileşti. Hiçbiri benim gibi büyü yapamıyorlardı. Ben-j’in verdiği mistik taşı da boynuma takmışım. Hava elementini kontrol etmekte hiç sorun yaşamadığım kısa süre sonra ortaya çıktı. Aklımdan geçirdiğimde istediğimi yapıyordum. Duygusal patlama yaşadığım zaman olduğu kadar güçlü büyü yapamıyordum ama bu hâli de iş görürdü.

Iris, çok ilginç bir konu üzerinde tez hazırlıyormuş ciddiyetinde, “Diğer elementleri de deneyelim,” dedi. Önce toprak elementini denedik. Sadece sözleri mırıldanarak elimde minik bir fidan büyütebildim. Ateş için de aynı şekilde, elimde cılız bir kibrit alevi oluşturabilmek için büyülü sözleri mırıldanmam gerekti ve oldukça zorlandım. Bunları geliştirmek için çalışmam gerekiyordu ama belli ki ana elementim kadar güçlü olmayacaklardı. Metal içinse sözleri mırıldanarak birkaç denemeden sonra başarılı sonuç elde etmeyi başardım ama düşünce gücümle olmuyordu.

Su elementini denerken hepimizi şaşırtan bir şey oldu. Avluya sadece düşünce gücümle sel bastırdım. Iris, yarattığım su kütlesini sözler mırılda-narak yok edene kadar epey enerji harcadı.

“Luna! İki ana elementin var. Muhteşem!” dedi Jude hayretle.

“Sizin yok mu?” diye sordum bu konudaki bilgisizliğime hayıflanarak.

“Hayır. Dönüştürülen magusların soyundan gelenler yalnızca bir ana element kullanabilirler. Diğer elementler cılız birer kopya olur, o da yeterince güçlüysen, günlük işlerini halledecek kadar. Bu bir mucize,” diye açıkladı Iris. *Ya da bir lanet...*

Şaşkınlığım ikiye katlanmıştı. Şimdiye kadar uç duygular yaşadığımda hep hava ile ilgili büyüleri kazayla yapmıştım. Suyu hükmetmek benim için yeniydi ancak gücü kullandığımda bir yanımda, o gücün hep orada olduğunu biliyormuş gibi hissetmişti. Suyu ne zaman dokunsam tarifsiz bir rahatlama hissediyordum. Demek ki sebebi buydu.

Akşama kadar güçlerim için çalıştık. Hava artık dondurucu soğukluğa erişmişti. Burası kaleden epeyce uzak olduğu için, Solaris dışında kalede eğitim gören diğer avcılar ve kıdemliler burada yapılan büyüleri hissetmi-yordu. Yapı, ormanın ücra bir köşesine inşa edilmişti. Havanın soğuklu-ğu için bir şeyler yapabilirdim sanırım ama Iris yoğunlaşmam gerektiğini söylediği için harekete geçmiyordum. Bana her element için birkaç saldırı manevrası öğretmişlerdi. Su ve hava için zaten düşünce gücümle saldırı-biliyordum.

“Saldırıda bize büyük avantaj sağlayacaksın,” dedi Brian keyiflenerek.

“Elinizde gizli bir silah tutuyormuşsunuz,” diye sitem etti Iris’e dönüp.

“Biz de bilmiyorduk,” diye yanıtladı Iris. “Şu hedef tahtalarını toplayın. Burada donacağız.”

Brian söylenerek Jill ile birlikte ortalığı toplama işine girirken ben de onlara yardım etmeye koyuldum. Saldırı başladığında hepimiz bir kulenin tepesine konuşlanacak, magusları büyüyle görünmeden püskürtecektik. Avcı ve insan askerler ise avluda çarpışacaktı. Görülmemeyi umut ediyor-duk.

Iris ve Jude, taktikler için bizi sıkıca tembihlemişlerdi. İtiraf etmeseler de üzerimize yürüten büyük bir karanlık büyücü ordusunun bizi öldürmek için geldiği düşüncesi, herkesi tedirgin ediyordu. Böyle güçlü bir saldırı uzun yıllardır olmamıştı. Sol’un yaralı olması da moralleri iyice bozuyor-du. Herkes strateji ve güç konusunda en çok ona güveniyordu.

Saatler süren çalışmanın sonunda artık büyü yapmaktan bitkin düşmüştüm. Ortılığı da düzenli hâle getirmiştik. Yarın büyük gündü ve gücümüzü toplamamız gerekiyordu.

“Bugünlük bu kadar yeterli,” dedi Iris. “Kapıdan tek tek, temkinle çıkın.”

Herkesle vedalaşıp Jude eşliğinde Jay’ın odasına doğru yola koyuldum. Yolda durmaksızın yeni güçlerim ve onlar gibi olmam hakkında çene çaldı. Beni gizli kapıdan çıkardıktan sonra şans dileyerek yanımdan ayrıldı.

Yeni ekiple tüm hareket planını hazırlamış, üzerinden geçmiştik. Bundan birkaç saat önce kendimi çaresiz bir ucube gibi hissedip, gücümü bastırmaya çalışırken şimdi güçle parlıyordum. Solaris’i hemen görmem gerekiyordu. *Lütfen uyanmış olsun.*

Geç kalmış da olsam anlatacaktım her şeyi. Doğrudan Jay’ın gizli odasına yol aldım. Odama geçip oradan gizli geçide girdim ve dehlizi koşarak geçtim. Jay, Sol’ün başında koltukta uyukluyordu. Omzuna yavaşça dokunup uyandırdım.

Solaris’in yüzü hâlâ kül rengiydi ve gözleri kapalıydı. “Demek geldin, çaylak büyücü,” dedi Jay uykulu bir sesle.

“Bana söylemeliydin,” diye çıkıştım. “Bunca zaman Solaris’in benden nefret edeceğini düşündüm, güçlerimden nefret ettim.”

Jay, oturduğu sandalyede rahatsızca kıpırdandı, fısıldayarak anlatmaya başladı. “Bu bizim en büyük sırrımız, Luna. Kral bunu herhangi bir şekilde, yanlış zamanda öğrenirse neler olur, bize ve Solaris’e neler yapar düşündün mü? Sen açığa çıkarsan hepsi birer birer tehlikeye girecekti. Gücünü kontrol edemediğinden ve obsit seni durduramadığından seni saklamanın daha doğru olduğunu düşündüm. Önce gücünü anlamak istedim ama acil bir durum içerisindeyiz. Yardımın gerekli.”

Yüzü, yorgun ve üzgündü. Bana söyleyemediği için gerçekten rahatsızlık hissettiğini yüzünden anlayabiliyordum. Az önceki açıklamalarına hak vermiş, ona olan öfkem sönmüştü. *Haklıydı...* Orada gördüğüm herkes, bilinen sınırlarda büyü yapıyordu ve obsit taşı onları tamamen durduruyordu. Benim içinse durum oldukça karışıktı. *Bir de lanet meselesi var.*

“Ona anlatacağım,” dedim bir anda. Jay iç çekerek Solaris’e baktı, başını salladı.

“Arada kendine geliyor, çok yorgun ve bitkin,” dedi. “İyileşmesi için elimden geleni yapıyorum.”

“Biliyorum, teşekkür ederim,” dedim yumuşak bir sesle. “Sen biraz uyu. Güce ihtiyacın var. Nöbeti ben devralırım.”

Minnetle başını salladı. Uykusuzluktan gözleri kızarmıştı. “Önceden söyleyemediğim için gerçekten üzgünüm,” dedi tekrar. Garipti ama kızgın değildim ve ona inanıyordum.

“Seni anlıyorum.” O huzursuzca kıpırdanırken dostça sırtına vurdum. Kolundan çekip ayağa kaldırarak, “Artık dinlenmen gerekli, önümüzde büyük bir savaş var,” diye ekledim.

Sol uyanırsa alması gereken ilaçları bana saydı ve hangisinin ne işe yaradığını ve ne zamanlarda alması gerektiğini bir kâğıda yazıp masasının üzerine bıraktı. Ön taraftaki odaya doğru gidip gözden kayboldu. Yarın kapımıza dayanmış olacaktı.

Solaris’in yatağının yanındaki koltuğa yerleştim. Elimle saçlarını okşadım, ateşi vardı. Jay’in bıraktığı buzlu su dolu kaba havluyu sokup suyunu sıktım ve alnına yerleştirdim. Kolundaki kırık iyileşmişti ancak bacağı hâlâ kötü görünüyordu. Ellerini okşayarak ve ateşini kontrol ederek bekledim. Gece yarısı yatağının yanında, başım elinin üzerinde uyuyakalmıştım.

“Bell,” diye seslendi. Üzerinde uyuduğum parmakları yüzümü nazikçe okşadı. Adımı sadece kendi kullandığı kısaltmayla seslenişi dünyanın en güzel melodisi olabilirdi.

Gözlerimi açıp kafamı kaldırdığımda altın rengi gözlerle karşılaştım. Yorgun ve bitkindi ama kendine gelmişti. “Sol! Beni çok korkuttun,” dedim ve yattığı yerden boynuna atıldım. “Bu hâlin tam olarak tek parça dönmek sayılmaz,” diye şakalaştım gözümdeki yaşı parmağımla silmeye çalışırken. Zorlanarak kısık bir kahkaha attı. Her hareketi acı çekmesine neden oluyordu.

“İyi sayılırım, güzel avcım. Benim için endişelenme,” dedi yorgun bir sesle. “Bana kızgın değil misin?” diye sordu tek kaşı yukarıya kalkarken.

“Kızgındım, sonra yaralanıp beni ölümüne korkuttun,” dedim. “O yüzden şu anda hayır. İyileştiğinde yeniden kızgın olacağım.”

Muzip bir ifadeyle gülümsedi. “Benim için korkmuşsun,” dedi. *Korkmak mı?* Korkudan ölmüştüm. Yüzünün rengi biraz daha düzelmişti, doğrulmaya çalıştı. Bacağının durumu hâlâ kötüydü.

“Sana anlatmak istediklerim var,” dedi huzursuzca. Elim yumuşak saçlarının arasına daldı, bir anlığına teslimiyetle gözlerini kapattı.

“Kendini yorma, Sol. Beklesin.”

Yine kötü bir haber verecekti. Bu yüz ifadesini artık tanıyordum. Kardeşlerim olmadan döndüğü için vereceği kötü haberler beni daha da korkutuyordu.

“Hayır, bu bekleyemez,” diye mırıldandı. “Bana saldıran Aster’di.” Sanki anlatıp üzerindeki yükten kurtulmak istiyordu. Bir anda söylediği cümle kalbimde ince bir sızıya neden oldu, kederle yutkundum.

“Onu yakalamıştım, Valor’a getiriyordum. Tahmin ettiğimiz gibi dönüştürülmüş ancak başlarda bilinçsiz değildi. Yardımcı olabiliriz belki diye düşündüm. Burada Jay onu inceleyecekti ancak şu siyah gözlü magus hastalığı onu tamamen ele geçirdi sanırım. Tam olarak anlayamadık. Askerlerden birini kandırmış, kelepçesini çıkarttırmış. Beni yaraladı ve kaçtı,” diye açıkladı zayıf bir sesle. “Eos hiçbir yerde yoktu.”

Söylediklerini donuk bir ifadeyle dinledim. Kalbim acıyordu. Hem Sol’ü neredeyse kaybediyordum hem de Aster onlardan biri olmuştu. Çok sevdiğim ablam, onsuz yaşayamayacağım Sol’e zarar vermişti. Bu haber üzerime tonlarca ağırlık bindirse de şaşırmamıştım, dönüştürüldüğünü tahmin ediyordum.

O siyah gözlü olanlar, lanet altında gibi hareket ediyorlardı. Şimdilik bu durumdan hastalık diye bahsediliyordu, kimse ne olduğunu bilmiyordu. Jude da metal gücünü kullanıyordu ama normaldi, onlar gibi değildi. Bir tedavisi olup olmadığını bilmiyordum. Eos ise ortalarda yoktu. Solaris ve askerler onu hiç bulamamışlardı.

“İyi misin?” diye sordu gözlerimin içine endişeyle bakarken. Verdiği haberlerin bende ne kadar hasar yarattığını tartıyordu.

Başımı salladım. Düşünceler aklımda dans ederken yere bakıyordum. Parmaklarıyla çenemden tutup yüzümü kendine çevirdi.

“Benden saklanmana gerek yok,” dedi fısıltı gibi. “Aklından neler geçtiğini anlat.”

Biliyordum. Yalnızca kederimin ona suçluluk hissettirmesini istemiyordum.

“Onu kurtarabileceğimizi düşünmüştüm. Sana saldıracak kadar gözü döndüyse artık kendinde değil demektir. O çok nahif bir insandı, biliyor musun? Bir karıncayı bile incitmezdi. Kim bilir ona neler yaptırıyorlar...”

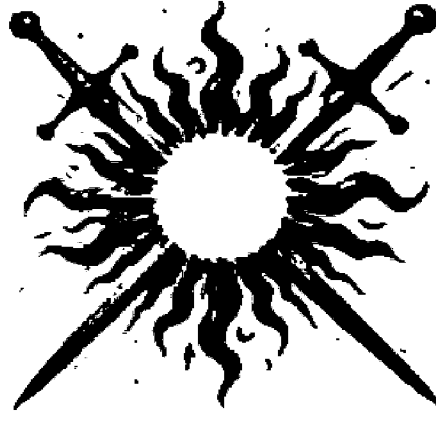
Bana yanıt vermemeyi tercih etti. İkimiz de onu nasıl kullanabilecekleri konusunda fikir sahibiydik ve yapabileceği kötölüğün canlı kanıtı, yaralanmış olan Sol, gözümün önünde yatıyordu.

“Benim de sana anlatmak istediğim şeyler var.” dedim bir anda cesaretimi toplayarak.

Biraz doğrulmaya çalıştı. Bacağından dolayı dişlerini sıkıp acıyla inledi. Onun canı yanınca benim de içimde bir ateş yanıyordu. Belinden sarılıp yarı oturur pozisyona gelmesine yardım ettim. Sırtına birkaç tane yastık koydum rahat edebilmesi için. Meraklı altın gözlerle bana baktı. Az sonra söyleyeceğim şey yüzünden kalbimin atışları hızlandı.

“Ben magusum, Sol. Büyü yapabiliyorum.”

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM TEHLİKELİ OYUN

“SOLARIS”

Şimdi kendini bırakmanın zamanı değil.

*Dört Ay Önce
Fernville Baskını*

Karanlık maguslar gece bir anda karakola baskın yapmışlar, bizi Koldukça hazırlıksız yakalamışlardı. Baskından önce bizi köyden uzaklaştırmak için ormanda yaptıkları büyü, sahte bir hedef yaratmak içindi. Kontrol etmeye gittiğimizde kimseyi bulamamış, Benjamin ile ekibin bir kısmını önlem amaçlı orada bırakmıştım. Bu yüzden Luna’nın evinin yakınındaki saldırı ilk başladığında sayıca yetersiz kalmıştık.

Var gücümle savaşırken göz ucuyla onu kontrol ediyordum. Luna, ona saldıran siyah gözlü yaratığı başından atamıyordu. Koruyucu yeleğini koparıp üzerinden sıyırdığında, önümdeki onlarcasını savurdum. Yardım etmek için harekete geçeceğim sırada magus, kolyesini çalıp ormana kaçtı.

Luna daha hareketlenmeden peşinden koşacağını tahmin etmiştim. O kolye ailesinden yadigârdı ve küçük avcı pervasızlık derecesinde cesurdu. Onu belki de arkasından gideceğimi düşünerek tuzağa çekiyorlardı.

Yangının sıcaklığı ve küller genzime dolarken hiç düşünmeden Luna’nın peşine takıldım. Yaralı bacağım beni biraz zorlasa da ormandaki açıklığa vardığında ona yetişmeyi başardım. Tuzaktı! *Gitmemiz gerek.* Ona bunları

anlatamadan ağaçların arasından çıkan yaratıklar tarafından dört yanımız sarıldı. *Hızlı düşünmem gerekli.*

Luna'yla sırt sırta verdik, ikimiz de tüm gücümüzle savaşmaya başladık. Neyse ki başının çaresine bakabiliyordu. Uğradığımız saldırının garip olan kısmı ise yaratıkların kalabalık olmalarına rağmen üzerimize tek tek saldırımlarıydı. Benim sırrımı kimse bilmiyordu, peşimde olamazlardı. Belki de ikimizden birini esir almaya çalışıyorlardı. Köydeki basit bir avcı kızıdan ne istiyor olabileceklerini merak ediyordum. Onu da istedikleri çok açıktı. Önce buradan sağ salım çıkacak, sonra en başında yapmam gerektiği gibi Luna'yı sorguya almam gerekecekti.

Luna, önündeki düşmanı kolaylıkla haklayıp tekmeleyince ona yan gözle, gururla baktım. Bunca haftadır yaptığımız antrenmanlar işe yaramıştı, çok daha iyi durumdaydı. Ona bakarken bir yandan da buradan ikimizi nasıl çıkaracağımı düşünüyordum. Onu izlerken dikkatim her zaman dağınık oluyordu ve bu, savaşta ölüm demekti.

Ormanda Luna'ya öncelik verdiğim için karanlık magusu sorgulama şansını kaybettiğimden beri ondan uzak durmaya çalışıyordum ama işe yaramadığını sonunda kabullenmek zorunda kalmıştım. Kendimle kavgaya etmek çare olmadığı gibi işleri daha çok içinden çıkılmaz bir noktaya getirmişti.

Sonunda hepsini alt ettiğimize inandığımız anda, yan tarafımızdan bir tanesi daha aniden fırladı. Luna'yla kör noktamızda kalıyordu ve anlık da olsa birbirimize bakarken dikkatimiz dağılmıştı. Yine. Magusun hedefi bendim.

Elindeki hançeri ne olduğunu anlayamadan omzuma sapladığında yakıcı bir acı tüm bedenimi kapladı. Direnmeye çalışsam da bacaklarım pelte gibi oldu ve yere yığıldım. Daha önce saldırılarda pek çok kez yaralanmıştım, bir hançer beni yıkamazdı ancak ucuna zehir sürmüş olmalıydılar.

Zehirlere karşı bağışıklığımı yüksekti. Askerî eğitimin bir parçası olarak zaman zaman çeşitli zehirlerden az miktarda alıp, vücuduma bağışıklık kazandırmayı başarmıştım. Bu, muhtemelen başkasının kanına karışsa onu öldürecek bir zehirdi. Benim vücudumda ise yalnızca beni süründürüyor ancak öldürmeye yetmiyordu. Beni çoktan gözden çıkardıklarını böylece anlamış oldum. *Beni değil, onu istiyorlar.*

Luna, beni hançerleyen magusu etkisiz hâle getirdi, fırlatıp attı. Bilincim açıktı ama zehrin acısından kıvranıyordum. Luna başımda ağlıyordu

ve daha onlarca magusun etrafımızı sardığını hissediyordum. Bir şeyler yapmalıydım, açığa çıkacak olsam da ikimizi korumam gerekiyordu.

Luna bir anda, hıçkırıklarının arasından kulaklarımı sağır eden bir fer-yat kopardı. Daha önce eşine rastlamadığım bir sihir dalgasını tüm damar-larımda, hatta kemiklerimde hissettim. Onun çılgılığıyla gökyüzünden bir yıldırım indi. Gökyüzü ikiye yarıyor gibiydi; ışığın şiddeti geçici bir kör-lük yaşamama neden oldu. Yıldırım, düştüğü yerdeki kuru otları tutuşturdu ve etrafımızda yangın başlattı.

Gördüklerime inanmakta güçlük çekiyordum. Yıllardır aradığım kız, yanı başımdaydı. Bilincim bulanık da olsa hâlâ kendimde sayılırdım, hayal görüyor olamazdım. İçgüdüsel olarak yangının alevlerini kontrol etmeye başladım. Bunca sihrin arasında benim yaptığım büyüün hissedilmeyece-ğini umuyordum. O, aradığımız kızdı ve onun peşindelerdi. Luna'nın açığa çıkmasındansa, kendimi ateşe atmaya razıydım.

Ben, Solaris Blaze... Tıpkı Lunabelle Elaine gibi bir magustum. Bir prens. Bir savaşçı. Ve iyi bir yalancı.

Bu sırrı on beş yaşımdan beri canım pahasına saklıyordum. Büyülü söz-lere ya da mistik taşına ihtiyaç duymadan alevlere ve toprak elementine hükmedebiliyordum. Luna'ya rastlayana kadar benim yeteneğime sahip kimseye rastlamamıştım. Diğerleri yalnızca tek bir elemente hükmedebi-liyor ve büyülü sözler mırıldamadan büyü yapamıyordu.

Kehanetteki prensesi, benim gibi güçleri olacağı vaat edildiği için arı-yorduk. Kehanetin tamamına ulaşamamak da onunla bir araya gelmemiz önemliydi; yaşadığımız dünyayı değiştireceğine inanıyordum. Sirona ile yıllardır araştırıyorduk. Kehanete bir türlü tamamen ulaşamamış, Luna'nın büyü özelliklerini anlatan birkaç satır dışında bir şey bulamamıştık. Yal-nızca onun ve benim bir araya gelmemizin hayati öneminin olduğunu bi-liyorduk.

Düşünceler içinde büyü yaparken farklı bir şey hissediyordum. Ateşi etrafımızda bir çember gibi döndürüp, magusları yakmasını sağlarken ya-ralarımın rağmen daha güçlüydüm. Belki de adrenalin patlamasıydı. Alev-lerimin tüm magusları yaktığından emin olduğumda kalan tüm gücümü tüketmişim ve zihnim zehirden iyiden iyiye bulanıyordu. Sanırım onu ko-rumayı başarmıştım. Bundan sonraki en öncelikli görevim o olacaktı.

Başımda ismimi sayıklıyor, uyanmamı söylüyordu. Sırf o üzülmesin diye bile ayağa kalkmak istiyordum ama hasar tahminimden derindi. Bilin-

cimi açık tutmaya çalışsam da gözlerim kararıp duruyordu. Luna hançeri omzumdan çıkarmış, elleriyle kanı durdurmaya çalışıyordu ancak fayda etmezdi, biliyordum. Acil olarak panzehir almam gerekiyordu.

“Sendin...” dedim fısıltıyla. “Luna.”

Zayıf sözlerim, acı dolu inlemelerime karıştı. Luna ne dediğimi duymamıştı, hâlâ ayağa kalkmam için yakarıyordu. Onun da gücü tükenmişti. Beni korumak için üzerime kapandı, ismini sayıklayarak göğsümün üzerinde kendinden geçti.

Benjamin ve ekibi birkaç dakika sonra şükürler olsun ki yardıma geldiler. Yarı bilinçli, sağlam kolumu Luna'ya sardım. Benjamin bana bakmak için Luna'yı üzerimden kenara çekmeye çalıştı. Son gücümle fısıldadım.

“Ona dokunma, Benj. Benim yanımdan ayırma. Kolyeyi bul.”

Benjamin tüm emir ve isteklerime sorgusuz itaat ederdi. Önce söylediklerimi yapar, daha sonra sorularını sorar ve varsa itirazını ederdi. Yine öyle yapmasını umuyordum. Gücüm, şu anda tüm olanları açıklamaya yetmeyecekti. Benjamin'e verdiğim talimattan sonra daha fazla direnemeyen gözlerim karanlığa gömüldü. Son gördüğüm Benj'in bana bakan şok olmuş yüzüydü.

Uyandığımda karakolda kaldığım çadırdaydım, Luna da tam karşımdaki sedyedeydi. Yara bere içindeydi, hareketsizdi. Saldırımın ertesi günü olmalıydı, hava aydınlıktı. Omzum hâlâ zehrin acısıyla dağlanıyordu. Huzursuzca kıpırdandım. Doğrulamaya çalıştığımda yakıcı bir acı tüm bedenimi kapladı. Kapıda bekleyen doktorlar hemen yanıma koşup beni durdurmaya çalıştılar.

“O nasıl?”

“İyi, efendim. Dinleniyor. Hayati tehlike yok.”

“Güzel,” dedim sıkıştığım dişlerimin arasından. “Bana ağrı kesici yapın.”

“Efendim, ayağa kalk...”

“Durum acil, dediğimi yapın,” diye üsteledim yaşlı doktora. “Bünyem ilaçlara dayanıklıdır, birkaç tane yapın.” Onaylamasa da emre karşı gelemeyeceği için hemşire tarafından getirilen ilaçları kolumdaki seruma karıştırdı.

“Ayağa kalkmamalısınız,” dedi ve Benjamin'i çağırmak için çadırdan ayrıldı.

Dakikalar sonra Benj, endişeli bir yüzle içeri girdi. Herkesin çadırdan çıkmasını istedim, konuşacağımız konu canımız pahasına saklayacağımız

sırlardan ibaretti. Ortada yakalanmayan bir hain varken bu riski alamazdım.

Benj herkes çıktıktan sonra üzgün gözlerle, “Kaptan, bizi korkuttun. Zehirlenmişsin,” dedi. Yatakta yavaşça, becerebildiğim kadar doğruldum. Ağrı kesiciler biraz işe yaramış gibiydi. Sesimi kısık tutmaya çalıştım.

“Benj, beni iyi dinle. İlaçlardan ve zehirden dolayı ne zaman kendimden geçeceğim belli olmuyor.” Bu kelimeleri sarf etmek bile nefes nefese kalmama yol açmıştı.

Benjamin, duyabilmek için iyice yanıma yaklaştı ve dikkat kesildi. “Onca zamandır aradığımız, kehanetteki kız, Luna. Kolyeyi buldunuz mu?”

Benjamin’in gözleri hayretle açıldı. Cebinden taşlı kolyeyi çıkardı. Sıradan ama güzel bir kolyeydi ve Luna için ne kadar kıymetli olduğunu biliyordum. Obsit taşı içine gizletirsem en azından çıkarmayacağından emin olabilirdim.

“Jude’a bunun arkasına obsit taşı yerleştirmesini ve gizlemesini söyle. Tamir ettirip en kısa zamanda bana ulaştır. Kızı bir an bile yanımdan ayırma, Benj. Onu korumamız gerek,” dedim. “Onu almak için geliyorlar.”

Benjamin şaşkınlıkla Luna’ya baktı. Solgun yüzü o gecedan beri değişim geçirmiş, mermer gibi ışıldıyordu. Onca yara beresine rağmen eskisinden daha sağlıklı görünüyordu. Büyü gücüne sahip olup o gücü uzun süre obsit taşıyla bastırmak insanı yorardı, obsit magusları hasta ederdi. Gücünü obsit olmadan açığa çıkardığından beri âdeta ışıldıyordu.

“Kaptan, yangını sen çıkarmadın mı?” diye sordu Benj. Sırrımı bilen bir avuç insandan biriydi. Benjamin’e canım pahasına güvenirdim.

“Onun düşürdüğü yıldırım çıkardı. Ben sadece alevlerin magusları yakmasına yardımcı oldum.”

Luna’nın bilekliğinden çıkan taşı da Storm’dan almasını söyledim. Kolye işe yaramazsa bir planım daha olsun istiyordum. Zaten Storm’a, Luna avcı olduğu hâlde onu Akademi’ye bildirmediği için kızgındım. Ailesinin tercihi olduğunu söylemişti ve ailesi de gittiğinden ne bildiklerini sorma şansımız kalmamıştı.

Luna’nın safkan soydan geldiğinden zaten şüpheleniyordum ancak daha da fazlası vardı belli ki. Onu buradaki herkesle birlikte Valor’a götüreceğim, yanımdan ayırmayacaktım.

Valor'a doğru yola çıktığımızda, ormanda kamp yaptığımız ilk gece, uykumdan Luna'nın kıpırdanmasıyla uyandım. Bünyem sanki onun uyanıklığına karşı alarına geçiyordu. Onunla ormanda kaldığımız o gece habersizce yanımdan ayrıldıktan sonra, ne zaman gözlerini açsa ben de açıyordum. Bir çeşit büyü gibiydi, ben de anlam veremiyordum.

Saat gece yarısını geçmişti. Kalktı, sağa sola bakındı. Ayağında ayakkabı yoktu. "Luna!" diye seslendim ama duymadı. Bir aksilik vardı. Şaşkınlıkla bakındıktan sonra yalın ayak ormana daldı. Hemen doğruldum ve orman yoluna doğru peşine takıldım. Ayakkabısız yürüyordu, yaralanacaktı. Onu uyandıramazdım, trans hâlindeydi ve müdahale etmek zarar verebilirdi. Geçen sefer de böyle kalkıp gitmiş olmalıydı. *Buna ne sebep oluyor?*

Yürüyüşü ilerideki göl kenarında kesildi. Güvenli bir uzaklıktan onu izliyordum. Müdahale edecek kadar yakın, onu rahatsız etmeyecek kadar uzaktım. Beline kadar göle girip birini sürüklercesine tekrar kıyıya çıktı. *Kahretsin! Hava çok soğuk.*

Yere çöktü. Kucağında hayali birini tutuyordu, ağlıyordu. Kâbus görüyor olmalıydı. Arkasından sessizce yaklaştım. Bir anda saldırıya uğradığımız günkü gibi çığlık attı. Yine o muazzam ve serin gücü damarlarımda hissettim. Gökyüzünden ani bir yıldırım indi gölün üzerine, gözlerim beyaz ışıkla kamaştı. Beni asıl şaşırtan, hemen sonrasında ellerini kaldırıp tüm göl suyunu girdap hâline getirmesiydi.

"Suyu da kullanabiliyorsun," diye hayranlıkla fısıldadım. Şüpheye yer yoktu, *Fırtına Prensesi* oydu ve şu an fena hâlde tehlikedeydi.

Nemli toprak ve taşların kapladığı boşalan göl tabanına yürüldü. Sular perde gibi tepesinde duruyordu. Tetikte duruyordum, müdahale etmek için gerindim. Durduğu yer çok tehlikeliydi. Kollarını indirip boğuluyor gibi boynunu tuttu ve suların hepsi büyük bir gürültüyle eski yerine, üzerine indi. Suyun o yükseklikten çarpması bile ona zarar verebilirdi. Üstelik yüzme bile çalışmıyordu, boğulacaktı. *Kendine zarar vermeye mi çalışıyorsun?*

İzlemeyi bırakıp hemen göle atladım. Suyun üzerinde cansız, yüzüstü yatıyordu. Onu sırtüstü çevirip nazikçe sudan çıkardım. Güzel yüzü, dudakları morarmıştı. "Luna! Beni duyuyor musun?" diye sordum hafifçe

sarsarak. *Geç kaldım! Ölmüş olma, ne olur ölmüş olma.* Onu kaybedemedim.

Hiç hareket yoktu. Korkarak başımı göğsüne yasladım, zayıf da olsa nefes alışımı duyunca derin bir nefes verdim. Onun yanında olmak uçurumda yürümek gibiydi. Özgür ve heyecanlı hissettirmesinin yanında korku vardı. Her zaman...

Onu belki de en başından uyandırmam gerekiyordu. Neden böyle hareket ettiğini anlayamıyordum. Tanıdığım hiçbir magusta böyle bir şey görmemiştim. Islak saçlarını buz gibi olmuş yüzünden nazıkçe çektim. “Luna... Uyan, güzelim.” Ona seslenişimdeki çaresizlik kendimi bile şaşırtıyordu.

Bana bir ömür gibi gelen birkaç saniyelik eziyetten sonra safır ve buz mavisi gözlerini araladı. Tepesinde çıldırmış gibi ona bakıyordum.

“Çıldırdın mı, Bell? Ne yapmaya çalışıyorsun burada?” diye azarladım.

Bir an için, kısa bir an için onu kaybettiğimi sandığımda içimde kabaran endişe dalgası ve korkuya anlam veremiyordum. Bu yüzden ona çatmak sanırım kolay geliyordu, korku bana ismimi bile unutturuyordu. İlk defa... Sırtından destek vererek onu hafifçe doğrulttum. Uyandığı için bir parça rahatlayarak yanına çöktüm.

“Buraya nasıl geldiğimi hatırlamıyorum,” dedi şaşkınlıkla ve mahcup olarak.

Ona yaptığı şeyleri söyleyemezdin. Hem korkuyordu hem de sırrını benden saklıyordu. Bilinci açılınca önce bedenine, sonra bana endişe dolu gözlerle bakmaya başladı. Bu gece olanları içinde büyü olmadan anlatmaya karar verdim. Öfke ve endişeden çıldırıyordum, sakinleşemiyordum.

Ona olanları biraz değiştirerek anlattıktan sonra hiçbir şey hatırlamadığını söyledi ama ona inanmıyordum. Sır sakladığını anlayabiliyordum, korkuyordu. Benden saklamasına öfkeleniyordum ama onu koruyamadığım için. Anlatsaydı belki yardım ederdim. Belki kendini bu denli yalnız ve çaresiz hissetmezdi.

Dudakları soğuktan morarmıştı, hasta olacaktı. Onu kucaklayıp kampa doğru yol aldım. O kadar güçsüz ve korkmuş durumdaydı ki onu taşımama itiraz bile etmedi. Onu tanıdığım kısa süre içerisinde buna normalde asla izin vermeyeceğini biliyordum. Nasıl dehşete düştüğünü ve ne kadar yalnız hissettiğini tahmin ediyordum.

Luna, çadırda üzerini örter örtmez uyuklamaya başladı. Dışarıya çıkıp ıslıkla kuzgun çağırdım. Jay'i buraya getirtmeyi düşünüyordum, öndeki kabiledeydi. Sabaha bizim yanımıza varmış olurdu. Ona danışmam gerekiyordu. Kuzguna notumu yazıp çadıra döndüm.

Çadırı kilitlemeye koyuldum. Luna uykuya daldıktan sonra kendi yatağıma geçip uzaktan yüzünü izledim. Saçları her zamanki gibi alnına düşmüştü. Dudakları hâlâ biraz mordur. *Neredeyse donacaktı.* Hâlâ kendime olan öfkem yatışmamıştı ve bunun acısını ondan çıkarıyordum. *Dikkatli olmalısın.* Bu küçük avcıyı kendinden bile korumam gerekecekti.

Sabah, gün ağarmadan uyandım. Zaten bölük, rahatsız bir uyku uyumuştum. Uyanıp saat başı yerinde mi, iyi mi diye Luna'yı kontrol etmiştim. Neredeyse nefes alışını dinler hâle gelmiştim. Kendime şaşıırıyordum ancak bunun kehanet ya da basit bir beğenme meselesini olmadığını kabulleniyordum artık. *Onu istiyorsun.*

Lilian meselesini döner dönmez çözmem gerekiyordu çünkü şu sıralar aklımı kurcalayan tek kişi, karşımda tüm güzelliğiyle uyuyordu. Ateşini ölçmek için eğilip alnına dudaklarımı dayadım. Kıpırdandı ama uyanmadı. Çiçek gibi, eşsiz bir kokusu vardı. Onun için getirttiğim kıyafetlerden uzun bir yelek seçtim ve baş ucuna bıraktım. Düünden sonra üşütme iyi olacaktı.

Ses çıkarmamaya gayret ederek çadırdan çıktım. Luna'nın uyuyup dinlenmesi gerekiyordu. Nöbetçi askerler uyanıktı, beni görünce selam durdular. Düünden sonra uyuyan bir tane daha nöbetçi görürsem onlar için iyi olmayacaktı. Nöbetin hayati bir önemi vardı ve bunu anlamaları gerekiyordu.

Sönmüş ateşin başında, yana ve öne eğilerek vücudumu esnetmeye çalıştım. Dün Luna'nın ardından ben de göle atladığım için kaslarım soğuktan tutulmuştu. O sırada bize yaklaşmakta olan at sesine kulak kesildim, Jay olmalıydı. Askerler hemen ayaklandı ve onun önünü kesti. "Bırakın geçsin, bizimle," dedim Jay'in yüzünü uzaktan seçip.

Jaylen atından atladı. Kucaklaşarak selamlaştık. Çadırın karşı tarafını işaret ettim. Buradan hem onu görebilecektim hem de konuştuklarımızı duysun istemiyordum. Jay'e dün geceyi tüm ayrıntılarıyla anlattım.

"Bana getir onu, Sol. Kanına bakmanı gerekiyor. Safkan avcı mı? Hangi aileden? Bir de ona farklı ilaçlar vereceğim, uyutacağım. Uyurgezerliği neyin tetiklediğini bulabiliriz belki," dedi.

“İki elementi birden, tıpkı benim gibi mırıldanmadan kullanabiliyor, Jay. Aradığımız kesinlikle o.”

“Yalnız bu sırrı senden saklıyorsa benim yanıma da gelmek istemeyecektir. Ona kendi sırrını söyleyen mi?”

Jaylen benim için kardeş gibiydi ve Benjamin gibi sırrımı bilen dostlarımdan biriydi aynı zamanda. Söylediklerinde haklılık payı olduğunu kabul ediyordum ancak olanı biteni anlamamışken bu sırrın ortaya çıkması için çok erkendi. Luna’ya güveniyordum ancak bilincinin yerinde olmadığı anlar beni düşündürüyordu.

“Ben halledeceğim bir şekilde. Bilinci tamamen kapalı oluyor. Bu işi çözmeden söylemek hepimizi, en çok da onu tehlikeye atabilir.”

Luna’nın magus olduğunu öğrendiğimden beri ona sırrımı söylemek istiyordum. Birbirimizden farklı element güçlerine sahiptik ancak aynıydık. Korkmamasını, onun gibi olduğumu bilmesini istesem de sırrımız açığa çıkarsa onu koruyamayabilirdim. Bu uyurgezerlik durumu aklımı kurcalıyordu. O yüzden şimdilik hiçbir şey bilmemesinin onun için ve bizim için daha güvenli olduğu kararına varmıştım üzülerek.

Jay’le onu nasıl ikna edebileceğimizi tartıştığımız sırada çadırın kapısında görüldü ve beni bir anlığına düşüncelerimden kopardı. Bir gözüm, Jay geldiğinden beri kontrol amaçlı zaten hep oradaydı. Dün gece kendini boğmaya çalışmış birine göre muazzam görünüyordu. Ona karşı büyümekte olan bu yabancı hislerle bile nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Fernville’de saldırıdan önce ondan uzak durmaya çalışmıştım ama sonunda bizi getirdiği yer, onunla aynı çadırda uyumak olmuştu. Bu önlemi güvenlik için almış olduğuma kendimi ikna etmeye çalışsam da tek sebep bu değildi. Yanımda olmasını istiyordum.

Onu Jay ile tanışması için yanımıza çağırdım. Bize güvenmesine ihtiyacımız vardı. Yeni hayatında güvende olmasını sağlamak ise benim görevimdi.

*Üç Ay Önce
Valor*

Valor’a ayak bastığımız gün benimle hâlâ konuşmuyordu. Bana güveneceğini söylemesine rağmen kurcalamaktan vazgeçmemişti. Üstelik on-

dan uzak dursam da yanından geçerken bile parmaklarımın uçları elektrikleniyordu. Tam da hislerimi kabullendiğim ve onun da benimle ilgilendiğini itiraf ettiği zamanda karşımıza çıkmıştı bu sır. Aslında geç bile kalmıştı.

Kaleye ulaştığımızda en önden girdiğim için Luna'yı ahırların olduğu bölümde beklemeye koyuldum. Onunla konuşmam gerekiyordu. Sam ile sohbet ederek Shade'in yanında oyalandım. İslanmıştı ve fena hâlde öfkeli görünüyordu. Onunla yapmayı planladığım konuşma belli ki sükûnetle geçmeyecekti.

Yanımdan geçerken onu durdurmak için kolundan tuttum. Bana buz gibi gözlerle, öldürecekmiş gibi baktı. Öfkeliyken bile çok güzel görünüyordu. İnatçı adımlarla ahırın kapalı bölmesine yürüdü. Kalabalıkta olay çıkmasın istemişti muhtemelen. Onu Jay'in yanına gitmeye ikna etmem gerekiyordu.

Bana hâlâ karşı koymaya çalışıyordu. İnatçıydı, hem de çok... Konuşma daha başlamadan elbette ki tartışmaya dönüştü ama sırtından şüphelenmemem için fazla ısrarcı da olamadı. Güvenliği söz konusuysen inat etmesine ben de elimde olmadan öfkeleniyordum. Onun yanında, yıllardır ustalıklı kontrol ettiğim duygularım çığırından çıkıyordu.

Sırrını bana anlatmamakta hâlâ kararlıydı. Belki magus olduğunu bildiği için Jay'e güvenir, benden sakladığı kısımları ona anlatırdı. Ona magus olduğumu söylesem itiraf ederdi ancak yapamıyordum. Ne olduğunu bilmediğimiz bilinçsiz anları çözülene kadar mecburen saklayacaktım. İkimiz de nasıl çözeceğimizi bilmediğimiz bir düğümün içinde sıkışmıştık.

Beni sır saklamakla suçladığı için soğuktu. Lilian meselesi herkes tarafından duyulmuştu elbette. Bir şekilde ondan sır sakladığımı da dün gece kulağına gitmişti. Sadece onu üzmem istemiyordum oysaki. Benim için anlamı olmayan ve çözmek için durmadan düşündüğüm meseleyi erkenden öğrenmesini istememiştim. Üstelik Jay, aşırı duygular yaşamasının onu büyü konusunda tetikleyebileceğini söylemişti ve neredeyse nişanlanacak olduğumu söyleyince ne yapacağını tam olarak kestiremiyordum. Baş belası biraz asabiydi ve en iyi ihtimalle beni hançerleyebilirdi. *Hata yaptın, Solaris.*

Belki de Benj'in dediği gibi beni artık istemeyeceğinden korkmuştum bunca zaman. Anlatmayı erteleyip durmuştum ve geldiğimiz nokta buydu.

Aramızdaki sürtüşmeyi uzatmanın anlamı yoktu. İkimiz de öfkemize hâkim olamıyorduk. Onu ahırda bırakıp hissimle kuleye doğru yol aldım.

Öfkemin kendime mi, ona mı olduğunu bile bilmiyordum. Sadece vardı ve yakıcıydı. Tartışmalarımız birbirimizi suçlamak dışında bir yere varmıyordu ama istese de istemese de Jaylen'in yanına gidecekti bu gece.

Odamda biraz sakinleşmeye çalıştım. Çaylakların eğitim programı için diğerleriyle planlama yapmamız gerekiyordu. Elit ekibi ben alacaktım, Luna da onların içindeydi. Oyunlarda başarı göstermiş ve yetenekli olduğunu düşündüğümüz avcılarını ayrı eğitecektik. İçlerinden Jill ve Brian da magustu ve onları da ürkütmeden, eğittiğim magus ekibine dâhil etmeyi düşünüyordum.

Benjamin ve diğerleriyle buluşmak üzere yemek salonuna geldim. Luna'nın avcı arkadaşı Bren, kararsız adımlarla bana doğru yürüdü. Bana bir şey söyleyecek gibi bir hâli vardı.

"Kaptan Solaris," diye selamladı beni.

"Merhaba, Bren. Bir sorun mu var?"

"Biraz konuşabilir miyiz? Sakin bir yerde," dedi sesini alçaltıp.

Luna yokken benimle ne konuşmak istediğine anlam veremesem de onayladım. Bren, kısa saçlarını kulaklarının arkasına aldı, köşede sakin bir noktaya geçtik. Sürekli sağını solunu kolaçan ediyordu. Tahminime göre bana Luna'nın hoşlanmayacağı şeyler söyleyecekti ve onun buralarda olup olmadığını kontrol ediyordu durmaksızın. Sabırsız gözlerle baktım ona. Anladı ve söze girdi.

"Luna, sırrınızı ona anlatmamı istiyor."

Elimde olmadan kibirle gülümsedim. "Neymiş benim sırrım, Bren?"

"Nişanlanacak olmanız, Kaptan," diye yanıtladı az öncekinden zayıf, ürkmüş bir sesle.

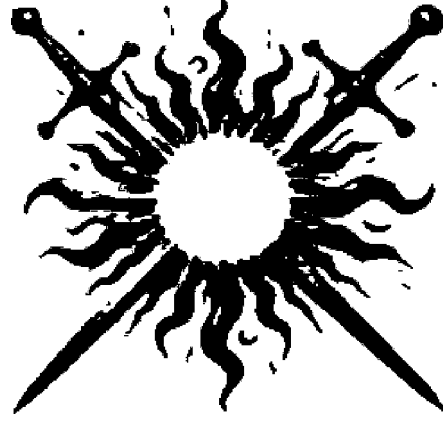
Derin bir iç çektim. *Kurcalamayacağına söz vermiştin.* "Bunu senden ne zaman istedi?"

"Kulelere dağılmadan önce, sizinle konuştuktan sonra. Bence bizden duymamalı. Bu akşam hâlâ ona anlatmamış olursanız ben anlatmak zorunda kalacağım," diye devam etti. "O, benim en yakın arkadaşım."

Onu şöyle bir süzüp durum değerlendirmesi yaptım. Bana şantaj yapma ya da tehdit etme eğilimi yoktu. Luna'ya benim söylememi istiyordu ancak sebebini anlayamıyordum. En yakın arkadaşına isteseydi en başından anlatırdı. İçinde bulunduğu durum yüzünden de bir hayli tedirgindi ve bir an önce gitmek istediğini vücut dilinden anlıyordum.

“Teşekkür ederim, Bren. Akşam yemeğine inmemeni rica edeceğim senden. Ona bugün anlatacağım.” Başıyla onayladı ve benden de farklı bir tepki gelmeyince ürkek adımlarla uzaklaştı.

Luna durmayacak. Bu akşam ona gerçekleri kendim anlatmam gerekiyordu. Herkes benim nişanlanacağımı biliyordu ve Bren’e engel olsam bir başkasından öğrenirdi. Öğrenmeyi kafasına koymuştu ne de olsa. Bana güvenemediği için bir yanım kırgın olsa da bir yanım da ona hak veriyordu.

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM NİŞAN

“SOLARIS”

Cesur savaşçı, Solaris Blaze. Ona her koşulda yeniliyorsun.

*Üç Ay Önce
Valor, Deney Odası*

Akşam, Jay ve Luna'nın buluşması gereken saatte gizli odaya doğru yol aldım. Erken geldiğim için kitapları karıştırarak biraz oyalandım. Luna'nın odasını, benim hemen alt katımda duran, Jay ve benim odam dışındaki gizli geçide sahip tek oda olarak seçmiştim. Orası yıllardır boştu. Benim odamın bulunduğu kattaki gizli geçitleri Jude ve Iris bile bilmezdi. Yalnızca Benj ve Jay...

Dakikalar sonra kütüphane tarafındaki gizli geçidi açıp Jay ile odaya girdiler. Kapının açılması için kitapların inme tıkırtısını duyunca ara odada görünmeden içeriye gelmelerini bekledim. Luna'nın huysuz sesini buradan bile seçebiliyordum. Bana ne kadar öfkelenildiğini tahmin edebiliyordum. Onu buraya gelmeye mecbur bırakmıştım.

Geçitten geçip karşılarına çıktım. Odaya girince sanki bir an yüzünden bir mutluluk ve rahatlama ifadesi geçti gibi hissettim. Öyle kısa bir andı ki emin olamıyordum. Onun yüzünde herhangi bir sevgi gösterisi aradığımı için bana öyle geliyor da olabilirdi. Lilian meselesinden şüphelendiğinden beri bana çok mesafeli davranıyordu ve ne zaman iki kelime etsek kavgaya

tutuşuyorduk, onu kaybediyordum. Üstelik de magus olduğunu söyleyecek kadar güvenmiyordu bana hâlâ.

Bana karşı soğuk duruşu ve güvenmeyişi elimde olmadan öfkelenme sebep oluyordu. Kendime, içimde bulunduğumuz duruma, babama...

Jay ona korkmaması gerektiğinden bahsederken oldukça gergin görünüyordu. Dilimi tutmam gereken zamanlar vardı ve bu da onlardan biriydi. Luna'yı sanki yıllardır tanıyormuşum gibi içinden geçenleri biliyordum. O, korkmazdı. Benim bilmediğimi sandığı sırrını anlamamdan çekiniyordu sadece.

Bren'in söyledikleri aklımda dönüyordu. Elbette benim nişanlanacak olmam askerler arasında duyulmuştu ancak Luna hep benim yanımda olduğu için dedikodular onun kulağına henüz tam olarak gitmemişti. Kimse de ona söylemeye cesaret edememişti belki de.

Jay'in tavsiyesine uymam artık mümkün görünmüyordu. Böyle saklayarak onu daha da delirtiyordum. *Varsın öfkesini benden çıkarsın.*

Tartışırken zaten korunmaya ihtiyacı olmadığını ve her şeyi anlatmamı istediğini açıkça belirtmişti iğneleyerek. Ona anlatmayışımı kabullenmeyecekti. O, sır saklayarak koruyabileceğim birisi değildi. Geç de olsa anlamıştım. Ne kadar hoşuna gitmeyecek de olsa bilmemenin rahatlığı yerine gerçeklerle yüzleşmenin zorluğunu istiyordu. Bir yanım gücüne hayran kalıyordu.

Ona nişanlanmak üzere olduğumu sonunda söylediğimde deliye döndü. *Ne bekliyordun, prens?* Bağırışları bir çığlık gibi yankılanıyordu. O sırada, öfkesinin ortasında, yanlışlıkla ağzından çıkan kelimeyi duyduğumda, dünya benim için bir an durdu. "*Seni sevmeme neden izin verdin?*" Bunu şimdi söylemek istemediğini biliyordum; hatta söylemek yerine kendini kuleden atmayı tercih ederdi, muhtemelen. Ama duymuştum. Ve o anda, onun tüm öfkesi benim için hiçbir anlam ifade etmemeye başladı. Duyduğum en güzel kelimelerdi. Kulaklarım bağırışlarına kapandı ve kalbim hızla atmaya başladı. Daha önce kimse tarafından seilmeyi bu denli istememiştim.

Beni deliler gibi kısıkanıyordu, şimdi daha iyi anlıyordum. Bir an için onun yerinde olduğumu düşündüm. Bu düşünce bile öfkelenmeme sebep oluyordu, haklıydı. Onu sakinleştirmek istiyordum. Lilian ile ilgili her şeyi en başından anlatacaktım. Ona doğru hamle yaptığımda, eline ne geçtiyse bana fırlatmaya başladı. İlk fırlattığı kitabı yakaladım ama bununla bitme-

yeceği belliydi; çıldırmıştı. Bitirmesini bekledim kıpırdamadan. Bugünü bir yerler yıkılmadan atlatmamız mümkün görünmüyordu.

Çılgılık atarak beni artık istemediğini, uzak durmam gerektiğini söyleyince içimde bir yerde büyük bir sızı hissettim. Sözleri beni çabasızca yaralıyordu. Dinlemeyecekti bile. Onu odada bıraktım ve arkamı dönüp geçidin olduğu odaya geçmeye davrandım. Kalbimi kıran son sözlerini duyduğumda duraksadım.

“Seni tanımamı istiyordun. Sanıyorum sonunda gerçekten tanıştık.”

Onu kaybettin.

Nişanlanacağım hâlde yanımda durmasını bekleyemezdim elbette, haklıydı. Bunu ona anlatıp bu seçimi en başından ona bırakmam gerekiyordu ancak duygular konusunda acemiydim, hata yapmıştım. Gururluydu ve ben de onu bu duruma sokmak istemezdim. Sadece beni dinlemesini dilemiştim, anlamasını... Belki de beklemesini isterdim ancak benimle yeni tanışmış sayılırdı ve bu, katlanması gereken bir yük değildi, onu zorlayamazdım.

Belki de benim ona karşı hissettiğim karşı konulamaz çekim tek taraflıydı. Hayatımın aşkını hiçbir zaman aramamıştım ama en zor ve imkânsız zamanda karşıma çıkmıştı.

Gizli geçitten geçip odama gitmeyi düşündüğüm sırada, ardımdan Jay’in odasında ne bulduysa kırmaya başladı. Kapıya sekip parçalanmış camları ve çılgılığını duyunca duraksadım. *İnatçı aptal! Kendini yaralayacak.* Odaya tekrar girip girmemek arasında kararsız kaldım.

Açıklamama bile izin vermemişti. Cam kırılma sesleri hız kesmeden sürerken derin bir iç çektim. İki dünya bir araya gelse Lilian ile evlenmezdim, Luna’yı tanıdıktan sonra asla. Gerekirse babamı da karşıma alardım. Şu an sadece bu işi sükûnetle çözmenin bir yolunu arıyordum. Babamın eğittiğimiz magusları zamansız öğrenmesi sonumuz olurdu ya da Luna’yı... *Ondan Lilian için vazgeçeceğimi nasıl düşünür?* Keşke kendini benim onu gördüğüm gibi görebilseydi.

Jay de gürültüyü duyup yanıma gelmiş, soran gözlerle bana bakıyordu ki korkunç bir çatırtı geldi içeriden. Yine muazzam bir güç akışı hissettim. Jay, fırlayıp odaya koştu. Ben ise arkasından sessizce girip olanları izlemeye başladım. Luna, kırık camların arasında her yerinden kanlar akarak dikiliyor, dışarıdaki fırtınaya sebep oluyor, onu izliyordu. Yine bilinci kapamıştı.

Odadaki devasa kule camını büyüyle kırmıştı. Jay, ona sesini duyuramayınca, çaresizce Luna'yı omuzlarından tutup kenara çekti ve camı onarmaya koyuldu. Gücü, Jay'ın camı onarmasına engel oluyordu. Benimle denk, muazzam büyüünün dalgalar hâlinde hissediyordum.

Jay ile arkadaş olduğumuz süre boyunca bana temel ilk yardım bilgilerini öğretmişti. Oradan bir şırınga kapıp bayıltıcı ilacı içine doldurdum ve sessizce arkasına yanaştım. Bilinçsizdi, beni fark etmedi. Boynuna nazikçe iğneyi batırdım. İlaç kanına karıştı ve kollarıma yığıldı. O bayılınca fırtına hiç var olmamışçasına dindi ve Jay, saniyeler içinde camı tamir etmeyi başardı.

Luna'yı hemen kucakladım ve saçılan kırıklardan etkilenmemiş bir yatağa bıraktım. Vücudunun her yerinde minik cam kesikleri vardı. Jaylen koşarak gerekli malzemeleri getirdi.

“Sol, yardımcı olman gerekli. Hızlıca camları temizlemeliyiz.”

Şokta olmalıydım, gözlerim Luna'ya sabitlenmişti. *Şimdi kendini bırakmanın zamanı değil.* Jay bir yandan, ben bir yandan derisinde kalan camları ayıkladık. Onu böyle yaralı görmekten ve buna sebep olduğum için kendimden nefret ediyordum. Benim yüzümden olmuştu. Tamamen camları temizlediğimizden emin olduğumuzda Jay hepsini bandajladı ve kana bulanmış giysilerini değiştirmek için davrandı.

“Ben yaparım.”

Jaylen saygıyla başını eğip odadan çıktı. Luna'ya burada uyuyacağı için birkaç parça eşya getirmiştik. Onları alıp hiç bakmadan üstünü çabucak değiştirdim. Şu an uyanık olsaydı bana söylenirdi. “Gözler yukarı, Kaptan.”

Saygıyla işimi tamamladım ve başını nazikçe yastığa koydum. “Özür dilerim, ay ışığım. Ben de seni seviyorum,” dedim fısıltıyla, sonra ipek gibi yanağını okşadım.

Jaylen kapıyı tıklayıp tekrar odaya girdi, üzgün görünüyordu. “Sırlarını sana anlatmasını sağla, Jay,” dedim. “Benim bildiğimi bilmesin. Bana kendi hazır olunca isterse anlatır. Ben, bu odaya hiç dönmedim.”

Jay onaylamasa da kabul etti. Tüm bu olanlar ve sırlar ona da fazla geliyordu. Şu noktada Luna'nın artık bana güvenip güvenmemesi değil, sırrını ikimizden birine anlatması ve ona yardım edebilmemiz önceliğimdi. Bu gece onun sevgisini kaybettiğimi hissediyordum. Üstelik yaralanmasına sebep olmuştum. Kendimi affedemiyordum ve babama karşı tarif edilemez bir öfke duyuyordum.

Onunla aramızda hayati sırlar vardı. Oynadığımız bu tehlikeli oyunda ikimizden biri ya da her ikimiz de zarar görecektik.

Altın Saray'da Kral beni bekliyordu. Luna'yı mecburen Jay'e emanet ettim ve Eldoris'e doğru yola çıktım. Aklım ve kalbim Valor'da, küçük bir avcının ellerindeydi.

Üç Ay Önce Eldoris, Altın Saray

Altın Saray'a ziyaretim hiç bu kadar zor olmamıştı. Kral'ın ve konseyin karşısına geçip, Luna ile ilgili olan kısımları atlayarak Fernville'de yaşanan olayları anlattım. *Babam, Luna ile ilgili hiçbir şey bilmeyecek.* Konseyde karanlık magus konusu görüşüldü, durum iç açıcı değildi. Bulunamamış olmaları ve agresif atakları babamın endişeden renginin atmasına neden olmuştu. Hayatta en çok nefret ettiği ve en korktuğu yaratıklar harekete geçmişti. Kan istiyordu.

Stonebrook Dük'ü ve ailesi saraydaydı. Bu, benim için kötü haberd. Babam saraya geleceğimi haber alınca yarım kalan işini tamamlamak için onları geri çağırmıştı. Herkes dışarı çıkarken kalmamı işaret etti.

"Solaris, nişan bu gece gerçekleşecek," dedi kararlılıkla. *Sabır...*

"Ülke bu durumdayken nişan töreni yapmak saygısızlık olmaz mı, baba? Çok kayıp var." Sesimin bir hayli ters çıkmasına engel olamıyordum, umurumda da değildi artık.

"Stonebrook ülkedeki en güçlü sancak ve seni damadı olarak görmek istiyor. Karanlık magus bize baskın yaparsa onların tüm ordusuna firesiz ihtiyacım var. Bu, ülkeneye karşı görevin. Konu kapanmıştır. Hazırlıklarını yap."

"İstemiyorum," dedim bir anda. "Leydi de istemiyor." Sırtımı dikleştirdim, gözlerinin içine baktım. Kral, mavi gözlerini üzerime dikti. Yüzünde, az sonra beni evlatlıktan reddedecek gibi bir ifade vardı. *Keşke...* Kral Cal, iyice yakınımına sokuldu. Gemileri yakmaya çoktan gönüllüydüm; tehditkâr adımlarına rağmen gözümü bile kırpıyordum. "Bana itaatsizlik etme sebebini bulurum," dedi tiksindir bir ifadeyle. "Onu yaşatmayacağımdan emin olabilirsin."

Karşısında ifadesiz bir yüzle dikilmeye çalışırken başarılı olamıyor. dişlerimi sıkıyordum. *Yapabilir mi? Jay'i kurtarmam bile çok zor olmuştu. Luna'yı babamdan koruyabilir miydim? Henüz o kadar güçlü değilsin.*

“Gönül eğlencelerine göz yumdum diye emrime karşı gelmene müsaade edeceğimi mi sandın? Leydiyle evlen, git ne halt ediyorsan onu yapmaya devam et. Bana torun değil, babasının ordusu lazım.”

Ona midem bulanarak baktım. Krallığı tartışmaya açık bu adamın; babalığı şüpheli, çok övündüğü insanlığı ise tartışmasız berbattı. Luna'yı hâlâ bilmiyordu neyse ki... Öyle de kalmasını sağlayacaktım. Başımla selam verdim, eliyle beni kovalayan bir hareket yapınca sert adımlarla yanından ayrıldım.

Öfkemi sakinleştirmeye çalışırken bir yandan da aklım fikrim Luna'daydı. *Nişanı duyunca yıkılacak ve muhtemelen benim biletimi de yakacak.* Tören akşam olacaktı. Babam hükmümü vermiş, tehdidiyle kararını mühürlemişti. Hâlâ bir umut, bir kurtuluş yolu arıyordum. Lilian'a haber gönderdim, bahçede onu beklemeye koyuldum. Birkaç dakika sonra bembeyaz bir yüzle yanıma geldi.

“Solaris, engel olmalısın! Lütfen.”

Başkalarını seven iki genç insanı böyle zorlamalarını aklım almıyordu. İttifaklar, evlilikler olmadan da kurulabilirdi. Ancak onun babası da benim babam da eski kafalı ve çıkarıcı insanlardı. Kendi çocuklarını çıkarları uğruna birbirlerine pazarlıyorlardı ve bunu bir gurur madalyası gibi görüyorlardı.

“Lilian, elim kolum bağlı,” dedim. “Artık benim de kaybetmekten korktuğum ve çok sevdiğim biri var. Bu işi çözmemiz gerekli.” Anlayışla başını salladı.

Lilian'la o bahçede saatlerce oturduk ancak ne kadar kafa patlattıysak da çözüm bulmayı başaramadık. Vakit dolmuştu. Gözleri dolu, bana veda ederek zoraki nişanımıza hazırlanmak üzere odasına çekildi. Oturduğum yerde başımı ellerimin arasına aldım. Bir mucize olsun istiyordum. *Luna'ya olanları nasıl açıklayacağım?* Bu nişanın gerçekleşmesi demek, onu tamamen kaybetmek demekti.

Akşama kadar kafa patlattım ancak çare yoktu. Son koz olarak bu nişana en az benim kadar karşı olan annemi araya sokmayı denedim ama o bile Kral'ı ikna edemedi. Odamda benim için hazırlanan giysileri üzerime ge-

çirirken aynaya dahi bakmak istemiyordum. Luna'nın istediği gibi ondan uzak durmalıydım. Bunu hak etmiyordu.

Büyük salonda görkemli bir törenle, nişanımız babam tarafından ilan edildi ve yüzüklerimiz takıldı. Lilian hayalet gibiydi. Onun için sarımtırak, krem rengi tonlarında bir elbise seçmişlerdi ve şu anda yüzü, elbiseyle aynı renkteydi. Benim de ondan farkım yoktu. Yüzük sanki parmağımı yakıyor, dağlıyordu. Babalarımız, yaptıkları ticaretten memnun hâlde şaraplarını yudumluyorlardı.

Tören bitince Lilian hasta hissettiğini söyleyerek odasına çekildi. Gitmeden önce bana bu işi çözmem için yalvardı. Benim de daha çok istediğim başka bir şey yoktu. Ben de fırsattan istifade o gittikten sonra avluya kaçtım. Boğuluyor gibi hissediyordum.

Yüzüğü parmağımdan söker gibi çıkarıp sarayın bahçesine fırlattım öfkeyle. Kabul etmeyecektim. Eğer güzellikle çözemezsem Kral'ı karşıma alır, başkaldırırdım. Bu saray da, babam da, güç de umurumda değildi. Tek derdim, ona bir zarar gelmemesiydi. Vakti gelince Luna'yı yanıma alır, onu her şeyden tek başıma korurdum.

Gece yola çıkmadan önce Sirona'ya uğramaya karar verdim. Yüzüklerimiz takıldıktan sonra odasına çekilmişti. Dar koridoru hızlı adımlarla geçtim, kapısını tıkladım ve içeri daldım.

“Hoş geldin,” dedi sevinçle. Her zamanki gibi yanağından öptüm ve iskemleye kuruldum.

“Onu buldum, büyükanne.” Gözleri hayretle açıldı. Onunla Fernville'e doğru yola çıkmadan önce konuşmuştuk en son. “Ve sanırım ona âşık oldum.”

Sirona, anlayışlı bakışlarla süzdü beni ve eğilip yanağımı okşadı. “Onunla tanışmak için sabırsızlanıyorum,” dedi sevecen bir tonda. “Babanın verdiği karar için çok üzgünüm. Keşke elimden bir şey gelse.”

Sirona, Kral Cal'ın annesiydi. Cal, onu sever sayardı ama kararlarına karışmasına müsaade etmiyordu. Deli gibi âşık olduğu karısı Reina bile onu bu nişandan vazgeçirememişti.

“Beni tehdit etti,” dedim aniden Sirona'nın gözlerinin içine bakıp. “Sevdiğim biri varsa bulup onu öldüreceğini ima etti.”

Bana üzgün bir bakış attı, utanarak yüzünü eğdi. “Tam da oğlumun yapacağı bir şey gibi görünüyor. Üzgünüm, Solaris.” Amacım onu üzmemek değildi, o da oğlunun davranışlarından son derece rahatsızdı.

Luna ile yaşadığımız anları, gücünü, uyurgezerliğini büyükanneme kısaca anlattım. O belki ne olduğunu bilebilirdi.

“Ne yazık ki sana kesin bir şey söyleyemiyorum, oğlum. Ancak araştıracağım.”

Benim için gitme vaktiydi. Kral’a nişandan sonra ayrılacağımı önceden bildirmiştim. Onun da nişan gerçekleşikten sonra nereye gittiğim umurunda değildi zaten. O, payına düşen ticaret sözleşmesini parmağıma takmış, halk önünde ilan etmişti nasılsa.

“Solaris...” diye seslendi Sirona kapıdan çıkmadan önce. “Babana şimdi başkaldıramazsın. Bu kadar emek verdikten sonra olmaz. Magusları, onu tahttan indirmek için eğittiğini düşünür. Akılcı bir çözüm bulmalıyız.”

Beni o büyütmüştü. Elbette aklımdan geçenleri az çok tahmin ediyordu. “Ben bulamıyorum, büyükanne. Sana bol şans,” dedim alayla. Niyetim ona çıkışmak değildi ancak şu an her şey beni öfkeliyordu.

“Sen biz bir şey bulana kadar kızı koru,” dedi ciddiyetle.

“Şu an benden nefret ediyor ama canım pahasına koruyacağım.”

Üç Ay Önce *Valor*

Valor’a döndüğümde her şey daha karmaşık hâle gelmişti. Jay, Luna’yı hâlâ uyutuyordu. Günler geçmişti. Onun hasta olduğundan şüpheleniyor, endişeden Jay’in açıklamalarını bile mantıklı bulmuyor, ona inanmıyordum.

“Jay! Onu bugün uyandırırıyorsun!” dedim öfkeyle odada volta atarak.

“Solaris, bunu neyin tetiklediğini anlayabilmek için ona farklı ilaçlar veriyorum. Ara ara uyanıyor. Durumu iyi, lütfen artık sakın ol. Nişanlanacağını duyunca neler oldu gördün. Uyanıp nişanlandığını öğrenince kaleyi başımıza geçirsin mi istiyorsun?”

“Eğer öyle isterse geçirsin. Ona engel olmam.”

Jaylen başını onaylamaz bir ifadeyle iki yana salladı. Benimle inatlaşmaması gerektiğini biliyor, uzatmak istemiyordu ancak Luna’yı deneyleri bitmeden uyandırmazdı. Bu, ikimiz için de sorun teşkil ediyordu.

Her gün gidip geliyor, Jay’in denemelerinin bitmesini bekliyordum. Üç günlük eziyetten sonra Jay, sonunda ilaçları keseceğini söyledi. Benim

odadan artık ayrılmam gerekiyordu. Günlerdir başka hiçbir şeyle ilgilenmemiştim. Dersleri bile Jude'a devretmişim. Luna'nın başında uyuyor, uyanıyor, bitmesini bekliyordum. Jay ile bu süre içerisinde birkaç kez ciddi anlamda gerginlik yaşamıştık. Onu suçlamıyordum ancak öfkem ve endişem aklımı ele geçiriyordu.

Odamda volta atarken Jay, aynanın ardındaki gizli kapıyı tıklattı. Haber vermeye gelmişti, Luna sonunda uyanmış olmalıydı.

"Ona magus olduğunu bildiğimi söyledim. Kendi hikâyemi de anlattım. İlaçlar işe yaramadı, Sol. Verdiğin obsit taşını takmasını sağladım. Uyurgezerliği neyin tetiklediğini bulamadık ama taş bu işi çözecektir."

"Emin misin?"

"İşe yarayacaktır," dedi kendinden çok da emin olmayan bir sesle.

İlaçlar fayda etmeyince Storm'dan aldığım obsit taşını Luna'nın annesinden kalan bilekliğine eskisi gibi yerleştirilmesini sağlayıp Jay'e vermiştim. Benimle tanışana kadar onu korumuştı. Yine korumasını ummaktan başka çaremiz yoktu. Değişik bir tür, saf obsit taşıydı ve bizim elimizdeki-lerden daha güçlüydü. Luna'ya ilaçların hiçbir işe yaramadığını da söylemeyecektik. Onu endişelendirmek ve strese sokmak işleri daha zor bir hâle sokabilirdi. Benim varlığım bile bu noktadan sonra onun için stres kaynağı olacaktı zaten.

"Bu arada bir haberim daha var. Luna bir Beldrakon," dedi Jay eğlenerek. Kan testini tamamlamıştı. Leanderthorn ve Beldrakon safkan avcı soyu, kendimi bildim bileli birbirinden nefret ederdi. Beldrakon soyu, büyüye tarihleri boyunca ılımlı yaklaşırdı; gerekli durumlarda, iyi niyetle kullanılabileceğini savunurdu. Benim de dâhil olduğum Leanderthorn soyu ise büyü kelimesi geçtiğinde bile cezalandıracak birilerini arardı. Anlaşmazlıkları yüzyıllardır devam ediyordu. Gülerek kafamı salladım. Her yönden imkânsızdık.

"Onu görmeye gidiyorum, Jay."

"Bence üzerine gitmemelisin," dedi endişeyle.

"İyi olduğunu gözlerimle göreceğim."

Jaylen günler sonra ilk defa sırtıttı. "İlk uyandığında beni şırıngayla tehdit etti. Yerinde olsam ona fazla yaklaşmazdım. Nişanlandığını duyunca çıldıracak. Şu an dinleniyor."

Şaşırarak kaşlarımı çattım. "Şırıngayla mı?"

Jay, başını onaylar şekilde salladı, bir yandan sırtıtmaya devam ediyordu. “Eline ne geçerse silah hâline getirebiliyor. Bana birini anımsatıyor.” Onun o hâlini düşününce gülümsememe engel olamadım.

“Onunla başa çıkabilirim,” dedim güvence vermek için. Jay bana kalın kaşlarının altından imalı bir bakış attı. “Yani, umuyorum başa çıkabilirim.”

“Bol şans, dostum. Unutma, duyguları kontrolden çıkınca büyüsi de kontrolden çıkıyor. Onu fazla öfkelenmememeye çalış.”

“Onunla tanıştın mı, Jay? Asabiyet onun ikinci adı.”

Jay, ellerini iki yana açıp omuzlarını silktilti. Beni uyarmak dışında elinden gelen bir şey yoktu. İç çekip kaldığı odaya doğru yürümeye koyuldum. Bu kez kimse ona ima etmeden önce haberleri benden duymasını sağlayacaktım. Sonunda onu kaybetmek olsa da...

Jay’ın odasına girdiğimde, Luna yine masadaki koltukta uyuyordu. Üzerinden kaymış örtüyü sessizce düzelttim. En azından yüzünün rengi normale dönmüştü. Kolundaki sargıları dikkatlice açtım. Tamamen iyileşmişti. Jay’ın masasına oturup sessizce yüzünü izledim uyanana dek. Her bir parçasını ezberlemek ister gibi... Bir daha onu bu kadar uzun izleme fırsatım olacağını düşünmüyordum.

Saatler sonra güzel gözlerini araladı. Öfkeli görünmüyordu, en azından şimdilik... Ona bir Beldrakon olduğunun haberini verdiğimde yüzünden küçük bir mutluluk ifadesi bile geçmişti. Ailesini birlikte araştıracaktık. Hayatta akrabalarının olma ihtimali onu heyecanlandırıyordu.

İyi haberleri verince sıra kötü olanlara geldi. Onun iyi ruh hâlini yakalamışken nişanlandığımı da o anda söylemek zorunda kaldım, nasılsa duyacaktı. En azından benden duymasını ona borçluydum. Yeniden hayal kırıklığıyla doldu. Ondan uzak durmamı ve Lilian’la mutlu olmamı istiyordu.

Bense bundan sonra onun olmadığı yerde mutlu olmak mümkün değilmiş gibi hissediyordum ancak ona saygı duymak zorundaydım. Onu bundan sonra yalnızca uzaktan koruyacaktım. Belki de eski, mutlu hayatına dönebilirdi. Ona yardım etmeyi, her şeyi açıkça anlatmayı çok istiyordum ama riskliydi. Kendime ve babama öfkemle beni baş başa bırakıp gittiğinde benim için zorlu sınav başladı. Geçen kısa sürede ona tüm benliğimle alışmıştım. O yokken nasıl yaşadığımı unutacak kadar.

Günler birbirini kovalarken derslerde ve ortak alanlarda onu uzaktan izliyordum. İnsan arkadaşı her fırsatta Luna’ya yılan gibi dolanıyordu. O

çocuğun boynunu daha ilk günden kırmalıydım. Kendimi, *onu seçerse ne yaparım*, diye düşünürken buluyordum bazen. Kalan zamanlarda da aklımda yaratıcı yollarla Asher Bennett'i öldürüyordum.

Luna ile yollarımızı ayırdığımızdan beri sanki hayatımdan ışık eksilmişti. Günlerim onu ve Lilian'la nişanı bozmak için nasıl bir plan yapacağımızı düşünerek geçiyordu.

Jay ile ikisi, ailesi için araştırma yapıyorlardı. Her hareketinden habirim oluyordu ancak ona yaklaşılamıyordum. *Cesur savaşçı, Solaris Blaze. Ona her koşulda yeniliyorsun.*

Hasta olduğu bir gün onu dinlenmeye ikna edememiştim, keçi gibi inatçıydı. Derse katılmaması konusunda kesin talimat verdiğim hâlde elbette ki bana karşı çıkmıştı. Kendine bakmayı bilmiyordu. Onu uzaktan bir yere kadar koruyabiliyordum ve bana olan öfkesinden ne söylersem tersini yapmaya yelteniyordu.

Atıcılık eğitimlerinde öfkeme yenik düşüp hata yaptım. *Hata değil, aptallık.* Onun beni hâlâ sevip sevmediğini anlamak istemiştim. Karşısına geçtim, meydan okudum. Hasta hâliyle bana atış yapmayı reddedeceğini ummuştum.

Elbette ki işler yolunda gitmedi. Söz konusu Lunabelle Elaine olunca o atışı yapmayacağını düşünmek de ahmaklıktı. Gözünü kırpmadan oklarını üzerime gönderdi. Hasta olduğu için son okunu ıskaladı, yüzümde hafif bir çizik açıldı. Yaram bir hayli önemsiz olsa da asıl mesele daha büyük bir kaza olma riski varken o atışları yapmasıydı.

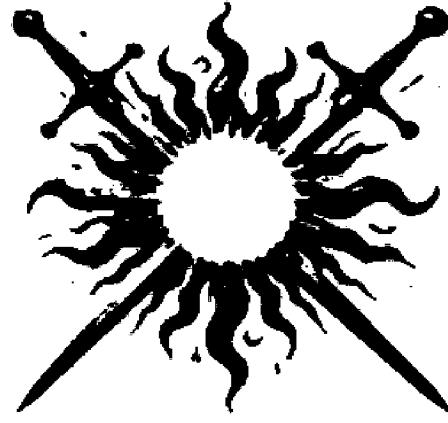
Kütüphanede bir ileri bir geri yürüyüp, okuduğumu anlamadan kitapları karıştırırken vakit öldürmeye ve düşünmemeye çalıştım. Eskiden olsa bana zarar vermekten çekinir, o atışları asla yapmazdı. Yüzüm çizildiğinde çok üzülmüştü ama fark etmezdi. Onu yavaş yavaş kaybediyordum. Hayal kırıklığı dalgalar hâlinde üzerime çöküyordu. Belki de benden vazgeçmekte hakkı vardı. Onun güvenini kırmıştım. Babamın onu bulmasından korkuyordum, ona zarar vermesinden... Engel olamamaktan.

Sabaha karşı uyuyakalmıştım ki kokusunu hissettim. Gözlerimi açtığımda yanımdaydı. Ne olursa olsun ona kıyamıyordum. O bana yaklaştığında içimdeki küllenmiş alev, yeniden daha güçlü yanıyordu. Yeniden benden uzak durmak üzere gidişini izlemek zorunda kaldım.

Ailesinden haber vardı. Onu hiç istemesem de Kriston kasabasına Benjamin'le, bensiz gönderecektim. Ona kardeşlerini arayacağına söz vermiş-

tim. Kral'la ilgili gizli bir görevim olduğunu söylesem de doğru değildi. Luna'nın ve benim yer aldığımız kehanetin bir kısmını bulunduran bir yazmanın o kasabaya yakın bir köyde olduğu duyumunu almıştım ve karanlık maguslardan önce ona ulaşmam gerekiyordu. Mesele bekletilmeyecek kadar acildi. Onlar Kriston'a ben ise Andor'a doğru yola çıkmak üzere hazırlandım.

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM YAZIT

“SOLARIS”

Kimsenin ruhu duymadan...

İki Ay Önce

Andor

Luna ve Benjamin ile yollarımızı ayırdıktan sonra, son hızla küçük köye yol aldım. Amacım, kimliğimi açık etmeden kadim kitabı ele geçirmektir. *Çalmak da diyebiliriz. Ya da belki ödünç almak...* Köyün içerisinde Eski Dünya kalıntıları vardı ve köy halkı, yazmayı kutsal bir nesne olarak kabul edip koruyorlardı.

Sirona’yla ne kadar denesek de bir türlü kehanetin tamamına erişememiş, başlangıcı dışında bir bilgiye ulaşamamıştık. Luna’nın uyurgezerliği hakkında da bir bilgi vermesini umuyordum. Onu korumak giderek daha zor hâle geliyordu. Özellikle de yanına yaklaşamıyorken.

Yanımda gelen ekibi ormanda bıraktım ve Andor’a adım attım. Köy, çam ormanlarının içinde, üzerine bir sis bulutu çökmüş hâlde uzaktan göründü. Sis, zaten bir masaldan fırlamış gibi görünen köye daha da mistik bir hava katıyordu. Buraya ilk kez geliyordum ancak bir şekilde tanıdık. Tüm avcı duyularım uyarılıyor, sanki büyüünün kokusunu esen rüzgârda bile alıyordum. Hem hoş hem de tedirgin ediciydi.

Köyün evleri ahşaptandı, bazıları ise ağaçların dalları arasına kurulmuştu. Evlerin çatılarında yosunlar ve sarmaşıklar büyümüştü. Köyü ormanın

bir parçası hâline getiriyordu. Burada kadim bir şeyler vardı, hissediyordum. Eski ancak kudretli bir büyü damarlarımda geziniyordu.

Pelerinin başlığını başıma geçirdim ve Shade'i köyün girişine bağlayıp sessiz adımlarla yürümeye koyuldum. Evlerin üzerinde rüya kapanları, nazarlıklar ve büyüye karşı koruyucu olduğuna inanılan tılsımlar asılıydı. *Size kötü bir haberim var.* Tılsımlara alayla gülümseyip köyün içinde adımlarımı hızlandırdım, meydana ulaştım. Geçtiğim yollarda meraklı gözler beni izliyordu ve bir an önce hana ulaşip dikkat çekmekten kurtulmam gerekiyordu.

Köy meydanında, eski zamanlardan kalma bir taş sunak vardı. Köylülerin ayinler düzenlediği, dualar ettiği kutsal bir mekândı. Yerel halk, ormanın bir ruhu olduğuna ve tanrıların burayı kutsadığına inanıyor, onlara hediyeler sunup saygı gösteriyorlardı. Kalıntılar da bu sunağın hemen arkasındaydı.

Köy meydanının arka tarafında kalan, boyaları yıpranmış, sarmaşıkların bir duvarını boydan boya kapladığı hana adım attım. İçeride karanlık bir hava hâkimdi ve yoğun bir tütsü kokusu etrafı sarmıştı. Öksürmemeneden olan yoğun aromalı kokuyu hiçe saymaya çalıştım. Bakımsız masa sandalyeler, bir yer ocağının etrafına kurulmuştu ve tavan büyük örümcek ağlarıyla kaplanmıştı. *Doğal yaşama saygıyla pasaklılığı karıştırıyor olmalılar.* Hanın sahibi zayıf yapılı, yırtık giysiler içindeki adam, eğilerek selam verdi.

“Hoş geldin, yabancı.”

“Boş odanız var mı? Flabant’tan geliyorum. Geceyi burada geçireceğim.”

Adam kırışıklar içince kalan yanaklarını gererek güldü, beni şöyle bir süzdü. Tehdit saçmamak adına pelerinin başlığını indirdim.

“Burada oda kiralamam, yabancı. Gelen herkes gökyüzünün misafiridir.”

Köy halkının değişik bir yaşam biçimi benimsediğini biliyordum, duymuştum ama yine de ilgimi çekiyordu. “Paraya ihtiyacın olmuyor mu, ihtiyar?”

“Para rezil insanlar için. Onu elde etmek için can bile alırlar,” dedi kısık sesiyle. “Tanrılar bize yaşamamız için gerekli her şeyi bahşetmişler zaten.”

“Nasıl geçiniyorsunuz?”

İhtiyar bana çok büyük bir sırrı bilmiyormuşum gibi baktı. Alay ettiğimi düşünüyordu ancak merak ediyordum. Buradaki insanlar, krallıktan el-

bette nefret ediyordu. Kimliğini bilmemeleri, benim için iyi haberdi. “Çok basit,” dedi gözünde bir ışıltıyla. “Herkes için üretiyor, eşit bölüşüyoruz. Paylaşıyoruz.”

Onu anladığımı bildirmek için kafamı salladım. “Peki, öyleyse ben de misafir olarak bu gece handa uyuyabilirim ve yiyeceklerinizden ihtiyacım olan kadar yiyebilirim, değil mi?” diye sordum. “Elbette, bende de sizin işinize yarayacak bir şeyler var.”

Çantamı açıp içindeki av bıçaklarını adama gösterdim, içinden bir tane çıkarıp tezgâhın üzerine koydum. Araştırmamı önceden yapmış, Valor’da artık kullanılmayan ve çeşitli sebeplerle kenara atılmış, tamir edilebilecek hançer ve bıçakları takas için yanıma almıştım.

Adam, yaşam tarzlarını zorlanmadan anladığım için minnetle gülümsedi ve misafirliğimi onayladı. Bana odamı göstermek için önüme geçti, onu takip etmeye başladım. İçine saman doldurulmuş yatağa gülümseyerek baktım. Ormanın nemli zemininden rahat olacağı kesindi.

“Ne iş yaparsın?”

“Tüccarım,” dedim kısaca. “Hurdaları toplar, tamir eder, satarım.”

Adam hoşnut şekilde başını salladı ve kapıdan çıkacağı sırada arkasını döndü. “Akşam tapınakta haftalık ayin var. Merak edersen sen de katıl,” diye teklifte bulundu. İstedğim tam olarak buydu. O tapınağa giriş biletimi şu an almıştım.

“Ayini kim yönetiyor?” diye sordum hevesli çıkmasına özen gösterdiğim bir sesle.

“Ah, köyün şamanı. Benim erkek kardeşim olur. Karşıdaki ağaç evde oturuyor.”

Eşyalarımı tozlu zemine bıraktım. “Katılmaktan memnuniyet duyuyorum,” dedim ve duraksadım, adamın adını sormadığımı fark ettim.

“Benim adım, Gus,” dedi ihtiyar gururla aklımı okurmuş gibi.

“Memnun oldum, Gus. Benim ismim de Gildor.”

Adam, yüzümü şöyle bir inceledi, gülümseyerek sessizce uzaklaştı. Odanın kapısını kapattım ve çiçekli kumaştan yapılma eski perdeyi araladım. Tam da Eski Dünya kalıntısı tapınağa bakıyordu. Yazmaların yerini öğrenmek için şamana ihtiyacım vardı ve bu işi sessizce halletmem gerekiyordu. Ayinin bugün olduğunu biliyordum, bir planım vardı.

Gus, birkaç saat sonra kapımı tıklattı, törende giyeceğim giysileri bıraktı. Bu işi çok ciddiye alıyorlardı ve aralarına yeni biri katılacağı için

mutlulardı. Onların güvenliğini kötüye kullanacak olsam da zarar vermeyecektim ve kutsal nesnelerini de inceledikten sonra iade edecektim. *Kimse- nin ruhu duymadan.*

Akşam saatleri yaklaşıncı meydanda taştan yapılma ateş çanakları yakıldı. Bana getirdikleri tören giysisi yıpranmış bir pantolon ve üst gövdeye sarılan bir kumaştan oluşuyordu, pek bir yeri örttüğü söylenemezdi. Neyse ki bir de koyu renk pelerin getirmişlerdi, onun kapüşonunu geçirip yüzümü saklayabilirdim. Buralarda tanınmazdım ancak yine de temkinli olmakta fayda vardı. Kral'ın oğlunun burada yaptıkları kimse tarafından hoş karşılanmazdı.

Handan dışarıya adım attım, pelerinin altındaki çıplak tenime buz gibi hava çarptı. Başımı eğdim, kalabalığın arasına karıştım. Şamanın yüzünde maske vardı. Herkes ağıt benzeri bir ilahi mırıldanırken tapınağa indi, kutsal belledikleri eski ve narin kitabı alıp yeniden yukarıya çıktı. Şamanın ayin giysisinin tek farkı, başındaki geyiği andıran maskeydi, yüzü görünmüyordu.

Kitabın dağılıverecekmiş gibi duran sayfalarından ilkinin çevirdi. "Gök- yüzünün Kederli Tanrısı Vaelirion! Duy bizi!" diye bağırdı. Başımı ilk kez yukarı kaldırdım, sonra işaret vermek için tek kolumu havaya kaldırıp yere çöktüm sessizce. Aynı anda minik ok vınlamaları duyuldu ve köy halkı bir bir yere devrildi.

Bu, Viridia'daki avcılarının icadı, düşmanı yalnızca bayıltan bir silahtı. Okların üzerine bayıltıcı ilaçtan sürülüyor, vücuda saplandığı anda kana karışıp birkaç saniye içinde rakibi etkisiz hâle getiriyordu. Fazla centil- mence bulmadığımı için savaşlarda kullanmıyordum ancak gizli görevlerde bir hayli işe yarıyordu. İlaç, Jay'in özel karışımıydı ve kısa süreli bir hafıza kaybına da neden oluyordu. Sabah hiçbirini ne olduğunu hatırlamayacaktı, hatta beni bile...

Ayağa kalktım, bedenlere basmadan aralarından süzülerek sunağın olduğu yere ulaştım. Tapınağın toprağın üzerinde kalan kısmı, birkaç yıpranmış sütundan oluşan yıkıntıdan başka bir şey değildi. Yer altındaki dehliz- ler kurtulup günümüze taşınmıştı yalnızca. Tüm yıkımlardan önce yaşamış ve iz bırakmış bir medeniyete aitti. Sunağa yaklaştım, derileri yer yer dö- külmüş kitabı dikkatle yerinden kaldırdım.

Paçama yapışan eli hissedince kılıcımı çektim ve bacağıma kurtarıp yerde yatan şamana doğrulttum. Şamanı maskesi onu korumuş, boynuna

saplanması gereken ok maskenin üzerinde kalmıştı. İç çektim, üzerine eğildim. Ona ilacı kendim vermem gerekecekti.

Üzerine doğru eğildiğimde bu kez de koluma yapıştı. “Ateş Prensi,” dedi gözlerinde derin bir huzurla. Tek kaşımı havaya kaldırdım ve yüzüne şaşırarak baktım. “Kitabı sizin için sakladık, efendim,” diye devam etti. “Onu gizlice almanıza gerek yok. O zaten sizindir.”

Parmağında minik bir su girdabı yarattı, bana çaresiz gözlerle baktı. Avcı hislerim adamın magus olduğunu küçük numarasından önce de sezmışti. Bu köyde birçok magus olduğu havaya bile büyü izi karışmasından belliydi.

Onun bu hâllerinden huzursuz olup kolumu ondan kurtardım. Kehanette benden “Ateş Prensi” olarak bahsedildiğini biliyordum ancak bu adamın beni nasıl tanımış olabileceğini anlayamıyordum. Belki de bir kâhindi ya da benim aksime gerçek bir falcı.

“Kâhin misin?” Onları bulmak çok zordu.

“Hayır, keşke,” dedi şaman iç geçirerek. “İşaretler başladı, efendimiz. Fırtına Prensesi’ni bulun. Siz son umutsunuz.”

Gözlerimi birkaç saniyeliğine kapattım, kararımı verdim. Kâhin değilse işime yaramazdı ve onu bayıltmadan bırakamazdım. Adama yanımda yedek tuttuğum ilaçlı oklardan birini sapladım ve derin bir uykuya dalmasını sağladım. Tanık bırakmak riskliydi. Beni hatırlamayacak olmasını umuyordum.

Kolumu kaldırıp yeniden işaret verdiğimde, ormanda bıraktığım birlik köye doluştu. Herkes ayinde olduğu için tanık kalmayacaktı.

“Hepsini hana taşıyın, zarar vermeyin.”

Askerler selama durup görevlerini yerine getirmeye başladıklarında kitabı araladım, hızlıca yazılar üzerinde göz gezdirdim. Hâlâ tahrip olan kısımlar vardı, yine tamamına ulaşamamıştık ancak bizde olmayan cümleler de vardı. Gözlerim okuduklarım karşısında irileşirken dudaklarım şaşkınlıkla ve endişeyle aralandı.

İki Ay Önce
Kriston

Köyde işimiz bitip tüm kanıtları yok ettiğimizde üzerime kalın giysiler giydim, atımı hazırladım ve Luna ile Benj’in yanına gitmek üzere hazırlan-

dım. Kriston buradan birkaç saatlik mesafedeydi ve gördüklerimden sonra onu yalnız bırakmak istemiyordum. İçimde acele etmem gerektiğini söyleyen his giderek büyüyordu.

Hızlı hareket edebilmek için birliği geride bıraktım, Shade'i topuklarımla dürttüm ve son hızla Kriston'a yol almaya başladım. Dörtmala giden atımın nal sesleri geceyi bölerken aklımda kehanetin karışık cümleleri yankılanıyordu. *Onun yanına gitmem gerekli.* Karanlık magusların neden peşinde olabileceğini anladığımı düşünüyordum ve bu beni daha çok endişelendiriyordu.

Gece yarısı Deniz Kızı Hanı'nın kapısına Shade'i bağladım, aceleci adımlarla içeri girdim. Benjamin hancının kızıyla bir köşede samimi bir şekilde sohbet ediyordu. Gözlerimi devirdim ve hemen yanlarında dikildim. Benj beni görünce başını yana eğdi, alnı kırıştı. Bir sorun olduğunu anlamıştı. Adını hatırlayamadığım sarışın kız bana gülümsedi.

"Nişanlınızı aramaya geldiniz herhâlde. Yukarıda uyuyor." Benjamin'e anlamaz gözlerle baktım, kalkmasını işaret ettim. Hanın dış kapısına çıkıp önünde beklemeye koyuldum. Birkaç saniye içinde toparlanıp yanıma geldi.

"Luna nerede, Benj?"

"Yukarıda, Kaptan, güvende. Bilgi toplamam gerekiyordu," dedi az önceki anları açıklamak adına.

"Nişanlım, öyle mi Benjamin? Başka yalan bulamadın mı?"

"Aklıma o geldi, üzgünüm. Luna da epey kızdı," dedi mahcup bir ifadeyle.

"Kehanetin bir kısmına ulaştım. Onu ele geçirmemeliler."

Koyu yeşil gözleri bir anda etraftı dikkatle taramaya başladı. Bir şey sezmişti, ben de öyle. Luna'nın çığlığını duymamla kalbim göğüs kafesimi yırtarcasına atmaya başladı.

"Benjamin!"

Hislerimizi takip ederek gölge avcısı hızımızı kullanıp, duman gibi süzülerek dar sokaklardan koşmaya başladık. Onu gördüğümde vücudum buz kesti. Yerde yatıyordu. İki karanlık figür başında durmuş, ikinci darbeyi vurmaya hazırlanıyordu. Kan vardı, çok fazla kan...

Onu böyle yerde, kendi kanı içinde yatarken görünce aklımı oynatacak gibi oldum. Gözlerimi kan bürüyordu. Yaklaşık başındaki magusun boynu-

nu tek hamlede kırdım. Daha uzakta duran diğerini de bıçağımı fırlatarak öldürdüm. Bir kere ölmeleri bile yeterli değildi.

Beni görünce mavi gözleri umutla doldu. Ağır yaralıydı, acele etmemiz gerekiyordu. *Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim, küçük avcı. Seni almalarına da...*

On Beş Gün Önce Valor

Kriston'da geçirdiğimiz hareketli zamandan sonra eğitimler ve dersler arasında koşturup durdu. Beni korkudan öldürdükten sonra neyse ki iyileşmişti ancak yine de ondan uzak durmamı istiyordu. Benimse isteğine saygı duymaktan başka çarem yoktu.

Onu uzaktan izlemeye devam ediyordum. Kavgaya tutuşan arkadaşlarını ayırırken ona kazayla zarar vermişlerdi. O iki çocuğu birbirine çarparak bayıltmamak için dakikalarca nefes egzersizi yapmam gerekmişti. Durmadan antrenman yapıyor, arkadaşlarıyla vakit geçiriyordu. Ona hissettiğim çekim azalmamış, aksine artmıştı. Uzaktan mutlu görünüyordu. Bensiz mutlu olması içimi sızlatsa da iyi olmasını istiyordum ve en önemlisi güvende olmasını.

Kış balosu zamanı geldiğinde Lilian'ın da Valor'a geleceğini öğrendim. Bu durum canımın sıkılmasına neden olmuştu. Hâlâ bir çözüm bulamadığım gibi bir de nişanlımın buraya gelecek olması Luna'yı incitecekti. *Belki de artık umursamıyordur,* diye seslendi içimdeki karamsar taraf. *Ne fark eder ki?* Öyle bile olsa ona bu şekilde saygısızlık yapmak istemiyordum.

Kış balosundan önce, vakit geldiğinde Kral ve Kraliçe'nin arabası uzaktan göründü. *Kahretsin!* Luna da ahırda atları besliyordu, oradaydı. Yanlış zamanda çok yanlış bir yerde duruyordu. Lilian da konvoydaydı ve Luna'nın burada oluşu hiç iyi olmamıştı.

Jay de Kral'ı karşılayan topluluk içindeydi. Başımla Luna'yı işaret ettim. Yalnız kalsın istemiyordum. Yeterince öfkelenirse kaleyi havaya uçuracak gücü vardı ve Kral'a yakalanırsa başımız çok büyük derde girerdi. Jay anladığını belirterek başını salladı.

Lilian arabadan indiğinde şüphe çekmemek için resmî karşılamalarda yapıldığı üzere dizlerimi kırıp eldivenli elinden öptüm ve başıma her an bir yıldırım inmesini beklemeye başladım.

“Ben yapamayacağım, Lilian. Kral’la konuşacağım. Hepimizi bu dertten kurtaracağım,” dedim. Lilian planımı onaylamamıştı ve heyecanla bir şeyler söylüyordu ama ona dikkatimi veremiyordum.

“Çözüm buldum, Solaris,” dediğini duydum cümlelerinin arasından.

Şaşkınlıkla kafamı ona çevirmişken Luna, Snow ile birlikte fırtına gibi yanımızdan geçti. Çok hızlı gidiyordu. Jaylen de atını alarak peşine düştü ancak ona yetişebileceğini sanmıyordum. Yabani fırtınam kapıdan çıkıp gitmişti çoktan. Benim yüzümden ona bir şey olmamasını diledim ardından hüzünlü bakarken.

“Sanıyorum ki az önce yanımızdan geçen güzel kız Luna’ydı, değil mi?” diye sordu Lilian.

“Evet ve benden nefret ediyor.”

“Onun gönlünü alacaksın, Solaris. Babam güneydeki saldırılarda yaralandı. Kral, az sonra bir konsey toplayıp açıklayacak. Yarası ölümcül. Doktorlar kurtulamayacağını söylüyor.”

Düşüncelerimden kurtulup şaşkınlıkla yüzüne baktım. Üzülmüş gibi bir hâli yoktu. Babasının yaralanmasının bize nasıl yardımcı olacağını da anlayamamıştım. “Üzüldüm, Lilian ama baban olmasa da Kral bu evliliği iptal etmeyecektir. Senin buna karşı koymanı da kendine isyan olarak algılayabilir. Bu bizi kurtarmaz.”

“Peki ya beni baloda başkasıyla uygunsuz durumda yakalarsa? Hem de herkesin içinde,” dedi gözleri parlarken. Biraz düşündüm, bu bir çözümdü ama Lilian için oldukça riskliydi.

“Nasıl bir uygunsuzluk? Herkesin içinde olursa işe yarayabilir. Babam kendi şöhretine kötü söz gelsin istemez. Ama sen herkesin önünde zor duruma düşeceksin,” dedim parmaklarımla alınma masaj yaparken.

“Senin o vaziyette yakalanman bizi kurtarmaz. Seni örtbas ederler, prensisin. Ben olmalıyım. Ben bütün sonuçları göze alıyorum. Yapalım,” dedi Lilian kararlılıkla. Ona minnet dolu gözlerle baktım. İçimde bir umut ışığı yanmıştı.

Lilian’a ve onu yakalatacağımız kişiye zarar gelmeyecek şekilde bir plan kurmaya başladık. Bu teklif Lilian’dan gelmeseydi ben ona teklif etmezdim. Başka biriyle basılıp riske girecek ve aşağılanacak olan oydu ama o kadar kurtulmak istiyordu ki umursamıyordu. Birkaç kez ona emin olup olmadığını sormak zorunda kaldım. Ne kadar nişandan kurtulmak istesem de Lilian’ı o duruma düşürmeye gönlüm razı gelmiyordu. Ama o, kararlıydı ve son derece haklıydı. Tek çözüm buydu.

Planımız kusursuza yakındı, kış balosunda harekete geçecektik. Aklım bir yandan Luna'daydı, hâlâ dönmemişti. Her şeyi çözmeye bu kadar yaklaşmışken ona benim yüzümden bir şey olursa kendimi asla affetmezdim.

Hava karardığında ahırlara doğru yol aldım. Endişeden deliye dönmüştüm. Kral'ın toplantısı, Lilian'la detayları ayarlamak derken saatler geçmişti. Kral veya Marvin sürekli beni çağırıyorlar, bir şeyler soruyorlar ya da isteklerde bulunuyorlardı. Beni bu saate kadar esir etmişlerdi. Ne Jay'den ne Luna'dan haber vardı. Onları aramaya çıkmaya karar verdim. Luna ne zaman tehlikede olsa endişe atağı geçiriyordum. Şu anda yine onlardan birini yaşıyordum. Sadece varlığıyla, tüm soğukkanlılığımı ve duygusuz duvarlarımı yerle bir etmeyi başarıyordu. Atımı hazırlamaya koyulacaktım ki Luna, Snow'un üzerinde kapıda belirdi. Rahatlamayla derin bir nefes aldım. Jay de arkasından onu takip ediyordu. Ahırın önüne geldiklerinde Jay, Luna'ya sarılarak onu atından indirdi. Bir şey olmuştu. Ahırların olduğu bölümden fırlayıp yanlarına gittim. Artık her şey çözülmeye bu kadar yakınken onun uzak kalma isteği de umurumda değildi, onun tek parça olmasına ihtiyacım vardı. Kendisine bakmasına, dikkat etmesine... Kalan her şeyi ben halledecektim. Onu kolundan çekip, sürükleyerek ahırların kapalı olduğu alana getirdim. Bana ilginç bir şekilde karşı koymayıp onu sürüklememe izin verdi.

Kendisini benim yüzümden hırpaladığı için öfkeliydim. Onu böyle üzdüğüm için en çok da kendime öfkeliydim. Bağırıp çağırırken boş gözlerle bakıyordu bana. Tuhaf görünüyordu, ayakta zor duruyor gibiydi. Jay, onun hasta olduğunu söyledi ancak altında başka bir şey olduğunu seziyordum. Ona bu eziyetin bitecek olduğunu söylemek istedim ama yapamadım. Bu iş tamamen çözülmenden dilim mühürlüydü.

Kalan son gücüyle bana omuz atıp, ahırdan söylenerek çıktı. Darbesi beni yerimden kıpırdatamasa da öfkesi canımı yakıyordu. Jay de iyi olduğundan emin olmak için hemen arkasından koşturdu. Uzun zamandan sonra ilk kez kendime ve Kral'a olan öfkeme yenik düştüm, kendimi kaybettim. Iris yetişmeseydi eğer tüm kuleleri Kral'ın üzerine yıkabilirdim.

Iris gelene kadar birkaç küçük depreme sebep olmuştum. Bana bu tür durumlar için daha önce Jay'den aldığı, sinirleri yatıştıran bir ilaç içirdi.

"Kral burada, Sol, sakinleş lütfen. Açığa çıkacağız. Gelirken Luna'yı gördüm, o da berbat görünüyor," dedi iri gözlerini daha da açarak.

İlaç etkisini gösterip, ortalığı kırıp dökünecek kadar sakinleşince Luna'yı görmeye gitmeye karar verdim. Iris gitmememi söylese de hastalık

yalanını yutmamıştım. Her şeyden önce onu merak ediyordum. İnadından beni asla dinlememişti. En başında dinleseydi iş buralara gelmeyecekti. En azından Jay'e, Lilian'la yaptığımız planı anlatabilirdim onu kontrol altında tutardı.

İlacın da verdiği sersemlikle odasının kapısına kadar yalpalayarak geldim. İçeriden Jay'in bağıışı geliyordu. Panik hâlinde Luna'ya sesleniyordu. "Jay, aç kapıyı!" diye bağırdım. Jaylen kapıyı açtı hızlıca, endişeden sararmıştı. "Ne oldu? Luna nerede?"

"Ona ilaç vermiştim, Sol. Bayılmış olabilir, banyoda."

Luna kendini banyoya kilitlemiş, ses vermiyordu. Gerildim ve kapıyı omuz darbemle kırıp içeri daldım. Kıyafetleriyle sırlıklam hâlde, gözleri kapalı, küvette yatıyordu. Suyu açık bırakmıştı.

Suyu kapatıp, hemen kucaklayarak çıkardım küvetten. Onu kucaklayınca kızarmış gözlerini hafifçe araladı. Gözlerini açınca sıkışan göğsüm normale döndü. Güçsüzdü ancak herhangi bir yarası beresi yoktu. Yeniden kendinden geçti.

Onu yatağa bırakıp dolabından kuru giysiler aldım. Jay, banyo kapısını tamir ederken ben de Luna'nın üzerini değiştirdim. Yatağa yatırdım, üzerini örttüm. "Çok az kaldı," diye fısıldadım.

Jay'in ismini seslenmesiyle yanına gittim. Banyonun kapısını tamir etmişti. Ona Lilian'la planımızı anlattım. Kış balosunun olduğu gün Luna'ya benden bir pusula götürecekti. Ufak bir ihtimal de olsa başarısız olabilirdik ve onun sinirlerini daha fazla hırpalamak gibi bir niyetim yoktu.

Her şey bittiğinde ona anlatacaktım ve umuyordum ki onu geri alacaktım. Jay, ilacın beni de güçsüz düşüreceğini, dinlenmem gerektiğini tembihledi ama uyanana kadar onun yanından ayrılamazdım. Gözlerimi kırpmadan başında bekledim.

On Beş G n  nce *Kış Balosu*

Derin nefesler soluyarak arkasında durduğum s tuna kafamı yasladım. Lilian, i eride a layarak  pt ğ  adamı sevdiğini babama itiraf ediyor, af diliyordu. Beni ise g ya  fkelenmemem adına dı arı  karmışlardı. Bozu-

lan nişanla kurtulacağımızı, Luna'yı yeniden kollarına alacağımı düşünmüştüm. O ağlak çocuğun Luna'yı öptüğünü görene dek...

Derin nefesler aldım, nefesimin buğusunun soğuk geceye karışmasına izin verdim. Dudaklarını benim olana yapıştırmasını unutmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Jay'ın verdiği obsit taşı elimde döndürüyordum. Asher Bennett'i öldürmek için büyüye ihtiyacımı yoktu, çıplak ellerim iş görürdü. Oynadığımız oyunun başarılı olması bile ona duyduğum öfkeyi bastırmıyordu. Bir yandan Lilian'ı beklerken diğer yandan öfkeli gözlerle ıssız avluyu süzüyordum. *Luna onu istiyor mu acaba?*

Adımlarını uzaktan duyduğumda duruşumu değiştirmedim. Ellerini cebine atmış, üzgün bir ifadeyle başını yere eğmiş, kuleye girmeye hazırlanıyordu. Beni gördüğünde durakladı, istemsizce bir adım geriye attı.

“Bir yere mi gidiyorsun, Bennett?”

Üzgün olan yüzüne öfkeli parıltılar yerleşti ama benim öfkemle yarışabileceğini sanmıyordum. “Onun sahibi değilsin, prens,” dedi tükürürcesine. *Benim de sabrımın bir sınırı var.*

Asher Bennett'i yakasından tuttum, havaya kaldırıp karşılık vermesine fırsat kalmadan az önce yaslandığım taş sütuna çarptım. Kafasını ovalarken bana yumruk atmak için hamlede bulundu, yumruğunu tek elimle karşıladım ve savurdum. Luna için kendimi ona karşı uzun zamandır tutuyordum ama bu gece... *Ona dokunmayacaktı.*

Ash'in yüzü sinirden morarmaya yüz tutarken düzensiz nefes alışlarının arasından bağırdı. “Sen gelene kadar o benimdi! Yine beni seçmeyeceğinden kim emin olabilir?”

Bu cümleleri, aklımdaki son medeni kırıntıları da süpürdü. Gerindim ve var gücümle yüzüne bir yumruk indirdim. Yumruğumun etkisiyle savruldu, yere düştü. Yere doğru kan tükürdü.

“O hiçbir zaman senin olmadı!” dedim dişlerimi sıkarak. “Sen fırsatçı bir piçten fazlası değilsin!”

Ayağa kalkmaya çalıştığında tekmeleyerek engel oldum, kıvranarak yere kapaklandı. Onu şu anda burada öldürmüyorsam, bu yalnızca Luna içindi. Ne yazık ki onu seviyordu. Patırtıyı duyan Benjamin ile Jay koşarak yanımıza geldi. Jay'ın gözleri, ağzından akan kanı elinin tersiyle silen ve hâlâ meydan okurcasına bana bakan Asher'la benim aramda dehşetle gidip geldi. “Sol!” dedi kınayarak. “Burada bir askerle sokak kavgası mı yapıyorsun? Kaptansın sen!”

Benjamin ise gördüğü manzara karşısında sırtına engel olamadı. Ash'ten eğitmeni olarak o sorumlu olmasa, bir yumruk da onun patlatacağına şüphem yoktu. Ash'i en başından beri sevmemişti.

Jay, Ash'e yardım etmek için üzerine eğildi ama Ash, onu itip uzaklaştırmaya çalıştı. Ben ise bir ileri bir geri volta atıyor, onu parçalamamak için kendime hâkim olmaya çalışıyordum. *Luna için, Sol. Luna için...*

Benjamin kibirli bir ifadeyle Ash'in önünde dikildi, onu kolaylıkla yerden havalandırıp iki ayağının üzerinde durmasını sağladı. Hoyrat bir tavırla yakasındaki ve ceketindeki tozları silkeledi.

"Bir şeyi yok," dedi sırtarak. "Onların arasına girmemen gerektiğini öğrenmen için ufak bir ders dostum, büyütme," dedi Ash'e tehditvari bir ifadeyle.

Gözlerim, o çocuğu parçalarcasına üzerinde dolaşıyordu. "Ona bir daha dokunursan seni öldürürüm."

"Belki dokunmamı isteyecek. O zaman ne yapacaksın? Beni döverek mi ondan uzak tutacaksın?"

"Eğer," dedim kalan son sabır kırıntısıyla. "Seni seçerse..." Derin bir nefes aldım. "O zaman beni bir daha görmezsin."

Ash'in yüzü sinsi bir gülüşle aydınlandı. Gerçekten başaracağına inanıyordu.

"Ama," diye sözlerime devam ettim. "Eğer seçmezse ki seni itmesinden seçmediğini tahmin ediyorum, öğrenmem zor olmaz... İşte o zaman, Bennett..."

Ash'in yüzündeki o sinsi gülümseme biraz soldu.

"Kaç."

Ona doğru yeniden adımladığım sırada Jay aramıza girdi. "Yeter!"

Ash'i yakasından silkelemeye çalışan Benj'in elinden kurtarıp uzaklaştırırken, bize ayıplayan gözlerle bakmayı ihmal etmedi. "Luna bir saate yanına gelecek, kes şunu," dedi bana bakıp. "Lilian içerideki meseleyi halletti, baban ayrılıyor. İş bozulmadan yanlarına dön."

Bizi payladıktan sonra Ash'e döndü. "Sen de Kaptan'ı kışkırtma. Ölmek istiyorsun herhâlde."

Asher'den bakışlarımı ayırmadan içeriye doğru adım attım. Nişan bozuluyordu ve şu an en önemli mesele buydu. Asher Bennett'in ve hadsiz ağzının sırası gelecekti.

Luna ile kış balosu gecesinde birbirimize aşkımızı itiraf etmiştik ve olaysız geçirdiğimiz o bir gün gerçekten mutluyduk. Hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum hatta. Onunla uyumak, isteyebileceğim her şeydi. Buz gibi tenini sıcak tenime doluyor; teni, hayata tutunma sebebim hâline geliyordu.

Gece ondan sonra uyuyor, o uykuya dalana kadar onu rahat rahat izliyordum. Uyuduktan sonra üzerime yavaşça, sarmaşık gibi dolanışını izlerken keyif alıyordum.

Jaylen, Luna gibi beni de aşırı özel duygular ve heyecanlar konusunda uyarınıştı ama bu kıza beslediğim tutkuya engel olamıyordum. Varlığı bile nefesimi kesiyordu. En başından beri...

Her şeyden çok onu istiyordum. Eğer bu onu tehlikeye atacaksa ve bu yüzden beklemem gerekecekse, buna da razıydım. Yanımdaki varlığı eksik olmadıkça sorun yoktu. Bunca mutluluğun arasında aklımı kurcalayan tek bir şey vardı: Keşke bana sırrını anlatabilseydi. Korkmasaydı, bana güvenseydi...

Geçirdiğimiz o tek güzel gün bizi mutlu ederken aynı zamanda güneyden kötü haberler almıştım. Aldığım haberi ondan saklamamın imkânı yoktu, ablası ile ilgiliydi. Artık ondan sır saklamamaya karar vermiştim. En son sır sakladığımda birbirimize fazlasıyla zarar vermiştik. Değer verdiğini bilmesem, onu baloda öpen insan çocuğu daha fazla benzetirdim ki yapmayacağıma dair Luna'ya söz vermek zorunda kalmıştım. Benim olana, onun rızası dışında el uzatmıştı. Luna'nın hatırına bir yumrukla kurtulmuştu benden. *Şimdilik*.

Luna'yı da ablasını aramak için çıktığım sefere yanımda götürecektim. Yan yana olmak ikimiz için de daha güvenli görünmüştü gözüme. Luna'nın eşsiz bir gücü vardı. Tek sorun, onu kontrol edemiyor oluşuydu. Ben yanında olursam yardımcı olurdum. O da beni korumak için her şeyi yapardı.

Onu avcı oyunlarında izlemiştim. Muazzam bir gücü ve zekâsı vardı. Kendine güvenmesi gerekiyordu yalnızca. Eğitimlerini tamamladığında benden bile güçlü olabilirdi. Uyurgezerlik sorununu tam olarak çözemiştik ama taş şimdilik bastırmış gibi görünüyordu. Gece onun saçlarıyla oynayarak uykuya daldım.

Uyandığımda bana dolanan kollarını ve bacaklarını çözmüş, şaşkınlıkla sağa sola bakınıyordu. Gözleri yine cam gibi bakıyordu. *Olamaz...*

Yine başlamıştık. Artık öğrendiğimden, hızlıca botlarımı ayağıma geçirdim ve arkasında sessizce bekledim. Onu ana kulenin verandasına kadar takip ettim. Buz gibi havada yine yalın ayak, ince geceliğiyle koşturuyordu ve ona dokunup yardım edemediğim için çıldırıyordum. Gizli kapıdan verandaya çıkınca nöbetteki askerlere içeri girmelerini ve çıkmamalarını emrettim. Karanlıktan dolayı Luna'yı görmemişlerdi. Şimdi yalnızdık. Eğer Luna yine büyü yaparsa meraklı gözler yüzünden açığa çıksın istemiyordum.

Eğilip aşağıya baktı ve yine aynı çığlıktan kopardı. Şimdi duvarın üzerinde, boş avluya yıldırımlar yağdırıyordu. Gülcünün sınırları yoktu. Hem hayran oluyor hem de kontrol edemeyişinden korku duyuyordum. Hiç mırıldanmadan, üstelik üzerindeki iki obsit taşına rağmen hâlâ güçlü büyüler yapabiliyordu. Yıldırım saldırısı durdu, hemen arkasında kollarım açık duruyordum. İlk hareketinde onu kucaklayacaktım.

Bir şeyden kaçır gibi sallanmaya başladı ve yüzüstü kendini kuleden aşağı bırakmaya davrandı. Son hızımla onu belinden yakaladım ve kendimle birlikte arkaya attım. Bir yerini yaralamaması için üzerime düşmesini sağladım.

Buradan hemen gitmeliydik. Akademi'deki avcıların böylesi bir gülcü hissetmemesine olanak yoktu. Onu saklamam gerekiyordu. Son patlamasında suçu Jay'e yıkmıştık. Yine bir bahane bulmam gerekecekti. O daha çok kontrolden çıktıkça avcılarla dolu bir kalede onu gizli tutup korumak daha da zorlaşıyordu.

Beynim fokurduyordu. En büyük korkum, ben burada yokken onu bir kulenin dibinde ya da denizde, paramparça ve cansız hâlde bulmaktır. Artık geceleri ben de kâbus görüyordum. Ona yetişemediğim, onu kaybettiğim kâbuslar... Sırrını bana söylemesini bekliyordum. Ona saygı gösteriyordum ama benden bir şey gizlediği her an onun için tehlike büyüyordu.

Bir Gün Önce
Orman

Atımı sürerken, hemen arkamızdaki attaki muhafızla birlikte kelepçeli hâlde seyahat eden Aster'e göz ucuyla baktım. Gözleri siyah bilyeleri an-

dırıyordu. Bilinçli olduğundan emin değildim. Onu son saldırının olduğu bölgede kendimi yem olarak kullanarak ortaya çıkarmıştım.

Ormanda tek başımayken bana saldırmıştı ve kısıvrak yakalanmıştı. Luna'ya söz verdiğim gibi zarar vermeden Valor'a götürecektim ablasını. Muhtemelen öz ablası değildi ama önemi yoktu. Birlikte büyümüşlerdi, ona değer veriyordu. Gitmeden önce onu kandırıp ilaçla bayılttığım için döndüğümde muhtemelen çok öfkeli olacaktı ama mecburdum. Arkamdan gelmesini başka türlü engelleyemezdim, kimse yapamazdı.

Bir yandan dönüşte bana ne yapacağını düşünürken, öte yandan Aster'in söyledikleri aklımı kurcalıyordu. Onu ilk yakaladığımda bir an için gözleri o kadar da koyu görünmüyordu ve kendindeydi. "Geliyorlar! Onu koru, prens. Alacaklar onu!" demişti.

Soru sormama fırsat vermeden bir anlığına ormanın içine kaçmış, onu baygın bulduğumuzda ise derin bir nefes alarak uyanmıştı. O noktadan sonra bilincini kaybedip bana saldırmaya yeltenmişti ve bilinci yerine gelmemişti. Aster'i Jay'e götürecektim. Son aylarda gördüğümüz siyah gözlü, saldırgan maguslar dönüştürülmüş gibi değil de lanetlenmiş gibi görünüyordu. Belki tedavi bulabilirsek diğerlerini de öldürmeden kurtarabilirdik.

Kimseyi, özellikle masumları, sebepsiz yere yok etmekten haz almıyordum. Hepsinin ailesi, hikâyeleri vardı. Karanlık magus topluluğunun çoğunu, metale hükmeden Antik Magus Titan'ın halkı oluşturuyordu ancak dönüşenlerin çoğu bu soydan değildi. Güneydeki köyler kayıp ihbarlarıyla doluydu. Normal insanları kaçırıp bu hâle getiriyorlardı. Aylardır artan saldırıların sebebi de bence bu lanetti. Sayıları giderek artıyor, hastalık gibi yayılıyordu.

Valor'a bir günlük yolumuz kalmıştı. Son kamp için durakladık. Birkaç saat dinlenip yola çıkacaktık. Sabaha kadar bile oyalanmak istemiyordum. Muhafızlarla birlikte Aster'i bir ağaca bağlamak zorunda kaldık. Saldırganlığı durulmuyordu. Ona defalarca kez Luna'nın onu beklediğini anlatmıştım ama duymuyordu. İçgüdüsel bir şekilde saldırıyordu. "Ona zarar vermeyin. Acil bir durumda bana bırakın," dedim muhafıza.

Yere çöküp ateş yaktım. Hava buz gibiydi. Karların arasında kamp yapmak akıllıca değildi ama atların da askerlerin de dinlenmesi gerekiyordu, ateş başında birkaç saat idare ederdik. Gözlerimi kapatıp uyumaya çalıştım.

Yakıcı bir acıyla gözlerimi açtım. Beni uyandıran sezgilerimden çok, midemin bulanmasına sebep olacak acı olmuştu. Bacağımı ikiye bölünmüş

OTUZ ALTINCI BÖLÜM İŞGAL

“LUNABELLE”

Daha fazla yık! Hepsini yok et!

Solaris’in altın rengi gözleri bana şefkatle bakıyordu. *Şoka mı girdi?* Ya da acı ve ağrıdan dediklerimi algılayamamıştı sanırım. Jay’in ilaçları epey ağır olabiliyordu, tecrübe etmiştim.

Başımı yana eğerek, tedirginlikle, “Sol?” diye seslendim. *Kesin şoka girdi.* Endişeyle dudaklarımı ısırdım. Böylesi bir şeyi söylemek için keşke iyileşmesini bekleseydim.

İçimi ısıtan bir kahkaha attı. Gülerken yüzü yaraları nedeniyle acıyla kasıldı. O zaman neler olduğunu anlar gibi oldum. Kaşlarımı çatıp doğruldum.

“Biliyordun!”

Oldukça eğlendiği yüzünden belli oluyordu. Yaralanmanın etkisiyle solgun olan yüzüne biraz renk gelmişti. “Elbette, Lu. Sana çok zeki olduğumu defalarca kez kanıtladığımı düşünüyorum. Gerçekten büyünü hissetmeyeceğime inanmış mıydın?”

Öfkeyle kaşlarımı çattım. “Jay mi söyledi sana?” diye sordum; bunu ona söyleyebilmek için ne kadar kıvrandığımın farkındaydım.

“En başından beri, Fernville’den beri biliyordum, tatlım. Safkan avcılar, büyüü obsit taşlarına rağmen hisseder. Yani, seninki de hissedilmeyecek gibi değil. Güç dalgaları yayıyorsun. Jay’e ben söyledim, kolyene taşı takmalarını ben istedim. Jude halletti. Bana kendin anlatmanı bekledim.”

Ukala Prens. Yapmaya çalıştığı şeyi anlıyordum ama çok uzun bir süre onun benden nefret edeceğini düşünerek kıvranmış ve endişelenmiştim. “Seni öldüreceğim,” dedim omzuna bir yumruk atarak.

“Ah!” dedi ve tek gözüni acıyla kıstı. “Daha önce de yüz kere falan söylemiştin, biliyorum ama hâlâ hasta ve yaralıyım. Lütfen Prens’e merhamet et,” diye inledi sıkılı dişlerinin arasından. Bir yandan gülmeye devam ediyordu.

Canı yanınca bir anda panik oldum. Üzülmemem için sağlam kolunu sarıp beni kendine çekti. Saçlarımın üzerinden bir öpücük kondurdu. “Bana her şeyi anlatacaksın,” dedim. “En başından.”

Saatlerce, arada dinlenmesine müsaade ederek, onun gözünden yaşadıklarımızı dinledim. Jay de bize katıldı. Ben de henüz anlatmadığımı kâbuslarımın iç yüzünü, neler gördüğümü onlara anlattım. Solaris kâbuslarımdan ve anlattıklarımından hoşlanmamış, endişesi artmıştı. Kolumdaki çizigin nasıl olduğunu anlattığımda ise bariz bir şekilde yeniden rengi atmıştı.

“Lanet olma olasılığı yüksek. Bunu çözmemiz gerekli,” dedi yanağının içini ısırırken.

“Üzerinde çalışıyoruz, Sol. Kehanetin orijinal metmini bulmaya çalışıyoruz,” diye açıkladı Jay.

Solaris’in yüzünden anlık bir gölge geçti. *Yine benden sır saklamıyorsun umarım.* Benden sır saklama kapasitelerini ömürlük olarak doldurmuşlardı. Bunu neden yaptıklarını anlasam da artık karanlıkta kalmak istemiyordum. Solaris ile birbirimize dürüst olmak konusunda önemli bir sınav vermemiz gerekecekti bundan sonrası için.

Solaris bitkin düşmüştü, dinlenmeye ihtiyacı vardı. Saatlerdir konuşuyor, kehanet ve olası lanet üzerinde kafa patlatıyorduk. Tüm bunları Solaris ile konuşabilmek çok garipti bunca zaman sonra. Üzerimden çok büyük bir yükün kalktığını hissediyordum. Sırlar ve korkular bitmişti. *Ufak bir tanesi dışında...*

Jay, yarınki saldırı için benim de kuleye çıkacağım kısmı Sol’e anlatmamıştı. Ben de onu, bilerek söylememiş olma ihtimaline karşı bozmamıştım. Jaylen böyle bir ayrıntıyı unutacak biri değildi. Uzanmasına yardımcı olup, “Şimdi uyuyorsun. Ben buradayım,” dedim Sol’e.

Jay, bacağındaki yaraya bakacaktı. Beni ayılıp bayılmamam için uzaklaştırdılar. Solaris'e yardım etmek uğruna kendimi zorlayıp biraz kana katlanabilirdim ama neredeyse boydan boya ikiye bölünmüş bacağına bakabileceğimden emin değildim. Pansuman yapılırken acıyla sıkıldığı dişlerinin arasından inliyordu. Onun canının yanmaması için her şeyi yapardım. Her inleyişinde, tırnaklarımı avuçlarımın içine geçiriyordum. Sesler kesilince Jay'ın işinin bittiğini anladım.

“Yarası daha iyi durumda,” dedi Jay bana şefkatle bakarak. Yanıma gelmişti, Solaris'in kanı içindeki ellerinden gözlerimi kaçırdım. “Yarın savaşılamaz. Yani savaşmamalı.” Huzursuzca kıpırdandı, bana başıyla özel konuşmak için arka tarafa gitmemi işaret etti.

Önce Sol'ün yanına gittim. Bacağındaki sargılar yenilenmiş ve daha da bitkin düşmüştü. Üzerini nazikçe örttüm. Saçlarının arasından ve en sevdiğim yer olan elmacık kemiğinden, gözlerinin altından öptüm.

“Seni seviyorum, Kaptan. Hemen iyileş, seninle daha çok işimiz var.”

Gözleri kapalı hâlde muzipçe gülümsedi. “Nasıl işler? Anlatsana biraz.”

Gülmeme engel olamadım. “Bacağını sargılar bir arada tutuyor, hâlâ arsızlık peşindesin.” Dudağı tek tarafa kıvrıldı, gülümsemesi yüzünde solarak Jay'ın verdiği ilacın etkisiyle hızla uykuya daldı. Saçlarını okşadım, iyi olduğuna şükrederek yanından ayrıldım ve arka tarafa, Jay'ın beni beklediği yere gittim. Ellerini yıkamış, rahatsız bir yüz ifadesiyle gelmemi bekliyordu. “Ona söylemedin,” dedim sorgulayarak.

“Söyleseydim ya gitmene engel olurdu ya da bu hâlde kuleye çıkmak isterdi, Lu,” diye açıkladı. “Onunla birbirimizden hiç sır saklamayız ama bu sefer onun ve hepimizin iyiliği için. Seni kuleye çıkarmazsam kaybederiz. Çıkarırsam ve Sol bunu öğrenirse kendini öldürtmek pahasına yanına gelir. Hâlini görüyorsun.”

İstemsizce dönüp Solaris'in uykuya dalmış, solgun ancak mükemmel yüzüne baktım. *Sır saklamıyorduk, değil mi?* Eh, bazen mecbur kalabilir-dik. “Bunda seninle aynı fikirdeyim, Jay. Aylardır beni koruyorsunuz, şimdi de ben sizi koruyacağım.”

“Onu burada bırakacağım. Burayı kimse bilmiyor, güvenli. Ben de kulede senin yanında olacağım,” diye destekledi beni Jay.

Solaris'e yeniden göz ucuyla baktım. Her hâliyle, solgun yüzüyle bile bronz bir heykelmiş gibi görünmemeliydi. Hasta ve yaralıyken de mükem-

melliğinden bir şey kaybetmiyordu. Ona bir şey olması düşüncesi beni deliliğin kenarına sürüklemişti. “Onu uyut. Fırtına çıkardığımda bana yaptığın gibi.”

Jay derin bir iç çekti. Başka çaresi yoktu zaten. Yetişkin bir Solaris Blaze’i uyutmadan zapt etmemiz mümkün değildi. “Ben de öyle düşündüm. Uyandığında, her şey eskisi gibi yoluna girdiğinde, gazabından beni sen korursun umarım.”

“Beni tek parça bırakırsa korurum elbette.” *İkimizi de öldürecek*. Gerçi yakın zamanda kendisi de aynı yöntemle beni etkisiz hâle getirmişti ama bu yaptığımı daha ciddiymiş. Onu savaşta etkisiz hâle getiriyorduk.

Jay ile planın üzerinden yeniden geçtik. Her şeyi kararlaştırınca aklımdaki soruyu sorma zamanı geldi. Solaris’e belli etmemiştim, kendini suçlu hissetmesini istememişim ancak göğsümdeki baskı büyüyordu. “Jay,” diye seslendim odasına gitmek için hareketleneceği sırada.

“Aster’i soracaksın, değil mi?”

Başımı sallayarak onayladım. “Düzelebilir mi? Onu iyileştirebilir misin?”

Jaylen birkaç saniye bana üzgün gözlerle baktı. “Bilmiyorum, Lu. Ama onu buraya getirdiğimizde tüm gücümle deneyeceğime söz veriyorum. Bu durum çok yeni, belki de bir çare buluruz.” Elini omzuma koydu bana güç vermek istercesine.

“Teşekkür ederim.”

Jay’i odasına gönderdim ve ben de Sol’ün baş ucundaki koltuğa oturdum. Uyumam söz konusu değildi. Aklım fikrim Aster’deydi. Eos hiç ortaya çıkmamıştı. *Onu da dönüştürmüşler midir?* İstemsizce aklıma Kate Mapple’ın dönüştürüldükten sonraki hâli geliyor, içimdeki huzursuzluk giderek artıyordu.

Önce önümdeki acil sorunu halletmeye odaklanacaktım. Aster’i kurtarıp buraya getirecek ve iyileştirmeye çalışacaktım. *Yapabilirsin, Lu!* Gözlerim, önümde uyuyan Sol’e kaydı. Uykusu oldukça derindi. Ben de başımı yatağın kenarına koydum, elinin üzerinde uykuya daldım.

Solaris tüm gece hiç uyanmadı. Jay, gece ona bir doz daha ilaç verdi. Onun bünyesi ilaca benden daha dayanıklı olabileceği için riske atmak istememişti. Sabah odaya girdiğinde, beni Solaris’i gözümün önünden ayırmaya korkarcasına, gözümü kırpmadan izlerken yakaladı. “Uyumadın mı?”

“Eh işte,” diye yanıtladım gözlerimi ayırmadan.

Solaris'i hiç uyandırmadan, uyku ilacından bir doz daha verdi.

"Bir zararı olmasın?"

"Merak etme, zararsızdır. Uyurken daha hızlı iyileşiyor. Uyanırsa rahat durmayacak. Haber geldi, maguslar şehrin kapısında," dedi. "Hazırlanmalıyız."

Sol'un saçlarından öptüm ve vedalaştım. Uyandığında, eğer sağ kalırsak, gazabı sadece Jay'i değil, beni de vuracaktı. Ülkenin prensini, orduların kumandanını ilaçlayarak uyutuyorduk. Bu da diğerleri gibi daha sonra ilgilenmem gerekecek bir problemdi. Jay'i takip ederek ana kuleden dışarı çıkan yolda yürümeye başladık.

Tüm Akademi avluda hazırды. Olağanüstü durum sirenleri çalmış, herkes zırhlarını giymiş, silahlarını kuşanmış ve ekipleriyle birlikte saldırıya hazır hâle gelmişti. Ethan ve ekibimin yanından geçerken başımla onlara selam verdim. Bana tedirginlikle karşılık verdiklerinde, neden onların yanında olmadığımı anlam veremediklerini yüzlerinden anlıyordum. Konuşmak için birkaç adım attıklarında, daha sonra yanlarına gideceğimi işaret ettim. Prensle seferde olduğumu sanıyorlardı elbette. Jill, Brian ve benim yokluğumu anlamlandıramıyorlardı.

Bren, Iris'in avcılarının grubundaydı, onunla da göz göze geldik. Ona endişeyle bakarken düşünmem gereken ne kadar çok kişi olduğunu fark ettim göğsüm daralarak. Birine bile bir şey olmaması gerekiyordu. İnsan askerlerin yanından geçerken Ash beni kolumdan çekti. "Luna!" dedi ve beni ayaklarımı yerden kesecek şekilde kucakladı.

Tedirginlikle kollarından kurtuldum. "Senin için çok endişelendim. Günlerdir ortada yoksun. Solaris'in seni sefere götürdüğünü söylediler. Prens'in yaralandığı dedikodusu dolaşıyor. Neler oldu?"

Göz ucuyla Bren'in durduğu yere baktım. Az önce endişeyle bana bakan gözleri buğulanmıştı. Belli etmemeye çalışarak bakışlarını başka yöne çevirdi.

"Ash, beni dinle. Karanlık maguslar geliyor, kendini korumalısın. Aptalca bir hareket yapma, siper alarak savaş," dedim fısıldayarak. "Bren'e de göz kulak ol. İyi savaşamaz, biliyorsun."

Ash de Bren'i yeni hatırlamış gibi gözlerini o yana çevirdi ve başını salladı. Elini sıktım ve Jay'i takip ederek uzaklaştım. Sevdiklerime bir şey olmamasını diledim içimden.

Jay beni girişteki ana kulede, bir çeşit toplantı odası olan bir odaya getirdi. Tüm magus ekibi buradaydı. Jude, Iris, Jill, Brian, Drue ve Karl

zırhlarını giymiş, mistik taşları boyunlarında, hareket planını tartışıyorlardı. Jay'le birlikte biz de onlara katıldık.

Herkes bir kulede görev alacaktı. Jay ve ben, Solaris'i de koruyabilmek için onun bulunduğu -denize bakan- ana kuleyi aldık. Bu sayede, avludaki avcı ve askerlerle birlikte surların dışını her açıdan koruma altına almış oluyorduk. Üzerimi değiştirmem için bana da zırh getirdiler. Dar antrenman taytının üzerine kollarımın tamamını ve bacaklarımın yarısını kapatan bir zırh giydim. Metal değildi, kalın ve sert bir kumaştan örülerek yapılmıştı. Metal maguslarının zırhlarımızı üzerimize saplamamaları için bunları tercih ediyorduk.

Avcılar, normalde obsit zırhlar giyiyorlardı ancak obsit bizim sihrimizi engelleyebileceği için ondan daha güçsüz olan bu zırhlardan getirmişlerdi. *Obsit beni durduruyor da sanki...* Yine de şu an riske atamazdım. Büyümün her bir damlasına ihtiyacım vardı.

Akademi'yi çevreleyen şehir dün gece boşaltılmıştı. Şehrin tüm sakinleri kalenin boş bir kulesine yerleştirilmişti. Maguslarla aramızda şehir dışındaki kapı vardı ki saniyeler içinde onu aşacaklarını biliyorduk. Asıl plan, kaleyi korumaktı. Birbirimize şans diledik ve görev yerlerimize doğru hareketlendik.

Merdivenleri tırmanıp yemek salonunun tepesindeki kuleye ulaştık. Buradan avludaki herkes görünüyordu. Arkamdan esen, denizden gelen serin rüzgâr saçlarımı havalandırıyor, içimin ürpermesine neden oluyordu. Surların korkuluklarından biraz uzakta duruyordum.

Kule yüksek olduğu için tüm kapılara ve avluya yeterince hâkimdik. Jay ile saldırı pozisyonu aldık. Onun da gözleri endişeliydi, sık sık üzerine giydiği zırhın yakasını çekiştiriyordu. Benjamin askerlerin komutasına, avluya gitmişti. Ona kıdemli avcılar eşlik edecekti.

Kulaklarım uğuldamaya başladı. Uğursuz his güçlenerek artıyordu. *Başlıyoruz.* Kalabalık bir grubun büyü gücünü seziyordum. Kalbim kulaklarımda atıyor, damarlarımda adrenalin dolaşıyordu şimdiden. Avcı duyarlarımdan kapıya ulaştıklarını tahmin ettim.

Birkaç dakika sonra, büyük ana kule kapısı gümbürdeyerek zorlanmaya başladı. Göğsüm düzensiz nefeslerle inip kalkarken, Jay ile dönüp birbimize baktık. Bakışlarımızda endişe dışında keskin bir kararlılık vardı. Gücümü yavaş yavaş benimsemeye başlasam da ailemi yok edenlerin, beni almaya gelenlerin gücü yine de midemi bulandırıyor. Ablamı dönüştürüp Sol'e zarar vermesini sağlamışlardı.

Kapı büyük bir gürültüyle menteşelerinden kırılıp yere düştüğünde, içeri akın akın siyah gözlü maguslar koşmaya başladı. Görünüşleri Kate'e benziyordu. Pis, siyahlar içinde ve hayvani... Üzerlerindeki giysileri seçemesem de yırtık ve çoğunluğu koyu renkti. Belki de kirden öyle görünüyordu.

Şuursuzca koşarak saldırıya geçtiklerinde, Jude ve Jill, askerlerle aralarına büyüyle yerden fişkırttıkları kalın dallarla duvarlar örmeye başladılar. Bu sırada Iris, Drue ve Karl, güçlerini kullanarak bir kısmını boğuyor, bir kısmını tıpkı oyunlardaki gibi sarmaşıklarla toprağa sabitliyordu. Savaş hızlı ve şiddetli başlamıştı.

Elimi havaya kaldırıp bulutların toplanması için çevirmeye başladım. Gökyüzü, damarlarımın bir uzantısı gibiydi artık. Gök gürültüsü içimde yankılandı, yıldırımlar kalp atışlarıma karıştı. Daha önce hep bilinçsizce açığa çıkardığım enerji şimdi damarlarımda coşkuyla çağlıyor, kendimi yenilmez hissetmeme sebep oluyordu. Parmaklarımda ucundaki gri kıvılcıklar ve bulut hüzmelerine hayranlıkla bakıyordum. Kontrolden çıkabilirdim ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü ben gökyüzüydüm.

Aşağıdaki durum, giderek içinden çıkılmaz bir hâl almaya başlamıştı. Jude ve Jill'in büyüleri duvarlarından kurtulanlar, askerlere amansızca saldırmaya başlamıştı. Bir yandan büyüleri çağırırken, öte yandan da onları takip ediyordum. Özellikle İnsan Birliği, bir o yana bir bu yana savruluyordu ve göğsüm endişeyle sıkışıyordu.

"Odaklan!" dedi Jay. "Kime ne olduğunu düşünme!"

Söylemesi kolay, uygulaması zordu ama haklıydı. Odaklandım ve diğerlerinin saldırılarından kurtulanları, topladığım yıldırımlarımla vurmaya başladım. Kimisini girdaba hapsedip savuruyor, kimisini yıldırım saldırılarıyla kömüre çeviriyordum. Jay de yanımda mırıldanarak askerleri korumak için sarmaşıklardan kırbaçlar oluşturuyor, magusların bastığı yerlerin çökmesini sağlayıp onları toprağa gömüyordu. Onun da bileklerine kadar uzanan, damarlarıymış gibi görünen kahverengi ve yeşilimsi parıltı ellerini sarmıştı.

Siyah gözlü yaratıkların yanı sıra avluda Jude gibi normal metal magusları da gözümün çarpmıştı. Diğerleri hayvani içgüdüyle saldırırken onlar bizi fark etmişlerdi. *Kahretsin!* Siper alıp mırıldanarak oluşturdukları metal okları ve şarapnel parçalarını kulelere fırlatıyorlardı.

Jay'ın tam yüzüne doğru gelen bir metal parçasını son anda fark ettim; onu itip önüne atladım ve bu yüzden küçük bir şarapnel parçası omzuma

saplandı. Jay, “Luna!” diye bağırdı. “İyiyim,” dedim tek gözümü acıyla kısıp. Bana oldukça şaşkın bir ifadeyle bakıyordu.

“Önüne bak!” diye bağırdım başka bir metal parçası ikimizi de sıyrıp geçerken. Surları siper edip yere çöktük, Jay şaşkınlığını atıp yarayı inceledi.

“Parçayı çıkarırsam çok kanayacak.”

“Kalsın, aşağıdakileri kurtarmalıyız,” diye yanıtladım derin bir nefes verip. “Dayanırım.” Sırtıma takdir eder şekilde vurdu, yeniden odaklanmak için ayaklandık.

Gönderdikleri diğer saldırılardan eğilip kurtulsam da ani yere çöküşlerim sırasında birkaç tane daha sıyrık almıştım sanırım. Kollarımda metallerin sebep olduğu ufak sızılar vardı, zırh pek de koruyucu değildi. Omzumdaki küçük metal parçadan da bir miktar kan sızıyordu ancak idare ederdim. Vücudumda dolaşan adrenalin yüzünden acıyı yoğun hissetmiyordum.

Siyah gözlü olmayanlar çok daha fazla hasar veriyordu. Jay ile öncelikli olarak normal olanları hedef almaya başladık. Benim saldırılarına karşı koyma ihtimalleri olmuyordu. Sırayla gözümüze kestirdiklerimizi etkisiz hâle getirip, onları aradan çıkarınca daha rahat odaklanabilmeye başladık.

Olağanüstü çabamıza rağmen yine de sayıca azdık. İnsan askerler çabuk yıkılıyordu. Aşağıda bir avcıya on kadar magus düşüyordu ki bu avcılarının bir kısmı hâlâ çaylaktı. Kapıdan gelen magus akını da hâlâ bitmemişti. Düşen magusların yerini anında yenileri alıyordu. Bilinçli, normal gözlere sahip olanlarsa geride durarak en büyük hasarı veriyordu. Onları hedef alsak da sayıları az değildi ve tamamen temizleyemiyorduk.

Avluya dolan savaşa gözlerimi kenetleyip bir anlığına durakladım. Aşağıdan gelen çığlıklar, kılıçların tokuşma sesleri, ok vızıltıları arasında düşünmeye çalıştım. *Farklı bir saldırı yöntemi denemem gerekiyor.* Onları diğer avcılara zarar vermeden yavaşlatmam gerekiyordu.

Su elementini kullandığım için onu manipüle edip buzu da kullanabildim sanırım. Denemek için odaklandım; kolum, mavi ve ince bir buz tabakasıyla kaplanırken, buzlar parmak uçlarıma doğru ilerlemeye başladı. Oluşturduğum buzdan mızrakları aşağı göndermeye başladım. Daha etkili olması için magusların bulunduğu zemini onları hareketsiz bırakacak şekilde dondurmayı denedim ve işe yaradı. Yeni keşfettiğim bu güçle daha fazla karanlık magusu etkisiz hâle getirebiliyordum. Dudaklarıma bir gülümseme yerleşti.

Her hamlemi öfkeyle, onlardan birinin aileni öldüren ya da Aster'i dönüştüren magus olduğunu düşünerek yapıyordum. Jay, yeniden saniyelik bir şaşkınlıkla bana baktı. Mırıldanmasına ara verip hayranlıkla, "Gücün inanılmaz," dedi. Ona doğru başımı sallayıp gülümsedim.

Yukarıdan biz müdahale etmesek aşağıdakilerin hiç şansı yoktu. Orion amcanın küçükken anlattığı *İkinci Yıkım* hikâyesi şimdi gözümde daha iyi canlanmıştı. İnsanların maguslar karşısında pek şansı olmuyordu. Savaş giderek şiddetlenirken insan askerlerden ayakta olan pek az kişi kalmıştı. Avcı Birliği, onların zarar görmemesi için onları savaş alanının dışına sürüklemeye çalışıyor; bu da hem yavaşlamalarına hem de savunmasız kalmalarına neden oluyordu.

Avcıların bazıları, genç ve tecrübesiz olanlar, bizim bulunduğumuz kulenin tepelerine kaçmak için içeri girmeye başladılar. Siyah gözlü maguslar çok güçlüydü. Büyü yapmadan da avcılara büyük zarar vermişlerdi. Kaçanların korkmuş olduğunu tahmin ediyordum ancak buraya yaklaşmamaları gerekiyordu. "Siktir!" diye sövdü Jay. Bu, tam da onun bile küfredebileceği bir durumdu. Yine hak veriyordum.

Onları durdurmak için hemen bizim bulunduğumuz kulenin kapısına koştu. Bizi görmeleri riskini göze alamazdı. Bu arada ben de tüm enerjimi aşağıdakileri korumaya harcıyordum. Yorulduğumu hissetmiyor, gücümün sınırlarını daha da zorlamak istiyordum. Benliğim, içimden ufak bir karanlıkla bana sesleniyordu. *Daha fazla yık! Hepsini yok et!*

Bu sırada tüm savaş avlunun içine dolmuştu. Kapıdan yeni gelen magus yok gibi görünüyordu. Odaklanabilirsem, hepsini yavaşlatacak bir şey bulabilirsem, belki kazanabilirdik. Avludakiler yaralanmıştı ve daha uzun dayanmaları mümkün görünmüyordu. *Düşün, Lu!*

Görülmeyi göze alarak kulenin duvarına yaklaştım, ellerimi havaya kaldırdım. Artık havayı yalnızca kullanmıyor, onu vücudumun bir parçası gibi hissediyor, onunla bütünleşiyordum.

Yukarıda olan ellerim mavi ve gri bir ışıkla parladı, sonra dumanlarla kaplandı. Önce avluya büyük bir sis bulutu indirdim. Bu, avcılara avantaj sağlayacaktı çünkü magusları görmeden sezebilme gücüne sahiptiler. Sis sayesinde ben de diğerleri tarafından görülmeyeceğimi umuyordum.

Öncelikli planım, sis bulutunun içindeki magusların yerini tespit edip, bulundukları alanın havasını dondurucu sıcaklığa düşürerek onları etkisiz hâle getirmektir. Avcılara ve insanlara zarar vermeden düşmanları yavaşla-

tacak ve aşağıda savaşanların işini kolaylaştıracaktım. Odaklanmaya çalıştım ve gözlerimi kapattım. Kolay bir iş değildi. Kulenin tepesinde gözlerim kapalı, ellerim yukarıda, pelerinin ve saçlarım dalgalanarak odaklı durumda kalmaya çalışıyordum. Onları bu hâlde tutmak, büyük bir güç ve yoğun konsantrasyon gerektiriyordu; üstelik yeterli tecrübem de yoktu. Aynı anda yüzlerce magusu, diğerlerine zarar vermeden dondurmaya çalışıyordum.

Az önceki saldırımı stabil hâle getirmeyi başarinca, hamlemi bir adım ileri taşıdım ve bu kez ayaklarından başlayarak onları dondurmaya odaklandım. Bu, onları bulundukları yerde tamamen sabitleyecekti.

Iris, ne yapmaya çalıştığımı anlamış olmalı ki bana destek vermeye başladı. Buz konusunda tecrübeli olmasa da zekiydi. Dondurucu sis bulutuma su saldırısı yaptığında, sular donarak magusların üzerine mızrak gibi yağmaya başladı. Diğerleri ise sisin içindeki maguslara kendi yöntemleriyle barikatlar oluşturunuyordu. Gözlerimi araladığımda arkamda bir hareketlilik hissettim ve dehşete düştüm. Yavaşça, odaklanmamı bozmamaya çalışarak arkamı döndüm.

Tam karşımda Brenna Levi, en yakın arkadaşım, dehşetle bana bakıyordu. Koyu renk gözleri iri iri açılmış, yüzündeki birkaç kesikten kan sızıyordu. Birkaç saniye göz göze geldik. O da en az benim kadar dehşete düşmüş görünüyordu.

Koşarak kuleye dönen Jay, Bren'i yakasından yakaladığı gibi aşağı merdivenlere savurdu. Mırıldanarak üzerine bir büyü gönderdi. Ellerini kollarını kaçmasın diye sarmaşıklerle sarmıştı. Arkasından ceza alacağına, sessiz kalması gerektiğine dair tehditler yağdırdı. Ona yapmamasını söylemek istiyordum ancak odaklanmış durumdaydım, konuşamıyordum. Bren en azından kulenin içinde güvende olacaktı.

Doğru tahmin ediyorsam, bu işi sağ salım atlatırsak onu diğerlerinin arasına göndermeyeceklerdi. *Önce savaşı kazan, Lunabelle...* Bren konusunu daha sonra halledebilirdim. Onu diğerlerinden korumam gerekecekti muhtemelen.

Jay, bu sırada yukarı kaçan tüm avcılardan kurtulmuş, yeniden yanıma gelmişti. Benim durumu idare ettiğimi görünce gözleri uzağa takıldı, endişeyle kısıldı. Girişteki ana kuleye doğru surların üzerinden koşmaya başladı. Orada belki de ters giden bir şeyler vardı. "Buradan ayrılma, Lu. Saldırımı da bırakma."

Bir milim bile kıpırdayamazdım zaten. Yaptığım hamle çok riskliydi. En ufak bir dikkat dağınıklığımda avcı ve insan askerlere zarar verebilirdim. Yüzlerce magus benim sisimle yerinde hareketsiz kalmıştı. Kurtulmaya çalışıyorlar, büyülerini kendilerini çözmek için kullanıyorlardı. Tam o sırada, aşağıdan Benjamin'in sesi yükseldi; tüm ekiplere bağırarak geri çekilmeleri emrini veriyordu.

Tüm avcı ve askerler kule girişlerine doğru korunaklı alana çekilmeye başladı. Yaralıların bazılarını taşıdılar. Bir plan vardı belli ki. Onları sabit tutabilmek için tüm gücümü harcıyordum. O sırada büyük bir gümleme koptu. Gökten alevler yağarak gökyüzünü kızıla boyadı.

Duyularım çok büyük bir güç dalgası hissediyordu. Dondurarak sabitlediğim magusların hiçbirisi üzerlerine yağan alev toplarından kurtulamadılar. Avlu tamamen tahrip olmuştu ama sabit tutmaya çalıştığım maguslar da dakikalar içinde yok oldu. *Hepsini yok et, Lunabelle!*

Gözlerim bulanıklaşırken görüşümü netleştirmek için gözlerimi kırp-tım. Göğsüm kesik nefeslerle inip kalkmaya başladı. Sis bulutum artık bütünüyle donmaya başlamıştı. İçimden taşan gücü kontrol edememeye başladığımı hissediyordum. Durmazsam avludaki herkes zarar görecek-ti. Ellerim, ayaklarım buz kesmişti; panik yapmaya başlıyordum. Sallandım, sendeleyerek geriye doğru yalpaladım. O anda tanıdığım o sıcak ve güçlü kollar belimden sarıldı, beni tuttu ve destek oldu.

“Sisi kaldır, Bell. Yeterli, düşmanların hepsi yok oldu.”

Başımı arkaya çevirdim. Solaris, zehir sarısı gözleriyle arkamda duruyordu. Titremeye başlamıştım ki beni şaşkınlıktan öldürecek bir şey yaptı.

Beni saran kollarını kaplayan turuncu parıltı parmak uçlarına yürüdü ve titreyen bedenim bir anda fazlasıyla ısınmaya başladı. Uzun parmaklarının ucunda beni yakmayan, serseri bir alev dans etti.

“Sen...” diye mırıldandım. “Sen de benim gibisin.”

“Sisi kaldır.” Sesi sakinleştiriciydi. Parmaklarındaki alevler ise buz tutmaya başlayan bedenimi ısıtıyordu. Magus olduğunu öğrenmenin ilk şokunu atlattıktan sonra, sıcaklığı ve tutuşuyla biraz olsun kendime geldim; nefesimi verirken gücümü serbest bırakabildim. Magusları dondurmak tüm gücümü harcamama sebep olmuştu. Zaten artık tutacak hiçbir canlı magus kalmamıştı avluda. Aşağıdaki pus yükselirken derin bir rahatlama vücudumu sardı, sanki havaya karışan sisle birlikte ben de yükseldim.

Sol, tutuşunu gevşetmeden beni yakalayıp duvarın dibine oturmama yardım etti. Alevleri kollarından geriye doğru çekildi. Önümde kule gibi

dikildi çatık kaşlarıyla. Alevler gitmiş olsa da sinirden tütüyor gibi görünüyordu.

“Jay yarım akıllısıyla beni tüm savaş boyunca uyutacağınızı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu öfkeyle. Biliyordum ki bu henüz sakin hâliydi.

“Az önce magus olduğunu öğrendim. Bana ilk söyleyeceğin şey bu mu?” Nefeslerimi ve azalmış da olsa süren titrememi kontrol altına almaya çalışıyordum bir yandan.

“Evet, Lunabelle, bu.” Çok öfkeliydi. Magus olduğunu benden gizlediği için içimde kabaran öfke ve soracağım binlerce soru onunkiyile yarışmadı. Gözlerinden ateş çıkıyordu.

Bacağı tam iyileşmemiştii, vaktinden erken uyanmıştı ama onu tüm savaş boyunca uzak tutabilmiştik en azından. Magus olduğunu öğrenmemle tüm taşlar yerine oturmuştu. Ona zaten en çok ateşi yakıştıırırdım. Bana niye bunca zaman itiraf etmemiştii acaba?

Gözleri öfkeyle baksa da yine de yaralı mıyım diye dikkatle beni inceliyordu. Bakışları omzuma saplanmış metal parçasından sızan kana takıldı. Başını iki yana salladı ve beni kucaklamak için davrandı, onu durdurdum. “Yaralısın. Gücümü tükettim sadece, iyiyim. Biraz dinlenip yürüyebilirim.”

“Altın Saray’dan buraya doğru bir ordu geliyor, burada kalamazsın. Birazdan aşağıdaki avcı muhafızlar da buraya doluşur,” dedi ve kolunu bacaklarımın altından geçirip itirazlarıma aldırmadan beni tüy gibi kaldırdı.

Yüzü bal mumu heykel gibiydi ve çatık kaşlarının haricinde, ifadesizdi. Bana hiç bakmıyordu. *Bu, fırtına öncesi sessizlik.* Çok öfkeli görünüyordu. Benim de öfkeli olmam gerekiyordu ancak daha çok endişeliydim.

Beni ana kulenin kapısından soktu. Topallayarak Jay’in deney odasına kadar taşıdı. Pek de nazik olmayan bir şekilde *pat* diye yukarıdan koltuğa bıraktı.

Omzumdaki derin sızı ve normal magusların büyü saldırılarından ufak tefek yaralarım vardı, canım acımasına rağmen dişlerimi sıkıp sesimi çıkarmadım. Jay, panikle hemen ardımızdan odaya girdi. O da biraz hırpalanmış görünüyordu.

“Siz ikiniz!” diye kükredi Solaris. “Aklınızı mı yitirdiniz? Ben, orduların kumandanıyım! Savaşta beni bir ilaçla uyuşturup uyutmak hanginizin fikriydi?” diye avazı çıktığı kadar bağırımaya başladı.

Jay sinmiş görünüyordu. Hakkını yememek gerekirdi. Karşımızda avazı çıktığı kadar bağırın Solaris Blaze, gerçekten ürkütücü bir manzaraydı. Ben de beni tepeden attığı koltukta biraz küçülmüşüm gibi hissediyordum

istemsizce. “Bir ilaç değil,” değil dedim kısık sesle. “Üç kez ilaç verdik sana, etki etmesi için.”

“Efendim?” diye kükredi. “Eğleniyor musun, Luna?” Bana doğru öfkeli bir adım attı.

Jay ileri atılıp aramıza girdi beni korumak istercesine. Bu, Solaris’i daha da öfkeliendirdi. Gerçekten bana zarar vermeyeceğini biliyordum. En azından bedenime.

“Benim fikrimdi, Sol. Luna’ya ihtiyacımız vardı ve sen Luna’yı korumak için canını tehlikeye atacaktın. Aynı anda seni de korumam gerekti. Bünyen dayanıklı olduğu için uyanma diye fazla ilaç verdik,” diye açıkladı Jay zayıf bir sesle.

Solaris ateş saçan gözleriyle ne kadar ürkütücü görünse de Jay kadar sinmeyecektim.

“Ben de aynı fikirdeydim.” Bakışlarına rağmen sesimi güçlü tutmaya gayret ettim. Çatık kaşları ve zehir saçan gözlerinin yanında, göğsü öfkeyle aldığı nefesler yüzünden hızla inip kalkıyordu.

“Bu kararı vermek size düşmezdi. Ordum kaçıp saklandığını mı düşünsün istediniz? Üstelik Luna gücünü kontrol edemiyor. Yanına gitmeseydim kendiyle birlikte bütün kaleyi donduracaktı. Siz ikinizden böylesi bir sorumsuzluk beklemezdim.”

Yaptığı şey bağırmaktan çok kükremeyi andırıyordu ve sesi kısılacaktı. Haklı olduğunu biliyordum ama yine de onun tarafından çocuk gibi azarlanmak ağırıma gidiyordu. Sonuç olarak başka çaremiz yoktu ve yaptığımız her şeyi onu korumak için yapmıştık.

“Sen de benden magus olduğunu sakladın,” dedim kaşlarımı çatıp. “Ayrıca sefere giderken beni bayılttın.”

“Sen de kim olduğunu daha dün itiraf ettin bana,” dedi dişlerini sıkıp. Adil bir noktaya parmak basmıştı. “Benden intikam mı alıyorsun? Aynı şey mi?”

Değildi ve üste çıkma çabam da bir kayaya çarpar gibi ona çarpıp geri dönmüştü, öfkesi dinmiyordu. Bir noktada bağırması bitince, odada topalayarak bir ileri bir geri volta atmaya başladı. Yarasından yine kan sızmaya başlamıştı. Arkaya doğru sendeledi, eliyle başını tuttu masadan destek alıp. Panikle ayağa fırladım onu tutmak için. Hâlâ çok güçsüzdü, yatması gerekiyordu. Bize köpürmeye yattığı yerden devam edebilirdi.

“Sol, kendine zarar veriyorsun. Dinlenmen gerekli.” Bana dönüp öyle bir bakış attı ki sesim boğazımda yumru olmuş gibi hissettim.

Jay'in ve benim savaşta aldığımız ufak sıyrıklara, özellikle omzumdaki yaraya gözleri takıldı. Onaylamaz bakışlarla süzdü ikimizi. "Siz öncelikle kendinizi kurtarın biraz," dedi yaralarımızı başıyla işaret ederek. "İkinizle de işim henüz bitmedi, döneceğim."

Ona doğru adım atmak için bir hamle yaptım ama elini kaldırarak beni durdurdu. Gözleri buz gibi bir öfkeyle parlıyordu. Hışımla geçidin arkasında topallayarak yok oldu.

"İyi geçti, değil mi?" diye sordum.

Jay'in yüzü de allak bullaktı, suçluluk duygusuyla kasılmıştı. Sol odadan çıktıktan sonra o da karşımdaki koltuğa yığıldı. Evet, oturmadı, yığıldı. Bitik durumdaydı. "Hâlâ tek parçayım," diye yanıtladı.

"Kötü görünüyor, yatması gerekmiyor mu?"

"Gerekıyor, Luna. Bunu ona sen söylemek ister misin?"

Yorgunluktan üzerimden silindir geçmiş gibiydi. Bir de Sol, düştüğümüz yerde bize çarpınca enkaza dönmüştük.

Solaris muhtemelen hasar kontrolü yapmaya, ordunun durumunu kontrol etmeye gidiyordu. Aslında ona hak vermiştim. Ordusunun başında olması göreviydi. Bu onun için onur meselesiydi ve biz onu kandırmıştık.

"Ona üç kez ilaç verdiğimizizi söylemen gerekmezdi." Yerinden kalktı, yanıma geldi. Bana söylenirken bir yandan da sağa sola çarparak oluşturduğum yaralarımı mırıldanarak tedavi uyguluyordu, küçük berelenmeler hafif bir yanma sonrası yok oluyordu. "Bu yaralar nasıl oldu ki?" diye söyledi kendi kendine.

"Biraz şaka onu yumuşatır diye düşündüm."

"Kötü bir espri anlayışın var. Ayrıca cesaretini takdir etsem de haklı olduğunu biliyorsun, Lu."

"Magus olduğunu benden neden gizlediniz? Bana her şeyi anlatsaydınız ona itiraf etmek için bu kadar beklemezdim." Bu durumda olmasak ona edecek birkaç okkalı sözüm vardı. Sol'ün öfkesinden fırsat kalmamış olsa da kırgın hissediyordum ve şu bitmek bilmeyen sırlardan artık midem bulanıyordu.

"Uyurgezerliğin yüzünden. Halüsinasyon görüp krala her şeyi anlatabilirdin. Şu an öğrenmiş olman da oldukça riskli ama Solaris ortaya çıkmısaydı, kontrolden çıkmak üzereydin," dedi canı sıkkın hâlde. "Bir şeyler düşüneceğiz artık."

Bir anda panik tüm vücudumu ele geçirdi. Bana güvenmiyor değillerdi, şu üzerimdeki lanet mi ne halt olduğu belli olmayan şeye güvenmiyorlardı.

Ben de güvenmiyordum ve her şeyi öğrenmiştim. Altın Saray askerleri buraya geliyordu. *Beni sorguya alırlarsa? Lanet olsun!*

“Öğrenmemem gerekiyordu.”

Jay aydınlanmam karşısında başını salladı. “Dediğim gibi, bir şeyler düşüneceğiz. Senden sır saklamaktan zevk almıyoruz. Mecburduk.”

Kalbim, öğrenmemem gereken şeylerin paniğiyle gümbürderken konuyu değiştirdi. “Bize çok kızdı,” dedi dertli bir sesle. “Yapmamamız gerekirdi.”

“Biliyorum, Jay. Hata ettik. Onu güvende tutmak istemiştik.” Aynısını önce Jay, sonra Solaris bana yaptığında öfkemden deliye dönmüştüm. Ama yerden göğe kadar haklıydı.

“Nasıl uyandı?”

“Onun bünyesi çok güçlü, Luna. Esir düşme ya da ilaçla uyutulma ihtimaline karşı çocukluğundan beri eğitim aldı. Safkan bir avcı olduğu için, biz avluda büyülerimizi yarıştırdırken muhtemelen algıları çıldırdı. Verdiğimiz doz da sezgilerini bastırmaya yetmedi.”

“Madem öyle, neden ona daha fazla ilaç vermedin?”

“Üçüncü ilacı verirken bile zararı olmaz mı diye sorguluyordun. Şimdi mi aklına geldi?” Çatmakta olduğu kalın kaşlarına baktım ve oflayarak iç çektim. Suç ortağımla tartışmanın anlamı yoktu.

Küçük berelenmelerle işi bitince, ellerini temizleyip omzumdaki metal parçasını çıkarmak için davrandı. Cımbız gibi bir nesneyle çektiği parça yerinden çıkarken sıkıttığım dişlerimin arasından kaçan inlemeye hâkim olamadım. Benden çıkan seslere yüzünü buruşturdu. Parça gidince kan boşalan yarayı temizledi, üzerine bantlar yapıştırıp sabitledikten sonra bir tur da bandajla sardı.

“Hayatımı kurtardın,” dedi yüzünde allak bullak bir ifadeyle.

“Abartılacak bir şey yok.”

“Var,” dedi mahcup bir bakış atarken. “Kendini önüme attın, ciddi yaralanabilirdin. Solaris dışında kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.” Şimdi neden o denli şaşırdığını anlamıştım.

Gülerek omzuna vurdum, onun da berelenmeleri vardı, canı acıyarak sıçradı. “Pardon, pardon,” dedim panikle, ikimiz de gülmeye başladık. “Sen benim dostumsun, doktor. Senin için her zaman,” dedim. “Büyütülecek bir mesele değil.”

Jay’in gözleri minnetle kısıldı, başını salladı. “Ne kadar baş belası olsan da sen de benim dostumsun.”

“Solaris dönene kadar birbirimize tüm vedalarımızı edelim,” dedim gülerek. “Suç ortağı sarılması?”

Gözlerini devirdi ancak o da gülmesine engel olamadı. “Hadi, kendi yaralarını da iyileştir,” dedim yardıma ihtiyacı olup olmadığını yoklayarak. İyileştirme işlemi kendi üzerinde uygulamaya başladı, neyse ki ciddi bir yarası yoktu.

Sinirlerimiz bozulduğu için gülüyorduk. Solaris’in bizi azarlayacağını biliyorduk ama haklıydı da. İkimizin yaptığı hata yüzünden morali iyice bozulmuştu. Şu an odaya girse ve hâlimizi görse, ikimiz de saklanacak delik arardık. Magus olması aklımın sınırlarını zorluyordu. Bir an önce bana kızgınlığı geçse de onu soru yağmuruna tutsam diye hevesleniyordum. Bir yandan da ne kadar az bilirsem onları o kadar az tehlikeye atacağımı anlamıştım.

Jay, ikimizdeki hasarı elinden geldiğince onardıktan sonra ciddileşip iç çekti. İlk yardım çantasını toplarken, “Savaş alanına gidiyorum. Çok fazla yaralı var,” dedi.

“Ben de geliyorum, belki yardımım dokunur.”

Sevdiklerimi de kontrol etmek istiyordum. Arkadaşlarım yaralanmış ya da ölmüş olabilirdi. Belki savaşı bugünlük kazanmıştık ama göğsümde ağır bir yük vardı. Solaris’in dönüp öfkesini tekrar üzerimize savuracak olması, dudaklarımı kemirmeme yetiyordu. Uyurgezerlik yaptığım gün, defalarca uyuyakalan muhafızları nasıl azarladığını hatırlayınca nefesim daraldı. Bunu kolay kolay unutmayacaktı.

Jaylen ile kütüphane merdivenlerinin basamaklarını hızlıca inip açık havaya çıktık. Aşağıdaki manzara, buradan bakıldığında, yukarıdan görüldüğünden çok daha berbattı. Avlu tanınmayacak hâldeydi. Buz kütleleri, sarmaşıklar, yıldırımların düştüğü yerlerdeki yanık izleri... Bir yanda da Solaris’in ateş toplarının kararttığı alanlar vardı. Buzlardan yükselen soğuk duman havaya karışıyordu. Her yer, magusların cansız bedenleriyle kaplıydı. Gözleri kapalıyken o kadar normal görünüyorlardı ki... Çoğunun ölümünden ben sorumluydum ve bu düşünce, kendimi bir anda berbat hissettirdi.

İleride, giriş kapısına yakın bir yerde, Solaris emirler yağdırıyordu. Solgun görünüyordu ama bilmesem yaralı olduğunu anlamazdım. Yine prens zırhını giymiş, dimdik duruyordu. Suçluluk duygusuyla bir kez daha kalbim sıkıştı. Sağıma soluma bakınarak yürümeye başladım. Ethan, Derek ve

diğer avcılarının olduğu ekibimiz sağdı. Ciddi bir yaraları yok gibiydi. Iris'in ekibinden birkaç kişi ufak sıyrıklar almıştı. Avcılardan tanıdığım kimsede kayıp yok gibi görünüyordu. Göğsümdeki ağırlığın bir kısmı hafifledi.

Ash, az ileride, hafif yaralı hâlde taş banklardan birine çökmüştü. Bren'i merak ettim istemsizce. Onu ayrı bir yerde tutuyor olmalıydılar. Sırtını saklardı, onu korumam gerekiyordu. Jay, insandan insana koşturarak tedavi uygulamaya başladı. Ona normal doktorlar da eşlik ediyordu. Ağır ağır yürüyerek Sol, Iris, Benj, Jude ve diğerlerinin olduğu açıklığa geldim. Kendi aralarında fısıldayarak konuşuyorlardı. Yanlarına gelince beni de aralarına aldılar.

"Kralın ordusu yolda," dedi Solaris.

"Onlara maguslardan bazılarının kendi içlerinde dönerek kendi ordusuna saldırdığını anlatacağız," dedi Benj. Herkes onaylayarak kafa salladı. Plan kurulurken diğer askerlere açıklamak için böyle bir bahane bulmuş-tuk. Solaris başını iki yana salladı ve iç çekti.

"Kral buna inanmayacak, Benj. Araştırmak isteyecektir," dedi düşünceli bir hâlde. "Avluda savaşılan diğer avcılar bile bir şeylerin yolunda gitmediğini biliyor. Kendi aralarında konuşuyorlar." Sırtını duvara yasladı. Yanaklarının içini çiğniyordu uzaklara bakarken. Düşünceli olduğu zamanlarda hep aynı hareketi yaptığını fark etmiştim. Bana hiç bakmıyordu.

"Avcı arkadaşı, surların tepesinde büyü yaparken Luna'yı görmüş. Onu ne yapalım?" diye sordu Iris bir anda.

Solaris ani bir hamleyle doğruldu ve tek kaşı havaya kalktı. *Tehlike...* "Kim?" diye sordu.

"Brenna Levi," dedi Iris. "Benim ekibimden."

"Ona zarar verilmeyecek," diye araya girdim kararlı bir sesle. Hepsi bana dönüp ters ters baktılar. En çok da Solaris...

"Zaten Luna'nın arkadaşı olduğunu, insan oğlan da dâhil kimseye anlatmayacağını söylüyor," diye omuz silkti Jude. "Anlatırsa tepesine bineceğimizi ona net bir şekilde açıkladım. Bizi görmemiş, sadece Luna'yı görmüş."

"Korumamız gereken de Luna zaten, Jude," dedi Sol sinirle sıkılmış dişlerinin arasından. Herkes suspus ona baktı. Sol, başını tutup sendeleyince, hemen kolunun altına girip ona destek verdim.

"Kaptan, burası bizde. Gelen ordular seni böyle görmesin. Git, dinlen, gücünü topla," dedi Benjamin çekinerek.

Bana olan öfkesi yüzünden hepimizi bir lokmada yutacak gibi görünüyordu. Gülcünün sonuna gelmişti, kabul etmek dışında şansı yoktu. Ya yıkılacaktı ya da artık dinlenip iyileşecekti. Derin bir nefes aldı, istemese de bana yaslandı. Kimseye onu taşıdığımı belli etmeden yavaş yavaş yürüterek ana kuleye soktum. Kendimi neredeyse aşağı atacağım verandadaki gizli geçide girdik birlikte. Yalnız kalınca daha da topallamaya başladı. Yüzü acı içindeydi. Bunca zaman kendini sıkıyordu güçsüz görünmemek için.

Konuşmadan odasına kadar destekledim. Yatağa oturmasına yardımcı oldum. Nazikçe pelerinini çıkardım ve yandaki sandalyeye astım. Sonra önünde diz çöktüğümde beni durdurmak için elini omzuma koydu. “Luna, ben hallederim, tamam,” dedi yüzünde anlamadığım bir ifadeyle bakarken.

“Yaralısın, eğilmeyeceksin,” dedim ve onu dinlemeyip bağcıklarını çözerek çizmelerini çıkardım. Ayağa kalktığımda bana çarpılmış gibi bakıyordu. Belinden sarılarak yatağa yarı oturur vaziyette uzanmasını sağladım. Öfkesi dinmiş gibiydi.

“Sol, gerçekten çok üzgünüm. Yerden göğe kadar haklısın. Ama Jay de ben de bunun iyi bir plan olduğunu düşünmüştük. Seni korumak dışında bir amacımız yoktu. Özür dilerim,” dedim yere bakarak. Bu onu geçiştirmek için dilenmiş bir özür değildi, içtendi.

“Ah, Luna,” dedi burnundan nefes vererek.

Bana karşı kelimelerini seçmeye çalışıyordu. Ne kadar öfkeli olsa da kalbimi kırmak istemiyordu. Böyle yapması kendimi daha kötü hissetmeye neden oluyordu. Az önceki gibi fırtınalar estirmesine razıydım.

“Düşünme kısmını siz ikinize bırakmamak gerektiğini öğrenmiş olduk. Niyetinizin kötü olmadığını biliyorum ama tekrar böyle bir şey yaşamak istemiyorum. Arkamdan iş çevirmeyeceksin. Benim için olsa bile,” dedi altın gözlerini üzerime beklentiyle dikerek. “Sırlardan, bilinmezliklerden çok yoruldum. Artık aramızda hiç sır kalmadı. Seni korumama izin ver.”

“Magus olduğunu bana neden itiraf etmediğini anlıyorum,” dedim dudajımın kenarını dişleyerek. “Jay anlatmama sebebinizden bahsetti. Gülcün benim gibi mi?”

Kafasını salladı yorgun bir şekilde. “Senin gibi,” dedi. “Ben de mırıldanmadan büyöl yapıyorum ama toprak ve ateşe hükmediyorum.”

Beni bu yüzden dengi olarak görüyordu demek ki. Eğer üzerindeki lanet yüzünden bu sırrı birine bilinçsizce söylersem mahvolurduk. Şimdi eskisinden daha da dikkatli olmam gerekecekti.

“Keşke öğrenmeseydim. Kimseyi tehlikeye atmak istemiyordum,” diye mırıldandım dalgın gözlerle.

“Bir şeyler düşüneceğiz. Sana anlatamamak beni de yoruyordu.” Ona benden bir şeyler sakladığı için öfkelensem de anlıyordum. Mecburen taşımakta olduğumuz sırlar, birbirimize karşı duygularımızı da düşününce ikimizi de yıpratmıştı.

Ben düşünceler içindeyken beni şaşırtmayarak söylenmesine kaldığı yerden devam etti. “Yaralanabilirdin, kontrolünü kaybedip kendine de başkalarına da zarar verebilirdin. Cesaretini her zaman takdir ediyorum ama lütfen kendine zarar verebilecek eylemleri yapmadan önce iki kez düşün,” dedi. “Artık beni de düşün.”

Muhtemelen bizi aylarca bu konuda iğneleyecekti. Kafamı sallayarak onayladım onu. Yaptığımız gözüme çoktan aptalca görünmeye başlamıştı. “Kendine dikkat edeceğine dair bana söz vermeni istiyorum,” diye directti gözlerini kapatıp zayıf bir şekilde.

“Söz veriyorum,” diye karşılık verdim yumuşak bir sesle. “Yani... elimden geleni yapacağım.”

Başını onaylamaz bir ifadeyle iki yana sallayıp gözlerini yeniden kapattı ve yatağın ahşap başlığına kafasını yasladı. Ben sadece ordusunun başında duramadığı için bize kızgın olduğunu düşünmüştüm ama benim için de endişelenmişti. Sevecen gözlerle süzdüm onu. Kapalı gözlerini sıkıyordu, ağrısı olmalıydı. “Yarana bakacağım.” Lekelenmiş pansumanı iç açıcı görünmüyordu.

Bacağına doğru eğilmeye çalıştığımda elimi tutarak beni durdurdu. “Jay ilgilenir. En son gördüğümde senin bakmak isteyeceğin kadar iyileşmemişti. İyiyim, ağrı kesici bir ilaç almam gerekecek.”

Canının yanmasından nefret ediyordum. Diğer yanından dolaşıp yatağa, yanına girdim. Kolunu kaldırıp bana sevdiğim yeri bahşetti sonunda. “Seninle başım belada, küçük avcı. Bazı kararlarını konuşacağız.”

“Emredersin, Kaptan. Sen yeter ki iyi ol,” dedim sıcak göğsüne kıvrılarak. Başını hafifçe aşağı eğdi ve göz ucuyla bana baktı.

“Seninle ne yapacağım ben?” dedi kendi kendine söylenerek. Eliyle bandajlı omzuma tüy gibi dokundu. “Ağrıyor mu?”

Elini alıp dudaklarıma götürdüm. “Artık ağrımıyor,” dedim endişesini almak için.

“Sana söyleneceğim diye ağrı çeksen söylersin de sanki.” Eh, yine haklıydı.

“Nasıl oldu?”

“Normal magus saldırısı.” Detaya girip onu yeniden endişelendirmek veya öfkeliendirmek istemiyordum.

“Kendini Jay’ın önüne attığını biliyorum, Bell,” dedi az öncekinden yumuşak bir sesle. İç çekip omuzlarımı silktim.

“Metal parça yüzüne doğru geliyordu.”

Solaris bana onaylamaz bakışlarını doğrulttu. “Kendinin de magus olduğunun farkındasın, değil mi?” diye sordu. Şaşırarak yüzüne baktım. Jay’i kurtarmama itirazı olacağını düşünmüyordum. “Büyük de uzaklaştırabilirdin,” diye sitem etti çok bariz olandan bahseder gibi. Yaşadığım aydınlanma sonrası sabır dilenerek gözlerini kapattı. Ben ise hiç aklıma gelmemiş olmasından ötürü bir parça utanç duydum. Magusluk benim için yeniydi, reflekslerim önce büyüü çağırıyordu.

İkimiz de bitmiştik. Azarlama ve sitem etme dakikaları sona erince önce onun gözleri kapandı. Onu rahatsız etmemeye çalışarak ateşini kontrol ettim. Alnı normalden biraz daha sıcaktı. Kendini çok fazla yormuştu. Benim gibi çok güçlü bir büyü de yaptığı için tükenmiş durumdaydı. Benim kendime dikkat etmemle ilgili nutuklar atmayı biliyordu ancak kendisi bunları uygulamıyordu. Normalde ona söyleyeceğim bu sözleri bugün kendime saklamaya karar verdim. Beni yeni affetmişti, onu öfkeliendirmeye niyetim yoktu. Bir süre sonra onun rahatlatıcı kokusuyla ben de uykuya teslim oldum.

Uyuduğumuz odada bir hareketlilik hissederek gözlerimi araladım. Bant kesilirken çıkan hışırtıların sesiyle Sol de gözlerini açtı. Gözleri kızarmıştı, uyanmadan öncekinden daha yorgun görünüyordu.

Jay, bizi uyandırmadan Solaris’in bandajlarını değiştiriyordu. Gözlerimi açtığım anda yarayı gördüm, içim çekildi ve hemen başımı başka yöne çevirdim. Benim ani hareketimle Sol de kıpırdandı. Yarası artık kapanmış sayılırdı ancak boydan boya kesğin izi yine de içimi altüst ediyordu.

Solaris, Jay’e hâlâ hafif öfkeli gözlerle bakıyordu. Ona kızgın kalmasına izin veremezdim. Bu, ikimizin de fikriydi. “Üzgünüm, Sol,” dedi Jay işini bitirip sargıları kapatırken. “Tekrarı olmayacak.”

Solaris nefes alıp verdi. Yüzünden kızgınlığının geçmediğini ancak uzatmamaya çalıştığını anlıyordum. Jay’in omzuna elini koydu ve teşekkür

etti. Jay de ona buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi ama Jay’in söyleyeceği bir şey daha vardı, kıvranıyordu.

“Luna’nın görmesi gereken bir şey var,” dedi beti benzi atık hâlde. “Sen de gelsen iyi olur, Sol. Bacağın daha iyi durumda. Ağrı kesici bir merhem sürdüm.”

Göğsüme bir ağırlık çöktü. Jay’in kolay kolay morali bozulmazdı. Solaris şaşkın gözlerle baktı arkadaşına. Kafasını söylemeyeceğini belirtmek için iki yana salladı Jay.

“Sizi avluda bekleyeceğim,” dedi ve odadan ayrıldı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM SOLAN YILDIZ

*Sonuç aynı olduktan sonra öldürücü darbeyi
kimin vurduğu ne fark eder?*

Solaris, Jay'in talimatıyla ayaklanmaya çalıştı. Doğrulup kalkmasına yardım ettim. Kolunu omzuma atarak destek aldı. Her zamanki gibi ağırlığını bana yüklememeye çalıştığı için canı yanıyordu. Yüzü acıyla kasılırken, "Bana yaslan. Seni taşıyım," dedim.

"Sandığından daha ağırım, Bell. Güçlüsün ama o kadar da değil," dedi gülümseyerek.

"Senin gelmene gerek yok. Orada ne varsa kendim yüzleşebilirim. Dinlenmen gerekli." Eğilip saçlarından öptü ve kapıya doğru yöneldi. *İnatçı Prens*.

"Seni yalnız bırakmayacağım."

Yüzünü acıyla buruşturması gelecek durumu olmadığını belli etse de inat ediyordu. Jay ne olduğunu söylemese de çok kötü bir şey olduğunu ikimiz de anlamıştık. Yalnızca kim olduğunu kestiremiyordum. Avluda herkesi kontrol etmiştim. İçimde büyük bir korku vardı.

Parmaklarımın üzerinde yükselip pelerini omuzlarına attım. Düzeltip iplerini bağlarken bana bakışları birkaç saat öncekine göre bir hayli yumuşaktı. "Beni bu kadar şımartırsan sürekli bu ilgiyi beklerim ya da her gün yaralanırım."

Gülümsedim, yanağına avucumu yasladım. "Sen iyileş, seni ara ara yine giydiririm, üzülme."

“Aslında tam tersini tercih ederim,” dedi muzip bir gülümsemeyle. “Sen de üzerine pelerin al.”

İmasına çapkın bir bakışla karşılık verdim. Üzerime pelerinimi attım ve odasından çıktık. İkimiz de bizi neyin beklediğinden endişelendiğimiz için aklımızı farklı bir şeye yöneltmek istiyorduk.

Ne kadar aklımı dağıtmaya çalışsam da birlikte avluya inerken kalbim hızla atmaya başlamıştı. Yürürken ona destek oluyordum. Hâlâ gözleri kırmızıydı, hafif ateşi vardı ancak şu an kendi durumuna pek aldırıyor gibi görünüyordu. Ona bir şey olmasın diye içim içimi yerken ve bilinmezliğin paniğiyle kalbim göğsümde çırpınırken, onun yüzünde de aynı endişe vardı.

Koridorla avluyu ayıran kapı açıldı. Avlu görüş alanımıza girince bir an durakladım. Ölen magusları yan yana yatırıp sıralamışlardı. Dışarıya pis bir koku hâkimdi. *Ölüm kokusu... Buraya kadar ulaşıyordu.* Doktorlar ölenlerin kim olduklarıyla ilgili tespitler yapmaya çalışıyordu. Sol’un bakışlarında acıma ya da keder yoktu. Belki çok fazla mücadele ve ölüm gördüğü içindi. *Kim bilir...*

Kapıda onunla yan yana dururken, koridordan gelen kalabalık adım seslerini duyunca başımı o yöne çevirdim. Ethan ve Mills koşar adım yaklaşıyordu, yanlarında Jill de vardı. Solaris kolunu omzumdan çekti. “Sen arkadaşlarınla konuş. Ben avludayım,” dedi.

“Bacağın yaralı. Yürüyemezsin.”

“İyiyim ben, yürüyebiliyorum. Seni merak etmişler. İşin bitince yanıma gelirsin.” Beni oyalayıp ne olduğunu önce kendi öğrenmeye çalıştığından adım gibi emindim ama ekibimi merak ediyordum. Bu yüzden gitmesine izin verdim. Topallayarak birkaç adım uzaklaştı, ciddi bir ifadeyle avluya geçip askerlerle konuşmaya başladı.

“Neredeydin? Seni çok merak ettik,” dedi Mills. Jill olan biteni biliyordu elbette, etrafa bakınmakla meşgul gibi yapıyordu.

“Prens’le seferdeydim.” Jay ve Solaris ile kararlaştırdığımız yalanı söylüyordum mecburen. Ben de onları bir hayli merak etmiştim. En azından savaştan sonra hepsini canlı gördüğüm için içim rahattı. “Brian nerede?”

“Revirde,” dedi Mills. “Ufak yaraları var ama iyi. Seni de iyi gördüğüm çok sevindim, Luna. Neden bizden ayrı savaştınız?” *Cevapla bakalım, Luna.*

“Solaris ve eğitmenler öyle görevlendirdi,” dedim kısaca ama Mills’in tilki suratındaki şüpheden bir şeyler döndüğünü anladığımı biliyordum.

“Çok ölü var,” dedi Ethan. “Savaşırken canımızı kurtarmaya çalışıyoruz ama burada, yerde yatarlarken hepsi masum görünüyor. İnsan ister istemez üzülüyor.”

Başımı ölülerle dolu avluya çevirip ona hak verdim. İlk gördüğümde ben de aynı şeyi hissetmiştim. O sırada Solaris, kemerli kapının başında belirdi. “Luna.”

“Sen git, sonra görüşürüz,” dedi Ethan. “İyi olduğuna sevindik.”

Solaris’in yanına gittiğimde, sıcak elleri elimi sardı. Yüzüne baktım; olanları çoktan öğrendiğini anlamak zor değildi. Ölü bedenler, karanlık maguslar... Belki de en başından beri biliyordum. Daha ilk anda, yerde yatan bedenleri görür görmez anlamıştım ve bu yüzden oyalanıyordum. Göreceğim şeyi geciktirmek için.

Jay, az ileride arkası dönük bizi bekliyordu. Yaklaştıkça kalabalık aralandı, neyi görmem gerektiğinden emin oldum. Bunun da canlı kâbuslarımdan biri olmasını ya da yanılmış olmayı ne çok isterdim.

Güzel ablam Aster, diğerleri gibi yerde yatıyordu. Gözleri kapalıyken, onu son gördüğüm zamanki hâline benziyordu. Gözlerim yaşla dolarken, göğsüm düzensiz nefeslerimle hızla inip kalkmaya başladı. Üzerinde, onu son gördüğümde giydiği elbisesi vardı. Her yeri yırtılmış, kir ve kana bulanmıştı. Uyuyor gibi görünüyordu. *Hayır.* Yıllarca onu yan yatağında uyurken görmüştüm ama bu kez, yüzünde her zamanki o huzurlu ifade yoktu.

Solaris dikkatli gözlerle bana bakmaya başladı. “Onu ben mi öldürdüm?” diye sordum. Sesim titriyordu. Solaris yanıt vermedi. Beni saran kollarını daha da sıkılaştırdı düşmemi engellemek ister gibi. Beni teselli etmek için yalan söylemiyordu, bilmiyordu.

Jaylen araya girdi. “Avcılardan biri vurmuş onu. Sen değildin.”

Ben yapmadım, ben değildim. Hayır... Bendim. Muhtemelen benim yaptığım sihirle yavaşlamıştı, hapsolmüştü ve avlanmıştı. *Sonuç aynı olduktan sonra öldürücü darbeyi kimin vurduğu ne fark eder?* Ölümü benim elimden olmasa da benim içinde olduğum plan sebep olmuştu. En başından beri hedef olmasının, dönüştürülmesinin sebebi de bendim zaten. *Onun kanı senin ellerinde, Lunabelle.*

Göğsüm inip kalkıyor, Sol’un beni tutuşundan destek almasam düşecekmişim gibi hissediyordum. Vücudum titremeye başlamıştı, buna hazır değildim. Böyle bir şeye hazır olunamazdı zaten. Onu kaybettiğimi tahmin etsem de bunca zaman içinde bir umut ışığı yanmıştı. Küçük bir yanım,

onu ve Eos'u kurtarabileceğime inanmıştı. Jay, çekinerek bana doğru bir adım attı.

"Doktorlar onu temizleyecek." Benden götürülmesi için izin istiyordu. Onu temizleyip defnedeceklerdi.

Solaris, titreyen bedenimi incitmemeye özen göstererek omuzlarımdan tuttu ve beni kendine çevirdi. "Onun, annenle babanın yanına, Fernville'e gömülmesini ayarlayabilirim," dedi.

Birkaç saniye durakladım. "Burada bekleyin beni," dedim ve beni durdurmalarına fırsat vermeden Sol'ün kollarından sıyrıldım, koşarak yanlarından uzaklaştım.

Kuleye girip, duvarlarla tezat oluşturan krem rengi taş merdivenleri koşarak çıktım ve odama girdim. Dolabımı açtım, benim için diktiği mavi elbiseyi aldım. Ardından, yine koşarak, merdivenlerden inip avluya çıktım. Solaris ve Jay, beni şaşkın ve endişeli bakışlarla izliyordu. Delirdiğimi düşünüyor gibiydiler. Elbiseyi Jay'e uzattım. "Bunu giydirebilirler mi?" diye sordum boğuk bir sesle. "Gitmeden önce ona veda etmek istiyorum."

Jaylen, anlayışla başını salladı. Doktorlara eliyle işaret verdi; ablamın cansız bedenini kaldırarak revirin bulunduğu bölüme taşıdılar. Ona dokundukları anda gözlerimden sicim gibi yaşlar akmaya başladı. Yanımda Sol, Jaylen'le bir şeyler konuşuyordu ama söylediklerini duymuyordum. Sol, kolunu belime dolamıştı. Hafifçe iterek tutuşundan kurtuldum ve koşarak yeniden odama çıkmak üzere harekete geçtim.

Akşam karanlığı çökene kadar yatağında, hiç kıpırdamadan oturdum. Kapı tıklatıldığında, sulanmış gözlerimle yastığıma sarılmış vaziyetteydim. Sesimi çıkarmadım. Sol başını kapıdan içeri uzattı. Bacağı tamamen iyileşmiş görünüyordu; rengi yerine gelmişti.

"Gelebilir miyim, ay ışığım?"

Kafamı teslimiyetle salladım. Zaten izin vermesem de gelecekti.

İçeri girdi, yatağın üzerine oturdu. Altın gözleri beni süzüyor, ne durumda olduğumu anlamaya çalışıyordu. Ne durumda olduğum ortadaydı. *Suçlu*. Beni almak isteyen karanlık maguslar yüzünden onun ölümüne sebep olmuşum. Beni neden istediklerinden bile tam olarak emin değildim üstelik. Konuşmaya başladığımda sesim içimden geçenleri ele vererek çattı.

"Dönüştürüldüğünü söylediğin ilk günden beri onu kaybettiğimi biliyordum."

Beni kendine çekti ve hiçbir şey söylemeden kollarıyla sarmaladı. Burası sıcak ve güvenliydi. Tam göğsünde yaslandığım bu nokta ve kalp atışlarının ritmi benim evimdi. Ona yaslandığım anda, ev sıcaklığını bulmuş gibi tüm savunmalarım birer birer çözülüyordu. Yıllardır inşa ettiğim duvarlar, taktığım maskeler birer birer düşüyordu. Onun kollarında, ilk kez kırılgan, savunmasız ve tamamen gerçek olabiliyordum.

Utanmadan, çekinmeden ona yaslandım; içimdeki tüm acıyı ve kederi gözyaşlarımla dışarı döktüm. Ama içimdeki sızı bir türlü dinmiyordu. Tek kelime etmeden, şefkatle saçlarımı okşadı; fırtına dinene kadar sabırla bekledi. Beni susturmaya ya da durdurmaya çalışmadı. Nihayet hıçkırıklarım yavaşladığında, parmağının ucuyla nazikçe çenemi yukarı kaldırdı.

“Hazır mısın?” Gözlerim onu bulanık görüyordu. “Veda vakti. Seni almaya geldim.”

Yataktan kalktım ve tutulmuş bacaklarıma aldırmadan çizmelerimi ayağıma geçirdim. Aynanın önünden geçerken gözüm bir anlığına kendi yansımama takıldı. Mavi gözlerim ağlamaktan şişmiş ve kızarmıştı. Kapıya ulaştığımda Sol beni kolumdan tutarak durdurdu. Pelerinimi sırtıma attı ve başlığını saçlarıma örttü. Alnıma bir öpücük kondurup elimden tuttu.

“Seni yalnız bırakmayacağım,” dedi. “Hiçbir zaman.”

Artık biliyordum; o, beni terk etmeyecekti. Ruh, benim güvenli kalem olacaktı ve biz o kaleyi birlikte, sonsuzluğa doğru inşa ediyorduk.

Kar fırtınasının ortasında, ana kuledeki girişe doğru tek kelime etmeden yürüdük. Tüm bedenler kaldırılmıştı ama avlu hâlâ berbat durumdaydı. Sabah göğsümü pençeleyen o coşkun güç, ablamı da hapsetmeme neden olmuştu. Güç sarhoşu olmuştum, kontrolden çıkmıştım.

Ana kapıya vardığımızda, ablamın bir at arabasının içinde bizi beklediğini gördüm. Onu yatırdıkları tabutun içinde uyuyormuş gibiydi. Yattığı yere çiçekler serpilmişti. Ona arzu ettiğim gibi mavi elbiseyi giydirmişlerdi. Bana yakışacağından çok daha fazla yakışmıştı üzerine. Her zaman çok güzeldi, ölüyken bile... Yüzünü ve vücudunu temizlemişlerdi. Eskiden paylaştığımız odada uyuyor gibi bir hâli vardı yeniden. Sanki onu uyandırdığım için az sonra gözlerini açıp beni azarlamaya başlayacaktı.

Sol, bana bir demet çiçek uzattı. Onu Aster’in ellerinin arasına tutuştur-
dum, eğilip yanağından usulca öptüm. Her zamankinin aksine soğuktu. *Buz gibi...* Yıldız küpelerini saçlarının arasına bıraktım. Üzerine doğru eğildim,

sanki eğilmesem sesimi duymayacakmış gibi. “Beni affet, abla. Seni seviyorum.”

Geriye çekildiğimde Solaris vedalaşmanın bittiğini anladı. Tabutun kapğını kapatıp kilitlerini yerine geçirdi. At arabasının sürücüsüne gitmesi için işaret verdi. Sol’un işaretiyle araba hareket etmeye başlarken, arkasından hüzünlü gözlerle fırtınanın içinde bakakaldım. Gökyüzümden yıldızım eksilmişti. Aster, onu bir daha göremeyeceğim uzaklara gitmişti.

Solaris bir süre orada tepkisiz dikilmeme ve kalenin kapısına boş gözlerle bakmama izin verdi. Kar fırtınası hızlanınca beni kolunun altına alıp kendi pelerinin bir kısmını üzerime sardı. Nazik hareketlerle beni döndürüp yeniden odama kadar eşlik etti. Cansız adımlarımın bir kukladan farkı yoktu.

Odama girdik, şömineme birkaç odun attı. Gitmesi gerektiğini biliyordum. Yarattığımız dağınıklıkla ilgilenmesi gerekiyordu. Onun işini kolaylaştırmak için yatağın içine girip gözlerimi kapattım. Uyuduğumu düşünürse yanımdan ayrılması daha kolay olurdu.

Kral’ın ordusunun birkaç saate burada olması gerekiyordu. Eğildi, saçlarımdan öptü, işini bitirir bitirmez yanıma geleceğini fısıldadı ve odadan çıktı. Uyumadığımı, duyacağımı biliyordu. Gerçekten uyuyup uyumadığımı nasıl her seferinde anladığını bilmiyordum.

Onun gidişiyle araladığım boş gözlerimle ateşi izleyerek uzun süre oturdum. Gözlerimdeki yaşlar ağlamaktan kurumuş, başımda derin bir sızı bırakmıştı.

Birkaç saat sonra odamın kapısı yeniden çaldı. Uyuyor numarası yapmayı düşünürken ilk önce kapıyı aralayan Brian’ın çocuksu yüzünü gördüm. Sonra ise Mills, Jill, Ash, Ethan ve hatta Derek bile odama doluştular davet beklemeden. İçerisi adım atılmayacak kadar doldu.

“Kaybın için üzgünüm,” dedi Brian onda daha önce hiç görmediğim bir ciddiyetle.

Hepsi üzüntülerini iletirken başımı sallayarak karşılık verdim. Mills ve Jill koşar adım yanıma gelip yatağa, iki yanıma oturdular ve kollarını bana doladılar. Onlara sarılırken kurumuş olan gözyaşlarım artık akıyordu. Kollarından kurtuldum, bir köşeye dayanmış Ash’in hüzünlü bakışlarından da gözlerimi kaçırdım.

“Yeterince ağladım, yapmayın böyle,” dedim. Hepsine oturabilecekleri veya yaslanacakları bir yer gösterdim. Kalabalık nefeslerimizden odamın

penccereleri bile buğulanıyordu ancak burada olmalarından rahatsız değildim.

“Sizin de dinlenmeniz gerekiyordu. Neden buradasınız?”

“Aşağıda Kaptan Solaris’i gördük. Biz onunla berabersindir diye rahatsız etmek istememiştik,” dedi Jill incecik sesiyle. “Yanına gelebileceğimizi, hatta gelirsek iyi olacağını söyleyince hemen geldik.” Buruk bir gülümseme geçti yüzümden.

“Sana gerçekten değer veriyor. Çok romantik,” dedi Mills hınzır bir gülümsemeye. Onlarla ilişki dedikodusu yapacak ruh hâlim olmasa da konu ablamdan ve kederimden başka yöne kaydığı için memnun olup gülümsemesine karşılık verdim.

Solaris ne yapıyordu acaba? Kimin ne gördüğünü anlayabilmek için askerleri bir araya toplayacak, olanların üzerinden geçecekti. Gelecek olana hazırlıklı olmak istediğini biliyordum. *Tabii bu mümkünse...* İşimiz zordu. Bu savaş, Valor’daki tüm magusları tehlikeye atmıştı.

“Neden Valor’a saldırdılar? Kimse bir şey söylemiyor,” diye söylendi Ethan. “Bren nerede?” diye sordu hemen ardından. Ash ile rahatsız bakışlarımız buluştu. Ne olduğunu öğrenmişti muhtemelen. Brian ve Jill de bakışlarını kaçırarak sessiz kaldılar.

“Bren savaşta kaçtığı için eğitmenler onu gözetim altında tutuyorlar,” diye açıkladı Ash.

“Kaçmak mı? Hepimiz ölüyorduk orada. Bren’den beklemezdim,” dedi Ethan.

“O, asker olarak yetişmedi,” dedi Ash. Öfkelendiğini boynundaki kızarıklıklardan anlıyordum. Bren’i ben de suçlamıyordum üstelik. O hiçbir zaman savaşçı olmamıştı. Bu savaşta da geride, stratejik bir konumda kalması gerekiyordu ancak tehlike öyle büyüktü ki çok genç yaşta olanları bile sahaya sürmüşlerdi. Bren’in gözetim altında kalma sebebinin kaçması değil, beni büyü yaparken görmesi olduğunu ise kimseye itiraf edemiyordum.

“Onu ne zaman bırakacaklar?” diye sordu Ash bana dönüp. Eğitmenlerle ve Solaris ile yakınlığımdan dolayı onu oradan çıkarabileceğimi düşündüğünü biliyordum. Benim de aklımda bunu denemek vardı zaten. Umarım başarabilirdim.

“Umarım bırakmazlar,” dedi Derek yaslandığı yerde kaslarını esnetmeye çalışıp. “Savaştan kaçmak suçtur. Herkes birbirine canını emanet ediyor.” Ash öne atılınca ayağa kalktım, son ihtiyacım olan şey bir kavgaydı.

“Bilmiyorum, Ash. Onu görmeye çalışacağım,” dedim. “Haber veririm sana.”

Derek ve Ethan hâlâ homurdanıyordu, Ash ise gergindi. Kavga çıkmadan onları odadan kovalamak için bahane ararken Solaris kapıda görüldü. İşini bitirmiş olmalıydı, zamanlaması mükemmeldi. Onu gören herkes, yeniden üzüntüsünü iletip birer birer odadan ayrıldı. Ash’in gözleri kapıyı kapatmadan önce ikimiz üzerinde uzunca oyalandı. Yatakta doğrulup oturdum, sırtımı yasladım. Yüzü asıktı, belli ki işler yolunda gitmemişti.

“Marvin geliyor.”

“Kardeşinle aranın iyi olmadığını tahmin ediyorum.”

“Benden nefret ediyor, dangalağın tekidir. Burada şüpheli bir durum olmasa bile didikleyecektir ki herkes garip bir şeyler döndüğünün farkında, Bell.”

Başımı hızla yatak başlığına doğru geriye attım. Sol, çarpacağımı sanıp refleksle elini başımın arkasına uzattı. Benim için endişelenme konusunda resmen boyut atlamıştı. Ona söylemek istediklerimi bir süredir düşünüyordum aslında. Şimdi tam vaktiydi.

“Bu savaşa ben sebep oldum, Sol. Beni almak istiyorlar. Beni teslim et,” dedim. Gözlerimi endişeyle bana bakan gözlerine sabitledim. Benim yüzümden çok fazla kişi zarar görmüştü. Tüm ailem ölmüştü. Asterin de annemle babamın da hiçbir suçu yoktu. *Beni sevmekten başka...* Eos da hâlâ kayıptı ya ölmüş ya da dönüştürülmüş olmalıydı. Zaten iki seçenek de aynı sonuçlanıyordu. Belki Orion amca bile hedefleri olmuş olabilirdi. Bunca zaman ondan en ufak bir haber bile alamamıştık.

“Burada yaptığın şey, bir kişinin canından çok daha önemli, Sol. Sen düzeni değiştirebilirsin,” dedim. “Tüm bunları ve kendi canını benim için riske atmana izin vermeyeceğim. Seni de kaybedemem.”

Solaris’in bana bakan gözlerinde birden çok duygu saklıydı. Keder, hayranlık, aşk, biraz da yine kendimi feda ettiğimi düşünüyor oluşuna duyduğu öfke...

Bana yaklaştı, yüzümü ellerinin arasında aldı. “Seni vermeyeceğim,” dedi. “İsterlerse her yeri yakıp kül etsinler. Beni. Öldürmeden. Seni. Alamazlar.”

“Sana benim yüzümden bir şey olmayacak,” diye yanıtladım. Bunun ihtimaline bile katlanamazdım. O benim kırmızı çizgimdi.

“Öyleyse kendine dikkat edeceksin. Yanımda savaşacaksın.”

Yüzündeki kararlılık sanki somuttu. Beni gönüllü vermeyeceğini anlamak için bir şey söylemesine bile gerek yoktu aslında. Bakışları yeterliydi. Onunla tartışmaya girmek istemiyordum.

“Üstelik benim dışındakilerin seni korumak için başka sebepleri de var.” Sırlardan bunalmıştım, kendimle ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordum. Her gün yeni bir sır öğreniyordum. Artık merak etmeyi bile bırakmıştım.

“Kehaneti biliyorum, çok belirsiz. Bahsedilenin ben olduğum bile kesin değil, neye hizmet edeceği de,” dedim. “Beni teslim et. Onlara istediklerini vermeyeceğim... ama seni de kaybedemem.”

“Büyükannem araştırıyor, Lu. Öğreneceğiz ve sana açıklayacağım. Daha fazla sır olmayacak. Ben öğrendiğimde sen de öğreneceksin.” Beni teslim etmeyi tartışmıyordu bile. Bu kararı onun da sonu olacaktı, biliyordum.

Kolyemi ve bilekliğimi uzattı. Benjamin, bana vermesi için onları Sol’e teslim etmişti. “Marvin bir insan ama ne olur ne olmaz, kimsenin sihrini hissetmesini istemiyorum.”

“Beni engellemiyor, Sol, biliyorsun.”

“Avcıların seni hissetmesini engelliyor.” *Ne fark eder ki?* Zaten kolyemi seviyordum. Alıp boynuma geçirdim. Bilekliğimi de güneş bilekliğimin yanına taktım yeniden. Beni gözlerini kırpmadan takip ediyordu. Sakinliğim onu ürkütüyor, bir delilik yapmamdan korkuyordu. Bakışlarından anlayabiliyordum.

“İyi olacak mısın?” diye sordu başını yana eğip. Yanıt olarak omuzlarımı silktim. Yalnız kalmaya, yas tutmaya ihtiyacım vardı. Solaris yanımdayken kendimden nefret etmek kolay olmuyordu. Bana öyle sevgiyle bakıyordu ki sevmeye değer olduğumu düşünüyordum. *Beni sevenlerin sonunu idrak edene dek...*

“Gitmeliyim, Bell. Marvin buralardayken göze batmamaya çalış, lütfen. Benim için değerli olduğunu anladığı anda hedefi olursun,” dedi öfkeyle gözleri ışıldarken. Dalgınca başımı sallayıp onayladım onu. Odamdan çıkmaya niyetim yoktu. Tüm hayatım boyunca örtülerin altında yatmak istiyordum. Eğilip dudağıma bir öpücük kondurdu. Yumuşak sakallarını okşadım. Arkasını dönüp uzaklaştı.

Tüm günü odamda uyuyarak geçirdim. Ara ara ağlıyor, kaybettiğim ablamın ve yok olan ailemin yasını tutuyordum. Gözlerim şiştiğinden dolayı

bulanık görüyordum. Bunu yapanı cezalandırmaya yemin ediyordum. Onu dönüştürenlere, tüm bunlara sebep olanlara bunun hesabını soracaktım. Yaşananlar büyüyle ilgili hükmümü mühürlemişti. *Tehlikeli ve uğursuz...*

Karanlık magus tekrar saldıracaktı. Beni almadan durmayacaklardı. Kafamda evirip çeviriyor, olanlara bir açıklama bulamıyordum. Mırıldanmadan büyü yapıyordum ancak koca bir ordunun peşime düşmesi için yeterli miydi? *Ailemi öldürecek kadar şiddetle istedikleri şey ne?* Sol de benim gibi olduğuna göre o da tehlikedeydi.

Düşüncelere dalmışken kapım çaldı. Solaris geldiğinde ya özel bir melodi çalıyor ya da kapıyı aralayıp sesleniyordu. O değilse kimseyi görmek istemiyordum. İkisi de olmamıştı, gelen muhtemelen yabancı biriydi. Söylenerek gidip açtım. Kapıda insan bir muhafız bekliyordu. Giysilerinden saray muhafızı olduğunu anlamıştım. “Prens Marvin ve Prens Solaris sizi ana kuleye bekliyor.”

Başımı sallayarak onayladım ve kapıyı kapatmaya davrandım ancak muhafız eliyle engel oldu. Kaşlarımı çattım bu hareketi karşısında. “Hemen.”

Sesimin öfkeli çıkmasına engel olamadım. “Üzerimi değiştirmem gerekli.” Zaman kazanmaya çalışmıştım ancak anlaşılan o ki başım beladaydı. Muhafızın eli hâlâ kapıdaydı, kapatmama izin vermeyecekti.

Solaris göze batmamamı söylediği için muhafızla tartışmaya girmesem iyi olacaktı. Arkamı dönüp belli etmeden pelerininin içine hançerimi sakladım. Muhafız daha fazla beklemeyecek gibi durduğundan kapıyı kapatıp onun ardından ana kuleye yol aldım.

Karlar iyice yükselmiş, arasında yürümek zorlaşmıştı. En azından savaşın izlerini örtüyordu. Büyük ihtimalle psikolojikti ancak avlu hâlâ ölüm kokuyordu. Sarmaşıklar, cesetler temizlense, göçükler doldurulsa da Solaris’in neden olduğu yanıklar karların arasından yer yer görünüyordu.

Onun magus olması haberi savaşın şiddeti ve ablamın ölümüyle birlikte arada kaynasa da hâlâ inanmakta güçlük çekiyordum. Bunu benim bilmem tehlikeliydi, çok tehlikeli. Özellikle de saray askerleri ve Marvin buradayken.

Kale girişi ve ahırların bulunduğu alandaki kulenin kapısından girip ikinci kata tırmandık. Tıpkı diğer kuleler gibi koyu renk taşlarla döşenmiş duvarda heybetli, cilalı bir kapı vardı. Kapının önünde yoğun bir kalabalık

fısıldaşıyordu. Tüm avcı ekibi oradaydı ve meraklı gözlerle bekliyordu. Demek ki yalnızca benim başım belada değildi. Herkesin burada olması benim için iyiye işaretti.

Kapı gürültüyle açıldı, tüm fısıldaşmalar bir anda bıçak gibi kesildi ve tüm heybetiyle Solaris kapıdan çıktı. Prens zırhını giydiği zamanlarda yaydığı güç dalgalarından ben bile etkileniyordum, farklı biri gibi görünüyordu. Hemen arkasından Marvin de aynı odadan çıktı. Sol'un yanında durarak açıklama yapmaya hazırlandı. İkisi arasında bir kral seçimi yapacak olsam, hiç tanımasam bile oyum açık ara Sol'e giderdi.

Marvin'in buz mavisi gözleriyle bir an göz göze geldik; bakışları tedirginlik veriyordu. Sol'un konuşmasını beklemeden, söze atıldı. "Savaştan kaçan avcılar bizimle Altın Saray'a geliyor."

Solaris ona yan gözlerle ters bakışlar atarken huzursuzca kıpırdandım. Bren'in başı beladaydı. Ablamı öğrenince onunla konuşmaya gitmeyi ertelemiştim. İçimden kendime küfürler ederken Prens Marvin, kendisinden çıktığına inanılmayacak kalınlıkta sesiyle açıklama yapmaya devam etti.

"Buradaki araştırmalarımız sırasında savaşta garip olaylar yaşandığını öğrendik. Sorguya Eldoris'te devam edeceğiz. Yanımda getirdiğim destek birlik Valor'u koruyacak. Bir sonraki saldırının Altın Saray'a olma ihtimaline karşı Solaris, eğitmenler ve Saray'ı koruyacak avcı bir ekip de bize katılacak. Yarın gün doğumunda yola çıkıyoruz. Prens Solaris size kimlerin bizimle geldiğini açıklayacak." Sözlerini bitirini sımsık bir gülümsemeyle taçlandırdı ve yeniden, tam gözlerimin içine baktı.

İçimi huzursuz eden bakışlarını yok sayıp gözlerimi hemen Solaris'e çevirdim. İfade­siz duruyordu ancak onu tanıdığım için endişeli ve öfkeli olduğunu anlayabiliyordum. Alnındaki damar belirginleşmiş, kalp gibi atıyordu. Solaris, elindeki listeden gidecek olanların isimlerini açıkladı: Kaçan avcılar, Bren dâhil; magus ekibi ve benim de yer aldığım Sol'un elit ekibi.

Burada kalacak olan avcılar rahatlayarak sessizce dağıldılar. Solaris, Marvin ile tek kelime bile konuşmadan kuledeki odaya geri döndü. Göz ucuyla magus avcılara baktım. Jay, başıyla yanına gelmemi işaret etti. Ona doğru yürüdüm, yanından geçerken, "Sığınakta," dedi fısıldayarak. Onun sözlerini duyduğumu belli etmeden merdivenlere yöneldim.

Her yer Marvin'in yanında gelen saray askerleriyle kaynıyordu. Bana dikkatli ve şüpheli bakışlar atıyorlardı. Avluda biraz oyalandım. Dikkat

çekmek istemiyorsak gizli kapıya tek tek girmeliydik. Marvin'in avcılarının dağıldığı bir an yakaladım ve koridoru kolağan ettim. Asker ve avcılarının çoğunluğu dışarıdaydı. Aynayı kaydırarak sığınağa giden tünele girdim. Kimse tarafından görülmediğimi umuyordum.

Benjamin'in bana daha önce gösterdiği, obsitten yapılmış odaya doğru yürüdüm. Ekibin hepsi orada toplanmıştı. Benj, odanın içinde gergin bir hâlde ileri geri yürüyordu. İçeri girdim, kapıyı ardımdan kapattım. "Öğrendi mi sizce?" diye sordum.

"Emin olsaydı, Lu, şu an burada konuşuyor olamazdınız. Onu tanımıyorsunuz. Şüphelendiği belli," diye homurdandı Benjamin. "Hepinizin ismini vermişler. Sizce bu odadaki herkesi ve elit ekibi seçmesi tesadüf mü? Ben aşağıda birliklerle olduğum için bir tek ben güvendeyim ancak ben de gönüllü olarak sizinle geleceğim."

"Ya Brenna konuşursa?" diye sordu Iris şüpheyile. "O da kaçak avcılardan olduğu için sorguya girecek."

Benjamin yan gözlerle bana baktı, kalın parmaklarını kütletmeye başladı. "Onu susturmamız gerekecek," dedi. İtiraz etmek üzereydim ki kapıdan girmek üzere olduğunu hissettim.

Solaris öfkeden kızarmış gözleriyle odayı tıpkı bir yangın gibi doldurdu. Burnundan soluyordu. "Şüpheleniyor. Savaştaki yokluğunuzu birçok asker gözlerimin önünde Marvin'e rapor etti. Onları koruyan büyüleri teker teker anlattılar. Daha güçlü ve tecrübeli birkaç tanesi kulelerin üzerinden de büyü sezdiklerini söylediler. Lanet olsun!" Boş sandalyelerden birini tekmeleyip karşı duvara gönderdi, sandalye acı çatırtılarla parçalarına ayrıldı.

Jude çekinerek öne çıktı. "Kaptan, krala kendimiz açıklasak? Sonuçta Valor'u koruduk. Bir gün karşısına çıkmayacak mıydık?"

Solaris öfkeli bakışlarını ona yöneltti. "Bir gün, Jude. Yarın sizi en iyi ihtimalle zindana atmayacağının garantisini veremem. Cal, anlamadığı her güçten korkar ve tiksindir," dedi. "Henüz çok erken. Marvin de kralı dolduracaktır. Orada hiç açık vermemeliyiz. Özellikle Luna'yı korumalıyız. Güçlerini tam olarak kontrol edemiyor." *İş yine dönüp dolaşıp beni korumaya geldi.*

"Bu odadakilerden sır çıkmaz, Kaptan. Ekibe obsit taşlarını dağıtacağım. Onların gücünü tamamen blokluyor zaten. Orada Brenna'yı kontrol edebilirsek ve Luna da sarayı patlatmamayı başarırsa bu işten kurtulabili-

riz. Her zamankinden daha çok dikkatli olmamız gerekiyor.” dedi Benjamin.

“Neden sürekli benim bir yerleri patlatacağımı düşünüyorsunuz?” diye sordum bıkkınlıkla. Hepsi bana imalı gözlerle bakmakla yetinirken Jude ağzını kapatarak sessizce kıkırdadı.

“Bir düşünelim, Lu... Neden acaba?” dedi Jay. Onlarla ağız dalaşına girmeyecektim. Bren konusunda endişeliydim hâlâ.

“Ona zarar vermeyeceğiz, Benj,” dedim. “Onunla bir kez konuşabilseydim...” Benjamin’in gözleri Sol ve benim aramda gidip geldi.

Benim dışında herkes, Sol bile, Bren’i susturmamız gerektiğini düşünüyordu. Dile getiremeseler de... Benjamin’in koyu yeşil gözleri bana bakarken kararlılıkla parlıyordu. İş o noktaya gelirse, beni korumak için Bren’i gözünü kırpmadan harcayacağına dair en ufak bir şüphe bırakmıyordu. Bren’i, Marvin kadar onlardan da korumam gerekecekti ve bu, diğerinden daha korkutucu bir ihtimaldi.

“Artık Marvin’in gözetiminde, ona ulaşamayız. Dikkat çekmek dışında işe yaramaz,” dedi Benjamin.

Benjamin ve Solaris’in magusları korumak için yaptıklarını takdir ediyordum. Solaris prensti. Benjamin’in babası ise Kral’ın danışmanıydı. Onlar için risk, hepimizinkinden fazlaydı. Kaybedecekleri çok şey vardı. Bren’i kurtarmak için bir yol bulacaktım, bulmam gerekiyordu.

Marvin’in talimatıyla yarın yola çıkacaktık. *Umarım Altın Saray’da kâbuslarım tetiklenmez.* Buraya kadar, bilmesem de beni Solaris korumuştı. Valor’da kuralları o koyuyordu. Her yaptığım büyüye, açıklarıma bir kılıf uydurmuş, savaşa kadar kimsenin şüphelenmemesini sağlamıştı.

Rüyamda yaptığım büyüleri gerçekte de yapıyordum. Sarayda başıma gelirse sonumuz olurdu. Solaris’in ve Akademi’deki diğer magusların da başı benim yüzümden belaya girecekti. Solaris’in magus olduğunu öğrenmemiş olmayı diliyordum şu anda. Onu açığa çıkarırsam kendimi asla affetmezdim.

Planımızın üzerinden birkaç kere daha geçtik. Benim üzerimdeki lanet tetiklenmezse ve Bren konuşmazsa gerçekten kurtulma şansımız vardı. Az önce onlara çıkışsam da haklılardı. *Sarayı patlatmamam gerekiyor ve Kral’ı da...*

Solaris ile odasında buluşmak üzere sözleştik. Bizimle vedalaşıp Marvin’in yanına dönmek üzere ayrıldı. Bizim ve Marvin’in arasında mekik

dokumaktan bitkin düşmüştü ve çok öfkeliydi. Marvin ile aynı ince ip üzerinde yürüyorlardı.

Marvin dövüşmekten anlamıyordu ancak politika konusunda iyiydi ve oldukça zekiydi. Solaris onun sinsi olduğunu söylerdi her zaman. Hâlâ askerleri sorguluyordu ve muhtemelen benim kim olduğumu, ilişkimizi çoktan öğrenmişti. Olanları öğrenmeden durmayacaktı.

Sığınaktan kimseye yakalanmadan çıkmayı başarıp önce kendi odama gittim. Çantama yanından ayıramayacağım eşyalarımı doldurdum: hançerim, Zefir, Sol'un hediyesi olan ayna ve rahat ettiğim giysiler. Bir saat sonra, gizli geçitten odasına gittim. Aynayı melodiyle tıkladım, ses gelmedi. Kapıyı kaydırıp yavaşça içeri süzıldüm. Henüz dönmemişti. Çantamı bırakıp çalışma masasındaki rahat koltuğa oturdum. Masasında, aynamdaki tablonun birebir kopyası -kış balosunda ikimizin resmedildiği hâli- baş köşede duruyordu. Elimle tablonun üzerinden geçtim, sonra çizmelerimi çıkarıp üzerimi değiştirdim. Ardından yatağa uzandım.

Şömine içeriyi mükemmel ısıtsa da Sol yokken yeterince ısınamıyordum. Onun kokusu olan yastığa sarılıp kıvrıldım. Günlerdir sürekli uyuma rağmen göz kapaklarım ağırlaşıyordu. Bu, vücudumun kederden kaçma yöntemiymiş. Üzerimi örtmeye bile fırsat bulamadan uyuyakaldım.

Solaris başımı kaldırdığında gözlerimi açtım. Nazikçe kıvrılmış boynumu düzeltmiş, beni uyandırmamaya çalışmıştı ama varlığını uykumda bile hissediyordum. "Uyandırmamaya çalışıyordum. Böylece uyuyakalmışsın, tutulacaktın," dedi. Gözleri kızarmıştı; yorgun ve sinirli görünüyordu. Doğrulup yanıma yerleşmesi için yer açtım.

"Yeni haber var mı?"

Üzerine beyaz bir tişört ve altına bol, gri bir pijama giymişti. Yatağa uzandı, üzerine dolandım ve başımı göğsüne yasladım. Beni sarmayan, boşta kalan koluyla doğrulup ikimizin de üzerini örttü. "Seni öğrendi," dedi öfkeyle.

Doğrulup yüzüne baktım. Gözleri yine sarıya çalıyor, ateşle parlıyordu tavana bakarken. Gözlerinin neden bazı zamanlarda parladığını birkaç gün önce öğrenmiştim. Onun bir ateş parçası olduğunu her zaman biliyordum aslında.

Kollarındaki ve alnındaki damarlar şişmişti. Beni sarmayan diğer kolunu yine başının altına aldı. "Seni rahat bırakmayacak, Bell. Zaten sana dikkat etmemiz gerekiyor, gözü sürekli üzerinde olacak. Marvin benim olan,

sevdiğini ne varsa elimden almak ister. Sana zarar vermeye veya yanaşmaya çalışırsa kardeşim demem öldürtürüm onu.”

“Senin olan ve sevdiğin şey zorlu biriymiş diye duydum. Bence Marvin onunla baş edemez.” Çenesini saçlarıma yasladı. Sesinden gülümsediğini anladım.

“Bak, işte bu konuda haklısın. Onunla ben bile baş edemiyorum.” Yeniden ciddileşti, derin bir nefes aldı. Marvin ve savaşta olanların getirdiği bilinmezlik onu bir hayli huzursuz ediyordu. Dirseğimin üzerinde doğruldum. Çenesine, burnuna, yanaklarına ve son olarak dudaklarına minik öpücükler verdim sakinleşmesi için.

Öfkeli ve endişeli gözleri bir anda tutkuyla koyulaşmaya başladı. Hafifçe doğrulup yarı oturur pozisyona geldi. Sarılarak beni kucığına yatırdı, ardından üzerime eğilip dudaklarını usulca dudaklarıma bastırdı. Bir yandan dudakları beni fethederken, diğer yandan boynumu ve saçlarımı okşuyordu. Az önce yokluğunda serin gelen oda, şimdi içimi yakıyordu. İkimiz de duramıyorduk. Birbirimizi deli gibi istiyorduk. Ne yaşamış olsak olalım, hiçbir şey buna engel olamıyordu.

Uzun ve derin öpüşünden sonra dudaklarını dudaklarımdan ayırdı. Kollarına tutunmuş, kalbim ağzımdan çıkmasın diye nefesterimi düzenlemeye çalışıyordum. Beni uç duygulara sürüklememek için durmak zorunda kalmıştı ama yanımda yatıyor olması bile yeterli geliyordu. Gözlerini kapadı, dudağının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. “Her geçen gün durmakta daha da zorlanıyorum.” Yatağa sırtını yasladı, beni de tekrar göğsüne doğru çekti.

“Jay beni uyardığında senin magus olduğumu anlamaman için sanıyordum. O zaman sana söylemek istemiyordum,” dedim Jay’ın bana yaptığı uyarıdan haberi olduğunu düşünerek. “Şimdi de Marvin Akademi’de ve gözü üzerimizde.” Benim her zaman birkaç adım önümde olması ve planları sinirimi bozuyordu. *İyi anlamda...*

Az önce yaşananlardan dolayı muzipçe gülümserken altın gözleri tavana bakıyordu. “Seni uyarmadan önce o konuda beni de uyarmıştı. Sana Lilian meselesini anlatmama sebeplerimden biri de buydu.”

“Sana sürekli problem çıkarıyorum.” Konuşurken, bir yandan da dalgınca parmağını tişörtünün üzerinden karnında ve göğsünde gezdiriyordum. Elim tuttu, dudaklarına götülrüp öptü, gözlerini kapattı. “Ellerini üzerinde biraz daha dolaştırırsan, tatlı avcım, problem nasıl çıkar göreceksin.”

Onu istiyorum. Bu kadar şiddetli, tutkulu hislere alışık değildim. Acı çekerek başımı boynunun altına gömdüm. Göz ucuyla bana bakarak kaha kaha attı.

“Kulenin tepesinden yüzlerce magusu donduran, savaş kazandıran Lunabelle, prensin alevlerine karşı savunmasız mı kalıyor?” Geceliğimin içinden elini sokup belime sarıldı. Tenimi okşayan elleri fazlasını alamadığım için gerçekten canımı yakıyordu şu anda. Yüzüm asılınca sırtması genişledi.

“Biraz daha ellerini üzerimde dolaştırırsan, prens, kardeşini dondurmaya çevireceğim.” Sıcak kahkahası odayı doldurdu. Ondan gelen güneş ışıkları içimi ısıtmaya yetiyordu.

“Eh, haklısın. Kadınlar üzerinde böyle bir etkim olduğunu söylerler.” Onun kollarından kurtularak boşta duran kendi yastığımı yüzüne doğru savurdum. Yastığı yakaladı, onunla birlikte beni kendine çekti ve yine burun buruna geldik. Gülümsemesi odayı dolduruyordu.

“Marvin’i dondurmaya çevirmene itirazım olmayacak sanırım,” dedi dudaklarına bakarak içimi gıcıklayan bir fısıltıyla. “Ayarlayabilir misin?”

Bir süre ben de onun dudaklarına özlemle baktıktan sonra nefes alıp verdim. Kalbimin teklemesine yol açıyordu. Hiç istemesem de ondan biraz uzaklaştım.

“Bu kadar yeter, Kaptan, gözler yukarı,” dedim gülüşüne eşlik ederek. “Başımızı belaya sokacaksın.”

“Benim şikâyetim yok,” dedi ama iç çekip pes etti ve uyuduğumuz zamanki gibi beni göğsüne çekti. Hemen ardından, aklına bir şey gelmiş gibi doğrulup yataktan çıktı. Böyle ani kalkışlarında genelde hep kötü şeyler söylediği için endişeleniyordum. Çalışma masasının alt çekmecelerinden birini açtı ve içinden, köşeleri yanmış resim defterini çıkardı. *Benim defterim.*

“Onu ne ara aldın?”

“Fernville’de bırakacaktın, atılmasına izin veremedim. Sakinleşince sana veririm diye düşünmüştüm. Çizimlerin çok güzel.”

Yatağa oturup, defteri gülümseyerek bana uzattı. Fernville’de çizdiğim son sayfa açıktı. *Kırmızı pelerinli falcı.* Dudağımı ısırarak gülümsedim. Beth’in cenazesinden dönünce yere yatarak rahatlamak için bunu çizmiştim. O zaman bile bana güven veriyordu.

“Özellikle bunu çok beğendim,” dedi gülümsemesi yüzünü kaplarken.

“Senden hiçbir şey saklanmıyor, değil mi?”

Başını iki yana salladı, saçlarımın arasından öptü. “Bunu gördüğümde ne kadar hoşlanacağımı bilseydin en başından saklamazdın.”

Sayfayı dikkatle defterden kopardım, ona uzattım. “Bu sende kalsın o zaman,” dedim. Yırttığım sayfayı bir hazineymiş gibi dikkatle inceledi, ayağa kalkıp yeniden çekmecesine kaldırdı. Ona defteri de uzattım. “Bunu da benim için saklamaya devam eder misin? Bir gün, bakabileceğim zaman senden isterim.”

Gözlerimiz anlayışla buluştu. İçindekilere baktığı için neden şimdi diğer sayfaları karıştıramayacağımı biliyordu. Orion amcanın anlattığı hikâyelerin resmedilmiş hâlleri ve onların portreleri vardı. Aster, Eos, annem ve babam... Bir gün belki bakabilirdim. Yüzlerini unutmama engel olacağı için bu defterin atılmamasına minnettardım. Defteri ondan isteyeceğim vakte kadar eski yerine koydu.

“O boya kalemleri...” diye söze başladığımda daha soruyu sormadan gülümsemesinden cevabı almıştım aslında. “Onlar bana senin hediyeledi, değil mi? Jay’e verdin.”

“Evet,” dedi duraksamadan. “Sana kendim verseydim o sıralar bana hepsini tek tek yedirmeye çalışabilirdin. Jay daha güvenli bir seçenektir.”

“Biliyordum,” dedim. “Teşekkür ederim.”

Yatağa döndü, yeniden yanıma yerleşti. Onun sıcaklığıyla gevşemiştım ve teşekkür ederken sesim mırıldanma gibi çıkıyordu. Saçlarımda dolaşan elleri, tıpkı bir kedi gibi ona daha da sokulmama neden oldu.

“Seni sarayda yanımdan ayırmayı düşünmüyorum, Lu. Marvin nasıl olsa öğrendi. O öğrendiyse Kral da en kısa zamanda öğrenir,” dedi. “En azından gözümün önünde olursun.”

“Benim de seni tatlı saray leydileriyle bırakmaya niyetim yoktu zaten. Buradakilerle bile zor başa çıkıyorum.”

“Her zaman ve bir tek seninim, bir tanem.” *Elbette benimsin.* Gülümse-dim, gözlerim kapanırken uykuya teslim oldum.

Sabahın çok erken saatlerinde gözlerimi açtım. Hâlâ Femville’deki devriye saatlerime göre uyanıyordum. Solaris’le âdeta düğüm olmuştuk; bacaklarımı onun bacaklarına dolanmış, kolum sırtının altında kalıp uyuş-muştu. Onun da bir kolu belimi sarmıştı. Tek başıma nereden başlayıp, na-sıl kurtulacağımı düşünürken gözlerini araladı.

“Uyurken bir gün öyle dolanacağız ki yardımı çağırmak zorunda kalaca-ğız,” dedi. Hafifçe doğrulduğunda kolumu kurtardım. Bacaklarımı ondan

özp ben de doğrulduğunda, bu kez onun kolunu da kurtarabildik. Kolumu ovaladığımı görünce kahkahayı bastı. “Acıyor mu?”

“Eğer kolumu hissetseydim sana bilgi verebilirdim bu konuda,” diye yanıtladım sızlanarak.

“Bir de sakın yattığını söylüyordun. Bir sonrakinde Jay’in bizi tedavi etmesi gerekecek neredeyse.”

“Sana da günaydın, Kaptan. Sabah sabah formundasın yine,” dedim. “Odama gidip duğ almalıyım.” Sıyrılan geceliğini düzeltirken, bana bakışlarını görmemeye çalışarak yatağın önünde doğruldum ve kaslarımı esnetmeye çalıştım.

“Günaydın, tatlım. Burada alabilirsin, senin için eğyalar getirtmiştim,” dedi.

Ona gözlerimi kısıp şüpheyle baktım. “Gözlerin ve elin kolun rahat duracaksa neden olmasın?”

Alaycı ve apkın bir gülümseme takındı. “Söz veremem, çok güzelsin. Kardeşimi de sevmem, yakalım gitsin.”

Sözleri karşısında gülmekten kendimi alamadım. O gönüllü olsa bile, onu da diğerlerini de tehlikeye atamazdım. “Ben dönene kadar kıpırdama.”

Benim gemileri yakmaya gönüllü olmadığımı anlayınca yüzünü ekşitti, teslim oldu. “ok erken uyanıyorsun, Bell. Güzellik uykumu alamıyorum. Biricik kardeşimi havaya uuramıyorsak sanırım biraz daha uyuyacağım,” dedi yastığına sarılarak. Yanına gidip dudağına minik bir öpücük kondurdum. “Anlaşmayı bozacaksın, git hadi,” diye sızlandı.

Gülerek banyoya girdim, hızlı bir duğ alıp üzerimi değiştirdim. Seyahat için kalın giysiler seçmiştim. Beyaz, kalın kumaştan dar bir pantolon ile beyaz yn boğazlı bir kazak giydim. Uzun kahverengi çizmelerimi ayağıma geçirdim ve odaya döndüm.

Solaris gerçekten uyumuştu. Yastığa sarılan kollarını, biçimli sırtını ve derin nefes alışlarını bir süre gizli hazinemmiş gibi szddm. Onu uyandırmadan şöminenin yanında, cam kenarındaki koltuğa oturup saçlarımı taramaya koyuldum. Saçlarım kurumaya yüz tutarken uyandı. Tek kolundan destek alarak doğruldu.

“Her uyandığında manzaram sen olacaksan seninle bu odada yüz yıl yaşarım.”

İltifatı karşısında gülümsemem yüzüme yayıldı. Keşke bir de benim manzaramı, benim gözlerimden görebilseydi.

Ayaklandı, eşyalarını alıp banyoya geçti. O da duşunu alıp giyindi. Siyahlar içindeydi. Ona boğazlı kazağı çok yakıştırdım. Artık kimsenin bizi görmesine aldırmadığımız için eşyalarımızı alıp ön kapıdan çıktık.

“Orada ne kadar kalacağız? Sınavlar ne olacak?”

“Marvin ve babamın ikna olmasına bağlı. Niyetim en kısa zamanda dönmek,” dedi. Onlardan bahsederken istemsizce yüzü asılıyordu. Ona hak veriyordum, berbat insanlara benziyorlardı. “Sınavları süresiz erteledik. Döndüğümüzde yeni bir tarih kararlaştıracacağız.” Şu an tek derdimin aldığım tonlarca derse çalışmak, sınavları geçmek olmasını istiyordum ama değildi.

Karların arasından, el ele ahırların olduğu açıklığa doğru yürüdük. Altın Saray’a gidecek ekip tam kadro buradaydı. Jill, Ethan, Derek, Brian, Mills hazırda bekliyordu. Jill ve Brian dışındakiler, Marvin’in uydurduğu “elit ekibin sarayı korumak için geldiği” bahanesiyle buradaydı.

Onca kıdemli avcı varken neden kendilerinin seçildiğine pek anlam veremiyorlardı.

Onların dışında Iris, Jude, Benjamin, Karl, Drue de hazırda. Bren ve kaçak avcılar elleri kelepçeli hâlde bekliyorlardı. Bren’in yanına gitmeye davrandım ama Sol, kolumdan tutup kafasını iki yöne salladı. Dikkat çekmemeliydim ama elimde değildi, öfkeleniyordum. “Kelepçelere gerek var mıydı?” diye fısıldadım.

Solaris kolumu tutuşunu gevşetti, bana anlayışla baktı. “Lu, Marvin güç gösterisi yapıyor. Onları sorgudan sonra gerçekten geçerli bir sebepleri yoksa savaş suçlusu olarak tanıtacaklar. Umarım Bren sağlam durur.” Göz ucuyla Bren’in olduğu yöne ters bakışlar gönderdi. Ben Bren için endişeliydim, o da benim için.

Arkamı döndüğümde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Ash, sırt çantasını takmış, insan askerle birlikte yola çıkmak için yanınıza doğru geliyordu. Sol’ün kolundan çekiştirdim bakması için. Arkasını dönüp Ash’i gördü, gözleri bir anda öfkeden sararıp parladı.

Marvin o sırada kuleden dışarıya özel muhafızlarıyla sarılı olarak çıktı. Kelepçeli avcı ekibine, böceğe bakar gibi tiksintiyle baktı. Solaris karşısına dikildi. Duruşundan tehdit saçılıyordu. “Marvin, konuşmamız gerek,” dedi buz gibi bir sesle.

Marvin çenesiyle Ash’i işaret etti. “Sarayda bol bol sohbet ederiz. Bu askerler de gelmeye gönüllü oldular. Ülkemize bağlılıkları ne kadar gurur

verici, değil mi?” Bir an için Sol’un onu yumruklayacağını sandım, tüm kaslarım gerildi. Marvin ise hedef değiştirerek bana döndü.

“Merhaba, Lunabelle. Seninle tanışmamıştık. Ben, Solaris’in kardeşi Marvin Blaze,” dedi yılışık sırtmasıyla. Kararsız kalarak etrafıma bakındım. Resmî bir şekilde başımla selam vermenin güvenli olduğuna karar verdim.

“Merhaba, memnun oldum.” *Hayır, olmadım.*

Marvin, tepeden tırnağa beni süzüyordu ve bakışlarında beni rahatsız eden bir şey vardı. Solaris’in alnındaki damarlar şişmişti. Bu, her açıdan tehlike çanları demektir. Marvin ise hızını kesmedi.

“Kardeşimle samimiyetinizi duydum. Solaris’in seçimlerini her zaman takdir etmişimdir. Güzelliğinden gözlerim kamaştı,” dedi. “Ayrıca şu gönüllü askerle kış balosundaki dansınızı hatırlıyorum. Sizden birkaç dans dersi almak isterim.” Solaris’in damarına basmaya, onu yoldan çıkarmaya çalışıyordu. Solaris ona hiç dokunmadan öyle bir sesle konuştu ki başkası olsa yerinden kıpırdamazdı.

“Ondan uzak duracaksın.”

Uyarısı gayet açıktı ancak karşılığında Marvin, yeniden beni tepeden tırnağa süzerek sırttı. Beni beğeniyormuş gibi bakıyordu ve bu hoşuma gitmiyordu. Sol ise onu az sonra öldürecekmiş gibi duruyordu. Bana nasıl baktığını elbette fark etmişti. Solaris’i sırtından itekleyerek Snow ve Shade’in durduğu bölüme yönlendirdim. Başta dirense de dişlerini sıkıp benimle geldi.

“Sakin ol, bilerek üzerine geliyor.”

Solaris, öfkeden zehir sarısına dönmüş gözlerini uzağa dikti. “Luna, şimdiye kadar onun her türlü pisliğini alttan aldım ama senden uzak duracak,” dedi. Ateş saçıyordu ve saçtığı ateşin büyüyle gerçeğe dönmemesi için dikkatli olmamız gerekiyordu. Onu sakinleştirmek için avucumu yanağına yasladım.

“Ben de dikkat olacağım.”

Gözlerini kapatıp sakinleşmeye çalıştı ama beceremiyordu. Yüzü asık bir şekilde, Shade’i hoyrat hamlelerle eyerlemeye başladı. Shade kişneyerek ona bir nevi sitem etti. “Asher Bennett gerçekten gönüllü olmamıştır umarım. Kara listem giderek kabarıyor.”

“Belki de Bren’i yalnız bırakmak istememiştir, Sol. En son konuştuğumuzda birliktelerdi.”

Solaris'in yüzünden alaycı bir gülümseme geçti ama bana daha fazla bir şey söylemeden daha yumuşak hareketlerle Snow ve Shade'i hazırlamaya devam etti. Ben de çantaları kontrol ederek ona yardımcı olmaya çalıştım. Marvin, atların çektiği özel arabasında seyahat edecekti. Biz ise muhafızlarıyla birlikte, kendi atlarımızla onu takip edecektik.

Gitme vakti gelince Marvin, Solaris'e arabamın kapısından seslendi. O uğursuz şeyler çağrıştıran gülüşü her daim yüzünde hazırды. "Arabamla seyahat edebilirsin istersen, kardeşim."

Sol, Shade'in üzerinde dimdik duruyordu. Yüzündeki ifadeyi gördüm. Marvin'in yerinde olsaydım, onun damarına basmaya devam etmezdim. "Böyle iyiyim, Marvin."

Marvin küçümseyici bir bakış attı ve arabasına yerleşti. Bende bile kendini yumruklatma isteği uyandırıyordu. Ona çok dikkat etmem gerektiğini biliyordum. Yola çıkma zamanı gelmişti.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM KAÇAK AVCI

En başından buraya gelmemeliydi.

Hava dondurucu soğukluktaydı ve kar seviyesi iyice yükselmişti. Pelerininim kuşağını bağladım, yüzümü atkıyla, yalnızca gözlerim açıkta kalacak şekilde örttüm. Başıma da keçeden yapılmış yuvarlak bir şapka taktım. Solaris hemen yanımdaydı ve hâlime gülümseyerek bakıyordu. Marvin'in arabasından uzak mesafede, arkada atlarımızı sürüyorduk.

“Karı ve soğuğu seviyordun, değil mi?”

Neyse ki yola çıkmadan önceki gerginliğini biraz üzerinden atmıştı. Onun da üzerindeki giysiler kalındı ama benim gibi sarınıp sarmalanmadan, atını dimdik bir duruşla sürebiliyordu. “Yirmi yıl güneyde yaşayıp sonra buraya gelseydin seni de görürdük, prens,” dedim homurdanarak. “Hâlâ seviyorum ayrıca. Sizden biraz daha dayanıksızım sadece, geçici bir durum.”

Dondurucu soğukta geçen dört saatlik yolculuğun ardından nihayet mola verme ihtiyacı hissettik. Marvin, tutsakların ağaca bağlanmasını emretti. Babası tarafından kendi vekili olarak buraya gönderildiği için şu an en yetkili kişi oydu. Solaris yalnızca elini kaldırdı; askerler, kazık çakılmış gibi yerlerinde kaldı. Krallığın kuralları, onun otoritesinin önünde işlemiyordu. Marvin'in gözleri öfkeyle parladı ama bir şey diyemedi. Ne kadar çabalarsa çabalasın, kumandan olan Solaris'ti ve askerler ona saygı duyuyordu.

“Onlar şüpheli de olsalar benim askerlerim, Marvin. Diğerleri gibi ateşin başında oturacaklar. Suçları henüz kanıtlanmadı.” Sesi sert ve itiraza kapalıydı.

Marvin, Sol’e öldürücü bir bakış attı. Eliyle *her neyse* der gibi işaret etti. Sol, askerlere ateş yakılmasını emretti ve Bren’in de içinde olduğu tutsakların ateşin başında oturmasına izin verdi. Ciddi bir güç mücadelesi içindeydiler.

Atımdan atlayıp ben de başka bir ateşin başına ilerledim. Solaris Marvin’e yaklaşıp atından indi ve hararetli bir biçimde yeniden tartışmaya başladılar. Umarım sinirlerine hâkim olmayı başarırdı. Ben de Ash ile konuşmak istiyordum. Hiç konuşmadan, dalgın gözlerle diğerlerinin yanında ateşin başında oturuyordu. Gözümle uzaklaşmasını işaret ettim. Oradaki-lerden konuşmamız duyulmayacak kadar uzaklaştık.

“Burada ne arıyorsun? Neden gönüllü oldun?” Sesimin öfkeli çıkmasına ve kaşlarımın çatılmasına engel olamamıştım.

“Bren ile Prens Marvin gelmeden görüşebildim.” Bana doğru eğilmiş, fısıldıyordu. “Luna, benden neden sakladın bunca zaman? Yani... büyü yapabildiğini?” Yaşadığım şaşkınlıktan dolayı sözlerindeki sitemi duymazdan geldim. Gözlerim iri iri açıldı, öfkeden saçlarımin kabardığını hissettim.

“Kimseye söylememesi gerekiyordu, aptal!” dedim. “Hem benim başımı hem de kendi başını belaya sokacak. Eğer söylerse beni öldürürler, Ash. Sonra da söylediği için Bren de benimle aynı kaderi paylaşır.” Dişlerimi sıkıyordum. Benimle birlikte herkes yanardı.

“Kimseye söylemeyeceğim. İkinizi de korumak için geldim,” diye açıkladı Ash. “Başınız belaya girer, bana ihtiyaç olursa diye.”

Solaris’in arkamızda ne zaman belirdiğini fark etmemiştim; konuştuklarımızı çoktan duymuştu. *Her zamanki gibi.*

“Çok düşüncelisin, Asher ama ben Luna’ya bir şey olmasına zaten izin vermem. Sen Brenna’yı düşün. Eğer sana anlattığı gibi Luna’nın sırtını başkalarına da anlatırsa Kral ve Marvin benim yanımda sevimli görünecekler onun gözüne.” Sözleri beni bile tedirgin etmişti. Bren’e zarar veremezdi.

Ash hayrete düştü. “Sen biliyor muydun?” *Neredeyse benden önce bile biliyormuş, Asher. Aramıza hoş geldin.* Bana baktı, sorgulayan kahverengi gözlerinden hayal kırıklığı okunuyordu. Ash, etrafına bakınmadan, sesini alçaltına gereği bile duymadan konuşmuştu. Orada olan Solaris değil başka

biri olsaydı o an hepimiz zindanın yolunu tutmuş olurduk. Çok dikkatsizdi. *Ah, Bren!*

Solaris'in sesindeki ürkütücü tını yerini koruyordu. "Bizim aramızdakiler seni ilgilendirmez Bennett. Hiçbir zaman ilgilendirmiyordu," dedi. "Luna için iyi bir şey yapmak istiyorsan, kaçak kız arkadaşına sahip çık." Beni kolumdan nazıkçe çekerek kimsenin olmadığı ateşin başına getirdi.

"Ona fazla sert davranmıyor musun?"

"Seni gözümün içine bakarak öptüğü gün, eğer sevmiyor olsaydın, Akademi'ye bayrak diye asardım onu. Üstelik iki kere ve senin iznin olmadan öptü seni." Solaris Blaze'in kitabında unutmak ve affetmek yoktu.

Gözlerimde alaycı bir gülüş yer etti ve gözlerimi devirdim. "Kıskançsın."

Altın gözlerini bana çevirip o da kendi alaycı gülüşünü takındı, tek kaşı havaya kalktı. "Kıskançlık, ha? Bana bunu kıskançlığından çatalları elinde un ufak eden kadın mı söylüyor? Cam çerçeve indirme konusunda da rakip tanımadığını düşünüyorum." Eğlendiği her hâlimden anlaşılıyordu, damarımı bulmuştu. Lanet olası dikkatli gözlerinden Valor'daki zavallı çatalı ne hâle getirdiğim bile kaçmamıştı tabii ki. İtiraz edemeyeceğimden somurtup sessiz kalmayı tercih ettim.

"Bren konusunda çok endişeliyim, Lu," dedi ciddileşerek. "Savaş suçlusu olarak yargılanacak. En zayıf avcılardan biriydi. Onu hiçbir zaman asker olarak kullanmayı planlamıyordum. Savaş sırasında korkup kulelere kaçmış. Aetherium'da savaştan kaçmanın cezası ağırdır. Valor da Altın Saray'a yeminle bağlı. Yani Valor'a ihanet, krala ihanet demek."

Örgümü çiğnerken onu gerginlikle dinliyordum. Ateşin başına gelip yanıma oturdu. Uzun bacaklarını kendine çekince ben de bacağına yaslandım. "Sarayda ömrü boyunca köle gibi çalıştıracaklar onu, o da en iyi ihtimalle... Karşı tarafa yardım etmediği, yalnızca korkup kaçtığı kanıtlanırsa."

Korkuyla baktım Sol'e. Endişeliydi, o da düşünceli hâlde yanaklarının içini çiğniyordu. Arkadaşım için üzülüyordum. Kimsenin duymaması için ona iyice sokulup, "Onu kurtaramaz mıyız?" diye fısıldadım.

"Kaçırabiliriz diye düşünüyorum. Yargılanması, sorgusu bitmeli önce. Kaderi belli olunca, eğer seni ele vermezse, ayarlamak için elimden geleni yapacağım. Sorgulanırken müdahale edemem ama sonrasında saraydan çıkarmanın bir yolunu bulabilirim. Elbette sessizliği karşılığında." Gözlerim

yanan ateşe dalmış, onu dinliyordum. Yalnızca beni gördüğü için, benimle aynı köyde yaşadığı için arkadaşımın bile başını belaya sokmuştum.

“Ona haber gönderdim. Sessiz kalırsa, seni korursa onu kurtarabileceğimi ve Viridia’ya gönderebileceğimi söyledim.”

Fazla endişeleniyordu. Bren sadık bir arkadaştı. “Sol, bana ihanet etmeyecek, endişelenme,” dedim örgümü çiğnemeye devam ederek.

Elini uzattı, örgümü dişlerimden kurtarıp omzuma savurdu. “Gerekli şartlar oluşursa herkes ihanet eder, Bell. Herkesin gizli kalmış bir arzusu ya da korkusu vardır. Bunları bulabilirsen herkesi satın alabilirsin.”

Söylediklerini birkaç saniye tarttım, mantıklı olsa da haklı değildi bu kez. “Ben böyle düşünmüyorum.”

Şaşkın bir ifadeyle yüzüme baktıktan sonra düşünceli bir hâlde ateşe çevirdi bakışlarını. İnsanlara kolay güvenmezdim ama dostluğa, sevgiye de inanıyordum. Dünya yansa bile sevdiklerime ihanet etmezdim. Zaten sevdiklerimin sayısı iki elin parmaklarını geçmiyordu.

“Nişan meselesini neden sana anlatmadı sence?” diye sordu aniden.

Hiç düşünmeden ezbere yanıtladım. “Senden duymam gerektiği için.”

Bakışlarını üzerime dikti, derin bir nefes aldı. “Hayır, Luna. En başında, seninle yeni yakınlaşmaya başladığımızda... Beni tanıımıyordu, seni kandırıyor olabilirdim. Benimle aradaki yakınlık ilerlemeden seni uyara-bilirdi. Neden yapmadı?”

Sözleri karşısında sessiz kaldım çünkü ona vereceğim cevap hoşuna gitmeyecekti. İçimden cevapladım. *Ash’le aralarından çekilmem için.* Sol’ün bir şey demese de aynı şeyleri düşündüğünü biliyordum. Altın gözleri hâlâ uzakları tarıyordu.

“Bren senin düşündüğün gibi biri değil. Sen onun çok istediği bir şeye sahipsin.” Ne olduğunu elbette biliyordum ama bunu Solaris ile tartışmayacaktım. Bren’in bu kadar düşeceğine inanmıyordum. Gitme vakri geldiğinden konuyu kapattık ikimiz de. Benim yaptığımı üzerini örtmek de denebilirdi.

Kalan yarım günlük yol daha da zorlu geçti. Kar fırtınası hızlanmıştı. Bembeyaz olan kirpiklerimi kırptırıp arada elimle silkeliyordum görüşümü bulandırıldığı için. Sol, bunu yapmamamı önerdi. Donarsa kirpiklerime zarar verebilirdim.

Bir kere daha kısa bir ısınma molası verdik. Marvin bu kez arabasından inme zahmetine bile girmedi. Bren ve diğer esirler kötü durumdaydı. Kollarındaki kelepçelere gözlerimi kaçırarak baktım.

Dinlenmek için verilen kısa molanın ardından tekrar yola koyulduk. Gece yarısına yaklaşırken ormanın bittiği noktada bulunduğumuz tepeden Eldoris'in ışıkları parlamaya başladı.

Büyük, beyaz surların ardında devasa bir şehirdi. Şehrin ortasında, ay ışığında bile parıldayan Altın Saray, tüm heybetiyle yükseliyordu. Şehre limanın olduğu taraftan giriş yapacaktık. Yine bilinmeyen bir şehre gelmiş olmanın merakını taşıyordum üzerimde. İçinde bulunduğum duruma aldırmandan etrafımı hevesli gözlerle süzüyordum. Devasa kolları olan değirmenleri, tarlaları geçtik ve askerlerin kalın halatlarla yukarı çekerek açtıkları ağır kapıdan başkente giriş yaptık. Burayı bir resim defterini dolduracak kadar çizebilirdim.

Kar yağışı durmuş, hava yumuşamış, yerini yağmura bırakmıştı. Liman kapısından girerken tuzlu su kokusu burnuma çarptı. Buraya normal şartlarda gelip etrafı Sol ile birlikte keşfetmeyi ne çok isterdim.

Sarayın dört yanı evlerle, dükkânlarla çevriliydi. Diğer şehir ve kasabaların aksine, burada taştan yapılmış evler oldukça bakımlıydı; çatıları ise kırmızı kiremitlerle örtülüydü. Hepsinin pencere önlerinde rengârenk çiçekler ya da süslemeler vardı. Beyaza boyalı çitler, evleri birbirinden ayırıyordu. Sadece şehrin içinden geçerek bile buradaki zenginliği ve rahatlığı iliklerime kadar hissedebiliyordum.

Tüm ihtişamına ve düzenli yapılanmasına rağmen Valor'un ev sıcaklığı burada yoktu. Şehir, benim gözlerimin alamayacağı kadar büyüktü. Atımla yavaş yavaş saraya ilerlerken meşalelerle aydınlanmış yolları ve ışıltısını hayranlıkla izledim. Limanda demirlemiş saray gemilerini de görmüştüm. Hiç gemiye binmemiştim, hepsini ilgiyle inceliyordum. Yaklaşık yarım saat kadar şehrin düzgün döşenmiş, bakımlı taş sokaklarında yol aldıktan sonra sarayın duvarlarına ve uzun giriş kapısına ulaştık.

Sarayın etrafını çevreleyen yüksek beyaz surlar, onu şehrin geri kalanından ayırıyordu. Bu surlar görünümüne ihtişam katmasının yanında, saldırı durumunda sarayı dışarıdan gelebilecek tehlikelere karşı koruyor olmalıydı. Surların üzerindeki nöbetçi kuleleri, şehrin güvenliğini sağlamak için gece gündüz nöbet tutan askerlerle doluydu.

Eldoris'in kalbinde yükselen, inci gibi parıldayan saray, bembeyaz taşlardan büyük bir ustalıkla inşa edilmişti. Ay ışığında altın kubbeleri ışıltıyor, ihtişamı göz alıyordu.

Solaris, atını yanıma yaklaştırarak ondan haber beklememi ve dikkatli olmamı söyledi. Önce kaçaklarla ilgilenecek, Kral ve Kraliçe ile görüşecekti. Valor'daki savaşı anlatmak konusunda ona içimden şans diledim. Uydurduğumuz hikâyede büyük boşluklar vardı.

Atlarımızı saray girişindeki ahırlara bıraktık. Sarayın ağaçlarla, çeşmelerle ve çiçeklerle süslü gösterişli bahçesinden yürüyerek geçtik. Solaris, Marvin ile birlikte en arkadan seyrediyordu. Bren ve diğer suçlu avcılar kelepçeli hâlde etrafları muhafızlarla sarılı olarak yürüyordu.

Devasa kapıdan içeri girdik. Adının Brad olduğunu öğrendiğim orta yaşlı bir asker bizi tutsaklardan ayırarak askerlerin kaldığı kata yönlendirdi. Toplantı odası gibi geniş bir odaya getirdi. Ortada büyük bir masa, etrafında sandalyeler, duvarlarda asılı yer yer işaretlenmiş haritalar vardı. Brad oturmamız için eliyle işaret ederek bizi buyur etti.

"İsmim, Brad Hawthorn. Kralın danışmanı ve ordunun komutanlarından biriyim," diye kendini tanıttı. Benjamin ile soyadları aynıydı. Sol, Benj'in babasının onları çocukken eğittiğinden ve kralın danışmanı olduğundan bahsetmişti. Benjamin'e bakan sevecen gözlerinden de anlaşılıyordu. Brad'e güvenebilirdik sanırım.

Sarayda kalacağımız süre boyunca uymamız gereken kuralları bize sabırla anlattı. Kalacağımız odalarla ilgili bilgilendirdi. Ben, *elit ekip* dedikleri Solaris'in kurduğu ekibimle kalacaktım. Eğitimciler ve kıdemli avcılar, Karl ve Drue da yan odamızda kalacaktı. Ash ve diğer insan askerler de üçüncü bir odada yatacaklardı. Burada Sol'ü görmem pek mümkün olmayacak gibi görünüyordu. Valor'un aksine saray buram buram hiyerarşi kokuyordu ve o, prens olarak bu hiyerarşinin ta kendisiydi.

Birkaç gün boyunca kalacağımız odaya geldiğimizde odanın ne kadar basık ve havasız olduğunu düşündüm. Açık renk taşlarla döşenmiş olmasına rağmen ferah değildi. Sanırım, pencerelerin küçük ve yukarıda oluşu bana burayı bir hücre gibi hissettirmişti.

Ranzalı altı tane yatak vardı. Herkes çantalarını boşaltıp altı üstlü yerleşti. Jill ve Brian dışındakiler buraya neden geldiğimize anlam veremiyordu, aralarında fısıldaşarak tartışıyorlardı. Saldırıdan bu yana, onlara bir yalan daha söylememek için kritik konularda konuşmaktan özellikle

kaçınıyordum. Konuşmamız gerekirse daha kolay olması için Jill ve ben aynı ranzaya yerleştik. Ranzanın üst katına uzandım. Günler sonra Solaris olmadan uyumak biraz garip gelmişti. *Güzel şeylere çabuk alışıyorsun, Lu.* Yol yorgunluğuyla, kafamda düşüncelerle huzursuz bir uykuya daldım.

Sabah beşte içerideki hareketlilikle gözlerimi açtım. Valor'daki avcı üniformamı ve topuklu siyah çizmelerimi çantamdan çıkarıp üzerime geçirdim. Kahvaltıya gitmek istiyorsak bu saatte harekete geçmemiz gerekiyordu.

Askerler için birkaç ordunun aynı anda sığabileceği kadar büyük bir yemek salonu vardı. Valor'daki camlı, şömineli, sıcak alanın aksine burası da yatakhane gibi basık ve kasvetliydi. Yerin bir kat altında olduğumuzdan tavana doğru yerleştirilmiş dikdörtgen pencerelerden başka pencere yoktu. Askerlerin hepsi nizami bir şekilde giyinmişti. Kendi aralarında bile sessizce konuşuyorlardı. Fernville'de de Valor'da da böyle bir disiplinle karşılaşmamıştım. Bu yüzden kendimi ister istemez gergin hissediyordum. Sol'den haber gelmemişi. Çatalımla yemeğimi didiklerken etrafı inceliyordum. Tam o sırada, eğitmenlerle oturduğumuz masaya Ash geldi ve sormadan, pat diye boş sandalyeye yerleşti. Yüzü asıktı; gözlerinin altı mor halkalarla çevriliydi.

Benjamin'e öfkeyle bakarak, "Bren'i nerede tutuyorlar?" diye sordu.

Benjamin'in gerildiğini duruşundan anladım. "Benim bildiğimi nereden çıkardın? Eğitmeninle konuştuğunu da hatırlatmak isterim." O da Ash'ten pek hoşlanmıyor gibiydi. Elbette aramızda geçenleri biliyor olmalıydı. Tam müdahale edeceğim sırada Ash yeniden konuştu.

"Baban, kralın danışmanı, biliyor olmalısın. Lütfen." Onun çırpınışı, gözlerindeki çaresizlik Benj'i biraz yumuşattı. Ash'e doğru, başkalarının duymasını engellemek için eğildi.

"Muhtemelen zindanda tutuyorlardır, Bennett. Zor günler bekliyor onu. Hiç aralıksız sorgulanacak. Savaşta kaçmak büyük bir suç."

Ash'in solgun yüzünün rengi daha da attı sanki. "Yardım et ona," dedi yakarır gibi.

"Sorgu, kral tarafından takip ediliyor. Bren'e ancak onunla işleri bittiğinde tek parçaysa yardım edebiliriz. Üzgünüm."

Benjamin'in fazla dürüst açıklaması Ash kadar beni de sarsmıştı. Zaten yerinde olmayan iştahım tamamen kaçtı, mecburen kemirdiğim ekmeği tepsiye bıraktım. Burada ne gibi sorgulama yöntemleri kullanacaklardı dü-

şünmek istemiyordum. Ash, kafasını öfkeyle salladı ve yanımızdan kalkarak arkadaşlarının olduğu masaya yöneldi.

Benjamin onun ardından yarı merhametli gözlerle bakıp bana döndü. “Üzgünüm, Lu. Ona yalan söyleyemezdim. Önünde sonunda, birkaç gün içinde Bren’in ne hâle geldiğini göreceksiniz.” Sesimi çıkarmadan başımı salladım. Mideme daha da kramplar girmesine sebep olmuştu. Düşünmek istemediğim işkence dolu sorgulama görüntüleri çoktan zihnimde canlanmaya başlamıştı.

O sırada kasvetli oda aydınlandı, güneş ışıkları içime doldu. Solaris sonunda gelmişti. Bren’e ne yapacaklarını ona sormak istiyordum ama şu an yeri ve zamanı değildi. Birçok meraklı göz bizi izliyordu. Kapıdan girer girmez oturduğumuz masaya doğru hareketlendi.

Üzerinde, yakası altın iplerle işlenmiş ipek bir gömlek, dar kahverengi bir pantolon ve çizmeler vardı. Ülkenin simgesi olan altın kırmızı pelerini sırtına almıştı. Buradan bakınca tam olarak ülkenin prensine benziyordu. İçerisi saray askerleriyle hınca hınç doluydu. Hepsi yanlarından geçerken sırayla ayağa kalkıp Sol’e asker selamında durdular. Onları başıyla, olgun bir edayla selamladı. Bize doğru seslenerek, “Hepiniz benimle gelin,” dedi.

İkiletmeden kalktık ve dün Brad’in bizi götürdüğü toplantı odasına kadar Solaris’i takip ettik. İçeriye girdiğimizde kapıyı üzerimize kilitledi. Yakından bakınca uykusuz ve yorgun görünüyordu. Uzatmadan konuya girdi. “Kral sizi de sorgulatmak istiyor. Her biriniz savaş sırasında neredeydiniz, ne gördünüz anlatmanızı isteyecekler,” dedi. “Sizi benim sorgulamamı tek-lif ettim ama tabii ki kabul etmedi. Marvin ona her şeyi en ince ayrıntısına kadar anlatmış. Konuşacaklarınızın üzerinden geçmemiz gerekli. Marvin tüm sorguyu izleyecek.”

Herkes, vereceği ifadeyi kafasında tekrar ederek ezberledi. Savaşta kulelerin üzerinden ok atışı yaparak askerleri koruduğumuzu söyleyecektik. İfadelerimiz bana göre birçok mantık hatasıyla doluydu. Ama Bren hariç kimse ne olduğunu tam olarak görmemişti. Kanıtlayamazlarsa, biraz sıkıntı yaşasak da sonunda eski hayatımıza dönebilirdik. Bren şimdiye kadar konuşmamıştı. Sol, sabaha kadar uyumadan sorgu odalarını takip etmişti. Onu zindanda tutuyorlardı.

Sabahtan beri içimi kemiren suçluluk duygusunu bastıramadım. “Benim yüzümden,” dedim.

Solaris öfkeli bakışlarını bana doğrulttu. Ben bunları söylemeden önce de yeterince kasvetli ve gergindi zaten. “Luna, Bren ve diğerleri savaş sırasında kaçtıkları için buna katlanmak zorundalar. Bu nasıl senin suçun olabilir?” Sesinin sabırlı çıkmasına özen gösterse de kızgınlığını saklayamıyordu.

“Savaş benim yüzümden başladı, Sol. Beni istiyorlar, biliyorsun.”

“Eğer seni ele geçirip dönüştürürlerse ne olur düşündün mü?” Ona sorgulayan gözlerle baktım. O da bana, alev gibi gözlerini üzerime dikerek karşılık verdi ve anlamam için heceleyerek tekrarladı. “Beni. Öldürmeden. Seni. Alamazlar.”

Böyle bir ihtimal dahi olamazdı. Sevdiklerimin acısı tazeyken onu da feda etmeyecektim. Ekip, ifadelerini ezberlemeyi bırakmış, aramızdaki tartışmayı bir düello izler gibi seyrediyordu. Durumu fark edince tartışmayı kestik, önümüze dönerek planı yeniden gözden geçirmeye başladık.

Benjamin, diğer avcı ekibiyle de görüşecekti. Jill ve Brian’a ifadelerini ezberletecekti. Dikkat çekmeden o ekibi bölemiyordu. Kahvaltı sırasında onların yanında olduğum için o ekipten yalnızca ben vardım odada. “Birkaç saat sonra sizleri çağıracaklar. Ben oralarda olacağım,” dedi Solaris zindanlara geri dönmek üzere yanımızdan ayrılırken.

Oldukça gergin ve sinirliydi. Üzerine varıp onu daha da kızdırmak istemiyordum. En ufak bir itirazımda bana, Jay ile onu uyuttuğumuzu kibar olmayan bir dille anımsatacağından emindim. Aynısını bana yapmış olmasının onun için hiç önemi yoktu üstelik. Kendimi suçlamamı istemiyordu ama elimde değildi. Bu güce sahip olmayı ben istememiştim, doğru ama yine de yaşananları benim başlattığım gerçeğini değiştirmiyordu.

Herkes planı ezberleyince az önce kahvaltı ettiğimiz salona döndük. Kendimi zorlasam da pek bir şey yiyememiştim. Biz yemek salonundayken Benj, diğer ekibe ne yapılacağını anlatmıştı. İki tane resmî giyimli muhafız, sorguya götürmek üzere bizi almaya geldi. Kibar oldukları söylenemezdi ama yine de Sol’den çekindikleri için en azından kelepçesiz gidiyorduk.

Zindanlar sarayın diğer bölümünde, yerin altındaydı. Taş merdivenlerden birkaç kat aşağı indik. Soluduğumuz hava hemen değişmiş, ağırlaşmıştı. Ağzımdan nefes alıp vermeye gayret ederek askerleri takip ettim. Gönüllü gelen insan askerler ve Ash de sorguya girecekti. Yalan söyleyemeyen Ash, umarım ki açık vermezdi. *En başından buraya gelmemeliydi.*

Sorgu odaları, görebildiğim kadarıyla küçük, tek odalı ve taş duvarlarla çevriliydi; tam anlamıyla birer hücre gibiydiler. Diğerleri içeri girerken veya çıkarken merakla içeriyi gözlemeye çalıştım. Sorgu odalarının önünde bulunan ahşap banka oturup diğerlerinin işinin bitmesini bekledim. Bizi odaya sırayla alıyorlardı.

Solaris koridorlarda, odalar arasında geziniyordu. Varlığı bile onları tedirgin ettiği için hiçbir şey yapmasa da saray askerleri bize kibar davranmak zorunda kalıyorlardı. Bunun yanında, diğer odalardan gelen sesler hiç iç açıcı değildi. Çığlıklar, vurma sesleri kulaklarımı tırmalıyordu. Bren'in nasıl bir muamele gördüğünü düşündükçe kalbim onun için korkuyla sıkıştıyordu.

Sıra bana geldiğinde, gözlerim bir anlığına Sol'e kaydı. Sonra derin bir nefes alıp içeri girdim. Nem kokulu odanın ortasında ahşaptan yapılma bir masa ve sandalye vardı. Ahşap masa nemden dolayı yer yer şişmiş, şekli bozulmuştu. Masada asık yüzlü bir asker oturuyor, önündeki kağıtlara notlar alıyordu. Ben içeri girince kafasını kaldırıp bana baktı ve boş sandalyeyi işaret etti.

Odanın uzak köşesinde Marvin, ifadesiz bir yüzle beni izliyordu. Varlığı bile ensemden ürperti geçmesine neden oldu. Sevimsiz asker konuştu. "Lunabelle Elaine," dedi. "Eski mesleği devriye askeri, yeni mesleği eğitimdeki çaylak avcı. Savaş sırasında nerede olduğunu ve neler yaptığını bize anlatacak."

Marvin askerin yaptığı sunumu başını tembel bir ifadeyle sallayarak onayladı. Önceden anlaştığımız hikâyeyi hiç takılmadan anlattım onlara. Beni bölmediler, sözümü kesip soru sormadılar. Asık suratlı asker beni sonuna kadar dikkatle dinledi ve önündeki deftere notlar aldı. Ben sorumlu olmadığım için eğitmenler daha sıkı bir sorguya maruz kalacaktı. Ben yalnızca emirleri uyguladığımı söylüyor, işin içinden çıkıyordum. Solaris ve Benjamin böyle yapmamızı istemişlerdi.

Planladığımız şekilde anlattım: Duvarların dışından bazı maguslar kendi türüne ihanet etmiş ve karanlık maguslara saldırmıştı. Biz de bunu fark edince onlara dokunmamıştık. Savaş sona erdiğinde ise çoktan kaçmışlardı.

"Nasıl oluyor da savaştan kaçan avcılar bahsettiğiniz bu iyi kalpli magusları kulenin tepesinden göremedi?" diye sordu asker. Anlattıklarımıza elbette inanmıyorlardı. Zaten inanmaları da gerekmiyordu; önemli olan,

ellerinde bir kanıt olmamasıydı. Kanıtlayabilselerdi, bizi bu zindanlarda çürümeye bırakacaklarından emindim.

“Jaylen Goldwyn onların hemen savaşa dönmesi için harekete geçti. Asla kulenin surlarına kadar gelemediler. Belki de o yüzden fark edemediler,” diye açıkladım.

Asker benden öncekilerden de dinlediği hikâyeye tepkisiz kaldı. İfade mi onayladım. Marvin hiç konuşmamış, müdahale etmemişti. Rahat bir nefes alarak çıktım. Benden sonra Ash girecekti. Çıkarken göz göze geldik. Bana ihanet edeceğini aklımdan geçirmiyordum ancak çok kötü bir yalancıydı. Umarım altından kalkabilirdi. Tek iyi yanı, o aşağıda insan askerlerle savaştığı için bizim tarafımızda olan olayların hiçbirini görmemişti. Kendi yaşadıklarını, doğruları anlatsa yeterli gelecekti.

Solaris benim çıktığımı görünce derin bir nefes aldı. Her şeyin yolunda olduğuna dair ona işaret gönderdim. O da başıyla gitmem için işaret verdi. Hikâyemi düzgün anlatmış olsam da inanmadıklarını biliyordum. Midemde olabileceklerin yarattığı bir ağrı vardı. O, tüm sorgunun bitmesini bekleyecekti. Uzaktan dikkatli gözlerle izleyerek uğurladı beni.

Zindan çıkışına doğru yürürken başımı ileri uzatıp zindanları görmeye çalıştım ancak başarılı olamadım. Bren’i savaştan beri görmemiştim ve sağlığı için endişe duymaktan kendimi alamıyordum. Bana eşlik eden asker önümü kapatarak beni çıkış merdivenlerine yönlendirdi.

Yanımdaki sevimsiz askerle birlikte merdivenleri tırmanınca Jay’in beni yukarıda, duvara yaslanmış hâlde beklediğini gördüm. Yanımdaki askerlerle mesafeyi açmaya çalışarak geniş adımlarla yanına yürüdüm. “Lu, buradaki kütüphanede bir şeyler buldum,” dedi.

Başımızda bir sürü dert olmasına rağmen içimi heyecan kapladı. Jay ile çok uzun süredir araştırıyorduk ancak elle tutulur bir şey bulamamıştık bu zamana kadar. “Kütüphaneye girmemize izin var mı?” diye sordum yanımdaki askere.

Asker ondan ayrılacak olmamızdan hoşnut görünüyordu. “Gidebilirsiniz,” dedi. Onlar da bizim dibimizde gezmekten rahatsızlardı. Geri kafalı olan bazıları, avcı olduğumuz için bizi tekinsiz ve uğursuz olarak görüyordu. Benim için ise beni serbest bıraktıkları, dibimde gezmedikleri sürece hiç umurumda değildi. *Gerçekleri istiyorum. Hemen, şimdi!*

OTUZ DOKUZUNCU BÖLÜM ALTIN SARAY

Yarın ölecekmişsin gibi yaşa, Lunabelle.

Saray merdivenleri, beş kişinin rahatça yan yana sığabileceği kadar geniş ve gösterişliydi. Duvarlarda, altın varaklı çerçevelerle süslü portreler vardı. Bazıları *Eski Dünya* tasvirleriydi, bazıları da önceden yaşamış önemli insanların resmedilmiş hâliydi. Gözüm, başında savaş kalpağı olan mavi gözlü bir adamın portresine takıldı. İstemsizce, saygıyla gülümsedim.

Sağımı solumu inceleyerek Jay' i takip etmeye başladım. İki kat yukarıya doğru taş merdivenleri tırmandık. Kısa, beyaz taşlarla döşeli bir koridoru geçip kütüphanenin süslü eşğine ulaştık.

Eldoris kütüphanesi devasaydı. Valor'daki kütüphanenin en az beş katı büyüklükteydi. Kehanetin orijinal kopyasının burada olma ihtimali -eğer gizlenmediyse- çok yüksekti. Yerden tavana kadar uzanan renkli camlarla süslü pencerelerinden rengârenk ışıklar vuruyordu içeri. Beyaz mermer zeminde dans eden ışıklar, gözlerimi kamaştırıyordu.

Jay etrafına bakındı, sakın bir tempoyla yürüyordu. Kapı girişinde oturan görevliye başıyla selam verip rafların arasında dolaşmaya başladı. Ben de arkasından sessiz adımlarla takip ediyordum. Numaralanmış rafların arasında biraz gezindikten sonra "S" harfinin olduğu bölümde, seksen numaraya geldik. Jay, rafın önünde durdu ve yalnız olduğumuzdan emin olmak için iki yanına bakındı. Bu bölümde bizden başka kimse yoktu.

Kütüphane görevlisi girişte, uzakta kalmıştı. Valor'da, kendi odasının girişindeki gibi belli bir sırayla kitapların sırtlarını eğdi. Sessiz bir tıkırtı duydum. Etrafı kolaçan ederek içeri daldık ve kapıyı üzerimize kapattı.

“Burada da mı gizli odan var?”

“Benim yok. Sol’un büyükannesinin odasına giden bir geçit var. Valor’daki sistemi buradan kopyalamıştık,” diye açıkladı. “Seninle tanışmak istiyor, Lu. Kehanetle ilgili araştırma yapıyordu. Bir şeyler bulduğuna inanıyoruz. Sol ile orada buluşacağız.”

Kalbim yeniden heyecanla çarptı. Kehanet, tüm bu yaşadıklarımızın kilit noktasıydı. Dar koridorlardan geçerek ahşap, gösterişsiz bir kapının önüne ulaştık. Jay, Sol benim odama geldiğinde çaldığı melodinin bir benzerini tıklayarak kapıyı çaldı.

Kapıyı birkaç saniye sonra beyaz saçlı bir kadın açtı. Yüzündeki, çok sevdiğim tanıdık ayrıntılara hayretle baktım. Solaris’in altın rengi gözlerinin birkaç ton koyusu gözlerle, sevecen bir ifadeyle bakıyordu bana. Beyaz saçları, başının etrafında taç gibi örülerek sıkıca topuz yapılmıştı. Yüz hatları tıpkı Sol’e benziyordu; belirgin elmacık kemikleri dikkat çekiyordu. Zayıf yapılı ama uzun boylu bir kadındı. “Hoş geldiniz, çocuklar. İçeri geçin,” dedi. Sesi samimi ve sıcaktı.

Çekingен adımlarla içeri girdim. Jay, kadına sarıldı. Yanağından sesli bir öpücük aldı. “Sirona anne, seni çok özledim.”

Kadın gülerek onun yanağından bir makas aldı ve sitem etti. “Sol de sen de hâlâ çocuk gibi öpüyorsunuz beni.” Sonra bana döndü ve kibarca kucakladı. “İsmim Sirona. Solaris’in büyükannesiyim. Solaris senden çok bahsetti. Anlattığından bile güzelsin. Seninle sonunda tanışabildiğimize çok memnunum.”

Yüzüm kızararak gülümsedim. İltifat kabul etmeyi zaten beceremiyordum, bir de Sol’un büyükannesinden gelince ne yapacağımı şaşırmıştım. “Ben de çok memnun oldum,” dedim. Kadının gözleri sevecen bir ifadeyle üzerimde dolaştı, sonra arkasını dönüp sallanan sandalyesine yerleşti.

Sirona’nın odası kocaman bir kütüphane gibiydi. Sol’un onunla geçirdiği zamanlarda kitaplardan başka bir şey görmemesiyle ilgili söylediklerini şimdi anlamıştım. Yerde bile üst üste kitap yığınları vardı. Bizi, kendi sallanan sandalyesinin karşısına yerleştirilmiş koltuğa buyur etti. Jay beklemeden heyecanla konuya girdi. “Ne buldun, Sirona? Aylardır Luna ile kehaneti ve gerçek ailesini araştırıyoruz.”

“Kehanetin bir kısmına ulaşabildim, zarar görmemiş bölümüne. Arada boşluklar var hâlâ ama en azından artık konuyu anlayabiliriz.” Yüzü kehanetten bahsederken asılmıştı, endişelenmeli miydim bilmiyordum.

O sırada Solaris odanın normal giriş kapısından içeri girdi. Önce benim yanağıma, sonra Sirona'nın yanağına öpücük kondurdu. Yanımdaki boş yere oturdu. Bir kolunu dizime yasladı. "Nasıl? Anlattığım kadar var, değil mi?"

Sirona muzip bir şekilde gülümsedi. "Anlattığından daha güzel." Aynı gülüşü Sol'un yüzünde yüzlerce kez gördüğüme emindim.

Solaris'in boşluğuna doğru hafifçe dirseğimle vurdum. Hazırlıksız yakanınca öksürerek bana doğru baktı imalı gözlerle. Gözlerimi iri iri açarak beni utandırmamasını anlatmaya çalıştım. Sirona bizi izlerken sessizce kıkırdadı. Bize, sevecen ama üzgün gözlerle bakıyordu.

Ben kızarmış yanaklarımla sakinleşmeye çalışırken, eline çok eski, sanki sayfaları çevirsek dağılıverecekmiş gibi duran kalın bir kitap aldı. İnce, kemikli ve uzun parmaklarıyla sayfaları çevirmeye koyuldu. Kemikli el yapısı bile şimdi yanıma oturmuş, endişeli altın gözlerle onu izleyen Sol'e çok benziyordu. Aradığı sayfayı sonunda buldu. Okumaya koyuldu;

"Ay'ın ve Güneş'in gölgesi selamladı ikisini:

Denizlerin ve göklerinin efendisi, Avcı Fırtına Prensesi.

Alevlerin ve toprağın efendisi, Avcı Ateş Prensi.

Birbirlerinin yankısı, Antiklerin eşi.

Ay karardığında uyanacak prensesin güçleri.

Kuşatacak onu karanlık olanların gölgesi.

Zaman dostları, gece ise gizemli."

Sirona sayfayı çevirmek için durakladı. Ben ise son cümleyi duyunca yüzümü çoktan Sol'e çevirmiştim.

"Zaman dostumuzdur, gece ise sırlarla dolu."

Falda bana böyle söylemişti, en başında. *Biliyordu, en başından beri kehanetin bir kısmını biliyordu!* Sirona okumaya devam etti.

"Birleşen ruhlarıyla başlar kehanetin ritmi.

Kurtarıcı ve yıkıcı;

Kaderin ikiz yüzü, öfke ve sevgi.

Fırtınalı dalgaların dansı,

Yeryüzü alevinin dengi.

Alevlerin korkunç öfkesi,

*Dalgaların hırçın dansı,
Fırtınanın eşsiz hiddeti,
Yeryüzünün sarsılmaz hükmü,
Mızrakların parlak keskinliği,
Yeni gün doğarken boyun eğdi.
Yükseltecekler esir edilen sihri.”*

“Buradaki cümlelerin bir kısmını önceden biliyorduk,” diye açıkladı Sirona. Beni aramalarının sebebi, sihri yükseltecek olmamdı demek ki. Parmağıyla kaldığı yeri takip ederek devam etti. Yüzü asılmıştı.

*“Bozması gerek karanlık laneti.
Mızrakların soyunun karardı kaderi.
Prensesin güçleri, lanetle zincirli.
Kendi kalbine dönüktür hançeri.
Sönmeden prensesin kalbinin alevi,
Kırılmazdır karanlık zinciri.
Ölüm onu alamaz inene dek lanetin gölgesi.
Sınandıkça güçlenecek yaklaşırken kaderi.
Yok edecek sonunda kalbini.”*

Sirona okumayı bırakıp yüzümüze dikkatli gözlerle baktı. Kriston’daki magusların neyi kastettiği aşağı yukarı belli olmuştu. Kalbim, göğüs kafesimi zorlarcasına atmaya başladı, nefesim sıkıştıyordu. “Buradan sonrası hâlâ kayıp,” dedi ve ince gözlüğünü çıkarıp kitabı nazikçe kapadı.

Kehanet epey uzundu ama bulduğumuz tüm metinlerde farklı kısımları tahrip edilmişti. Devamı da vardı. Duyduklarımdan sonra devamının bir önemi var mıydı onu bilmiyordum gerçi.

Gözleri, Sol ve benim aramda gidip geliyordu. Paniğe kapılıyordum. “Kehanette bahsedilen gerçekten ben miyim?”

Bunca zaman hep bir yanlışlık olabileceği düşüncesine tutunmuştum. Uğursuz şeyler çağrıştırmaları dışında parça parça bilgi edindiğim kehanetten gerçekten hiçbir şey anlamamıştım. Sirona sakinleştirici bir sesle açıklamaya çalıştı.

“Lunabelle, senden başka safkan avcı olup, hava ve su elementine Antiklerin yaptığı gibi büyü yaparak hükmeden kimseyi görmedik,” dedi.

“Üstelik şu uyurgezerlik meselesinin de kesinlikle lanet olduğunu düşünüyorum. Mızrakların efendisi olarak bahsedilen, Titan bence. Onun soyundan geliyor olmalısın,” diye ekledi. “Ay tutulmasından sonra karanlık magusları hissettin, güçlerin uyanışa geçti.”

Metale hiikmeden Antik Titan. Onun soyundan mı geliyorum?

Kehanet böyle söylüyordu. Sirona'nın söylediklerini düşündüğümde itiraz edecek hiçbir nokta bulamadım.

“Kehanette iki kişiden bahsediyor. Benim dengim kim? Kendimi mi öldüreceğim?” diye sordum sınırlarım bozularak. Onların yanıt vermesine fırsat kalmadan dinlediklerim şekillendi, zihnimde anlam kazandı. Solaris'e döndüm.

“Ateş Prensi sensin.” Gözleri zaten üzerimdeydi, başını sallayarak onayladı.

“Beni en başında bu yüzden korumaya çalışıyordun.”

Solaris gelmekte olanı hissetti, araya girdi. “Bugünlük bu kadar yeter, Lu. Kehaneti yazan kişi lanetin bozulabileceğini düşünüyor en azından. Diğer ayrıntıları ve kehanetin kalanını bulmaya çalışacağız, endişelenme.”

Endişelenme... Bunu duymaktan çok sıkılmışım. Her şeyi bilmeden nasıl hazırlıklı olacaktım ki? Tamam, diğerlerini lanetli olduğum için saklamışlardı. Kimseyi tehlikeye atmamam için. Onlarla aynı fikirdeydim ama bu... Bu benimle ilgiliydi.

Derin bir nefes aldım çaresizlikle. Benden sır saklamayacağına söz vermişti ancak her zamanki gibi gizli planları olduğundan emindim. *Ateş Prensi...* Bunu burada mı öğrenmem gerekiyordu? Jay ile kehaneti araştırdığımızı biliyordu. İkimizden bahseden bir kehaneti bildiğini benden saklamış olması, elimde olmadan yeniden öfkelenmeme neden oluyordu. Duyduklarımı hazmedemeyeceğimi anlamışım.

“Benden yine bir şeyler sakladın ve saklamaya devam ediyorsun, prens. Ne var biliyor musun? Bıktım.”

Sabırla nefes alıp verdi. Saçlarının arasından parmaklarını geçirdi. İkimiz de birbirimizin içinden geçenleri ilginç bir şekilde okuyabiliyorduk. Başkalarını kandırabilirdi ama ben onda bir sorun olduğunu bir bakışta anlıyordum.

“Kehanetin bildiğimiz kısmı bu, Lunabelle. Başka sır yok. Daha önce senden sakladığım sırları da mecburiyetten sakladığımı biliyorsun,” dedi yarı öfkeli. “Bu kez bana güvenmeyi dene sen?”

“Ne hoş, Sol... Sır saklayarak beni koruyamayacağını hepimizin öğrendiğini sanıyordum.” Ayağa fırlayıp odanın ön kapısından fırtına gibi çıktım. Kalıp onların yanında atak geçirmek istemiyordum. Sebebini dahi bilmediğim, yüzyıllar öncesinden kalma bir lanet ve kehanetin hem hayatımı hem de sevdiklerimi tehdit etmesine karşı tarifsiz bir öfke taşıyordum. Her şeyi en son öğrenen olmama da. Sıkışan nefesim yüzünden kuş gibi hırıltılı sesler çıkarıyordum, travma sonrası zimbirtısı dönmüştü.

Sirona muhtemelen benim delinin teki olduğumu düşünecekti. *Öyleyim zaten.* Kehanet, on bilinmeyenliydi. Bir ucundan tutsam, bir ucu elimde kalıyordu. İçimde iki kan taşıyordum: Biri, yıllardır hainlikle damgalanan ve karanlık magus soyunu başlatan Titan’ın kanı; diğeri, gururlu ve safkan Beldrakon avcılarının mirası. O dönemde avcı-magus ilişkileri bile yasaktı hatırladığım kadarıyla. Sanıyorum ki yasak aşkın meyvesi ben oluyordum. En azından yasak tohum olmam, değişmeyen bir gerçektir. O dönem yasak olan bu durumun hâlâ da hoş görüldüğü söylenemezdi. Akademi’deki ekimimde bulunan melezlerin aileleri gibi, magus soyundan bir çocuk doğarsa hâlâ onun kimliğini saklıyorlardı.

Kehanet, lanetin kırılması için kendi kalbimi yok etmemi istiyordu. *Hançerim kalbime dönükmüş!* Bilinçsizce kendimi boğmaya veya sur tepelerinden atmaya çalışmam boşuna değildi demek ki... Başım patlayacak gibi ağrıyordu. Sarayın beyaz taşlı koridorlarında öfkeyle yürüyordum. Nereye gittiğimi bile bilmeden ilerledim. Az ileride teras gibi bir açıklık gördüm. Hava almaya ihtiyacım vardı. Düzensizleşen nefesimi yoluna koymakta zorlanıyordum ve güçlerimin ortaya çıkınması için acilen sakinleşmem gerekiyordu. Terasın ucuna kadar yürüdüm ve altın renkli metal korkuluklara tutundum. Temiz havayı içime çekmeye çalıştım. *Gözlerini kapat, sakinleş...*

Ben ölünce güçlerim Sol’e mi geçecekti acaba? Kehanetin tamamını okusak anlardık ama yoktu. Lanet olası diğer cümleleri de duymamış olmayı diliyordum şimdi.

Arkamdan yaklaşan muazzam kokuyu, o yöne bakmadan aldım. *Altın çiçeği ve amber...* Sessizce beni takip etmiş olmalıydı. *Lanet olası sinsi safkan avcı.*

Yanıma gelip yüzü bana dönük olacak şekilde korkuluğa yaslandı. Bu gece hava açıktı. Ay ışığı tüm bahçeyi aydınlatıyordu. Gözlerim kapalıydı;

burnumdan nefes alıp ağzımdan vererek sakinleşmeye çalışıyordum. Gözlerimi açıp bana bakan endişeli gözlerine baktım.

“Seni her türlü beladan koruyacağım.”

“Biliyorum, Sol, korursun ama beni korurken sana bir şey olursa kendimi asla affetmem. Herkes benim yüzümden zarar görüyor. Hatırlamadığım, bilmediğim soy ağacım ve bir türlü tamamını okuyamadığımız aptal bir kehanet yüzünden.”

“İkimizden bahseden bir kehanet.” Bunun aramızda sorun olmayacağından emin olmaya çalışıyordu.

“Beni Fernville’deki saldırıdan sonra bu yüzden korudun, değil mi?”

“Sirona ile kehanetin yalnızca Antikler gibi büyü yapabilecek avcı bir kızıdan söz ettiğini biliyorduk,” diye açıklamaya başladı. “Bir de ikimizin sayesinde sihrin yeniden yükseleceğinden... ve onun benimle denk güçlere sahip olacağından.” *Konuşman için ille sinir krizi mi geçirmem gerekiyor?* “Yani evet. Başlarda seni korumaya çalışmamın nedeni çoğunlukla buydu. Ama sonra, seni korumaktan başka çarem kalmadığını fark ettim. Hayatın tehlikeye girdiğinde... o kadar çok korktum ki. Seni kaybetmekten.”

Her şey gün geçtikçe daha da karmaşık hâle geliyordu. Solaris’in altın gözleri uzaklara daldı, kollarından güç alarak korkuluğa iyice yaslandı. “Sizin Kriston’a gittiğiniz gün Kral için görevde değildim. Sirona’nın elindeki kitabı aramaya gitmiştim, bir kısmını o zaman öğrendim,” dedi. “Son kısmına da Sirona ulaşmış, buraya getirtmiş. Sana okuduğu hâlini ben de dün gece öğrendim. Sana söylemeye fırsat olmadı. Gece yanına gelemedim. Sonra sorgular... biliyorsun.”

Kendimi öldüreceğimle ilgili kısmı o da yeni öğrenmişti, yüzünden anlaşılıyordu. “Birleştirip anlamadan sana okumak istemedik.” Yüzümü ona çevirdim, gözlerindeki endişe inkâr edilemezdi.

“Anladınız mı bari?”

Başını yere eğdi, burnunun kemerini sıktı ve yeniden bana baktı. “Sen ne anlıyorsan o, Lu. Benim de tüm bildiğim bu. Bundan sonra sır yok. Ne öğrenirsem hemen sen de öğreneceksin.”

“Bunları öğrenmesek aslında daha iyi olabilirdi. Sinirimi bozmaktan başka bir işe yaramadı çünkü,” dedim dudaklarımı sıkıp. “Bilmece gibi uğursuz cümleler yığını.”

Başını yana eğdi, bana bakışlarında farklı bir şey vardı. “Sen de beni koruyacak mısın?” diye sordu.

Şaşkınlıkla kaşlarımı çattım, yüzümü ona çevirdim. “Tabii ki Sol, canım pahasına.” Ona hâlâ öfkeli olsam da bu gerçeği inkâr etmemin anlamı yoktu.

“Beni korumak istiyorsan...” dedi. Uzun kirpiklerinin altından, kalbimin teklemesine neden olan bir ifadeyle gözlerimin içine baktı. “Kalbini koru, güzel ay ışığım. O artık yalnızca sana ait değil.” *Ve o kalbi koruma kararı da kehanete göre artık bana ait değil.*

Doğruldu, bana doğru temkinli bir adım attı. Yüzüme düşmüş saçlarımı eliyle düzeltti. Gözlerimi kapattım. Onun dokunuşunu bütün damarlarımda hissediyor, anında sakinleşiyordum. Sonra beni böyle sakinleştirebildiği ve ona kızgın kalamadığım için kendime öfkeleniyordum.

“Kehanet de lanet de umurumda değil. Orada yazanların hiçbirisi gerçekleşmeyecek. Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim.”

Söylediklerini yapabilmesini, ikimizin de engel olacak güce sahip olmamızı ben de istiyordum. Kimseye zarar gelmeden bir çıkış yolu bulmak için her şeyi yapardım.

O sırada arkamızdan gelen topuklu ayakkabıların sesiyle irkildim ve kim olduğunu görebilmek için arkamı döndüm.

Kraliçe Reina, çok güzel bir kadındı. Bukleli saçları bronz alevler gibi parıldıyordu. Beyaz teni ve mavi gözleriyle Sol’un annesinden çok, en fazla ablası olabilirmiş gibi duruyordu. Onu baloda yeterince incelememiştim. Malum sebeplerle dikkatim başka yöndeydi.

Üzerinde mavi yeşil bir tuvalet vardı. Zarif adımlarla yanımıza doğru yürümeye başladı. Dizlerimi kırarak resmî reveransı gerçekleştirdim. Asık yüzle başını hafifçe eğip selam verdi. Ben orada yokmuşum gibi Solaris’e seslendi. “Konuşmalıyız.”

Solaris annesine doğru döndü, inatçı saçlarını arkaya doğru eliyle tardı. “Anne, sizi tanıştırmamıştım. Lunabelle Elaine. Kız arkadaşım.” Bunları söylerken bu kadar eğlenmesine şaşkın gözlerle bakakaldım. Daha önce benden birisine hiç kız arkadaşı olarak bahsetmediği gibi bunu ilk kez annesinin karşısında yapıyor olmasından dehşete düşmüştüm. Fakat bir yandan Kraliçe’nin dışarıdan belli olacak kadar ürpermesi de hoşuma gitmişti.

“Kız arkadaşınla hoşça vakit geçirecek zaman bulduğuna sevindim, Solaris ancak baban yarın bir davet vermek istiyor, biliyorsun. Seninle konuşmamız gereken meseleler var.” Kraliçe’nin tavrı buz gibiydi. *İşaretin geldi, Luna.*

“Ben gitsem iyi olacak,” dedim. Bir günde tüm ailesinin benden nefret etmesini istemiyordum.

Sol, yanıma yaklaştı ve kulağıma eğilip, “Jay’i bul. Seni bir yere götürececek,” diye fısıldadı.

Kraliçe az sonra ikimizi de öldürecek gibi görünüyordu. Sabırsız bakışları üzerimizde dolaşırken, kafamı sallayarak onayladım ve Kraliçe’ye resmî bir selam verip hızlı adımlarla uzaklaştım.

Beyaz taşlı koridorlardan ilerlerken tedirginlikle etrafıma bakındım. Buraya gelirken rüzgâr gibi öfkeyle geçtiğim yolların hepsi şimdi bana yabancı geliyordu, bir de kaybolmak istemiyordum. Aşağı inen bir merdiven görür görmez zemin kata indim ve biraz dolaşsam da askerlerin kaldığı bölümün merdivenlerini göz kararı bulmayı başardım.

Jay beni merdivenlerin başında bekliyordu. “Bu ara yine sinirlerin çok bozuk, Lulu. Korkmalı mıyım?”

“Sizi havaya uçuracak kadar değil, Jayjay. Henüz değil... Görünüşe göre kendimi havaya uçurma ihtimalim daha yüksekti.”

Jay neşeli görünmeye çalışsa da az önce duydukları en az benim kadar onun da canını sıkıyordu, yüzünden anlıyordum. “Seninle bir kütüphane ziyareti daha yapmamız gerekli,” dedi az önceki sözlerimi duymazdan gelecek. Hepimiz inkâr aşamasındaydık.

Gizemler, gizli geçitler, sığınaklar, kehanetler... Hepsi birkaç ayda hayatımın parçası olmuştu. İçinde Solaris olmasa muhtemelen eşyalarımı toplar, ardıma bakmadan uzaklaştırdım tüm bu saçmalıklardan. *Kaçabilecekmişim gibi...* Jay ile Sirona’nın odasına giden geçidi tekrar açtık ancak bu kez tam aksi yöne yürüdük ve beni bir kapıya getirdi.

“Solaris’in odası?” diye tahminde bulundum.

“Öğreniyorsun, Lu,” dedi. Beni girişte bırakıp arkasını döndü ve geldiğimiz yoldan uzaklaşıp gözden kayboldu.

Kapıyı tedirginlikle açtım. Sol ortalarda yoktu. Neyse ki odada başka kimse de yoktu. İçeri girince odanın ihtişamından gözlerim kamaştı. Valor’daki sade odasıyla alakası yoktu. Burası tek başına küçük bir saray olabilirdi. Odanın içinde minyatür bir şelale vardı. Tam önündeki camdan ay ışığı içeriye giriyor, su gümüşü ışıltılarla parlıyordu.

Küçük bir terasa açılan kapıya gözüm takıldı. Kapı aralık duruyordu ve serin hava içeriye giriyordu. Boğulma duygum hafiflese de hava alma is-

teğim hâlâ geçmemişti. Camlı kapıya yürüyüp iyice açtım ve temiz, soğuk havayı ciğerlerime çektim. Meşalelerin aydınlatığı Eldoris, gözlerimin önünde uzanıyordu; limandaki gemiler ıslıl ıslıldı. Güzel manzaranın tadını çıkardım birkaç saniye.

Sol burayı seviyor olmalıydı. Böyle bir manzarayı sevmemek mümkün değildi. Serin kış esintisi önceye göre bir hayli sakinleştirmiş olsa da üzerimdeki ince üniforma beni ısıtmıyordu. Ürperince yeniden içeri girmeye karar verdim. Kapıyı geldiğim zaman olduğu gibi aralık bırakıp yeniden odayı incelemeye koyuldum.

Devasa, dört direkli karyolasının üzerinden tüller uçuşuyordu. Krem rengi, ipek yatak örtüleri ve aşırı rahat görünen onlarca yastığı vardı. Oda parlak mermerle döşenmişti. Prens burayı kendi mi döşemişti bilmiyordum ama oldukça romantik ve ihtişamlı bir havası vardı.

Yerden tavana kadar uzanan, altın varaklı boy aynasının önünde durdum. Onca yorgunluk ve uykusuzluk bana değmemiş gibiydi. Jay, obsit kullanmadığım sürece kendimi daha sağlıklı hissedeceğimi söylemişti. Birkaç gün önce Marvin'in gelişiyi yeniden taşları takmama rağmen fiziksel etkisini henüz göstermemiş olmalıydı.

Dalgalı, beyaz-sarı saçlarım belime kadar uzanıyor, cildim yerdeki mermerler gibi parlıyordu. Ani bir kararla üzerimdeki kıyafetleri çıkarmaya başladım. Bugün duyduğum haberler sinirlerimi yıpratmıştı ancak ilk şoku atlatır atlamaz üzerime aşırı cesaret ve pervasızlık çökmüştü. *Yarın ölecekmişsin gibi yaşa, Lunabelle.*

Aynadaki görüntüm beni tatmin ederken çenemi meydan okurcasına yukarı kaldırdım. Aylar içinde değişim geçirmiş güçlü kadına baktım, kararımı verdim. *Ölmeyeceğim ve ölmediğim her dakikanın tadını çıkaracağım.*

Sadece çamaşırlarım üzerimde, şelalenin altına doğru yürüdüm. Üst bedenim suyun altında kalana kadar ilerledim. Suyun akışı beni dinlendiriyordu. Burada saatlerce kalabilirdim. Zihnim, az önceki dertlerinin pek azını hatırlıyordu şimdi. Keşke, içimdeki taşan suyu kontrol etme isteğimi bastırmak zorunda olmasaydım. İçimdeki güç mırıldanırcasına ortaya çıkmak için kıvranıyordu.

O sırada kapı tıkırdayarak açıldı. Solaris içeri girdi, bir anlığına durakladı ve bana doğru ilerlemeye başladı. Ona arkam dönüktü. Boynumu çevirerek yana doğru baktım kirpiklerimin altından. Beni büyülenmiş gibi

izliyordu. Gözlerinin koyulaştığını aramızdaki mesafeden bile fark ediyordum. “Yanıma gelmek ister misin?” Açıkça ona meydan okuyordum.

Gözlerinin altınları giderek koyulaştı, yüzündeki açlık ifadesini uzaktan bile seçiyordum. Çenesini yukarı doğru kaldırdı, birkaç adım attı. Sonra kısık bir kahkaha atarak gözlerini kapadı, hırıltılı bir nefes aldı.

“Bell...” Sesinin tınısındaki o şey, benim tenimde de bir ürpertinin gezinmesine sebep oldu. “Hemen sudan çıkıp giyinebilir misin? Çünkü eğer yanına gelirim hislerinin ne hâle geleceğini düşünecek durumum olmayacak. Ülke havaya uçsa bile inan ki umurumda değil. Bana acı çektiriyor-sun.”

Ani öfkemin ve kehanetin ölümümü işaret etmesinin pervasızlığa dönüşmesi, normalde daha çekingen olan bünyemde bir şişe şarap içmişim gibi bir etki yaratmıştı. Bu hâli beni keyiflendiriyordu. Bu oyunu sevmiştim. Demek ki bunca zamandır beni utandırırken o da aynı şekilde eğleniyordu.

Tamamen suya batıp saçlarımı da ıslattıktan sonra merdivenlerden, şelalenin içinden çıktım yavaş yavaş. Utanmıyordum. Zaten ben yaralıyken defalarca kez üzerimi değiştirmişti, biliyordum. Her uyandığımda üzerimde farklı giysiler olmasını sorgulamıyordum ona güvendiğim için. Kimsenin yapmasına izin vermeyeceğinden emindim. O yüzden önündeki manzara görmediği bir şey değildi. Ancak yine de sanki ilk kez bakıyordu bana. Çarpılmış gibiydi.

Gözlerini kırpmadan ve bana doğrulttuğu altın bakışlarını kaçırmadan başını iki yana salladı. Arkasını döndü, raflardan bir havlu alıp, kollarını açarak tuttu. Koyulaşmış gözlerindeki çekimi şimdi ben de hissediyordum. Yaklaşınca gözlerini yukarı çevirip aceleci bir tavırla havluyu üzerime sardı.

“Üç cihanın en cesur savaşçısı, safkan avcı, Altın Saray’ın korkusuz prensi... Küçük bir avcı kıza bakmaktan korkuyor... Öyle mi?”

Derin bir nefes aldı, parmakları çeneme dokundu. Yüzümü kendine doğru kaldırdı. Parmağı, tüy gibi hafif bir dokunuşla dudağımın kenarını okşadı. “Oynadığın oyun, tehlikeli bir oyun, güzel ay ışığım. Sabrımı zorlama.” Eğilip dudağımın kenarına, dokunduğu yere çileden çıkaracak bir öpücük kondurdu.

Olduğum yerde bacaklarım bana itaat etmeyerek titrerken birkaç adım geriye attı. “Şu hislerin kontrolden çıkınca sarayı havaya uçurma riski ol-

masa ben sana gösterirdim oyunu,” diye söylenmeye başladı. Benden çok kendi kendine kızıyor gibiydi. Gülmekten kendimi alamadım.

“Kendimi kontrol edebilirim.” Gözlerimde yeni bir ışıltı belirmişti. “Bir yerleri yıkacağımı sanmıyorum.”

Gözlerini kapatıp gülümsedi. “Bell, yapma.”

Tam arkasını dönecekken elinden tutup ona engel oldum. Parmaklarımın üzerinde yükseldim, üzerindeki bol tuniği eteklerinden iki elimle tutup havaya kaldırdım ve başından çıkarıp yere attım. Gözlerim, karşımdaki harika tabloyu baştan aşağı süzdü. Gördüğüm en iyi vücut hatlarına sahipti. Bronz teni kusursuzdu. Çok yetenekli bir sanatçı tarafından yontulmuş gibi duran karın ve kol kasları, onu çekici yapan detaylardan sadece birkaçıydı. Belinden daha aşağıda duran pantolonu, karnının alt kısmında yer alan çekici kasları da ortaya seriyordu. Onu arsızca süzerken dudağımı ısırdım, konuşacağım sırada bana fırsat bile vermedi.

Koyulaşmış gözleri *bunu sen istedin* der gibi bakarken ani bir hareketle belimden tuttu ve beni arkamızdaki duvara doğru savurdu. Başımı çarpmamam için siper ettiği eli, sırtım tamamen duvara yaslanınca boynuma kaydı. Elinin tersiyle boynumdan aşağıya doğru, okşayarak inmeye başladı. Kırpmadan bana bakan altın gözlerindeki tutku, kalbimin yerinden çıkacakmış gibi atmasına yol açıyor; dayanılmaz dokunuşu ise tüm bedenimi ürpertiyordu. Kokusu, benim için saf bir afrodisyak etkisi yaratıyordu.

Hırıltılı nefesi boynumda dolaşırken, dizini hafif havaya kaldırıp bacaklarımın arasına bastırdı ve iyice çileden çıkmama sebep oldu. Nefesim kesilerek boynumu arkaya attım. Eğilip, dolgun dudaklarını kulağıma yaklaştırdı.

“Birlikte olduğumuzda, Lunabelle,” dedi fısıltıyla kalp atışlarımı daha da hızlandırarak. “Etrafımızda bir şeylerin yıkılacağından emin olabilirsin. Kontrol tüm bedenini terk edecek.” Boynuma doğru sıcak nefesini üfledi. Titriyordum. “Ve artık sarayı patlatsan da umurumda değil, güzel avcım. Beni baştan çıkardın.”

Başparmağını dudaklarımda gezdirdi ve onları usulca araladı. Ardından dudaklarımı, yıllardır açmış gibi büyük bir tutkuyla öpmeye başladı. Üzerimdeki havluyu tek eliyle çözdü. Havlu ayaklarımın dibine düşerken, aramızda zaten az olan mesafeyi de tamamen kapattı. Vücutlarımız birleştiğinde, sıcaklığından yanıyormuşum gibi hissediyordum. Az önce kendimi nasıl kontrol altında tutabileceğimi düşünürken, şimdi onun ne yaptığını

bilen dokunuşlarına -tıpkı söylediği gibi- teslim oluyor, kontrollü olmanın ne demek olduğunu bile hatırlamıyordum.

Öpüşü derinleştikçe diziyle uyguladığı baskı artıyor, sızıyı daha da şiddetlendiriyordu. Parmakları ise yeterince korunmasız kalan göğüs kafesimi acımasızca keşfediyordu. Aniden eğildi, bacaklarımdan kavrayarak beni havaya kaldırdı; kalçamdan destekleyip kucakladı. Bacaklarımı beline sarıp sırtımı duvara yasladım. Artık yüzlerimiz aynı hizadaydı. Onunla duvar arasında sıkışmıştım ve her öpüşü kanımı daha da kaynatıyordu. Kalçamı avuçlarının arasına alıp beni yatağa doğru taşımaya başladı. Onunla bir yapboz parçası gibi uyum içindeydik. Öpüşüne ara vermiyor, dudakları ve diliyle beni keşfetmeye devam ediyordu.

Beni nazikçe sırtüstü yatırdığı yatakta üzerime eğildi. Bir parmağını üzerimdeki çamaşırın askısına geçirip ustalıkla aşağı doğru kaydırıldı. Gözlerimi kapatmıyordum; onun, beni izleyen büyülenmiş bakışlarını görmek istiyordum. Sıcak elleri, hassas ve soğuk tenimde gezinirken ben de saçlarında ve omuzlarında tırnak izlerimi bırakıyordum. Dudakları, ısırıp çektiirdiği dudaklarımdan ayrıldı. Bir yandan gözlerime bakarken, öpüşleri boynumdan daha aşağıya inmeye başladı. Açıkta kalan göğsüme değen öpücükleriyle tamamen aklımı yitirdim.

Bir elimle ipek çarşafı kavrarken, diğer elim onun omzunda izler bırakmaya devam ediyordu. Tenime sürten sakallarının hissi bile aklımı başımdan almaya yetiyordu. Nefesim düzensizleşmeye başlamıştı. Onun da kesik kesik gelen nefesleriyle birlikte, muazzam karın kaslarının üzerimdeki her hareketini hissedebiliyordum.

Arzumun yoğunluğundan gözlerim karanırken, gökyüzünde keskin bir gürleme yankılandı. Başını cama çevirdiğimde, beyaz bir ışığın göğü yandığını gördüm. Şöminenin alevinin, cılaya geldiğim zamankinden çok daha güçlü yandığını fark ettim. Nefesimi düzenlemeye çalışıyordum. Onun öpüşlerinin yarattığı kışkırtıcı seslerin arasında, ateş artık bir yangını andıran çatırtılar çıkarıyordu.

Alevler, büyük taş şöminedeki yuvasından dışarıya taşıyordu. Solaris de benimle aynı anda başını o yöne çevirdi, gözlerini lanet okuyan bir ifâdeyle kapattı. "Siktir."

O da en az benim kadar kontrolden çıkmıştı ve yakalanma korkusu olmasa, bu durum benim için gurur verici olurdu. Başını çamaşırından sıy-

rılmış olan göğsüme yasladı. Nefeslerini düzenlemeye çalışırken son bir öpücük kondurdu; kalbim yeniden takla attı. Ardından indirdiği giysiyi eski hâline getirdi. Yanmakta olduğumuz alev, ikimizi de çoktan kül etmişti.

“Umurumda değil,” dedim gözüm dönmüş hâlde. “Sarayda bizimkiler dışında avcı yok. Hissedemezler.” Durmasını istemiyordum. Durursa kül olacak gibiydim hatta.

“Asla bilemezsin, Bell. Sana zarar verirler.” Kesik nefesleri bile kıskırtıcıydı. Doğruldu, gözlerini kapattı ve yeniden açtı. Gözlerimin içine arzuyla bakarak, “Sabret,” dedi.

Konuşacak takatim olmadığından başımı sallamakla yetindim. *Duygularını kontrol etmek, öyle mi?* Şimdiden, sarayı havaya uçuracak ve ardıma bile bakmayacak kadar büyük bir arzuyla titriyordum. Önündeki manzarayı ezberlemek istercesine yeniden baktı. Az önce üzerimden kaydırıp attığı havlunun yenisini getirdi ve kollarını açarak üzerime sardı. Elleri öpüşlerinden şişmiş olan dudaklarıma gitti. Parmağıyla okşarken, “Sol,” diye inledim. İsmi duyunca yeniden derin bir nefes aldı.

“Bana bu tonla seslenerek ne istersen yaptırabilirsin.” Zorlanarak ayağa kalkıp birkaç adım uzaklaştı. Yattığım yerden doğrulup beni ne kadar arzuladığını belli eden her ayrıntısını süzdüm.

“Beni öldürüyorsun,” dedi. Yüzünde oldukça çapkın bir gülümseme vardı. “Bir dahakine elimden kurtulamayacaksın, yarım kalmayacak.”

Tamamen doğrulup gözlerimi gözlerinden ayırmadan, “Kalmamalı,” dedim.

“Seni rahatlatmak isterdim ama o da aynı şekilde sonuçlanacak,” dedi. Gözleriyle az önce şimşekler çaktırdığım gökyüzünü işaret etti. Başımı sallayarak onayladım, farkındaydım. Bana şu an parmağının ucuyla dokunsa bile yıldırımlarımla sarayı ikiye bölebilirdim.

“Şimdi banyoya gideceğim. Döndüğümde giyinmiş ol, tamamen.” Son bir bakış attı, başını iki yana sallayıp kollarını boynuna kenetledi ve hızlıca banyoya girdi.

Arkasından gülerek bakarken ona daha fazla acı çektirmekten vazgeçtim. Islak çamaşırlarımı çıkardım ve benim için getirttiği, yatağın üzerinde duran giysileri geçirdim üzerime. Kalbim hâlâ göğüs kafesimi yırtarcasına atıyordu. Bu oyun, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, bir noktadan sonra bana da eziyet olmaya başlamıştı. Kendimi tüm gemileri yakarken bulmuştum.

Ona hissettiğim çekimin sağlıklı olduğunu düşünmüyordum. Az önce sarıyı patlatmayı göze almıştım. Kral içindeyken...

“Gelebilir miyim?” diye seslendi uzaktan.

Kahkaha atmama engel olamadım. Birkaç saat önce sinirlerim kırılma noktasına gelmesine rağmen beni güldürmeyi başarıyordu. “Benden korkmana gerek yok, Kaptan. Güvendesin.”

“Ben sana kimin kimden korkması gerektiğini göstereceğim. Bell. Dua et ki şu laneti kırmadık henüz.”

Altına ipek pijamasını giymişti ancak üzerinde hiçbir şey yoktu. Muazzam karnı, kasları, kolları, beni cezbeden çoğu şey hâlâ açıktaydı. “Bu haksızlık. Bu hâlde dolanamazsın!”

Amacına ulaşmış olduğundan, muzip bir şekilde gülümsedi. Koltuğun üzerinden bir tişört kapıp bilerek yaptığından emin olduğum ağır hamlelerle üzerine geçirdi. Sırtındaki kasların hareketini nefesimi tutarak izlemek zorunda kalıyordum.

“Nasılsın, küçük avcı? Acı çekiyor musun?” Sanırım şelalede onu kıskırtmamın intikamını almaya çalışıyordu.

“Beni o kadar da etkilemiyorsun, Kaptan. Bu kadar kendine güvenme.” dedim. Kalp atışlarım ise tam aksini söylüyordu ve onu duyacak kadar yakınım gelmişti şimdi.

“Evet, tatlım, duyabiliyorum.”

Kuş tüyü yastıklardan birini üzerine fırlattım. Aramızdaki gerilim ikimizin de yutkunmasıyla son buluyordu. Her zamanki gibi havada yakaladı. Baştan çıkarma oyunundan ikimizin de zararlı çıkacağını anlayınca pes ettik, uyumak için yatağa yerleştik.

“Kız arkadaşımın bu kadar yabani olduğunu duyunca annem çok üzülecek.”

“Bence kız arkadaşın olduğumu duyunca yeterince üzüldü,” diye yanıtladım gülerek. “Burada kalmam sorun olmayacak mı, Sol?”

“Babam yarın bir davet düzenliyor. Valor’a yapılan saldırı, tüm sancakları ve sivilleri rahatsız etti. Güç gösterisi yapmak istiyor. Anneme yarınki davete seninle katılacağımı bildirdim. Yani hayır, sorun olmuyor. Seni gözümün önünden ayırmaya niyetim yok.”

Onu dinlerken, parmağımı dalgınca karnında ve göğsünde gezdiriyordum. Teni benim için hem bir sakinleştirici hem de güçlü bir afrodisyak gibiydi. Elimi alıp dudaklarına götürdü ve kendinden uzaklaştırdı. Bu sı-

rada artık çamaşır giymeye ihtiyaç duymadığımı göğsüme kolu çarpınca değişikliği hemen fark etti.

“Bell,” dedi sitemle gülerek. “Gerçekten...” Konuşurken nefes alış-verişleri derinleşiyor, bir yandan gözleriyle bedenimi süzüyordu. “Bunca zaman içinde yoldan çıkmaya sarayda mı karar verdin?” Muzip gözlerle bakarken omuzlarımı hafifçe kaldırıp indirdim. Bana yan gözlerle bakarken başını yatak başlığına doğru geri attı. “Beni sınıyorsun.”

Bu hâline gülmekle ikimizin hâline üzölmek arasında bir yerlerdeydim. Onun üzerinde ben de bir çeşit tetikleyiciydim şu anda, az önceki gibi kendine hâkim olamayacağından korkuyordu sanırım.

“Senin de duyguların yoldan çıktı. Şöminenin alevini gördüm.”

“Evet, daha önce hiç olmamıştı.” Daha öncekileri düşünmek istemiyordum. Utanmasam onu benim olduğunu bildirecek şekilde işaretleyecektim. Neyse ki utanıyordum. O da bu yoğun çekime en az benim kadar şaşırıyordu belli ki. Birkaç saniye beni süzdükten sonra boğazını temizledi. Ona daha fazla eziyet etmemek için konuyu dağıtmaya odaklandım.

“Bir günde tüm ailen benden nefret etti sanırım.”

“Sirona sana bayıldı. Beni o büyüttü, biliyorsun. Beni arkandan o gönderdi sana yetişmem için. Senin yüzünden ondan azar işittim,” dedi dudaklarının kenarı muzip bir ifadeyle kıvrılırken. “Anneme gelince... Onun bu yaşına kadar kimseye bayıldığını görmedim. Ama davete seninle gelmeme itiraz etmedi. Yani iyi durumdayız. Olmasaydık da umurumda olmazdı.”

Bir anda başını yana çevirdi ve aklına bir şey gelmiş gibi doğruldu. Başımı göğsünden kaldırdı, yastığa yaslayıp ayaklandı. Doğrulup ne yaptığını izlemeye koyuldum. Açık olan teras kapısını kapattı, üzerindeki anahtarla kilitleyip anahtarı odadaki kütüphanenin en yüksek noktasına koydu. *Yetişmemem için...* Daha sonra gizli kapıyı ve normal giriş kapısını da kilitleyip anahtarı aynı şekilde kaldırdı.

İstemsizce yüzüm asıldı. Az önce muhteşem bir şekilde kehanetten uzaklaşan aklım yine kaygılara gömüldü. “Bana güvenin gözlerimi yaşırtıyor.”

“Sana bir şey olmaması için bir gün seni bağlamam gerekirse onu da yaparım.”

“Ve bu ürkütücü değil?”

“Ürkütücü olması ya da yöntemi umurumda değil. Sana tek parça ve hayatta ihtiyacım var. Önlem alıyorum, bir tanem. Sonradan üzölmekten iyidir.”

Söylediklerini yapacağından ya da yapmaya yelteneceğinden hiç şüphem yoktu. İşin kötü tarafı, onu kınamak yerine anlıyordum çünkü ben de yapardım. İkimiz de birbirimizi korumak için birer kez ilaçla uyutarak ilk zehrimizi göstermiştik zaten. Yaşarken o kadar da eğlenceli olmuyordu.

Yatağa döndüğünde yüzümü göğsüne yaslayıp kollarımı ona sardım. Benim derdim onunla değil, beni saçma bir oyuna dâhil eden kehanetleydi. Göğsünde yatarken iç çektiğini hissettim. Başımı kaldırıp gözlerine baktım.

“Seni bağlayabileceğimi söyledikten sonra birkaç kelime söylesen içim rahatlardı aslında.”

“Ürkütücü olduğunu söyledim,” dedim ama yüzümdeki gülümsemeyi bastıramadım. “Kapıları kilitlediğin için sana kızmıyorum, Sol. Senin yerinde olsam seni korumak için aynısını, hatta daha fazlasını yapardım.”

Gergin havayı dağıtmak için alnına birkaç kere tıkladım parmağımınla. Bu hareketi yaptığımda her seferinde siniri bozularak gülüyordu. “Hatta seni bir camekâna kapatmamak için çoğunlukla kendimle mücadele etmem gerekiyor ama sen yine de aşırı önlemler almaya kalkışma. Yüksek ihtimalle bozuşuruz ve beni böyle yaparak koruyamazsın. İkimiz de biliyoruz ki kaçaram.” Az önce aklımdan geçen işaretleme meselesinden ise hiç bahsetmesem iyi olacaktı.

“Camekân, ha? İyi fikirmiş.” Güldü, çenesini sevecen bir şekilde saçlarına sürttü. “Sana söz veriyorum, çözeceğiz. O zaman istersen terasta, istersen sahilde uyuruz,” dedi. Parmakları buklelerime dolandı, saçlarımla oynamayı seviyordu.

“Taşta veya kumda yatmak istemiyorum, prens. Teşekkür ederim.”

“Zaten benim üzerimde yatıyorsun. Senin için değişen bir şey olmayacak.” Onu kişisel yastığım olarak kullanıyordum bir süredir, doğruyd.

“İtirazın mı var?”

“Yok, güzelim. Hiçbir zaman da olmayacak. Hizmetinizdeyim,” dedi. “Bir de irademi sınamaya karar verdiğin zamanlarda sarayda olmazsak daha çok memnun olacağım.”

Yüzümde uykulu bir gülümseme yer ederken, göz kapaklarım giderek ağırlaşıyordu. Onun da hareketleri mahmurlaşmıştı. Gece çok az uyumuştum ve geçirdiğimiz gün beni fiziksel ve ruhsal olarak yormuştu. Az önceki anın yarım kalması yüzünden de oldukça gergindim; ikimiz de öyleydik. Şelaleden gelen su sesi ve ateşin çıtırtısı altında sarmaş dolaş uykuya daldık. Yeni günün getireceklerini bilmeden...

KIRKINCI BÖLÜM SEÇİM

Her kötülükte kendimizi suçluyorduk. İkimiz de...

Bu defa sabahın beşinde gözümü açmamıştım. Uyandığımda güneş yükselmişti ve sürpriz olmayan bir şekilde yine Solaris’le düğüm olmuştuk. Bu kez benden önce uyanmıştı, benim uyanmamı bekliyordu.

“Günaydın, tatlım. Omzumu ve kollarımı geri alabilir miyim, lütfen?” Sözlerinin aksine hâlimden gayet memnun bir şekilde gülümsüyordu.

“Sol! Artık birbirimize zarar veriyoruz.”

Sonunda çözülünce kısa bir kahkaha attı. O sırada anahtar sesi duyuldu ve içeri yaşlı bir uşak girdi. Beni görünce gözleri büyüdü ve özür dileyerek hemen dışarı kaçtı. Solaris sekerek yataktan çıktı. Bana kınayan gözlerle baktı.

“Seni gerçekten bağlamak zorunda kalacağım uyurken.”

“Ne kadar meraklısın beni bağlamaya,” dedim. Yüzünden muzip bir gülümseme geçti. “Sana dolanan ben değilim ayrıca, bacakların karnımın üzerindeydi.” *Yalan.*

Solaris gözlerini devirdi, omzunu çevirerek uyuşmuş kolunu açmaya çalıştı. Ben ise sabah manzaramdan memnun, onu süzmeye başladım. Başını yana eğip bana baktı, dudaklarının kenarı kıvrıldı.

“Bu ara bana bakışlarını beğeniyorum, küçük avcı.”

Aklımdan geçenleri bakışlarımdan okuyordu. Tahmin etmediği şey ise bir aylık ömrüm kalmışçasına arsızlık bayrağını ondan devraldığımı. Sesimi puslandırıdım, onu taklit ettim.

“Güzel manzaraları severim.”

Bana inanamaz gözlerle baktı, şaşkınlıkla bir kolu havada asılı kaldı. Onun bu hâline gülmekten kendimi alamadım. Benden gelen ani ve seri adımlar onu attan düşmüşe çeviriyordu.

“Bell!” dedi. “Beni çıldırtacaksın.”

Arsızca omuzlarımı silktim, ben de doğrulup esnedim. Başını iki yana salladı somurtarak. “İçeri gelen Will’di. Çocukluğumdan beri benimle o ilgilenir. Odamın anahtarı bir tek onda var. Birazdan geri çağırayım. Ona senin yanımda olduğunu söylemeyi unuttum.” Konuyu değiştirmeye çalışıyordu çünkü onu yeniden yoldan çıkarmama çok az kalmıştı.

Giyinmek için asker koğuşuna dönmem gerekiyordu. Gitmek için hareketleneceğim sırada beni durdurdu. “Burada hazırlan. Grace ve kızlar geliyor. Birlikte çıkarız. Zaten bu davetten sonra Valor’a dönmeyi teklif edeceğim. Sorgu bitti, güvendeyiz gibi duruyor.”

“Peki ya kaçak avcılar?” diye sordum. Sesimdeki heyecanı bastıramıyordum. *Bren?*

“Cezalarına bugün babam karar verecek ama sürülecekler diye düşünüyorum. Düşmana yardım ettikleri kanıtlanamadı. Bren’i onların arasından çekip alır, Viridia’da yeni bir hayata başlayabilmesini sağlarım,” diye yanıtladı. “Seni ele vermedi, sözünü tuttu. Ben de tutacağım.”

Arkadaşımın sürülmesine sevinecek duruma ne ara geldiğimi bilmiyordum ancak haberler keyfimi yerine getirmişti. *Prensle katılacağımız bir davet, sonra eve dönüş.*

Bren’e zarar gelmesine de izin vermeyecekti. Belki birkaç yıl sonra, her şey unutulduğunda onu geri getirmeyi başarırdık. Islık çalarak banyoya girdim. Üzerimi hızlıca değiştirdim. Çıktığımda odada yine ıstırsız dolanıyordu. Karmındaki ve kollarındaki kaslarla damarlar aklımda değişik oyunlara sebep oluyordu.

“Sol! Tanrılar! Biz seninle nasıl anlaştık?” Gözleri özellikle üst bedenimde dolaştı. *Dün gece senin yaptığına ne demeli dercesine...*

Bunun yerine, “Korkma, hemen giyiniyorum,” dedi ve yine kasten olduğuna emin olduğum yavaşlıkta paravana yürürken sırtındaki muazzam kasları görmeme izin verdi. Paravanın arkasına doğru gömleğini fırlattım.

“Anlaşmayı bozarsan ben de bozarım. İkimiz de zararlı çıkarız.”

“Birincisi, bundan zararlı çıkmayacağımızdan emin olabilirsiniz.” Paravanın arkasından gülme sesini duydum. “İkincisi de saraydan uzaklaş-

tığımızda anlaşılmaya ihtiyacımız kalmayabilir, bir tanem. Valor'da büyü geçirmez birkaç yer biliyorum.”

Yüzümün tüm yaşananlara rağmen altın-kırmızı peleriniyle aynı renk olduğuna emindim. Tamamen giyinmiş hâlde yanıma geldi. Belimden tutup beni kendine çekti ve dudaklarımdan uzun uzun öptü. İkimiz de patlamaya hazır dinamitler gibiydik.

Kapı çalınca gözlerini zorla benden ayırdı. Bikkın bir şekilde kapıya baktı. Yalnızca ikimizin olduğu bir evrende yaşamak istiyorduk, ikimiz de. Beni bırakıp ağır adımlarla kapıyı açmaya gitti. Az önce odaya giren uşak, kapıda bekliyordu.

“Prensım, bir ihtiyacınız var mı diye sormaya geldim. Yalnız olduğunuzu sanıyordum, anahtarla kapıyı açtığım için üzgünüm,” dedi. Solaris’e bakışları saygının yanında sevgi doluydu.

“Sorun değil, gel, Will. Seni biriyle tanıştıracayım.” Solaris onun girmesi için kapıyı açık bırakıp yanıma geldi yeniden.

Will, çekingen adımlarla içeri girdi. Elinde sıcak dumanların tüttüğü iki kupayı taşıyan bir tepsi tutuyordu. Koku alma duyularım yanılmıyorsa kahveydi. Bu adamı şimdiden sevmiştim. Hasarlı dünyada kahve, altından bile daha değerliydi. O kadar nadir bulunurdu ki yalnızca bir kez, gezgin bir tüccar ve bir miktar kaçakçı olan Orion amca sayesinde tadına bakma olanağı bulmuştum.

“Will, seni Lunabelle Elaine ile tanıştırmak isterim,” dedi Solaris. “Kız arkadaşım.”

Yaşlı, zayıf uşağın gözleri parladı. Oldukça sevecen bir ifadeyle elindeki tepsiyi masaya bıraktı ve önümde eğilerek selam vermeye çalıştı.

“Lütfen yapmayın. Ben bir soylu değilim. Yalnızca Luna’yım. Tanıştığımıza memnun oldum.” Elini sıkmak için uzandım. Will, iş yapmaktan ve yaşlılıktan kurumuş olan ellerini bana uzattı ve gülümsedi.

“Ben de memnun oldum, yalnızca Luna,” dedi. “Prensimizin yüzü sonunda gerçekten gülüyor. Senden neden hoşlandığını anlamak hiç de zor değil.”

Solaris bizi masaya yaslanmış hâlde, gülümseyerek izliyordu. Bazen onun kusursuz görüntüsüne bakarken benden niye hoşlandığını sorguluyordum. Sıcakkanlı olduğum söylenemezdi. Bazı zamanlar aksi, inatçı ve başına buyruk olabiliyordum. *Çoğu zaman...* Üstelik kehanete göre lanetliydim. İsteseydi çok daha sorunsuz biriyle birlikte olabilirdi. Bu düşünce

bile kanımın çekilmesine sebep olunca kendi kuruntularına öfkelenmeyi bir kenara bıraktım.

“Kahvelerinizi soğutmayın, lütfen,” dedi Will ve ikimize de selam verip odadan ayrıldı.

Sol, fincanın birini bana uzattı. “Seni sevdi.”

“Bende sevilecek ne buluyorsunuz anlayamıyorum,” diyerek kahveden bir yudum aldım. Daha önce içtiğimden farklıydı, daha kaliteli olmalıydı. Kokusu beni âdeta sarhoş ediyor, içimi sebepsiz bir mutlulukla dolduruyordu. Solaris başını eğip beni izlerken gülümsedi.

“Kendini benim gözlerimden bir görebilseydin, küçük avcım.” Bakışlarındaki hayranlık kendimi bir hayli şanslı hissetmeme neden oluyordu. Yanına gidip kahveyi masaya bıraktım ve ona belinden sarıldım. Saçlarıma bir öpücük kondurdu ve çenemden tutup dudaklarıma doğru hamle yaparken onu durdurmak zorunda kaldım.

“Gitmen gerek.”

Başını arkaya atıp kaşlarını çatı. “Gidiyorum,” dedi. “Akşam olmadan burada buluşuruz. Az sonra kızlar seninle ilgilenmek için gelecekler. Yemeğini de buraya göndertirim.”

Teklifini birkaç saniye düşündüm ve kafamı sallayarak kabul ettim. Ne kadar ayrıcalıktan hoşlanmasam da şu sıra dengesiz ruh hâlimi de düşünürsek göze batmamak en iyisiydi.

Sarayda dolanarak Marvin, Kral veya Kraliçe’ye yakalanmak istemiyordum. Marvin beni yiyecekmiş, Kraliçe ise öldürecekmiş gibi bakıyordu. Böylesi benim de işime gelmişti. Solaris kapıdan çıkarken onu süzmeye devam ettim. Yanımdan ayrılmaktan mutsuzdu, ben de öyle. O da gözlerini benden ayırmıyordu. En sonunda mecburen vedalaştık ve odayı terk etti.

Kahve fincanını alıp camın önüne gittim. Dün gece Sol’un kilitlediği teras kapısı hâlâ kapalıydı. Havanın serinliğini düşününce öyle kalmasında sakınca görmedim. Her yudumun tadını çıkararak kahvemi bitirdim.

Beş dakika kadar sonra kapı tıkladı. *Sol geri mi döndü?* Bir şey unutmuş olabilirdi. Kızların gelme saati de yaklaşmıştı. Solaris olmasını umarak kapıyı açtım, gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Karşımda Marvin Blaze duruyordu. Yanında giyiminden doktor olduğunu tahmin ettiğim, iri yarı biri vardı. Elinde de bir iğne tutuyordu. İrkilerek geriye çekilmek istedim ancak hazırlıksız yakalanmışım.

Marvin, kendinden umulmayacak bir güçle tek kolumu yakaladı ve kendine doğru çekti. Çırpınırken hissettiğim batmayla gözlerim karardı. Boşta kalan kolumla son anda sanırım Marvin'e yumruk atmayı başarabilmiştim. Ne kadar dirensem de bana verdikleri ilaç saniyeler içinde kanıma karıştı ve bilincimi kaybettim. Hatırladığım son şey yığılışımdı.

Havasız bir ortamdaydım. Gözlerimi açtığımda Bren'in yanı başımda durduğunu fark ettim. Ellerim kollarım bağlanmıştı. Yerde, dizlerimin üzerinde oturuyordum. Zindanlarda olmalıydık; bunu, etrafa sinmiş nem ve küf kokusundan anlıyordum. Bren hırpalanmıştı, neredeyse tanınmayacak hâldeydi. Kısa saçları kandan keçeleşmişti. Yüzünde ve kollarında morluklar, kesikler vardı.

“Bren!”

Bana hiç bakmadı. Gözleri açık olmasına rağmen duymuyor gibiydi. “Seni korudum, Lu. Sana ihanet etmedim.” Gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Perişandı ve onu böyle görünce karnıma bir yumruk yemiş kadar olmuştum.

“Biliyorum, etmezsin, etmedin.” *Bunu yapanları bir elime geçirsem...* Sakinleşmesi için sadece onun duyabileceği bir sesle fısıldadım. “Seni kurtaracağız. Kaçıracağız, korkma.” Acıyla ve alayla yüzüme baktı. Günlerdir işkence görüyor olmalıydı.

Öncelik olarak ikimizi de bu lanet yerden kurtarmam gerekiyordu. Kollarımı hareket ettirmeye çalıştım. Sımsıkı bağlanmıştım, bir milim bile oynatamıyordum bileklerimi. Karşıdan parmaklıkların açılma sesi duyuldu.

Prens Marvin, en uğursuz gülümsemesiyle karşımıza dikildi. “Lunabelle Elaine ve Brenna Levi,” dedi. Konuşurken heceleri sinir bozucu şekilde uzatıp yayıyordu. Arkasına dönüp seslendi. “Gel dostum, ikisini de merak ediyordun.”

Kapıdan kıvrıkcık saçlı, perişan görünen biri girdi. *Ash...* “Prens Marvin, ikisini de bağışlayın. Beni alın,” diye yalvardı Marvin'e. İleri atılıp ona yalvarmamasını söylemek istedim ancak Marvin, Ash sözünü bitirir bitirmez kahkaha attı.

“Ah, benim iyi niyetli dostum Asher... Seni neden alayım ki? Senin ne değer var onların yanında?”

Ash ikimize de ölecekmişiz gibi korkuyla bakıyordu. Bende bir şey yoktu ama Bren'i sorgudan sonra ilk kez görüyordu sanırım.

"Eğer konuşmazsan, bugün ikisinden biri ölecek," dedi Marvin.

Elinde iki hançer vardı. Birini benim, diğerini Bren'in boğazına dayadı. Boynuma dokunan hançerden gelen keskin acıyla birlikte, kanın süzülmesini hissettim. Bren yanımda hıçkırıyordu. Zorlasam da tepinsem de bağlarım fazlasıyla sıkıydı; hareket edemiyordum. Can havliyle bağırarak dışında elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Ne istiyorsun bizden?"

"Rahat dur, Lunabelle. Kendine zarar vereceksin. Ash konuşmaz ve seni seçmezse... Eh, seni zevkle öldüreceğim zaten acele etme. Kardeşime de güzel bir hediye olacak." Ash'e döndü ve bağırdı. "Konuş!"

Ash, dizlerinin üzerine çökmüş, çaresizce bakınıyordu. Arkasında iki muhafız vardı. Aslında o da bizim kadar dövüş dersleri almıştı. O ikisini etkisiz hâle getirebilseydi... "Yapamam... Yapamam, o bir prens," diye mırıldandı kendi kendine. Sanırım benim aklımdan geçen saldırma hamlesini düşünmüş ancak cesaret edememişti.

Marvin'in arkamda başını oynattığını hissettim. Muhafızlardan biri Ash'in yüzüne doğru tekme savurdu. Kan tüküren Ash titremeye başladı. Bir tekme de karnına yediğinde tamamen yere yapıştı. Acıyla inlerken muhafız kalkmasını engellemek için ayağıyla üzerine bastı. "Yapmayın!" diye bağırdım.

"Konuş, asker! Prens olarak emrediyorum. Valor'da gerçekten ne oldu?" diye sordu Marvin. Boğazımdaki soğuk hançeri yerini koruyordu.

"Bilmiyorum!" diye feryat etti Ash. "Gerçekten bilmiyorum, bırak onları!"

Marvin arkamda sıkılmış bir edayla nefes üfledi. "Peki, ya siz kızlar? Sizin anlatmak istediğiniz bir şey var mı?"

Bren zaten hâlihazırda sinir krizi geçirdiğinden Marvin'in söylediklerini duyduğundan emin değildim. Benimse dudaklarımı mühürlüydü.

"Pekâlâ, o zaman ikinci aşamaya geçelim," dedi Marvin keyifle. Yeneden yerde karnını tutarak yatmakta olan Ash'e seslendi. "Bizi yorma, Asher! Kız arkadaşın mı? Yoksa gizli aşk beslediğin çocukluk arkadaşın mı? Seç!"

Delirmiş gibiydi. Şu söylediğini düşününce zaten delirmiş olmalıydı. Her bağırmasında hançeri biraz daha bastırıyor, açtığı kesik derinleşiyordu. Bu şekilde devam ederse Ash konuşmadan ölmüş olacaktık zaten.

“Beni al!” diye bağırdı Ash çaresizce.

Olanları tümüyle Ash’e anlatmamı Benjamin ve Sol engellemişti. Garip olaylar döndüğünü ve benim büyü yaptığımı bilse de Valor’daki diğer magusları bilmiyordu. Şu dakikalarda bu karara şükreliyordum. Eğer bilseydi bizi kurtarmak için gözünü kırpmadan onları feda ederdi.

Marvin hızlı bir hareketle eğilip Bren ve benim bacağımda hançerle ince birer kesik açtı. Bren çığlık attı acıyla.

“Anlıyorum... İkisi de ölecek. Pekâlâ, Asher, yazık oldu,” diye mırıldandı. “Gördünüz mü, kızlar? Arkadaşınız konuşmadığı ve bir de üstüne üstlük seçim yapamadığı için ikiniz birden öleceksiniz. Benim için sakıncası yok.”

Özellikle benim yakınım sokuluyordu. Konuşurken üflediği nefesi bile hissedebiliyordum. Onun bu kadar yakınımda durması midemi bulandırıyor. Sıcak nefesi enseme vurdukça öğürme içgüdüğü hissediyordum. *Ah, şu bağlardan kurtulabilsem! Onu parçalarına ayıracağım!*

Bren hâlâ sinir krizi geçiriyor, durmaksızın ağlıyordu. Şu an burada yaşananları algılayabildiğinden bile emin değildim. Ona benim yüzümden daha fazla zarar gelmesine izin vermeyecektim. İsterse beni alabilirdi. Bren’in tüm bunlarla ilgisi yoktu. Suçu da...

Marvin, hançeri tutuşunu gevşetip tam karşımıza geçti. Üzerime doğru eğilip saçımdan bir tutamı parmaklarının arasına aldı ve kokladı. Sinirden ve tiksintiden titremeye başlamıştım. Kulağıma fısıldadı. “Eğer Solaris’e ihanet edersen, olanları anlatırsan canını bağışlarım.”

“Ölürüm, yine de ona ihanet etmem. Dokunma bana!” diye bağırdım tükürür gibi.

Parmaklarını yüzümde gezdirdi, saçımı kulağımın arkasına itti. Debelensem de dokunuşuna karşı koyamıyordum. Omuzlarını silkti. Kulağımın dibinden uzaklaşıp yeniden arkamıza geçti. Elinde tuttuğu hançerler değil, bu şekilde yaklaşması beni tedirgin ediyor ve iğrendiriyordu. Nora için üzüntü duydum istemsizce. Kıza kim bilir neler yapıyordu. Kızın ürkek bakışları şimdi anlam kazanmaya başlamıştı.

Hançerleri boğazımıza iyice bastırdı. Bren gözünü kapadı. Hançeri hareket ettirirken, Ash bir anda sessizliği yırtarcasına feryat etti. “Luna! Luna’ya dokunma!”

Gözlerimi pişmanlıkla kapatıp başımı arkaya attım. Bunu yapmaması gerekiyordu. Marvin, Ash'in sözleri üzerine delirmiş gibi kahkaha attı. Dehşet içinde Ash'e baktım, Bren'i feda etmeye hazır değildim. Tüm bunlar, herkesin başına benim yüzümden geliyordu ve gitmesi gereken biri varsa o, ben olmalıydım.

"Bren'i rahat bırak. Onun bir suçu yok. Beni öldür."

Marvin meydan okuyuşuma hayranlıkla karşılık verdi. "Hem güzel hem de çok cesur ve fedakâr. Solaris her zaman şanslı olmuştur." Sesinde alay yoktu, kıskançlık vardı. Şu vaziyette bana asıldığını düşünmek bile istemiyordum. Midem altüst olmuştu. Artık üstüm başım da kendi kanımla kaplanmıştı, başım dönüyordu.

Boynumuzda önemli bir damara denk geldiği anda vedalaşmaya fırsat bulamadan zaten sonumuz gelecekti. Dikkat ettiğini sanmıyordum. Hançeri hareket ettirdiği yerin sonu hayati damarlarımızdı. Marvin, bizi yavaş yavaş öldürüyordu.

Bren'in boğazından hançerini çekip benim tam arkama geçti. *Vakti geldi, Lunabelle. Özür dilerim, Sol.*

Marvin, Bren'in boğazından çektiği ikinci hançeri yanağıma sürttü. "Yazık... Çok yazık olacak." Yanağımda da ince bir kesik açılmasına sebep oldu. Canım acımasına rağmen ona o zevki yaşatmıyor, çığlık atmıyor, sesimi çıkarmıyordum.

İçimden, Solaris'ten defalarca kez af diledim. Beni anlayacağını umdum. O sırada Ash'in arkasında bir hareketlenme duydum. Bağırışlar, gülrültü ve ayak sesleri giderek yakınlaştı. Marvin de dikkati dağılmış hâlde o yöne çevirdi bakışlarını.

Solaris, koşarak içeri girdi ve Ash'i zapt eden iki muhafızı gülrültüyle birbirine çarparak yere serdi. Hemen ardından gelen Benjamin ve Jay, yere düşen muhafızların kollarından tutup onları etkisiz hâle getirdi. Sol'un gözlerinden âdeta ateş çıkıyordu. Gerçek anlamda...

"Marvin!" diye haykırdı. Sesinden duvarlar titremişti âdeta. Ben bile onun öfkesi karşısında ürpermeme engel olamadım.

Anlık da olsa arkamda Marvin'in ellerinin titrediğini hissettim. İşini bitirmeden Solaris'in geleceğini beklemiyordu. Belki de hepimizi öldürüp sessizce bizi bulamayacakları bir köşeye atacaktı.

"Onları hemen bırak, seni öldürürüm."

Hâlimi görünce Solaris'in gözleri bir anda dehşetle açıldı. Gözlerimde siyah noktalar uçuşuyordu. Karşıdan berbat görünüyor olmalıydım. Mar-

vin, yalnızca bir saniyeliğine, teslim olurcasına kollarını kaldırdı. “Oyunu bozdun kardeşim. Eğleniyorduk oysaki. Sen...” dedi ama cümlesini tamamlamamıştı. Solaris’in safkan avcı hızını hesap etmeyi unutmuştu. Kollarını kaldırdığını gören Sol, avcı refleksiyle saniyeler içinde yanına ulaştı. Marvin’i tek koluyla boğazından yakalayıp havaya kaldırdı ve hızla duvara çarptı. Elindeki hançerler tangırdarak taş zemine düştü.

Marvin’in sırt kemiklerinden ve başından ses gelmişti çarpmanın etkisiyle. Birkaç kemiğinin kırılmış olacağını tahmin ettim. Sol’ün kolunun bütün damarları çıkmıştı, alındaki damar kalp gibi atıyordu. Tek koluyla Marvin’i havada, boğazını sıkarak zahmetsizce tutuyordu. Zehir sarısı gözleri, delilikle bakıyordu. “Ona bu elinle mi zarar verdin?”

Marvin’in aşağı sarkmış parmaklarından birini, boşta kalan eliyle çevirdi. Mide bulandıran bir kemik kırılma sesi duyuldu. Marvin çığlık atarken, ben gözlerimi kapattım; görmek istemiyordum.

Ash, dehşete düşmüştü. Sol, bize karşı hep kibar ve merhametli yanını göstermişti. Ash’e karşı bile... Şimdi *Acımasız Prens* söylentisinin nereden geldiğini açıkça görüyorduk. Sol’ün bu hâlden korkmuyordum. Elim kolum bağlı olmasaydı Marvin’e hemen hemen aynı şeyleri yapardım. Yine de Marvin’in Sol’ün kardeşi olduğunu kendime hatırlatarak seslendim. “Sol, dur! Onu öldüreceksin.”

Beni duymuyordu. Marvin artık morarmaya başlamıştı. Sol’ün tutuşundan kurtulamıyor, tepiniyordu. Yapmasına izin veremezdim. Marvin’den ne kadar tiksensem de onu burada öldürürse belki hayatı boyunca pişman olacaktı. Ben panik içinde ne yapacağımı düşünürken kapının ardından birisi bağırdı.

“Solaris Blaze!”

Kraliçe Reina, tüm asaletiyle zindan kapısında durmuş, şok olmuş gözlerle ikisine bakıyordu. “Hemen bırak onu!” Göğsü panik içinde aldığı nefeslerle inip kalkıyordu. Sol ise kimseyi duymuyormuş gibi ifadesiz bir yüzle Marvin’in boğazını sıkmaya devam ediyordu. Kraliçe yeniden, “Solaris, oğlum... Bırak onu,” dedi bu kez yalvarır bir ses tonuyla. Solaris bırakmadı.

Bir büyü dalgası hissettim. Aynı anda Benjamin de nereden geldiğini anlamak için etrafına bakındı. Solaris canı yanmış gibi bir ses çıkardı ve Marvin’e mengene gibi sardığı uzun parmaklarını açtı. Marvin çuval gibi yere düştü.

Reina, Sol'ü kenara iterek hemen Marvin'in yanına koştu. Marvin öğürüyor, öksürüyordu. Birkaç saniye daha geç kalmış olsalar Solaris onu öldürecekti. Kapıdan giren Sirona'yı görünce Sol'ü Marvin'den ayıran büyüü onun yaptığını anladım.

Jay, tehlikeli anlar geçince transtan çıkmış gibi hemen yanımıza koştu. Boynuma elini koyup büyüülü sözler mırıldandı. Benim boynumdaki kesik kapanınca hemen Bren'i de tedavi etmeye koyuldu. Bren'in boynundaki ve bacağındaki kesikler dışında da bir sürü yarası vardı. İşkence görmüş, hırpalanmıştı. Şimdi ise tüm bunların üzerine bir de kalbi kırık.

Tüm olanlara rağmen sürpriz bir şekilde herkes yaşıyordu. Ash, çöktüğü yerde olanı biteni hâlâ dehşetle izliyordu, şoka girmişti. Yanımıza bile gelemiyordu. Tahmin etmem gerekirse panikle beni seçtiği için de pişmanlık duyuyor olmalıydı. Bren onun kız arkadaşıydı ve böyle bir seçimden hiçbir ilişki sağ kurtulamazdı.

Jaylen, bizim ölümcül olabilecek yaralarımızı tedavi edince, Reina'nın işaretiyle istemeyerek de olsa Marvin'in boynuna da aynı tedaviyi uyguladı. Sol'ün sıkıldığı yer kızarmış, morarmıştı. Sesini yeniden kazanan Marvin, Reina'nın kucağında irkilerek geriye sıçradı. "Bırak beni, ucube! Üzerimde büyü kullanmana kim izin verdi senin?"

Reina onu bırakıp ayağa kalktı. "Ben izin verdim," dedi. Duruşunu dikleştirdiği anda, ondan da Solaris'inkine benzer bir güç dalgası yayıldığını fark ettim. "Muhafızlar!" diye bağırdı. Arkadan koşarak gelen üç saray muhafızı zindan kapısında belirdi. "Prens Marvin bugün ve yarın odasında dinlenecek. Asla dışarı çıkmayacak. Anlaşıldı mı?"

Muhafızlar sessiz ve ciddi bir ifadeyle başlarını sallamakla yetindiler. Hepsi Reina'dan çekiniyordu. "Prenses Nora'yı benim odama alın. Bunu da buradan götürün," dedi küçük oğlunu kastederek, bir pislikten söz eder gibi.

Muhafızlar anlık bir duraksamadan sonra Reina'nın ateş saçan gözlerini görünce hareketlendiler. Marvin'i kaldırmaya çalıştılar ama tahmin ettiğim gibi kırıkları olmalıydı. Acıyla bağılıyor, ayakta duramıyordu. Jay kararsız kalsa da sonunda geri çekildi ve kalan kırıklarını tedavi etmeyerek Marvin'in acı çekmesine göz yumdu. Odadaki kimse ondan Marvin'e yardım etmesini istemedi. Annesi Reina da dâhil...

Solaris ise hâlâ elini yumruk yapmış hâldeydi; az önceki anın şokuyla duvara yaslanmış, boş gözlerle Marvin'e bakıyordu. Nefes alırken, göğsü

öfkeyle inip kalkıyordu. Kraliçe, Solaris'e döndü ve yanına yaklaşıp yanığını okşadı. "Kızı al ve git buradan, Solaris."

Sol'un gözleri uykudan uyanmış gibi canlandı ve beni buldu. Doğrulup hemen yanıma geldi, kemerindeki bıçakla bağları keserek açtı. Üzerimi yokladı. "Yaralı değilim, Jay halletti."

Bir yandan Sol'u rahatlatmaya çalışırken, diğer yandan yan gözlerle Bren'i yokluyordum. Gözyaşları kurumuştu ama hiçbirimize bakmıyordu; kalbindeki kırıklar yüzüne yansımıştı.

Solaris, belimden sarılarak beni kaldırdı. Üzerimdeki pantolonun kemerine parmaklarını geçirip, yarı taşıyarak beni kapıya doğru sürükledi. Fazlasıyla kan kaybetmiştim. Başım dönüyor, gözlerim kararıyordu. Düşmemek için ona tutundum ve beni taşımasına izin verdim.

Marvin, avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı. "Her şeyi alacağım elinden, kardeşim. Sen de benim gibi kimsesiz kalacaksın." İki muhafız onu kollarından kaldırmıştı, biri de arkasında tetikte bekliyordu.

Sol, bir hışımla alamadığı hırsını almak için dönmüştü ki annesi aralarına girip eliyle Sol'u uzaklaştırdı. "Kızı al ve git. Lütfen, oğlum. Başka sonuçları olacak. Yapma." Bir anlığına gözlerini rica eder gibi bana çevirdi. Anladığımı belli ederek başımı salladım. Sirona da Reina'nın yanına geçti, Marvin'i tiksindir bir ifadeyle süzdü.

Onların bakışlarını görünce Sol durakladı. Kendine hâkim olmaya çalışıyordu ancak beceremiyordu, onu anlıyordum. Solaris'i çekiştirerek zindandan çıkardım. Yerdeki Ash ve bağlı Bren'i de kurtarmalarını az sonra rica edecektim. Kraliçe ve Sirona oradayken en azından canları güvendedi. Benj bizi hemen arkamızdan takip ediyordu.

"Bren'i güvende tut, Benjamin. Onu sabah kaçıracağız," dedi Sol.

"Ash'i de lütfen," diye rica ettim. Benjamin gözlerini devirdi.

"Ah, kız kardeş... Bu ikisinden sana fayda gelmeyeceğini ne zaman anlayacaksın?"

Kurumuş boğazım elverdiğince onu yanıtlamaya çalıştım. "Fayda gelmesine gerek yok."

"Zarar veriyorlar sana," diye üsteledi. Haklı olduğunu biliyordum. Ben de onlara, onların bana verdiği kadar zarar veriyordum ama elimde değildi. Onlar, benim için bir aileydi.

"Lütfen, Benj, benim için." Çok yorgun ve bitkindim. Daha fazla konuşacak hâlim yoktu.

Benjamin bana laf anlatamayacağını anlayınca pes etti. Sorgular gözlerle Sol'e baktı. Solaris, iç geçirdi ancak başını olumlu anlamda salladı. Onları benim için koruyacaktı. Benj başını arkaya atıp ofladı ve Bren'i ve Ash'i almak için isteksiz adımlarla zindandaki odaya geri döndü.

Sol, beni çekiştirerek ve yarı taşıyarak odasına doğru götürmeye koyuldu. Merdivenleri tırmanıp koridorları geçişimiz bana saniyeler sürmüş gibi gelmişti, ara ara gözlerim kararıyordu. Odasına girdikten sonra kapıyı ardımızdan kapatıp üzerimi yoklamaya başladı. Yine endişe atağı geçiriyordu.

"Yaralı değilim."

Kolumun içindeki iğne izini görünce gözleri yeniden öfkeyle parladı. Geri adımlar atarak benden uzaklaştı. Odadaki paravanını tekme atarak devirdi. Eline ne geçtiyse odanın içine, boş duvara fırlatmaya başladı. İkimizin de öfkesi zehir gibiydi. İkimiz de öfkemiz yüzünden herkesten önce kendimize zarar veriyorduk.

Kararsız adımlarla yanına yaklaştım. Ben yaklaşınca bana zarar vermek için hareketleri yumuşadı, durakladı. Ona sarıldım ve omuzlarımdan tutup kendime çevirdim. Yüzünü ellerimin arasına aldım. "Sakinleş. İyiyim." Dudaklarımı usulca dudaklarına bastırdım. Birkaç saniye öyle kaldıktan sonra başını geriye atıp dudaklarımdan ayrıldı. Dişlerini sıkıyordu.

"Onu öldüreceğim." Yüzünü ellerimden kurtarıp arkasını döndü, kollarını çalışma masasına yasladı. O sırada Jay fırtına gibi odaya girdi. Gözleri Solaris ve benim aramda gidip geldi. Hasar kontrolü yapıyordu.

"Sol! Sesiniz merdivenlerden duyuluyor, baban öğrenecek. Bütün kaleyi yıkacaksınız. Lütfen, sakınleş. Yarın buradan çıkıp evimize gideceğiz."

Solaris gözlerini kapatıp derin bir nefes aldı. "Sakinim, tamam," dedi. "Luna'ya bak, lütfen." Sesinde acı vardı. Kardeşi tarafından zarar görmüş olmam, onda hem yakıcı bir öfke hem de derin bir suçluluk yaratıyordu.

Jay bana döndü, bacağımdaki ve yanağındaki ufak kesigi de mırıldanarak iyileştirdi. Solaris'in kaşları çatıktı, zehir sarısı gözleriyle bizi izliyordu. Aklından beni oyalayıp Marvin'in odasına gitme fikrinin geçtiğine yemin edebilirdim.

"Teşekkür ederim, Jay," dedim yorgun bir gülümseme ve minnetle. Tedavi ettiği yaralar, kurumuş kandan başka iz bırakmıyordu.

"Neler olduğunu anlatabilir misin?" diye sordu Jay. Olanları onlara kısaca anlattım. Konuşurken bile gücümü tükettiğimi hissediyordum. Solaris yumruğu sıkılı, kaşları seğirerek dinliyordu anlattıklarımı. Onun delirmiş

bakışlarını görünce Marvin'ın üzerime eğilişini ve saçlarımla yaptıklarını anlatmamaya karar verdim.

Bu sırada öğlen saatleri geride kalmıştı. Sol, az öncekine göre biraz daha sakin görünüyordu ama ben bu hâlinin fırtına öncesi sessizlik olduğunu biliyordum. Çalışma masasındaki koltuğuna oturmuş, dalgın ama öfkeli gözlerle boşluğa bakıyordu.

Grace ve kızlar ikimiz için de davete uygun giysiler getirmişlerdi ancak yaşanan olaylardan ötürü Will kendimizin hazırlanacağını söyleyerek onları geri gönderdi.

“Hazırlanıp davete geleceksiniz, Sol. Babanı bugün idare etmeliyiz. Annen, Marvin'i odasına hapsedti. Kapısında dört tane muhafız var. Nora'yı da ondan uzaklaştırdılar,” Jay derin bir nefes alıp bir anlığına daldı, sonra devam etti. “Artık sorun çıkaramaz. Krala hasta olduğu söylenecek. Bir gün daha sabret, kardeşim.”

“Geleceğiz, tamam,” dedi Sol. Öfkesi bir türlü dinmiyordu. “Teşekkür ederim.” Jay hâlâ endişeliydi ancak elinden başka bir şey gelmiyordu. Bana başıyla selam verip odadan çıktı.

“Duşa girmeliyim, iyi olacak mısın?” diye sordum. Üzerimdeki kurumuş kanlara hüznü gözlerle baktı. Berbat görünüyor olmalıydım. Kollarını açtı. Yanına gidip sarıldım ve kokusunu derin derin içime çektim.

“Şimdi olacağım,” dedi. “Özür dilerim, Luna. Marvin'ın böyle bir halt edeceğini tahmin etmeliydim. Bren konuşmayınca sana saldırdı.”

Her kötülükte kendimizi suçluyorduk. İkimiz de...

“Senin suçun değil. Herkes iyi, lütfen artık sakinleş.” Sözlerim sanki ona değmeden geçiyor, gözleri boşluğa bakıyordu. Hâlâ dişlerini sıkıyordu.

“Herkes iyi değil, Luna. Bugün yaşananların hepimiz için bir bedeli olacak.”

Marvin'e bunu önünde sonunda ödeteceğine emindim. Ash'in beni seçmesine de bozulmuş olabileceği aklıma geldi. *Ah, Asher!* Bren kendini çok kötü hissetmiş olmalıydı, durumu zaten yeterince zordu. Düşünmek bile başımın ağrımasına neden oluyordu. Onun Ash'le birlikte olmasını dilediğim, mutlu olabileceklerini düşünecek kadar saf olduğum için kendime kızıyordum bir yandan.

“Ben banyodayken buradan ayrılmayacaksın.”

“Bu bir emir mi, prenses?” diye sordu. Yüzüne zorla yerleştirdiği gülümseme buruktu.

“Senin için fark eder mi?”

Gülümseyerek başını iki yana salladı. “Marvin’e gitmeyeceksin,” dedim. “Bana söz ver.”

“Sen banyodayken burada olacağım. Seni gözümün önünden ayırmayacağım. Söz veriyorum.”

Yorgun ve güçsüzdüm. Yanağımı okşayıp banyoya gittim. Akan suyun bile dakikalarca yaşadığım dehşeti zihnimden silebileceğini sanmıyordum.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM DAVET VE LANET

Sen ve ben aynıyız, sevgilim.

Güneş'in ve Ay'ın saklı, karanlık yüzleriyiz bazen...

Tutulmalar gibi iç içe geçiyor karanlıklarımız.

Üstüm başım kan içindeydi. Üzerimdeki kıyafetlerin kurtulabileceğini sanmıyordum. Onları çıkarıp çöp kovasına attım. Kendi kanımın kokusundan midem bulanıyordu.

Sıcak suyun altına girip kanlardan arınmaya başladım. Jay yaralarımı tedavi etmişti ama bileklerimdeki iplerin yarattığı kesikleri söylemeyi unutmuştum. Şimdi suyun altında kendilerini hatırlatırcasına yanıyorlardı. Nasılsa birkaç saate iyileşecekleri için düşünmemeye çalıştım. Sıcak su, zaten yaralanmış, güçsüz düşmüş bedenimi iyiden iyiye zayıf düşürüyordu.

Son bir gayretle kurulanıp üzerime Sol'un gömleğini geçirdim. Saçlarımı taramadan kurumaya bıraktım. Tarağı kaldıracak hâlim bile yoktu. Odaya geldiğimde bana söz verdiği gibi ayrılmadığını görünce rahatladım. Bana doğru yürüyüp alnımdan öptü. Elimden tutup beni yumuşak yastıkların olduğu yatağına doğru çekti.

İtiraz etmeden kıvrıldım. Bir saat de olsa uyumak istiyordum. Beni rahat etmem ve dinlenmem için bıraktı. Üzerimi örttü. İyi olduğumdan emin olduktan sonra yanımdan kalktı ve duş almak için banyoya geçti. Onun gitmesiyle gözlerimi kapattım. Yanımdan ayrılmasını istemiyordum ancak bana karşı çekingen tavırlar sergiliyordu. Birkaç saat uyumaya öyle ihtiyacım vardı ki başımı yastığa koyar koymaz uyuyakaldım.

Uyandığımda yatakta yanıma oturmuş, saçlarımı okşuyordu. Onun da kumral saçları hafif ıslaktı. Varlığının sıcaklığıyla gülümsedim. “İyi misin?”

“Birbirimize bu soruyu çok sık soruyoruz,” dedim. “Gerçekten iyiyim. Sol. Rahatla artık.”

Uyuyunca kan kaybı da beni hasta etmeyecek kadar iyileşmişti. Kendimi bir saat önceye göre oldukça canlı hissediyordum. “Bizi nasıl buldun?” diye sordum. Başından beri merak ediyordum, sormak için sakinleşmesini beklemiştim.

“Will, Marvin’in yanında bir doktorla geldiğini görünce endişelenmiş; senin ya da benim hasta olduğumuzu düşünmüş. Kontrol etmek için gelecekken, seni kucaklayıp gizlice götürdüğünü görmüş uzaktan. Arkanızdan, Marvin’e fark ettirmeden takip etmiş zindana kadar. Sizi tuttuğu yerden emin olunca da koşarak gelip bana anlattı. Sonrasını biliyorsun.”

Marvin’in beni kucakladığını duymak bile yeniden midemin bulanmasına sebep oldu. Elimi başıma götürüp şakaklarıma masaj yaptım sakinleşmek için. Solaris aniden doğruldu, yüzümü kaplayan ellerini yanaklarıma yasladı. Yüzünde az sonra çıldıracak gibi bir ifade vardı. “Sana dokunmadı, istemediğin bir şey yapmaya kalkmadı, değil mi?”

“Hayır, Sol, yapmadı. Burnumun dibinde konuşması bile canımı sıkıyor yalnızca.”

Yüzümün aldığı şekilden şüphelenmişti. Kulağımın dibine eğilmek ve saçlarıma dokunmak dışında aşırı bir hareket yapmamıştı. Bir de yanağıma okşamıştı. Bunu hatırlayınca midem bulandı. Ondan öyle tiksiniyordum ve niyetini öyle iyi seziyordum ki bana yeterli gelmişti.

“Onun seni kucaklayan parmaklarının hepsini kıracağım.”

“Kırdın zaten, yeterli, Sol. Lütfen bunu bir kan davası hâline getirmeyelim. Pişman olabilirsin, o senin kardeşin sonuçta.” Bana bir anlığına öfkeyle baktı, Marvin’e duyduğu öfkeyle...

“Ben pişman olmam.”

Sessiz kal, Lunabelle. Ona ne diyeceğimi zaten bilemiyordum. Bir yandan çok haklıydı ama öte yandan ne olursa olsun Marvin onun kardeşiydi. Onun yerinde ben olsam, ona zarar veren kişiye aynı şeyi yapmak isterdim. Yine de bunu ona söyleyemezdim. Huzursuzca kıpırdandı. Ona, sorgulayan gözlerle baktım.

“Benden korkuyor musun?”

Sorusu beni şaşırtmıştı. “Benim kimseden korkmayacağımı şimdiye kadar öğrenemedin mi, prens?”

Derin bir nefes aldı ve yüzünde şimdiye kadar gördüğüm en ciddi ifadeyle baktı bana. “Korku insanı hayatta tutar. Korkmalısın.”

“Senden korkmam,” dedim. “Hiçbir zaman.”

“*Kahraman Prens* diye bir şey olmadığını da öğrenmiş oldun,” dedi. Yüzünde, öfkeyle gerilmiş alaycı bir ifade vardı.

“Seni sevmem için kahraman olmana gerek yok,” dedim. “Sen olman yeterli. Kendin gibi.”

“Özür dilerim, Bell. Beni o hâlde görmeni istemezdim.”

“Benim şahit olmayacağım bir yerde Marvin’i gırtlaklamayı tercih ederdin. Biliyorum.”

“Umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır,” dedi. Az önceki imalı sözlerimi de muhtemelen isabetli bir tespit olduğu için duymazdan geldi.

“Tanıştığımızdan beri pamuk şeker olduğun söylenemez, hem...” Yanına sokuldum, gözlerinin içine baktım. “Seni her şeyinle, olduğun hâlinle istiyorum. Karanlık ve aydınlık taraflarınla. Gerçek.”

Parmaklarını buklelerime dolarken muzipçe gülümsedi. Sözlerim onu biraz rahatlatmıştı. Aklımdan geçenleri bu kez bilmemesinden yana memnuniyet ve biraz da kendim için utanç duydum. Ona birisi zarar vermeye kalkışsa aynılarını benim de yapacağımı bilmesine gerek yoktu.

Sen ve ben aynıyız, sevgilim. Güneş’in ve Ay’ın saklı, karanlık yüzlerimiz bazen... Tutulmalar gibi iç içe geçiyor karanlıklarımız.

“Onun peşinden gitmeyeceksin,” dedim.

Bana hiç de güven vermeyen bakışlar attı. Deneyecekti, biliyordum. “Emir verme işine çabuk alıştın bakıyorum.”

Söz vermemek için konuyu dağıtma çabasının üzerinden atladım. “Bundan sonra daha sakın olmalıyız. Marvin bizi tekrar tuzağa düşüremeyecek. Deneyeceğini de sanmıyorum bugünden sonra.” Bu konu bir an önce kapansın istiyordum. Valor’daki sakın hayatımıza dönmek istiyordum.

“Onu tanımıyorsun, Bell.”

“Seni tanıyorum ve seviyorum. Kral’la veya başkasıyla başımız belaya girmeden, buradan bir an önce gitmek istiyorum,” dedim. “Eve dönmek istiyorum.”

Sözlerim karşısında bakışları biraz olsun yumuşadı. Yataktan kalkıp ona iyi olduğumu göstermek için ayaklandım, sahte bir reverans yaptım. Gülerek başını iki yana salladı.

“Ben de seni seviyorum, baş belası. Seni bile korkutacak kadar çok.”

Sözlerinden sonra uzanıp dudaklarımı yanağına bastırdım. Bu hissi çok seviyordum. Ve sevgisi... Beni korkutmuyordu. Beni korkutacak tek şey, sevmeme ihtimali veya sevmek için orada olmayışı olurdu.

Ben uyurken şömineye odun atmıştı ve tamamen kurumuştum. Grace ve kızların getirdiği elbiseler dolaba asılmıştı. Elbise çantasını alarak paravanın arkasına yürüyordum ki beni baştan ayağa süzdü. Üzerimde sadece onun gömleği vardı. Zaten bana elbise gibi oluyordu. “Tüm kıyafetlerimi giyebilirsin istersen. Sana daha çok yakışıyor,” dedi gülümseyerek.

“Teşekkürler, Kaptan. Zevkli erkek arkadaşım davette giymem için bana bir elbise hazırlatmış. Onu giyeceğim.” Ondan ilk defa erkek arkadaşım olarak bahsediyordun. Bana ait olması, benim olması bile inanılmayacak kadar güzeldi. Bana bir rüyadaymışım gibi hissettiriyordu. Saatlerdir ilk kez yüzünde solgun da olsa gerçek bir gülümseme belirdi.

“Erkek arkadaşın demek?” dedi tek kaşı havaya kalkarken. “Seni paylaşmam, kusura bakma. Ayrıca ben, erkek arkadaşının aksine giyinik olmanı tercih etmem.”

“Düşünülebilir,” dedim sırtarak. “Erkek arkadaşım *sen* aynı kişisiniz aslında. Çift kişilikli olduğunu biliyordum.”

Beni o imrenilecek kadar güzel altın gözleriyle yeniden baştan ayağa süzdü. Bakışlarıyla sevişiyor desem yalan olmazdı. Bu yüzden bir an önce kaçmam gerektiğini düşünerek paravanın arkasına doğru yürüdüm.

Sol de banyo kısmında giyinecekti. O da hazırlanmaya başladı. Bir gece daha bu eziyete ve gerginliğe katlanacaktık. Sonrasında Valor’a, evimize dönecektik. Orayı ben de kısa zamanda evim olarak benimsemiştim ve Solaris’in bu saraydan neden kaçmak istediğini şu anda çok iyi anlıyordum. Burada kalmaktansa Valor’daki ağır sınavlara bile razıydım.

Paravanın arkasında elbise kılıfını açtım. Grace, benim için simsiyah bir elbise hazırlamıştı. Elbise, kalçama kadar dapdar oturuyor, sonrasında volanlı etekleriyle kat kat bollaşıyordu. İnce, ip gibi askıları sırtımdan çapraz şekilde iniyordu. Bel oyduğumun hizasında, sımalı altın rengi ipliklerle işlenmiş ortası boş bir güneş motifi vardı; belimde hoş bir dekolte yaratıyordu. Simsiyah kumaşın üzerinde altın iplikten güneş parlıyordu.

Elbiseyi zor da olsa tek başıma giymeyi başarıp paravanın arkasından çıktım. Bir tek sırtındaki derin fermuarı kapatamamıştım. Elbise öyle dardı ki onu kapatmasam da üzerimde bir milim bile kıpırdamıyordu.

Kuruyan saçlarımın yumuşak dalgalarını elimle düzelttim. Ensemden Sky'ın bıraktığı tül fuları bağlayarak tutturdum. Odaya bıraktıkları makyaj malzemeleriyle siyah bir göz makyajı yaptım. Bordo rujumu sürdüm. Beni hazırlamasalar da sadece ihtiyacım olan malzemeleri bırakarak beni yönlendirmişlerdi. Siyah sivri topuklu ayakkabıları ayağıma geçirdim. Bu kez kısa, bel hizamda biten tül bir pelerininim vardı ve altın güneş tokasıyla süslenmişti.

Solaris banyodan çıktığında boy aynasında kendime bakıyordum. Sabah yaşadığımız dehşet anları aynadaki yansımama uğramamıştı. Bileklerim de soluk bir iz dışında iyileşmişti. Bana takı bırakmamışlardı, o yüzden üzerimdeki obsit taşlı takıların yeterli geleceğini anladım.

Ay kolyemi göğümden içeri sarkıttım. Sol, arkama geçerek hayranlık dolu bakışlarını bana yöneltti. O da baştan aşağı siyahlar içindeydi.

Siyah bir pantolon ve siyah botlar giymişti. Üzerinde siyah bir gömlek, onun da üstünde arkası uzun siyah bir ceket vardı. Kol düğmeleri gümüş ay şeklindeydi; ceketinin kol manşetlerinde ise gümüş iplikle işlenmiş minik ay sembolleri parlıyordu.

Grace, bizi takım giydirmeye bayılıyordu. Saçlarını arkaya doğru düzeltmişti. Ben de onu hayranlıkla aynadan izliyordum; sanki her bir detayı ezberlemek ister gibiydim. “Gerçek olamayacak kadar güzelsin,” dedi gülümseyerek. Işıklarımı kalbime alıp ben de ona gülümsedim. “İzninle,” dedi.

Başımı salladığımda kalçamın hemen yukarısında başlayan fermuara uzandı, baş parmağı tenimi okşayarak yavaşça kapatmaya koyuldu. Parmacağının geçtiği noktalar ürperiyor, kanımı kaynatıyordu. Bu kadar çekici olmak suçtu. Sürekli başım dönüyormuş gibi hissediyordum onun yanındaydım. Sonunda fermuarı yukarı kadar kapattığında eğildi, sırtıma tüy gibi bir öpücük kondurdu. Eriyorum desem yalan olmazdı sanırım. Ona doğru döndüm, alıcı gözle süzdüm.

“Sen de çok yakışıklısın, prensim. Seni kıskanmam gerekmeyecek bugün umarım?”

“Bütün gece seninim. Davette eşim sensin,” dedi. “Sarayın çatalları rahat bir nefes alabilir.” Her fırsatta, ne hâlde olursak olalım hatırlatacaktı. Ona gözlerimi devirdiğimde o çok sevdiğim yarım gülüşü yüzünde taşıyordu.

Elbisenin bacağına üzerine kadar gelen yırtmacını sıyırdım, bacağına Sol'un sandalyesine dayadım. Masanın üzerindeki hançeri kılıfına yerleştirdim.

Ben bunları yaparken duvara yaslanmış, hipnoz olmuş gibi izliyordu. Bir anda doğruldu. "Daha fazla izlersem dayanamayacağım." dedi. Yakasını eliyle çekti. Onu bu hâle getirebilmek hoşuma gidiyordu.

"Birkaç işim var." Gözlerini benden ayırıp kendine son kez aynada göz attı. Tam ağzımı açacaktım ki susturdu. "Marvin'i öldürmeye gitmek dışında işler, endişelenme."

"Tamam öyleyse. Burada bekliyorum," dedim. "Sana güveniyorum."

"Sana söz verdim, Lu. Önceliğim seni bu saraydan başımıza bir şey gelmeden sağ salim çıkarmak. Sonrası için söz vermedim, vermem."

Sonrasını sonra düşünmek üzere iç çektim. Onu daha fazla zorlamayacaktım. Yanağına bir öpücük kondurdu ve uzun sürmeyeceğini söyleyip gitti.

Bir süre Sol'un kütüphanesindeki kitapları karıştırarak oyalandım. Okumadığım bir hayli kitap vardı. Valor'a giderken onları ödünç istemek için bir kenara ayırdım. Kapı tıklatılınca kalbim tedirginlikle çarptı. Sabah tüm yaşananlar da aynı şekilde başlamıştı. Solaris kapıyı çalmadan açardı ya da özel melodisiyle tıklatırdı. Nefes alıp hançerimi kılıfından çıkardım ve kapıya doğru yöneldim. Bu kez temkinli olacaktım.

Kapıyı mümkün olduğunca uzak durmaya gayret ederek, tek elimle tuttum. Diğer elimde hançerim hazırda bekliyordu. "Kim var orada?"

"Luna benim, Jay. Kapıyı aç, lütfen."

Yine de temkinli olmayı bırakamıyordum. "Yalnız mısınız?" diye sordum.

"Evet. Seni kontrol etmeye geldim."

Sesinde şaşırması dışında bir gariplik sezmemiştim. Kapı kolunu yavaşça aşağı indirip, hançeri saldırı pozisyonunda tutarak kapıyı açtım. Jay kapıda gerçekten yalnız başına dikiliyor, endişeli gözlerle bakınıyordu.

"Korkutmak istemedim. Özür dilerim. Seni kontrol etmeye gelmiştim. Bu arada harika görünüyorsun," dedi gülümseyerek. Bir gözül elimdeki hançere takıldı. Onu şırıngayla tehdit ettiğim günü anımsadığına bahse girebilirdim. Sırıntısına aldırılmamaya çalışarak arkamı dönüp odaya girmesine müsaade ettim.

"Korkmadım, yalnızca temkinli oluyorum."

Gölümsedi, başını eğip inanmaz bir ifadeyle salladı. “Neden şaşırdım acaba? Sabah senin boşluğuna gelmiş olmalılar. Yoksa Marvin’le birlikte çam yarması doktoru da devirebilecek kapasiten var aslında.”

Ona doğru bakan üzgün bakışlarımı görünce alay etmeyi bırakıp ciddileşti. “İyi misin?”

“İyiyim işte görmüyor musun? İyileştim.” Ona arkamı döndüm ama gözlerim doldu. *Makyajımı yeni yaptın, Luna!* Nazikçe omzuma dokunup beni kendine çevirdi.

“Marvin sana bir şey yapmadı, değil mi?”

Kaşlarımı çatıp gözlerimi kıstım. “Seni Sol mü gönderdi?”

“Belki seni kontrol etmemi istemiş olabilir,” diye itiraf etti.

“Jay...”

Yüzüme teşvik eder gibi baktı. “Bana her şeyi anlatabilirsin, anlat,” dedi.

“Bana ilgi duyuyor. Ondan tiksiniyorum, hepsi bu,” dedim bıkkınlıkla. “Sol’e anlatmıştım zaten.” Jay’in şüpheli gözleri üzerimde geziniyordu. Sonunda dayanamadım, Jay tüm sırlarımı saklardı. “Bana iğrendiğim bir şekilde yaklaşıyor. Saçıma, yüzüme dokundu. Öyle aşırı bir şey yaptı diyemem ama deliye dönüyorum.”

Jay öfkeyle gözlerini kapattı, yumruğunu sıktı. O bile bu kadar öfkele niyorsa, Sol duysaydı yarım kalan işini bitirip Marvin’i öldürürdü. “Solaris’e söylemeyeceksin,” dedim.

“Sen istediğinde, hazır olduğunda anlat, Lu. Ben her zaman yanıdayım,” dedi. Beni kendine çevirdi ve kollarını açtı. Ona sarılmak için tereddüt etmedim. Yanımda olması iyi geliyordu.

“Teşekkür ederim. Sen gerçek bir dostsun.”

Solaris onu, beni sorgulaması için göndermiş olmalıydı. Sırlarımı Jay ile paylaşacağımı düşünüyordu. Haklıydı da ancak Jay’e güveniyordum. Benim isteğin dışında olan biteni ona anlatınazdı. Jaylen utangaç bir ifadeyle başıyla selam verdi ve odadan ayrıldı. Birine bahsetmek kendimi daha iyi hissetmeme sebep olmuştu ki o anda bir aydınlanma yaşadım.

Solaris, Jay’i ne olduğunu öğrenmek için yollamamıştı. *Tahmin ediyor zaten...* Ona içimi döküp rahatlamamı istemişti. Neler hissettiğimi muhtemelen biliyordu. *Ne yapacağım seninle, prens?*

Jay’in ayrılmasından kısa bir süre sonra odaya döndü. Üzerindekiler hâlâ temiz ve düzenliydi. Marvin’i öldürmemiş olduğunu umuyordum. Öl-

dürseydi üzerine kan sıçrardı herhâlde. Sonra onu tek koluyla nasıl boğdu-
ğu aklıma gelince bir parça endişelendim.

“Hazır mısın?”

Başımı sallayarak onaylayınca uzattığı koluna girdim ve odadan ayrıl-
dık. “Sözünü tuttun, değil mi?”

Gözlerini devirdi. “Sana verdiğim sözleri tutarım, tuttum.”

Davet saati yaklaşmıştı. Bugünü de atlatıp Valor’a, evimize dönmeyi
iple çekiyordum. Sol’un gözleri silinmekte olan bileğimdeki pembe izlere
kaydı, diğer eliyle bileğimi okşadı iyileştirmek ister gibi. Onun yeniden
öfkelenmesini istemiyordum, konuyu değiştirdim.

“Bren ve Ash’ten haber var mı?” Bu meseleyle ilgilenmek için gittiğini
düşünüyordum. Bren’i kaçırmak için yapması gereken ayarlamalar, konuş-
ması gereken kişiler vardı.

“Bren hâlâ zindanda ama Jay onu tedavi etti. Sinirleri bozuk, sağlığı
iyi. Marvin’in sizi kaçırmayı babama duyurmamayı başardık. Benjamin ile
tüm ayarlamaları yaptık. Bren’i arkadaşımın gemisiyle sabah Viridia’ya
kaçıracağız. Sarayda biraz patırtı kopacak ama halledemeyeceğimiz bir şey
değil. Ash de odasından hiç çıkmamış. Sanırım bunalımda.” Sesi özellikle
Ash’ten bahsettiği kısımda bariz bir şekilde aksileşmişti.

“Zor bir gün yaşadı. Yaşananları kaldıramıyor muhtemelen.”

“Hepimiz zor bir gün geçiriyoruz. Sakin kalmayı becerebilseydi başı-
mıza bunca dert açılmayacaktı,” dedi. “Bak, tüm yaşadıklarına rağmen sen
hâlâ ayaktasın.”

Marvin’in beni kaçırmayı yüzünden öfkeden deliye dönmüş olsa da
Ash’i de atlamıyordu. Öfkesinin bir kısmını ona yönlendiriyordu. Onun
yıpranmış sinirlerini daha da zorlamamak için Ash konusunda daha fazla
yorum yapmadım.

Davet gün batımında başlayacaktı. Merdivenlerden inip davetin verile-
ceği salona yürüdük birlikte. Etrafı incelerken sarayı bana tanıtıyor, port-
reler ve heykellerle ilgili bilgiler veriyordu. Amacı kafamı dağıtmaktı, ba-
şarılı da oluyordu. Sağımı solumu inceleyip onu dinlerken balo salonunun
kapısına nasıl geldiğimizi anlamamıştım bile.

Herkes büyük balo salonunda toplanmıştı, bir hayli kalabalıktı. Pele-
rinimi ve ceketini teslim edip içeri girdik. Salonun yüksek tavanı, altın
varaklarla işlenmiş karmaşık desenlerle süslüydü. Tavandan sarkan de-
vasa kristal avizeler, normalde mum ışığını yansıtarak salona büyülü bir

atmosfer katıyor olmalıydı. Şu an ise batmakta olan turuncu güneşin ışınları, avizeden yansıyarak binlerce kristale bölünüyor ve alevler gibi salona yayılıyordu.

Salonun duvarları ipek duvar halılarıyla kaplıydı. Üzerlerindeki nakışların usta bir elden çıktığı, çok emek verilerek hazırlandığı belliydi. Duvarlardaki tablolar, ünlü ressamların elinden çıkmış başyapıtlardı. Her yönden zarafet ve varlık akıyordu.

Ben hayranlıkla etrafımı izlerken yanından geçtiğimiz herkes Sol'e selam duruyordu. İnsanların arasından ilerlemeye çalışırken kısaca sohbet edip başıyla selam veriyordu. Ben de prensin resmî davetlisi olarak, göz hapsi ve meraklı bakışlardan payımı alıyordum.

Solaris'in buradaki ilgiden sıkıldığını zorlama kibarlığından anlayabiliyordum. Valor'daki gibi neşeli ve rahat değildi. Huzursuz ve resmî davranıyordu. Kraliçe ise onlar için yükseğe kurulmuş platformdaki tahtında oturuyor, buz gibi gözlerle etrafına bakınıyordu. Sabah yaşadıklarımız onun da yüzünden okunmuyordu. Kendini toparlamıştı, belli ki o da iyi bir oyunbazdı. Salonda ilerlerken sancak dükleriyle çevrelenmiş Kral ile burun buruna geldik. Düklerin hepsi Sol'e selam verip çekildiler.

Kral, Marvin ile aynı tonda mavi gözlerini üzerimize dikti. Ağzını açtığı anda hiçbir şey söylemeden bile memnuniyetsizliği hissediliyordu.

“Görüyorum ki nişanının bozulmasının acısını kolay atlatmışsın, oğlum.” Sesinde küçümseme ve alay vardı. Bize bariz bir şekilde tepeden bakıyordu, özellikle de bana... Bu bakışları bana fena hâlde Marvin'i andırınca yine ürperdim.

“Sarayındaki avcı sayısı giderek artıyor, babacığım. Bu durumdan rahatsızsındır,” dedi Sol. Babasının damarına resmî bir tavırla basıyordu. “Ben, kız arkadaşım ve ekibim, yarın Akademi'ye dönmek için izninizi istiyoruz. Sorgular sona erdi. Valor'u kendim korurum, askerlerini de çekebilirsin.”

“Kız arkadaş...” dedi Kral. “Senden bir insanla birlikte olmanı ummazdım zaten, Solaris. Sana yakışanı yapıyorsun.” Arkasını döndü ve ağır, paytak adımlarla tahtına doğru yürüdü.

Solaris onun ardından alev gibi yanan gözleriyle baktı. Elinin kolunun bağlı olması onu çıldırtıyordu. “Üzgünüm, Bell. Nefret ettiği sen değilsin. Benim olduğum her şey.”

Ondan bir adım uzaklaştım, baştan ayağa gözlerimle süzdüm onu. Tek kaşını kaldırıp şaşırarak baktı. Dudaklarımı ıslattım. “Buradan bakınca senin olduğun her şey mükemmel, Kaptan.”

Az önce sergilediğim gösteri için çapkın bir gülüş gönderdi ancak daha sonra yeniden ciddileşti. “Ailem adına senden her saat başı özür dilemek zorundayım.”

“Elinde olmayan şeyler için benden özür dileme. Hiçbiri senin suçun değil. Ayrıca senin ailen benim. Sen de benim.” Sözlerim karşısında yüzü aydınlandı, kolunu belime sarıp beni kendine yaklaştırdı. Parmağı, yanağı-
mın tek yanında beliren gamzenin üzerinde oyalandı.

“Güzel gözlerine ömrüm boyunca bakabilirim, küçük avcım.”

“Evet, kendi kalbimi yok edene dek.”

Yüzünden yeniden bir hüznün bulutu geçti. Söylediğime pişman olmuş-
tum, onu üzme istemiyordum. Kehanet dışında başımızda yeterince dert vardı.

“Sana bir şey olmayacak. Ben varken olmaz,” dedi öfkeyle. “Yarın eve dönüyoruz. Her şeyi çözeceğiz.”

Başımı hafifçe ona yasladım ve sessiz kalarak konuyu kapatmayı um-
dum. Bu konuşma hiçbir yere varmıyordu, ikimizin de içine su serpmiyor-
du. O da ben de gelen tehlikenin oldukça farkındaydık. Keşke tek sorunu-
muz bana laf atıp küçümsemeye çalışan Kral olsaydı. Solaris’in yönlendir-
mesiyle yüksek masalardan birini seçip etrafı izlemeye koyulduk.

O sırada yanımdan geçip içki servisi yapan kız, önce Solaris’e, sonra
da bana ölümcül bir bakış attı. İçki kadehlerini fırlatır gibi öfkeyle masa-
ya, önümüze bıraktı. Gözleri üzerimizde, hışımınla uzaklaştı. Bu bakışları
tanıyordum. “Bu kızın neden bize böyle baktığını bilmek istiyor muyum?”

Dudağını ısırdı, gözlerini tavana dikti. “Sanmam, tatlım. İstemezsin.”

“Seni öldüreceğim, prens.” Güldü ve eğilip gizlice yanağımdan öptü.
Bir öpücükle kurtulanmazdı. Onun ifadesini alacaktım.

O sırada sancak dükü olduğunu tahmin ettiğim bir adam, saygıyla eği-
lip Solaris’e seslendi. Kral kadar olmasa da süslü giysileri vardı.

“Hemen dönerim, Bell,” dedi Solaris. Bir adım atmıştı ki biraz durak-
sadı ve gözlerini devirip ağzındaki baklayı çıkardı. “O kızın servis ettiği
içkileri içme.”

“Seni uykunda öldüreceğim,” diye fısıldadım öfkeyle.

Solaris, sıcak bir kahkaha atıp beni küçük, yüksek masada birkaç dakikalığına yalnız bırakarak düklerin ve komutanların olduğu alana ilerledi. Önümdeki içkiye tiksindir gözlerle bakıp başımı başka tarafa çevirdim.

İleride tanıdık bir sima gördüm. Onunla sorunlarımızı halletsek de yine de onu görmek o zamanlarda yaşadığım öfke ve acıyı anımsatıyordu bana. Lilian, üzerinde şık bir davet elbisesi ve mücevherlerle Stonebrook sancağını temsilen davetteydi. Yine çok hoş görünüyordu. Babası birkaç hafta önce vefat etmişti. Sancak düşesi olarak buradaydı. Dük vefat ettiğinde yönetimin eşine değil, çocuklarına geçtiğini balo gecesi anlatmıştı bana.

Tanışıp anlaştığımızı kimse bilmediği için göz göze geldiğimizde başıyla uzaktan, belli belirsiz bir selam verdi gülümseyerek. Göz altındaki koyu halkalar kaybolmuştu, mutlu görünüyordu. Yaşanan onca dramdan sonra mutlu olduğunu görünce içime herkes adına biraz da olsa umut doldu. En azından onun hikâyesi mutlu bitmişti. Ben de aynı şekilde ona karşılık verdim. Gülümsemesi yüzünde asılı kalarak diğer düklerin sohbetine katılmak için arkasını döndü. Kral bunun bir oyun olduğunu anlarsa sonuçları herkes için ağır olurdu. Bu yüzden Solaris de ondan uzak duruyor olmalıydı.

Biraz daha etrafı izledikten sonra sıkılmış gözlerle bakındım. Şu an sert bir içki iyi gelirdi ancak Solaris'in geçmişte kızdırmadığı veya kalbini kırmadığı, hemcinsim olmayan bir görevlinin tepsisinden almam iyi olacaktı. Kızın bakışları tam olarak ikimizi de zehirlemek istiyor gibiydi. Bunu öğrendiğimden beri Sol'ü zehirleme fikri bana da cazip gelmeye başlamıştı.

Tüm olan bitenin yanında dikkatimi çeken bazı şeyler olmuştu. Davetin tüm ihtişamına, sahte gülüslere rağmen sancaklarda ciddi bir tedirginlik seziyordum. Kral'a duyulan güven sarsılmıştı. Karanlık magusların saldırılarından kurtulmak için Solaris'e daha çok güveniyor gibi bir hâlleri vardı. Avcı olduğu için ona düşmanlık besleyenler bile tehlikeyi Solaris'in savuşturmasını istiyordu. Bu yüzden onu oradan oraya çeğiştiriyor, fikrini soruyorlardı.

Sol, sikkın gözlerle etrafına bakınıyor, ne zaman kaçacak gibi olsa koldan başka birisi yakalıyordu ve onu soru yağmuruna tutuyordu. Sonunda herkesten sıyrılmayı başarıp yanıma, masaya ulaştı. "Seni yalnız bıraktığım için üzgünüm, Bell. Valor saldırısı herkesi tedirgin etti. Bir suçlu ve bir kurtarıcı arıyorlar."

Suçlu ben, kurtarıcı da sensin, Kaptan. Fikrimi söylesem bana kızacağını bildiğimden sessiz kaldım. Gözleri uzaktaki Lilian'a takıldı, yeni

görüyor olmalıydı. Lilian ile oynadıkları oyuna göre kanlı bıçaklı olmaları gerektiği için hışımla gözlerini bana doğru çevirdi. Kral, uzaktan ikisini izliyordu. Belki de hâlâ şüpheleniyordu.

“Burada birden çok eski gönül ilişkin olmasına ne diyorsun?”

“Eskiye düşünme, Bell. Yanımda sen varsın, değil mi?” diye sordu. Muzip bakışlarından onu kıskanmamın hoşuna gittiğini anlıyordum. Ben ise onu yumruklama isteğimi bastırmaya çalışıyordum.

“Bunu sana bir ara hatırlatacağım. Mesele benim gönül ilişkilerim olduğunda da böyle arsızca sırtabilecek misin bakalım?” Öfkelenip bana söylenecekti ki Kral konuşma yapmak için ayağa kalktı. O ayağa kalkınca salondaki gürültü bir anda kesildi. Biz de istemeyerek aramızdaki düelloyu erteleyip sessizce Kral’ın duyurusunu dinlemek için ona doğru döndük.

Kral boğazını temizledi, mutlak sessizlik oluşunca gürleyerek konuşmaya başladı. Sevimsiz birisi olabilirdi ancak kesinlikle otoriter gücünü yansıtıyordu. Herkes dikkatle onu izliyordu.

“Eldoris ve Altın Saray’ın müttefikleri, dostlarımız, hepiniz hoş geldiniz. Son dönemde yaşanan olaylar herkesi huzursuz etti, farkındayım ancak kralınız olarak sorumluların yakalandığını ve bu olayların tekrarlanmayacağını bildirmekten onur duyarım.”

Bu açıklamadan sonra Sol ile birbirimize şaşkınlıkla baktık. Belli ki onun da haberi yoktu. “Kimse yakalanmadı, yalan söylüyor,” diye fısıldadı sadece benim duyabileceğim şekilde kulağıma eğilerek. İddialı bir yalandı, yarın ilk saldırı olduğunda foyası açığa çıkacaktı. Başımı iki yana salladım, anlam veremiyordum. Ayrıca saldırıların ardında kimin olduğunu ben de salondakiler kadar merak ediyordum.

Kral’ın ilanıyla birlikte salonu mırıldanmalar doldurdu. Kral, verdiği haberin yarattığı balyoz etkisini sessizce ve keyifle izledi. İyi bir politikacı olduğu kesindi. Birkaç dakika insanların merakının iyice tınnanmasına müsaade ettikten sonra bir adım attı öne doğru. Salondakiler yeniden konuşacağını anlayıp sessizliğe büründüler.

Sessizlik anında topuk sesleri salonda çınlamaya başladı. Kral’ın arkasında eli yüzü düzgün, makyajlı, saçları yapılı bir şekilde, davet elbisesiyle görünen kişi Bren’di. *Sen benim en yakın arkadaşımın!* Bir an için yeniden kâbus görüyor olmayı diledim. O anda göz göze geldik, bakışlarını benden kaçırdı. Başını eğip Kral’ın yanına geçti.

Göğsüm sıkışmaya başladı. Sol'un de neredeyse gözlerinden ateş çıkıyordu. Kral, Bren'e başıyla selam verdi. Kral'ın oldukça neşeli hâline karşın, Bren kaçıp gidecekmiş gibi huzursuz görünüyordu.

"Bu çaylak avcı, Brenna Levi, savaşta canını ortaya atarak içimizdeki haini ortaya çıkardı. Saldırıların sebebi, içimizdeki gizli magus Lunabelle Elaine'dir."

Ben duyduklarımı anlamlandırmaya fırsat bile bulamamışken Solaris yanımda hareketlendi. Hemen kılıcını çekti. Kolumdan tutuyor, dört yanına çaresizlikle bakınıyordu. Kral'ın sözleriyle etrafımız önce boşaldı, sonra yüzlerce muhafızla çevrelendi. Uzaklaşan insanlar bana tiksinti ve korkuyla karışık bir ifadeyle bakmaya başladılar.

"Oğlumu da büyü yaparak kandırdı, kendine âşık etti. Bu cadıyı cezalandıracağız. Aetherium için! Kral için! Prens için!" Haykırması bitince muhafızlar ritmik adımlarla üzerimize yürümeye başladılar.

Solaris, yanımda muhafızlarla savaşmaya başladı. Kolumu bırakmıyordu. Ben de bacağımdaki hançeri çekip muhafızları uzak tutmak için önüme doğru savuruyordum. Çok kalabalıklardı, sonunda bizi Sol ile ayırmayı başardılar. Onun başında en az yirmi muhafız onu zapt etmeye çalışıyordu. Etrafını sarmışlar, kılıcını düşürmeye çalışıyorlardı. Ben de hançerim elimde, aynı durumdaydım. Etrafımız tamamen kuşatılmıştı.

Kral, "Oğluma zarar verilmeyecek! Büyü altında!" diye emir verdi.

Sol, ismimi haykırırken gücüm tükenmişti. Üzerime gelen kalabalık askerleri büyü yapmadan savuşturmam imkânsızdı. Büyü kullanmaya da cesaret edemiyordum. Salonda sivil insan çok fazlaydı ve masum birilerini öldürme ihtimalim çok yüksekti, henüz kontrol edemiyordum. Valor'da, baskın sırasında kontrolü kaybettikten sonra aynı şeyin yaşanmasından çekiniyordum. Bu, karanlık maguslara saldırmak gibi değildi. Siyah gözlü olanları yaratık gibi gördüğümüz için onlara saldırmak daha kolaydı. Bana korkuyla bakan insanlara büyümlle zarar veremezdim.

On kadar muhafız beni duvar kenarında köşeye sıkıştırıp sonunda hançerimi düşürmeyi başardılar. Omuzlarımdan yere çökecek şekilde bastırdılar.

"İnfaz edilecek! Hemen şimdi! Aetherium güvenliğini tehdit eden her magusa ibret olsun!" diye bağırdı Kral. Olanları izlediği platformda keyiften dört köşe olmuştu.

Solaris durmadan ismimi haykırıyor, Kral'a ve muhafızlara tehditler savuruyordu. Onun da kılıcını düşürmüşler, benim gibi yere çökmeye zorlamışlardı. Yirmi muhafız bile onu sabit tutmakta zorlanıyordu. Çaresizce etrafıma bakındım. Az sonra ellerime obsit kelepçeleri geçirip beni herkesin önünde infaz edeceklerdi. Ölümden korkmuyordum ama Solaris vardı. *Ona izletecekler...* Panik tüm bedenimi sarmaya başladı. Muhafızlardan biri yanıma doğru yaklaştı. Kılıcını ters çevirdi. Son gördüğüm şey başıma doğru inen ağır metaldi.

Gözlerimi yeniden açtığımda, salondaki kalabalık çekilmişti. Soğuk taş zeminde, tek başıma yatıyordum. Ne kadar zaman geçtiğini ayırt edemiyordum. Hava karanlıktı. Başımdan gözüme doğru sızan kan, görüşümü bulandırıyor. Uğuldayan kulaklarımdan kalp atışlarımı duyarken Solaris'in gürleyen sesini de secebiliyordum.

Zeminde yer yer kan lekeleri vardı. Onca kalabalığı dağıtmak için Solaris'in büyü yapmamış olmasını diledim. *Masumları benim için öldürmemiş ol.*

Titreyen kollarımın üzerinde doğrulmaya çalıştım. Mavi taşlı hançerim hâlâ yan tarafımda, düştüğü yerde duruyordu. Ayakkabılarım da ayağımdan fırlamışlardı ancak gürültü çıkarmamak için onları giymeye yeltenmedim.

Hançeri elime aldığımda benden bir güç dalgası yayıldığını hissettim. Solaris'i ne pahasına olursa olsun koruyacaktım. Biraz doğrulunca gözlerim Solaris'in tartıştığı kişiyi seçti.

Onunla hemen hemen aynı boylardaki Kral'la amansız bir kavgaya girmişlerdi. Solaris'in bileklerinde kelepçeler vardı. *Ne yaptın, Sol?* Kral'ın Solaris'e haykırarak söylediği sözler, içimde bir panik dalgası yaratmaya başladı.

"Sen! Bana ihanet ettin!" diye tükürür gibi konuştu. "Benden gizli kalacağını mı düşündün, Solaris? Bu ülkenin prensi olmayı hak etmiyorsun! Sen soylu Blaze ailesinin yüz karasısın!" *Onu öğrenmemiş olsun. Magus olduğunu açık mı etti?*

Doğruldum. Kral'ın beni fark etmeyeceği bir sessizlikle hançerimi öne uzattım; saldırmaya hazırdım. "Beni hiçbir zaman sevmedin, baba," diye yanıtladı Solaris alayla. "Beni öldürmek için eline bir fırsat geçti, mutlu ol."

Kral, yüzüne yayılan tiksinti dolu bir ifadeyle ona baktı. Solaris ya da ben tek bir hamleye bile fırsat bulamadan, süslü işlemelerle kaplı kılıcını yıldırım hızında çekti ve Solaris'in karnına sapladı. Sol'un elleri kelepçeliydi; kendini savunmaya bile fırsat bulamamıştı. Kalbim göğüs kafesimi parçalayacakmış gibi sıkışırken, Solaris'in sırtından çıkan o kanlı, parlak metali gördüğüm an nefesim kesildi.

Kral, kılıcını vahşice geri çekip Solaris'i öne doğru savurdu. Solaris, göğsünden fışkıran kanla birlikte taş zemine sertçe yığıldı. Vücudunun ağırlığıyla yere çarptığında çıkan ses kulaklarımda yankılandı, dünya bir an durdu.

“Hayır!”

Boğazımdan yırtıcı bir hayvanın çığlığı gibi yükselen ses, salonun duvarlarında yankılandı. Zemin, sanki bir deprem olmuşçasına titredi, kristal avizeler çılgınca sallandı. Ve sonra, birbiri ardına, salonun devasa camları patlamaya başladı. Kırık cam parçaları, ölümcül birer yağmur gibi üzerimize yağdı.

Kral, kanlı kılıcı tutan elini yüzüne siper etti ve gözlerini bana çevirdi. Koşarak salonu geçtim, yerde yatan Solaris'in bedenine üzerine eğildim. Gözleri kapalıydı, kıpırdamıyordu. Nefes alıp almadığını anlamak için parmaklarımı boynundaki damara yasladım. *Hiçlik...* İkna olmayıp başımı kalbine yasladım. Evimi andıran o ritim yoktu. *Buz gibi bir soğukluk...* Heykele benzeyen yüzü, dudaklarındaki kızıl kanla lekeliydi.

İçimde öfke dolu bir fırtına yükseliyordu. Kontrol edilemez, vahşi ve durdurulamaz... Dizlerimin dibinde cansız yatan Sol'un bedeni, beni deliliğin sınırına itiyordu. Artık hiçbir şeyin önemi yoktu, kontrolümü kaybediyordum. Ellerimi yavaşça yukarı kaldırdım. Bileklerimden gri kıvılcıklar yükseldi, parmak uçlarıma doğru ilerleyerek ellerimi saran bir enerji akımı oluşturdu. Fırtınayı, o lanetli salonun içine çağırdım.

Rüzgârın uğultusu salonun duvarlarında yankılanırken, havada uçuşan kırık cam parçaları ölümcül bir dansa başladı. Salon benim yarattığım fırtınanın karanlık nefesiyle dolarken, Kral'ın yüzü yarattığım bir şimşekle aydınlandı. Gözleri... Siyahtı.

“Sen yaptın!” Nefes alışverişlerim düzensizleşti ve fırtına şiddetini artırıp salondaki her şeyi savurmaya başladı. “Seni de dönüştürdüler!”

Kral siyah gözlerini üzerime dikti, bana pis bir sırıtış gönderdi. “Salak kız!” dedi tükürür gibi. “Sizden haberim olmayacağını mı düşündünüz? Seni ellerimle onlara teslim edeceğim.”

İçimde büyüyen öfke, fırtınanın gücüyle birleşip salonu cehenneme çevirmeye hazırdı. Tüm vücudum kontrolsüz bir şekilde titriyordu. “Onu öldürdün!”

Kara bakışlarını Sol’ün bedenine çevirip ifadesiz bir şekilde omuz silk-ti. “Gerekli bir zayıf. O varken seni alamazdık.”

Titremem şiddetlendikçe, salonda bir tufan kopuyor; aklımı yitiriyordum. “Onu öldürdün. Ben de seni öldüreceğim.”

Arkamda sakladığım mavi taşlı hançeri, buz kesmiş avcumda sıkıca kavradım. Kalbim hızla çarparken Kral’ın yüzündeki iğrenç sırıtışa baktım. Gözlerindeki küçümseme ateşimi daha da harlıyordu. Benim güneşimi çalmıştı ve bedelini ödeyecekti. Hançeri yıldırım hızıyla Kral’ın kalbine doğru savurdum.

Metal etle buluştuğunda çıkan ses kulaklarımda yankılandı. Kral’ın kalbine saplanan hançerin sapını kavrarken, hain gözlerine doğrudan baktım. Akan kanı izlerken içime tuhaf bir tatmin duygusu yayıldı. Kral’ın ifadesi değişmedi. Acı, korku ya da pişmanlık yoktu. Siyah gözlerinin dipsiz boşluğu, ruhunun çoktan bedeninden ayrıldığını fısıldıyordu

Tam o sırada, hançeri tutan elimde dayanılmaz bir acı ve ateş yükseldi. Tenim, alevler içinde yanıyormuşçasına sızladı. Şiddetle geriye doğru savrul-dum, havada asılı kaldığımı sandığım kısa bir anın ardından sertçe yere çarptım. Karanlık, gözlerimi hızla kuşattı ve çevremdeki tüm sesler boğuk bir uğultuya dönüştü.

Gözlerimi tekrar açtığımda, salonu dolduran kalabalık yeniden karşımdaydı. Gerçeğe tutunmak istercesine birkaç kez şaşkınlıkla göz kırptım. *Bu gerçek olamaz, olamaz...* Zihnime çöken perde kalktığında lanetin harekete geçtiğini anladım. *Kral, Solaris’i öldürmedi. Her şey kâbus.*

Salonu ölüm sessizliği sarmıştı. Hafifçe doğrulmaya çalıştım, bedenim titrerken gözlerim dehşetle kendi ellerime takıldı. Avuçlarım kanla kaplanmıştı. Nefesim kesilerek başımı kaldırdığımda önümde Solaris’i gördüm. Şaşkıındı, kalbine saplanmış mavi taşlı hançerimle bana bakıyordu. Kan, hançerin etrafında koyu bir leke oluşturmuştu. Dünya altımdan kayıp giderken Solaris ağır ağır dizlerinin üzerine çöktü.

O an, kalbimin parçalanarak öldüğünü hissettim. O an, ölmeyi dilediğim andı.

“Hayır, hayır, hayır!” diye haykırdım. “Jay! Yardım et!”

Dışarıda sanki tanrıların öfkesi yeryüzüne inmiş gibi olağanüstü bir fırtına kopuyordu. Rüzgârın uğultusu, salonun duvarlarını döven yağmur damlalarının sesiyle birleşerek kulakları sağır ediyordu. Salonun diğer ucundan Kraliçe’nin dehşet dolu feryadı yankılanıyordu. Kral, şaşkınlıkla bizi izlerken, bir yandan da kontrolünü yitirmiş Kraliçe’yi tutmaya çalışıyordu. Muhafızlar korkudan sinmiş, gördükleri manzaranın ağırlığı altında sessizce geri çekilmişlerdi.

Güçlkle sürünerek Solaris’in yanına ulaştım ve yere çökmek üzere olan bedenini nazikçe dizlerime yatırdım. Ellerimi çaresizlikle yarasına bastırdım. Koyulaşan kan, parmaklarımın arasından sızıp salonun mermer zeminine damlıyordu. Jay, panikle koşarak bize doğru ilerlemeye çalışıyordu ama muhafızların ve izleyen meraklı bakışların arasında sıkışıp kalmıştı. Yarasına bastırdığım ellerim kan içinde titrerken, kalbim çaresizliğin pençesinde sıkışıyordu. Solaris’in hayatı, parmaklarımın arasından kayıp gidiyordu.

“Özür dilerim, sevgilim... Özür dilerim! Gitme, lütfen. İyi olacaksın. Ne olur, gitme!” Aklımı bu kez gerçekten kaybediyordum.

Solaris’in nefesi güçlkle çıktı, gözlerinde altın bir parıltı titreşti. “Beni kalbimden hançerleyeceğini söylemiştin, Bell,” dedi ve altın rengi gözleri yavaşça kapandı.

“Hayır!”

Onun gözlerini kapatmasıyla batmakta olan güneş ışıkları da karardı. Salonun mumları fırtınanın rüzgârıyla söndü, karanlığa gömüldü. Fırtına, rüzgâr ve yağmur, kırılan camlardan salona doluyordu. Kucağımda Solaris, çaresizce haykırıyor, bağırarak ağlıyordum. O sırada dışarıdan bir savaş çılgılığı yükseldi.

Açık pencerelerden içeriye ölümcül bir metal ok yağmuru başladı. Her şey saniyeler içinde gerçekleşmişti. Duyularım son noktasına kadar patlayacak gibi keskinleşti. Karanlık magusların saldırdığını anlamıştım, bu ancak onların işi olabilirdi. İçimde garip bir umut belirdi, belki beni de öldürürlerdi. Yaşadığım bu acıdan kurtulurdum.

Yağmur gibi yağın oklar salonda bulunan herkesi acımasızca vurmaya başladı. İnsanlar korkuyla bağırıyor, panik içinde kaçışıyor, çaresizce siper

arıyordu. Tüm salonu korkunç bir kaos ele geçirmişti. Ben ise kucağımda Solaris'in hareketsiz bedeniyle yere çökmüş, umutsuzluk içinde Jay'ı bekliyordum. Bren ortalarda yoktu. Saldırı başlayınca muhtemelen bir köşeye saklanmıştı. *Korkak hain!*

Oklardan biri, Kraliçe'ye siper olan Kral'ın sırtını delip geçti. Kral'ın ağzından sızan kanı gördüm, ardından yere yığıldı. Devrilmeden önce, son bir gayretle kolunu bize doğru uzatmaya çalıştı. Vücudumla Solaris'in üzerine kapandım, onu korumak için siper oldum. Daha fazla yaralanmasına izin vermeyecektim.

Jay, dakikalar sonra kalabalığı yarıp yanımıza ulaşmayı başardı. "Kurtar onu, Jay! Ne olur, kurtar onu!" diye yalvardım çaresizlik içinde. Jay'ın bakışları hüznün dolu, çaresizdi. Solaris'i, onun bile çare olamayacağı gibi yaralamamış olmayı diliyordum.

Birileri Solaris'i kollarımdan çekip aldı, Jay hemen onun üzerine eğildi. O anda boynumda tanıdık bir acı hissettim. Çaresizlik içinde onun adını haykırırken bilincim kararmaya başladı. Gözlerim kapanmadan önce Solaris hâlâ gözlerini açmamıştı.

Jay hem ağlıyor hem de çaresizce bir şeyler yapmaya çalışıyordu. Ama sonra durdu. Uzaklaştı ve yalnızca ağlamaya başladı. Beynim bunu reddediyor, kabullenemiyordu. Gözlerim kararırken, son bir fısıltıyla adını sayıkladım.

"Solaris..."

Sol'ü hançerledikten sonra ne kadar süre bilinçsiz kaldığımı bilmiyordum. Sanki sonsuz bir karanlığa gömülmüştüm. Gözlerimi nem ve küf kokulu duvarların arasında açtım yeniden. Zindanda olmalıydım. Büyü gücüm içimden çekilmiş gibi hissediyordum. Parmaklıklarla çevrili zindan odasında bana taktıkları kelepçeler obsitten yapılmaydı. Beni yere fırlatıp gitmişlerdi.

Tek istediğim bir haberdi. İçimden bunun mümkün olmadığını bilsem de biri gelip onu kurtardıklarını söylesin istiyordum. Ayak sesleri duyulunca dikkat kesildim. Parmaklıklara doğru sürünerek ilerledim.

Marvin, iğrenç bir sırıtışla parmaklıkların ardında belirdi. Ona uzanamayacağım bir mesafede duruyordu. Parmakları sargılıydı, yüzü yara bere

içindeydi. Solaris'in ona verdiği hasar hâlâ tüm dehşetiyle duruyordu. Yaşadıklarımızın berbat bir kâbus olması umudum da onu görünce soldu.

"Marvin, ne istersen yaparım. Solaris nerede? Yaşıyor mu?" Çaresizliğim sesime yansiyordu.

"Seni zalim Lunabelle. Onu öldürdün. Solaris gitti."

"Hayır," dedim. "Hayır!" Vücudum titremeye başladı. "Hayır! Gitmedi!"

"Sol!" diye ismini haykırdım defalarca kez, sanki çağırırsam geri dönecekmiş gibi. Marvin sırtını dönüp, zaferle dolu bir kahkaha atarak uzaklaşırken son umudum da onun adımlarıyla beraber karanlıkta kayboldu.

Solaris ne kadar ismini seslensem de beni kurtarmaya gelmedi, her şeyin iyi olacağını söylemedi, sesimi duymadı. *Gitti...* Onun sonu olmuştu. Beni hapsettikleri bu yerde kaç gündür oturduğumu dahi bilmiyordum.

Muhafızlar beni hücremden çıkarıp sürükleyerek götürmeye başladılar. Koluma bir iğne yaptılar; verdikleri ilacın etkisiyle gözlerim ağırlaşmaya başladı. Bana ne yapacakları ya da nereye götürdükleri artık umurumda değildi. Beni başka bir hücreye taşıyor olmalıydılar.

Kendimden geçmeden önce Marvin'in beni taşıyan muhafızlara talimatlar verdiğini duydum. Dikkatli gözlerle bana bakıyordu. Yanağımı okşamaya çalıştı, başımı çevirdim son gücümle.

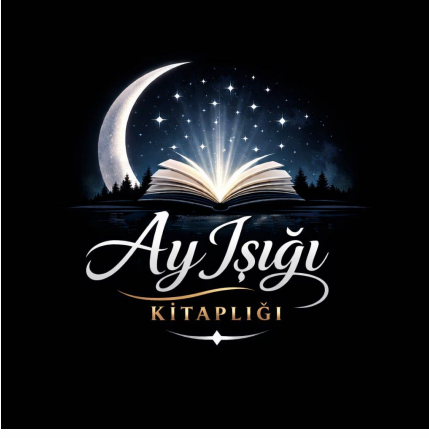
"Götürün! Onu bulamayacaklarından emin olun. Kehanetin tamamını istiyorum. Bu kız sonumuz olacak," dedi Marvin. İlk kez haklıydı.

Gözlerim karardı ve bilincimi kaybettim. Ölüm sessizliği kulaklarımı tırmaladı.

Kehanet kalbimi yok edeceğimi söylemişti ve etmiştim.

Solaris Blaze, benim kalbimdi.

Devam edecek...

İlk günden beri beni destekleyen, hayallerimin peşinde koşmamı sağlayan, yazarken saatlerce ortadan kaybolduğumda nefes alıp almadığımı kontrol eden kendi Güneş'im, eşim, suç ortağım, en iyi arkadaşım Berk'e... *İyi ki varsın.*

Her zaman kendime inanmayı sağlayan ve arkamda dimdik duran anem ve babama... *Baba, kitabı bitirdim. Bu sefer gerçekten. Bazı sayfaları okumazsınız umarım.*

Yazdığım günden beri bu kitabın her versiyonunu sıkılmadan okuyan, benimle sabahlara kadar düzenleme yapan ilk okurum, yirmi sekiz yıllık kız kardeşim Sedef'e... *Sen olmasaydın bu kitap olmazdı.*

Bana motivasyon ve ilham olan, günümü güzelleştiren, gecenin her saatinde ulaşabildiğim yazar kız kardeşlerim Ayşegül ve Betül'e. *Zihnimi sağlıklı tutuyorsunuz.*

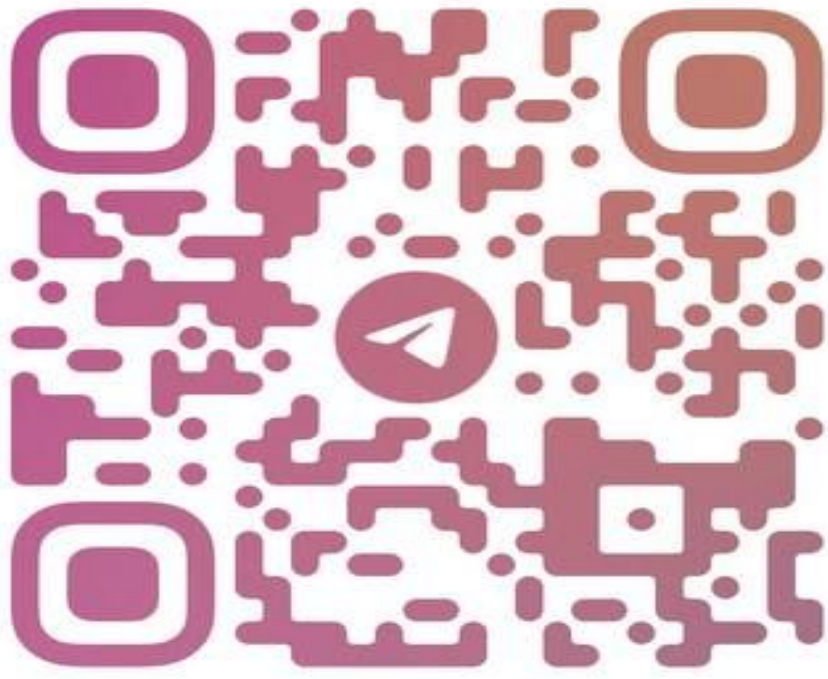
Kitabı düzenlerken ufkumu açan Nilü'ye,

Kitabı yazdığım ilk günden beri en az benim kadar heyecanlanan, elinde ne imkan varsa yardımcı olan biriktirdiğim tüm iyi dostlarıma ve aileme,
TEŞEKKÜRLER.

@ayisigikitap

@AYISIGIKITAP